

SOKAK NÖBETÇİLERİ

ASLI ARSLAN

İ N D İ G O K İ T A P

Sokak Nöbetçileri-III

Aslı Arslan



Baskı: Eylül 2023

ISBN: 978-625-6372-88-7

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © Aslı Arslan, 2023

Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Yeliz Eke

Son Okuma: Seda Durdu

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Kapak İllüstrasyonu: Elara Esmer

Baskı

Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624



INDIGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Üniversite Mah. Civan Sok. Allure Tower No: 1 Kat: 23 / 330 Arcılar / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Faks: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

INDIGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

SÖKAK
NÖBETÇİLERİ
ASLI ARSLAN

İ N D İ G O K İ T A P

1.

ÇARESİZLİĞİN RENGİ

Yankı Sarca'nın güncesinden...

13.02.2020

Ölüyordum.

Bu gerçek bir ölümdü.

Parçalanıyordum.

Bütün parçalarımda onu taşıyordum, her parçamda çaresizliğin rengi vardı. Rengi acıydı.

Ve her zaman başka bir yol vardı ama benim yolum sadece tek bir kişiye çıkıyordu, başka bir yol göremiyordum.

Bir yuva beni terk etti; ben değil evsiz, kimsesiz kaldım.

"Yankı"

Yaşıyordum.

Herkes kendine yeni bir hayat inşa edebilirdi; ben onlarca yeni hayat inşa etmiştim, hepsi yıkılmıştı.

Geride bıraktıklarım ölmedi, ben yaralandım ama sağ kaldım.

Bu son yıkım bacaklarımda izler bırakmıştı, yürüyemiyordum; ellerimde de izler vardı, kimsenin elini tutamıyordum ama en önemlisi kalbimde büyük bir oyuk açılmıştı. Bu boşlukta güven vardı.

*On beş yaşındayken, yetimhane tarafından yasal olmayan yollarla yanına verildiğim adamın her zaman kurduğu bir cümlesi kulaklarımda çınlıyordu. Demişti ki, *kendi hayatını sen de mahvedebilirsin, bir başkası da mahvedebilir; önemli olan o hayatın yani kendinin bile üzerine basıp geçebilmen.**

Şimdi bunu yapıyordum. Kendi üzerime basıyordum. Duygularımın üzerine basıyordum. Hislerimin ve yarınlarımda.

Ama dünlerimin üzerine basabilmek imkânızda, bu kez yapamıyordum çünkü o güzel anların hepsi kalbimde yapıyordu.

Aynı kişi kumarhane masasında beni adamlara sunduğunda da, *bu küçük kızın bir hayatı yok, onu istediğiniz gibi yönetebilirsiniz* de demişti fakat ben, Helin Aktan, insanların benim üzerimde bıraktığı iyi etkilerle yaşamayı devam ettiren biri olduğum için ilk söylediği cümle her zaman aklımda daha fazla yer etmişti.

Yaptığım aptallıktı, biliyordum ama bu aptallığı da yönetebilirdim. Artık yönetebilirdim.

Uzun zamandır aklıma gelmiyordu, sahiden o adam nasıldı? Beni yetimhaneden alırken kendine bir bakıcı arıyordu, küçükken aldığımda sadece hizmetçisi olmuştum, yaşımla ilerledikçe ise insanlara sunduğu bir deney kızına dönüşmüştüm.

Düşündüğümde ondan hiçbir şekilde nefret etmediğimi fark ettim. Kötü biriydi. O kadar kötü biri olmasına rağmen bana çok da büyük zarar olmamıştı; bu yüzden kalbimde kötü bir yer etmemişti ama şimdi karşıma geçse elimde sımsıkı tuttuğum bıçakla ondan kendimi korumaya çalışacağımı biliyordum.

Çünkü kendisi bana her fırsatta, *kendini benden koru*, derdi.

Kötü olmak ile kötü biri olduğunun farkında olmak arasında dağlar kadar fark vardı. O adam kötü biri olduğunun farkındaydı.

Yetimhanede kalmaya devam etseydim daha kötü bir hayatım mı yoksa daha iyi bir hayatım mı olurdu, bilemiyordum. Sonuç olarak o adamın ellerine düştüğümde engelleyecek birileri vardı, her zaman vardı, hep vardı ama engellemediler. Engellemek istemediler.

Parmaklarımın arasında tuttuğum bıçaktaki yansımamda kendimi gördüm. Yorgun bakışlarımla göz göze geldiğimde gece kaç saat uyuduğumu hesaplamaya çalıştım fakat net bir sonuca ulaşamadım. Sanırım bir saatti, belki de bir buçuk.

"Helin!" Gelen sesle irkilerek arkamı döndüğümde restoran şefinin bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm. "Saniyelerdir sana sesleniyorum, duymuyor musun?" Gözleri elimde sıkıca tuttuğum bıçağa kaydığında yavaşça tezgâha koydum. Benden ister istemez çekiniyordu, etrafa yaydığım olumsuz enerji onu da etkilemişti. Belki bende bir katil potansiyeli görüyordu. İnsanları öldürdüğüm olmuştum, yanlış bir düşünce değildi. "Artık çıkabilirsin, gerisini Gizem halledebilir."

"Ah." Ellerimdeki bulaşık eldivenlerini hızlıca çıkartıp çöpe attım. "Teşekkür ederim, İrfan Bey. Yarın kaçta geleceğim?"

Orta yaşlardaydı, mesafeli bir adamdı. Bu aralar en sevdiklerimle arama mesafe giriyordu. Özellikle insanlarla konuşmaktan kaçırıyordum. İnsanlardan kaçırıyordum. Aslında ben yine insanları sevmemeye başlamıştım.

Helin Aktan'dım. Eskiden olan Helin Aktan. Ailesi olmamış Helin Aktan ya da ailesini kaybetmiş Helin Aktan.

"Yarın dersin kaçta?"

Birkaç saniye düşündüm. "Sanırım öğlen üç."

"O halde sabah açılışı sen yaparsın, olur mu?" Arka taraftan Gizem göründü ve gülümseyerek bana selam verdi. Sarı saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu; iki gün önce işe başlayan yeni garsona kendini beğendirmek için elinden geleni yapıyordu. Garsonun gay olduğunu bilmeden... İster istemez gülümsemem genişledi.

"Pekâlâ, İrfan Bey." Üzerimdeki önlüğü çıkarıp Gizem'e uzattıktan sonra restoranın mutfağından çıktım.

İki hafta önce bu İtalyan restoranında işe başlamıştım. Hem bulaşıkları yıkıyor hem komilik yapıyordum. Aslında mutfakta olmak daha fazla keyif veriyordu çünkü insanlarla iletişim kurmak zorunda kalmıyordum ama genelde İrfan Bey beni komi olarak görevlendiriyordu. Nedeni de açıktı: fiziksel görünümüm.

Kasadan günlük bahşışımı aldıktan sonra çalışanlara gelişigüzel selam verdim ve askıda duran kalın montum ile atkımı alıp çıktım. Restoranın pek kalabalık olmadığı saatlerdi. Neyse ki.

Buz gibi hava yüzüme çarptığında ve kar taneleri avuçlarımda dans ettiğinde yeni akşam oluyordu; güneş batmak üzereydi ve gökyüzü siyah bir renge boyanıyordu. Montun cebindeki beremi başıma geçirdim, atkıyla da tamamen yüzümü kapattığımda yürümeye başladım.

Kaldığım apart daire restorana yakındı, yürüyüş mesafesindeydi hatırla sadece bu yüzden o restorana seçmiştim çünkü tek başıma yürümekten keyif alıyordum.

Kız ve erkeklerin karışık kaldığı bir aparttı. Herkesin kendi dairesi vardı. Bir mutfak, mutfakla ortak bir yatak odası ve ufak bir balkon. Küçük bir banyo. Yine de fiyatı çok fazla olduğu için ilk başta nasıl halledeceğimi bilememiştim.

O gün.

O gün.

İç sesim o günü tekrar etti. Ama o günü hatırlamak istemedi.

O günün ertesinde elimdeki telefonu kırıp parçalamadan önce Bartu'dan borç para istemiştim. Düşündüğümünden daha fazla parayla yanıma geldiğinde banka soyduğunu bile düşünmüştüm, o ise bana bir arabasını(!) sattığını söylemişti... Bartu'nun bana verdiği paranın bir miktarıyla apartın ilk ay ücretini ödemiştim ve iki gün sonra bir ay doluyordu. Yeni ayı kendim ödemek için restoranda çalışıyordum.

Bartu, her akşamı telefonda Firdevs Yöreoglu' ses tonuyla, "Biz zenginiz, Helin, saçmalama," konuşması yapsa da ondan bir daha borç almamak konusunda kararlıydım.

Bartu bana yeni bir telefon almıştı, her gün sadece onunla konuşuyordum. Numaramı kimseye vermeyeceği ve adresimi kimseyle paylaşmayacağı konusunda söz vermişti.

Sokak Nöbetçileri'nden tek görüştüğüm kişi de Bartu'ydu. Bunu neden yapmıştım, bilmiyordum. İkizlere hatta Lâl'e bile kızgın değildim. Onlara hiçbir zaman kızgın olmamıştım ki, kırgındım ama görüşmek istememe nedenim bunların çok dışındaydı. O nedeni bilmiyordum ama bir ay boyunca içimdeki o özlem duygusunun gitgide katlanacağına ben de hazırlıksız yakalanmıştım.

Işık ve Mutlu'nun Bartu'yu sıkıştırdıklarını biliyordum, anlıyordum hatta Bartu onlara dayanamadığını söylemişti ama kesin bir dille onları reddetmiştim. Şimdi bunun aptallık hatta büyük bir bencillik olduğunu fark ediyordum.

Bartu dışında hiçbiri neler olduğunu bilmiyordu. Bir anda onlara veda bile etmeden arkamı dönüp gitmiştim ve hepsiyle iletişimimi kesmiştim. Kendime sözde kurduğum yeni hayatımda onlara yer vermem gerektiğini düşünüyordum ama kalbimin ortasındaki o özlem ve merhamet duygusu her gün beni biraz daha mahvediyordu.

Yapamıyordum. Eskiden olduğum Helin Akran'a dönüşmek, sonradan bulduğum ailemi silmeye yetmiyordu. Mutlu, Işık hatta LÂL.

"Başka isim yok, Helin," diye fısıldadım kendime. "Başka yok."

Apartımın yakınındaki markete girdim; babşımla akşama restoranda çalışırken öğrendiğim İtalyan yemeğini yapmak için seyonlara yöneldim.

* Halit Ziya Uşaklıgil'in *Aşk-ı Memnu* adlı romanından uyarlanan TV dizisindeki bir karakterden bahsedilmektedir. Hilal Saral (Yazarınca) (2008-2010) İstanbul Ay Yapım. (ed.n.)

İki gece önce gördüğüm kâbustan ağlayarak uyandığımda telefona uzanıp ilk aradığım kişi yine Bartu olmuştu. Sonra aynayla göz göze gelmiştim, demiştim ki *onlar senin ailen oldu, ailen yaşıyor ve yeni hayatında o aileye arkasını dönemezsin, onlar bunu hak etmiyor.*

Tekrar arayıp Işık'ı, Mutlu'yu ve Lâl'i o akşam kaldığım apartta davet etmiştim. Evet, Lâl'i. Tuhaftır ki onun sessizliğini ve bakışlarını bile özlemiştim. Gelir miydi, bilmiyordum ama en son benim o evden ayrılmamı istememişti.

Onları seviyordum. Çok seviyordum. Ayrıca planlarım vardı. Toparlayacağımı sanıyordum ama toparlayamıyordum; acı çekerken ya da her gece ağlarken de planlarımı devreye sokabilirdim. O planlar için de ihtiyacım olan biri vardı: Işık Sarca. Güçlü kızım, Işık. Bana olan öfkesini hissedebiliyordum ama biliyordum ki yanımda olurdu.

Cebimdeki telefonum titremeye başladığında arayanın Bartu olabileceğini düşündüm ama ekranda Koza'nın adını gördüğümde gözlerimi devirmek zorunda kaldım.

Rehberimde üç kişi vardı: Bartu, Koza ve İrfan Bey.

O günden sonra Koza'ya ulaşan ve onunla konuşan bendim çünkü kendime ve geçmişime verdiğim sözü tutmak konusunda kararlıydım. Dayımı arıyordu, en azından öyle söylüyordu ve ulaşana kadar peşini bırakmayacağını söylemişti; bu yüzden iki-üç günde bir iletişim halindeydik. Kaldığım yeri bilmiyordu, ne yaptığımı ya da nelerle uğraştığımı. Sanıyordu ki ben sadece onun bilgilerine muhtaçtım. Planlarımın en büyüğü Koza'dan geçiyordu. Bunun farkında bile değildi. Ona zarar vermeyecektim, ben onun gibi değildim ama Koza'yı askerim yapacaktım. O, benim onun askeri olduğumu düşünürken bile.

O merdivende oturup ağladığım gün yaptığım plan günler sonra ortaya çıkacaktı.

Koza'ya karşı bir savaş değildi, Koza'yla yan yana olan bir savaşta; eski günlerdeki gibi fakat bu sefer o benim altımda olacaktı ve ben onu yönetecektim, farkında olmayacaktı.

Işık haklıydı, onun kibri en çok zaafındaydı.

Farkına varmıştım, her şeyden önce gözlerinde görmüştüm.

Koza da bir aileye muhtaçtı, o aileye zarar vermek isteyip yine ona muhtaç olacak kadar hem de. Başka fark ettiğim bir şey daha vardı: Ben Koza'dan daha güçlüydüm çünkü yeni hayat inşa etmek çok zordu.

bunu hep başarabiliyordum ama Koza başaramıyordu. O geçmişe takılı bir adamdı. O en çok geçmişteki hislerine takılı bir adamdı.

Genelde sadece dayımdan ya da öz babamdan konuşur, telefonu kapatırdık. Bir keresinde o gecenin konusunu açmak istemişti çünkü sesim ağlamaktan kısılmıştı ve bunu fark etmişti ama konuyu tamamen kapatıp lafını kestiğimde bir daha bunu tekrar etmemişti.

Dün akşam ise Koza'yı aradığımda sesi ilk defa kötü geliyordu. Arkada bir müzik sesi vardı. Meyhane? Koza'nın meyhaneye gidip rakı içtiğini bile düşünmüştüm, ayrıca yalnız da değildi. Ne olduğunu söylememişti ya da nerede olduğunu. Bu huyuna eskiden tanıdığım birinden aşınaydım.

Akşam için onu da davet ettiğimde gelebileceğini söylemişti. Sesi hâlâ kötüydü, iyileşmemişti; ben de onu iyileştiremezdim ama gelip her zamanki alaylı konuşmasını takınabilirdi. Keyfini yerine getirmek için benimle dalga geçmesine göz yumabilirdim sanırım. Farkında olmasa da bu tavrı kafa dağıtabiliyordu.

Artık fark etmiştim: Koza benim kalbimi bile kıramıyordu. Ona karşı kalbim taştan değildi, ona karşı kalbimde bir his barındırmak istemiyordum ve ben Koza'ya kırılmak isterdim, bir abim olarak. Bunu bile ellerimden almıştı.

O gecenin en büyük şahidiydi ve o gün beni yine yalnız bırakmıştı ama istediğim buydu. Koza'ya daha fazlasını vermek istemiyordum, daha fazlasını da görmeye ihtiyacım yoktu çünkü inanırdım.

Bir keresinde telefonda, "Bana kızgın mısın?" diye sormuştu.

"Öyle bir yerin yok bende Koza," demiştim.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Hiç olmayacak," deyip telefonu yüzüme kapatmıştı.

Eğer Koza'ya kırılabilseydim, kızabilseydim ona tek bir soru sorardım: "*Ben sana ne yaptım, Koza?*" Sonra da eklerdim. "*Sen bana ne yaptığının farkında mısın?*"

"Koza?" Telefonu omzumla kulağım arasına sıkıştırdım.

"Ah, küçük, minik, haylaz ama çirkin küçük kardeşim." Gözlerimi devirdim. "Kırmızı mı yoksa beyaz şarap mı alayım?"

"Neyi kutluyorsun Koza?" Raftaki makarnaya uzandım. "Sadece yemek yiyeceğiz; ayrıca Bartu seni üzüm gibi ezebilir, ben de keyifle o anı izlerim çünkü geleceğinden haberi yok."

Koza'nın gülümsediğini telefonun ucundan bile hissettim. "Tabii ki o muhteşem dairene gelişimi kutluyoruz, Helin." Bir kez daha gözlerimi devirdim. "Tamam, kırmızı alıyorum, olur mu?"

"Beyaz şarabı daha çok seviyorum."

"O halde kesinlikle kırmızıyı alıyorum." Güldü.

"Vakit kaybısın, Koza." Telefonu yüzüne kapattım ama ister istemez ben de güldüm. Bir keresinde apartın bahçesinde Koza'yla konuşurken tartışmıştık ve telefonu sinirle kapattığımda beni izleyen birkaç çift göz görmüştüm.

Aparttaki kızlarla aramıza ördüğüm mesafeden dolayı yanıma yaklaşmıyorlardı ama o gün ilk defa bana su getirmişlerdi. Hatta bir tanesi, "Abin mi?" diye sormuştu. Daha cevap bile vermeden, "Abiler hep böyledir," diye mırıldanmıştı.

Koza'yla aramdaki ilişkinin abi kardeş ilişkisi olduğunu düşünmüyordum ama yine de kıza hiçbir cevap vermeden teşekkür etmişim.

Kasadan aldığım ürünleri geçirdim ve hepsini ödedikten sonra tam çıkarken, "Hey!" diye bir ses duydum.

Lanet olsun, bu sesi tanıyordum.

Apartta kalan çocuklardan biriydi. Her fırsatta karşıma çıkıyor, konuşmaya çalışıyordu. Amacı tam olarak beni yatağa atmak, bunu hareketlerinden bile anlayabiliyordum. Artık rahatsızlık boyutuna ulaşmıştı. Gerçek bir rahatsızlık.

Mavi gözlerine güveniyor olabilirdi ama ben çoktan mavi gözler konusundaki o defteri kapatmıştım. Bir başka mavi gözü hayatıma dahil etmek gibi bir planım asla yoktu, olmayacaktı.

Başımı çevirip ona baktım. "Merhaba," dedim ağız ucuyla.

"Merhaba," dedi direkt poşetlere uzanarak. Üzerinde incecik bir ceket vardı. Aptal, büyük ihtimalle üşümediğini göstermeye çalışıyordu ama kışının donduğuna adım kadar emindim. "Yardım edeyim."

Geriye çekilip aparta yürümeye başladım. "Hiç gerek yok, yük taşımaya alışığım."

Güldü. Komik değildi ama güldü. Adı neydi? Asla hatırlamıyordum oysaki bir aydır her gün söylemişti. "Çok felsefi bir cümle oldu ya." Benimle aynı hizada yürümeye çalışıyordu. "Ne anlamam gerekiyor?"

Ağız ucuyla gülümsedim. "Anlayabileceğini pek sanmıyorum." Afalladı ama yine güldü. "Tıpkı şu an olduğu gibi."

"Dün gece seni bahçede gördüm," dedi kaşlarını çatarak. "Yanına inecektim ama rahatsız etmek istemedim, sabaha karşıydı. Bunu sık yapıyorsun."

"İsabet olmuş."

Kısa yanıtlarım bile onu yıldırıyordu. "Neden o saatte uyanıktın?"

"Ben uyumam."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Neden?"

"Keyfimden."

Duraksadı. "Keyfinden uyumuyor musun?"

Gözlerimi devirip ağızımdan derin bir nefes verdim. "Adın neydi?" diye sordum köşeyi dönerken.

"Ferhat."

"Ferhat," diye tekrar ettikten sonra bir anda durup ona döndüm. "Ferhat, gerçekten bulaşmak istemeyeceğin birisiyim. Beni yatağa atmak istediğinin farkındayım ama değil seninle aynı yatağa girmek, aynı evin içine bile girmem. Bunların dışında, sabahları lütfen asansöre binerken beni bekleme; başından aşağıya boca ettiğin o parfüm kokusunu kaldıramıyorum." Yürümeye devam ettim, sonra bir anda yeniden durup yine ona döndüm. "Ayrıca Ferhat, lütfen danışmadan telefon numaramı istemeye çalışma. Bunu bir kez daha tekrar edersen iki bacağının arasına yiyeceğin tekmeyle beraber değil beni yatağa atmak, başka hiçbir kızı yatağa atamazsın. Beni duydun mu?"

Dudakları aralandı, gözleri açıldı. Gereksiz yüklenmiştim, biliyordum ama bir aydır peşimdeydi ve rahatsızlık vermeye başlamıştı. Bunun dışında artık insanlara düşündüklerimi direkt söylemeye başlamıştım.

"Neden," deyip bana yaklaştı. "Neden bu kadar öfkelendiğini anlamadım ama amacım sadece seninle arkadaş olmak." Kaşları düz bir çizgi halini aldı, benimle yürümeye devam etti. "Hayatında biri mi var?"

Dişlerini birbirine bastırıp sorusunu cevapsız bıraktım ve apartman olduğu kapıya yöneldiğimde onları gördüm.

Bartu'yu, Mutlu'yu, Işık'ı. Hatta Lâl'i.

Dördü de kapının önünde durmuş, beni bekliyorlardı. Kalbim hızlanmaya başladı; heyecandan ziyade öfkemle hatta büyük bir sevgiyle. Bir aydır böyle atmamıştı, bir aydır kalbim geçceksen böyle

hissetmemişti. Yüzümde gülümseme oluştu, gerçek bir gülümseme. Bir ay sonra ilk gerçek gülümseme. Onlara doğru daha hızlı adımlar atmaya başladım, yanımdaki çocuğun varlığını bile unuttum.

"Kızım," dedi Bartu, olduğu yerde zıplayarak. "Nerede kaldın? Görüm yere düştü soğuktan, onu taşıyacağım şimdi." Yanlarına vardığımda Bartu dışında diğerlerinin bana karşı mesafeli duruşu gözümünden kaçmadı hatta Işık'ın kaşları çatıktı, bana öfkeli olduğunu biliyordum.

"Arkadaşların mı?" dedi yanımdaki çocuk şaşkınlıkla. "İlk defa görüyorum. Sen insanlarla konuşuyor muydun?"

Bir anda benim üzerimde olan bakışlar yanımdaki çocuğa kaydı. Bartu'nun kaşları çatılmalıydı ama öyle olmadı. Hem de öyle normal bir bakışa büründü ki bu beni şaşırttı. Sorusunu duymazlıktan gelerek, "İçeri geçelim mi?" diye sordum. "Üşümüştünüzdür." Şifreyi tuşladığımda otomatik kapı açıldı; ilk girenler Işık ile Lâl oldu. Lâl'i anlayamıyordum, onun bakışları hep sabitti ama Işık'ın kırılganlığını hissedebiliyordum.

Ve Mutlu... Daha önce o da bana hiç böyle kırgın bakmamıştı. Belki de özlemiş? Anlayamıyordum ama göz göze geldiğimizde o da içeriye girdi. "Bartu," dedim gözlerini çocuktan ayırmazken. "Geçsene içeri."

"Merhaba güzel çocuk," dedi Bartu ona. "Ben Bartu. Anlamını biliyor musun?" Çocuk, başını omzuna yatırdı ve anlamayan gözlerle ona baktı. "Cevap versene güzel çocuk, soru sordum."

"Güzel çocuk ne ya?" dedim ağzımın içinde. Sakin ses tonu hatta yapıcı tavrı beni bozguna uğratmıştı.

"Güzel çocuk?" Maalesef duruşundan bile Bartu'dan çekindiği belli oluyordu ama belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. "Bartu, güçlü kimse demek, değil mi?" Anlamını bilmesi şaşırttı.

Bartu dilini damağına değdirip, "Hayır," dedi. "Kız kardeşine yürüyenleri dinlene dinlene döven kimse demek. Aldın mı mesajı?" Bir adım attığında önüne geçtim ama o çoktan eğilmişti. "Bakayım, almış gibisin. Gözlerin öyle söylüyor." Sakin bakışlar. Yine ve yine. "Ama güzel çocuk, ben öyle birisi değilim," dedi bir anda. "Çok sakinim. Hep sakinim." Elini uzattı. Bu kadarı fazlaydı. "Tanışalım, adın neydi?"

"Ya sen ne yapıyorsun?" Gözlerim açıldı. Normal şartlarda kimseyle tanışmayan, herkese yabancı olan adamın tanışası gelmişti. Bugün Bartu'ya ne olmuştu?

"Güzel çocuk," dedi elini göstererek. "Sıksana elimi, güzel çocuk."

"Bartu," dedim dişlerimin arasından. "İçeriye. Lütfen." Sonra çocuğa baktım, kaşlarını kaldırarak başımı iki yana salladım ve Bartu'yu sırtından itekleyerek zorlukla içeriye soktum.

"Kim bu güzel çocuk?" dedi asansöre yürürken. Diğerleri çoktan asansörün oraya gitmişti. "Kim bu hayat enerjimi, sakinliğimi, duruşumu bile titreten güzel çocuk? Kim bu beni sınavan?"

"Bartu neden şiir gibi konuşuyorsun?" Elimi yüzüne doğru salladım. "Sen iyi misin? Çoktan yumruk dansına sokacağın çocukla tanışmak istedin." Gözleri bana döndü. "Hayır, bu kötü bir şey değil ama sana neler oluyor?"

"Helin," dedi Bartu. "Canım kardeşim. Söylesene, kim bu güzel çocuk?"

Hayatım boyunca duymak istemeyeceğim iki kelime ortaya çıkmıştı: güzel çocuk.

Bakışlarım yeniden kapının oraya döndüğünde içeriye girmeden orada beklediğini gördüm, büyük ihtimalle korkmuştu. "Tanımıyorum." Kısa ve net cevap. "Senden ne yaparsan yap korktu." Çekinmeden koluna girdim. "Onların senden korkması hoşuna gidiyor, değil mi?"

Bartu'nun kaşları hâlâ çatıktı ama dudaklarında tebessüm oluştu. "Gitgide bana benzediğinin farkındasındır umarım küçük bro. Eskiden olan bana. Ah ne zordur, öfke kontrolü olamaması bir insanın. Lütfen sakinleş." Devir tersine mi dönmüştü? "İnsanlarla iletişim kur, onlarla kavga etme." Ellerini birbirine yaslayıp gözlerini kapattı. "Lütfen."

"Ha?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Ayrıca, küçük bro mu?" Alayla güldüm. "Seni tek bir hamleyle yere sermem gerekiyor galiba beni küçük görmemen için."

Serçe parmağını bana uzattı. "Beni asla yere deviremezsin, sakin olmam gücümü kaybettiğim anlamına gelmez."

Hiç çekinmeden iddiaya girip serçe parmağımı serçe parmağına geçirdim. "Seni beş dakikada yere sererim. İstedğin her şeye de iddiaya girerim."

"Kabul," dedi başını sallayarak. "Eğer kazanırsam istediğimi söyleyeceğim sana." Onaylayarak başımı salladım ve güldüm.

Bir aydır beni Bartu'dan başka kimse güldürememişti. İlk tanıştığım günü düşündüğümde hâlâ şaşırıyordum çünkü bana en uzak olan ve

benden en fazla nefret eden kişiydi Bartu. Nasıl olmuştu da biz bu kadar yakın olabilmıştık?

Bu benimle alakalı değildi, artık bundan emindim. Bu Bartu'yla alakalıydı. Önder onu tanıtırken sevdiklerine zaafını ve aralarında en merhametlisi olduğunu söylemişti. Hatta en masumu olduğunu. Gerçekten de öyleydi. Ben onu bırakabilirdim, belki de ona arkamı dönebilirdim ama Bartu beni bırakmazdı, bu konuda güvenim tamdı. O gecedan sonra yanıma geldiğinde bana sarılmıştı, sıcacık ve güven veren bir şekilde. Sonra da, "Beni bırakmadın," demişti. Bu yüzden bile bana teşekkür etmişti.

Hep beraber asansöre bindiğimizde ölüm sessizliği asansörü doldurdu. Bartu dışında hepsi tam karşısına bakıyordu; Mutlu saçlarını arkadan sıkıca toplamıştı ve üzerindeki fosforlu pembe kar montu gözlerimi alıyordu.

İç sesimi duymuş gibi, "Sevgili Helin," dedi sabit bir sesle. "Montuma baktığının farkındayım, bilerek bunu giydim." Burnunu çekti, çenesini havaya kaldırdı. "Beni daha çok fark et diye. Beni unutma diye."

Işık dirseğiyle Mutlu'ya vurdu ve Bartu dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı, gülüşünü engelliyordu.

Hepsinin bir sebeple bana kırgın olduğunu ima etmişti ama enine boyuna konuşmamıştık. Lâl'le araları nasıldı onu bile bilmiyordum; tek bildiğim Rüya'yla konuşmaya devam ettikleriydi. Sorduğumda iyi olduklarını, arada sırada görüştüklerini söylüyordu fakat bu kadardı. Sesinde heyecan yoktu, umut da yoktu.

Asansör altıncı katta durduğunda ilk inen kişi Işık oldu, ardından Mutlu. Işık sanki yolu biliyormuş gibi önden yürürken, "Işık," diye seslendim. "Şey... bu taraftan." Duraksadı, adımları durdu, göz ucuyla bana baktı, sonra başını çevirerek gösterdiğim yöne yürüdü.

Işık Sarca bana trip atıyordu fakat öylesine tatlıydı ki gülümsemeden edemedim.

Mutlu da aynı şekildeydi.

Lâl... Gözlerimi ona çevirdiğimde göz göze geldik. Gülümsedi. İçten bir gülümseme değil, daha çok mahcup bir gülümsemeydi. Aynı şekilde karşılık verdiğimde Bartu'nun bakışları Lâl'e kaydı.

Bulunduğum dairenin kapısını açarken yan odanın kapısı açıldı ve odasında sürekli bir şeyleri dağıttığını duyduğum kumral kız kafasını

eğip bize baktı. Geceleri yüksek ses müzik açıp bir şeyleri deviriyordu, kırıyordu; gündüzleri ise ağlama nöbetleri geçiriyordu. Nedeni neydi, bilmiyordum ama akıllısı gerçekten beni bulmuyordu.

Bize uzun bir süre baktı. Başımı eğip gülümsediğimde karşılık bile vermedi. Tek tek herkesin yüzüne bakarken Mutlu'nun korkarak Işık'ın arkasına gizlendiğini gördüm.

"İyi akşamlar," dedim dudak ucuyla.

"Umarım çok ses çıkarmazsınız," dedi yüzündeki kiniyle. Bartu'yu tanıyordu, arada sırada görüyordu. "Özellikle şu arkadaşının sesi beni sinir ediyor."

"Çattık yine," dedi Bartu fısıldayarak.

"Merak etme," diye geçiştirdim. "Sen keyfine bak."

Kız içeri girmeyip bize bakmaya devam ettiğinde, Işık kızgınlıkla başını iki yana salladı. Birkaç saniye sonra odasının kapısını sertçe kapattığında ortamı yumuşatmak için, "Kendimden daha delilerin olduğu bir yerde kalıyorum," dedim. "Bu iyi hissetmeme neden oluyor; diğer deliler büyüktür, Helin."

Hiçbiri esprime gülmedi...

Daireye girdiğimizde elimdeki poşetleri direkt mutfak tezgâhına koydum ve heyecanla üzerimdeki montu çıkardım. Mutfak ve yatak odam birleşikti. Banyo sağ taraftaydı. Dairem bu kadardı ve ilk defa bu kadar kalabalıktık. Bir tek Bartu gelmişti, ondan başka kimse odama girmemişti. En rahat davranan da bu yüzden Bartu oldu. Mutfaktaki masanın sandalyesini çekip oturdu, üzerindeki montu çıkarıp arkasındaki yatağa attı.

Lâl çekingen adımlarla Bartu'nun yanına ilerledi. Mutlu ise etrafı incelemeye başladı ama bana çaktırmadan...

"Şey," dedim çekinerek. "Evim..." Yüzümü buruşturdum. "Yani dairem biraz ufak ama keyfinize bakabilirsiniz." Mutlu'ya yatağımı gösterdim. "Sen yatmayı seviyorsun, Mutlu. Uzanabilirsin istersen."

"Teşekkür ederim sevgili Helin, ayakta duracağım. Pisletirim şimdi ben senin daireni." Göz ucuyla bana baktı, başını Yeşilçam filminden fırlamış gibi çevirdi. "Pisimdir ben. Kirliyimdir. İstemezsin beni."

"Mutlu," dedim dudaklarımı bükerek. "O nasıl laf öyle?" Ona doğru bir adım attım ama elini kaldırıp yine Yeşilçam filminden fırlamış gibi beni durdurdu. "Ayrıca bana neden sevgili Helin diyorsun?"

"Tek bir adım daha yaklaşıma," dedi. "Çünkü seni özledim ve sarılı-
rım. Hemen yumuşamak istemiyorum."

"Ama Mutlu..."

"Tek bir söz daha söyleme," dedi bu kez de. "Neden, biliyor musun?
Çünkü gerçekten inanırım."

"Apral," dedi Işık kendini tutamayıp. "Yelkenleri hemen indirme
demedim mi sana?"

"Işık," dedim ve gözlerimi açarak ona baktım. "Sen de mi oturmaya-
caksın?" Cevap vermedi, kollarını kavuşturup yatağa bakmaya başladı.
"Pekâlâ," dedim Bartu'ya bakarak. "O halde ben size içecek bir şeyler
koyayım..."

"Koz'a'yı niye çağırdın ki?" dedi Bartu arkasına yaslanıp ayaklarını
masaya uzatarak. "O yavşağı hiç özlemedim."

Köşedeki mini buzdolabını açtım ve eğilip içini karıştırdım. "Aslın-
da neden çağırdığımı ben de bilmiyorum," dedim dürüst davranarak.
"Fakat ondan uzak kalmamam gerekiyor." Bakışlarımı onlara çevirdim.
"Kahve ya da bira? Yemek olana kadar ne istersiniz?"

Işık gözlerimin içine baktı. Evet, geliyordu. Zaten sessiz kalacağını
düşünmemiştim ama umarım büyük bir fırtına olmazdı.

"Bu bir ay içerisinde Koz'a'yla bile konuştun ama benimle hiç konuş-
madın, öyle mi?" Işık Sarca. Açıksözlülüğünden ve iğneleyici laflarından
hiçbir şey kaybetmemişti. Yanıma yaklaştı ve kalçasını tezgâha yaslaya-
rak kızgınlıkla bana baktı. "Ben sana ne yaptım?" Kardeşini gösterdi.
"Mutlu sana ne yaptı?" Lâl'i işaret etti. "Lâl'le yakın olmayabilirsin ama
o sana ne yaptı? Bir açıklamayı hak etmedik mi?" Gözlerine kırgınlık
bulaştı. "Bir aydır seni deliler gibi merak ettik. Hepimiz. Bartu'ya söz
verdiğin için sadece iyi olduğunu söyledi ama bize veda bile etme-
din." Öfkeden daha çok kırgınlık vardı, bunu görebiliyordum. "Bizimle
konuşmak istemeyebilirsin, bizi görmek de istemeyebilirsin ama bir ve-
dayı hak ettik. Hak ettim. Ben sana ne yaptım, Helin?"

Sessizlik oldu. Mutlu, Işık'ın yanına geldi, elini sırtına koyup ya-
vaşça okşadı; bu, sakın ol, demek gibiydi ama kendisinin de kırgınlığı
görünüyordu.

Haklıydı, bunun farkındaydım. Aslında en başından beri farkınday-
dım yaptığının yanlış olduğunun. Buzdolabını kapattıktan sonra Işık'a

dönüp, "Ben sadece..." dedim. "Yalnız kalmam gerektiğini düşündüm. Yalnız kalmalıymışım gibi geldi."

"Tamam," dedi direkt. "Yalnızlığı isteyebilirsin ama bizi de arkanda o şekilde bırakamazdın. Bunu ben hak etmedim. Bunu hiçbirimiz hak etmedik. Bizi hayatında istemiyor musun, Helin?" Net sorusuna cevap vereceğim sırada buna bile izin vermedi. "Açıkça bize söyleyebilirsin, emin ol hiçbirimiz yine seni rahatsız etmezdik ama bu kadar kötü hissetmezdik. Hepimiz kendimizi suçladık." İşaret parmağıyla Bartu'yu gösterdi. "Eğer yalnızlığı isteseydin Bartu'yla da konuşmazdın, değil mi? Koza? Emin ol yalnızlığı çok istediğim zamanlar oldu, nasıl bir his olduğunu biliyorum. Sen bizi istemedin."

"Işık," dedim başımı omzuma yatırarak.

"O gece," dedi. "Bir ay önce her ne olduysa çekip gittin. Bu senin ve Yankı..."

Elimi kaldırıp onu susturdum. "Işık," dedim. "Lütfen." Bir aydır adını duymuyor, kendi içimde bile tekrar etmiyordum. Yüzünü hiç görmemiştim. O fotoğraf dışında.

Ve şimdi bu bile ağır geliyordu, bütün duyguların ağırlığıydı. "Haklısın, tamam mı? Çok haklısın ama veda edemezdik çünkü ortada veda edecek bir şey yoktu. Ne yapacağımı bilemedim, düşünmedim bile. Neler olduğunu anlatabileceğim tek kişi Bartu'ydu, ben de ona anlattım ve ondan yardım istedim. Koza'yla da geçmişten gelen bir konu üzerine konuşuyoruz sadece." Sonra bütün bunların gereksiz olduğunu fark ettim, ona bir adım daha yaklaştım. "Bana kızgın olduğunu biliyorum." Gözleri uzaklara daldı. "Kırgın olduğunu da biliyorum. Hatta üçünüzün de öyle olduğunu biliyorum," Mutlu ile Lâl'e döndüm. "Ama kendimi toparlamam gerekiyordu."

"Toparlayabildin mi?" Mutlu'nun sorusuna hazırlıksız yakalandım. "Çünkü sen geride bıraktığın o kişiden daha iyi görünüyorsun, en azından biriniz daha iyi."

Farkında olmadan tezgâha tutunduğumda Bartu'yla göz göze geldik. Hepsinin nasıl olduğu hakkında az çok fikrim vardı ama onun nasıl olduğunu bilmiyordum. Adını bile anmamak üzere karar almıştım fakat dilimde olmayan, aklımda ve kalbimdeydi. Şimdi de Mutlu'nun dudaklarının arasındaydı.

Toparlayabildim diyemedim. "Herkes bir gün toparlanır," diyebildim. "Ne olduysa oldu. Yaşıyorum işte," omzumu kaldırdım, "öyle

ya da böyle yaşıyorum. Sizinle tanışmadan önce nasıl bir kadınsam şimdi yine o kadına döndüm. Dümdüz yaşıyorum."

"Hayır, o kadın değilsin." Işık acıyla gülümsedi. "Yanımıza geldiğinde gözlerinde sadece hissizlik vardı ve seni tanı mıyorduk." Başını aşağı yukarı salladı. "Şimdi seni tanıyoruz. Gözlerinde o hissizlik yok." Sesinin titrediğini işittim; Işık kolay kolay ağlayan ya da duygularını belli edebilen birisi de değildi, kırgınlıktan sesi titriyordu. "Bizi öylece arkada bırakmak istemiş olabilirsin ama biz buna alışık değiliz ve sen bizim kardeşimiz oldun, ailemiz oldun. Sensiz hepimiz yarım hissettik." Bakışlarını istemsizce Lâl'e kaydı. Işık bir an bile çekinmedi. "Lâl bile, evet," dedi. "Artık odasında senin de fotoğrafların var ve Lâl için fotoğrafların anlamını bilirsin. Onun dilidir."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında, Bartu beni rahatlatmak istercesine gülümsedi. Mutlu, "Pembe Panter artık tamamen sen oldu," dedi mutsuz bir sesle. "Bazen kahvaltı masasına oturtuyorum, sonra ona trip atıyorum sen gibi." Omzunu silktilti. "Sevgili Helin, senin kalbini kırmış olabilirim ama bunu hiçbir zaman yapmak istemedim. Gerçekten yapmak istemedim."

"Mutlu," dedim içim acıyarak. "Kahvaltı masasına ben gibi mi oturuyorsun?"

"Evet." Kaşlarını çatarak Bartu'ya döndü. "Sonra bu öküz senin önündeki yemekleri de yiyor."

"Aptal," dedi Bartu eliyle alnına vurarak. "Ruh hastası."

"Aptal ruh hastası mı?" Mutlu gözlerini devirdi. "Kendisi sen gittikten sonra yaptığın pastayı üç günde bir denedi, hiçbirini de tutturamadı. Sürekli, Helin olsaydı, deyip durdu. Seninle görüşüyor ama evdeki yokluğunu en fazla hissedenlerden birisi o."

Bartu masanın üzerindeki çay kaşığını Mutlu'ya attı. "Karizmamızı çizmesene, patavatsız."

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Işık tavır almaya devam ederek. "Unuttum senin adını, Mutlu arada hatırlattı Helin diye. Kim o, dedim, bir düşündüm. Unuttum seni işte. Sildim. Bitirdim."

Mutlu gözlerini kocaman açtı. "Yalana bak, odana kum torbası alıp Helin diye yumruklamadığın kaldı. Helin'in fotoğrafını dart tahtasına koyacaktın en son. Ona âşık gibi davrandın." Sonra başını geriye

yatırdı. "Bir saniye, siz ikiniz... Yoksa..." Dudakları o şeklini aldı. "İkinizi yakıştırdım şöyle bir düşününce."

"Mutlu," dedi Bartu saçlarını karıştırarak. "Yine ve yine ve yine hiç durmaksızın, nefes bile almadan çok konuştun; bunun farkındasın, değil mi?"

"Neden öyle diyorsun, *Bartuşum*?"

"Lan bana Bartuşum deyip durmasana." Sonra öfkelenildiğini fark etti, sakın bir ifade takınıp ellerini birleştirdi. "Lütfen canım kardeşim, arkadaşım, dostum. Bana Bartuşum deme, rahatsız oluyorum."

"Neden Bartuşum? Rüya öyle söylediğinde böyle tepki vermiyorsun ama?"

"Ne?" Gülmeye başladım. "Rüya sana Bartuşum mu diyor? Bundan hiç bahsetmedin..."

Lâl rahatsız bir nefes alıp masanın üzerine şekiller çizmeye başladı. "Bu kıvrıcık, götten bacaklı, pezevenk Mutlu mesajlarımı okuyor gizli gizli." Sonra yine sakinleşti. "Kıvrıcık saçlı, kalçaları ile bacakları birleşik canım arkadaşım Mutlu. Canım kardeşim." Mutlu'ya dönüp öpücük attı. Bartu... Öpücük attı...

Mutlu bu duruma alışmıştı, demek ki Bartu artık sakın takılmaya çalışıyordu. Hatta bu yüzden Mutlu daha fazla damarına basıyordu.

"Biliyor musun, Bartuşum, yalancıyı sikselderdi seni en ön sıraya koyarlardı."

"Yalancıyı neden siksinler, güzel canım kardeşim Mutlu?" Bartu dişlerini sıkmaya başladı. "Söylesene yavru ceylan? Aslan olup yerim seni."

Parmaklarıyla şakaklarını ovalayan Mutlu hevesle bana döndü ve attığı tribi unutup perdelerini kaldırdı. "Helinaki, ben artık Bartuş'la aynı odada kalıyorum, ışık beni odadan kovdu. Geceleri lanet olasıca ses kayıtlarını dinliyorum bu koca ayın. Rüya diyor ki: '*Çok sevgili Bartuşum ya heheh*' bizim ayı da diyor ki: '*Bana sevgi deme, bana karizmatik de.*'" Yelkenleri indirdiğini fark edip yüzünü düzeltti. "Yani öyle sevgili Helin, kusura bakma, biraz seviyesizleştim sizinle konuşurken."

Kendimi tutamayıp kahkaha attım, hem Mutlu'nun halini hem de Bartu'nun söylediklerine. Sonra aklıma takılan o soru işaretiyle yüzümdeki gülümseme donuklaştı. Mutlu artık Bartu'yla uyuyordu, peki ya o? Neredeydi?

Düşünme, Helin, dedim kendime. Yapma bana.

Bartu oturduğu yerden kalkıp, "Seni artık dövmüyor olmam, sana hiçbir şey yapmayacağım anlamına gelmez," dedi Mutlu'ya. "Bir kelime daha edersen o üzerindeki çirkin montu ağzına tıkarım sus diye."

"Ah," dedi Mutlu elini kalbine götürerek. "Çok korktum, karizmatik Bartuşum." Bartu üzerine yürüdüğünde arkama geçti. "Gel beni döv de yan taraftaki kız tepene binsin ata biniyormuş gibi. Gel gel, üzerime gel."

Bartu yine beni şaşırtmadı ve Mutlu'nun üzerine atıldı; Mutlu kaçarken tökezledi ve masanın üzerine düşecekken Bartu onu yakasından tutup havaya kaldırdı. Ayakları aşağıda sallanırken yüzünü kendi hizasına getirip yatağın olduğu tarafa yürüttü. Oyuncak gibi Mutlu'yla oynarken, Mutlu'nun çığlıkları odayı doldurdu; aynı anda yan taraftaki kız duvarı kıracak kadar şiddetli vurmaya başladı.

Uzun zamandır sessizliğe ve yalnızlığa alışmış olan ben, onları ne kadar çok özlediğimi o an fark ettim ve gözlerim doldu. Bu Işık'ın gözünden kaçmadı. "Bira," dedi sert bir sesle. Montunu çıkarıp tezgâha oturdu. "Bira istiyorum. Bira ver bana, seni lanet kadın."

Dolu gözlerle ona bakıp, "Işık," dedim. "Seni çok özledim." Lâl'in sessizce bizi izlediğini gördüm. "Sizi çok özledim." Kollarımı iki yana açtım. "Lütfen bana sarılır mısın hemen yoksa ağlama krizine mi gireyim?"

Işık birkaç saniye düşündü, bakışları Lâl'e kaydı, sonra bana baktı. Tezgâhtan aşağıya zıpladığında, "Sen ağlama krizine girme diye," dedikten sonra boynuma sarıldı ve kollarımı beline sarmama izin verdi. "Sadece bu yüzden sarılırım ama sana kızgınlığım da kırgınlığım da geçmedi." Fakat sarılışı tam zıddını söyledi. Öyle sıkı sarıldı ki beni özlediğini anladım, hissettim.

Bu duygu.

Eskiden birilerini, bir şehri, bir evi terk etmek çok kolaydı; eski zamanlardaki Helin olduğumu düşünsem de artık olamazdım. Benim birilerim vardı; bir şehrim, bir evim. Evim vardı, içinde güzel insanları tanıdığım ama artık oraya giremediğim.

Ben vardım. Ailesiyle hiç tanışmamış Helin. Ve yirmi iki yaşında ailesiyle tanışmış olan Helin.

Işık'ın kollarındaki o aile sıcaklığını aldığım da hissettiğim duyguyla başımı boynuna yasladım ve kokusunu içime çektim. Bir ailenin kokusu olur muydu? Bir aile nasıl kokardı? Bir yuva? Işık'ta bir ailenin kokusunu aldım, hepsinde o ailenin kokusunu aldım.

“Özür dilerim,” dedim sessizce. Sesim titredi ama buna aldırış etmedim. “Gitmem gerekiyordu, yapmam gerekiyordu. Çok kötüydü.” Saçlarıma dokundu, yavaşça okşadı. “Kalbim, Işık,” dedim dayanamayıp. “Kalbim. Bin parçaya bölündü, bin parçası kadar acı çektim, çekiyorum ama o gece, en kötüsüydü.” Daha sıkı sarıldı, parmakları saçlarımdan arasında dolaştı.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedi dürüst bir sesle. Bilmiyordu. Bartu anlatmazdı. O? Anlatamazdı.

Ben kendi içimde bile onunla konuşamıyordum, ben kendi içimde bile onun yüzüne bakamıyordum ama ben en çok kendi içimde onu yaşıyordum. O kendi içinde benimle ne konuşuyordu? Yüzüme bakınca hâlâ görüyor muydu? Ben yaşıyordum, o yaşıyor muydu?

Geriye çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. “Ne olduğunu bilmiyorum. Tek gördüğüm, kırgınlıktan öte büyük bir yıkım. Öyle bir yıkım ki önünden bile geçemiyoruz o yıkımın, görmeye dayanamıyoruz. Öyle bir yıkım.” Ondaki bahsediyordu. Günler sonra onun hakkında aldığım tek bilgi, enkaz olduğuydu.

Dudaklarım titredi, ağlayabileceğimi anladım.

Yüzüme yaklaştı, o sevdiğim cümleyi yeniden kurdu: “Dinle, ben senin yanıdayım. Ben senin önündeyim ve ben senin arkadayım. İstedğin her an, her şekilde. Ben seninleyim ve böyle olduğu sürece bize hiçbir şey olmaz.” Güven. Beni korkutan o duygunun adı güvendi ama Işık’a da güvendim.

Başımı aşağı yukarı salladığımda, “Sana büyük bir haksızlık ettiğimin farkındayım,” dedim. “Aslında...” Gözlerimi ondan kaçırdım. “Belki kızacaksın ama bugün çağırma nedenim bile yanımdaki varlığındı. Sana ihtiyacım var.”

“İhtiyaç?” Geriye çekilip kollarını önünde bağladı. “Işık Sarca hazır. Kimi öldürüyoruz dostum?”

Gülmemi bekledi ama gülmedim çünkü ucunda ölüm bile olabilirdi. “Bazı şeylerin tek başına üstesinden geleceğimi düşündüm bir ay boyunca.” Artık eskisinden daha rahat ve dürüstüm. “Ve ruhsal olarak üstesinden gelmeye alıştım ama güç olarak,” başımı iki yana salladım, “tek başıma üstesinden gelemeyeceğim insanlarla karşı karşıya gelebilirim.” Kısık sesle ona doğru eğildiğimden Bartu’nun duymasını istemiyordum, zaten duyamazdı, Mutdu’nun üzerindeki montu çıkarmakla meşguldü.

"Bartu çok güçlü olabilir ama duygusal olarak çok hassas ve fevri." Ve bir anda onun gibi konuştuğumu fark ettim, bu kadar zaman neden Bartu'yu işlerin başına geçirmediğini ya da silah vermediğini anladım. Kendime kızdım ama haklıydı. "Bir yola çıkabileceğim tek sen kaldın."

Bir anda, "Mutlu'ya haksızlık ediyorsun," dedi. Buna hazırlıksız yakalandım. "O düşündüğünden daha akıllı ve daha güçlü birisi. Sadece bunu yansıtmaktan hoşlanmaz."

"Öyle değil," dedim Işık'a. "Yani Mutlu'dan yardım istememe nedenim ona güvenmediğimden değil, ona bir şeyleri anlatamayacağımdan." Ellerimle oynamaya devam ettim. "Bunu anlattığım tek kişi Bartu." Derin bir nefes aldım. "Kendi isteğimle geçmişimi bilen tek kişi Bartu." Öfkeyi hissetmek istedim ama artık öfke yoktu. Parçalanmış kalbimin bir parçası yine sızladı. "Ve sana anlatacağım." Hazır mıydım? Değildim. Yapabilir miydim? Evet. "Sonra bana yardımcı olmanı istiyorum. Şimdi değil, şu an anlatmayacağım ama sana anlatacağım."

Işık tek kaşını kaldırdı. "Benden tam olarak ne istiyorsun?" Arkasında kalan ve masada oturup sessizce bizi izleyen Lâl'le göz göze geldik. Yalnız görünüyordu. Hatta biraz terk edilmiş. Aramızdaki o duvarda çatlaklar vardı, ne zaman tamamen parçalanacaktı, bilmiyordum. Işık baktığım yöne döndüğünde Lâl'e gülümsedi. "Ondan yardım istemeyeceksin, değil mi?" diye sordu, Lâl'in onun dudaklarını okuyacağını bile bile. Hatta en başından beri benim de dudaklarımı okuyordu, biliyordum.

Sorusuna cevap vermeden bir anda, "Geçmişimin peşindeyim," dedim. "Ve bir adamı mahvedeceğim, belki de birkaç kişiyi daha. Ucunda ölüm bile olabilir." Bakışları yavaşça bana döndü. "Ve bu yolda birilerinin gücüne ihtiyacım var, aklına ve en önemlisi duruşuna. Bir de kurnazlığına." Yutkundum, korkudan değildi ama yüzünde heyecanlı bir ifade oluştu. "Bir şehri fethedecekmişsin gibi düşün, tek bir nedenin olacak: bir kız çocuğu. O kız çocuğu benim." Gözlerindeki ifade de değişti. "Bir kız çocuğu için kocaman şehri fethetmeme yardımcı olabilir misin?"

Düşündü. Beklediğimden daha uzun süre düşündü. Saçını yavaşça kulağının arkasına sıkıştırdığında yüzünde şeytani bir gülümseme oluştu. "Biliyor musun," dedi güven veren sesiyle. "O şehri, o kız çocuğu için öyle bir fethedeceğiz ki tek kurtulan sen olmayacaksın. Sonunda ölüm olsa bile." Bu kadar heyecanlanması beni de keyiflendirmişti.

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Kana susanmış bir vampir gibiyim, hayatıma renk geliyor. Gerçek bir renk."

"Kabul ediyorsun yani," dedim saf gibi. "Benimlesin."

"Sonunda ölüm olsa bile." Burnuma fiske vurdu. "Ama benden ne istediğini bilmem gerekiyor. Kurnazlık? Sinsilik? Güç? Güzellik?" Kendini gösterdi. "Kötülük?" Şen bir kahkaha attı. "Cazibe? Hepsi bende mevcut, beni kullan bebeğim. Yararlan benden."

Güldüm, ardından boğazımı temizleyip, "Aslında," dedim. "Bunlar tamam ama bunların dışında da bir şey var."

"Ne gibi?"

"Silahlara ihtiyacımız olacak," dedim kısık sesle. Bartu bu sırada Mutlu'yu yorgana sarmış, çocuk gibi sallıyordu ama ilgisinin dağıldığı ortadaydı. "Yani size ait silahlar olduğunu biliyorum. Birkaç teknik eşya daha. Bunları depodan çalabilir misin?"

"Anahtarlar Yank..." Duraksadı, adını duyduğum anda bakışlarının değiştiğini fark etti. "Hallederim, zor değil." Kısa bir süre daha düşündü. "Yani eskiden olsa halledemezdim ama bu aralar çok basit olur." Yüzüne bakmaya devam ettiğimi fark ettiğinde başını omzuna yatırdı. "Başka?"

"Bir şey daha var," dedim. "O şehrin anahtarlarına ulaşmamız gerekiyor ama o anahtarlar da sadece tek bir kişide. Yarın öğleden sonra buluşalım mı? Sana planımdan bahsedeceğim, neler yapacağımızdan ve ne istediğimizden."

Beni onayladı ama aklına takılmıştı. "Anahtarlar kimde?" Aklına iki isim gelmişti, bunu biliyordum.

Tam bu sırada kapı çaldığında zamanlama yüzümü gülümsetti. Işık'ın gözlerinin içine baktım ve o da yüzüme bakarak geri geri adımlar atıp kapıya ilerledi. Gözlerimizle anlaştık, bunu biliyordum.

Kapıyı açtığında Koza'yı gördük. Elinde şarap şişesiyle direkt Işık'ı gördüğü anda gülümsedi ve bakışları bana döndü, ardından içeriye baktı. Işık bana döndü, sonra Koza'ya baktı, ardından bir kez daha bana. Başımı hafifçe onaylıyormuş gibi salladığımda kendini tutamayıp kahkaha atmaya başladı. "Helin," dedi kahkahasının arasından. "Sen bu anahtarı cepte bil."

"Ne anahtarı?" Koza saf saf kapının deliğine bakıp anahtarı aradı. "Anahtar yok."

Işık daha yüksek sesle güldüğünde, Bartu Mutlu'yu yatağa fırlatıp, "Hoş geldin lan yavşak," diye ona seslendi. "Nasılsın görmeyeli, daha da yavşaklaştın mı?"

Koza, Işık'ın gülen yüzüne bakarak içeriye girdiğinde kaşları düz çizgi halini aldı. Elinden şişeyi aldığımda gerçekten söylediği gibi kırmızı şarap getirdiğini gördüm. Pislik herif, beni bazen deli ediyordu.

"Hoş bulduk," dedi Koza ağzının içinde geveleyerek, Işık'a odaklanmaya devam ediyordu. "Beni gördüğün için bu kadar mutlu olacağını bilseydim Nil," dedi Koza. "Daha erken ve daha çıplak gelirdim."

"Aptal." Mutlu'nun yataktan sesi geldi. "Ben de buradayım, kardeşimden uzak dur."

"Koza," dedi Işık, gülmeye devam ederken. "Seni gördüğüme," bana baktı, "çok iyi Helin, çok iyi."

"Ne oluyor?" Bartu ikimize kaşlarını çatarak baktı. "Yine benim anlamadığım bir şeyler olmuş, yine en son ben duyarım kesin."

Hiç çekinmeden Bartu'nun koluna girip, "Sen boş ver Işık'ı," dedim Koza'yı da arkamda bırakarak. "Gel ve bana yemek yaparken yardım et." Ardından omzumun üzerinden Koza'ya baktım. "Rahatına bak, Koza." Şarap şişesini işaret ettim. "Bu arada şarap için teşekkürler, beni hiç şaşırtmıyorsun."

"Ah," dedi Koza, Bartu'ya ve onun girdiğim koluna bakarak. Neden Bartu'ya karşı böyleydi? Koza'yı tanımasam onu kuskandığını bile düşünebilirdim. "Genelde ben ne istersem o olur." Üzerindeki montu çıkardı, mutfak masasının oradaki sandalyeye astı ve şöyle bir daireye baktı. "Çok büyükmüş burası," dedi alaycı bir sesle. "Nereden buldun bu kadar büyük evi? Özellikle ekonomik boy diye mi arattın?"

Mutlu yüzünü buruşturdu. "Burada şakaları ben yaparım, kozalak bahçesi," dedi ama artık Mutlu'nun da Koza'ya büyük bir nefretle bakmadığını görebiliyordum. Aslında hepsi Koza'ya alışmaya başlamıştı. "Sürekli rolümü çalıyorsun, fark etmiyorum sanma."

"Benim olduğum yerde sana rol mü veriyorlar?" Sırttı. Mutlu'nun kaşları çatıldı, Koza daha fazla sırttı. "Biraz daha kaşlarını çat, Nil'i düşünüyorum, hoşuma gidiyor."

"Koza," dedim, Bartu'yla poşetteki malzemeleri çıkarırken. "Lütfen gelir gelmez başlama."

En son Lâl'e baktı, bir saniye bile sürmeden gözlerini devirip yeniden bana döndü. Sessizce yüzüme bakmaya devam etti, aklından ne geçtiğini anladım çünkü ben de aynı şeyi düşündüm. Diğerleri onun adını anmamak konusunda bana saygılı davranırdı ama Koza canı ne isterse yapan birisi olduğu için her an canımı sıkabilirdi. Sorular sorabilirdi, Sokak Nöbetçileri'nin de canını sıkabilirdi.

Fakat yapmadı.

Poşetten çıkardığım malzemeleri çenesiyle gösterdi. "Yemek mi yapacaksın?"

"Evet."

"Zehirlenir miyiz?"

Bartu gözlerini devirdi. "Tarihi geçmiş abi şakaları yapmayı bırak." Sonra kurduğu cümleyi fark edip sanki ağzından bir şey kaçırmış gibi çekingen bir tavırla bana baktı fakat rahatlatmak istiyormuş gibi gülümsemişimde ne Mutlu ne de Işık ne olduğunu anlamıştı.

"Burada abi şakalarını sen mi yaparsın?" diye sordu Koza gülümseyerek ama hiç samimi bir gülümseme değildi.

Bartu, "En azından hak ederek yaparım," dedi gözlerinin içine bakarak.

"Ne güzel." Koza, dirseklerini masanın üzerine yasladı ve ellerini yüzüne yerleştirdi. "Genelde aşkını da hak edene mi verirsin, koca adam yoksa hiç sevilmediğin birisine mi âşık olursun?"

Kaşlarım çatıldı, öfkeyle ona baktım fakat aldırış etmedi. Bartu kısıldı, hissettim ama ona göstermemek için çaba gösterdi. "En azından birilerini sevebiliyormuşum, kalbim var," dedi kısık sesle. Öfkeli değildi yine, bu beni şaşırttı. "Sen de dene, kendini bile sevebilirsin belki."

Gözlerim açıldı, şaşkınlıkla Bartu'ya baktım, aynı şekilde Işık ile Mutlu da öyle. Lâl'in bile kaşları havaya kalkmıştı. Sessizlik oldu. Koza'nın bir cevap vermesini bekledim ama sadece güldü. Başka hiçbir şey söylemedi, sadece güldü. Cevap vermedi, belki de veremedi.

Bartu yeniden poşetlere yöneldiğinde, Işık Koza'ya doğru ilerledi ve Mutlu da onların yanına gitti.

"Bartu," dedim fısıldayarak, muslukta sebzeleri yıkarken. "Öfkelenmedin, küfretmedin, üzülmedin, sinirlenmedin." Şaşkınlığımı fark ettiğinde gülümsedi. "Ne oldu? Başına saksı mı düştü senin? Geldiğinden beri çok tuhafsin."

Bartu yıkadığım biberleri elimden alırken nereye koyacağını bilemedi. Kesme rahtasını önüne koyup bıçağa uzandım ve nasıl keseceğini gösterdim. Sessiz anlaşımdan sonra hafifçe doğramaya başladı. "Söyleyim ama dalga geçmeyeceksin," dedi fısıldayarak. "Bu ikimizin hatta," yüzünü buruşturdu. "Üçümüzün sırrı olur."

"Üçümüzün?" Domatesleri soymaya başladığımda arka tarafta Mutlu ile Koza ağız dalaşına girişmişti. "Lütfen söyler misin? Söz veriyorum dalga geçmeyeceğim."

"Şey..." Dikkatlice biberleri doğrarken gözleri kısıldı. "Ben şeye başladım." Başımı eğip ona baktım. Kulağıma eğilip, "Terapiye," dedi. "Öfke problemim için."

Dudaklarım aralandı, şaşırdım. Bartu geriye çekildi.

"Rüya önerdi, ben de gittim. Gidiyorum yani. Öfkelenince nefes alıyorum, geçiyor arada. Mesela az önce sana yavşayan o götü kulaklarından astıktan sonra bir de bacaklarından çivilemem, sonra da karşısına geçip izlemem gerekiyordu ama yaptım mı? Asla." Kaşlarını kaldırdım. "Yani düşündüm, düşündüm ama yapmadım. Yapabilirdim, yapmadım."

"Bartu," dedim gülerek, başımı omzuna yasladım. "Bununla neden dalga geçeyim? Muhteşem bir adım. Rüya'nın sana bunu yaptırması daha büyük bir şey. Demek onun sözünü dinliyorsun."

"Öğretmen ya," dedi masum bir ifadeyle. "Çocuklarla ilgileniyor ya. Ben de biraz çocuğum. Doğru akıllar verir diye düşündüm."

"Bir Rüya olmadık yani." Şakacıktan yüzümü ağlamaklı bir hale getirdim. "Eksiğim ne?"

"Bartuşum dememen." Gülmeye başladığımda bana katıldı. "Ayrıca bu Rüya'yla alakalı değil. Öfke problemimi kontrol etmem gerekiyordu, zarar veriyordum. Benden korkuyordu." Duraksadı, elindeki bıçak da duraksadı. Kastettiği kişiyi ikimiz de biliyorduk ama ben anlamazlıktan geldim. "Yani insanlar benden korkuyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Lâl hakkında konuşmak istiyor olabilir miydi? Bartu da kendi içinde bile onunla konuşmayı kesmiş miydi yoksa tam tersi miydi? Belki de konuşacak birilerini istiyordu, bunun için çıldırıyordu ama kimse ona Lâl'den bahsetmiyordu. Belki adını duymak istiyordu. Belki onu özlemişti. Belki onun uzun zamandır yüzünü bile görmüyordu, yüzünü görmek istiyordu.

Hayır, görüyordu. Hayır.

"Muhteşemsin, adamım." Bir kez daha başını omzuna yasladım. "Aramızda en akli başında olan sensin ama çaktırmıyorsun."

"Artık çaktırıyorum." Doğradığı biberleri tabağa koydu. "Gerçekten aranızda en ruh hastası ben gibi görünüyorum ama en akli başında olan benim. Dışarıdan birisi ilk önce gelip benimle konuşmalı, siz hepiniz kafayı yediniz."

Ben ve Bartu yemek yaparken, diğerleri kendi arasında sohbe yani tartışmaya daldılar. Işık uzun bir süre daha Koza'nın yüzüne bakıp kahkaha attı, öyle keyiflenmişti ki sanki Koza'yı parmağında oynatmak onun için zevkli bir hale gelmişti ama farkında olmalıydı ki bu bile bağıllık duygusuydu. Ve belki de Koza, bile bile izin veriyordu.

Sessizce köşesinde oturan Lâl olanları öylece izliyordu. Arada sırada Mutlu ve Işık onun yanına gitse de sonrasında bulunduğu yerde unutuluyordu. Bartu onun hayatından çıktığından beri kendi kendisini gözlerden bile silmeye çalışıyordu.

Bu bana nefret duygusunu anımsattı. Bir insanın kendisinden nefret etme duygusunu. Lâl'i ilk tanıdığım zamanlar olan o güveni, dik duruşu ve bakışlarındaki kibri gitmişti. Bunlar bile aslında Bartu'nun ona karşı olan aşkıdan ötürü müydü? Bir aşk, insanı bu kadar cezbedebilir miydi?

Bir süre sonra Bartu diğerlerinin yanına gitti ve Işık gelip bana yardımcı oldu. Ona çalıştığım restorandan ve insanların aptallıklarından bahsettim, okula gittiğimden ve nicelerinden. Hepsini can kulağıyla dinlerken aklının başka yerlerde olduğunu anlıyordum ama sorgulamadım.

Yemek hazır olmaya yakın Mutlu da yanımıza gelip benimle uğraşmaya başladı. Kilo verdiğimden, seksiliğimden eser kalmadığından barta ruhumun çekildiğinden bu yüzden utanmam gerektiğinden bahsetti. Güldüğümde ise, "Ağlanacak haline gülüyorsun aptal," laflarıyla beni daha çok güldürdü.

"Çalıştığın restoranda yakışıklılar var mı?" Tabaklara yemekleri koyarken Mutlu'nun sorusu yüzümü güldürdü.

"Dikkat etmedim."

"Niye, kör müsün sen? Hoş, gözlerimi kapatsalar yakışıklıların kokusunu bile alırım ben." Mutlu oturduğu tezgâha ayaklarını sallamaya başladı. "Ne bakıyorsun öyle? Bu beni havalı kılar."

"Mutlu," dedim tabağı masaya götürmesi için ona uzatırken. "Yakışıklılar artık dikkatimi çekmiyor. Hatta erkekler ilgi odağımda bile değil."

"Ne?" Gözleri kocaman açıldı. "Bunun ne zaman farkına vardın?"

"Neyin?"

"Kristen Stewart gibi Robert'tan ayrılır ayrılmaz asıl ilgini kadınların çektiğinin."

Gülmeye başladığımda, "Kadınlar da ilgimi çekmiyor," dedim. "Kimse ilgimi çekmiyor. Dümdüz yaşıyorum ama söz, yarın senin için vakışıklı birileri var mı diye bakacağım." Sonra kaşlarım çatıldı. "Ah, hak bir çocuk var. Çok tatlı, çok cana yakın. Hatta bir kız ondan hoşlanıyor ama çocuk bana erkeklerden hoşlandığını söyledi. Bebek gibi yüzü var."

Mutlu masaya ilerlerken gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana döndü. "Yarın oraya geliyorum, hem de bütün seksiliğimle." Sonra arkasını döndü, ardından bir şey söyleyecek gibi olduğunda heyecanla adım attı fakat ayağı takıldığı için elindeki tabak yere düşüp kırıldı.

Lanet olasıca tabak kırıldı ve benim aklıma sadece tek bir anı geldi.

Donuk gözlerle tabağa bakarken, Işık, "Sakar," deyip onu itekledi ve temizlemek için elektrik süpürgesini banyodan çıkarmaya gitti. Mutlu ise makarnaları toplamaya başladı. "Helin, kusura bakma," dedi Mutlu ama gülüyordu. Bense gülmedim, kırılan tabağa odaklanmıştım.

Kalp atışlarım hızlandı.

Bir insana kırılan bir tabak böyle bir anıyı hatırlatabilir miydi?

"Bu kadar önemli miydi?" dedi Mutlu, mutsuz bir sesle. "Çok üzül-dün."

"Hayır," dedim. "Aslında zevkliydi."

"Ne?"

Boş bulunduğumda verdiğim cevapla elimi sertçe alnıma vurup, "Lütfen," dedim. "Otur ve keyfine bak. Hiç önemli değil."

Aptal tabaklar ve aptal anılar.

"Kudurdun sen iyice." Bartu masaya kurulmuş, Koza'nın hemen yanında oturuyordu, kadehlere şarabı dolduran Koza ise gülümsüyordu. Bakışlarım Işık'a döndüğünde aralarındaki bir sohbetten dolayı olduğunu düşündüm, ardından bakışlarım yavaşça masanın altına kaydıığında Işık'ın bir bacağına Koza'nın bacağına sürttüğünü gördüm. Öksürmeye

başladığımda Işık bir anda bacağına çekti ve Koza bana dönüp baktı. Sırıltmasını ya da pişkinlik yapmasını bekledim ama gözlerini kaçırdığında bu beni şaşırttı.

Koza utanmıştı.

Bartu, "İyi misin?" diyerek bana baktı. Yüzüm kızardığında gözleri bana odaklandı. "Ne oldu sana? Boğazına bir şey mi takıldı?"

"İyiyim," dedim elimi kaldırarak. "Sadece," Işık'a döndüm, "gıcık tuttu."

Lâl, Bartu, Koza ve Işık bir tarafta oturuyordu. Ben ve Mutlu ise karşılarındaydık. Tabaklardaki yemeklere büyük bir heyecanla bakarken, "Hadi tadına bakın," dedim hevesle. "İlk defa yapıyorum, umarım beğenirsiniz."

Koza tabağa bakarken, "Dümdüz makarna bu," dedi memnuniyetsiz bir sesle. Çatalını batırıp ağzına attı. Daha yutmadan, "Beğenmedim," dedi. "Kötü olmuş. Senin gibi çirkin olmuş bu."

"Beğenseydin şaşkınlıktan bayılırdım Koza," dedim gözlerimi devirip. Bakışlarım Bartu'ya döndü. "Bartu!" Ellerimi birleştirdim. "Sence nasıl?"

Bartu göz ucuyla Koza'ya baktı, sonra çatalını makarnasına batırıp ağzına götürdü. Yavaşça çiğnedi çiğnedi, ardından, "Mmm," diye bir ses çıkardı. "Güzel kardeşim Helin, biricik kardeşim Helin," bir kez daha Koza'ya baktı, "benim küçük kardeşim Helin. Bu ne lezzetli bir makarna böyle. Harika. Muhteşem. Bayıldım."

Koza'nın kaşları çatıldı. Çocuk gibi çatalını makarnaya batırdı, ağzına kocaman lokmayı atıp kaşlarını çatarak çiğnemeye başladı. Bu tavır gözlerimi açmama neden olduğunda, Bartu çaktırmadan bana göz kırptı.

Işık ve Mutlu da tam puan verdiğinde bakışlarım Lâl'e döndü. Sakince ağzına götürdü. Çiğnedikten sonra çok güzel anlamında bir el hareketi yaptı ve gözlerini kapattı. Hevesle gülümsediğimde, "Harika," dedim. "Bu işi başardım demektir çünkü Lâl çok güzel yemek yapıyor." Elimdeki şarap kadehini havaya kaldırdım. "Daireme hoş geldiniz, biraz ufak ama..."

Işık da aynı anda havaya kaldırdı. "Ben daireni çok sevdim, sıcacık." Diğerleri de kaldırdı. En son kaldıran kişi Koza'ydı. "Herkes bir şeyler söylesin hadi bugüne, bu davete özel. Helin'in evine ilk gelişimiz." Koza

gözlerini devirdi, Işık bu sefer tekmesini bacağına geçirdi. "Suratsızlık yapma, insanların hevesini kırma."

Mutlu kadehini havaya kaldırdı. "O halde ben," dedi gözlerini kısarak. "Bütün İtalyan halkına ve yakışıklı erkeklere kaldırıyorum."

Bartu gözlerini devirip kadehini kaldırdı. "Sakinliğe," dedi bir kez daha bana göz kırparak. "Hep sakın olmamıza. Sevgiye ve o sevgiyi paylaşmamıza."

"Yeter." Mutlu Bartu'nun bu yeni halini sevmemişti, belliydi. "Neresi burası? Paralel evren mi yine?" Mutlu şaşkınlıkla ona döndü, ardından ellerini birbirine yaslayıp sakın bir sesle, "Mutlu ol, Bartu Sarca," dedi. "Lütfen gülümse, bak dünya çok güzel. Bak bu makarna." Gösterdi. "Ah şu güzel makarna. Bak, bu da tabak. Biz insanlar." Gülümsedi. "Mutlu ol, Bartuşum. Mutlu ol ve evet, zıpla, lütfen, kollarını iki yana açıp zıplamanı istiyorum. Lütfen şimdi."

Kahkaha atmaya başladığımda diğerleri de bana katıldı. Tek gülmeyen kişi Bartu'ydu, kaşları çatıldığında, "Zıplamak işe yarıyor bu arada," dedi bir anda. Daha yüksek sesle güldüğümde neredeyse elimdeki kadehi düşürecektim.

"İçindeki o karanlık," dedi Mutlu derin bir nefes vererek. "Nefes al ve ver. Hisset, Bartuşum. *Karanlık da bir ışıktır.*"

Bartu dayanamayıp kulağını çektiğinde Mutlu gülmeye başladı. Bu sırada Koza kadehini havaya kaldırıp Işık'a çevirdi. "Akıllı ve zeki olan herkese," dedi imalı bir sesle. "Akıllı yerinde olan herkese." Bu kez de bana döndü sonra kadehindeki bütün şarabı içti.

Işık hemen ardından kadehini havaya kaldırdı. "Kadınlara," dedi o da imalı bir sesle. "Güçlü kadınlara ve kendini zeki sanan aptal erkeklere."

Hiç düşünmeden Lâl'le aynı anda kadehlerimizi kaldırdık. "Kadınlara," dedim Işık'ın gözlerinin içine bakarak. "Birlikte daha da güçlü olan kadınlara."

Işık, Koza'nın daha fazla damarına basmak istedi, bunu biliyordum ya da kendi içinde açtığı savaşta artık onunla da savaştığını göstermek istiyordu. "Kadınlar erkeklerden daha güçlüdür," dedi Işık göz kırparak. "Çünkü biz kadınları kibirlerinden hep küçük görürler. Bu da onların en büyük aptallığıdır." Kadehini bana doğru kaldırdı. "Lâl, sen ve ben. Birlikte savaşımıza, Helin'im."

Koza afalladı. Kafası karışık bir vaziyette bizi izlerken, geriye kalan Lâl de şarap kadehini kaldırdı, ilk önce içti, ardından ellerini kaldırdı. Dilek dilemedi ama beni şaşırtan o cümleyi kurdu: *"Eğer istersen ben de senin yanıdayım."* Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım ama gizleyemedim. *"O şehri fethetmek için."*

Bizi duymuştu. Ve bizi duymaktan öte, beni anlamıştı. Bir an ne yapacağımı bilemedim ve duraksayıp sadece başımı sallayabildim.

Lâl, ben ve Işık. Üçümüz birlik olursak neler yapacağımızı tahmin bile edemiyordum. Işık kurnazdı, akıllıydı ve grubun Mutlu'dan sonra elleriydi. Lâl sakindi ve en önemlisi aralarında en fazla nefret duygusunu hissedenden oydu. Nefret, gücü getirirdi. Lâl'in gücü de en çok nefretinden geliyordu ayrıca grubun bacaklarıydı.

Üçümüz yan yana geçmişim için savaşıırken karşımızda kimse durmaz gibi gelmişti.

Ama eğer Lâl'i yanımda isteyeceksem ilk önce aramızdaki duvarları yıkıp ona ulaşmam gerekiyordu. Bu olmadığı sürece ikimiz yapamazdık. Lâl duraksadığımı fark ettiği anda oturduğu yerden arkasına dönüp çantasından bir defter çıkardı.

Bu defteri bana uzatırken gözlerimin içine bakmayı ihmal etmedi, masada diğerlerinin olmasını bile önemsemedi. O defteri gördüğümde kalbimde bir parçanın dağıldığını hissettim.

Ondan çalıp Ekip'e verdiğim günlüktü. Bartu'nun canını yakmak için izlediğim yolda, Yankı'nın benden önce yaptığı plana denk gelmiştim. Günlükte Lâl'in geçmişi yazıyordu ve o kadar acıydı ki ben o günlüğü yarım bırakmışım.

Elinden defteri aldığımda gözlerim dalgındı ama herkes bizi izliyordu. Hafif defter, Lâl'in acılarıyla ağırlaşmıştı. Hikâyesinin devamını bilememiştim, onun duvarlarını tam kıramamışım ama şimdi bana kendini sunuyordu.

"Beni tanımak istersen," dedi işaret diliyle. *"Beni görmek istersen. Kim olduğumu bilmek istersen."* Başını aşağı yukarı salladı. *"Bu defterde her şey yazıyor, Helin. Sonra kapılarını açmak istersen ben senin yanıdayım."*

Lâl bunu yapmıştı. Diğerlerinin yanında çekinmeden bana büyük bir adım atmıştı hatta bana kendini açmak istemişti. Işık'la göz göze geldiğimizde ne diyeceğimi bilemedim ama defterin içindeki geçmiş, okumadan bile canımı yakmıştı.

"Lâl, ben ve Helin," dedi masaya doğru. "Bu üçlüye iyi bakın gençler. Asıl korkulması gereken bizleriz."

Koza alayla güldükten sonra kadehine biraz daha şarap doldurdu. Canını bir şeyler sıkırmıştı ya da akli bir yerlerdeydi ama artık eskisi gibi duygularını da gizleyemiyordu. Herkes sessizce yemeklerini yerken Lâl çoktan aklını kurcalamayı başarmıştı. Işık'la birkaç kez göz göze geldik, bilmiyorum der gibi dudaklarını büktüğünde daha büyük bir merak içimi kapladı. Defter kucağında dururken bile dikenlerini batırıyor gibiydi.

Yemeğini ilk bitiren hatta Mutlu'nun da tabağına odaklanan kişi Bartu'ydu. Ben hepsini bitiremediğim için ona geriye kalan makarnamı verdim. Koza sevmediğini söylediği halde o da bitirdi hatta ikinci tabağını bile yedi.

Boğazımı temizleyip, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim içten bir sesle. "Yani bana kırgın olduğunuzu biliyordum ama geldiniz. Burası benim evim." Etrafa baktım. "Yani geçici evim ama bir süre burada kalırım gibi." Yan tarafta oturan kız, cevap verircesine müziğin sesini yükseltip beni bastırdı. Gözlerimi devirip, "Daha iyi bir eve taşınana kadar burada kalırım," dedim.

Koza'nın telefonu çalmaya başlayınca zorlukla cebinden çıkarıp ekrandaki isme baktı, ardından bakışları bana döndü ve yeniden ekrana baktı. Kaşları hafifçe çatıldı, ayağa kalktı. "Şu koca adam bu eve girince zaten buraya sığamıyoruz," dedi yarı alaylı yarı ciddi. "Daha büyük bir eve çıkmam gerekiyor, ayrıca binadakiler pek normal insanlara benzemiyor."

"Evimi küçümsemeyi bırakır mısın?" Telefonu açmasını bekledim ama meşgule atıp Mutlu'nun sandalyesine asılı olan montuna ilerledi. Gidecekti. "Küçük ve sıcak. Evet, komşularım biraz..." Yandaki kız arabesk bir şarkı dinliyordu. "Tuhaflar ama ben de çok normal sayılmam."

Montu üzerine giyerken, "Hiç normal değilsin," dedi kibirli bir tebessümle. "Kime çektin, bilmiyorum. Abin var mıydı senin, Helin?"

Gözlerimi devirip önüme döndüm. Işık, "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Koza. "Öyle canım sıkıldı, montumu giyeyim dedim. Ne diyorduk? Aptal olan erkekler miydi?"

"Ha ha ha." Orta parmağını gösterdi. "Bir anda kalkıp gidemezsin, hiç mi adabımuâşeret kurallarını öğrenmedin?"

Koza, "Sevgili Nil," dedi kahkahasının arasından. "Eski Türkçeyle beni etkilemeye çalışıyorsan hiç zorlama, yeşil gözlerin etkilenmem için yeterli oluyor." Telefonu bir kez daha çaldı. "Sabırsız, seksi ve acı çeken biriyle randevum var."

Işık'ın bakışlarındaki ifade değişti. İşte böyle durumlarda Işık bile duygularını gizleyemiyordu. "Ya," dedi sadece tuhaf bir ses tonuyla. "Öyle mi?"

Telefonu bu kez açtı, kulağına götürdü. "Efendim bebeğim," dedi Işık'ın yüzüne bakarak. Karşı taraftan cızırtılı bir ses geldi, daha kalın ve toktu. Erkek olabilir miydi? "Ah hayatım, sen soyun, ben geliyorum." Karşı taraf kısa bir yanıt verdi. Koza'nın yüzündeki ifade değişti ama sonra düzeltti. "Ben de mi çıplak geleyim? Ne? Çırılçıplak mı? Hemen geliyorum."

"Aptal." Işık'ın ağzında yuvarladığı kelimeye sonuna kadar katıldığı için şarap kadehini kaldırıp onunkine çarptım.

Telefonu kapattıktan sonra, "Sohbetinize doyum olmuyor ama bu sarayı bırakıp kendi sarayına dönmem gerekiyor," dedi bana bakarak. Kendimi tutamayıp dilimi uzattığımda bu hareketim hoşuna gitmiş olacak ki gerçek bir gülümseme dudaklarına oturdu. Sonra hiç beklemediğim bir anda yanağımdan makas aldı. Bu hareketinden sonra donup kaldığımda kendisi de duraksadı.

"Gerçekten," dedi Mutlu. "Paralel evrende miyiz? Bu odanın bu kadar küçük olmasının nedeni de diğer evrenin içinde sıkışıp kalması olabilir mi?" Bartu bu hareketine şaşırılmamıştı ama Işık da pek şaşkın görünmüyordu. O hiçbir zaman bizim aramızdaki ilişkiyi sorgulamamıştı. Şüpheleniyor muydu yoksa biliyor muydu?

Koza kapıya yürürken, "Kıvırcık bile bu eve küçük diyor," dedi. "Aramızda en küçüğümüz o olmasına rağmen."

"Evime artık küçük demekten vazgeçer misiniz?" Öfkelenmiştim. "Sığıyoruz, bu yeterli."

"Sığıyor muyuz?" Koza kapıyı açtı. "Öyle mi? Nefes darlığım başladı."

"Evet, sığıyoruz." Yüzümü buruşturdum. "Yedi kişi buraya sığıdık, sizi sığdırdım. Bu benim için yeterli." Keyifle gülümsedim. "Ve bu yedi kişiden fazlası da olmayacak zaten." Şarap kadehimden birkaç yudum içerken hiçbiri bana karşılık verip gülümsemedi, Koza bile. Hatta Mutlu ile Bartu birbirine baktı. Lâl başını eğdi, Işık ise

gülümsemeye çalıştı fakat gözleri dalgındı. "Ne?" dedim başımı iki yana sallayarak. "O kadar mı sığmadınız?"

Sessiz kaldılar. Yine darbeyi Koza vurdu. "Yedi değil," dedi kapıdan çıkmadan önce. "Altı kişiyiz. Yani artık altı kişiyiz senin için."

Yedi değil, altı.

Sokak Nöbetçileri'ne dahil olduğumda onlar beş kişiydi ve ben altıncıyım. Altıncı değil, sadeceydim. Sonra Koza gelmişti, asıl Sokak Nöbetçisi. Yedi kişi olmuştuk, ben hâlâ sadeceydim ve onlar altı kişiydi.

Artık bir kişi eksikti. Benim için. Biz bu masada altı kişiydik. Fark etmiştim; Koza'yı dahil etmek, onu çıkarmaktan daha zordu ama artık hayatımda değildi. Bu masada yedi kişi olamayacaktık, ben yine en başından alıştığım o altıncı kişi olmuştum.

Altıncı kişi olmayı hep istemişim, Altıncı Sokak Nöbetçisi olmayı ama bu şekilde değildi.

Koza gitti. Biz beş kişi kaldık. Masayı büyük bir sessizlik kapladı ve hiçbirisi ağzını açmadı, bir şey söylemedi. Hiçbir şey de söylemeyeceklerdi.

İçimde tuttuklarım dışarı çıkmazın, dedim kendime o an. *Şimdi değil, şu an değil. Onların yanında değil.* Dışarı çıkmadı ama kalbim parçalandı. Geceleri uykumu kaçırın, uyutmayan bir acıydı ama acıya alıştım, acı çekmeye de. Bu yüzden kendi içimde yaşadım. O masada otururken bile yine kendi içimde yaşadım, bu onun bana bıraktığı mirastı: kendi içinde yaşamak. O da kendi içinde yaşamaya devam mı ediyordu?

Bir süre daha kaldılar yanımda ama artık kimsenin eskisi gibi keyfi yoktu. Mutlu'nun bile keyfi kaçmıştı. Bir süre sonra biriken o acı yavaş yavaş dışarı çıkmaya başladığında ise kendi içime yönelmişim ama bu da onların gözünden kaçmamıştı.

Yaşıyordum. Gerçek bir yaşamak değildi ama yaşıyordum.

Işık'la yarın öğleden sonra görüşmek üzere sözleşmiştik. Ona planlarımdan bahsedecektim, geçmişimi açmaya hazır değildim ama o da sorgulamazdı, biliyordum.

Sorgulamadığı gibi, ellerimden de almazdı o geçmiş.

Hepsine sarıldım vedalaşırken. İçime, kalbimin derinlerine alarak ve kokularını içime çekerek ama Lâl'le öylece bakiştık. O yaklaşmadı hatta yaklaşmadı, bunu gördüm ama bakışmamız bile yetti.

Bartu sarılırken beni havaya kaldırdı. "Sakinlik," dedi kulağıma, sakinleştirmek istemiş gibi. Güldürdü, güldüm ama onlar gittikten sonra geriye büyük bir sessizlik kaldı, bir de yan taraftaki kızın açtığı o acılı şarkı.

Bir süre mutfağın ortasında durup dairenin içine baktım. Masadaki boş tabaklara ve kadehlere. Ardından terk edilmiş sandalyelere. Kollarımı kendime sardığımda o tabaklara ve kadehlere dokunmadım bile. Yalnız da olsam öyle değilmişim gibi hissetmek için en azından bu gece onları o masada bıraktım.

Üzerimdekileri çıkarıp sadece sutyen ve iç çamaşırıyla yatağa girdim. Uyurken sürekli kâbuslar gördüğüm için saatlerce koşmuş kadar ter içinde uyanıyordum; kıyafetler üzerimde olmadığına kendimi sanki bütün yüklerimden arınmış gibi de hissediyordum.

Aslında konu bu da değildi.

Yanımdaki gece lambasını açtığımda telefonum titredi. Kim olduğunu biliyordum; her gece aynı mesajı atıyordu, yine atacaktı. Yüzümdeki gülümsemeyle telefonu elime aldığımda yanılmadığımı gördüm.

Brocuk:

Ben senin yanındayım, Helin. Her gece söyledim, yine söylerim.

Fakat bu kadarla da kalmadı. Diğerlerinden de mesajlar gelmeye başladı, gitmeden önce onlara numaramı vermiştim.

Işık kızım:

Biz birlikte olursak bize hiçbir şey olmaz. Helin'im.

Hayat enerjisi:

Helin selam, ne zaman görüşebiliriz?

Tarihleri konuşmamız lazım İtalyan restoranıyla ve aşk hayatımla ilgili, başka bir şey de konuşacağım...

Kahkaha atmaya başladığımda bir mesaj daha attı.

Seni seviyorum, seksiliğini hiç kaybetme. (Ne olur kaybetme)

Ardından hiç beklemiyordum ama Lâl'den de mesaj geldi fakat bu mesaj diğerlerinden çok farklıydı.

Lâl Sarca:

Günlüğün içinde sana sürpriz bıraktım. Bana kızma. Bir insanın yüzünün hafızadan silinme korkusunun ne olduğunu çok iyi bilirim.

Tahmin ettiğimin olmamasını istedim ama kalbim, tahmin ettiğim olsun diye yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Neyden bahsettiğini biliyordum, hangi hislerden.

Telefonun galeri kısmını açtım ve Bartu'nun bana attığı fotoğrafa tıkladım. Beraber çekildiğimiz bir fotoğraftı, yılbaşıydı. Üzerimde gelinlik vardı, Bartu çıplaktı. Her gece bu fotoğrafa bakıyordum ama bakmamın nedeni, ikimizden ziyade arkamda görünen o adamdı.

Oradaydı, yan duruyordu, gülüyordu. Yanındaki Mutlu'ydu. Karanlıktaydı, yüzü seçilmiyordu bile ama oydu.

Her gece açıp baktığım o fotoğraf, yüzünü hafızamdan silmemek için gösterdiğim bu çabada Lâl bana ne sunmuştu?

Acıyla hem de büyük bir acıyla defteri elime alıp sayfaları çevirmeye başladım. Polaroid iki fotoğraf göğsümün üzerine düştü. Tam o esnada Lâl'in günlüğe yeni bir şeyler yazdığını da gördüm.

Defteri komodinin üzerine bıraktığımda elime ilk gelen fotoğrafı aldım ve tarihin henüz onlarla tanışmadan öncesine ait olduğunu gördüm, ardından o fotoğrafla karşılaştım.

Metrodaydık, onların karşısında oturuyordum, dalgındım; o günü hatırlıyordum. İnanılmaz uykusuz olduğum ve baş ağrısıyla çırpındığım bir gündü. Yine onun peşindeydim, gruba dahil olmak için fakat o gün o kadar kendimde değildim ki fotoğrafımın çekildiğinden bile haberim yoktu.

Ayakta dışarıya bakıyordum. Yüzümdeki ruhsuzluk ve gözlerimdeki hissizlik, Işık'ın ne anlatmak istediğini bana gösterdi. Ölü gibiydim. Sokak Nöbetçileri bana yaşamayı öğretmişti, görebiliyordum.

Lâl üzerine not düşmüştü:

"Bu fotoğrafı Yankı çekti. Fotoğraflar konuşur, Helin."

Fotoğraf konuşuyordu, fotoğraf ölü bir kadını gösteriyordu.

Acıyla yutkundugumda diğer fotoğrafı zorlukla elime aldım fakat artık titremeye başlamıştım. Göğüs kafesindeki yük ağırdı.

Tarih yakın bir zamanı gösteriyordu ama fotoğraf... Duraksadım. Hatırlamıyordum, gerçekten hatırlamıyordum. Bu fotoğraftakiler biz miydik?

Masada oturmuş gülüyordum, şen bir kahkaha. O ruhsuzluk ve hissizlik yoktu, gözlerimde neşe vardı. Yankı hemen yanımda oturuyordu, bana baktığından bile haberim yoktu ama beni izliyordu.

Eli çenesindeydi, yüzünde gülümseyen ifadesi vardı ve saçları yine dağınıktı. Dudaklarındaki tebessüm sıcacıktı. Bana öyle bir bakıyordu ki gören, ondan başkasını gözü görmüyor, derdi. Bana böyle mi bakıyordu?

Üzerindeki not, içimde tuttuğum o acının dışarı çıkmasına neden oldu. Bunu bana söyleyen ilk kişinin Lâl olması, daha büyük bir acıydı.

"O sana âşık, Helin."

Bunu bana o hiçbir zaman söylemedi. Bana beni sevdiğini bile söylemedi ama bunu Lâl söyledi. Kendi tahminiydi, kendi düşüncesiydi ama bu fotoğrafa kim baksa, o sana âşık, derdi.

Yatakta cenin pozisyonu aldığım da fotoğraftaki yüzünü inceledim. Bir aydır görmediğim o yüzüne baktım, uzun uzun. Değişmiş miydi?

Lâl yanıliyordu, ben onu hafızamdan silemezdim. Ama ben onu hayatımdan silmiştim.

Sessizce ağlamaya başladığımda elimdeki fotoğraf düştü; başımı yastığa gömüp tırnaklarımı yastığa geçirdim. *Ağlama*, dedi iç sesim ama dinletemedim. Diğer gecelerde olduğu gibi yine dinlemedim.

Kırgınlıktı, kızgınlıktı, acıydı ama artık katlanamadığım bir duygu daha vardı. O da özlem di.

Yaşıyordum. Helin yaşıyordu. Helin yaşamaya devam edecekti, Helin yaşamayı öğrenmişti; ama Helin öldürmeyi de öğrenmişti.

Gözyaşlarım yastığı ıslatırken, "Dayan," dedim kendi kendime. "Dayan. Göm onu içindeki mezarlığa. Göm Yankı Sarca'yı o mezarlığa."

2.

YANSIMA

İŞIK SARCA

Benim hikâyemi kimse anlatamazdı, bir filmin ya da bir dizinin başkarakteri de olamazdım. Ben başkalarının hayatlarındaki o kişiydim ve beni bir yazar bile yazamazdı. Beni sadece ben anlatabilirdim.

Işık Sarca. Önder'in nefret ettiği o kız. Gerçek adı Nil. Nil Göktepe.

Adımı annem vermiş, Nil Nehri'nin güzelliğinden olsun istemiş fakat maalesef kaderim o kadar da güzel olamamıştı. Bağışıklık kazanacak kadar acı çekmiştim, hem bedenem hem de ruhen ama içten içe kendime acısam da bunu dışarıya yansıtmazdım. Aslında zavallıydım, fazlasıyla zavallı çünkü rol yapmaya alışmıştım ve en zavallı insanlar, dışarıya kendini güçlüymüş gibi gösterenler olurdu.

Ben zavallıydım. Bu yüzden hiçbir yazar, hiçbir senarist beni yazamazdı. Zihninde doğsam bile onlara kendimi açmaz, anlatmazdım.

Benim gibi olmayanlar da beni anlayamazdı. Birçok insan beni sevmezdi. Sert gelirdim, belki kibirli, biraz duygusuz? İnsanların hakkımda ne düşündüğünü hiçbir zaman önemsemedim; ben kendi içimde bile kendimi önemsemedim.

Ben bu kadındım. Nil Göktepe. Sonraki adı Işık Sarca. İkisi de aynı kadındı, ikisi de zavallıydı.

Mutlu ve Bartu telefonda oyun oynarken çoktan gece olmuş, ay gökyüzündeki yerini almıştı. Günlerdir kar yağmasına rağmen bu gece kar yoktu. Soğuğu seven birisi değilim, soğuk bana o evden kaçtığımızda küçük vücutlarımızla üşüdüğümüz geceyi anımsatıyordu. O gece de çok soğuktu. Fakat birisi de ellerimden tutmuştu, o soğuktan beni kurtarmıştı.

Lâl'le oturduğu yerden göz göze geldik. İki gün önce Helin'den ayrıldıktan sonra daha fazla sessizliğe gömülmüştü. Aslında asık

gözleri de sessizdi, eskiden konuşmasa bile gözlerinden ne söylemek istediğini anlardım ama artık bu da yoktu.

Onun suskunluğu, hepimizin çılgılığı olmuştu ama artık onun için çılgılık bile atamıyorduk. Lâl benim için kapısı kapalı bir sandıktı, o sandıkta benim de sırlarım vardı ve suskunluğuyla bizi içinde gizlerdi.

Onun için canımı verebileceğim kardeşlerimden birisi de Lâl'di.

"Geri zekâlı, aptal, beyinsiz, öküzl!" Mutlu'nun sesi. İç sesimde bile onun gerçek adını söylemiyordum çünkü adını babamız koymuştu. "Göt, bok herif!" Bartu'ya bağırtıyordu. "Beni neden öldürdün oyunda? Öldüm lan öldüm! Yaşayabilirdim ama beni öldürdün!"

"Bağırma!" Bartu ayağıyla Mutlu'nun kafasına vurdu. Uzandığı yerden ayaklarıyla sürekli Mutlu'yu itekliyordu.

"Görürsün, kafana birazdan kurşunları dizeceğim." Dudaklarını bü-küp bana baktı. "Beni öldürdü, karnımdan vurdu beni. Öldüm. Ah canım acıyor, çok acıyor."

"Siz aptalsınız," dedim yüzüncü kez. "Normal hayatınızda silahları kullanan çakma mafyalar olmamışsınız gibi bir de oyunlarda kullanı-yorsunuz."

"Sen ne oynuyorsun?" dedi Bartu gözlerini devirip.

Bartu. Evin koca bebeği, çocukluğumun koruyucu meleği ama en huysuzumuz. Küçükken ilk anlaştığım kişi Bartu olmuştu çünkü sürekli kavga ediyorduk ve ben onu dövüyordum. O bana kıyamadığı için vuramıyordu. Uğruna canımı verebileceğim diğer kardeşim oydu. Masumiyeti gözlerindeydi. En çok kalbindeydi. Benim için ağladığı günleri biliyordum.

Benim için çocukken içi çıkana dek ağladığı o günü biliyordum. İntiharımın iki gün sonrasıydı.

"Barbie giydirme oyunu," dedim gülererek. "Kendimi giydirmekten zevk alıyorum."

Bartu güldü. "Sen bu yalanlarınla beni mi kandıracaksın?"

"Evet."

"Nasıl evet?"

"Kanarsın sen, safsın."

Bartu dudaklarını büktü, dikkati dağıldı. "Kanarım arada, doğru ama sana kanarım ışık, bir sana ışık."

"Yine mi bu replikler," dedim gözlerimi devirip. "Yine o aksiyonlu Türk dizilerini izledin, değil mi?"

"Ezel'i izliyor," dedi Mutlu. "Sabahtan beri bana Ramiz Dayı gibi konuşuyor, sen de Eyyan oldun galiba."

"Eyyan suçsuzdu bu arada," dedim yüzüncü kez.

Bu Bartu'nun damarıydı. "Nasıl suçsuzdu? Sevdigi adamın en yakın arkadaşıyla evlendi!" Gözleri kocaman açıldı, oyunu unuttu, istediğim de buydu. "Bazı davranışları zorunluluktandı ama bazılarını yapmak zorunda bile değildi."

Mutlu'ya göz kırptığımda Bartu ne olduğunu ilk başta anlayamadı. Mutlu tam o sırada Bartu'yu öldürdüğünde çığlığı bastı. Koltuğun üzerine çıkıp zıplamaya başladı. "Beynini dağıttım senin, beynini!"

Bartu öfkeyle telefonuna döndüğünde gözlerinden ateş fışkırdı. "Lanet olsun sana ışık!" diye bağırdı. "Yine ikizinin tarafını tuttun, değil mi? Çok kurnazsın!"

"Özür dilerim, farklı yumurtalarda da olsak aynı karında büyüdük. Onun için hepimizi satarım." Bartu yüzüme yastık fırlattı, karşılık olarak ben de üzerine yastık attım. Bu birkaç kez daha tekrar ettiğinde başımı eğdim ve yastık Lâl'in yüzüne denk geldi. İrkilerek Bartu'ya baktığında ikisi de donuklaştı.

"Pardon," dedi Bartu gözlerini kaçırarak. "Sana atmak istememiştim."

Bartu ve Lâl. Küçüklüğümüzden beri hepimiz farkındaydık ki Bartu Lâl'e âşıktı, hem de deliler gibi. Küçücük, uyurken gider Lâl'in nefes sesini dinlerdi. Onu her şeyden korurdu ama kendinden koruyamazdı ve hepimiz yine farkındaydık ki Lâl Bartu'dan korkuyordu. Bunu bana sık sık söylerdi Lâl. *Ondan korkuyorum*, derdi. Bartu bunu çok sonradan fark etti.

Lâl küçüklüğümüzden beri hep gözbebeği, farkındaydım ama bu durum beni hiç rahatsız etmemişti çünkü birilerinin beni korumasına hiçbir zaman ihtiyacım olmamıştı. Ve aslında Lâl'in de hiçbir zaman ihtiyacı yoktu fakat insanların onu korumasını istiyordu. Bir şekilde bunun için çabalıyordu. İstedigi zaman, istediği kişiye karşı koyabiliyordu ama birilerinin arkasına saklanmaktan da keyif alıyordu.

Ve arkasına saklandığı kişi hep Yankı oluyordu. Bartu onu korumaya hazırken o hep Yankı'yı istiyordu. Bunun aşk olabileceğini düşünmüştüm fakat Yankı'dan bir karşılık bulamazdı. Bunun farkındaydı. Sonradan anlamıştım, Lâl'in duyguları da aşk değildi.

Acıydı ama sonunda görmüştüm.

Lâl, Önder'in kuklasıydı ve Lâl'in Yankı'nın yanında durmasını bu kadar isteyen de Önder'di. Lâl, Önder'in gözü ve kulağıydı. Yankı'yı en rahat Lâl yoluyla yönetebiliyordu. Buna şahit olmuştum, onlar şahit olduğumun farkında bile değildi.

Hatta Lâl bile bunu bildiğimi bilmiyordu.

Genelde üç maymunu oynamayı severdim, bu konuda Yankı'yla birbirimize benziyorduk.

Gözlerim kolumdaki saate kaydı. Gece on ikiyi çoktan geçmişti. "Bugün de gelmeyecek galiba," dedim Lâl'e. Kimden bahsettiğimi anladığında mutsuz bir ifadeyle dudaklarını büktü.

"Ben konuştum," dedi Mutlu. "Birazdan evde olur."

"Nasıl konuştun?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Telefonlarımı açmıyordu, senin telefonunu mu açtı?"

"Bebeğim," dedi Mutlu göz kırparak. "Yankı Sarca en çok bana kıyamaz."

Hayır, dedim iç sesimle. Yankı benden kaçıyordu ama ona bunu dile getirmedi.

On dakika sonra kapının açılma sesini duyduğumuzda hepimiz başımızı o tarafa çevirdik. Bartu dışında. O Yankı'yla konuşmuyordu, yüzüne bile bakmıyordu; Helin'le aralarında ne olduysa hepsinden haberi vardı ve bu yüzden Yankı'ya arkasını dönmüştü. Doğruluğu tartışılırdı, öfkesinden bunu yaptığını biliyordum çünkü bir ay içerisinde Yankı'nın iyi olmadığını, onunla konuşmam gerektiğini bana defalarca söylemişti.

Kapı kapandı, adım seslerini duyduk, ardından kapının önünde Yankı belirdi.

Bir aydır onu en fazla beş-altı kez görmüştüzdür. Doğru düzgün eve gelmiyordu, gelse de ya odasına çıkıyordu ya da oturma odasında uyu-yakalıyordu. Gelişigüzel sohbet ediyor, bizi dinlemiyordu. Ever, Yankı bizi dinlemiyordu, dinliyormuş gibi davranıyordu. Bu onun huyu değildi.

Aslında şu an yaptığı hiçbir şey onun huyu değildi. Öyle değişmişti ki artık onu tanıyamıyordum. Hem fiziksel hem de ruhsal olarak. İlk değişimi, Helin'le tanıştıktan sonra olmuştu. Normalde duygularını yansıtmayan Yankı Sarca, Helin'den sonra değişmişti. Sevgisini gösteriyordu, öfkesini de öyle. Hatta nefretini. Normalde çocuklarını seven

ama bunu göstermeyen otoriter bir baba gibiyken bize sarılmaya bile başlamıştı. Her zaman her şeyi ben kendim halledebilirim diyen Yankı, bizden yardım istemeye başlamıştı. Yaşamını robot gibi sürdürürken, Helin'den sonra robot olmaktan vazgeçmişti. Duyguları olan birisine dönüşmüştü.

Şimdi ise robot bile değildi. Yaşayan bir ceset gibiydi ve gizlemiyordu, bu en tuhafıydı.

Kapının pervazına omzunu yaslayıp bize baktı. Epey kilo kaybetmişti. Hiçbir zaman çok kilolu olmamıştı ama şimdi kaybettiği kilolar bariz ortadaydı. Gözlerinin altı hep mosmor, içleri kırmızıydı. Uykusuzluktan olduğunu düşünüyordum ama burnuma kadar gelen alkol kokusu aksini söyledi.

“Yankıtu!” dedi Mutlu gülümseyerek. “Hoş geldin benim güzel bey-beğim, gel kucağıma, sarılayım sana!” Yanına gidip kocaman sarıldı. Yankı gülümsedi ama içten bir gülümseme değildi, Mutlu’nun saçlarını karıştırdı. Geriye çekilen Mutlu gözlerini kıstı. “Ne yaptın? Alkol banyosu mu?”

Yankı bir kez daha Mutlu’nun saçlarını karıştırdığında, “Ne yapıyorsunuz?” dedi klasik her zamanki sorusunu sorarak. Ne yaptığımız umurunda bile değildi. Bakışları ilk önce Lâl’e döndü, başıyla selam verdi. Onunla artık hiçbir şey paylaşmıyordu. Nedeni, aylar önce günlüğü Ekip’e veren Helin’in yaptığını Yankı’ya anlatmamasıydı. Yankı o zamanlardan beri Helin’in kim olduğunu biliyordu ama davranışları hiç bu kadar değişmemişti.

Ne olmuştu da bu hale gelmişlerdi? Konu Helin’in yaptığı bir şey değildi, konu Yankı’nın yaptığı bir şeydi. Ne yapmış olabilirdi?

Bakışları Bartu’ya döndü, Bartu göz ucuyla onu incelerken göz göze geldiklerinde başını çevirdi ve elindeki oyuna geri döndü.

“Yaşıyoruz,” dedim iğneleyici bir ses tonuyla. “Sen?”

“Aynı şekilde.” Başka hiçbir şey söylemedi. Bartu’ya baktı, düşündüğümünden daha uzun bir süre baktı ama yine karşılık bulamadı. Onunla konuşmayacaktı. En uzun süren küskünlükleri bu olmuştu; normalde Bartu hep küserdi ama dayanamaz konuşurdu fakat bu kez Yankı’yı görmezlikten geliyor, bundan vazgeçmiyordu.

Bu durum Yankı’nın canını yakıyordu, Bartu’ya bakarken bunu da gördüm.

Bir süre sonra odanın içine boş boş baktı, ardından bakışları Helin'in uyuduğu o üçlü koltuğa kaydı. Kaşları çatıldığında, "Ben uyuyacağım," dedi. "İyi geceler size." Bu kadar. İletişimimiz sadece bu kadardı.

"Aç mısın?" dedim duraksamasına neden olarak. "Lâl sevdiğin yemekten yaptı. Tatlı da var."

"Yedim." Sırtı dönüktü, gözleri merdivendeydi. "Belki yarın uyanınca yerim."

"Biz de bunu yedik," dedim ters bir sesle. "Çok fazla kilo verdin, farkında mısın? Bir şeyler yemen gerekiyor, ergen bir çocuk gibisin şu an."

Omzunun üzerinden bana döndüğünde bakışlarında, beni rahat bırak ifadesi vardı ama Yankı dile getirmezdi. "Tamam," dedi başını sallayıp. "Yarın yiyeceğim." Bir kez daha arkasını döndü. "İyi geceler hepinize."

Bartu'yla göz göze geldik. İkimiz de aynı şeyi düşünmüş olacağız ki, "İki gün önce Helin'le beraberdik," diye bir anda lafa girdim.

Duraksadı, omuzlarının kalkıp indiğini gördüm. Bu kez bana değil, Bartu'ya baktı. Bartu ise gözlerini kaçırmadan Yankı'ya odaklanmıştı. Bir şeyler söylemesini bekledik. Çok kısa bir an düşündükten sonra, "Öyle mi?" dedi duygularını gizleme zahmetine girmeden. "Nasıldı?"

Ayağa kalkıp kollarımı önümde bağladım. "Senden çok daha iyi durumda."

"Güzel." Ellerini üzerindeki montun cebine yerleştirdi. "Sevindim." Sonra hiçbir şey demeden merdivenlere yönelip yukarı çıktı. Artık Bartu'yla değil, bizim onlar için yaptığımız odada kalıyordu. Yine o odaya doğru ilerledi.

Öfke içimde çağlayarak akarken, Mutlu, "O kadar kötü halde ki," dedi başını iki yana sallayarak. "Daha önce onu hiç bu şekilde görmemiştim."

Biz Yankı'yı kendi haline bırakmaya alışmıştık çünkü bizi buna o alıştırmıştı. Morali bozuk olsa bile toparlayacağım derdi ve toparlardı. Yanında olmamızı istemezdi, biz buna alışmıştık ama bu kez toparlayamıyordu, hayatını şu anda hiçbir şekilde toparlayamıyordu.

Yankı gözlerimin, gözlerimizin önünde bitiyordu.

Bartu derin bir nefes alıp verdi. "Ona hâlâ kızgınım ama dayanamıyorum," dedi. "Konuşursam daha kötü bir hale gelebilir ya da onların arasındakini daha kötü bir noktaya sürükleyebilirim ama onu böyle görmeye ben de dayanamıyorum."

"Bartu," dedim hiddetle. "Bu kadar kötü ne oldu? Helin'in onu bırakmasına. Yankı'nın bu kadar bitmesine sebep olan ne yaşandı?" Başını iki yana sallayarak anlatmayacağını gösterdi. "Peki Yankı neden çabalamıyor geri kazanmak için?"

Bartu çok kısa bir an düşündü, düşünürken kaşları çatıldı. "Bence yüzüne bakmaya cesareti olmayabilir," dedi. "Benim olmazdı."

"Bu şekilde olmaz." Daha öfkelendi. "Bu şekilde nereye kadar? Bitmiş olabilir, birbirlerini bırakmış olabilirler ama bu şekilde değil." Kendimi tutamayıp ben de peşinden ilerledim ve Mutlu'nun sakın ol laflarını duymazlıktan geldim. Merdivenleri sert adımlarla çıkıp direkt odaya daldım, ardından onlara ayırdığımız odanın içine girdim.

İlk defa giriyordum bir ayın sonunda. Oda darmadağınktı; dağınıklık Yankı'ya göre değildi. Yatak dağınıktı, kıyafetler dağınıktı ve birkaç kıyafet de Helin'e aitti. Odada değildi fakat çatı penceresi açıktı.. Evin içine sığmadığını söylemiş Mutlu'ya; dört duvarın üzerine gelmesi ne demek, en iyi ben bilirdim.

Yatağın üzerindeki yorganı elime alıp pencereden yukarıya fırlattım, ardından ben de zorlukla tırmandığımda onu gördüm.

Sırtı bana dönüktü, dizlerini kendine çekmişti ve yanında bir bira şişesi vardı. Hava buz gibiydi, üzerinde sadece mont vardı. Telefonundan bir ses geliyordu, Helin'in gülme sesi, başka da hiçbir ses yoktu. Beni fark etmedi bile. Bu imkânsızdı, dikkatini bir an bile kaybetmeyen Yankı Sarca beni fark etmedi. Gerçekten bitiyordu.

Dikkatli adımlarla yanına gittiğimde, omzunun üzerinden, telefondan bir video izlediğini gördüm. Videoda ikisi vardı, uzanıyorlardı, Helin gülüyordu. Videoyu gizli gizli çektiği belliydi.

"Üşüyor musun?" diye sordu Helin videoyu çekerken.

Yankı gülümseyerek, "Çok üşüyorum, beni sadece sen ısıtabilirsin," dedi. Videoya çekildiğinden habersizdi. Helin kameraya bakıp gülümsüyordu.

Göz kırptı Helin. "Bana çok mu ihtiyacın var şu anda?"

"Tahmin bile edemeyeceğin kadar." Yankı videoyu durdurdu, derin bir nefes aldı, ardından devam etti: "Ve sadece şu an değil."

"Peki çok mu sarhoşsun?"

"Aklımda bizden başka kimseye yer kalmayacak kadar." O kadar huzurlu görünüyorlardı ki içimde bir yerlerin parçalandığını hissettim.

"Bunlar çok büyük itiraflar, değil mi Yankı Sarca?" Helin yeniden kameraya baktı. "Keşke bunları tekrar tekrar dinleyebilsem." Yankı videoyu durdurdu.

Tekrar tekrar dinleyen Helin değil, Yankı'ydı.

Bir süre öylece ekrana baktı, nefes sesinin değiştiğini fark ettim. Sonra videoyu devam ettirdi. Yankı sarhoştu, saçmalıyordu ve Helin onunla dalga geçiyordu. Videonun devamında çekildiğini fark edip Helin'e gülüyordu, ardından çok büyük bir itiraf bırakıyordu.

"Sensiz yapamam," diyordu Yankı. "Sarhoş olup Helinsiz yapamaya çağımı söylediğimde. Hem ayık kafayla hem de sarhoş kafayla. Ne olursa olsun, sensiz yapamam." Videoyu yeniden durdurdu, geriye aldı ve Helin'in güldüğü kısımlara geldi. Orada durdurdu.

Daha fazla gizli şahit olmak istemediğim için, "Yankı," dedim. Telefonu gizlemesini ya da benden çekinmesini bekledim ama bunlar yerine omzunun üzerinden bana baktı, ardından yeniden önüne dönüp telefonun kilidini kapattı. Yanına oturup yorganı ikimizin omzuna attım. Gözlerini gökyüzüne çevirip yutkundü. Zayıfladığından ötürü yüz hatları belirginleşmişti. "Konuşmak ister misin?" diye sordum.

Başını yavaşça iki yana salladı. Konuşmadı, konuşursa ne olacağını biliyordum. Boğazına oturan o yumru, ağzını açarsa kendisini gösterirdi. Bu son çırpınışlarıydı.

"O ölmedi," dedim sert bir sesle. "Helin ölmedi. Ölmüş gibi davranmaktan vazgeç." Hiçbir cevap vermeden gökyüzüne bakmaya devam etti. "Sana söylüyorum. Neden bunu kendine yapıyorsun? O hâlâ yaşıyor, bunu biliyorsun." Yine cevap vermedi. Öfkeyle onu omzundan itekledim. "Bana bir cevap ver, neden o ölmüş gibi davranıyorsun?"

Omzunu kaldırdı. Derin bir nefes aldı, elini dağınık olan saçlarına daldırdı. "Konu Yankı'nın onun için ölmüş olması zaten," dediğinde sesi titredi. İlk defa Yankı'nın sesinin titrediğini duydum. "Helin için öldüm."

"Hayır," dedim. Neyime güvendiğimi bilmiyordum, Helin ondan hiç bahsetmemişti, ufacık bile ama öyle olmadığına emindim. "Böyle bir şey mümkün değil. Helin'i hiç tanımadın mı? O sevdiklerinden kolaylıkla vazgeçecek bir kız değil."

"Kolaylıkla vazgeçmedi zaten," dedi Yankı gözünü gökyüzünün bir noktasından ayırmadan. "Yavaş yavaş vazgeçti. Kendi ellerimle ben

vazgeçirdim. Öldüm ama bir anda değil, zamanla öldüm onun için.” Bakışları ayaklarına kaydı. “Ve ben öldükten sonra acı çektim. Artık yapabileceğim bir şey yok.”

Buz gibiydi, vücudundaki soğukluğu hissedebiliyordum. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Birasını kafasına dikip büyük yudumlarla içti. “Yankı Sarca gibi davranmıyorsun,” dedim kaşlarımı çatarak. “Sen kimsin? Bu değilsin.”

“Yankı Sarca,” deyip güldü. “Yankı Sarca gibi davranmıyorum, Yankı Sarca gibi değilim, Yankı Sarca şöyle yapar, Yankı Sarca böyle yapar.” Birayı yavaşça yere vurdu. “Yankı Sarca hiçbir şey. Bunu fark etmeniz için daha ne olması gerekiyor? Gözünüzde büyüttüğünüz o adam değilim, ben buyum. Bundan ibaretim.”

“Kendinden nefret ediyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Kendimden nefret ediyorum çünkü,” dedi gözlerini en sonunda bana çevirerek. “Bunu hep bilmiyor muydun? Hep farkında değil miydin? Açıkça mı duymak istiyorsun? Kendimden nefret ediyorum. İnsanların hayatlarını toplamaya çalışırken o hayatları dağıtıp daha kötü bir hale getiren aptalın tekiyim. Ne doğru diye düşündüysem hepsi yanlış çıktı, her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Bitti.” Gözlerimin içine baktı, daha derine. “Bitti, Işık. Bittim. Yankı Sarca bitti. Yankı Sarca artık halledemiyor, Yankı Sarca’nın artık yapacağı hiçbir şey yok çünkü artık bir şeyleri daha fazla mahvetmek istemiyor, anladın mı? Yokum. Ben yokmuşum gibi hayatınıza devam edin. Bu zor bir şey değil.”

Sesinde acıdan başka hiçbir şey yoktu ama gözlerindeki nefret sadece kendineydi. “Konu sadece Helin değil, Helin patlama noktası, değil mi?” diye sordum. “Hatta Helin bir ayna, sen kendinle yüzleşiyorsun.”

Ellerini yüzüne geçirdi, sanki maskesini çekip çıkarmak için savaş verdi. “Şu kadardım,” dedi eliyle göstererek. “Bir şeyleri toplamaya çalıştım. İlk başta Lâl’i toplamak istedim, Lâl yüzünden Koza’yı kaybettim. Koza ilk kardeşimdi, tek sırdaşımdı. Tek kardeşim dediğim insanla düşman oldum, o beni bitirmeye çalıştı, ben onu bitirmeye çalıştım ama ikimiz de birbirimizi bitiremedik.” Bir elini yumruk yaptı. “İçimdekileri anlatmamaya o kadar alışmışım ki anlatamıyorum. Anlamıyorsun, değil mi? Anlatamıyorum çünkü. Neden bu kadar sustum? Ben konuşmayı bilmiyormuşum, Işık. Ben hep dinlemişim. Bana neden konuşmayı öğretmedin? Öğretmediniz?” Sonra acıyla tebessüm etti. “Hâlâ bir neden

arıyorum. Karşımdaydınız, konuşuyordunuz, dinledim; öğrenmeye çalışmadım.”

“Anlat,” dedim. “Ne anlatırsan ben seni dinlerim, ben seni anlarım.” Çünkü Yankı’yı anlardım, çünkü onunla biz Önder’in acı çektiirdiği çocuklardık; elimi ilk tutan kişi Yankı değil, Koza’ydı ama Önder’in ellerinden kurtaran kişi Yankı olmuştu. Ben de onu kurtarmıştım. Bu fiziksel şiddet, bizim acılarımızın da şiddetiydi.

“Her şeyi bildiğini sanan Yankı Sarca,” dedi derin bir nefes vererek. “Aslında hiçbir şey bilmiyormuş.” Gözleri ilerideki sokak lambasına kaydı. “Çocuktum, büyük gibi davrandım. Haddime düşmemişti, bunu yaptım. Sonra Helin’le tanıştım. Aldı beni, çocuksun demedi, çocukluğumu gösterdi bana. Gülümsedi, içimdeki heyecan bir adama değil, bir çocuğa aitti. O gülümseyince ben çocuk gibi mutlu oldum, o üzülünce ben çocuk gibi üzüldüm. İçimde büyümeyen çocuk onun yanında ortaya çıktı ve o çocuğu o büyüttü.”

Gülümsediğimde gözlerim dolmuştu. “Hayatının ikiye ayrıldığını fark ettin, değil mi?” diye sordum. “Helin’den öncesi ve Helin’den sonrası.”

“Hayatım ikiye değil, üçe ayrılıyor,” dedi sakın bir sesle. “Helin’den önceki Yankı. Bana nasıl tahammül ettiniz? Ben Helin’den önceki Yankı’ya tahammül edemiyorum. O Yankı’nın duyguları yoktu, o Yankı bir robottu. Söylesene, hangi anılarınızın içinde ben de varım?” Farkında olduğumu artık o da anlamıştı. “Geçmiş düşün, anıları. O kadar yok ki sizin anılarınız içinde. Sadece bir gölgeyim. Siz birbirinizi sevdiniz, ben sizi sevdim ama ben sevgimi bile gösteremedim. Hiçbirinize.”

“Hayır.” Elimi dizine koyup sıktım. “Hepimiz senin bizi sevdiğini biliyorduk.”

Yankı bana inanmadı. “Helin’den önce sadece akli olan bir robotum. Neyi fark ettim biliyor musun, Işık? Dördünüzden birisi olmasaydı Sokak Nöbetçileri ayakta duramazdı ama bensiz de siz olmuştunuz çünkü bir insan aklını kullanmadığında bile yaşayabilir ama kalbi olmadan yaşayamaz.” Dudaklarım aralandı, ne diyeceğimi anladı. “Benim aklıma ihtiyacınız vardı çünkü siz aklınızı kullanmak istemediniz. Mutlu’nun ne kadar zeki bir çocuk olduğunu sen de biliyorsun. Sen? Lâl? Bartu da istediği zaman o aklını çok güzel kullanabiliyor.” Başını iki yana salladı. “Biz bir binaysak siz duvarlardınız, kolonlardınız; ben o evin bir eşyasıydım.”

“Yankı...”

“Hatta bu yüzden beni çoğu zaman görmediniz. Bir eşya kaybolduğunda onu sadece birkaç gün ararsın ama bir duvar çatlağında korkarsın. Aylarca yanınızda olmasaydım, aylar sonra çıkıp gelseydim yine sarılırdınız ama o aylarda yine bensiz devam ederdiniz.” Başını iki yana salladı. “Dedim ya, aklınızdaki Yankı Sarca değilim ben. Sokak Nöbetçileri’nin sonuncusu sandığımız Yankı Sarca aslında Sokak Nöbetçileri’nin sadece bir gölgesiymiş.”

Elimin tersiyle gözümden akmak üzere olan yaş sildiğimde, “Sana böyle hissettirdiğim için kendi adıma özür dilerim,” dedim. “Ama düşündüğün gibi değil. Hakkısın, sen olmasan biz devam edebiliriz ama sen olmadan da devam edebilmeyi öğreten yine sendin. Öyle bir adam-sın ki insanların hayatlarında iz bırakıyorsun ama o insanların hayatlarına kalmak için değil sadece iz bırakmak için girmiş gibi davranıyorsun. Bizde iz bıraktın ama biz küçüklüğümüzden beri hep senin gideceğin günü bekledik. Çünkü sen bizden ayrıydın. Ben Yankı olmayacağım, diyordun. Benim bir ailem var, diyordun.”

Yine gülümsedi, gülüşünde hayal kırıklığı vardı. Yankı’nın ailesi yaşıyordu. Hiçbirimizin ailesi gibi değillerdi. Zenginlerdi, hayatlarında her şey yolundaydı. Ama Yankı’yı istememişlerdi. Bunun nedenini hiçbir zaman anlatmamıştı ama Önder onu aldıktan sonra her gün, her akşam ailesine gidip onu geri almaları için yalvardığını biliyordum. Kendisine öfkeleni bir anda. “Anlatamıyorum, içimdekileri anlatamıyorum. Hepsini anlatamıyorum. Anlatsam olacak, yapamıyorum. Ama anlıyor musun beni? Yine de anlıyor musun?”

“Lütfen içinden ne geçiyorsa söyle, ben anlamamın bir yolunu bulurum.”

“Sizler ailelerinizi terk ettiniz,” dedi. “Ben terk edildim ve terk edildiğim o eve gidip geri girmek için çok çabaladım.”

“Ama bir gün vazgeçtin,” dedim. “Bir yerden sonra vazgeçtin.”

“Çünkü ailem için öldüm, bunu anladım.”

“Hayır Yankı,” dedim acıyla. “Helin’le böyle değil, yemin ederim değil.”

“Hayatımın ikinci dönemi,” dedi gülümseyerek. Bu sefer sıcak bir gülümseme-ydi. “Helin hayatımıza girdi. Bir amacı olduğunu bile bile aldım onu. Sen de biliyordun. Bir süre hepiniz yastıklarınızın altında

bıçakla uyudunuz, belki sizi öldürmeye gelen biridir diye. Bartu'yu hatırlasana, benimle en büyük kavgalarının sebebi Helin'di. Şimdi benimle Helin için konuşmuyor." Omzunu kaldırdı. "Ona kızgın değilim hatta onu böyle sevmesi hoşuma gidiyor. Bartu, Helin'i hiç bırakmaz."

Ben de gülümsedim. "Ama hepimiz onu sevdik."

"Çok," dedi. "Çok."

"Ve onu kabullendik."

"Zor bir kabullenişti," dedi. "Onu bana getirenin Koza olduğunu ilk yüz yüze geldiklerinde bile anlamıştım." Gözleri yeniden sokak lambasına kaydı. "Hapishaneye götürmüştüm, ikisi de hiçbir şey fark ettirmedi ama anladım çünkü Koza'yı tanıyordum ve o zaman tek düşündüğüm ne oldu, biliyor musun?" Dudakları kıvrıldı. "Helin'in bir ajan olmasından ziyade, Helin'in ajan olduğunu ona söylersem gidip gitmeyeceğini. Çünkü biliyordum, söylersem her şey bozulurdu. Çünkü biliyordum, düşünürsem her şey yıkılırdı. Gösterirsem giderdi. Gösterirsem gitmek zorundaydım." Başını omzuna yatırdı. "O gün, bir sokak lambasının altında onu her şeye rağmen kabul ettim. Yaptıkları, yapacakları ya da yapmış olduklarını umursamadan."

"Bir şeyi merak ediyorum," dedim dayanamayıp. "Belki de rol yapıyordu, belki de senden nefret ediyordu, belki de amaçları için seni alt ediyordu, ona nasıl inandın?"

"Bütün bu ihtimalleri bilerek onu kabullendim." Başını önüne eğdi. "Ve bütün bu ihtimallerden kaçtım. Helin bana yalanlar söyledi, ben yalan söylediğini bildiğimi halde o yalanlara inandım çünkü böyle daha iyi geliyordu. Çünkü bu şekilde o evde bir eşya değildim, bir duvardım. Ve o yuvaydı. Benim yuvamdı."

Birasını kafasına diktiğinde gözlerinin dolduğunu gördüm ama kendini engelledi. Başaramayacaktı, bunu biliyordum. "Koza seni bitirmek için Helin'i sana gönderdi."

"Ve bitirdi de. Ama kendi ellerimle bunu ben yaptım. Şimdi dönüp baktığında böyle bir bitişi o da beklemiyordu." Gözleri kısıldı. "Koza buna zafer değil, yenilgi diyor. Ben yenildim ama o zafer kazanmadı."

"Anlamıyorum, Yankı," dedim dayanamayıp. "Helin'in ajan olmasını bile atlattınız, sizi bitiren neydi? Hiç mi yapacak bir şey yok?"

"Çaresizdim," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Çok çaresizdim. Öyle çaresizdim ki yapacak başka hiçbir şeyim yoktu. Ben kendi ellerimle onun saçlarını kestim, o gün benim dönüm noktam oldu. Çaresizdim ve bir şeyler yapmak istedim, yapmaya çalıştım, yanlış olduğunu bile bile." Elleri baktı, nefret ediyormuş gibi. Bir gün bunun olacağını bile bile yaptım. Ama yemin ederim canımın bu kadar yanacağını bilmiyordum." Bakışlarını bana çevirdi, dolan gözleriyle, "Canım acıyor," dedi sanki ilk defa yüksek sesle dile getiriyormuş gibi. "Ben onu bir sokak lambasının altında kabullendim, o beni bir sokak lambasının altında bıraktı. Canım çok acıyor."

Ağlamaya başladığımda başımı omzuna yasladım ve uzanıp elini tuttum. "Geçecek," dedim. "Hep böyle olacak değil ya."

"Hep böyle olacak gibi Işık," dedi sesi titreyerek. "Hiç geçmeyecek gibi. Nasıl geçecek? Ben acı nasıl çekilir bilmiyorum, nasıl geçeceğini de bilmiyorum. Benim kendim için hiç çarelerim yok. Duruyorum, düşünüyorum, bomboşum. Kendime tek bir cümlem bile yok."

"Neden çabalamıyorsun?" Hiçbir cevap vermedi. "Neden bir şeyler yapmıyorsun?" Yine cevap vermedi. Başımı kaldırdığımda gözünden bir damla yaş aktığını gördüm, elinin tersiyle sildi, başını çevirdi fakat sessizce ağlamaya devam etti. Bir çocuk gibi değil, genç bir adam gibi de değil, yaşlı ve yorgun bir adammış gibi ağladı. Sessizce ve içinden. Ama ağladı. Ben onu ilk defa ağlarken gördüm, o kadar zaman sonra ilkti. "Neden ağlıyorsun?" diye sordum bu kez.

"İnsan mutsuzluğa alıştığında o mutsuzluğun içinde olduğunu fark etmiyor ama bir kez mutluluk ellerinden kayıp gittiğinde bir daha toparlayamıyormuş. Ben hep mutsuzmuşum ve bulduğum o mutluluğu da kaybetmişim." Ağlamaya devam etti. "Hayatımın üçüncü ve en kötü dönemi. Artık her şeyin farkında bir Yankı'yım. Her şeyin farkında olmak beni öldürdü."

Başımı iki yana salladığımda yüzünü tutup kendime çevirdim. Ellerinin tersiyle gözlerini sildi, yenilerinin akacağını bile bile. "Çabalayacaksın," dedim. "Çünkü çabalamayı bana sen öğrettin, sen de çabalayacaksın, bırakmayacaksın." Başını iki yana salladı. "Çabalayacaksın," dedim üzerine basa basa. "Küçücük-tün, bir evin önüne gittin günlerce. Onlar seni terk etmişti."

"O zaman artık hem aklını hem kalbini dinleme sırası." Bir nefes daha çektim. "Bir aydır gözlerimin önünde bittiğin yetti artık. Ayrıca sürekli her gece nereye gidiyorsun sen?"

Cevap vermeyeceğini düşünmüştüm ama, "Ailemin evinin önündeki sokak lambasına," dedi.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Sen hâlâ onların yanına..."

"Öyle değil," deyip omzunu kaldırdı. "Boş ver. Zaten kimse gelmiyor."

"Kimse gelmeyecek, sen gideceksin." Derin bir nefes verdim. "Onu bir aydır hiç görmedin, değil mi?"

Beni şaşırttı. "Gördüm."

"Nasıl yani?"

Güldü. Uzun zaman sonra ilk defa güldüğünü gördüm. "Ben Helin gibi değilim, ajanlığı daha gizli yaparım. Her gün metroya bindiği saati, derslerini ve çalıştığı yeri bile biliyorum."

"Ne?" Gözlerim kocaman açıldı. "Onu mu takip ettin?" Elimle alnıma vurdum. "Mutlu haklıymış, biz gerçekten paralel evrene geçiş yaptık galiba. Her şey tersine dönüyor."

Bir kez daha güldü. "Yaptığımın kötü bir şey olduğunu biliyorum ama dayanamadım."

"Seni hiç görmedi, değil mi?"

"Görmedi." Başını iki yana salladı. "Dedim ya Helin'den daha iyi bir ajanım ben. Ayrıca kaldığı yerde bir çocuk var, Helin'in çevresinde görüyorum sürekli. Arkadaşı mı? Bir bilgin var mı?"

"Arkadaşı mı? Bana hiç arkadaş edinmediğini söyledi. Hatta..." Bir anda kapının önündeki çocuğu hatırladım. "Ah, aptalın teki. Bence Helin'e yaklaşmaya çalışan aptalın teki." Yankı'nın bakışları değişti. "Bakma öyle, Helin'in umurunda bile değil." Aynı şekilde bakmaya devam etti. "Ayrıca böyle bir şeyin olmasını istemiyorsan kızın peşinde hayalet gibi gezinmeyi bırakıp kendini göster."

Hiçbir cevap vermedi. "Ve Yankı," dedim üzerine basarak. "İçindeki-leri anlat. Kime olduğu önemsiz, bir şeyleri içinde yaşamaktan vazgeç."

Başını aşağı yukarı salladıktan sonra birasını bana uzattı. Alıp içtiğimde başımı omzuna yaslayıp gökyüzüne baktım. Aynı şekilde durduğunda ikimiz de sessizliğe gömüldük ama günler sonra ilk defa Yankı'nın huzurlu olduğunu hissettim. Ya da rahatlamış.

Onu seviyordum. Yankı Sarca benim sırdaşımdı.

Bir süre sonra hava iyice soğudu ve zorlukla da olsa onu içeriye sokabildim. Odaya yeniden şöyle bir baktığımda, "Çok dağınık," dedim kaşlarımı çatıp. "Yarından sonra şu odayı da toplar mısınız?" Gözlerim diğer noktalara daldı ve duvardaki Helin'in fotoğraflarına denk geldim, ardından asılı olan tabloyu Yankı'nın kaldırdığını gördüm. "Tablo nerede yahu?" dedim şaşkınlıkla. "Hiçbir şey değil tablo mu battı gözüne?"

Yankı bir an afalladı ve tablonun olduğu boşluğa baktı. Ne diyeceğini bilemediğinde, "Öyle," dedi. "Canımı sıkıyordu, kaldırdım."

"Bir an düştü sandım ama Bartu iyice sabitlemişti." Yatağın üzerindeki birkaç kıyafeti katladım. "Şunları da kaldır artık."

Yankı'nın ses tonu yükselirken, "Düşecek gibi değil o tablo ya," dedi. "Sikeyim tabloyu. Amına koyduğumun tablosu." Sinirlenip kıyafetleri yatağın üzerinden yere attı. "Lanetim oldu."

"Ha?" Sinirini tablodan çıkarması trajikomikti. "Her şey bitti, tablo suçlu oldu. Al, kır, parçala, rahatla."

Yankı bu kez de gülmeye başladı. "Işık," dedi gülmeye devam ederken. "Bilerek mi yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Helin bir şey mi söyledi yoksa amına koyduğumun evreni bilerek mi yapıyor?"

"Neyi Yankı?" Sinirle ona baktım. "Ne dedim ben şimdi?"

"Tamam," dedi ellerini kaldırıp. "Bir şey demedin. Benim sinirlerim bozuldu, ondandır."

"Ah," dedim. "Farkında olman çok güzel." Yatağın üzerindeki Helin'e ait olan tişörtü havaya kaldırdım. "Ajandan öte sapık gibisin." Sonra diğer kıyafeti de kaldırdırınca altında bir defterle karşılaştım. Elime aldığımda beni engellemedi ama çekindiğini anladım. "Bu nedir?" dedim. Rasgele bir sayfasını açtığımda Helin'le beraber fotoğraflarının bulunduğu bir arşiv olduğunu gördüm. Altına notlar düşülmüştü, tarihler yazıyordu.

Açtığım sayfada Helin'le Yankı beraberdi ve yılbaşından bir fotoğrafı. Dans ediyorlardı. Yankı'nın elleri Helin'in yüzündeydi, gözlerinin içi gülüyordu ikisinin de. Altına not düşmüştü:

1 Ocak 2020. Helin bana aşık olduğunu söylediğinde.

Fotoğrafı Lâl çekmişti, çok belliydi.

"Çok özledim," dedi Yankı. "Çok. Sesini bile özledim." Diğer say-faları çevirmeden defteri yeniden yatağın üzerine baktım. "Bir kere ara-san?" dedi bana. "Bir kere sesini duysam?"

"Yankı," dedim dehşetle. "O kadar mı?"

"O kadar," dedi. "Bir kere ara, sesini duyayım, başka hiçbir şey is-remiyorum."

"Ama bunu yaptığımı bilirse..."

"Bilmeyecek." Başını iki yana salladı. "Lütfen."

Bunu yapmamalıydım, biliyordum ama yine de Yankı'nın bakışları-na dayanamadım ve cebimden söylene söylene telefonu çıkardım. Ço-cuk gibi yatağa sabırsızca oturduğunda ellerini koyacak yer bulamadı, sonra yeniden ayağa kalktı.

Arayıp telefonu hoparlöre aldım. "Uyuyor olabilir," dedim fısıltıyla.

"Uyumaz," dedi Yankı.

Tam o esnada Helin'in sesini duyduk. "Efendim?" Yankı'ya baktım. Gülümsedi, gözlerinin içi gülüyordu, başını salladı.

"Helin," dediğimde hiçbir plan yapmadığımı fark ettim.

"Efendim? Uyumadın mı hâlâ?" Sesi yorgun ve halsiz geliyordu, bu benim gözümünden kaçmadığı gibi Yankı'nın da gözünden kaçmadı.

"Hayır, uyuyamadım, seni arayayım dedim. Sen de mi uyuyamadın?"

Telefonun ucunda bir hareketlenme oldu. Helin derin bir nefes ver-di. "Kâbus gördüm. Kötü bir kâbustu. Uyuyamam galiba." Bir nefes daha verdi. "Sen söylediklerimi hallettin mi?"

Bir anda telefonu hoparlörden aldım; Yankı'nın kaşları çatıldığında, "Helin, seni beş dakika sonra arayayım mı?" deyip yüzüne kapattım.

"Bir problem mi var?" dedi Yankı.

"Hayır." Yalan söylemekten hoşlanmıyordum, o da yalandan hoş-lanmıyordu. Bu yüzden ikimiz de böyle durumlarda sessiz kalmayı seçerdik. "Aramızda bir şey." Hiçbir cevap vermeden beni izledi. "Ta-mam," dedim. "Sen uyu." Geriye çekildim. "Ve dediklerimi unutma. Çabalayacaksın." Hiçbir tepki vermedi. Kapıya gittim, kapatırken, "İyi geceler," dedim. "Mutlaka uyu." Kapıyı kapattığım gibi geri açtım. "Ve bir şeyler ye. Helin seni görünce verdiğin kilo yüzünden bayılabilir." Yeniden kapıyı kapattım ve kitaplığı da çektim.

Odama uğradıktan sonra banyoya girdim. Kapıyı kilitleyip Helin'i yeniden aradım.

İlk çalışta açtı bu kez. "Neler oluyor? Birisi mi yanındaydı?"

"Önemli bir şey yok." Aynada kendimle göz göze geldiğimde yanaklarıma ateşin hücum ettiğini fark ettim. "Bu gece Koza'dan dosyaları almaya gideceğim. Depoda demiştin, değil mi? Beni depoya davet etti." Elimi alnıma götürdüm. Koza'nın üzerimde bıraktığı bu etkiden nefret ediyordum. "Evdekiler uyuduktan sonra orada olacağım. Merak etme, halledeceğim."

Helin duraksadı. "Sesin endişeli ya da heyecanlı geliyor? Hangisi?"

"Endişe." Yalan söyledim.

Helin yalan söylediğimi anladı. "Merak etme, bir şey olursa bütün suçu bana atacaksın, biliyorsun."

"Of Helin," dedim banyodaki dolabı açıp makyaj malzemelerini çıkarırken. "Biz beraberiz, unuttun mu? Sen sadece bana güven. Endişe canlı tutar." Helin güldü, neyi ima ettiğini bilmiyordum ama sorgulamadım. "Kapatıyorum, makyaj yapacağım." Yine cevap vermesini bile beklemeden telefonu yüzüne kapattım ve yeniden aynada kendimle yüzleştim.

Koza. Yankı'nın sözde düşmanı, ilk Sokak Nöbetçisi, ellerimi ilk tutan adam.

Bir yandan da hayatımı bir şekilde çökertmeye çalışan o kişi.

Kalbim ondan başka kimseye atmamıştı, bunu kabullenmiştim ama bütün kalbimle de kimseden bu denli nefret etmemiştim. Elime bir bıçak verip Koza'yı bıçakla deselerdi bunu yapardım, sonrasında yarasını sarmak isteyecek kadar hem de.

Bana verdiği bütün neşterler, benim güçlenmem içindi; Koza benim gücümü veren ve gücümü benden alan kişiydi. Şimdi ise aslında kumar masasında oturanlar Yankı ve Koza değildi, Koza ve bendim. Onların ikisi de birbirlerini alt edemezlerdi.

Bense Koza'yı gerçekten yeneceğim ve beni yendin diyeceği gün için yanıp tutuşuyordum.

Rehabilitasyon merkezindeyken bana demişti ki: "Bir gün beni yenersen sana âşık olurum."

Bir gün onu yenecektim ve o bana âşık olacaktı.

HELİN AKTAN

Arkım boynumdan düşmek üzereydi fakat bütün gücümle koşuyordum. İnsanlar bana dönüp bakıyordu ama umurumda da değildi.

Gece gördüğüm kâbustan dolayı doğru düzgün uyuyamamıştım, tam ders saati öncesinde ise masada oturduğum yerde uyuyakalmıştım.

Bakışlarım kolumdaki saate kaydığında nefesimi verip daha hızlı koşmaya başladım. Metronun en kalabalık olduğu saati bu yüzden yeni seferin kalkış vakti yaklaştıkça önümdeki kalabalık artıyordu.

“Pardon!” diye bağırdım bir anda. “Ben hamileyim de pardon! Yetişmem gerekiyor hastaneye, pardon!” İnsanlar bana yer açmaya başladıklarında bir yandan da elimle karnımı tutuyordum. “Ah bebeğim, pardon!”

Koluma astığım çantam yere düşecekken tuttum, tökezlesem de zorlukla doğruldum. Dışarıdaki kar yüzünden ayaklarım kayıyordu, botlarım daha iyi olamaz mıydı?

Ayrıca bu lanet gün bana neden *déjà vu* hissini yaşıtıyordu?

En sonunda metronun olduğu yere geldiğimde önümdeki kalabalık beni dehşete düşürdü, eğer bunu kaçırırsam dersi de kaçırdım. “Pardon!” dedim yine yüksek sesle. “Efendim müsaade eder misiniz ben hamileyim de bir kızım olacak kısmetse.” Hemen bana yer vermeye başladılar. “Hastaneye yetişmem gerek, bunu kaçırırsam çocuğu da kaçıırım.”

“Ah yavrum benim,” dedi bir teyze. “Gencecik, zapzayıf bir şeysin sen. O çocuk nerenden çıkacak senin?”

Déjà vu. Teyzeler ve amcalar.

Dudaklarımı büktüm. İyice öne çıktığımda teyze de benden yararlanıp arkamdan gelmeye başladı. Birkaç kişi bana yer vermediğinde, “Hamileyim,” dedim acılı bir sesle. “Lütfen yer verir misiniz?”

Tıknaz bir adam öfkeyle bana döndü. “Hamileysen bu kalabalıkta ne işin var? Haberin yok galiba; Çin’de bir virüs çıkmış diyorlar, Türkiye’ye gelme ihtimali bile var. Yaşlıları öldürüyor, hamileler için de zararlı.”

“Gelmez o buralara kadar ya,” dedim umursamaz bir sesle. “Ta Çin’den buraya virüs gelirse bitmişiz biz demektir.”

“Öyle deme kızım,” dedi yanımdaki yaşlı kadın. Peşimi bırakmıyordu. “Diğer ülkelere sıçramış.”

“Teyzecğim, otursana o zaman evinde,” dedim ters bir sesle. “Yaşlısın sen.”

"Ben yaşlı değilim," dedi öfkeyle. Evet, sabahın köründe uğraşmak istemeyeceğim bir muhabbetti. "Sen neden hastaneye tek gidiyorsun? Eşin nerede?" Hiçbir cevap vermeden kollarımı bağladım ve metronun geldiği yöne baktım, sesi geliyordu. "Boyu bosu devrilsin, kahrolsun, yoksa seni bırakıp gitti mi?"

Başımı ona çevirip, "Niye beddua ediyorsun ya?" dedim sanki gerçekten eşim varmış gibi. Ama dolaylı yoldan birisine ulaşabilirdi. "Boyu bosu devrilebilir ama kahrolmasın lütfen."

"Kaç aylık?" diye sordu. "Hiç de belli etmiyorsun."

Derin bir nefes alıp yaklaşan metroya baktım. Hâlâ bir şeyler diyordu ama neyse ki gelen metronun sesi onunkini bastırdı.

Arkamda başka bir hareketlenme hissettim, birisi omzuma dokundu ama aldırış etmedim. Sıkış tıkış yerde zaten herkes herkesin üzerine biniyordu. Fakat yanımdaki kişi bu kez de kolunu koluma dokundurduğunda yüzüne bakmadan geriye çekilmeye çalıştım. Kaşlarım çatıldı, ağzımın içinde bir şeyler geveledim.

Bir kez daha kolunu kolumda hissettiğimde öfkeyle nefes aldım fakat geri verirken kalbim hızlanmaya başladı. Metro önümüzde durdu, kapılar açıldı ve insanlar inmeye başladı. Bir kez daha nefes aldım fakat veremedim.

Onun kokusuydu. Ondan başka birinin değildi, onun kokusuydu. Ona aitti. Yemin ederim, ona aitti. Ellerim heyecandan titremeye başladı, nefesimi tuttum. İnsanlar indikten sonra yanımdakiler binmeye başladı ama ben hareket bile edemedim. Ruhum çekildi, nefesim çekildi, ellerim, ayaklarım.

Heyecandan ölecektim, heyecandan başka hiçbir duyguyu hissedemedim.

Kalbim yerinden çıkacaktı.

Kokusunu o kadar çok özlemiştim ki kendime kızdım, onu görmenden kokusuyla bile bu hale geldiğim için.

İnsanlar bindikçe metronun diğer kapısındaki yansımda kendimi gördüm, ardından onu. Yanımdaydı. Boy farkımız, duruşu, gölgesi. Oydu. İkimiz de hareket etmedik. Neredeyse herkes bindi, ben adım bile atamadım ama içeriden az önceki teyzenin bağıışıyla kendime geldim.

"Kızım gelsene, sana yer ayırdım, hamilesin sen!"

Kahretsin. Asıl sana kahrolsun, Helin Aktan.

İçeriye son anda girdim ve o da arkamdan girdi. Kapılar kapandığında her yer dolmuştu ve gerçekten o kadın bana yanında yer açmıştı. Demirlere zorlukla tutunarak yürümeye çalıştım ama lanet olasıca dizlerim titriyordu.

"Kızım bembeyaz kesildin sen," dedi kadın. "Yer açsanıza, gelsin buraya. Kız hamile." Önümdeki insanlar yer açmaya başladığında kadının yanındaki boşluğa zorlukla da olsa oturdum ve ellerime baktım. Titriyorlardı, direkt yumruklarımı sıktığımda ne yapacağımı bilemedim.

Kendimi bile dinleyecek durumda değildim; bir taraf sakın ol derken, diğer taraf ona bak diyordu, bir başka taraf küfürler savuruyordu. En sessiz tarafım, kırgın tarafımdı.

Önümde durdu. Yere bakarken siyah botlarını gördüm ve siyah pantolonunu. Üzerinde de siyah montu vardı fakat daha yukarı çıkamadım. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Yedin mi bir şeyler kızım?" dedi kadın. "Hamilesin, aç durma." Çantasından bir parça poğaçayı çıkarıp bana uzattı. "Al şunu, at ağzına. Bembeyaz kesildin sen."

"Teşekkür ederim," deyip reddettim. "Yedim ben."

"Sağlıklı besleniyorsun, değil mi?" Kadın dilini damağına vurdu. "Benim kızım da hamile, sağlıksız besleniyor. Eşi de boyu bosu devrilsin, kızı hiç umursamıyor." Sorgulamaya geçecekti, hayır, şimdi olmamalıydı. "Kaç yıllık evlisin? Ne iş yapıyor eşin?"

Hiçbir cevap veremedim, gözlerimi yerdeki siyah botlardan ayırmıyordum. *Bak*, dedim kendi kendime. *Bakma*, dedim sonra. *Alt et*, dedim; *yapamazsın*, diye karşılık buldum.

Aptal Helin.

"Sanırım boşandın sen," dedi kadın bu kez de. "Olsun kızım, bu çocuğu kendin büyütürsün. Elin kolun var, yetişirsin her şeye."

"Teyzeciğim," dedim, sesim de titriyordu. "Bana konuşmak yasak. Bebek için. Doktor yasakladı."

Botlar bana biraz daha yaklaştı, gölgesi üzerime düştü. Kucağımda bir kitabın gölgesi vardı. Gözlerim yavaşça yukarıya tırmandı, ardından kitabı gördüm: *Genç Werther'in Acıları*.

Bir sayfasını kıvrımış, tek eliyle tutuyordu; Yankı'yı tanımasam onun da ellerinin titrediğini söyledim. Neyse ki kitap yüzünü

kapatıyordu ama bana dönük tarafındaki sayfada bir paragrafın altı çizilmişti. Bilerek yapmıştı, anlıyordum, artık onu tanıyordum.

"Kendini terk edilmiş, kör olmuş ve ruhunu parçalayan bir acıyla baş başa bırakılmış hissediyordu." Altını çizdiği cümle buydu.

Tüm dünyanın onu terk ettiği.

Kitabı yavaşça aşağıya indirdiğinde sadece bir saniye göz göze geldik. Sadece bir saniye ama göğüs kafesimin içindeki kalbim dışarı çıkıp sanki ona koştu.

Gözlerimi kaçırdım ama onun turkuaz gözlerini görmek bile yetti. Boğazımda acı, kalbimde heyecan, aklımda dönenler. Ellerim buz kesti, terlemeye başladım. Sanki ilk karşılaşmamızdı. Neden böyle olmuştu? Hazırlamıştım ben kendimi ama şimdi ölecek gibiydim heyecandan.

Daha fazla orada duramadım; bir anda ayağa kalktım ve kalktığım gibi ona çarpacaktım neredeyse. Kadın arkamdan, "Nereye?" diye seslendi fakat rasgele ön taraflara yürüdüm. Uzakta bir noktada durduğumda ona sırtım dönüktü fakat biliyordum, eğer o ilk tanıştığımız zamanki ben olduysa peşimden gelecekti.

Mutlu haklıydı, burası gerçekten paralel evrendi.

Camdaki yansımada kendime bakarken onu gördüm yine. Hayal olabilir miydi? Sanki cevap veriyormuş gibi göğüs kafesi sırtıma dokundu. Sapık diye bağırmalı mıydım? Heyecanım geçer miydi? Bunu düşünmek beni güldürdü, kahkaha atmaya başladım. Gerçek bir kahkaha.

İnsanlar dönüp bana baktığında ise yeniden sustum ve başımı önüme eğdim. Birkaç dakika sonra yeniden yansımamıza baktığımda boyundan dolayı yüzü görünmüyordu ama fizliğini görebiliyordum, gözle görülür bir şekilde zayıflamıştı. Bacakları incelmışti, üzerine giydiği kaşe kabanı da zayıfladığını gizleyemiyordu.

Arkamdan elini üzerimizdeki demire yasladı ve kitabı önüme getirdi. Başka bir altı çizili cümleyi gözlerimin önüne serdi.

"Lanet olsun göğsümdeki bu boşluğa! Bazen düşünüyorum da keşke onu bir kez olsun kalbime bastırabilsem."

Aynısını ben de ona yapmıştım, şimdi tekrar ediyordu. Onu takip ederken aynı şekilde kitap okuduğumu göstermeye çalışmıştım;

* Johann Wolfgang von Goethe, *Genç Werther'in Acıları*, çev. Gökçe Müderrisoğlu Aktaş (İstanbul: Indigo Kitap, 2020), 65.

** Johann Wolfgang von Goethe, *Genç Werther'in Acıları*, çev. Gökçe Müderrisoğlu Aktaş (İstanbul: Indigo Kitap, 2020), 108.

benim amacım onun dikkatini çekmekti, belki o şekilde çekerdim ama şimdi o...

Aptal Helin. Okuma Helin. Göstersin ama sen okuma Helin.

Gözlerimi kapattım.

Evet, ayakta gözlerimi kapattım. Okulun olduğu durağa gelene kadar da gözlerimi açmadım. En sonunda o durağa geldiğimizde kendimi öyle bir metrodan attım ve öyle hızlı adımlarla okula girdim ki peşimde olduğunu bilsem de aldırış etmedim.

Herkes derse girmiş olmalıydı. Koşar adımlarla dersliklerin oraya yöneldiğimde peşimde olduğunu biliyordum. Aynısını yapacaktı, benimle derse girecekti.

Kahretsin.

Görmezlikten geldim ve sınıfın kapısını bir kez çalıp içeriye daldım. Öğretmen neyse ki yeni girmişti bu yüzden sadece başıyla bana selam verdi, kapıyı kapatacaktım ki o da benim ardımdan içeri daldı. Edebiyat sınıfları çok kalabalık olduğu için dikkat çekmezdi, öğretmen ona da selam verdi.

En arka sıralardan bir boşluğa oturduğumda, o da benim arkama geçti. Benim ona yaptığım gibi.

Nasıl hissettirdiğini anlamıştım. İnsan ne yapacağını bilemiyordu.

Ders boyunca yazarların ruhsal durumları hakkında konuşuldu fakat ben, en sevdiğim konu olduğu halde odaklanamadım. Sürekli arkamda olduğunu bilmek, aklımı dağıtmaya yetmişti.

"Şimdi herkes sevdiği bir kitaptan cümle söylesin desem nasıl olur?" diye sordu öğretmen. Onu azıcık tanıdıysam bu fırsatı göz ardı etmezdi. Elbette ilk elini kaldıran da o oldu. Ondan sonra başkaları da kaldırdı.

Öğretmen ilk ona söz verdi.

Boğazını temizledi. "*Beni seviyor!*" dedi sakın bir sesle. Sesi. Sesi yanımdaydı. "*Beni seviyor!*" dedi sanki buna inanamıyormuş gibi. "*Bu sözler, kendi kendimi öylesine değerli hissetmemi sağlıyor ki!*" Sustu.

Öğretmen kaşlarını kaldırıp, "*Genç Werther'in Acıları,*" dedi. "Devamında da diyor ki: "*O beni sevdiği için kendimle daha çok gurur duyuyorum!*" Hiçbir cevap vermedi, bu kısmı katmamıştı. "Ve kitabın sonunda

* Johann Wolfgang von Goethe, *Genç Werther'in Acıları*, çev. Gökçe Müderrisoğlu Aktaş (İstanbul: Indigo Kitap, 2020), 50.

adam intihar ediyor. Sevgi iyileştirebilirdi ama onu iyileştiremedi. Ruhsal olarak beni etkileyen Goethe eseri *Genç Werther'in Acıları*'dır. Teşekkür ederiz."

Sonra başkalarının da cümlelerini dinledik ama benim aklım hâlâ o cümledeydi. Beni seviyor, demişti. Ben onun değerini mi artırmıştım? Bana bunu söylememişi hiç.

Ders bittiğinde çantamı ve montumu alıp arkama bakmadan çıktım ve koşar adımlarla tuvalete gittim. Peşimden gelse de beni göremezdi çünkü bu tuvalet, öğretmenlerin tuvaletiydi ve herkes bilmiyordu. Kapıyı kilitleyip yavaşça lavaboya doğru yürüdüm ve ellerimi mermerle yaslardım.

Başımı kaldırıp aynaya baktığımda yanaklarımda renk vardı, ilk defa bir ay sonra yüzüme renk geldiğini görmüştüm. Bakışlarım değişmişti ama her şeyden önce kalbim çırpınıyordu.

Ölecektim heyecanımdan ama burnumu aşağıya indirmeyecektim.

Buz gibi suyu açıp yüzüme çarptım. Birkaç kez daha tekrar ettiğimde kendime gelmeye başlamıştım. Aynaya bakarak dedim ki: "Yüzleş." Başımı iki yana salladım. "En kötüsüyle de en iyisiyle de yüzleş. Nereye kadar kaçacaksın?"

Kaçamazsın, dedi iç sesim. Kırgın tarafım ağlıyordu ama özleyen tarafım ne yapacağını bilemiyordu.

En kötüsü de ona hâlâ olan kırgınlığımdı.

Kalbimi kırmıştı, beni kırmıştı, ellerimden ona olan güven duygumu almıştı. İşte bu en kötüsüydü. Düzelmezdi. O benimle, bana güvenmeden yanımda olabilmıştı ama ben bunu yapamazdım; ben Helin'dim, o Yanki'ydı.

Tuvaletin kapısını açıp dışarı çıktım ve sakın adımlarla yürümeye başladım. *Déjà vu* mü yaşanacaktı? Yaşayabilirdik.

Bahçeye çıktığımda onu gördüm; bana sırtı dönüktü, elleri cebindeydi ve etrafa bakıyordu. Bir zamanlarki Helin'dim fakat birbirimizi artık tanıyorduk.

O Sonuncu Sokak Nöbetçisi, Yankı Sarca'ydı.

Ben Sokak Nöbetçileri'nin sadece Helin'idim.

Ve onun yuvasıydım, bir zamanlar. Artık bir yabancıydık ama duygularım ellerimdeydi.

Ona doğru yürüdüm. Başını yavaşça bana çevirdiğinde bu kez gözlerimi kaçırmadım. Tam gözlerinin içine baktım, o da gözlerini kaçırmadı.

Zayıflamıştı, saçları daha fazla dağılmıştı ve gözlerinin altı mosmor-du. Uyumadığı ortadaydı ama bunların dışında yorgun görünüyordu, bir o kadar da bitkin. Zayıfladığından ötürü olsa gerek, sanki dik durmakta zorlanıyordu.

Ama yine de hâlâ çok güzeldi. Öyle güzeldi ki Yankı Sarca benim bu dünyada gördüğüm en güzel yüze sahip olabilirdi.

Karşısında durdum, turkuaz gözleriyle beni izledi. Gerçek bir izlemeydi. Gözlerime baktı, dudaklarıma, sonra saçlarıma, ardından vücuduma. Yeniden gözlerime tırmandığında aylar sonra aynı yerde karşı karşıyaydık.

O zamanlar “yabancı”ydık, şimdi “artık yabancı”ydık.

Ellerim titriyordu. Bir adım atıp biraz daha yaklaştım. Bir ip sanki bizi çekiyordu; o ip birleşirse çok fena bir yangın çıkabilirdi ama o ipi şu an istemiyordum.

Çekildim ve gördüm. Gözleri doldu.

Karşımda Yankı Sarca’nın gözleri doldu. Önceden mutluluktan dolmuştu, şimdi acıdan. Bunu anlayabiliyordum. Daha önce hiç görmediğim bir yüzüydü.

Gülümsedim, tıpkı aylar önce onun yaptığı gibi.

Sokak Nöbetçileri’nin arasına ajan olarak gönderilen Helin Aktan, Sokak Nöbetçileri’nin liderine gülümsedi.

Dudaklarımı ıslattım.

Sokak Nöbetçileri’nin sadecesi Helin, Sokak Nöbetçileri’nin Sonuncu’su Yankı’yı aylar sonra gördü, aylar sonra Takipçi olan Helin değil, Yankı’ydı.

Nefesimi verdiğimde biraz daha yaklaştım ona.

Özlem ve acı. İki duygu iç içeydi.

“Beni mi arıyordun?” dedim çenemi kaldırarak. Bu ona kurduğum ilk cümle oldu.

3.

BAŞKA YOLLAR

Lâl Sarca'nın güncesinden...

05.04.2007

Bugün seni uyurken izledim; bütün kâbuslarını dinledim.

En çok seni duydum, en çok seni gördüm.

Sonra aldım, saçlarını sevdim.

Ardından sürekli susan kendimi affetmek yerine, konuşup çığlık atan ama kardeşimden vazgeçen kendimi affettim.

Sadece onu affettim ama yine de kendimden nefret etmeye devam ettim.

"Dördüncü Sokak Nöbetçisi, Lâl Sarca"

Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçtiğinde fark ediyordum; üçe ayrılıyordu.

Üç Helin vardı. Üç Helin Aktan. Hepsi birbirinden son derece farklıydı, bense içimde hepsini büyütebiliyordum.

Yedi yaşına kadar olan Helin; korkak, çekimser, sessiz ve ölmeyi dileyen bir kız çocuğuydu ve kalbi başkalarından nefret etmek için fazla siyaha boyanmadığından kendinden nefret ederdi.

O Helin sanki arkamdaydı, parmakları elimin içindeydi ve çekimser gözlerle bana bakıyordu. Kimseden nefret edemiyordu, bir tek kendinden nefret edebiliyordu; *hep ben suçluyum*, diyordu iç sesim ve dışarıya gözyaşlarını akıtıyordu.

Yedi yaşından yirmi iki yaşına kadar olan Helin; korkusuz, hırçın, yüksek sesli ve başkalarını öldürmeye meyilli bir kız çocuğuydu. Büyüdükçe kalbi karanlıklaştı, başkalarından da nefret edebilen bir kadın haline dönüştü. *Evet*, diyordu, *ben suçluyum ama dinleyin, onlar da suçlu ve ben, kalbimi karanlığa boyayan ufacık bir acıya bile nefret besleyeceğim.*

Kendini yirmi iki yaşına kadar nefretle sulayan Helin Aktan, belki de içindeki korkusuzluk ile nefret duygusunu karıştırmıştı.

Çünkü yirmi iki yaşından sonra yepyeni bir duyguyla tanışmıştı: kaybetme korkusu.

Öyle büyük bir korkuydu ki onu bambaşka yollara sokuyordu.

Yalana. Sevgiye. İhtiyaçlara.

Şefkate. Merhamete. Öfkeye.

Ve aşka. Gerçek bir aşka.

Yirmi iki yaşından sonra Sokak Nöbetçileri'yle tanışan Helin, hem aile diyebileceği insanların arasına ajan olarak girip onları yıkmak isteyecek kadar korkusuzdu hem de onların canına zarar gelecek diye korku doluydu. Onlara karşı kendini savunup çenesini kaldıracak kadar hırçın, aynadaki aksiyile karşılaştığında onların yüzüne bakamayacak kadar çekimserdi.

Yirmi iki yaşından sonraki Helin, Sokak Nöbetçileri için çırpınacak kadar yüksek sesliydi fakat onları çoğu zaman yok etmek isteyecek kadar da sessizdi.

Fakat yirmi iki yaşından sonraki Helin için bir duygu eksikti: ölme isteği. Bir silah tutmuştu elinde, göğsüne dayamıştı ve kendini öldürmek istemişti. O gün ölmeyi dilemişti, sonra kendisini sevmeyi ona öğretmişlerdi. Bu yüzden bile minnet duyabileceği kişileri tanımıştı.

Yirmi iki yaşından önceki Helin önümde duruyordu, çocukluğuma öfkeyle bakıyordu; onu affedemiyordu hatta herkesten nefret ediyordu.

Ve ben şu an fark ediyordum: Şu an olan kadın, bütün yaşlarındaki duyguları içinde barındıran kadındı. Hepsiydi.

Kendimi bulmuştum. Kendimi bulmamı sağlayan bir ailem olmuştu; hiçbir kan bağımin olmadığı kişiler.

Ne yedi yaşındaki Helin'i istiyordum ne de on sekiz yaşındaki Helin'i.

Ben şu an olan kadındım. Küçüklüğünde acı çekmiş ve geçmişi mahvolmuş, dayısı tarafından istismara uğrayan Helin Aktan. İnsanlardan nefret eden ve onları tek bir kurşunla öldürebilecek cesarete sahip, korkusuz Helin Aktan. Ve Sokak Nöbetçileri'yle tanıştıktan sonra hepsini içinde büyütüp, köprünün ortasında bütün benliğini kabul edebilen Sokak Nöbetçileri'nin sadece Helin.

Hem Helin Aktan'dım hem sadece Helin'dim.

Bartu Sarca'ya öfkesi, Mutlu Sarca'ya neşesi, Işık Sarca'ya gücü, Lâl Sarca'ya sessizliği, Koza'ya acımasızlığı benzeyen Helin Aktan.

İçimdeki bu üç kadının ve kız çocuğunun ise tek bir sorunu vardı: güven.

Onlar hep güvenmeyi seçmişti, biz güvenmeyi seçmiştik.

Küçükken dayısına, büyüdükçe Ekip'e, bir türlü göremediği patro-nu Koza'ya hep güvenmeyi seçti. En büyük yıkımı da Yankı Sarca'ya güvenmek olmuştu.

Birisi günler önce ikimizi izleseydi ve benim gözlerime dikkat et-seydi, Yankı Sarca'ya koşulsuz şartsız, her şeyiyle güvendiğimi bilirdi. Ona öyle güveniyordum ki kendimi tam kalbimden vurduğumda bile bunun için bir nedeni olabileceğini düşünmüştüm. Ne büyük aptallık, halbuki onu yeni tanıyordum.

Ama hep diyordu ki iç sesim, *Yankı Sarca'ya güven*, hatta devam ederdi, *onun adı senin için "güven"*.

İşin tuhafı, artık Yankı Sarca'yı anlayabiliyordum. Bana güvenmi-yordu, haklıydı; hiçbir zaman bana güvenmesini istememiştım ama nasıl olmuştu da bana güvenmiyorken bile yanımda durabilmişti? İn-san güvenmediği zaman sırtını bile dönemiyordu, o bana nasıl sırtını dönebilmişti?

Onun elinden güveni almak çok kötüydü, yeni fark ediyordum çünkü benim de ellerimden ona karşı olan koşulsuz şartsız güvenimi almıştı.

Seneler sonra dilden dile bile dolaşabilecek Helin Aktan'ın Yankı Sarca'ya olan güveni, yerle bir olmuştu.

Ama lanet olsun ki yerle bir olmayan tek bir şey vardı: ona karşı olan ve söz geçiremediğim duygularım. O duygunun adı sevgiydi, o duygunun adı aşktı.

Ve fark ediyordum; güvenmiyordum ama sırtımı yine ona dönebi-lirdim, bir bıçağı sırtıma saplayabilecek mi diye görmek için. Çünkü âşıktım.

O sırtını neden bana dönüyordu? Güvenmediği halde neden bunları yapmıştı?

Günler sonra tam karşımdaydı; kalbim, göğüs kafesimin içinde çırpınıyordu çünkü söz geçiremiyordum. Her kalp atışında özlemi his-sediyordum, her kalp atışında gözlerinin içine daha fazla bakıyordum ve her kalp atışında gözlerimin içine baktığında ne gördüğünü merak ediyordum.

Her zaman olan Yankı değildi, bir şeyler değişmişti. Turkuaz gözleri biraz daha soluktu, saçları biraz daha dağınık, göz altları daha çökük. Ama bunların dışında başka bir şey vardı, bakışlarında daha farklı bir anlam.

İhtiyaç mı?

O ana kadar fark edememiştim ama şu an anlıyordum, onu günlerce görmediğimde kalbimin attığını unutmuştum.

Çenem dik, duruşum sağlamdı ve büyük bir *déjà vu* içindeydik. Ay-lar önce onun bana sorduğu soruyu, ben ona sormuştum.

Dolan gözlerine baktım. Sorduğum soruyu duydu mu anlayamadım ama öylece beni izlemeye devam etti. Gözleri kısıldı; bakışları gözlerim-den yüzüme, oradan dudaklarıma, sonra saçlarıma kaydı.

Elini yavaşça kaldırdı, dokunmak ya da elimi tutmak istedi, bilmi-yordum ama geri indirdiğinde elinin titrediğini gördüm. Yankı Sar-ca'nın da elleri titrebiliyordu...

Ne olacak senin bu titreyen ellerin Yankı Sarca?

Büyük bir ihtiyaçla ben de onun yüzüne baktığımı fark ettiğimde gözlerimi kaçırdım ve omzunun üzerinden geriye baktım. Bir şeyler söylemesini bekledim ama aramızdaki bir adımlık mesafeden bile bir sıcaklık yüzüme vuruyordu. Yerdeki kar erimek üzereydi; bunun kalbi-min üzerindeki ateşten olduğunu bile düşündüm.

"Helin," dedi. Adımı söylemesini bile özlemiş olamazdım, değil mi?

Gözlerimi yeniden ona çevirdim. "Sanırım," dedim boğazımı te-mizleyerek ama sesimin titremesini engelleyemedim. "Adımı öğrenmen için sana bozuk bir rubik küp vermem ve onu tamamlaman için süre tanımam gerekiyor."

Çünkü o öyle yapmıştı; elime rengârenk, bozuk bir rubik küp ver-mişti ve onu tamamladığımda adını söyleyebileceğini söylemişti. Aptal yerine mi koymuştu yoksa sadece ne yapacağımı mı bilmek istiyordu? Eh, birkaç saatimi almıştı ama yapabilmiştim.

Başını omzuna doğru yatırdı; aramızdaki mesafeyi az da olsa azalttı-ğında titreyen ellerimi montumun cebine gizledim. "Bu yeniden tanış-mamız olurdu, değil mi?" diye sordu ama ilk defa Yankı'nın konuşurken sanki cümlelerinin farkında değilmiş gibi olduğunu gördüm.

"Bu imkânsız," dedim gelişigüzel. Ama onunla yeniden tanışmak için can atıyordum, bunun farkındaydım.

Elini yavaşça üzerindeki montun cebine attı ve tamamlanmış bir rubik küpü çıkarıp bana uzattı. Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında, "Sanırım artık adını öğrenmiş sayabiliriz," dedi. Uzattığı küp, aylar önce bana verdiği küpün aynısıydı. Onu saklamış mıydı?

Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalıştım ama başaramayıp elindeki bana uzattığı küpe baktım. Ellerimi çıkarırsam titrediklerini görürdüm.

Ah, kimden neyi gizliyordum?

Hızlıca küpü elinden aldım ve temastan kaçınarak, "Bu kez Takipçi sen misin?" diye sordum. "Eğer öyleyse senin kadar sabırlı olacağımı düşünme, birisi beni takip ediyor diye polisi ararım."

Yankı'nın kaşları havaya kalktı. "Beni polise mi vereceksin?" diye sordu.

"Gerekirse." Verdiğim kısa yanıt onu öfkelenendirir sanmıştım ama özlemle gözlerimin içine bakıp hafifçe tebessüm etti.

"O halde polisi arasan iyi olur," dedi. "Kaldığın apartı, çalıştığın kafeyi, odanın ışığını kaçta kapattığını hatta mesai saatlerini bile biliyorum."

Gözlerim bir kez daha şaşkınlıkla açıldı. "Odamın ışığını kaçta kapatıyorum?" diye sordum boş bulunup, sonra bu saçma soru yüzünden kendime öfkelendim.

Yine gülümsedi, bu kez daha genişti. "Perşembe ve cuma günleri erken çünkü ertesi gün sabahları işe gidiyorsun. Bazı günler ışığını hiç kapatmıyorsun. Bazı günler penceren açık oluyor, bazı günler ise cama çıkıp dakikalarca sokağı izliyorsun." Duraksadı. "Sokak lambasını."

"Sanırım gerçekten polisi aramam gerekecek," dedim ağzımın içinde geveleyerek.

"Ve bir arkadaşın var," dedi, yüzündeki gülümseme hafifçe silindi, kaşlarının ortasında bir çizgi belirdi. "Bazı günler seninle yürüyor. Bir çocuk."

"Güzel çocuk," dedim boş bulunarak.

Yankı duraksadı, kaşları çatıldı. "Güzel çocuk mu?" diye sordu. "Güzel mi buluyorsun?"

"Evet," nefesimi verdim, "hayır." Gözlerimi devirdim. "Yani adı güzel çocuk. Her neyse. O arkadaşım değil."

"Ama seninle yürüyor, seninle konuşuyor," dedi ve bunu söylerken sesinde sitemden ziyade bir imrenme vardı. "Hatta bazı günler onu bisikletiyle bile görüyorum."

Bisikleti mi vardı? O kadar bile dikkat etmemiştim. Omzumu kaldırdım ve belli etmeyerek, "Dünyada bisiklete binebilenler yalnızca Sokak Nöbetçileri değil," dedim sakince. "Bisikleti mi kışkandın? Sahiden mi?"

"Bisikleti mi?" diye sordu. Ardından başını iki yana salladı. "Sen gittikten sonra," dedi, bu cümleyi söylerken içi dolu doluydu. "Mavi bisikletine ben bindim, kar olmadığı günler."

"Onu bir çocuğa vermeni söylemiştim," dedim acımasızca.

"Zaten bir çocuğa ait," dedi net bir sesle.

Kalbim tekledi. "Zaten hiçbir zaman bisiklet sürmeyi öğrenemeyeceğim," dedim bu kez de. "Sen de öğretmedin. Artık bisikletler bana çok uzak geliyor."

Yankı'nın dudakları hafifçe büküldü, gözlerini hüznü kapladı. "Sana bisiklet sürmeyi öğretmekten kaçmadım," dedi. "Şu an bile bir günde değil, bin günde sana bisiklet sürmeyi öğretirim." Ardından gözlerimin içine baktı. "Daha fazla zamanlarımız olsun diye."

Yankı Sarca. Benim ilk aşkım ve emindim, ondan başka kimseye âşık olamazdım.

O beni ve çocukluğumu iyileştirdi, diğerleriyle beraber. O nefret ettiğim ve kendinden nefret eden çocukluğumu da herkese nefret besleyen kadını da sevdi. Nasıl oldu bilmiyorum ama sevebildi.

Nefret ettiğim saçlarımı okşadı, hem de hiç nefret etmeden.

En zor zamanlarımda her zaman başka bir yol olduğunu söyledi, en zor zamanlarımda bana yeni yollar gösterdi. İçimdeki umut oldu. Titreyen ellerime, dizlerime ve sesime çare oldu; geçirmedim tamamen ama güzelleştirdi.

Beni öptü, bana sarıldı; onu öptüm, ona sarıldım.

Ve bana bu hayattaki ilk hediyesi yirmi iki yaşındayken o aldı: bisiklet. Onu maviye boyadık, benim bisikletim oldu.

Yüzümde gülümseme oluştu; nedenini bilemezdi ama teklifimi kabul edip hiç sevmediği romantik komedi filmini izledi. Hayallerimi tek tek öğrendi.

Yankı Sarca'nın bana yaptıklarını anlatmak sayfalar sürerdi ama tek bir cümleyle de kalp kırıklığımı anlatabilirdim.

O bütün bunların yanında ona karşı olan güven duygumu çekip aldı.

Raşka bir şeyler dememi bekledi ama sustum. Bir kez daha omzunun arkasından caddeye baktım. "Bir Takipçi olarak bilmen gerekiyor ki yarım saat sonra işte olmalıyım." Acımasızca, "Müsaade edersen," deyip yanından geçmek istedim ama yana adım atıp önüme geçti. İçimdeki ses, *engellesin seni*, diyordu, *gitme ve orada kalın, sonsuza dek*. Yüzüne bakıp, "Konuşabilir miyiz, diyeceksin galiba," dedim net bir sesle.

"Hayır," dedi. "Biraz daha konuşsana."

Afallayarak, "Ne?" dedim.

"Biraz daha konuş, istediğini anlat, istersen polisi ara ama şu an susma."

"Neden?"

"Çünkü sesini özledim," dedi bir anda ve beni bir kez daha şaşırtarak. "Konuşmanı, konuşurken gözlerini kaçırıp dudaklarını ısırmanı, gülümserken gözlerinin kısılmasını ve kaşlarını havaya kaldırdığında çocuksu bakışlarını." Donakaldığımda biraz daha yaklaşıp mesafeyi küçülttü. "Sesini özledim Helin, konuşmanı hatta bakışlarını bile. Kokun bana yaşadığımı hissettiriyor, derdim, hayır, sesin ve bakışların bile bana yaşadığımı hissettiriyormuş." Nefesini verdi, gözlerimin içinde büyük bir özlemle baktı. "Bunlar olmadığında ölmüş gibi hissettim, bana biraz daha yaşadığımı hissettir."

Bu kez heyecandan titrediğimi hissettiğimde gözleri çok yakınımdaydı; dudakları ve kolları... Onu içimdeki mezara gömmek isterken, kendimi onsuz o mezara gömdüğümü yeni fark ediyordum.

Aynı duygular içerisindeydim; parmak uçlarımdan saç diplerime kadar ona ihtiyacım vardı ama kalbim kırgınlıkla atıyordu.

"Aynı Yankı," dedim gözlerinin içine bakarak. "*Aklımı durduruyorsun Helin* de derdi. Bak," dedim kollarımı iki yana açarak, "artık yokum, aklını durdurabilecek birisi de yok, sonsuza kadar o aklını dinleyebilirsin. Eminim o aklın, şu an bunları söylediğin için sana kızıyordur."

"Sen aklım," dedi kısık bir nefesle. "Sen kalbim, sen her şey." Gözlerini kapatıp birkaç saniye sonra açtı. "Küçük bir çocuktum, bir sokak lambasının önüne bırakıldım, günlerce beni geri alsınlar diye bekledim ama gelmediler. Orası evdi, sıcak değildi." Elini kaldırdı ve bir anda bileğimi tutup avcumu kalbine yasladı. "Sonra o sokak lambasının altında otururken sen geldin, yanıma oturdun. Avcunu koyduğun yer sıcacık oldu, orası evdi Helin, sen yuvaydın. Sıcak bir yuvaydın. Sokak

lambalarını seninle güzelleştirdim, o sokak lambaları yine kararmasın. Anla beni.”

Kalbi hızlı atıyordu; imkânsızdı ama avcumun içinde sanki kalbini tutuyordum. Bileğimi yavaşça elinden kurtardığımda titreyen elimi fark etti ama engellemedi, ondan uzaklaşmama izin verdi.

“Sokak lambalarını aydınlatmak için bana ihtiyacın mı var Yankı?” diye sordum tereddütle. “Hiçbir zaman ihtiyacın varmış gibi davranmadın, o sokak lambalarını güzelleştirmek istedim ve sen de izin verdin. Ama dinle, ben sana öyle güvendim ki hayatımı avcunun içine bırakıp yön vermene bile izin verebilirdim. Öyle güvendim ki bütün sokak lambalarını söndürsen bile, bir nedeni vardır, diyebilirdim. Ve sen benim elimden neyi aldın, biliyor musun?” Gözlerinin içine baktım. “Güveni. Sana olan güvenimi. Sen Sokak Nöbetçileri’nin lideri Yankı Sarca ve ben sadece Helin. Hiçbir zaman Sokak Nöbetçisi olamayacak Helin. Aslında istediğin olmadı mı?”

“Olmadı,” dedi. “Senin dışında herkese robotum, senin dışında herkese duvar ama sen beni bunlardan çekip çıkardın.” Gözleri acıyla kısıldı. “Hiçbir zaman Sokak Nöbetçileri’nin vazgeçilmezi değildim, hiçbir zaman olmadım.” Hiçbir tepki vermediğimde acıyla gülümsedi bu kez. “Ama bunun farkındaydın, değil mi hep? Sadece zayıf halka değildim ama vazgeçilmez de değildim. Hem de hiç değildim.” Geriye bir adım atıp kendini gösterdi. “Zaten amaç Sokak Nöbetçileri’nin arasına ajan olarak girmekten ziyade beni yenmekti, değil mi? Çünkü Koza bunu çoktan itiraf etti.”

“Ne olduğumu bilmiyordum ya da amacımı...”

Beni susturdu. “Hiçbiri umurumda değil. Herkesle savaşılabirim, şu an karşıma geçen herkese başkaldırabilirim ama sana, hayır.” Büyük bir itiraftı. “Dizlerine kapandığım gün, hem aklımı hem kalbimi senin ellerine verdim. Kim olduğuna bile bile sana gitme dedim. O gün kim olduğunun önemi kalmamıştı, o gün ben aslında bir Sokak Nöbetçisi değildim, Yankı’ydim.”

“Koza’ya yenildiğini kabul etmek canını yakıyordur,” dedim gözlerimi kaçırarak. “Çünkü bu aranızdaki savaşta ben bir piyon bile değildim hatta bir kurşun bile...”

“Hiç kimseye değil,” dedi yine beni susturarak. “Sana yenildim ben. Bin kere olsa, bin kere de yenilirim sana çünkü seninle

savaşamıyorum. Denedim, çırpındım, her şeyi yaptım ama olmuyor.” İlk önce aklını sonra kalbini gösterdi. “Seni tanıdığımda ben de çocuktum, Sokak Nöbetçileri’nin başkaldıran o sesli çocuğuydum ve seninle büyüdüm. Beni sen büyüttün, bana sen kendimi sevdirdin, bana beni sen gösterdin. Bana dedin ki, sen robot değilsin, sonra aldın beni, uyuttun. Sevdin, saçlarımı okşadın. Bin kere de aklımı kaybederim, bin kere de kalbimi dinlerim senin için. Çünkü ben yaşamayı seninle öğrendim.”

Durdu, cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp elime tutuşturdu. “Ben anlatamıyorum, Helin ama başka bir yol varsa yazdım senin için,” dedi. “Her şeyi. Oku, bir kez oku. Beni anlayacaksın.”

Duraksadığımda gözlerimin dolduğunu fark ettim ve ondan bunu gizleyemedim. “Sen bana güvenmeden bütün bunları yapabildin,” dediğimde kalbimdeki kırgınlık sesime yansıdı. “Ama Yankı, ben sana artık güvenmiyorum ve sana güvenmeden nasıl yaşanır, asıl ben bilmiyorum.” Başımı iki yana salladım. “Bana bunu yaptın,” acı çektim, çektiğimi gördü, “ve ben bu hayatta en çok sana güvendim. Benim ellerimden geçmişimi söküp aldın. Sen benim ellerimden sana karşı olan güvenimi aldın, asıl böyle nasıl yaşanır, sen söyle.”

Yutkunduğunda aynı acı onun da gözlerinin içindeydi. Derinden ve geçmişten gelen bir sesle, “Bir kız çocuğu tanıdım,” dedi. “Ve ben o kız çocuğunu aslında tanıyamadım.”

“Anlamadım?” dedim elimin tersiyle gözümünden akmak üzere olan yaşı silerek.

“Belki o kadar da geçmişini ellerinden almamışımdır,” dedi bu kez. Yine anlamadığımda mektubu gösterdi. “Oku, anlayacaksın.”

“Yankı,” dedim mektuba bakarak ama devam etti.

“Çaresizdim Helin,” dedi, sesi titriyordu. “Çok çaresizdim.” Ellerini gösterdi. “Bu ellerimle senin saçlarını kestim ben, karşımda acı çektin, öyle acı çektin ki o acıyı söküp almak istedim. Senden almak istediğim, güven ve geçmişin değildi, acındı. Kâbuslarında sayıkladın, ağladın. Çare bulamadım, yapacak hiçbir şeyim yoktu.” Sonra başına sertçe vurdu birkaç kez. “Ve bunu yaptım. Amacım geçmişini almak değildi, geçmişini kurtarmaktı çünkü söz verdim.” Bir kez daha başına vurdu. “Ama neden bunların hiçbiri değil biliyorum çünkü bu aptal kafam seçilmemesi gereken bir yolu seçti.”

"Yolu değil," dedim sözünü keserek. "Yolları. O mektubu okudun ama sonrasında durmadın, geçmişini deştin, her şeyi yaptın. Peşine düş-tün, daha fazlasını istedin." Yüzüne dikkatlice baktığımda gözüm-den bir damla yaş aktı. "Bana sormadın. Neden sormadın? Benden utandın mı? Geçmişimden?"

"Hayır," dedi hızlıca; bana doğru yaklaştı ama geriye bir adım attım.

"O halde neden sormadın? Hiçbir şeyden korkmayan ve güven du-varları bu kadar kalın olan Yankı Sarca neden gelip bana bir şeyleri itiraf etmek yerine kendi başına bunları çözmek istedi? Hatta tek başına da değil, değil mi? Kimdi o tek düşmanın?" Güldüm. "Koza. Sahiden düş-manın mı? Çünkü ben kendimi size karşı daha fazla düşman hissediyorum. Sahiden ona mı sordun geçmişimi?"

"Bilmiyorsun," dediği sırada sözünü kestim.

"Evet, bilmiyorum çünkü hiçbir şey anlatmadın. Yetmiyormuş gibi beni ittin, Koza'yla anlaşma yaptın ya da senin canın öyle istedi, bilmi-yorum ama beni o evde istemedin." Gözüm-den başka bir yaş daha aktı. "Gurursuz muyum ben Yankı? Senin için bu muyum? Geçmişini bildi-ğin o kız çocuğunu ve bu kadını o evden göndermek istedin."

"Bilmiyorsun," dedi bir kez daha.

"Neyi?" dediğimde sesim beklediğimden daha yüksek çıktı.

Sakince, "O kaldığın yeri biliyordu, öğrenmişti, evin çevresinde ge-ziyordu," dedi. Dayım. Dayımı tanıyor muydu? Görmüş müydü? "Seni o evden uzaklaştırmamız gerekiyordu."

"O?" derken damarlarımda öfke gezindi. "Dayım?" Hiçbir şey söy-lemeyen bana bakmaya devam etti. "Bunu sen," dişlerimi sıktım, elleri-mi saçlarıma geçirdim ve bağırarak, "Bana söyleyebilirdin!" dedim. "Bu benim hayatımdı! Bu benim savaşımdı ve benim geçmişimdi! Senin ya da Koza'nın ya da başka birinin savaşı değildi, benim savaşımdı! Bana yardımcı olmak istiyorsan önümde değil yanımda durabilirdin ama ar-kamdan iç çeviremezdin! Çünkü bu benim geçmişimdi, benim acımdı!"

Omuzları düştü, utançla başını önüne eğdi. "Onu gördüğünde bile bayıldın, seni öyle kötü etkiliyordu ki..."

"Onu gördüğümde?" Gözlerim açıldı. "O sokakta eğlendiğimiz gün gördüğüm kişi sahiden oydu, değil mi? Bir hayal değildi, oydu. Bana bir nefes kadar yakındı. Oydu!" Ellerimi bir kez daha saçlarıma geçirdim ve öfkeyle ona baktım. "Ve bunu bana söylemedin?" Art arda

geliyordu. Sertçe onu omuzlarından itekledim fakat sarsılmadı. Bir kez daha itekledim. "Aklımı kaçırıyorum sandım! Korkularım beni deli ediyor sandım! Gözlerinin önünde delirdiğimi düşündüm ve sen bunu benden sakladın mı?" Bir kez daha onu itekledim. "Benden bunu nasıl saklayabilirsin? Benden daha başka neler saklıyorsun?"

Gözlerimden yaşlar art arda akarken açıklamaya başladı. "Koza'yla beraber..."

"Koza'nın da senin de canınız cehennemel!" diye daha gür bir sesle bağırdığımda başkalarının bakışları umurumda bile değildi. "İkiniz de insanları elinde oynatabileceğinizi sanan aptallarsınız. Canları sıkıldığında da birbiriyle savaşıyor iki çocuksunuz."

"Helin," dedikten sonra bana doğru bir adım daha attı ama geriye kaçıp ellerimi kaldırdım. "Bir hata yaptım, hatalar birbirini kovaladı ve kurtaramadım. Seni de kendimi de bizi de. Ve biliyorum, haraydı, farkındayım. Ne desen haklısın ama bana öyle bakma, bu beni mahvediyor."

"Nasıl bakıyorum Sokak Nöbetçisi Yankı Sarca?" dedim. "Güvenmiyormuş gibi mi?" İşaret parmağımı ona kaldırdım. "Sen bana aylarca böyle baktın. Ben aylarca bu bakışlarla yaşadım."

"Nedenlerim vardı, kendimi bile dinlemiyordum," deyip gözlerini kaçırdı. "Ama görüyorum, bu katlanılmaz bir şeymiş."

"Biliyor musun, Yankı," dedim solgun bir sesle. "Ben asla ama asla senin geçmişini kurcalamadım. Ben senin gerçek adını bile sorgulamadım, sen Yankı'yım dedin ve ben kabullendim. Babanı gördüm, peşine düşmedim. Meraklandım ama senin anlatmanı bekledim ve sen her zaman olduğu gibi hiçbir şey anlatmadın bana çünkü güvenmedin."

"Anlamıyor musun Helin?" dedi bakışlarını yeniden bana döndürerek. "Ben anlatmayı başaramıyorum, ben anlatmak nasıldır bilmiyorum. Her şeyi öğrendim, bunu öğrenemedim. Ben acı çekmeyi değil, acının üzerini kapatmayı öğrendim; acının tadını bile yeni alıyorum. Terk edildiğinde yapılması gereken sadece beklemek sanıyordum, küçükken bunu öğrendim; oturdum yine seni bekledim. Ben kendi hayatım için bile çabalamayı bilmiyorum ama senin hayatın için çabalamak istedim ve hatalar yaptım. Ben Yankı, Sokak Nöbetçisi'nin canı cehenneme. Sadece senin Yankı'n. Yankı'ya kendini sevdirebilen kişinin sen. Dinle, benim de hatalar yapmaya hakkım yok mu?"

Sanki onu dinleyemiyordum, zihnim bozuk bir saat gibi dönüyordu. Geçmişim hakkında ne öğrenmişti? Ne biliyordu? Ellerimden neleri almıştı? Ona sarılarak anlatmak isteyeceğim hangi sırlarım şu an onun avuçlarının içindeydi?

Ona doğru birkaç adım attım ve tam karşısına geçtiğimde aramızdaki mesafeyi kapattım. Yüzü ile yüzüm arasında bir karışık mesafe kalmıştı, gözlerini net görmek istiyordum. "Hakkımda ne biliyorsun?" diye sordum, ardından devam ettim. "Ellerimden sana anlatacağım neleri aldın?" Hiçbir şey demeden gözlerimin içine baktı ama omuzlarının daha fazla düştüğünü gördüm. "Dayımın ellerinde yedi yaşına kadar büyüdüm," dediğimde dudaklarını araladı ama elimle ağzını kapattım ve gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "İlk cinsel istismarını dördüncü yaş günümde gerçekleştirdi. Kendimi bile bilmezken onun o iğrenç ellerini vücudumda hissettim. O yaşında ne yaptığını bilmiyordum ama yanlış bir şeyler olduğunu anlamıştım çünkü başkalarının babası, amcası, dayısı bana dokunduğu gibi dokunmuyordu, görüyordum. Başka babalar çocuklarının saçlarını seviyordu, o benim şu saçlarımı çekiyordu."

Gözümünden başka yaşlar akmaya başladığında aşağıda duran elini elimin üzerine koydu, buz gibiydi. Yankı kaybetmekten korktuğunda üşürdü, soğuk olurdu ve şimdi buzdan farkı yoktu. Turkuaz gözleri bir mezarlığa dönüşmüştü.

"Beşinci yaş günümde ikinci cinsel istismarına uğradım. Küçücük-tüm Yankı, anlıyor musun? Küçücük-tüm ve o benim bir çocuk olduğumu görmeyecek kadar iğrenç birisiydi. Önüme koyduğu pastanın mumlarını üflerken bile beni sevdiğini sanıyordum, saçlarımı okşarken de öyle ama o beni sevmiyormuş, o bu hayattaki en kötü insanlardan birisiymiş." Parmakları elimi sıkıca kavradığında gözleri doldu ve başını iki yana salladı yavaşça ama elimi tutmasına izin vermedim. "Beşinci yaşımdan sonra beni kırmızı ışıklı bir odada uyuttu her gün ve yanıma daha sık uğramaya başladı. Birini adım seslerinden tanımayı ben o yaşında, o pislik yüzünden öğrendim. Bu ne demek, biliyor musun? Beni dövdü, saçlarımı tutup yerlerde sürükledi, aç bıraktığı günler oldu, nefessiz de kaldım hatta kaburgalarımı kırdı ama o adım sesleri en korkutucu olanıydı."

Elim saçlarıma gitti. "Saçlarımı sevmeye başladı, saçlarımdan nefret ettim." Elim koluma gitti. "Kollarımdan." Boynumu tuttum, göğüs

kafesimi ve karnımı. "Nefret ettim. Beş yaşında bir çocuk kendinden nefret edebilir mi Yankı? Ben ettim. O mektupta neler yazıyor bilmiyorum ama ben o mektubun içindeki kendinden nefret eden kız çocuğuydum. Ve en kötüsü neydi, biliyor musun? Kendimi hep suçladım, kendimi suçlamak en büyük yanılgımdı. O kötüydü ve ben masumdum. Ben küçücük çocuktum."

Gözlerini kapattı, birkaç saniye nefesini verip geri açtığında gözlerinin tamamen dolduğunu ve akmak üzere olan yaşları gördüm.

"Altıncı yaş günümde de ve yedinci yaş günümde de aynı şeyleri yaşadım. Sırtımı kapıya yaslayıp onu engellemek istedim, inanabiliyor musun buna? Gücüm yeter sandım, gücüm kendime bile yetmiyordu. Çığlık attım, kimse duymadı, yardım istedim, insanlar arkasını döndü. Çabaladım, kendim için ve çocukluğum için ama başaramadım ve sonra kendimi ölümün kollarına bıraktım çünkü biliyordum, o kırmızı ışıklı oda beni öldürecekti." Gülümsediğimde gözlerimden hâlâ yaşlar akıyordu. "Sonra bir şey oldu, o yedinci yaşında oradan kurtuldum. O odadan, o evden."

Gözlerini açıp kapattığında bir damla yaş elime aktı, ardından başka bir yaş daha yuvarlandı ve elimi tutan elinin titrediğini gördüm fakat bu kez titreyen ben değildim, hiç değildim.

Elimi yavaşça ağzından uzaklaştırdım ve gözyaşlarını sildim. İlk defa onun gözyaşlarını sildim, beni engellemedi. İlk önce avuçlarımın içiyle, sonra parmaklarımla. Bunu yaparken yüzünü avcumun içine yasladı, ardından avcumun içini öptü fakat gözlerinden başka yaşlar da düştü.

"Ben de hatalar yaptım, Yankı. Sana, diğerlerine ama en çok kendime. Ama sonra sizi tanıdım. Bana kendimi sevmeyi öğrettiniz. Ben de senden bir şeyler gizledim, Yankı. Ben de kaçtım senden ve ben de sana doğru koştum ama en sonunda kendimi buldum. İlk önce kendimi sevdim sizinle ve seninle, sonra saçlarımı sevdirdin bana." Bir daha sildim gözyaşlarını. "Evet, seviyorum artık saçlarımı. Ne zaman sevdim, biliyor musun? Kestiğin gün, o saçlara değer verdiğini gördüğümde. Sen belki çaresiz hissettin ama benim için tek çare o an, senin gözlerinde gördüğüm değerdi. Sonra bana hayaller kurmayı öğrettin."

Dudakları büküldü, çenesi titredi, yüzünü avcumun içine daha fazla yasladı. Acıyla bana baktı. "Seninle hayaller kurdum. Hatta dinle, inanmayacaksın belki ama seninle evlenmeyi bile düşündüm ben. Belki

çocuklarımız olurdu. Yankıcan ve Helinhan.” Güldüm ve başımı iki yana salladım. “Ve ben sana âşık oldum Yankı ama ben hep sana geldim. Gururumu ayaklarımın altına aldım, hatalar yaptım ama yüz­süz gibi sana sığındım. Dinle, ben sana bütün bu karmaşanın, intikamın ve nefretin içinde âşık oldum. Bana birçok şey öğrettin. Bana sen aşkı öğrettin.”

“Helin,” dedi sesi titreyerek.

Elime verdiği kâğıdı yeniden montunun cebine yerleştirdim. “Elbette hatalar yapabilirsin Yankı, buna hakkın var çünkü ben de hatalar yaptım. Dinle, güven bile yeniden kazanılabilir ama artık kaçışlara ve sessizliğe tahammülüm yok. Ben kendimle, çocukluğumla, öncesiyle ve sonrasıyla karşında en imkânsız olanları bile sana anlatabiliyorken sen bir kâğıttan bunu okumamı isteyemezsin. Anlatmayı öğrenmek mi istiyorsun? Konuşmayı? O halde konuş Yankı. Konuş, dinleyeyim; ben de göreyim kalbini, ben de alayım kalbini avcumun içine.”

“Helin,” dedi bir kez daha.

Geriye bir adım atıp gözüm­den akan yaşı elimin tersiyle sildim. “Biz seninle çok büyük hatalar yaptık, Yankı ama belki de bizim *başka yollarımız ve kaderlerimiz* vardır, bunu yaşamamız gerekiyordur. Biz seninle belki de birbirinden ders çıkarması gereken iki insandık. Biz belki de bu kadardık.”

Yankı’nın arkasında bir araba durduğunda öyle mutsuz, öyle yıkılmış bakıyordu ki bana, dik durmakta bile zorlanıyordum.

“Ben sensiz hiçbir şeyim,” dedi sadece. “Bunun adı işkence, ne başka bir yol ne de başka bir kader. Bunun adı yaşarken ölmek.”

Yankı’nın arkasında duran arabadan Bartu indiğinde başka bir *déjà vu*’nün daha kollarına itildim. Boğazım düğümlenmişti, konuşursam çığlık atardım, konuşursam yere düşerdim, konuşursam dayanamazdım.

Sabah onunla plan yapmıştık ve tamamen aklımdan çıkmıştı ama şimdi buradaydı. Bartu arabanın önünde durdu. Onu ilk gördüğümde ters baktığı kişi bendim, Yankı onun yanındaydı fakat bu kez ters baktığı kişi Yankı oldu ve bana doğru yürümeye başladı.

Bartu Sarca. Ona ihtiyacım vardı.

Bize yaklaşıncı, “Helin,” dedi direkt, ardından yanıma geldi. “Ağladın mı?” Sonra bakışları Yankı’ya döndü ve Yankı’nın boşluğa baktığını gördü. Yeniden bana döndü. “İyi misin?”

Başımı aşağı yukarı salladım ve hiçbir şey söylemeden kimden çaldığını bile bilmediğim son model arabasına ilerledim. Adımlarım sarsak ama kendinden emindi. Arkama bile bakmadan kendimi yolcu koltuğuna bıraktığımda Bartu'nun Yankı'ya bir şeyler dediğini gördüm ama bakışlarımı yanımdaki pencereye çevirdim.

Birkaç dakika, belki de daha uzun zaman sonra Bartu sürücü koltuğuna oturduğunda, "Helin," deyip bana döndü.

"Sür," dedim sadece. "Sür."

Arabanın gazını kökledi ve büyük bir u dönüşü yaparak caddeye çıkmasıyla hıçkırığa hıçkırığa ağlamam bir oldu; hıçkırığa hıçkırığa bile değil, âdeta bağıırıyordum. Öyle büyük bir acı kalbimin üzerindeydi ki kaldıramıyordum. Bartu bir şeyler dedi ama onu duyamadım, ellerimle bacaklarıma vururken ne yaptığımı bile bilmiyordum ama sadece bağırığa ağlamak istiyordum.

Arabayı bir köşeye çekip kollarımı tuttuğunda, "Bartu," diye bağırdım. "Çok seviyorum. Çok seviyorum. Yemin ederim, çok seviyorum. Nasıl unutacağım? Nasıl geçecek?"

"Hey hey," dedi Bartu ve arabadan inip yanıma koştu. Yolcu koltuğunun kapısını açtı, dizlerinin üzerine çöktü, emniyet kemerini kilidinden çıkarıp bana sarıldı. Kollarımı onun boynuna doladığımda, "Sakin ol," dedi eliyle sırtımı okşayarak ama olamıyordum. İçim çıkana kadar ağlamak, haykırmak istiyordum. "Helin," dedi.

Ve o an bir şeyle daha yüzleştim. Yankı düşündüğümünden daha fazla Sokak Nöbetçileri'nin hiçbir şeyiydi. Bartu onun yanında değildi, benim yanımdaydı. Çünkü o hallederdi.

Bu düşünce daha fazla ve daha fazla ağlamama neden oldu. Bartu'nun omzunda üzerindeki ceketini ıslatacak kadar fazla ağladım ve her nefes alışımında mahvolduğumu hissettim. Sırlar, ölümler, yaşamlar, acılar, sevgiler ve aşk.

Güçlüydüm, aynada kendimle yüzleştiğimde artık o aynadaki kızın saçlarını okşayacak kadar güçlüydüm ama aşk zaten başlı başına güçsüz bir duyguydu.

"Bartu," dedim gözyaşları içinde ve düşünmeden devam ettim: "Nasıl unuttun? Nasıl unutabildin Lâl'i?"

Sırtımı okşayan eli duraksadı, nefes alışı değişti ve geriye çekilip yüzüme baktı. Bakışlarını gördüğüm anda sorduğum sorudan pişmanlık

duydum. "Unutmak zorunda kaldığında daha fazla hatırlıyorsun," dedi kısık sesle ve dizlerinin kara gömüldüğünü gördüm, üşüyor olmalıydı. "Vazgeçmek zorunda kaldığında ise acıya batıyorsun. Lâl'in nefes alışını dinleyerek uyudum küçüklüğümünden beri, o nefesten vazgeçmek belki de en zoruydu." Ardından nefesini verdi, gözlerini kaçırdı. "Ve vazgeçmek de unutmak da bazen imkânsızdır, Helin ama acıya alışıyorsun rek başına değilken." Sonra başını iki yana salladı ve bakışları yine bana döndü. "Fakat sizin aranızdaki bizimki kadar imkânsız değil, o beni hiçbir zaman görmedi. Yankı'nın gözlerinin içinde bile sadece sen varsın, o senden ibaret."

Elimle yanaklarımı silerek, "Bilemezsin ki," dedim. "Lâl'le birbirinizi kazanmak için hiç çabalamadınız."

Yankı'yla aynı cümleyi kurdu: "Ben çabalamak nasıl olur bilmiyorum, Helin; kalbim sadece sevmeye alışık, o sevginin peşinden gitmeye değil." Beni işaret etti. "Ama benim gözlerimin içine baktığında bile Lâl'i görebiliyorsan bu bir çabadır." Geldiğimiz yöne baktı. "Yankı çabalamayı öğreniyor çünkü sana baktığında gözlerinin içinde kendisini görüyor. Ben kırıldım Helin, defalarca kırıldım. Ve ben artık kırılmaktan da korkuyorum."

"Bir gün Lâl sana gelse?" diye sordum. "Onu affeder miydin?"

"Kırık kalbimi bir tek o onarabilir," dedi. "Ama ben bir daha kalbimi onun ellerine verebilir miyim?" Omzunu kaldırdıktan sonra ayağa kalktı. "İmkânsız konuşuyoruz."

"Ben verebilir miyim kalbimi yine?" diye sordum. "Çok kırgınım," dedim. "Çok üzgünüm, çok parçalandım."

"Hepimiz, Helin," dedi üzerine basarak. "Hepimiz birbirimize affedilmez hatalar yaptık, bazen yapmaya devam ediyoruz. Çünkü biz hatalarla büyüdük, tek öğrendiğimiz hata yapmaktır, onları onarmak değildi. Neden hiçbirimiz çabalamak ne demek bilmiyoruz?" Beni işaret etti. "Sen çabalamayı seçtiğinde ne yaptın?"

"Kaçtım," dedim ağzımın içinde geveleyerek.

"Bak," dedi. "Bizim gibi çocukluğundan hasarları olanlar, büyüdükçe başka kalplere hasar verirler. Biz birbirimize o hasarları tamir etmeyi öğretebiliriz." Ona büyük bir minnetle ve ihtiyaçla baktığımda ellerimi sıkıca tuttu. "Bırak aksın, bırak yollar ilerlesin, sen yürü ama güzel olan hiçbir duyguya sırtını dönme, onlar sana sırtını dönerse de geriye

dönüp onların peşinden gitme." Gözlerimin içine daha dikkatli baktım. "Geçmiş gibi Helin, hepimizin geçmiş gibi. Geriye yürüyerek geçmiş ni kurtaramazsın, ilerleyerek o geçmiş i onarabilirsin."

Onu kendime çekip sarıldığımda başımı omzuna yasladım ve yavaş baktım. "Başta birbirimizi devirebilecek durumdayken, nasıl oluyor da seni bu kadar çok seviyor ve sana güvenebiliyorum."

"Devirebilecek durumdayken," gözlerini devirdiğini sarıldığım noktadan bile hissettim, "Helin, bir konuda anlaşalım, sen beni deviremezsin."

"Deviririm."

"Bir gün bunu deneyelim."

Geriye çekildiğimde, "Şiir gibi konuşuyorsun," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Ne oldu yumruk reise? Neler oluyor sana?"

Elini saçlarına geçirip yanağımdan makas aldı. "Rüya bana kitaplar hediye etti, onları okuyorum."

"Ne kitabı?" Burnumu çektim ve son gözyaşlarımı sildim.

"Kişisel gelişim," dedi kaşlarını kaldırarak. "Öfke kontrolüyle alakalı falan. Nefes al ve ver," gözlerini kapatıp açtı, "vay canına, nasıl sakınım ama," bir daha nefes alıp verdi, "aman Tanrım, bulutların üzerindeyim."

Yerdeki birikmiş karlardan alıp üzerine fırlattım. "Dalga geçme, o kitaplar bazen faydalı oluyor." Sonra bir kez daha attım. "Ayrıca Rüya'nın sözünü bu kadar dinlediğine göre etkileniyorsun ha?"

"Beni düşünüyor," dedi kaşlarını kaldırarak. "Tabii ki bunda seksi vücudumun, kaşlarımın da bir etkisi var ama karakterimi de seviyor."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Evet ama fazlası seni yönetmeye ve istediği gibi birine dönüştürmeye girer," dedim. "Seni olduğun gibi kabul ediyor mu?"

Hiçbir cevap vermeden bir süre düşündü, ardından arabaya ilerledi ve sürücü koltuğuna oturdu. Kapımı kapattığımda bir kez daha arabayı çalıştırdı, ısıtıcıyı açtı. O kadar lüks bir arabaydı ki hangi iş insanını soyduğunu merak ediyordum.

"Bilmem," dedi. "Üzerinde düşünmedim." Bakışları bana döndü. "Ama en çok seni sevdi bence, hep seni soruyor."

"Ah," dedim. "Bana âşık olmuş olmasın?" Gözleri açıldı ve bana baktı. Gülmeye başladığımda değişen ruh halime bir yandan da şaşkınlık duyuyordum. Kafamı koluyla ıktırıp kendine çektiğinde, "Nefes," dedim soluk soluğa. "Nefes alamıyorum!"

dönüp onların peşinden gitme." Gözlerimin içine daha dikkatli baktı. "Geçmiş gibi Helin, hepimizin geçmişi gibi. Geriye yürüyerek geçmişi-ni kurtaramazsın, ilerleyerek o geçmişi onarabilirsin."

Onu kendime çekip sarıldığımda başımı omzuna yasladım ve yola baktım. "Başta birbirimizi devirebilecek durumdayken, nasıl oluyor da seni bu kadar çok seviyor ve sana güvenebiliyorum."

"Devirebilecek durumdayken," gözlerini devirdiğini sarıldığım nokta-dan bile hissettim, "Helin, bir konuda anlaşalım, sen beni deviremezsin."

"Deviririm."

"Bir gün bunu deneyelim."

Geriye çekildiğimde, "Şiir gibi konuşuyorsun," dedim kaşlarımı kal-dırarak. "Ne oldu yumruk reise? Neler oluyor sana?"

Elini saçlarına geçirip yanağımdan makas aldı. "Rüya bana kitaplar hediye etti, onları okuyorum."

"Ne kitabı?" Burnumu çektim ve son gözyaşlarımı sildim.

"Kişisel gelişim," dedi kaşlarını kaldırarak. "Öfke kontrolüyle alakalı falan. Nefes al ve ver," gözlerini kapatıp açtı, "vay canına, nasıl sakinim ama," bir daha nefes alıp verdi, "aman Tanrım, bulutların üzerindeyim."

Yerdeki birikmiş karlardan alıp üzerine fırlattım. "Dalga geçme, o kitaplar bazen faydalı oluyor." Sonra bir kez daha attım. "Ayrıca Rü-ya'nın sözünü bu kadar dinlediğine göre etkileniyorsun ha?"

"Beni düşünüyor," dedi kaşlarını kaldırarak. "Tabii ki bunda seksi vücudumun, kaslarımın da bir etkisi var ama karakterimi de seviyor."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Evet ama fazlası seni yönetmeye ve istediği gibi birine dönüştürmeye girer," dedim. "Seni olduğun gibi kabul edi-yor mu?"

Hiçbir cevap vermeden bir süre düşündü, ardından arabaya ilerledi ve sürücü koltuğuna oturdu. Kapımı kapattığımda bir kez daha arabayı çalıştırdı, ısıtıcıyı açtı. O kadar lüks bir arabaydı ki hangi iş insanını soyduğunu merak ediyordum.

"Bilmem," dedi. "Üzerinde düşünmedim." Bakışları bana döndü. "Ama en çok seni sevdi bence, hep seni soruyor."

"Ah," dedim. "Bana âşık olmuş olmasın?" Gözleri açıldı ve saf saf bana baktı. Gülmeye başladığımda değişen ruh halime bir yandan da şaşkınlık duyuyordum. Kafamı koluyla sıkıştırıp kendine çektiğinde, "Nefes," dedim soluk soluğa. "Nefes alamıyorum!"

Güldürmesinin ardından, "Ah," dedi. "Koza şu halimizi görseydi kıskançlığından çat diye ortadan ikiye ayrılırdı."

Gözlerim açıldı; kendimi ondan kurtardığımda, "Kıskanmak mı?" diye sordum. "O mu beni kıskanacak? Bir de senden?" Yeniden güldüm ama alayla. "Güldürme, beni askeri olarak görüyor."

"Bu modelleri iyi bilirim," dedi Bartu göz kırparak. "Yansıtmamak için dalgaya vuranlar ve yansıtmamak için susanlar." Dudaklarını birbirine bastırıp, "Ah benim zavallı kız kardeşim, Helin," dedi. "Hayatında ki iki adam da öyle yorucu ki üzülüyorum sana."

"Keşke ikisini silkelesen," dedim; bu düşünce kahkaha atmama neden oldu ve ellerimle ağzımı kapattım. "Bartu!" dedim. "Yankı ve Koza'yı silkelediğini düşünsene!"

Bartu tek elini kaldırıp yumruk yaptı. "Bana emir vermen yeterli, huzurundayım."

"Harika birisin," dedim aynı şekilde elimi yumruk yaparak. "Sana üç kere göz kırptığım bir gün onları silkele."

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Yumruğunu kaldırıp yumruğuma vurdu ve aynı şekilde karşılık verdiğimde gülümsedik.

Ardından arabanın içinde oldukça hareketli hatta fazlasıyla saçma bir şarkı açarak kafasıyla eşlik etti, bense ona "sana inanmıyorum" bakışları atmaya devam ettim. Pisliğin üstüne mi basmışlar? Şarkı bunu söylüyordu...

Beş dakika sonunda telefonuma mesaj geldiğinde sakince çıkarıp ekrandaki isme baktım.

Işık kızam:

Tatlım nasılsın? Ben Koza hayvanının, öküzünün, sarı civcivin ama bebek yüzlü şeytanın yanından ayrıldım. Anlatacaklarım var, plan tıklar tıklar işliyor. Eğer müsaitsen akşam sana kalmaya geleceğim.

Güldüğümde başka bir mesaj daha düştü.

Ve Lâl de gelmek istiyor. Onu da kabul edersen mutlu olurmuş. Gerçekten yanında olmak istiyor. xXx üçlü öpücük. Çünkü biz üç harika kadınız!

"Ne oldu?" Bartu'nun sorusuyla bakışlarım ona döndü. "Bir şey mi var?"

Lâl'i yanımda istiyor muydum? Aslında istiyordum hatta onda bulduğum anne sıcaklığına ihtiyacım vardı ve ona güvendiğimin de farkındaydım ama duvarlarımız aşılamaz görünüyordu.

"Bartu?" dedim. "Senin hislerinden tamamen ayrı olarak soruyorum, Lâl neden bu kadar soğuk birisi?"

"Soğuk değil," dedi hızlıca. "İnsanlardan kaçıyor çünkü o insanların bir gün onu kırıp dökeceğinden korkuyor. Geçmişî fazlasıyla kötü, insanlar ona hep sırtını dönmüş. İnsanları sevmek istemiyor çünkü bir gün onu terk edeceklerine inanıyor. En azından küçükken gördüğüm buydu. Tek arkadaşları biziz, başka kimse değil." Gözleri bana döndü. "Ve bir de sen. Helin, o seni seviyor ama Lâl anlaşılması zor biridir. Onu anlamaya çalış, sana karşı değiştiğini görebiliyorum."

Birkaç saniye düşündüm, ardından telefonu yeniden çıkardım ve en büyük kumarımın masasından zaten yenilgiyle kalktığım için beni başka hiçbir şeyin yıkamayacağını fark ettim.

Planı halledeceğini biliyordum bebek, akşam mutlaka gel.

Evde şarap var, biraz sarhoş olmaya ihtiyacımız var.

Ayrıca... Lâl gelebilir, ona kapım açık. Lütfen enfes yemeklerinden birkaç tane yapsın.

Nefesimi verip bakışlarımı yola çevirdim. Artık insanlarla daha sağlıklı, daha doğru ve daha sağlam adımlarla yollar çizecektim.

LÂL SARCA

Ben, kendisinden nefret ederken bile kendisini çok seviyormuş gibi davranan, Sokak Nöbetçileri'nin gözbebeği konumundaki Lâl Sarca.

Herkesin bir parçası olan, önüne geçip durdukları, sevgiyle baktıkları hatta başkalarını karşılarına aldıkları o kişiyim ama bunu yapmalarının nedeni, sevgiden öte bana acımaları çünkü konuşamıyorum, konuşamadığım için başkaları sesim oldu.

Gerçek adım, Zeynep Elçeri.

Artık adımla seslendiklerinde bile dönüp bakamam çünkü bir hakaret gibi Önder pisliği tarafından adım Lâl oldu. Anlamı sessiz demek, konuşamıyorum diye bana bu adı verdi.

İnsanlar LAL diye hitap ettiklerinde bile, bana benim gerçeğimi vurduklarının farkında değiller ama LAL ismine öyle alıştım ki Zeynep öylesine biriymiş gibi geliyor ve gelmeye devam edecek. Zeynep bana sadece ve sadece geçmişimi hatırlatacak.

Muğla'nın bir köyünde doğdum. Annemin beni düşürmek için yapmadığı şey kalmadığı halde yine de direnerek dünyaya gözlerimi açmayı başardım. Eğer annem başarılı olsaydı ve ben dünyaya gelmeseydim, herkes için daha kolay bir hayat olurdu, biliyordum. Aslında babamın da benim ölmem için annemin karnını tekmelediği zamanlar olmuş fakat direnmeye devam etmişim. Neden? Bu kadın olmak için mi?

Annem uyuşturucu bağımlısı olduğu için onun sütüyle değil, sütan-nelerle beslendim ve onlar beni kendi elleriyle büyüttüler ama sevdiler mi emin değilim çünkü hiçbiri sonradan ellerimi tutmak istemedi.

O köyde, o gecekondı evinde bütün acıları tattım ve o evden kaçtığım da kendime sadece koşmayı öğrettim. Öyle çok koştum ki kendimi bir otobüs terminalinde buldum, o terminalde bir otobüsün içine girip saklandım, beni fark etmediler, ardından yolum İstanbul'a düştü. Yolda polisler beni çevirdi, konuşamıyorum diye ailem yok sandılar. Beni bir süre yetiştirme yurduna bıraktılar ama oradan da kaçtım ve sokaklarda büyümeye başladım.

Sokaklar güvenliydi ama bir kız çocuğu için bazen çukurlarla dolu olabiliyordu.

Saçlarımı erkek gibi kestirdim, erkek kıyafetleri giydim ve bana dokunmak, zarar vermek isteyen herkesten koşarak kaçtım.

Tek bir kişi dışında: Önder Sarca.

O beni kısıvrak yakaladı, ellerinden kaçamadım, beni ilk tutan kişi ise Bartu'mdu.

Benim haylaz, kavgacı, öfkeli, hırçın, merhametli ve çocuk Bartu'm. O gün kollarımdan tuttuğunda beni iğrenç bir kaderin ellerinden başka bir kaderin ellerine itekledi. O gün beni tutmasaydı ölebilirdim ve ölmek daha iyiydi.

Benim Bartu'm beni ölmekten kurtardı ama bu iyi bir fikir değildi ve artık o da bunun farkında olmalıydı çünkü onu kimsenin üzmediği kadar üzdüm.

Karşımda duran iki kız çocuğuna, kadına ve benim için anneye baktım. Anneler benim için daima hassastır ve kız kardeşim, canımın bir

parçası olan Işık bir gün çocuk sahibi olabilsin diye her gece yatmadan onun için dilekler diliyorum ve o bunları bilmiyor, bilemezdi.

Işık'ın biricigi, kardeşi, Mutlu için her gece sevgisini ve aşkını yargılanmadan yaşasın diye dualar ediyorum. O benim yüzümü güldürebilen yegâne kişilerden birisi. Kimse bilmese de birbirimizin omzunda ağladığımız çok zamanlarımız oldu.

Hemen yanında duran ve bakışlarıyla beni cehenneme itekleyen kız çocuğum Helin'e baktım. Gözlerinde öyle bir acı vardı ki onu ilk gördüğümde o acıdan nefret etmişim çünkü tokat gibi yüzüme çarpıyordu; bana diyordu ki *ben de sizdenim ve beni seveceksin ama ben seni sırtından bıçaklayacağım.*

Ben konuşamıyorum diye hassas görüp günlüğümü iş yaptığı kişilere verdi. Neden ilk seçtiği kurban bendim? Bunun cevabından hâlâ tamamen emin değilim ama bana acımıyormuş gibi bakan tek kişi oydu, neden acıyormuş gibi o günlüğü vermişti?

Gözlerinin altı uykusuzluktan morarmış ve kızarmıştı. Saçlarını tepeden dağınık topuz yapmıştı; altında kısa şort, üzerinde bol tişört vardı. Kilo kaybetmişti, el bilekleri incelmışti fakat hâlâ çok güzeldi. Benim aksime onun hayat için umutları vardı ama umutla yolları şu anda ayrılmaya başlamış gibiydi çünkü artık Yankı hayatında yoktu.

Helin Yankı'ya âşık. Hayran olunası bir aşk. İmrenilecek bir aşk. Kıskanılacak bir aşk.

Benim merhametli, sevgi dolu, sessiz, kendinden en fazla nefret eden çocuğum: Yankı. Kendinden nefret etmesine en fazla neden olan kişi olduğum halde hâlâ beni nasıl sevdiğine aklımın ermediği, mavi gözlerini kardeşim Hüseyin'e benzettiğim, bazen çocuğum ama bazen de baba yerine koyduğum Yankı.

Keşke o benim babam olsaydı diye dua ettiğim zamanlarım olmuştu ama biliyordum, küçükken konuştuğumuzda onun da en büyük hayali muhteşem bir baba olmaktı. Bir gün olacaktı.

Helin hayatımıza ilk girdiği anda, yanımıza gelmeden önce ondan bana bahsederken bile gözleri parlardı ve o an anlamıştım; benim gibi Helin de kendisinden nefret etmesine neden olacaktı ama sadece bu kadar da değildi, kendisini sevmesini de sağlayacaktı.

Helin, Yankı'nın kendisini sevmesini sağlayacaktı ve sağladı da. Ben-

se kendi içimdeki nefretle yalnız kaldım.

Helin, benim ellerimden kendinden nefret eden birisini almış, onun kendini sevmesini sağlamış ve beni daha fazla yalnızlığa iteklemişti. Sonra aramızdaki güven duvarları Helin için yıkılmıştı, Yankı benden uzaklaşmıştı.

Hayır. Yankı Helin'e âşık.

Bunu hiçbir zaman sesli dile getirmedi, biliyorum ama Helin'e bakarken kendi kurtuluşunu izliyor gibi. Ben Bartu'ya izin vermedim ama o kapılarını Helin'e açtı ve bencilliğimle onun beni yalnız bıraktığını düşündüm.

Halbuki biliyordum, Yankı da kendini sevmeliydi. O da kendini sevmeyi hak ediyordu.

Helin aramıza ilk geldiği zaman Yankı boş bulunup bana Helin için, "Kalbini görsen içinde yaşamak istersin, yuva gibi," demiş ve sonra eklemiştir: "Onun yanında huzurlu hissediyorum. Bunun adı ne?"

Onu kaybetmemek için bunun adı aşk diyemedim ama gözlerinde gördüm, o artık Helin için vardı.

Yankı'nın gözlerinde başka bir korku daha vardı, diğerlerinin de gözünde olan. Belki de benim ona âşık olmam korkusu.

Hayır, Yankı'ya hiçbir zaman âşık olmadım; ona hayran oldum, onu hiç sahip olmadığım babam, Hüseyin gibi sevdim ama âşık olmadım çünkü o benim ilk yol arkadaşım, ilk sırdaşımdı. Bartu beni Yankı'yla paylaşmadı, bunu gördüm ama engellemedim.

Çünkü Bartu'dan bana ulaşan her duyguya açtım, iyisine de kötüsüne de bencildim.

Çünkü hiç böyle sevilmemiştim ve sevilmenin ne demek olduğunu, Bartu'mun sevgisinden mahrum kaldığımda anladım.

Beni kendi yuvası gibi gören Bartu'mu kaybettim. Onun sevgisini elimdeki bir kâğıt parçası gibi yırtıp attım, bencilliğimle onu kaybettim.

Ama çocukken o uyuduğunda yanağına öpücük kondurmayı, gözlerini kapattığında saçlarını sevmeyi, sadece o seviyor diye yemekler öğrenmeyi hiç bırakmadım. Herkes benim çok güzel yemek yaptığımı konuşuyor ama kimse neden bu kadar güzel yemek yaptığımı sorgulamıyordu.

Bartu obur birisi olduğundan ben küçücük yaşında yemek yapmayı öğrendim; herkes kendisi için sandı, ben Bartu için yaptım.

Ve o bunu hiçbir zaman bilemedi. Çünkü ben anlatamıyordum, konuşamıyordum, bilmiyordum, tanıımıyordum. Ben duygularımı, kaybettüğimde anlıyordum.

“Koza’nın bir yandan bu kadar yakışıklı bir yandan da sinir bozucu olması ve bir yandan zekâsıyla düşürüp bir yandan da bok gibi olması sinirlerimi bozuyor.”

Koza. Benim ve Yankı’nın ilk oyun arkadaşı. Önder’in en büyük kumarı ve o kumardaki en büyük piyon Koza.

Benden nefret ediyor ama ben bazı geceler onun için de dua ediyorum, ediyorum ki bir gün Önder’den intikamını alabilsin ve küçükken ettiği o yeminini gerçekleştirsin, Önder’i öldürebilsin.

Ardından istiyorsa beni de öldürebilir ama Koza’yı tanıyorum, o öldüremez. O benden intikam almak istiyor ama alamayacak.

Gözlerinin içine her baktığımda, ondan vazgeçtiğim anı hatırlayıp acı çekiyorum ama o bunu görmüyor. Zorundaydım.

İlk Koza’dan vazgeçtim, ardından Yankı’dan. Bartu’dan vazgeçemedim.

“Hiçbir şeyden şüphelenmediğine emin misin?” Helin soruyu sorarken temkinliydi.

Üçümüz Helin’in yatağında oturmuştuk. Bir şarap şişesi açıktı, üçümüzün de elinde kadeh vardı. Işık, bacaklarıma uzanmış, bacaklarını ise Helin’in yanına uzatmıştı. Helin sırtını yatağın başlığına yaslamıştı, renkli çorapları onu ilk gördüğümde güldürmüştü ama yine neye güldüğümü anlamamış, büyük ihtimalle sorgulamıştı.

Ben Helin’i anlıyordum ama o beni hiç anlamıyormuş gibi geliyordu.

Ona verdiğim günlüğüm hâlâ komodinin üzerindeydi; Yankı’yla ikisini çektiğim fotoğrafını ise gece lambasına dayamıştı, onu yırtıp atmak yerine her gece ona bakacağından emindim.

“Eminim.” Işık doğruldu ve şarabından birkaç yudum aldı. “Bilgisayar sistemine eriştim ve o adamın yerini buldum. Tuhaf, açık bir şekilde adres vardı ama onu oyalamak hiç zor olmadı.” Göz kırptı.

Işık, Koza’dan etkileniyordu ama bir yandan da ondan nefret ediyordu.

“Ne yaptın?” dedi Helin imalı bir sesle.

Işık kadehini Helin’in kadehine tokuşturdu. “Orası da bana kalsın.”

Helin’in gözleri yavaşça bana kaydı, ne düşündüğünü anladım. Plandan haberim olup olmaması konusunda kararsızdı. İkilemdeydi. Bilmeli miydim? Bilmemeli miydim? Peşine düşeceğimiz adam kimdi?

"Eğer bilerek yaptıysa bile sorgulayacağını sanmıyorum," dedi Helin mutsuz bir sesle. "Koz'a'nın umurunda değilim; hem umurunda olsam bile bugün Yankı'ya yaptığım konuşmadan sonra hayatıma müdahale edeceklerini sanmam."

Neden mutsuz oluyordu? Koz'a'yla aralarındaki bağı, ben ve Yankı arasındaki bağı benzetmem çok tuhaftı.

Işık dudaklarını büktü. "Birkaç gün önce Yankı'yla konuştuk," dediğinde üzgünlüğünü hissettim. Yankı artık benimle konuşmuyordu. "Helin, o çok pişman. Aranızda ne geçti bilmiyorum ama gerçekten çok pişman." Sonra duraksadı. "Ve bu adam, yani Koz'a'nın dosyasından bulduğum adam, senin dayın..." kelimeleri özenle seçiyordu, "intikamla Yankı'nın bir ilgisi var mı?"

Helin'in gözleri yeniden bana döndü. "Aslında," dedi. "Size anlatacak bir hikâyem var, benimle nedensiz bir yola çıkıyormuş gibi görünmenizi istemem ama henüz bugün dile getirdim, bir kez daha getirirsem bu beni yıkar diye korkuyorum."

Işık doğrulup Helin'in elini tuttu. Onun elini istediği gibi tutabiliyordu, ben bu konularda neden bu kadar korkaktım? Oysaki Helin'e sarıldığımda bir keresinde anne sıcaklığını almıştım.

"Nedenlerin umurunda değil, istediğin zaman anlatırsın. Yarın akşam o adamı halletmeye gideceğiz, planı oluşturmamız yeterli." Yatağın aşağısına eğildi, getirdiği bilgisayarı açtı, ardından kalem ve kâğıt aldı. "Şimdi bu adamın yaşadığı yerden dolayı Bartu'nun arabalarından bir tanesini çalmak zorundayız. En hızlı olanı. Ayrıca silahları da alacağım. Anahtarı Yankı'da ama bir çaresini bulacağım artık."

Helin'in bakışları yeniden bana döndüğünde güvensizliğini fark ettim ve elimi kaldırıp Işık'ı durdurdum.

Bakışları bana döndüğünde komodinin üzerindeki günlüğü aldım ve Helin'in kucağına koyup işaret diliyle, "*Devamını okudun mu?*" diye sordum. Başını iki yana salladığında Işık'ın kasıldığını hissettim. Bu hikâyenin tamamını o da bilmiyordu ve buna hazırlıksızdı. "Oku," dedim aynı şekilde. "*Bilmeni istiyorum. Sonra bu yolda beni isteyip istemeyeceğine karar verirsin.*"

"Emin misin?" diye sordu Helin tedirginlikle.

"Yeni bir şey öğrendim," dedim, konuşabilseydim ağlardım. Aslında konuşabilseydim her cümlemde ağlardım, belki de bu yüzden

susuyordum. "Bir şeyleri söylemek ya da anlatmak için geç kalmamak gerekiyormuş." Defteri işaret ettim. "Bir kişiye anlatmaya geç kaldım, sana da geç kalmak istemiyorum. İçim böyle rahat edecek." Defteri elinden aldım, bıraktığı yeri açtım. "Hiçbir şey yarım kalmasın. Lütfen oku." Gözleri deftere kaydığında omzuna dokunup bakışlarımı çevirdim. "Sesli oku," dedim. "Işık da duysun."

"O bilmiyor mu?"

"Hikâyenin sonunu yeni öğrenecek o da."

Işık anlamış gibi duruşunu dikleştirdi ve elindeki şarap kadehini yavaşça yere bıraktı.

Gözleri yeniden defterdeki kelimelere kaydığında, bıraktığım yerdeki sayfayı kıvrıldığını gördü ama o da nerede bıraktığını hatırlıyordu, dün gibi.

"...Biz o gece zaten mahvolduk. Bu beraber son mutsuz aile tablomuzdu, sonrasında her şey daha da kötüleşti." Derin bir nefes alıp sayfayı çevirdi. "Günler geçti. Babam annemi daha fazla dövmeye başladı, annem uyuşturucu batağına daha fazla saplandı ve ben onları kapının deliğinden daha fazla izledim. Kardeşim Hüseyin ise iyice kötüleşti." Eli kalbine gitti. "Eve her gün farklı farklı adamlar gelmeye devam etti. Önceden babam yokken gelirlerdi, artık babam varken de geliyorlardı. Annem ve babam kilo kaybetmeye başlamışlardı, annem yaşayan bir ölü haline gelmişti ama biraz daha uyuşturucu için her şeyi yapabiliyordu. Bunu görebiliyordum."

Bana baktı. Acıyla değil, şefkatle. O halimi ve sakat kardeşimi düşündü, biliyordum. Bunu düşünmek kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Okumaya devam etti. "Günler geçtikçe Remziye teyze de artık bize gelmemeye, yemek getirmemeye başladı. Kardeşimin ilaçlarını alamıyordum, annem artık o kadar çok kendinden geçmişti ki bizi tamamen unutmuştu. İkimiz de kilo kaybetmeye başladık, bunu görmediler bile."

"Lâl," dedi kendini tutamayıp. "Kimseden yardım istemedin mi?"

"Oku," dedim çenemle işaret ederek.

Yutkunduktan sonra okumaya devam etti: "O yaşımda bile kendimden daha çok kardeşimi düşündüm; bu yüzden babamın evde olmadığı ve annemin kendi kusmuğunda uyuşakaldığı bir gün çıkıp mahalledeki bütün komşuların kapısını çaldım. Kimisi pencereden beni görüp kapıyı açmadı, kimisi de kapıyı açtığında beni dilenci gibi görüp birkaç parça vermek vermeye çalıştı. En sonunda yine Remziye teyzenin evine gittiğimde

kapısı eşi açtı, yüzündeki o mutsuzluğu gördüm. Bana tek bir cümle kurdu: 'Remziye teyzen öldü.' Sesi titremeye başladı. "O günü unutamıyorum. Ağlamayı o kadar unutmuştum ki o gün ilk defa bu kadar çok ağladım. Oturdum o kapının önüne; içli içli, acıyla ağladım. Remziye teyze için ağladım çünkü artık beni ve kardeşimi seven kimse kalmamıştı, bunu görebiliyordum. Artık kimse ama hiç kimse saçlarımızı sevmeyecekti. İnsanlar neden ölüyordu ki?"

Ellerini defterden çekip karşıya baktı. Gözleri dolmaya başlamıştı, ışık da aynı şekildeydi, yanlarında en güçlü duran kişi bendim. Devam et dermiş gibi baktım ama birkaç dakika kendisine süre tanıdı, ardından yine devam etti.

"Sonra yaşamaktan öte kardeşimi yaşatmak istedim ve az önce kapısını çaldığım komşulara geri döndüm. Gururumdan dilenmediğim o ekmekleri onlardan aldım, elime tutuşturdukları parayı da öyle. Paralar kardeşime ilaç almaya yetmedi ama yemek için yeterliydi. Bunu üç günde bir yaptım. Artık komşular o kadar çok alışmıştı ki hepsi aynı saatlerde ekmeklerini ve paralarını hazır ediyorlardı. Hepsi de aynı şeyi söylüyordu: Babanın haberi olmasın. Dilenişiyordum, dilenmek kötü değildi çünkü kardeşim yaşasın istiyordum."

Yeniden başını kaldırıp bana baktı ve zorlukla yutkundüğümü gördü. Geliyordu, biliyordu. *"Ben babama söylemedim ama o beni dilenirken yakaladı. Yine bir gün komşuları gezerken, onu sokağın başında görmüştüm. Elimdeki ekmekleri ve avcumda sıkıca tuttuğum parayı görmüştü. O gün, beni ilk önce sokağın ortasında evire çevire dövdü, insanlardan aldığım ekmekler etrafa saçıldı, sonra eve götürdüğünde de dövdü, küçük olmam umurunda bile değildi. Gözlerinin altı mosmordu, nefesi alkol kokuyordu. Elimden paramı aldı, birkaç parça kuru ekmeği ise mutfakta önüme attı. Sonra da dedi ki: 'Her gün bu parayı bana getireceksin.' Anneme olanlar yetmezmiş gibi, bir de benim insanlardan aldığım paraya göz dikti. Bu kez babam beni dilendirmeye başladı."*

"Annen?" dedi acıyla. "Annen neredeydi? Bunları biliyor muydu?" Cevap vermedim, elindeki deftere bakmaya devam ettim.

"Artık hiçbir şey onlara yetmiyordu. Babam beni sadece kendi uyuşturucu krizlerini geçirmek için bile dövüyordu, kardeşime her adım attığımda önüne geçip onu engelliyordum. Avazım çıktığı kadar bağıırıyordum, öyle bir bağıırıyordum ki buna tahammül edemiyordu. 'Sus,' diyordu bana."

'Sus.' Dövrken tek dediği buydu, sus. Annem masada oturup beni dövmesini izliyordu. Öyle hissiedi ki onu hayatta tutan tek şey damarlarından aldığı uyuşturucuydu. Babam vücudumda onlarca sigara söndürdü, hepsi acıdı ama bir kere bile Hüseyin'e vurmasına izin vermedim."

Işık'ın sessiz gözyaşları yanaklarından süzülürken, artık Helin sesinin titremesini engelleyemiyordu. "Hüseyin'in bacaklarından sonra ellerindeki hisler de yok olmaya başladı. Yemekleri kendi elleriye yiyemiyordu, psikolojisi mahvolmuştu. O kadar kötü bir durumdaydık ki artık komşular bana kapıyı açmamaya başlamıştı. Beni gördüklerinde yüzlerini çeviriyorlardı. Hiçbiri beni görmek istemiyordu. Gururum yoktu, hepsinin kapısına gidip yalvarıyordum. Öyle bir sesim vardı ki hepsi beni duyuyordu ama duymak istemiyorlardı. Artık bütün mahalle bizi biliyordu. Ta ki o güne kadar. O günden sonra bütün mahalle değil, bütün ülke bizi tanıdı."

Helin'in gözünden bir damla yaş aktı. "Eve bir adam geldi, elinde o uyuşturucuyla. Bu zamana kadar evimize gelmiş en korkunç adamdı. Borcu olduğundan bahsediyordu, bu borcu babamın ya da annemin canıyla ödeyeceğinden söz ediyordu. Kapı deliğinden izlerken, adamın adımları bile ürktüçüydü. Yüzünü göremiyordum, sesi korkutucuydu. Sesi her gece kâbuslarıma girecek kadar korkutucuydu. Babama dedi ki, 'Sen mi ölmek istersin, karını mı öldüreyim? Hanginizin canını alayım?'" Kalbim sıkışmaya başladı. "Babam hiç düşünmeden beni söyledi. 'Ufak bir kızım var, sana onu satabilirim,' dedi, sanki benden bir malmışım gibi bahsederek. 'Kaç yaşında?' diye sordu adam. 'Altı,' dedi babam. Adam pis pis güldü. 'O kadar küçüklerle ilgilenmiyorum,' dedi. Beni istemedi. Şimdi düşündüğümde o gece yaşanacağına satılmayı bile göze alacağımı fark ediyorum."

"Ne yaptı?" dedi Işık yutkunarak. Gözleri kıpkırmızı olmuştu, nefesi kesilmeye başlamıştı. Sessiz hıçkırıklarını artık gizleyemiyordu. Defteri Helin'in elinden aldı ve bu sefer o okumaya başladı.

"Babam, 'Karımı öldür,' dedi düşünmeden. Delikten onun yüzünü görüyordum. Masada oturuyordu, karşısında da annem vardı. Adam yine güldü o iğrenç sesiyle. Ardından masanın üzerine, ikisinin ortasına bir silah bırakıp, 'Rulet,' dedi. 'Hanginizde paslarsa o canıyla ödeyecek. Kumar-da kaybettiğin parayı, yine kumarla öde.'"

Helin eliyle ağzını kapattığında artık gözyaşlarını durduramıyordu. Tek ağlamayan kişi bendim. Öylece bakıyordum, o anı yaşıyordum.

"Üçüncü kurşun," dedi Işık okumaya devam ederken ama artık kelimeler birbirine giriyordu. "Üçüncü kurşunda birisi öldü." Gözlerini kapatıp ağlamaya devam etti, bir süre okuyamadı, Helin de okusun istemedi ama sonra yeniden günlüğe döndü. "İlk babam denedi, annemin yüzüne bakarak. Bir an bile şüphe etmeden tetiğe bastı. Boştu. Sonra anneme geçti, annem tereddüt etti, biliyordum hatta gözleri bizim kapımıza döndü. Biraz da olsa seviyordu bizi, biliyordum. Biliyordum, kapı deliğinden sanki beni gördü ve acıyla yutkundu. Ama o da tetiğe bastı. Boştu. Sonra silahı babama verdi. Babam hissetti öleceğini fakat o bizim bulunduğumuz odaya doğru dönmedi bile. O bir babaydı ama bizi hiç sevmeydi. Son istediği bir doz daha uyuşturucu oldu. O kötü adamın yanındaki diğer adamlar hem anneme hem babama uyuşturucu verdiler. Sonra babam o tetiğe bastı. Bir saniye bile sürmedi, bir saniye bile. Başı masaya düştü, yüzü kanla kaplandı ve o an ölü gözleri bizim kapıya dönüktü. Son bakışı bu oldu, son baktığı yön kapı deliği idi. Onu korkuyla izlediğim o kapı deliği."

"Lâl," dedi Helin elleri titrerken. Uzanıp elimi tutmak istedi ama dalgın gözlerle deftere bakmaya devam etti.

Işık derin nefesler alırken günlüğü Helin'e uzatıp daha fazla okuyamayacağını bana gösterdi; bu yüzden Helin devam etti fakat bir süre tanıdı kendine, uzun bir süre.

"Babamın ölüsü o masada kaldı. Annem karşısında uyuşturucusunu aldı ve ben kapıyı açıp avazım çıktığı kadar bağırdım. Yine susmadım. Haykırdım. Kardeşim artık donuktu, o konuşamıyordu. O artık hiçbir şeyi anlayamıyordu. Yine de susmadım, susamadım. Gecenin karanlığında o adamlar gittikten sonra sokakta yardım çığlıkları attım. 'Bizi öldürüyorlar,' dedim. 'Biz ölüyoruz,' dedim. İnsanlardan yardım dilendim. Kimse yanıma gelmedi. Kimse yardım etmedi. Karakola gitmek istedim ama kayboldum, yolu bulamadım. Kimse polisleri aramadı, kimse bizi kurtarmak istemedi."

Acı. Hissettiğim tek duygu şu anda acıydı.

"O eve geri döndüğümde kardeşimi yerde buldum, sürünerek annemin ayaklarının dibine gitmişti. Annem ise öylece duruyordu. Konuşmuyordu, susmuş duruyordu. Masada babam vardı. Gözleri hep üzerimdeydi. Ona bağırdım, anneme bağırdım, ondan yardım istedim ama beni duymadı. Adamın giderken bıraktığı o uyuşturucudan başka hiçbir şey düşünmedi ama artık aklını kaybetmişti, bunu biliyordum. 'Sus,' diyordu sadece bana.

'Sus.' Susmadım. Yine susmadım. Birileri yardım eder diye bekledim ama kimse gelmedi. Sonra annemin uyuşturucusu bitti, gözleri bana döndü. Sesime daha fazla tahammül edemedi, belki de bana, bilmiyordum. Ofter nöbetleri başladı. İlk önce ağzımı bir parça bezle kapattı, sonra ellerimi bağladı. Buna rağmen sesim kısılana kadar çırpındım ama, 'Sus,' diyordu sadece. 'Sus.' Tek kelime: Sus. Üç gün boyunca o şekilde aç ve susuz kaldım. İlk gün bağırmaya, ikinci gün konuşmaya çalıştım ama üçüncü gün artık susmuştum. Artık annemin istediğini yapmıştım ve annem aklını tamamen kaybetmişti. Üçüncü günün sonunda bana, 'Ölmek ister misin?' diye sormuştu. Günler sonra ağzından başka bir cümle çıkmıştı. O gün benim kumarımın ilk seçeneğini sundu. Ağzımdaki bezi çıkardı, ellerimi açtı. Ürkütücü bakışlarıyla, 'Yaşayamazsın artık,' dedi. 'Ölelim mi kızım?'

Helin ve Işık artık kaldıramıyordu.

"Sustum. Annem bir cevap vermemi bekledi ama cevap vermedim. Kardeşim neredeydi? Artık bilmiyordum, onu göremiyordum. Aslında artık hiçbir şeyi göremiyordum." Günlüğü elinden çekip aldım; içinden bir parça gazete kâğıdı düştü, Helin'e uzattım.

"TRAJİK ÖLÜM" başlığı vardı. "E. T. başından aldığı bir kurşunla ölmüştü ve ölüsüne çürümek üzereyken ulaşmışlardı, Y. T. ise kendisini asmıştı. İki çocuklarına ise ulaşılmıyordu." Haberin detayları bunları yazıyordu ve bir aile fotoğrafı vardı. Babamı gördüm, annemi. Küçüklüğümü ve kardeşimi. Eskimiş gazete sayfasında kardeşimin olduğu yer aşınmıştı. Gözümün önünde annem kendisini asmıştı ve haberler "trajik ölüm" demişti sadece. Hatta devamında cinnet geçiren adam yazıyordu, sanki babama hak veriyormuş gibi. Anneme suçlamalar yapılmıştı. Kimse çocukları görmüyordu. O gazete yazısında bile insanlar arkasını dönmüştü bize.

"Sonra kaçtın," dedi Helin.

"Sonra hep koştum," diye devam etti okumaya. "Özgürlük için. Kardeşim için. Ama Hüseyin'in ölü bedenini kaçırdığımı bile çok sonra fark ettim. Kucağımda ufacıktı, ben de ufacıktım. Onu taşıırken buz gibi bedenini hissettim. Kendi ellerimle kardeşimi gömdüm, gücümün yettiği kadar. Gömdüğüm yeri de unuttum. Hâlâ hatırlamıyorum, hatırlayamıyorum. Bir daha bağırmadım, bir daha kimseden yardım istemedim, kimseye hiçbir şey anlatmadım; son kurduğum cümle, 'Hoşça kal, Hüseyin,' oldu. En sonunda o sokakta kendimi buldum. Önder beni istedi, yeniden tutsaklığım başladı. İlk beni tutan kişi Bartu'ydu. Eğer o tutmasaydı kaçabilirdim ama sonrasında da yaşamak için kaldım. Ve Önder, benim geçmişimi bildi.

Biliyorum, Işık ve Yanki'ya işkenceler etti." Bakışlarım Işık'a döndü; artık ağlamıyordu, nefes bile almıyor gibiydi. *"Fakat benim de zaafılarımla oynadı. Rulet değildi fakat tercihler sundu. İlk sunduğu kumarda Koza'dan vazgeçtim, ikinci sunduğu kumarda Yanki'dan. Bencil oldum. İnsanlara olan öfkemi insanlardan çıkardım. Ama ben en çok babamın kızı oldum. Beni zaafılarımdan vurdu."*

Helin kederle bana baktı. *"Ben kötü biriyim,"* dedim nefesimi vererek işaret diliyle. *"Ama artık beni tanıyorsun."*

"Anne, ölmeyi değil, yaşamayı tercih ettiğim için bana kızgın mısın?" demiştim bir keresinde. Teknedeaydık. O an bile aslında bir tercih sunulmuştu bana, yaşamayı seçmiştim.

"Kendim için savaşamadım. Ama kurtarabileceksek senin için savaşmaya hazırım. Bana iyi bir insan olma şansı tanır mısın?"

Helin tereddüt bile etmeden beni kendine çekip sarıldığında gözyaşları omzumu ıslattı; Işık da oturduğu yerden eğilip bize sarıldı. Üçümüz birbirimize sarılırken kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Sessizce. İçten ama anlaşıldığımı umarak.

Pişmanlıklarım için ağladım, Hüseyin için ağladım, bencilliklerim için ağladım ama en çok da kaybettiklerim için ağladım.

"Çabalayacaksın sen de," dedi Helin. *"Kaybettiklerini geri kazanmak için. Dinle beni Lâl, ben seni anlıyorum."* Geriye çekildi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. *"Öyle bir anlıyorum ki aklın hayalin almaz. Kazan, Lâl. Çabala. Onun için hâlâ sen varsın."*

Kimden bahsettiğini anladım ama sessiz kalırken ağlamaya devam ettim.

Benim Bartu'm.

Küçükken uykusunda sayıkladığında, rüyalarını kovmak için onu uyandırır, susadığımı söylerdim. Farkında bile değildi ama kâbuslarını kovmak için elimden sadece bu geliyordu.

Benim Bartu'm. Her şeyim Bartu'm. Ona hiçbir zaman şu içimdeki sevgimi gösteremedim, göstermeyi bilmedim ama onun düşündüğünün aksine, en sevdiği rengi de bildim, en sevdiği şarkıyı da, en sevdiği filmleri de ve en sevdiği fotoğrafları da.

Ve her şeye rağmen o beni koşulsuz sevdi.

"Onu kaybettim," dedim sadece işaret diliyle. Bunu söylerken bile çok kötüydüm. Bir gün konuşabilirsem ilk Bartu'ya konuşurdum, özür

dilerdim ondan, her şeye rağmen ve her şey için. Ama konuşamıyordum, anlatamıyordum.

Helin başını iki yana salladı ve yeniden bana sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki yine kollarında o anne sıcaklığını aldım, kendi annemden almadığım anne sıcaklığı onun kollarındaydı. Helin belki de hayalimdeki anneydi.

Onu seviyordum; en başta onu sevdiğim için kendime kızsam da artık diğerlerinden ayıramıyordum.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Işık ve yataktan kalkıp şarap kadehini havaya kaldırdı. "Kendinize gelin." Ama ağlıyordu. Ağlaya ağlaya konuşmaya devam etti. "Bütün mutsuz büyümüş çocukları mutlu edeceğiz!" Bana bakıp gülümsedi, ne söylediğini anladım ve ben de gülümsedim. Helin'i yarın büyük bir sürpriz bekliyordu. "Bütün istismar edilmiş kadınları ve erkekleri elimizden geldiğince koruyacağız. Yemin ederim, bizden daha güçlüsü yok. Kendinize gelin."

Helin de ağlayarak, "Aptal," dedi. "Ağlıyorsun. Seni anlamıyoruz."

Gülmeye başladığımda Helin de ayağa kalktı ve boğazını temizleyip beni güldürmek için konuşma yapıyormuş gibi davrandı. "Kaybettiklerimize, kaybettiğimizi sandıklarımıza ve bizi kaybedenlere," dedi kadehini kaldırarak. "Yarın akşam muhteşem bir savaşın içine gireceğiz; ilk önce benim geçmişimi kurtaracağız, sonra Işık'ın," dedi ona bakarak ama Işık afalladı. Sonra bana baktı. "Ardından senin için, o sırtını sana dönen insanların yüzlerine gerçekleri vuracağız."

"Çok gaza geldin," dedi Işık gözlerini devirerek. "Bi havalara girdin sen. Konuşmacı bendim."

"Hadi oradan," dedi Helin omzuyla Işık'ın omzuna vurarak.

"Neyse," dedi Işık. "Konuşmanı yarına sakla."

"Yarına mı?" Helin afalladı. "Neden?"

"Sürpriz kızım!" Elini onun omzuna attı ve kadehindeki son damlaları içti. "Şimdi ağlamayı bırakıyoruz, şarkı açıyoruz, dans ediyoruz, makyaj yapıyoruz, podyum kıyafetleri giyiyoruz," Helin'e şöyle bir baktı, "senin de podyum kıyafetin yok ki. Koca ayları Yankı'nın gri eşofmanıyla geçirdin Helin."

"Ya ne yapsaydım, Koza'yı gördüğünde gelinin kız kardeşi olmanı mı taklit etseydim?"

"Daha neler!" Sarı saçlarını geriye savurdu. "Havalıyım bebeğim, bu elimde değil."

Birbiriyle atışırken oturduğum yerden onları izledim ve bana iyi hissettindiklerini fark ettim. Bir süre sonra Işık zorla ikimize saçma sapan makyajlar yaptı ve sarhoş olana kadar içirdi. Sonra Helin'in kıyafetlerini giydirerek podyum yürüyüşünü bize öğretti. Sarhoş olduğumuz için Helin ve ben defalarca yere düştük ama Işık yine harika yürüyordu.

Gece boyunca kahkahalarımızdan dolayı yan taraftaki kız çığlıklarını bu bizi eğlendirdi. Hayatımda hiç gülmediğim kadar çok güldüm ve hiç ağlamadığım kadar çok ağladım. Kendimizi yatağa attığımızda ortada Işık yatıyordu, sağ tarafta Helin, sol tarafta ben.

Helin sarhoş kafayla Yankı'yla olan fotoğrafını aldı. "Göt herif," dedi bir anda ve Işık'la biz şaşırmanın gerekirken kahkaha attık. "Göt."

Işık alayla, "Bir gün evleneceksiniz bence," dedi. "Çocuklarınız olacak. Aman Tanrım, hem hala hem teyze olacağım!"

İçim burkuldu ve Helin de aynı şeyi düşündü. İkimiz de sessizleştiğimizde gün aymak üzereydi. Makyajlarımızı silmemiştik, üzerimizde saçma sapan kıyafetler vardı.

Alkoldan olsa gerek, Helin boş bulunup, "Lâl'in bu geceyi benimle geçirmek istemesi yine de şaşırttı," dedi. Başını eğdiği yerden kaldırıp bana baktı. "En son içtiğimizde yaptıklarımızı düşününce ve sonrasını..."

Gülmeye başladım. "Eğlenmiştik," dedim işaret diliyle. "Hatta en eğlendiğim günlerden biri olabilir."

"Benim de." Gülümsedi. "Bir daha tekrarlırsak bu sefer lütfen marketi yağmalamayalım." O da güldü.

"Biliyor musun," dedi Işık ikimize bakarak. "Lâl'in hepimiz için fotoğraf dosyaları var, ayrı ayrı. Senin için de oluşturmuş." Utanarak başımı çevirdim. "Kendisi belli etmiyor ama onun için de farklı bir yerin var. Hatta Kars'ta, o gecenin sabahında seni bulamadığımızda benden bile daha çok endişelendi." İkimiz de hiçbir şey söylemedik ama Helin'i yaptığım her şey şaşırtıyordu.

Bir süre hepimiz sessiz kaldık, sonra hangi ara uykuya daldık bilmiyorum ama Helin son konuşan kişi olmuştu. "Size anlatacak üzücü ve uzun bir hikâyem var," dedi. "Ama öncelikle beni sevdiğiniz için teşekkür ederim. Ailemsiniz."

"Ailemsiniz," dedi Işık onun ardından.

Başımı aşağı yukarı salladığımda uykuya daldık ve Işık ikimizi de kollarının arasına aldı.

BAŞKA KADERLER

HELİN AKTAN

Çığlık sesiyle gözlerimi açıp irkilerek yataktan zıpladığımda, uyku sersemi karşımda gördüğüm üç yüzün kimlere ait olduğunu ayırt etmeye çalıştım. Tek bir kişi kahkaha atıyordu, o da Işık'tı.

Bartu, Koza ve Mutlu karşıımızdaydı. Işık arkalarında kahkahalarla gülüyordu. Lâl başını göğüs kafesime yaslamış, sıkıca sarılmıştı ve Işık'ın dudağına sürdüğü kırmızı ruj her yerime bulaşmıştı. Saçları kucağımdaydı, elimi tutmuştu ve derin bir uykudaydı.

Mutlu bir kez daha çığlık attığında, "Biliyordum, biliyordum!" dedi. "Bunların ikisinin arasındakinin nefretten doğan aşk olduğunu biliyordum!"

Bartu afallamış bir ifadeyle bakarken, Koza gözlerini ikimizin üzerine dikmişti, yüzünde hem rahatlamış hem de şaşkın bir ifade vardı. Nasıl görünüyorduk? Üstümü başımı düzelttim; saçlarımı geriye atıp yorgunluğum üzerimize çökerken gözümden uykusuzluk akıyordu.

"Ne oluyor ya?" dedim afallayarak. "Ne işiniz var burada?"

"Biri bana tokat veya yumruk atsın," dedi Bartu. "Bu kâbusu bir daha yaşayamam." Tam o sırada Lâl hareket ederek göğüs kafesime biraz daha sokuldu ve daha sıkı sarıldı. "Helin, sırtımdan bıçakladın," dedi. "Hayalimi yaşıyor kız."

Koza ise hiç beklemediğim o cümleyi kurdu: "Yankıcan ve Helinhan'dan kurtuldum, bu da bir şey."

Lâl'i hafifçe dürttüğümden gözlerini araladı ve ilk önce gülümseyerek bana baktı, sonra elini yüzüme koydu. Hâlâ kendine gelememişti.

Işık daha büyük bir kahkaha attığında Koza Işık'a döndü. "Senin bu hikâyedeki yerin ne?"

"Çocuklarıym," dedi göz kırparak. "Anne," dedi bana. Sonra Lâl'e baktı. "Anne iki, kalkın hadi. Ergenler geldi."

"Helin," dedi Bartu, kollarını önünde bağlayarak. "Umarım bir açıklaman vardır."

"Bartu," dedim. "Açıklayabilirim."

"Oha! Bu cümle de geldi." Lâl o sırada hepsine tek tek baktı ve irkilererek o da yorganı kafasına kadar çekti. "Ve bu cümle. Yankıtu'm olsaydı ortalık yere bayılırdı."

Işık üzerimizdeki yorganı çektiğinde o kadar komik bir haldeydik ki gülmemek için kendimi zor tuttum. Üzerimde tüylü bir mor kazak vardı, altımda dize kadar mor çoraplar ve gri erkek eşofmanı. Yankı'nın eşofmanını Bartu'nun valize koyması trajikomikti.

Lâl'in üzerinde siyah, göğüs dekolteli, dar bir elbise vardı; ayaklarında pembe, çilekli çoraplar. Yanaklarında çiller, dudaklarında kırmızı ruj. Saçları dağınık toplanmış, yarısı dökülmüştü.

Işık ise çoktan uyanmış, Koza gelecek diye yine fazlasıyla şık giyinmişti. Üzerindeki siyah dar pantolonu, mavi boğazlı kazağı ve onun üzerine giydiği siyah deri ceketiyile karşımızda dikilmişti. Ayağındaki siyah topuklu botlarıyla Koza'nın boyuna yetişmişti.

"Bensiz eğlendiniz mi?" dedi Mutlu. "Parti mi verdiniz? Alındım ve gücendim."

"Sizin burada ne işiniz var?" diye sordum bir kez daha.

Bartu kaşlarını çatarak, "Seni alıp götürmek için gelecektim ama Koza, 'Ben de geleceğim,' diye yalvardı, Koza geleceğini söyleyince Mutlu da, 'Kardeşıme sarkarsın sen,' deyip peşimize takıldı. Şimdi siz anlatın, neden seviştiniz?" dedi.

"Ne?" Gülmeye başladığımda yorganı üzerimden atıp ayağa kalktım. "Sadece sarılıp uyuduk."

"Ve bu cümle de geldi. Nereye düştüm ben? Klişe bir yaz dizisinin içine mi?" Mutlu'nun üzerinde pembe bir takım elbise vardı, kravatı Pembe Panterliydi; Bartu ile Koza'nın da takım elbiseli olduğunu gördüm. Saat kaçtı? Ve neden böyle şık giyinmişlerdi?

"Nereye gideceğiz?" diye sordum ama Lâl biliyormuş gibi hızla kalkıp banyoya koştu.

"Sürpriz," dedi Bartu. "Gidince görürsün. Şimdi benimle konuşmak ister misin?"

"Bartu saçmalama lütfen," dedim gülerek. "Lâl benim kardeşim gibidir."

"Bu cümle de geldi," dedi Mutlu. "Artık hiçbir şüphem kalmadı." Bartu'ya baktı. "Canım Grey'im, ben de seni kardeşim gibi görüyorum."

Bartu tam anlamıyla ikna olmadı ama kollarını önünde bağlayıp geriye çekildi. Koza ile Işık'ın ise birbirine bakıp sessizce konuştuklarını gördüm. Mutlu baktığım yöne döndüğünde ikisinin yanına doğru yürümeye başladı.

"Nil," dedi Koza sessizce. "Bugün aynaya baktığında kendini övdün mü yoksa övgüler için beni mi bekledin? Çünkü öylesine bir güzellik değil bu."

"Öğle mesain mi başladı, Kelebek?" diye sordu Mutlu.

Işık Mutlu'yu duymazlıktan geldi. "Ah," dedi atkuyruğu yaptığı saçını geriye ittirerek. "Teşekkür ederim, Koza." Koza'nın üzerindeki lacivert takım elbisenin yakasını tuttu. "Gözlerinin rengi daha fazla açığa çıkmış."

Bartu öksürüp göz ucuyla onlara baktı ama eskisi kadar rahatsız olmadığını fark ettim.

Bir süre sonra Lâl banyodan çıktı. Giyinmiş ve makyajını silmişti. Kıyafeti simsiyahtı ama üzerindeki bej rengi montu tenini açık göstermişti. Saçları dağınıktı; duş aldığı için şampuanın kokusu odayı kaplamıştı.

Bartu göz ucuyla ona baktı, sonra bir kez daha baktı, ardından bir kez daha. Kaşları çatıldı, yüzünde hafif bir gülümseme oluştuğunda ellerini birbirine çarpıp beni kaldırdı. "Çabuk Helin, çabuk! Acelemiz var, hazırlan, çıkacağız!"

Saat öğleden sonrayı gösteriyordu. Sorgulamak yerine oflayarak yaktan kalktım ve kısa bir duş aldım, ardından Işık'ın ben duştayken bıraktığı kıyafetleri üzerime geçirdim.

Onları gördüğümünden beri aklımda dönüp duran Yankı ve nerede olduğu hakkındaki teorilerimi de geriye attım. Belki de o konuşmamızdan sonra vazgeçmişti, çabalamak istememişti hatta başka yollarımız ve kaderlerimiz olduğuna inanmıştı.

Bu canımı yaktı.

Kalın bir beyaz kazak, altımda siyah bir pantolon ve kalın bir mont. Soğuk bir yere mi gidecektik?

Banyonun dışından gelen seslere bakılırsa Koza ve Mutlu yine bir tartışma içerisindeydi bu yüzden saçlarımı kurutmadan banyodan çıkıp ayakkabılarıma yöneldim. Bartu ise dün Lâl'in getirdiği yaprak sarmasından geriye kalanları ve poğaçaları midesine indiriyordu. Ağzı dolu, "Helin," dedi. "Harika görünüyorsun küçük kardeşim, böyle güzel bir kardeşim olduğu için gurur duyuyorum." Göz ucuyla Koza'ya baktı, kaşlarının belli belirsiz çatıldığını gördüm ve sırtını yasladığı duvardan ayırıp bana baktı.

"Çok çirkin olmuşsun," dedi Koza, Bartu'nun aksine. Bir insana beyaz ne kadar yakışmazsa o kadar yakışmamış."

Mutlu gelişigüzel, "Ne bu? İyi abi, kötü abi mi oynuyorsunuz?" diye sordu. Fakat bu sorusu üçümüzün de duraksamasına neden oldu.

"Tabii ki iyi abi benim," dedi Bartu bozuntuya vermeden yanıma doğru yürüyüp. Montumu bana uzatırken çoktan botlarımı giymiştim. "Sıkı giyin." Ardından elini omzuma attı ve Koza'ya bakarken yaprak sarmasını ona uzattı. "Al, ye, iyi gider. Ya da su ister misin? Hazımsızlığını alır."

Koza'nın o yaprak sarmasını almasını beklemiyordum ama bir anda Bartu'nun elinden sertçe çekip ısırdıktan sonra Bartu'ya bakıp duraksadı, Lâl'i işaret ederek, "O mu yaptı?" diye sordu. Birbirlerini o kadar mı tanıyorlardı? El lezzetini bilecek kadar? Lâl cevap vermezken, Işık başını aşağı yukarı salladı. "Tüh," dedi son lokmayı yutarken. "Bilseydim yemezdim."

Artık Lâl'in canının yandığını hissettiğim için, "Kus o zaman," dedim. Koza ağzımı taklit ederek Bartu'nun omzuma attığı eline bir kez daha baktı, sonra odadan ilk çıkan o oldu. Arkasından biz de çıktık.

Asansörde sessizce inerken dayanamayıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Hiçbirinden ses çıkmadı ama birbirlerine baktılar. Koza normalde alaylı konuşmasıyla her şeyi söylerdi ama o bile sessizdi. "Umarım istemediğim bir yere gitmiyoruzdur," dedim bu kez. Yine hiçbirinden ses gelmedi.

Asansör son kata gelip herkes dışarı çıktığında, kapının önündeki Bartu'nun başka bir son model arabasını gördüm. Mutlu Bartu'ya, "Kucağında gidebilir miyim?" diye sorarken Işık da onların yanındaydı ve Koza önümde yürüyordu.

Hiçbir şey söylemeden ellerimi cebime yerleştirip yürümeye başladığımda Koza derin bir nefes alıp bir anda durdu. Sanki hiç yapmak istemediği bir şeyi yapıyormuş ya da kendini durduramıyormuş gibi montunun içinden siyah beresini çıkardı ve bana yaklaşıp başıma taktı. Ardından montumun kapüşonunu geçirdi. "Islak saçla dışarı çıkarsan hasta olacağını bu yaşa kadar öğrenemedin mi?" diye sordu.

Afalladım; ona baktığımda gözlerimdeki şaşkınlığı gördü ama arkasını dönüp arabaya doğru yürümeye başladı. "Öğrenemedim," dedim arkasından. "Küçükken öğretecek kişiler, beni askeri sanmakla meşguldü."

"Askeri olarak görmeseydi seni," deyip omzunun üzerinden bana baktı. "Bu kadar güçlü olmazdın ve hastalandığında yataktan bile kalkmazdın." Ardından beresine baktı. "Çirkinliğine güzellik katan benim berem oldu, hemen teşekkür et abine, küçük kardeşim."

Ona dilimi uzattım, sırtıttı. "Sinir bozucu olduğunu sana söyleyen oldu mu hiç?"

"Evet," dedi.

"Deli?"

"Çoğu zaman."

"Yazık sana," dedim.

"Asıl sana yazık," dedi bu kez, sonra yüzüme baktı. "Biz seninle kardeş miyiz acaba gerçekten? Ben böyle çirkin değilim, sen neden böyle sin?" Vücuduma baktı. "Kilo vermişsin, Sonuncu olmadan açlık grevine mi girdin?"

"Sonuncu'nun da senin de..." deyip Bartu'nun olduğu tarafa yürüdüm ama o bizi görmezlikten geliyordu. "Ne oldu, artık birbirinizi itekleyerek su savaşı yapmıyor musunuz? Düşmancık Koza."

"Bir anlaşma yaptık," dedi ciddiyetle. Gerçekten soruma cevap mı vermişti?

"Umurumda değil," dedim ama umurumdaydı. "Umarım biriniz o su savaşında boğulursunuz." Sonra duraksadım, vicdanım titredi. "Of, neyse, boğulmayın."

Bartu'nun yanına giderken kolumdan tutup beni kendisine çevirdi. "Bugün gittiğimiz yerin düşmanlıkla hiçbir ilgisi yok, Helin," dedi yine ciddiyetle. "Kimse için bugünü zehir etme."

"Buna ben karar veririm," dedim kaşlarımı çatarak. "Bana emir verme." Kolumu ondan kurtarıp Bartu'nun arabasına yürüdüm.

Sürücü koltuğuna Bartu oturdu, hızlıca arka koltuğa geçtim çünkü Lâl'in yanına oturmasını istedim. İkisi de afalladı ama hiçbir şey demediler.

Koza, Işık ve Mutlu ise arkamızdaki Koza'nın arabasına bindiler. O da lüks arabaydı.

"Koza bu kadar parayı nereden buluyor?" dedim Bartu arabayı çalıştırırken. "O araba da neyin nesi?"

"Benim hediyem," dedi Bartu dikiz aynasından bakarak. "Gariban mutlu olsun istedim."

"Gariban mutlu olsun diye, demeyelim de Koza'ya hava atıp üstünlük taslamak için, diyelim." Açıklamama güldü.

"Plakasını gördün mü?"

Bakışlarım arkaya döndü ve plakasına odaklandım. BRT yazıyordu. "Sen gerçekten kekosun," diyerek gülmeye başladım. O da güldü. Lâl ise sessizce pencereden dışarıyı izlemeye başladı.

Arabanın içini sessizlik kapladığında Bartu bir animasyon açtı ve Lâl'e, "Yol boyunca sıkılma," dedi. "Seversin bu saçma şeyleri. Senin için indirdim."

Lâl gözlerini şaşkınlıkla ona çevirdi ve ellerini birleştirerek büyük bir minnetle Bartu'ya baktı. Bartu ise gülümsemeden yola bakmaya devam etti. Lâl'in o kırılgan, o acılı geçmişinde hiç izlemediği için çizgi filmlere bu kadar bağımlı olduğunu biliyordu. Belki de Hüseyin seviyordu? Ah Hüseyin...

Gözlerim yine dolduğunda bakışlarımı pencereye çevirdim, yol boyunca Lâl sırtarak o animasyonu izledi, Bartu göz ucuyla ona bakıp gülümsedi ve ben ikisine bakıp iç çektim.

O neredeydi? Gerçekten benden vazgeçmiş miydi? Sormalı mıydım? Bartu aklımdan geçenleri okurdu, neden söylemiyordu? Düşünmek istemiyordum ama aklımdan da çıkmıyordu.

Yol en sonunda bizi Sokak Nöbetçileri'nin evinin olduğu tarafa yönlendirdiğinde, "Bartu," dedim tedirginlikle. "Eğer o eve gidiyorsak..."

"Hayır, Helin," dedi. "Öyle bir yere gitmiyoruz. Sadece bekle."

Ona güvendim ve sessizce beklemeye devam ettim. Gerçekten de Sokak Nöbetçileri'nin ahşap evinin önünden geçip gittik ve başka bir yola döndük. En sonunda bir binanın önünde durduğumuzda, balonlarla süslendiğini ve rengârenk bir bina olduğunu gördüm. Bartu

gülümsediğinde ve Lâl de içtenlikle tebessüm ettiğinde nereye geldiğimizi tam olarak anlayamamıştım ama kalbim teklemişti.

İlk onlar arabadan indi, ardından ben.

Gözlerim altı katlı binanın üzerinde gezindi; her kat, gökkuşağı gibi rengârenk boyanmıştı. Fakat sadece bu da değildi.

Bir tabela asılıydı:

SOKAK NÖBETÇİLERİ YETİŞTİRME YURDU

Altında ise iç içe geçmiş, daha önce vücudumuza damgaladıkları S ve N harfleri.

Gözlerim doldu, pencerelerden çocuklar bakmaya başladığında yutkunmakta zorlandım. Bartu ve Lâl yanıma yaklaştı; ardından Koza, Işık ve Mutlu da geldi. Sonra onu gördüm, Yankı'yı. Kapıya yaklaşıp önce bana, sonra hepimize baktı. Başıyla selam verdiğinde, "Bu..." dedim Bartu'ya doğru. "Nasıl yani?"

"Artık resmi bir yetiştirme yurdumuz var ve kurucuları yedi kişi," dedi. "Tabii resmi kaynaklarda daha farklı geçiyor ama görmek ister misin?"

İçeriden çocuk ve müzik sesleri geliyordu. Koza'yla gözlerimiz keşişti, bana *demıştim* der gibi baktı, dolu gözlerime tebessüm etti. Aynı şekilde karşılık verdim.

"Hadi," dedi Işık, kolumu tutup beni çekerek. "Gel, bak, neler var içeride!"

Beraber kolumdan çekiştirdiklerinde, Yankı bana bakmaya devam etti, ardından Bartu ile Koza onun yanına gitti, Mutlu ile Işık da yanıma geldi.

İlk başta ince bir koridor geliyordu ve tam karşısında bir tabela vardı, üzerinde kurucular yazıyordu.

Kurucularda adımızın yazması değildi beni ağlatan, yazılma şekilleriydi.

Birinci Sokak Nöbetçisi, Koza

İkinci Sokak Nöbetçisi, Bartu

Üçüncü Sokak Nöbetçisi, Mutlu

Dördüncü Sokak Nöbetçisi, Işık

Beşinci Sokak Nöbetçisi, Lâl

Altıncı Sokak Nöbetçisi, Helin

Sonuncu Sokak Nöbetçisi, Yankı

Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladığımda, en yakınımıdaki kişiye, Işık'a sarılıp, "Bu..." diye mırıldandım.

"Sen Altıncı Sokak Nöbetçisi," dedi Işık şefkatle. "Hep öyleydin."

"Bu..." dedim bir kez daha, ağlamam şiddetlendi. Koza da vardı, ben de vardım.

Aklımdan geçeni okumuş gibi, "İstedığımız kadar savaş içerisinde olalım," dedi. "Konu çocuklar olduğunda hepimizin kalpleri bir atıyor. Bu yurt için çok çabaladık ve sen de tüm kalbinle emek verdin."

Hiçbirinin soyadı yoktu, bu dikkatimden kaçmamıştı ama sormak istemedim; ağlamam durmadan bir daha o duvara döndürdüm başımı.

Yarattığın gerçek adalet, kalbinin sesinden ibarettir.

Korkular, vicdan ve vicdansızlık... Hiçbiri değil, çocuklar için bu cümleyi seçmişler ve en üste bunu asmışlardı. Bir keresinde Yankı'yla konuşurken bunu ona söylemiştim ama böyle değil. "Bizim adaletimiz, kalbimizin sesi," demiştim, bunu unutmamıştı ve farklı bir şekilde Koza'ya da, "Korkularından sadece kalbinin sesiyle vazgeçebilirsin," demiştim. Benim için öylesine bir cümleydi ama unutulmamıştı.

"Gel," dedi Işık çekerek. "Bu kadar da değil, yürü."

Beni çekiştirmeye devam ederken, ona karşı gelmeye çalışmadım ve geniş bir alana çıktık. İlk gözüme çarpan geniş salondur; bir tarafta oyuncakların olduğu salon vardı, bir tarafta seksek oynamak için yere çizgiler çekilmişti, bir tarafta kitaplık vardı ve bahçesi dışarıya açılıyordu. Orada da park vardı. Öyle geniş bir alandı ki onlarca çocuk dola-bilirdi. Tam karşımda bir sahne vardı; elliye yakın çocuk o sahnenin önünde animasyon izliyorlardı.

Işık kolumu çekiştirip beni başka bir koridora soktu; o koridorda ise çocukların, bizim, hepimizin fotoğrafları vardı.

Bir kısma yurttaki çocukların fotoğrafı asılmıştı, başka bir kısımda Sokak Nöbetçileri'nin her üyesinin çocukluk fotoğrafı vardı. İşin tuhafı, benim fotoğrafımı da bir şekilde yanlarına eklemişlerdi.

Yedi çocuk. Koza da vardı.

Tekrar ağlamaya başladığımda, Mutlu, "Benim işçiliğim," dedi. "Lâl'in fotoğrafları ve hazırlayan da Işık. Sen odadaki fotoğrafları istemedin, biz de burayı yaptık. Sevdin mi?"

Üstte sadece Yankı ile ikimizin olduğu bir fotoğrafımız vardı; o bana bakıyordu ve ben gülümseyerek başka yöne dönmüştüm.

Onun altında Koza ile Işık.

Mutlu nefesini verdi. "Maalesef hassaslık gereğince tepki veremedim."

Bartu ve Lal.

Mutlu ve Pembe Panter'i.

Sonra hepimizin beraber, sonra beşimiz, sonra üçü, sonra yine ikisi. Fotoğraflar öyle güzel duruyordu ki gözyaşlarımı engelleyemiyordum.

Tam bu esnada birisi bacaklarıma sarılıp, "Helin!" diye bağırdı. Başımı eğip baktığımda Ferda olduğunu gördüm ve daha fazla ağlayarak eğilip ona sarıldım. Onu uzun zamandır görmemiştim, öyle çok zaman geçmişti ki kendimi fazlasıyla suçlu hissediyordum.

Geriye çekilip baktığımda yüzüne renk geldiğini gördüm, gözleri parlıyordu, saçları uzamıştı, sevgiyle sarılabiliyordu artık ve korkmuyordu. "Ferda," dedim sevgiyle. "Nasılsın?"

"Harikayım, kraliçe," dedi gülerek. "Sen kraliçe," Yankı'yı gösterdi, ileride Koza ve Bartu'yla duruyorlardı, yanlarında Nadir vardı. "O kral. Ben de prenses." Ellerini birbirine çarptı. "Gelsene, oyun oynayacağız!" Bu sefer beni çekiştiren oydu; peşinden ilerlerken Yankı'yı da üzerindeki takım elbisenin ceketinden tutup çekti. "Seksek," dedikten sonra Nadir'i çağırdı. "Seksek sözü."

Günler hatta aylar önce Nadir'e verilen o söz. Ferda'ya bundan mı bahsetmişti? Diğerleri de bizimle geldiğinde seksek çizilen yerin yanına gittik ve Ferda bize bakmadan diğer taraftaki duvarın kenarından taş alıp bir kareye attı. 4'e geldiğinde zıplayarak geçti ve tamamladığında taşı bana uzattı.

Çekingenlikle hepsine baktım ve bütün Sokak Nöbetçileri beni başıyla onayladı. Attığım taş 6'ya gitti ve birkaç kez tökezlememe rağmen ben de yapabildim. Kıkırdamaya başlayınca taşı hafifçe Koza'ya attım. Koza şaşkınlıkla bana baktığında, "Zekâ işi değil, denge işi bu," dedim. "Görelim."

"Ah," dedi Koza. "Beceremediğim hiçbir şey yoktur." Taşı attı, 7'ye geldi ve 7'ye giderken üç-dört kez yandı.

Mutlu, "Bu Kelebek'in lafları gibi kendisinin de dengesi yok ama nasıl hâlâ karizmatik görünebilir, bilmiyorum," dedi. Işık onaylıyormuş gibi başını salladığında omzuyla onu itekledi. "Sen kaulma, kırık yumurta."

"Aslında basit," dedi Koza, sonra taşı Işık'a attı. "Ben çok basit diye yapamadım."

"Aynen, bro," dedi Bartu alayla. "Zaten seksek oyununu da kesin sen bulmuşsundur."

Işık 8'e attı; dikkatlice, dengeli bir şekilde oraya kadar gidip geri döndü, sonra Koza'ya bakıp, "Hep yenileceksin bana," dedi. Koza duymazlıktan geldi, kayberttiği için küsmüş bir çocuk gibiydi.

Onun arkasından Lâl de harika bir şekilde geçtiğinde taşı Bartu'ya verdi. Bartu henüz 1'e gelmişken tökezledi ve devam etmedi. Gülmeye başladığımızda Yankı'nın arkasındaki Nadir'le göz göze geldik. Daha solgundu, zayıflamıştı ve gerçekten nefes almakta zorlanıyor gibiydi. Yüzümdeki gülümseme silinse de hatta boğazım düğüm düğüm olsa da bakışlarımı ondan kaçırdım.

Bartu, "Kaslarımdan dolayı böyleyim," diye mırıldandığında hepimiz gözlerimizi devirdik. Taşı Yankı'ya verdi. "Sıra sende." Aralarındaki soğukluk yavaş yavaş ısınmaya başlamış gibiydi.

Koza'nın, "Eğer yaparsa..." diye mırıldandığını gördüm.

Gerçekten birbirini hem çok seven hem çok kıskanan iki kardeş gibilerdi; bu halleri komikti.

Yankı taşı attı, 5'e geldiğinde üzerindeki takım elbisenin yakasını düzeltti. Derin bir nefes aldı. Simsiyah takım elbise, siyah gömlek ve siyah kravat beni bambaşka noktalara iteklese de düşünmemeye çalıştım.

"Bir de bayıl istersen Yankıtu," dedi Mutlu. "Savaşa gitmiyorsun, iki-üç zıplayacaksın."

Güldüğümüzde Yankı zıplamaya başladı ve o da Koza gibi dengesini sağlayamadı. En keyif alan da Koza'ydı. "Beceriksiz," dedikten sonra bana döndü. "Gerçekten bu adam mı?" diye sordu. "Bir daha düşün."

Dayanamayıp güldüğümde Yankı da Koza gibi küsüp geriye çekildi; son kalan kişi Nadir'di.

"Efendim," dedi kısık sesle. "Nefesim yeter mi ki?"

"Yeter," dedi Bartu. "Zorlama kendini. Taşı ben atayım mı?"

Nadir hevesle başını salladığında Bartu taşı aldı ve çok uzağa değil, 3'e attı. Nadir sakince ilk adımını attı, düşer gibi olduğunda hemen Bartu tuttu. Diğerine adım attı ve diğerine. Kalbim teklediğinde arkamızdan bir ses geldi.

"Keşke bundan benim de haberim olsaydı." Önder'in sesi.

Ürperdiğimi hissettim, nefretle ve öfkeyle. Hepsinin bakışları ona döndüğünde tek bakmayan kişi Koza'ydı ama Önder'in gözleri direkt Koza'nın üzerindeydi, ardından Yankı'ya döndü. Yankı hiçbir şey söylemeden ellerini cebine attığında gözleriyle Önder'i izledi.

Nadir geriye döndüğünde o anı bile mahvetmiş Önder Sarca'yı görmezlikten gelemiyorduk.

"Davet edilmemiştin," dedi Işık sakince. "Burada ne işin var?"

Önder onu duymazlıktan gelip direkt Yankı'ya bakarak, "Neden o panoda soyadlarınız yok?" diye sordu. "Öğrenebilir miyim?" Koza hafifçe gülümsedi. "Üstelik benim size verdiğim isimleri kullanmaya devam ediyorken."

"Çocuklar bizi böyle tanıyor diye o isimleri koyduk," dedi Işık bu kez.

"Seninle ilgilenmiyorum," dedi Önder küçümseyici bir tınıyla. "Hatta seni görmüyorum." Yeniden Yankı'ya döndü, âdeta baskı kuruyordu. "Neden Sarca yok?"

Hiçbir cevap vermediğinde Koza'nın yüzündeki gülümseme genişledi ve tam o esnada Önder elini Koza'nın omzuna koydu. Koza ise gerildi, yüzündeki gülümseme silindi. "Çek elini," dedi sadece. Bu ondan duyduğum en korkutucu sestti. Ferda bile irkilerek bacağıma sarıldığında onu diğer çocukların yanına gönderdim ve Nadir de fark etmiş gibi elinden tutup götürdü.

"Her şey silindi mi?" dedi Koza'ya. "Yanıma gelmedin."

Koza'nın bakışları Yankı'ya döndü, Yankı çocukları gösterdi. Bu kısa süren sessiz anlaşmanın ardından Koza başını çevirip Önder'e baktı, duruşunu dikleştirdi.

"Önder Sarca," dedi net bir sesle. "Ben hayatımda bir insana üç değil, iki şans veririm." Ona bir adım yaklaştı. "Eğer bir daha karşıma çıkarsan, bana dokunursan veya fark etmez yakınımda nefes alırsan yemin ederim ki gözümü kırpmadan seni öldürürüm, diğerlerinin yapamadığını ben yaparım. Ve bil diye söylüyorum, şu an bunu yapmıyorsam çocuklara saygımdan. Onların kalplerine korku bulaşmasını istemediğimden."

Önder duraksadı, kaşları çatıldı. Nöbetçileri'nden ses çıkmasını bekledi ama hiçbirisi bir şey demedi. Yine dönüp baktığı kişi Yankı oldu. "Bir şey demeyecek misin?" diye sordu. "Buna izin mi vereceksin? Neler yaptığını biliyorsun."

Yankı hiçbir şey söylemeden ellerini cebine yerleştirdi ve yüzündeki silik tebessümle, "Artık bize hiçbir şekilde karşı koyamayacaksınız," dedi. "Şimdi git ve buradan uzak dur."

"İkinci defa yakınımda olma," dedi Koza. "Gerçekten gözümü bile kırpmam, öldürürüm seni."

Nefret. Lâl'e karşı nefret duyduğunu sanıyordum ama asıl nefret buydu. Önder'e karşı olan nefreti.

Sessizlik. Kimse ama kimse hiçbir tepki vermedi. Bartu bile. Önder'e en sıcak olan kişi Bartu'ydu ama o bile çenesini kaldırmış, Bartu'ya bakıyordu.

Birkaç dakika sonunda Önder hiçbir şey demeden arkasını dönüp gittiğinde Yankı ile Koza bir kez daha bakıştı ve sözsüz birkaç kelime konuştular.

O sırada animasyon bitti; çocukların ilgisi dağıldığında başka bir müzik sesi ortalığa yayıldı.

Sessizliği ilk bölen kişi olarak, "Keşke saklambaç oynasaydık," dedim. Yankı'yla göz göze geldik, anılarımı biliyordu.

"Ya," dedi Işık. "Şu konuşmaları yaptıktan sonra mutlaka oynayalım."

"Konuşmalar?" dediğimde Mutlu boğazını temizledi.

"Çocuklara konuşmalar yapacağız, onların geleceği için. Sen tabii hazırlanmadın. Vah vah."

"Ya," dedim kaşlarımı çatarak. "Ne konuşacağız ki?"

"Sadece beni izle bebek," dedi Mutlu ve sahneye ilerledi, ardından biz de yürüdük. Bir yanımda Koza, diğer yanımda Yankı durdu; arka tarafımızda da Bartu, Lâl ve Işık vardı.

Çocukların dağılan ilgisi Mutlu'nun Pembe Panterli takım elbiseyle yeniden toplandığında ilk önce sahnenin arkasına gidip bir kutu getirdi. O kutunun içindeki çikolatalı, muzlu ve çilekli sütleri ortalığa serdi. "Sırayla sütlerinizi alın çocuklar," dedikten sonra bize de işaret etti. "Siz de öyle, iyi örnek olun bebekler!"

İlk alanlar biz olduk, çocuklar da arkamızdan geldi. Herkes sütünü alıp yerine oturduğunda tek ayakta kalan bizlerdik.

Mutlu sütüne pipeti geçirdi, önüne ayaklı bir mikrofon çekti ve birkaç defa mikrofonun ucuna vurdu. Gülümsediğinde çocuklar da gülümsedi. Sütünden büyük bir yudum içtiğinde yanımdaki Koza'nın da sütü çoktan açıp içtiğini gördüm.

Şaşkınlıkla baktığımda lezzetinden dolayı derin bir nefes verdi ve göz göze geldiğimizde, "Ne?" dedi. "Çocuklar için."

"Hâlâ çocuksun," dedim kendimi tutamayıp. "Hepimiz gibi. Keşke koca adam gibi davransan."

Koza başını Mutlu'ya çevirip, "Belki ben de bunu öğrenememişimdir," dedi sadece.

Tam o sırada Mutlu, "Herkese merhaba," diye konuşmaya başladı. "Ben yakışıklı prens Mutlaga, hepiniz beni tanıyorsunuz. Gördüğünüz gibi kâğıttan okumayacağım çünkü aramızda en zeki olan benim." Gözlerimizi devirdik. "Neyse, konumuz bu değil. Biz burada hepimiz belki haddimiz olmadan geleceğiniz için konuşacağız ve hayatınız boyunca unutmamanız gereken şeyleri anlatacağız."

Nefesimi verip ellerimi kollarıma sardım ve Yankı'nın kolu koluma değdi. Bakışlarım ona döndüğünde beni izlediğini gördüm, yeniden sahneye baktım ama hissettim, beni izlemeye devam ediyordu.

"Zor bir çocukluk geçirdim," dedi Mutlu; sesindeki ciddiyeti duydum, nadir olurdu. "Hastalıklarla savaştım, çok kişiyi kaybettim, çok kişiyi kendimden uzaklaştırdım ama asıl önemli şeyin sevgi ve neşe olduğunu hiçbir zaman unutmadım. Gülümsedim, içimden geldiği gibi davrandım fakat eleştirdiler." Kendini gösterdi. "Üzerimdeki takım elbisenin renginden bile eleştirecek yüzlerce kişi tanıdım, öyle bir yargıları vardı ki aklınız almazdı ve biliyorum, aranızdan bazıları da benim gibi yargılandı." Birkaç çocuğun yüzüne baktı, yaşça daha büyüklerdi. "İyileştigimi düşünmeyin, hiçbir zaman tamamen iyileşemezsiniz, sizi kandırmayacağım ama daima gülümseyebilirsiniz." Sütünden birkaç yudum içti. "Sevmekten hiçbir zaman vazgeçmeyin, sevginizi yaşamaktan da. Adaleti savunun, sessiz kalmayın ve benim yaptığım hataları yapmayın."

Işık'ın gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Aranızda anne veya babasından şiddet görenler var, biliyorum, yoldaki yabancılardan ya da arkadaşından. Size onlarca sebep sunsalar bile hiçbirine aldırış etmeyin ve kendinizi koruyun. Ben bir sokak arasında sadece başkaları gibi sevemediğim için saatlerce dövüldüm, başka bir gün onlarca kişi benimle dalga geçti, lisede yaz tatilinde saçlarımı uzatmaktan zevk alıyorum diye zorla saçlarımı kestiler. Tehditler aldım, her türlü hakarete maruz kaldım ama kendimi savunamadım. Siz bunu

yapmayın. Kalbiniz,” eli kalbine doğru gitti, “kimi istiyorsa onu sevin. Ne şekilde olursa olsun. Karşı koyun, savunun çünkü sizin gibi düşünenler elbet çıkacaktır.” Işık’ı işaret etti. “Orada gördüğünüz, benim ikizim.” Güldü. “Evet, ben çok daha güzelim, biliyorum ama ne yapalım, o da böyle işte.” Işık ağlamasının arasından güldü ve herkes ona katıldı. “O beni hep olduğum gibi sevdi, diğerleri de öyle.” Bizi gösterdi. “Ayırmadılar, aşkın sadece aşk olduğunu gösterdiler, sevginin kalbimizden geldiğini ve dünyanın rengârenk bir yer olduğunu. Bu dünyada ellerinizi uzattığınızda tutacağınız kişiler olacak; güvenin ve kendinizden hiçbir zaman vazgeçmeyin.” Ardından sütünden başka bir yudum daha çekti ve dolan gözlerini sildi. “Vücudunuzdaki şiddetin izlerini önemsemezsiniz, onlar sizin anılarınız ve tecrübeleriniz. Ve...” Başını salladı. “Pembe Panter’i daima sevin. Sevgiyle kalın.”

Herkes ilk önce duraksadı, ardından alkışlamaya başladıklarında biz de eşlik ettik. Mutlu sahneden inerken âdeta bir ünlü gibi öpücükler saçıyordu, yanımıza gelir gelmez Işık’ı sahneye itekledi.

Sahneye çıkan ikinci kişi Işık oldu. Duraksadı, boğazını temizledi. “İı...” dedi çocuklara bakarak. “Merhaba.” Hâlâ gözleri yaşlıydı. “Ben Işık.” Bakışları Koza’ya döndü. “Gerçek adım Nil. İkisinden birini kullanabilirsiniz, benim için isimler önemsizdir.” Utanıyor muydu? Şaşırmıştım. “Sanırım topluluk içinde konuşmalar bana göre değil ama benim de size söyleyeceğim birkaç şey var.”

Kıyamayan gözlerle ona baktım.

“Birincisi,” dedi net bir sesle. “Ben ikizimden daha güzelim. Konu kapalı.” Hepimiz güldük.

Koza, “Katılıyorum,” diye mırıldandığında, Mutlu, “Katılmasan şaşardım,” diyerek omzuna vurdu.

“İkincisi, güçlü olmaktan hiçbir zaman vazgeçmeyin. Bu hayatta istenmediğiniz zamanlarınız olacak; sevilmediğiniz, dışarıya atıldığınız, hor görüldüğünüz zamanlarınız olacak. Gün gelecek,” dediğinde eli karnına gitti. “Hayallerinizi gerçekleştireceksiniz.” Bakışları Koza’ya döndü. “O hayalleriniz elinizden alınacak, bir hiç uğruna.”

“Hayır,” dedi Koza ama onu sadece biz duyabildik.

“Fakat o zaman bile çabalamaktan vazgeçmeyeceksiniz. Hayaller, ulaşabildiğiniz her noktadır. Belki bir şeyler istediğiniz gibi ilerlemeyecek ama daha iyisi olacak. Bazen biri için hayatınızı tehlikeye atacaksınız.”

Mutlu'ya baktı, "bazen biri sizi öfkeliendirecek ama ondan vazgeçemeyeceksiniz," Bartu'ya baktı, "bazen birini hiç anlamayacaksınız ama gözlerinizle anlayacaksınız," Lâl'e baktı, "bazen biri sırdaşınız olacak, umut olarak göreceksiniz ama birbirinize anlatmadığınız sırlarınız bile olacak," Yankı'ya baktı, "bazen birine güveneceksiniz, güvenmemeniz gerekirken bile fakat bu bir kumar ve o kişi size kalbini açacak," bana baktı, en son Koza'ya döndü. "Bazen biri gelecek," dedi, "onu nefret ile sevgi arasındaki inci çizgide tutacaksınız ve neşter gibi keskin olacak aranızdaki ama ona her baktığınızda kendinizi göreceksiniz." Başını aşağı yukarı salladı. "Bunları yaşamaktan korkmayın, çekinmeyin, başkaldırın, karşı gelin, güçlü olun ve her zaman eşitliği savunun. Kimse-nin siz izin vermediğiniz zaman sınırlarınızı geçmesine izin vermeyin ve gücü şiddet sanmayan erkekler, kendini daima koruyabilen kadınlar olun." Elindeki süttten büyük bir yudum içti. "Korkularınızın sizi engellemesine izin vermeyin ve en çok beni sevin."

Güldü, biz de güldük. Gözlerim dolu dolu ona bakarken sahneden indi ve başka bir alkış daha koptu. Onun arkasından Bartu sahneye çıktı. "Ah Grey'im," diye fısıldadı Mutlu, "kesin bana şiir okuyacak."

Bartu sahneye çıktığında direkt kızardı. "Benden uzun bir konuşma beklemiyorsunuzdur umarım," dedi çocuklara bakarak. Çocuklar gülmeye başladı. "Size tek diyeceğim şey; çılgılık atmaktan, kendinizi korumaktan, karşı koymaktan asla çekinmeyin ve yumruklarınızı sıkıldığınızda bunun güçsüzlükten değil, güçten geldiğini hiçbir zaman unutmayın." Bakışları Lâl'e döndü. "Birini seveceksiniz, belki onun için kendinizi adayacaksınız ama karşılık bulamayacaksınız. Üzülmeyin, bunu yaşadım. Acıtıyor ama acıya alışabiliyorsun. İstiyorsun ki o kişi de seni sevsin; izlerinle, karakterinle ve kendi korkularıyla bile." Nefesini verdi. Lâl'in ağladığını gördüm. "Biliyor musunuz; bazen bir insanı hem anneniz hem babanız hem sevgiliniz hem her şeyiniz yapabiliyorsunuz. Bundan kaçmak yerine bu duyguları yaşayın ve korkak olmayın. Sevginizi gösterin; nasıl gösterilir bilmiyorum, öyle alengirli cümlelerim yoktur ama ona, onun için bile yaklaşmadığınızda bunun adı sevgi olabiliyor." Gözleri diğer Nöbetçiler'e kaydı. "Aranızda benim gibi ailesini hiç tanımayanlar var. Belki de benim gibi adı seneler sonra verilenler ama bakın, şurada gördüğünüz koca çocuklar benim ailem ve kardeşim," göz kırptı, "hepsi çok değerli ve canlarına ufacık zarar

gelmesi durumunda önlerinde ben dikilirim. Korumaktan çekinmeyin ama siz benim yöntemlerimi boş verin.”

Güldü, güldük.

“Korkularınızı yaşamaktan çekinmeyin, kendinizi öfkenizin arkasına gizlemeyin ve Işık’ın söylediği gibi, gücü daima kendi içinizde yaşayın.” Sütünden içti. “Ayrıca bunu söylediğim için belki kızacaklar ama hepinize yumruk atmayı öğreteceğim, gerektiği zaman kullanmanız için. Yumruklarımız daima tokuşsun.”

Alkışlar eşliğinde Bartu tam sahneden ineceği sırada Lâl yanına gitti ve elindeki kâğıdı ona tutuşturdu. Ardından işaret diliyle, “*Beni sen oku,*” dedi.

Bartu duraksayıp bana baktı. Başımınla onayladığımda kâğıdı elinde düzleştirdi ve yeniden mikrofona döndü. Lâl ise hemen yanında durdu.

“*Ben Lâl,*” dedi Bartu, onun cümlelerini okurken. “*Konuşamıyorum. Aranızda benim gibi birkaç kişi olduğunu biliyorum bu yüzden benim gibi olanlara tek önerim, başkalarının sizin sesiniz olmasına izin verin.*” Bartu’nun kendisi için konuşurken titremeyen sesi, titremeye başladı. Farkında olmadan kendimi Yankı’ya yasladığımı o an fark ettim ve geriye çekildim.

“*Çok korkak biriyim,*” dedi Bartu okumaya devam ederken. “*İnsanlardan korkan biriyim; onlardan kaçan, onları görmek istemeyen ve bir türlü anlamayan. Hatta öyle büyük hatalar yaptım ki kocaman bir bencillik olduğunu fark ettiğimde çoktan en sevdiğim kişileri kaybetmiştim.*” Bartu duraksadı ve devam etti. “*Sizden ricam, korkmayın. Bütün insanlar güvenilmez değil, bütün insanlar anneniz ya da bütün insanlar babanız da değil.*” Bartu bir süre sessiz kaldı, ben ağlamaya başladım. “*Bu yazıyı okuyan kişiyi, bu bencil duygularımla kaybettim ve nasıl kazanılır hiçbir zaman bilemedim ama ona söylemek istediğim tek bir şey var.*” Bartu alkışlarını Lâl’e çevirdi. “*Çocukken yere düştüğümde dizlerimi üflediğini, babamın karnımda bıraktığı izleri iyileştirmek için her yöntemi denediğini ve onları da geçmesine rağmen üflediğini unutmayacağım. Geçen bir yarayı üflediğinde hiçbir etkisi olmaz ama sen bunu yaptın, ben senin geçmiş yaralarını üflemeyi bile tercih etmedim ama sen hep beni sevdin.*”

“Lâl,” dedim ağzımın içinde ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

“*Bana sevmeyi öğreten asıl kişiyi kaybettim, şimdi onun sevgisi olmadan eksik hissediyorum ama bu bencil duygularla nasıl çabalanır, onu bile*

bilmiyorum. Şunu bilmeni istiyorum, vücudumda senden önce ve senden sonra olan bütün yaralarım senin nefesinle iyileşti. Sana açtığım bütün yaralar bir başkasıyla iyileşecekse bunu yap. Engellemem. Hayallerindeki gibi değilim belki ama dinle, seni babam gibi görmek haksızlıktı.”

Bartu kâğıdı aşağı indirip birkaç nefes verdi. Lâl dolu gözlerle bize bakarken, Işık da ben de ağlıyorduk. Bartu devam etti.

“Bu hataların bazen geri dönüşü olmaz. Lütfen konuşabiliyorken konuşun, gülebiliyorken gülün ve korkmaktan vazgeçin. Bazen her şey için çok geç olacağını unutmayın. Sessizliğimden beni anladığınız için teşekkür ederim.”

Sahnedeki ilk inen Lâl olurken, ardından Bartu onu takip etti. Birbirleri ardına gelirlerken çocuklarda büyük bir sessizlik vardı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Bartu şaşkınlık, üzüntü hatta bir miktar acıyla yüzüne bakarken, “Koza,” dedim. “Çık ve topla ortalığı.”

Koza başını aşağı yukarı sallayıp sahneye çıktı. Lâl önümde dururken, Bartu arkamdaydı. Ne olacaktı? Ne yapacaklardı? İster istemez gözlerim Yankı'ya döndü ve o da benimle aynı şeyi düşünmüş olacak ki omzunu kaldırdı.

“Hey,” dedi Koza her zamanki sırtmasıyla. “Öncelikle ben burada gördüklerinizden daha harikayım ve mükemmelim, bir de en zekisi benim.” Gözümdeki yaşları silip başımı iki yana salladım. “Ama madem size bir şeyler öğreteceğiz, beni dinleyin. En çok beni dinleyin ama.”

“Şu egonu bir köşeye at!” dedi Mutlu yüksek sesle. “Çocukların kafasını karıştıрма.”

Koza gözlerini devirdi. Çocuklardan bile önce sütünü bitirmiş, ikinciye geçmişti. “Sütü çok sever,” dedi Yankı arkamdan. Dakikalardır ilk defa konuşmuştu. “Aklında bulunsun.” Bana mı söylüyor diye etrafıma baktıktan sonra anlamsız gözlerle ona döndüm. “Öyle, söylemek istedim,” dedi.

Koza konuşmaya başladı. “Ben de hepiniz gibi ailesiz büyüdüm ama hepinizden ayrı olarak kötülüğü seçtim çoğu zaman. Yani ufak çocuklara ya da kadınlara zarar vermedim ama yoluma hep intikam duygusu ışık tuttu. Şimdi düşündüğümde, o intikam duygusuna aktardığım hırsımı kendime aktarsaydım, geride kendi çocukluğumu da başkalarının çocukluğunu da öyle mutsuz bırakmazdım.”

Bakışları bana döndü ilk önce. Sonra başka yöne baktı. “Bir kız kar-

deşim vardı,” dedi. “Küçükken onu büyük bir bataklıktan çıkardım, tanıdığım bir bataklık ve onun için yaptığım tek iyilikten dolayı ondan günlerce nefret ettim. Kendimi sevdiğimi söyleyerek günlerce kendimi kandırdım ama ona baktığımda acılarımı gördüğüm için onu arkamda bırakmıştım. Ben hiçbir zaman sevmek nasıldır bilemedim ama sevdiğim kişiler oldu. Gerçekten sevdim.” Yankı’ya bakıp yine gözlerini kaçırdı. “İhanete uğradım, ihanet ettim, canım yandı, can yaktım ama bazı insanlar için acımasız olamadığımı fark ettim. Ya da ne kadar acımasız olursanız olun, bazı insanlar sizin gerçeğinizi görür. Sizin gerçeğinizi görenleri yanınızda tutun, sizi anlayanları.” Bakışları yeniden bana döndü. “Ve kendi yaşadıklarınızdan dolayı asla küçük bir çocuğa sırtınızı dönmeyin çünkü bir gün karşınıza çıktığında tamamen acıya batmış olabilir ve kendinizi daha fazla suçlayarak körleşebilirsiniz.”

Şaşkınlıkla karışık hüznün içimde yeşerdiğinde ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

“Ben yapamadıklarımı başkaları yapsın diye bir aile yarattım, sonra o aileden atıldım ve bir başkası da o ailenin ne demek olduğunu öğrensin istedim. Sevgi, nefret, kin, öfke; hepsi iç içeydi ama biliyordum, buradaki herkesin kalbi eş.” Bakışları Işık’a döndü. “Sevgi ne demek bilemedim, diğerleri gibi sevgimi göstermeyi de öğrenemedim ama çevremdeki herkesin sevgi anlayışı nefretten geliyordu bir süre. Sonra bir kadın tanıdım, benim gibi acı çekiyordu. Ölmek istediğim bir zaman o bakışlarıyla beni ölümden döndürdü.” Eli boynuna gitti ve bir kolye çıkardı, kolyenin ucunda gri bir neşter vardı. Çocuklar ne olduğunu anlayamadı ama biz anladık.

Kolyeyi boynundan çıkarıp havaya kaldırdı. “Bugüne kadar intihar edeceğim an için bu kolyeyi boynumda taşıdım ama artık ölmek istemediğimi fark ettim çünkü kendimi gerçekten sevmeye başladım, başka birini sevmeyi de öğreneceğim. Bundan sonraki bütün hatalarıma, intikamlarıma rağmen.” Ardından Işık’ı çağırdığında, afallayarak da olsa yanına gitti. Işık yanına geldiğinde elindeki kolyeyi onun boynuna taktı. Bunun anlamı neydi, bilmiyorduk ama çocukların önünde söylemedi. Yeniden mikrofona yöneldi. “Bu kadın bir gün çok güzel bir anne olacak, inanıyorum.” Işık’ın gözleri doldu. “Kaybettiğiniz her şey için savaşmayı bırakmayın ve lütfen benim gibi mükemmel olmaya devam edin.”

İkisi beraber sahneden inip yanımıza geldiler. Işık da anlamamış olacak ki, "Bu nedir?" diye sordu Koza'ya.

Koza başka yöne bakarak hiç düşünmeden, "Belki bir gün benim için intikam almak istersiniz," dedi sessizce ve sadece bizim duyabileceğimiz şekilde. "O zaman o kişiyi benim hiç boynumdan çıkarmadığım bu neşterle öldürmenizi isterim."

Anladım. Koza, dayımdan intikam alacağını biliyordu, Işık da anlamıştı.

Sessizlik.

Daha fazla beklemeyip Mutlu'nun sırtımdan iteklemesiyle sahneye ilerledim ve ışıkların olduğu yere çıktığımda afalladım. Herkesin gözü üzerimdeyken ve özellikle tam karşımda Yankı dururken ne diyeceğimi başta bilemedim. İlk defa bu kadar kalabalığın ortasında konuşuyordum.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapatıp açtıktan sonra, "Ben Helin Aktan," dedim. "Sadece Helin. Belki Saye. Her neyse." Elimdeki sütü yere koydum. "Şu an hepinizin çok güzel çocuklar olduğunu biliyorum ve bazılarınızın kendinden nefret ettiğinin farkındayım. Yalnız değilsiniz, küçükken ben de kendimden nefret ederdim. Öyle nefret ederdim ki her şeyin suçlusu olduğumu sanıyordum. Sonra ben kurtarıldım, ardından kendimi kurtardım." Hem Koza'nın hem Yankı'nın yüzüne baktım. "Öyle bir kurtarılmaydı ki bütün hayatımı etkiledi. Bazen öfke duydum, bazen huzur ve minnet ama en sonunda kendi çocukluğumdan nefret etmek yerine insanlardan nefret etmeye başladım." Lâl'e baktım. "Ve bu da yanıştı." Omzumu kaldırdım. "Ardından ne oldu, biliyor musunuz? Bir aileyle tanıştım, her parçasıyla bana benzeyen bir aile. Onlara kırıldım; onları kırdım, parçaladım ve birleştirdim ama bana kendimi sevdirdiler."

Yankı'nın ve ardından diğerlerinin yüzünde bir tebessüm oluştu.

"Öfkenin gücünü," dedim Bartu'ya bakarak. "Sessizliğin de bir ses olduğunu." Lâl. "Başkaldırmayı ve direnmeyi." Işık. "Daima gülümsemeyi ve kabullenmeyi." Mutlu. "Acımasızlığın içindeki çocukluğu." Koza. "Umudu ve aşkı." Yankı. "Bunların hepsini ailemden öğrendim ve öğrenirken gerçeklerin sevgiden geldiğini gördüm. Kendimi tanıdım, tanırken başkaları bana yol gösterdi. Bazen kalbim öyle bir kırıldı ki iyileşmez sandım, bazen öyle bir parçalandım ki toplanamazdım ama

buradayım. Kendini sevebilen Helin olarak. Sadece Helin olarak. Saye olarak. Helin Aktan olarak. Daha yenemediğim korkularım var, kırmızı ışıklar mesela." Sesim titredi. "Ama yeneceğim çünkü savaşı da öğrendim." Yankı'ya baktım. "Ve güvenmeyi öğrendim; o güveni kaybetmeyi, vazgeçmeyi."

Işık'ın gözleri dolduğunda, Koza bakışlarını Yankı'ya çevirdi.

Bütün Sokak Nöbetçileri'nin gözü üzerimdeydi, benim gözlerim ise onun turkuaz gözlerinden ayrılmıyordu. Hepimiz yine bir amaç uğruna toplanmıştık.

"Sokak çocuklarını her gördüğünüzde saçlarını okşayın," dediğimde gözlerim onun kumral saçlarına kaydı, alınına bir tutam saç düşmüş-rü ve her zamanki gibi dağınık, özensizdi. "Onları sevin, gülümseyin. Bir gün o çocukların büyüyeceğini ve karşınıza çıkacağını unutmayın." Hafifçe tebessüm ettiğimde canım hiç olmadığı kadar fazla yanıyordu. "Büyüdüm, büyüdün, büyüdük. Keşke hiç büyümeseydik. Keşke o sokaklara ait kalsaydık." Öfkeli değil, bıkkındı. Ruhsuz değil, tepkisizdi. Yalnız değil, kimsesizdi. "Her zaman başka yollar vardır," dedim. "Ve başka kaderler. Kendinizi sevmekten hiçbir zaman vazgeçmeyin, hatalarınızdan kaçmak yerine onların üzerine gidin. İyileşin, merheminizi kendiniz sürün ve bir başkasının önünüzde değil yanınızda durmasına izin verin. Çünkü bunun adı güvendir, bunun asıl adı umuttur. Yarattığınız gerçek adalet, kalbinizin sesinden ibarettir."

Sahnedan inip onlara doğru yürümeye başladım; Yankı da bana doğru yürürken bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. Dolan gözlerimi ondan kaçırıp diğerlerinin yanına geçtim, Yankı ise sahneye çıktı.

Derin bir nefes alıp çocuklara baktı, ardından bize. "Konuşmayı hiç beceremeyen birisiyim," dedi; sesini duymak bile bana iyi hissettirdi. Bu tuhaftı, bu olmamalıydı. "Hatta bazen öyle konuşamam ki insanlar benden nefret eder, beni anlamaz, beni görmez ama ben yine hiçbir şeyi dile getiremem." Omzunu kaldırdı. "Küçüklüğümde beri robot olarak büyütüldüm. İlk önce kendi ailem, sonra beni büyüten adam tarafından. Herkes, her şeyi halledebileceğime inandı, canımın yanmayacağına, ağlamayacağıma hatta düştüğümde beni kaldırmayanlar bile oldu." Nöbetçiler'e baktı. "Hiçbirine öfkeli değilim ama siz kendinizi robot gibi büyütmeyin, büyütmelerine izin vermeyin ve her şeyi halledeceğinizi görün." Eli kalbine doğru gitti. "Bir kalbiniz olduğunu

fark edin, o kalbin sesini dinlemekten kaçınmayın. Kendiniz için de nefes alın ve kendinizi sevmeyi öğrenin.”

Ardından cebinden kâğıt parçası çıkardığında, bana verdiği kâğıt olduğunu gördüm. “Ben bu yazıyı tek bir kişi için yazdım ama ona bile anlatamadım, kaleme döktüm. O ise dinlemek istedi ve anladım ki, bildim ki sadece benim bilmemle bir şeyler olmuyormuş. Herkes bilsin istedim, herkes anlasın istedim.”

Elimle ağzımı yavaşça kapattığımda Işık’ın gözleri bana döndü, kaşlarını kaldırdı.

Yankı kâğıdı açtı, boğazını temizledi. Zaten ezberlediğine emindim ama yanaklarının hafifçe kızardığını görmek bana utandığını gösterdi.

“Yuvam Helin,” diye başladı. Bu cümle beni mahvetti.

“En büyük hatalarımı, kendi bildiğim yollarımı yürümeye çalışırken yaptığımı fark ettim, Helin. Canım yandı, kendi yollarımı çizdim; canları yandı, onlara yol çizdim; senin canın yandı, sana yeni bir yol çizdim ama bir şey fark ettim: Sen de bana bir yol çizmişsin. O yola sevginin adını vermişsin. Her adımda sevginle beni iyileştirmişsin, küçükmüşüm de sanki sen beni büyütmüşsün. Öyle bir sevmişsin ki ben kendimi artık evsiz değil, bir yuvanın içinde hissetmişim. Öyle bir inandırmışsın ki beni sevgiye, ben değil kalbimin sesini dinlemek, tamamen senin sesinle büyümüşüm. Almışsın sen de beni, göğüs kafesine yaslamışsın, saçlarımı okşayıp sevmişsin. Ve ben aklımı kaybetmişim, en çok senin için ve senin uğruna. Umurumda mı? Artık değil.”

Bakışlarını kaldırıp bana baktı; gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken nefesim de kesiliyordu.

“Hatalar yaptım, Helin. Ve ben bütün hatalarımı bile senin için yaptım. Seni ilk tanıdığımda dizlerimin üzerine asla çöktüremeyeceğini söylemiştim ama hatırlasana, ben senin önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve sadece senin için yaptım. Ben hatalar yaptım, Helin. Belki robot olsaydım hatalar yapmazdım ama hataların hepsini kalbimin sesiyle yaptım.” Tedirgindi, konuşmayı hâlâ tam anlamayla beceremiyordu ama bakışlar bir tek bana dönüyordu.

“Ama Helin, ben senin geçmişini elinden almaktan ziyade zaten o geçmişin içinde değil miyim?” Dudaklarım aralandı, gözlerim açıldı ve başka bir yaş daha düştü. “Kırmızı ışıklar, Helin. Korkutucu, biliyorum çünkü gördüm. Ben seni gördüm. Biz seni gördük. Kim olduğunu

bilmek, o geçmişin içinde yaşamakla yüzleştim. Yan yanaydık, Helin. Yanımdaydın; çıplak ayaklarınla, üşüyerek ve ben de vardım. Her parçasını hatırlıyorum; her bakışını ve her korkunu. Ve bu gerçekte o kadar geç yüzleştim ki en büyük hatam bu oldu.” Nefesini verdi. “Çocuktuk, Helin ve biz yine yan yanaydık. Sence başka kaderlerimiz olabilir mi?”

Hıçkırarak ağlamaya başladığımda Koza’ya dönüp baktım ve gözlerinin dolduğunu gördüm fakat hızla bunu yok edip gözlerini kapattı.

“Artık konuşuyorum,” dedi. “Ve dile getirmekten kaçınmıyorum. Ben sana zaten güveniyormuşum Helin. Ben sana ne olursa olsun güvenmişim, bunu sen bana güvenmediğinde anladım.”

Işık kollarıyla beni sarıp omzumdan öptü.

“Her zaman başka bir yol vardır,” dedi. “Fakat benim senden başka yolum ve kaderim yok.” Nefesini verdi, çenesini kaldırdı ve gözlerinin bir kez daha dolduğunu gördüm. “Seni seviyorum,” dedi. “Seni seviyorum küçük kız çocuğu Helin, seni seviyorum Helin Aktan. Seni seviyorum Altıncı Sokak Nöbetçisi Helin ve seni seviyorum *benim yuvam Helin.*” Başını iki yana sallayıp, “Dinle,” dedi. “Her parçana, her zerrene, kim olursan ol, sana âşığım, Helin.”

5.

KORKAKLARIN İNTİKAMI

Koza'nın güncesinden...

15.02.2020

*İnsan çocukluğunu iyileştirmek istediğinde, o çocukluğuna savaş açtığı-
nı fark edemiyordu.*

Mavimde acılar vardı, kahverengimde acımasızlık.

Ve artık benim acımasızlığımın da zamanıydı.

Bütün korkularıma, vicdanıma ve vicdansızlığıma rağmen.

"Sokak Nöbetçileri Kurucusu, Koza"

"Birinci Sokak Nöbetçisi, Koza"

Kendimi on beş yaşındayken, öğle vakti hafif nemli çimlerin üzeri-
ne uzanmış, göğsüme yasladığım kitabımla gökyüzünü izlediğim o evin
önünde hissediyordum. Gözyaşlarımı yanaklarımdan süzülüyor, silme
gereksinimi duymadan bulutları izliyordum ve kalp atışımı dizginleme-
ye çalışıyordum.

Ağlıyordum, aslında ben çok sık ağlıyordum. Ama o gün uzandığım
çimlerin üzerinde, nefes sesimi dinleyerek ağladığımda verdiği o hissi
asla unutamazdım.

Beni yurttan alıp sahiplenene o adamın eviydi, fazlasıyla büyüktü. İn-
sanlara hizmet etmediğim, satılmasam da görüş alanlarına girmediğim,
tanımadığım adamlar tarafından taciz edilmediğim ve izinli olduğum o
birkaç saatin içerisindeydim.

Biliyordum, ben çimlerde uzanırken o adamın korumaları beni di-
kizliyor fakat yaklaşırlarsa her şeyin daha kötü olacağını düşündüklerin-
den adım atmıyorlardı.

Bir tanesi yaklaşmaya çalışmıştı; onu engellemek istediğimde, bir
ailemin hatta kimsemin olmadığını ve bunu hak ettiğimi söylemişti.

O zamanlar babasız veya annesiz olmanın her kötülüğü hak etmek anlamına geldiğini düşünmek fazlasıyla yaralayıcıydı ama insanların bana öğrettiklerinden başka hiçbir pusulam yoktu ve insanlar gerçekten körüydü.

İçli içli ağlamaya devam ederken dudaklarımda tebessüm de vardı, derin nefesler alıyordum. Kuşlar uçuyordu, gökyüzünde ilkbahar havası vardı, içimde yaz.

Ve ilk defa bana kötülük yapıldığı için değil, güzel bir his kalbime dolduğu için ağlıyordum. O güzel his, okuduğum kitapta geçen bir cümleydi.

“Aşkın ne olduğunu bile bilmeden sevdim birdenbire. İnsanın en ateşli duygusunun ilk olarak böyle birdenbire bastırırvermesi çok garip bir şey değil mi?” diyordu *Vadideki Zambak* kitabında. Ve başka bir cümlesinde de, *“Ruhumun içini okudunuz, ama nasıl?”* diye soruyordu. Beni ağlatan cümle ise şu olmuştu: *“Çarpışma beni titretmiyordu ama paylaşılmış bir aşkın mutluluğunu tatmadan can vermek istemiyordum.”*^{***}

Şimdi kendime bütün benliğimle itiraf ettiğimde, o çimde yatan kız çocuğuydum ve bir gün bu hisleri yaşayabilecek bir kalbe sahip olmadığımı, böyle bir kalbe sahip olabilecek bir adamın karşıma çıkmayacağını düşünüyordum.

Düşünmüştüm.

Düşündüm.

Ve bir şey daha fark ettim; onu, Yankı'yı, benim Yankı'mı ilk gördüğümde okuduğum o kitaplardaki kadınlar gibi hissetmiş ve kendimle savaşıırken hislerimin peşinden gitmekten korkmamıştım. Hayatıma giren hiç kimse için yapmadıklarımı onun için yapmıştım, bütün saçmalıklarıyla ve bütün gerçekleriyle.

Vadideki Zambak'ta diyordu ki: *“Ruhumun içini okudunuz, ama nasıl?”* O benim ruhumu okumuştı. Yankı Sarca benim ruhumu okumuştı.

Ben her şeyimle onun için çabalarken hiçbir karşılık beklemediğimi de yeni görüyordum. Onu seviyordum, ona âşıktım, onu istiyordum ama onun ne düşündüğünü hiçbir zaman sormamıştım.

* Honoré de Balzac, *Vadideki Zambak*, çev. Tahsin Yücel (İstanbul: Can Yayınları, 2013), 34.

** Honoré de Balzac, *Vadideki Zambak*, çev. Tahsin Yücel (İstanbul: Can Yayınları, 2013), 65.

*** Honoré de Balzac, *Vadideki Zambak*, çev. Tahsin Yücel (İstanbul: Can Yayınları, 2013), 61.

Vadideki Zambak'ta diyordu ki: "Aşkın ne olduğunu bile bilmeden sevdim birdenbire." Onu sorgulamama nedenim belki de buydu.

Şu an kendimi yine o nemli çimlerde uzanıyormuş gibi hissediyorum. Elimi göğsüme koymuştum; gözyaşlarım yanaklarımdan akarken yüzümde tebessüm vardı, içimde yaz havası. Aynı huzur, aynı heyecan ama bu kez gerçek, hayal değil.

Vadideki Zambak'ta diyordu ki: "Çarpışma beni titretmiyordu ama paylaşılmış bir aşkın mutluluğunu tatmadan can vermek istemiyordum." O bana âşıktı. Yankı Sarca bana âşıktı.

Bir gün ölecektim ama karşılıksız bir aşk yaşamadan ölmeyecektim; bunun için bile yine ona minnettar kalabilirdim, nemli çimlerde uzanan kızın hayallerini gerçekleştirdiği için.

Ruhumu okuduğu halde beni sevebildiği için ve her şeye rağmen, bütün her şeye rağmen benden vazgeçmediği için.

Yankı elinde tuttuğu kâğıt parçasıyla bana bakarken düşük omuzlarına zıt bir şekilde bakışlarında her şey vardı. Ona bakarken, günlerdir görmediğim adamı değil, benden kaçan o adamın artık yok olduğunu görüyordum.

Onun gözlerinin içine bakarken, yaşananlar artık benim de içimdeydi. Onu ilk takip ettiğim gün, metroda karşımda oturduğu gün, bana verdiği o rubik küp, onların yanına ajan olarak girdiğim ev. İyisiyle ve kötüsüyle, güveniyle ve güvensizliğiyle.

Biz Yankı ve Helin'dik. Benim Yankı'm, her şeyim. Onun Helin'i, Yuvası.

Ve biz birbirimizle hiçbir zaman savaşmamıştık ama birbirimizi alt etmiştik. "Eğer savaşıydık o savaşı sen kazanırdın," demişti. Şimdi görüyordum; onun en büyük savaşı benimle değil, bana karşı olan hisleriyle.

Artık görüyordum, o olmazsa her şey eksik gibiydi ama şimdi onun için de hiçbir şey tam değildi.

Yankı gözlerini üzerimden ayırıp onu dinleyen çocuklara baktı, sonra hiçbir şey demeden sahneden inip yanımıza değil, sahnenin arkasına ilerledi. Nasıl görüldüğümü bilmiyordum ama hareket dahi edemiyordum.

Birkaç saniye geçti, ardından dakikaya dönüştü. Onun yanına gitmek için adım atan iki kişi oldu. Biri ben, diğeri Koza, başka kimse değil ve ben bunun nedenini biliyordum çünkü Sokak Nöbetçileri'nin

gözündeki Yankı'yı tanımıştım ama onlar, bizim gözümüzdeki hiçbir zaman tanımayacak gibiydi.

Elimi kaldırıp Koza'yı durdurduğumda, "Bana birkaç dakika ver," dedim. Nefesimi verip gözyaşlarımı sildim. "Ben gitmek istiyorum."

Koza, Yankı'nın çıktığı tarafa baktıktan sonra başını bana çevirdi ve kollarını kavuşturdu. Ona aşağıdan, dudaklarım titreyerek bakarken, dikkatle beni inceledi. O an birisine sarılmak, içimdeki mutluluğu paylaşmak istedim ve o merdivende beni yalnız bıraktıktan sonra ilk defa Koza'dan bir adım bekledim.

Sarılsaydı sarılırdım ve belki de onun omzunda ağlardım, hem de o cimlerde uzanan küçük kız çocuğunun mutluluğuyla.

Ama Koza beni şaşırtmadı ve omzunu kaldırarak kollarını önünde daha sıkı kavuşturup diğer tarafa yürüdü. Gözlerim bıraktığı boşluğa odaklandığında kendime kızdım çünkü bunu ondan beklemek hataydı.

Koza'nın askeri Helin.

Bartu, Koza'nın bıraktığı boşluğu doldurduğunda eliyle çenemi kaldırdı ve hiç şüphe etmeden, "Ağlama," dedi bana. Sonra kollarını boynuma dolyıp beni kendine çekti, sıkıca sarıldı. Başımı göğüs kafesine yasladığımda abi sıcaklığını ondan aldım. Hepimiz dağılmıştık, Bartu Lâl yüzünden dağılmıştı ama yanımdaydı.

"Ortam çok romantik filme dönüştü," dedi Mutlu, çenesini kaldırdığını gördüm. "Filmin bu kısmında elbisenin eteklerini tutarak koşa koşa Yankı'nın yanına gitmen gerekiyor, Külkedisi."

Bartu göz ucuyla ona baktı. "Külkedisi, Lâl."

Lâl, başını Bartu'ya çevirdiğinde birkaç saniye bakiştılar, sonra gözlerini ilk kaçırın Bartu oldu.

Bartu'nun kollarının arasından ayrıldığımda başımı eğip Koza'nın gittiği yöne baktım ama o yoktu. Kaşlarım çatıldı, Işık ise omzunu kaldırarak ellerini çenesine yerleştirdi.

"Tamam o zaman," dedim ağzımın içinde geveleyerek ve Yankı'nın gittiği yöne yürüdüm. "Ben," dediğimde kalbimin atışını bir kez daha hissettim ve düşünmeden o tarafa ilerledim. Önümde yürüyen çocuklar hızımı yavaşlatsa da sahnenin arka tarafına doğru çıktım ve karanlığı, onun ardından sokağa çıkan yolu gördüm.

"Yankı," diye seslendim fakat sesim güçsüzdü. Karanlık dar koridor-da yürümeye devam ederken ellerimle duvardan destek aldım ve bir kez

daha, "Yankı," diye seslendim. Büyük ihtimalle sokağa çıkmıştı; kendini güçsüz hissetmiş olabilir miydi?

Dış kapının önüne gelip dışarıya baktığımda onu sokak lambasının altında gördüm. Sigarasını içiyordu ve gözleri yerdeydi. Her ne düşünüyorsa, bu onun kaçmasına neden olmuştu. Ondan vazgeçtiğimi mi düşünüyordu? Ona güvenmediğim için onu istemediğimi mi düşünüyordu?

Ona hâlâ güvenmiyor muydum?

Bunların hiçbirini düşünmeden onun yanına gitmek için adım attım ve adımlarımın sağlam olmasına dikkat ettim. O oradaydı, karşımdaydı ve itiraf etmişti. Okuduğum kitaplardakilerden bile daha güzel bir itiraftı ve onunla ben, bir kitabın içine yerleşemeyecek kadar acıya batmıştık.

Ayaklarımın altında ezilen yağmurla karışık karlar çamura dönüşmüştü ve paçalarımın bulaşıyordu ama bunu umursamadım. Yeni akşam olmuştu ama sokakta tek bir ses bile yoktu; bomboş bir sokak, tek ışıklar sokak lambalarıydı.

Yine sokak lambaları.

Birbirimize ilk defa kalbimizi açtığımız ve onu terk ettiğim sokak lambaları. Üçüncü seferde ne olacaktı?

Onu görmeye gittiğimde de böyleydi; tek başınaydı, kaldırımında oturmuş bekliyordu, hem de ne olduğunu bilmeden. Şimdi de mi bekliyordu? Belki de beni bekliyordu.

Başını yerden yavaşça kaldırdı; gözlerimiz buluştuğunda sigarasından son dumanını çekti, bana doğru döndü. Tepesindeki sokak lambasının sarı ışığı yüzünü aydınlatıyordu ama aşağıda tuttuğu ellerini tam göremiyordum.

Elimin tersiyle gözümünden akan son yaş sildim. O beni biliyordu, o beni yedi yaşındaki kız çocuğu olarak da biliyordu. O evden çıkarken elini uzattığında, bana ayakkabılarını ve sonra da ceketini verdiğinde benim kim olduğumu bilmiyordu belki ama şu an biliyordu.

Ben Koza'nın kız kardeşi ve dayısı tarafından cehenneme sürüklenen o küçük kız çocuğuydum.

Beni bütün bunlara rağmen seviyordu. Halbuki okuduğum kitaplarda insanlar bazen her şeye rağmen sevemezdi ama o beni seviyordu, bu kadardı.

Karşısında durduğumda derin bir nefes verdi ve yüzüme içini çekerek baktı. Bütün zamanları içinde barındırdığını hissettim çünkü bu kez, yedi yaşındaki kız çocuğunu da görüyordu veya önceden de

görmüştü ama bunu bana göstermemişti. Aslında söylediği gibiydi, o zaten geçmişimi öğrenmemiş, benim geçmişimde yer almıştı.

“Beni affedebilecek misin?” diye sordu, ilk cümlesi bu oldu.

Biraz daha yaklaşıp sokak lambasının ışığının yüzüme vurmasını sağladım. “Hangi konuda?”

“Seni küçükken yanıma alıp bizimle büyütemediğim için,” dediğinde aklımdan hiçbir zaman bunun geçmediğini fark ettim. “Oradaydın, yanımdaydın, unutamıyorum.” Yavaşça uzanıp beremden dışarıya çıkan saçımı geriye attı, sonra beremi düzeltirken acıyla dudaklarını birbirine bastırdı. Parmaklarının ucu buz gibiydi. “Senelerce o kız çocuğunu unutamadım, Koza’ya sordum ama bazı geceler rüyalarım bile girdin. Ufak, siyah saçları, kocaman gözleri olan kız çocuğu. Korku dolu gözlerinde hâlâ şefkat vardı.” Omzunu kaldırdı. “En çok bu yüzden özür dilerim, seni bizimle büyütemediğim için ve gözlerindeki şefkatten bile seni tanıyamadığım için.”

“Senin bir suçun yok,” dedim kendimden emin bir sesle. “Sen sadece yardım ettin.” Ellerimi montumun cebine yerleştirdim. “Ama dürüst olacağım artık sana Yankı. Ben isterdim.” Yeniden gözlerim doldu. “Seninle ve sizinle büyümeyi. En kötüsüyle yüzleşsem bile sizin gibi bir ailemin varlığını bilmeyi çünkü o günden sonra hiçbir şey yolunda gitmedi. İlk önce yetiştirme yurduna verildim, sonra bir adam beni aldı ve kötülüklerle o yaşta da tanıştım. Sizinle olsaydım yine kötülüklerle tanışırdım belki ama o kötülükler karşımda olurdu, hemen yanımda değil.” Derin bir nefes verdim, gözyaşlarımı durdurmak istedim. “Olsun, demek ki o beni askeri olarak bu şekilde yönlendirmek istedi, hayatı bu şekilde öğreneceğimi düşündü. Demek ki olması gerekenler bunlardı.”

Yankı’nın kaşları havaya kalktı ve benim safımda, Koza’nın karşısında durmasını o an istediğimi fark ettim. Ama o, “Her zaman başka bir yol olduğu gibi, her zaman bir neden de vardır,” dedi. “Belki de senin bizim yanımda güvende olamayacağını düşünmüştür.”

Gözlerimi ondan kaçırdığımda, “Hadi ama,” dedim. “Daha kötüsü olamazdı, asla olamazdı. Bana onu mu savunacaksın? Sen olsan kardeşini bırakabilir miydin?”

Yutkundum. “Ben kardeşimin ölümünü gözlerimle izleyip engellemedim,” dedi kısık sesle. “Acılar içinde kıvrandı ama hareket edemedim. Korktum.”

"Sen korktun," dedim. "Çocuktun."

"O da çocuktu," dedi. "Ve belki de korkuları vardı."

"Ne olursa olsun," Başımı iki yana salladım. "Seneler sonra beni yanına aldığı anda bile kendini, kim olduğunu göstermedi ve Ekip'e yerleştirdi. Dayak yedim, Yankı ve o dayak yediğimi biliyordu çünkü bu şekilde öğretiyorlardı. Hırsızlık yaptım, kendimi kullandım, bazen bir fareydim ve kedilerin arasına gönderildim. Ondan önce, onun alkışlarıyla tanıştım ve beni askeri olarak bildi. Beni hiç sevmeydi. Hatta biliyor musun, Işık'ı bile benden daha çok seviyor."

"Senin için nelerden vazgeçtiğini bilmiyorsun," deyip başka yöne baktı. "Ama sana bunları söyleyecek kişi ben değilim. Sana onu affet diyemem, sana beni de affet diyemem ama anla diyebilirim. Çünkü unutmama, hepimiz çocuktuk ve yaptığımız bütün hatalar da çocukluğumuza dayanıyor."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Sen korktun ve ablanı kurtaramadın ama şu an hiç de korkak bir adam değilsin. Değiştin."

Lafımı yarıda kesti. "Nereden biliyorsun?" diye sordu. Hiçbir cevap vermeden yüzüne baktım; sahiden, nereden biliyordum? Yankı Sarca korkmaz diye düşünmekle aynı şeydi bu. Kesin ve netti. "Bazı geceler odanın en fazla ışık alan köşesine gidip kulaklarımı tıkayarak geçmişimi susturmaya çalışıp çalışmadığımı bilmiyorsun." Duraksadım. "Bazı günler, öz babamdan korktuğumdan nereye kaçtığımı bilmiyorsun. Nefret ettiğim insanların yüzüne sadece onlardan korktuğum için baktığımı bilmiyorsun. Çünkü söylemedim ve göstermedim."

"Bana hiçbir şey söylemedin ki," dediğimde sesimde sitem vardı.

"Çünkü sen bazı geceler benim için odanın en fazla ışık alan köşesiydin, Helin. Korkularım seninle geçti." Sırtını sokak lambasına yasladı. "Ve bu bana yetti. En çok bu yüzden kim olduğundan kaçtım belki de çünkü bilirsem o ışık da gider sandım. Gidersin sandım." Gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Gittin. Ben de korkularımla kaldım. Bir daha gider misin bilmiyorum ama bizim de hatalar yapabileceğimize, korkabileceğimize inan."

Haklıydı ama anlaşılmadığım bir nokta vardı. "Belki de bir insanın hayatında büyük bir yerim olabileceğine inanmıyorumdur," dediğimde inanamayıp gözlerini bana çevirdi. "Çünkü kimsenin hayatında önemli bir yerim olmadı benim. Buna alıştırdım."

"Ben senden başka kimseyi böyle sevmedim," dedi net bir sesle. "Senden başka kimseye âşık olmadım. Ben kimse için kendimi böyle feda etmedim, ben kimse için hayaller kurmadım, ben kimse için bu kadar susmadım, ben kimse için kendimle bu kadar savaşmadım. Ben kimse için ölmedim böyle Helin, kimse için bu kadar yaşamak istemedim. Diğerleri kimse oldu, sen her şey oldun." Kaşları çatıldı. "Ben seni her şeyim yaptım ve sen gittiğinde her şeyimi kaybettim."

Ona doğru biraz daha yaklaştığımda aramızda kısacık bir mesafe kaldı. "Yankı," dedim. "Ben de sana sırtımı döndüğüm an bıçakladığımda bile bir nedenin olabileceğine inanacak kadar sana güvendim."

"Ben de güvendim, Helin," dedi başını iki yana sallayarak. "Eğer bu güvence ben de sana güvendim. Kim olduğunu anladım, yine de sana sırtımı döndüm defalarca. Zaten benim umurumda olan hiçbir zaman ben olmadım, diğerleri oldu. Gözümün içine bakarak yalanlar söyledin, ben yalanlara nedenler buldum, onları doğrularım yaptım. Bunun adı güvence ben de güvenmişim sana."

"Şimdi ne değişti?" Bakışlarındaki ifade değişti. "Artık o bıçağı saplamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Senin verdiğin acıya da razı olduğumu düşünüyorum," dedi sakince, ardından duraksadı ve kısık sesle, "Gidecek misin yine?" diye sordu, korkuyu ıstıttı. "Bu yüzden mi soruyorsun?" Hiçbir cevap vermediğimde gözlerinde de korkuyu gördüm. "Yine mi sokak lambasının altında?" diye sordu. "O yüzden mi geldin?" Bir adım ileriye gidip sokak lambasının altından kaçtı. "Bunu burada yapma, sokak lambasının altında yapma çünkü seninle güzelleştirdim, kötüleşsin istemiyorum."

"Yankı," dediğimde başını iki yana salladı.

"Gerçekten engellemeyeceğim artık gitmeni," dedi. "Ama burada değil, bir kez daha değil. Üçüncü kez bir sokak lambasının altında terk edilmeyeceğim. Eğer beni bırakmak istiyorsan gündüz vakti, sokak lambaları yanmıyorken yap bunu. Ben senden sonra sokak lambalarını güzel hatırlamak istiyorum."

Parçalandığımı hissettim. Günlerdir ayıydık ve içim çıkana dek ağladığım geceleri, onun fotoğrafına bakarak iç çektiğimi, onsuz yapamayacağımı anlamıyordu. Denemiştim hatta onsuz yapabileceğime inanmışım ama kalbimin eksik atacağını da görmüştüm.

Ona her şeye rağmen âşıktım, her şeye rağmen seviyordum.

Ona doğru yürüdüğümde benden kaçmak istiyor gibiydi; altında kaçtığı ben değildim, gidişimdi. Durdum, yüzlerimiz birbirine dönüktü. "Lütfen," dedi. "Gitme demiyorum ama şimdi gitme Helin. Şu an değil."

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda annesine ve babasına da bu şekilde konuşup konuşmadığını merak ettim çünkü karşımda küçük bir çocuk gibiydi.

"Ben daima senin odanın ışık alan tarafı olmak istiyorum, Yankı," dedim. "Hatta o oda, o yuva, o ev olmaktan başka hiçbir isteğim yok. Belki kırık dökük, belki bazen soğuk, belki bazen dağınık ama senin yuvan olduğumdan beri, çocukluğumun da sanki yuvası oldu." Sesim titrediğinde, "Hatalar yaptık, belki hatalar yapmaya devam edeceğiz ama ben seni sevmekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim," dedim.

"Gitmeyecek misin?" diye sordu. Turkuaz gözlerinde umudu gördüm.

"Gitmeyeceğim," dedim. "Gitsem de kalıyorum ki zaten seninle."

"Hiç mi?" dedi çocuk gibi.

"Sokak lambasının altında hiç," dedim.

"Hep sevebilecek misin beni?" diye sordu bu kez de.

"Hep seveceğim seni, kim olursan ol," dedim. O beni kim olursam olayım sevmiştii.

"Peki göğsündeki boşluğa yatırıp uyutacak mısın bir kez daha beni?" diye sorduğunda kaşlarım havaya kalktı. Beklemiyordum çünkü Yankı Sarca böyle değildi. O da bunu anladı. Karşımda kendisini engelleme-yen bir adam vardı. "Küçüktüm, annem hep şefkat gösterebilir isterdim, hiç yapmadı. Şefkati sende tattım, hayalini kurdum. Yapar mısın bunu?" Gözleri açıldı. "Çok isterim, Helin. Çok isterim." Nefesimi verdiğimde başımı aşağı yukarı salladım ve başka hiçbir şey söyleyemedim çünkü diğer bütün itirafları bir yana, bu bambaşkaydı.

Yankı durduğu yerden hızlı adımlarla bana doğru geldi ve hiç düşünmeden kollarını belime dolayıp sımsıkı sarıldı. Başını boynumun girintisine gömdüğünde derin bir nefes alıp, "Kokunu," dedi. "Seni, her şeyini." Ben de kollarımı boynuna sardığımda parmaklarımın ucuna yükselip başımı omzuna yasladım.

O çimlerde uzanan kız çocuğuydum; olmayacağına inanıyordum, kitaplardaki gibi olmayacağını düşünüyordum ama şimdi hissettiklerim, o hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi.

Boş bulunup, "Helin Aktan seviliyor," dedim sarıldığım yerde. "On beş yaşındayken bir kitap okumuştum, o kitapta kimsenin beni sevmeyeceğini düşünüp ağlamıştım. Şimdi Helin Aktan seviliyor."

"Hangi kitap?" diye sordu.

"*Vadideki Zambak*'taki gibi," diye mırıldandım. "Gerçekten seviyorum, değil mi? Beni kimsenin sevebileceğini düşünmezdim."

"Çok seviyorum," dedi. "Yemin ederim çok seviyorum. Varsa sen, yoksa sen." Başını gömdüğü yerden kaldırdı ve elleriyle yüzümü avuçladı sonra parmaklarıyla yaşları sildi. "Öyle bir seviyorum ki Helin, her şeyim sana. Bütün kalbim, bütün aklım sana. Delirdim ben, öyle çok seviyorum."

Gülümsediğimde hiç ummadığım bir şeyi yaptı.

"*Zambağım benim, düşüncemin okşadığı, ruhumun öptüğü güzel çiçeğim, insan biçiminde açmış bir çiçeksin sen,*" dedi *Vadideki Zambak* kitabındaki gibi. "*Dik, beyaz, mağrur, hoş kokulu, yalnız zambağımsın benim.*"

"Yankı," dedim, gözlerim açıldı. "Biliyorsun."

Başını aşağı yukarı salladığında aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı, gözlerini açtı. "Sana bir şey vereceğim," dedikten sonra dolan gözlerimin içine baktı.

"Nedir?" dedim burnumu çekerek.

Nefesini verdi, beni sokak lambasına yaslayıp geriye çekildi. Elini gömleğinin yakasından içeriye geçirip bir zincir, ardından zincirin ucunda bir kolye çıkardı. O kolyeye baktığımda kalbimin teklediğini hissettim çünkü anahtardı, büyük bir anahtardı; o kırmızı ışıklı odada annemden kalan yadigâr anahtardı ve Yankı boynundan çıkarıyordu.

Tereddüt etmeden bana yaklaşıp boynumdan geçirdi. "Seni kurtardıktan sonra," dedi. "Montumun cebinde buldum ve hiç atmadım, belki bir gün o yaralı kız çocuğuyla karşılaşırım da ona veririm ümidiyle."

Titreyen ellerim boynuma astığı anahtara gitti. O evin içinde, o kırmızı ışıklı odada annemden bana kalan tek parça bu anahtardı. Dayımın evinde annemin yırtık bir fotoğrafının yanında görmüştüm. Benim tek gücüm, tek varlığımı ve o kırmızı ışıklı odadan ayrılırken tek yanıma aldığım bu anahtar olmuştu.

* Honoré de Balzac, *Vadideki Zambak*, çev. Samet Baysal (İstanbul: Yediveren Yayınları, 2021), 143.

Zamanla unutmuştum ve hatırladığımda da Yankı'nın atmış olabileceğini düşünmüştüm ama atmamıştı.

Gücüm ellerimdeydi, gücüm Yankı'nın da ellerindeydi; gücüm yine onun tarafından bana verilmişti. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda içimdeki duyguları ifade edebileceğim hiçbir cümlem yoktu ama dizlerim zangır zangır titriyordu, mutluluktan.

"Geçmişteki yaralı küçük kız çocuğu," dedi. "Şimdi o kadın benim hayatımın bütün zamanları oldu. Geçmiş, şimdi ve gelecek. Sen benim kadere inanma nedenimsin, Helin." Nefesimi verdim, ağlayacaktım ama ağlamak istemiyordum. Ona sarılmak istiyordum, onu içime hapsedmek istiyordum ama hiçbiri yeterli olmayacaktı. "Bugün, bu gece sana umut olsun bu kolye. Ne olur, olsun. Kurtarsın seni içindekinden."

Bir anda onu ceketinin yakalarından sertçe kendime çekip dudaklarından öptüğümde boş bulundu, elleri havada kaldı. Sıkıca tuttuğum yakalarıyla onu kendime biraz daha çektiğimde aslında tutunuyordum çünkü heyecandan ve mutluluktan düşecek gibiydim.

Birkaç saniye sonunda havada olan elleri yüzümü kavradı ve öpüşüme karşılık verdiğinde sırtımı sokak lambasının direğine daha fazla yasladı.

Dudakları. Nefesim, hislerim, gerçeklerim... Bütün duygularım dudaklarında gibiydi ve kalbimin öyle bir atmasına neden oluyordu ki son nefesime kadar onu öpebilirdim. Büyük bir özlemle içine çektiğinde elleri yüzümden belime kaydı ve beni kendine yasladı. Dudaklarıyla alt dudağı-mı emdi, ardından dilini dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Sonra yeniden öptü beni, sakindi ama belime doladığı kolları beni kendisine öyle bir yaslıyordu ki sakinliğinin bitmek üzere olduğunu hissediyordum.

Ellerim yakalarından boynuna, boynundan saçlarına ilerlediğinde parmaklarımla saçlarını okşadım, ardından çekiştirerek dudaklarına doğru nefesimi verdim. Yankı da aynı şeyi yaptığında bu kez öpüşü sertleşti ve eli belimde gezinmeye başladı. Parmaklarını sırtımdan içeriye, çıplak tenime sürtmeye başladığında soğuktan ürperdim ve kendimi ona daha fazla yasladım. Hem ateş hem buz. Hissettiğim tam olarak buydu.

Elim saçlarından boynuna indiğinde anahtarı boynuna kolye diye takmış olması, ona daha fazla hapsolmama neden oldu. Ne zamandan

beri rakıyordu? Öğrendiğinden beri. Bildiğinden beri. Kafayı yiyecektim.

Dişlerimle dudaklarını çekiştirdiğim esnada Yankı, "Çok özledim," dedi parmaklarını tenime bastırarak. "Çok özledim." Bir anda havalandığımı hissettim, sonra bacaklarım Yankı'nın beline sarıldı. Sokak lambasının direği sırtımdaydı, bir de Yankı'nın elleri. "Her şeyini özledim." Dudaklarımdan öptü, çekildi. Gözlerimin içine baktı, büyük bir aşkla. Onun gözlerinde aşk vardı. "Yaşıyorum seninle." Bir kez daha öptü fakat bu kez daha sert. "Hiçbir şey umurumda değil."

Bir eli belimden yavaşça kalçama kaydığında ve oradan da bacaklarımı okşadığında dudaklarını dudaklarımdan ayırıp çenemi öptü, sonra boynuma ilerledi. Kalbim son hızda atarken elim sıkıca ensesini tuttu. "Yankı," diye mırıldandım. "Bir gören..." nefesini boynuma verdi, hafifçe inledim, "bir gören olacak bence." Ama ona daha sıkı sarıldım.

Yeniden dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattığında, "Dünyadaki bütün sokak lambaları," dedi geriye çekilerek. Söylemese de anladım, öpüşünde özlem vardı, sevgi vardı, aşk vardı.

"Yankı," dedim. "Bir gören..."

"Umurumda değil," dedi, ardından başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Nöbetçiler," dedim.

"Umurumda değil," dedi.

"Koza," dedim.

Dudağı kıvrıldı. "Hiç umurumda değil."

Sokağa bakarak, "Çocuklar?" dedim.

Duraksadı, geriye baktıktan sonra nefesini verip beni aşağıya indirdi. Dizlerim titrerken direğe yaslanmak yerine omzunu tutup ondan destek aldım. Dudağına bulaşan rujumu gördüğümde kendimi tutamayıp güldüm ve başparmağımla sildim. "Bence," dedim. "Artık gitmemiz gerekiyor." Ardından boynumdan sarkan kolyeyi içeriye sokarak gizledim.

"Ya," dedi Yankı. "Neden sürekli bir engel, bir ortam, bir olaylar lan," dedi öfkeyle. "Birisi benimle dalga mı geçiyor?"

Güldüğümde, "Nasıl yani?" dedim anladığım halde. "Ne demek istedin?"

"Diyorum ki," dedi üzerine basarak. "Sevgili *Altıncı Sokak Nöbetçisi Helin*'i ben ağız tadıyla doya doya öpemeyecek miyim? Yok mu bize şöyle bir haftalık bir izin?" Gökyüzüne baktı. "Ara ver, istiyorum artık."

Gözlerim açıldı, karnımdaki sıcaklık bütün vücuduma yayıldı. "*Altıncı Sokak Nöbetçisi, Helin,*" dedim. "Bunu senden hep duymak istiyormuşum aslında. Ne kadar fazlalık olsam da en başından beri Sokak Nöbetçisi olmak istiyordum."

"Fazlalık mı?" Önümden çekildi ve yurt kapısını işaret ettiğini sandım, ardından bana elini uzattığını gördüm. Gözlerim irice açıldığında tutmam için bekledi. Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdiğimde, "Bu ailenin elleri vardı Helin, bacakları vardı," dedi. "Bu elinin gücü, yumrukları vardı. Bu ailenin beyinleri de vardı. Ama bu ailenin bir kalbi yoktu." Elimin tersini öptü bir süre, ardından uzaklaştırdı. "Sen ilk önce benim sonra bu ailenin, Sokak Nöbetçileri'nin kalbi oldun. Asıl sen olmazsan biz ölürüz." Parmakları parmaklarımı daha sıkı kavradı. "Ben ölürüm."

Sokak Nöbetçileri'nin kalbi Helin Aktan.

Ben de onun elini daha sıkı tuttum ve yürümeye başladık. Eskiden de onun elini tutmuştum ve o da benim elimi tutmuştu ama bu kez daha diktim ve o da daha dikti. Daha güven doluydu, daha inançlıyım.

Bu kez, *bitmesin hiçbir şey*, dedim iç sesimle.

Sanki duymuş gibi kapıdan girerken, "Bir daha üzmeyeceğim," dedi. "Olur da üzersem, kendimi daha fazla üzeceğim senden," dedi. "Söz veriyorum."

"Bir daha yalan yok," dedim ben de. "Bir daha rol yok. Söz veriyorum."

İkimiz de sözler verdik, bir daha bozmamak adına. Bozmak istemeyerek. Umduğum, ikimizin de bu yoldan dönmemesiydi.

Yurttan içeriye girdiğimizde direkt köşede oturan Sokak Nöbetçileri'ni gördüm. Yurdun içinde az çocuk kalmıştı ve onlar da kendi hallerinde eğleniyorlardı. Mutlu ve Bartu, Koza'yla ağız dalaşındaydı ve Işık da onlara bakıp gülüyordu. Lâl ise durgun gözlerle onları izliyordu. Bu da konunun Koza'yla ilgili olduğunu gösteriyordu.

Onlara biraz daha yaklaştığımızda ilk gören Işık oldu; ellerimize bakıp ıslak çaldı. Diğerleri de ağız dalaşından ayrılıp bize döndüğünde Mutlu ile Bartu sırttı, Lâl göz kırptı ama Koza...

Baktı, başını çevirdi, sonra bir daha baktı, ardından bir daha. Yanlarına gittiğimizde, "Sonuncu'nun parmaklarını geçirdiği parmaklar, Helin'in parmakları mı?" diye sordu.

"Kısaca el ele tutuşmak diyorsun herhalde yavşak Koza?" dedi Bartu. "Evet, tam olarak ondan."

"Ay bunlar barışmış," dedi Mutlu ellerini yanaklarına koyarak. "Ay nasıl mutluyum. Kismetse düğün ne zaman?"

Yankı'yla birbirimize bakarak kaşlarımızı çattık ama Koza hâlâ ellerimize bakıyordu, o da kaşlarını çatarak bana baktı. "Adam sek sek oynamayı bile bilmiyor," dediğinde diğerleri gülmeye başladı. Bulabildiği tek hata bu olmuştu bir anda. "Ciddi misin sen ya?"

"Koza sen çok mu biliyorsun?" dedim ve başımı Yankı'nın omzuna yasladım, Yankı alnıma öpücük kondurdu. Koza gözlerini kocaman açıp ayağa kalktı ama Bartu sertçe geri oturttu.

"Bu Kelebek saatlerdir sizin yanınıza gelmek için savaş veriyor. Yeni bir Mutlu Sarca doğuyor diyebilir miyiz?" Mutlu keyifliydi.

Bartu alayla Koza'ya baktı. "Oğlum derdin ne?" dedi imayla. "Gören de Yankı'ya âşıksın sanabilir ya da Helin'in *kıskanç abisi* falan."

"Yankı'ya mı âşık?" diye sordu Mutlu. İkisine baktı. "Şöyle bir bakınca yakıştırmadım desem yalan olur."

"Kıskanç mı abi?" dedi bu kez de Koza.

"Sahiden ya Koza," dedim. "Derdin ne?"

Koza sertçe Yankı'ya baktı. "Bu konuyu konuşmuştuk," dedi kaşlarını çatarak. "Hem de gözlerimin önünde. Gözlerimin önünde, Sonuncu."

"Açıklayacağım," dedi Yankı. "Düşündüğün gibi değil hiçbir şey."

"Hayda!" dedi Mutlu kollarını kavuşturup. "Lâl ile Helin bitti, siz mi başladınız? Lan ne oluyor?"

"Niye bu ailede herkes birbirine yanlıyor?" diye sordu Bartu.

Işık'ın hemen yanına oturduğumda Yankı'nın elini bırakmak için hamle yaptım ama öyle sıkı tutuyordu ki bırakmadı. "Abart," dedi Mutlu. "Kız kangren oldu."

"Ah," dedi Yankı ve elimi bıraktı. "Unutmuşum."

"Kızın elini mi unuttun elinde?" diye sordu Koza, sonra bana döndü. "Düşün, daha ne yavşaklıklar yapar bu? Elini de keser."

Işık kahkaha atıp, "Yavşaklıkla ne alakası var?" diye sordu.

Koza hepimize kızgın bakarken Işık'a yumuşak bir ifadeyle döndü. "Bir daha yavaşlık der misin?" diye mırıldandı. "Küfür ağzına çok yakışıyordu da."

Bartu öksürüp elini Koza'nın omzuna bastırduğunda Mutlu da çenesini tutup çevirdi. Işık gülümsediğinde bakışlarını Lâl'le kesişti. Heyecanla Yankı'yla ikimize bakarken gözlerinde öfke ya da eskiden olan kini var mı diye anlamaya çalıştım ama yoktu. Bir şeyleri kabullenmiş gibiydi. Gülümsedim, gülümsememe karşılık verdi ve onaylanmış gibi başını salladı. Sonra bakışları Yankı'ya döndüğünde ona da gülümsedi ama Yankı gülümsemeden gözlerini Koza'ya çevirdi.

Yankı, Koza, Lâl üçlüsünün arasında neler oluyordu? Yankı'nın Lâl'e olan bu mesafesinin altında sadece yalan yatmıyor olabilir miydi?

"Tabu oynayalım dedik." Işık heyecanlı konuşuyordu. "Sizi bekledik. Hem bizim de zamanımız varken..." Göz kırptı bana ama Koza ile Yankı yeniden bakıştı. "Grupları oluşturalım hadi."

"Yedi kişiyiz, nasıl olacak?" diye sordum.

"Ben ve Helin aynı gruptayız," diye atladı lafa Koza. Göz ucuyla ona baktığımda Işık'a döndü. "Bir de sen."

"Hayır, kedi adam," dedi Işık, dilini damağına vurup. "Ben karşında olup seni yenmek istiyorum." Gözlerini üzerine dikti. "Yine." Aralarındaki sözsüz bakışma tuhaftı.

"O halde ben," dedi Yankı. "Koza ve Helin olalım."

"Burada bile Helin'le olmak istemesen şaşırırdım Sonuncu ya," dedi Koza. "Bir yerden de çıkmasan keşke."

"Bu adam niye bu kadar hanımcı oldu ya?" dedi Mutlu, Bartu'ya dönüp. "Önceden böyle değildi."

Bartu kaşlarını çatı. "Siz üçünüz çok güçlü oldunuz."

"Bizi aşağılama," dedi Işık. "Koza ve Yankı basit, Helin'in üzerine oynasak yeter."

"Kelime kelebek çıkarsa Koza'yı gösterebilir miyim peki?" diye sordu Mutlu. "Lütfen göstereyim, suratı çok güzel oluyor."

"Nil, bebeğim," dedi Koza gözlerini devirip. "Bu çeşit bir ikizinin olması nasıl bir duygu, anlatır mısın? Ömür törpüsü de çünkü kendisi."

"Nil, bebeğim mi?" Mutlu nefesini verdi. "Sen gerçekten seni öpmemi mi istiyorsun?" Bartu'ya ters bir bakış attı. "Sen niye bu herife bir şey demiyorsun, gözünün önünde at gibi Işık'a koşuyor."

"Aşağıdan bakıyorum, yavşak," dedi Bartu. "Üstten bakıyorum, yine yavşak. Sağdan, soldan her tarafından, yavşak. Laf söylesek de söylemesek de yavşak. Sırıtıp duruyor, dokunmuyor ki adama."

Koza sırıttı. Güldük.

"Hatta," dedi Işık. "İlk siz başlayın ezikler, kendime o kadar güveniyorum ki."

"Tamam o halde," deyip Koza'ya döndüm. "Taş kâğıt makas, kazanan ilk başlıyor." Koza başını salladı ve ellerimizi çarpmaya başladık. Üçüncü seferde ben kâğıt, o taş yaptığında kazandığım için elimi onun avcuna sarıp, "Kâğıt taşı sarar," dedim. "Kazandım."

"Ah," dedi Koza. "Bir an abinin elini tutuyorsun sandım, küçük..." Duraksadı, hepsine baktı. "Helin. Küçük Helin."

Mutlu, "Abin mi?" diye sordu, sonra bana döndü. "Helin, bebeğim," dedi. "Bu çeşit bir abin olması nasıl bir duygu, anlatır mısın? Ömür röprüsü de çünkü kendisi."

Dondum kaldım, Koza da öyle hatta Yankı da. Hiçbir şey demediğimizde, "Şakaydı," dedi. "Hepiniz mi Koza'ya üzülüyorsunuz ya."

Kısa bir sessizlik oldu. O sırada Işık telefonunu çıkardı ve rasgele kelimelerden seçip önüme uzattı. "Üç dediğimde başlayacaksın," dedi. "Bir," lanet olsun, "iki," kelime bebekti, "üç. Başla."

Bebek. İlk Yankı'ya döndüm, sonra Koza'ya, ardından Yankı'ya. "Şimdi biz seninle sevişirsek ne olur?" diye sordum Yankı'ya.

"Ölürsünüz," dedi Koza.

"Alev, alev, Helin," dedi Yankı. "Ateş çıkar."

"Alevine, ateşine başlatma; savaş silahı gibi," dedi Koza. "Ne sevişmesi ya?"

"Of," dedim Koza'ya dönüp. "Sen en çok neyden korkuyorsun?"

"Bana aklımdan geçeni söyleme," dedi.

"Hamileyim," dedim bir anda. "İçimde ne var?"

"Kalbim sıkışıyor. Yankıcanlar ve Helinhanlar," dedi Koza.

Hepsi şaşkınlıkla bana baktığında, Yankı, "Rüyamda düşen tablo gerçekmiş," diye mırıldandı.

"Tabloyla ne alakası var ki?" dedi Bartu. "Ben sabitledim onu, düşmez hayatta."

"Amına koyayım o tabloyu sabitlediğin günün o halde," dedi Yankı bir anda. "Keşke o duvara çaktığın çivileri tek tek bana çaksaydın."

"Ne alaka lan?" diye karşı çıktı Bartu. "İyilik yaptım işte. Hadi deprem olursa?"

"Keşke olsa," dedi Yankı.

"Ne anlatıyorsunuz siz ya?" dedi Koza.

"Oğlum, ortalık karıştı lan," dedi Mutlu. "Herkes birbirine bir şeyler diyor."

"Koza, en çok neyden korkuyorsun ya?" dedim ben sertçe. "Yankı ve benim yapabileceğimiz bir şey."

"Ben anladım," dedi Yankı. "Kalbim hızlandı, Helin. Mahvoluruz."

"Kalbini durduracağım ben şimdi senin," diyen Koza bir anda ayağa kalktı.

"Ya hamileyim, hamileyim içimde ne var?" diye bağırdım.

"Ya siz ne ara işi pişirdiniz?" diye haykırdı Mutlu.

"Süre ilerliyor," dedi Işık kahkahayla.

Bartu hâlâ aynı konudayken, "Oğlum tablo ne alaka lan?" dedi. "Daha mı iyi sabitleseydim?"

"Yankıcan ve Helinhan," dedi Koza dehşetle ve kendini koltuğa bıraktı. "Hangisi geliyor? Kalbime inecek şimdi. Kız mı erkek mi?"

"Onlara ne isim verilir?"

"Onlara vereceğimiz isimleri özel olarak mı konuşsak?" dedi Yankı.

"Son on saniye," dedi Işık gülerek.

"Lan Koza," dedim sert çıkarak. "Lan Yankı. Beyniniz nerede lan?"

"Benim tabloda," dedi Yankı.

"Oğlum ne tablosu ya," dedi bir kez daha Bartu. "Kaldırayım mı onu oradan şimdi ben? Hediye değil miydi?"

Dayanamayıp Yankı'ya döndüm ve gözlerimi kocaman açarak, "Ben senin neyinim?" dedim.

"Son beş," dedi Işık.

Yankı gülümsedi ve saçlarını karıştırarak, "Her şeyim," dedi.

"Ya," dedim elimi masaya yaslayarak. "Başka?"

"Yuvam," dedi.

Elimi çeneme yerleştirdim. "Ya Yankı, peki ya başka?"

"Lan, oyun geçiyor," dedi Koza sertçe. "Ben kaybedemem."

Yankı hafifçe eğildi. "Sevgilim," dedi.

"Ne?" dediğimde gözlerim açıldı ve oyunu tamamen unuttum.

"Bebek lan bebek!" diye haykırdı Koza. "Kelime bebek!"

"Off" dedi Işık sertçe. "Son sanlye bildiniz! Lanet olsun Koza."

"Ya Yankı," dedim yayılarak. "Sevgilin miyim gerçekten?"

"Sizinle ortak olan bana yazık," dedi Koza. "Alo, kendine gel." Kolumu iteklediğinde yanağımdan yüzüm düştü ve kaşlarım çatıldı. Yankı sırttıığında Işık ikinci kelimeyi açıp Yankı'ya uzattı.

"Bir," dedi Işık ve Yankı sırtıtmaya başladı. "İki." Direkt bakışları Koza'ya döndü. "Üç."

"Koza," dedi Yankı.

"Konuşma," dedi Koza.

"Oğlum, ortağız," dedi Yankı gülerek. "Küstün mü?"

"Konuşma, canımı sıkıyorsun," deyip bana döndü. "Sen gerçekten hamile misin?"

"Değilim, Koza," dedim gülerek. "Misal."

"Hep misal kalsın," dedi Koza.

"Koza!" dedi Yankı. "Beni dinle."

"Özür dile benden," dedi Koza.

"Koza'ya bakın," dedi Mutlu. "Bildığınız trip atıyor."

"Koza, biz hep beraber bu gece nereye gideceğiz?"

Koza ilk önce yüzünü astı, sonra pis pis sırttı. "Pavyona."

"Ha?" dedi Bartu. "Hani rakı içmeye..." Koza bakışlarıyla onu susturdu.

"Pavyon mu?" diye sordum Yankı'ya.

"Uydurma," dedi Yankı gözlerini açarak. "Lan biz bugün nereye gideceğiz?"

"Pavyona oğlum, üç kızla işte."

Mutlu ortamda ne dönüyorsa anladı ve Koza'ya katıldı. "Aa kızlar, şu turkuaz külot partisinden gelsin o halde," dedi.

"Yankı," dedim ona dönüp. "Pavyona mı gideceksiniz?"

"Yok, ne pavyonu o ne demek?" dedi Yankı telefonu bırakarak. "Asla bilmiyorum öyle şeyler. Ne işim olur benim pavyonla." Kaşlarımı çatmaya devam ettim. "Güzelim, ben hayatımda pavyona hiç git..." Durdu; Bartu, Mutlu ve Koza ona baktı. "Yani belki bir kez..." Bartu başını eğdi. "İki." Mutlu sırttı. "Tamam üç ve daha fazla ama birkaç tanesi görev içindi."

"Süre bitiyor," dedi Işık kaşlarını çatarak.

"Oğlum sana ne oldu lan?" dedi Bartu. "Helin büyü mü yaptın?"

"Bartu pavyona mı gideceksiniz?" diye sordum.

Koza lafa atladı. "Yankıcanlar ve Helinhanlar acaba pavyona giden birini isterler miydi?"

"Son on saniye," dedi Işık.

"Helin," dedi Yankı oyuna dönerek. "Ben en son ayaklarımı bulamıyordum hani, sen benim pantolonumu çıkarmıştın..."

"Yuh!" dedi hepsi birden.

"Son beş saniye," dedi Işık.

"Sarhoş," dedim kaşlarımı çatarak.

"Of!" dedi Işık. "Yine bildiler!"

Koza sırtıtmaya devam ederken Yankı oturduğum yerin önünde ayaktaydı ve çöküp yüzünü yüzümle aynı hizaya getirdi. "Ben gider miyim hiç pavyona?" diye sordu.

"İzin de alacak mısın, gidebilir miyim?" diye sordu Mutlu.

Yankı ters ters Mutlu'ya baktı.

"Sevgili Nil," dedi Koza gözlerini açarak. "Bana özel kelime seçmeni istiyorum." Öyle güzel söyledi ki gözlerim açıldı. "Olur mu güzelim?"

Işık teklediken sona, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Bir," nefesini verdi, "bir saniye..." Baktı, baktı, sonra sırtıttı. "Ah, bu. Üçe kadar sayıyorum."

Koza kahkaha attı. Gerçek bir kahkaha. Çok eğleniyordu, o normalde sahte gülüşlerin adamıydı fakat şu an inanılmaz eğleniyordu. "Saymana gerek yok yavrum," dedi. "Kenara çekilebilirsin." Bakışları bana döndü. "Sevgili küçük ka..." Duraksadı, herkese baktı. "Helin. Dinle beni."

"Geliyor bir şeyler, hissediyorum," dedi Yankı gözlerini devirerek.

"Senin eskiden deli divane olduğun, uğruna dağları deldiğin, onsuz yaşayamadığın, aşkından kör olduğun, intihara sürüklendiğin, sevginden bayıldığın adamın adı neydi?"

Boş bulunup, "Tarkan tabii ki," dedim.

Bu kişi Tarkan olduğundan dolayı değildi, tek bildiği eski sevgilimin o olduğundan dolayındı ama Yankı kaşlarını çatığında ve diğerleri şaşkınlıkla bana baktığında Koza bir daha kahkaha attı ve öyle eğlendi ki en sonunda Yankı'ya hareket çekti. "Tarkan ne peki?"

"Popstar," deyip Yankı'ya döndüm. "Yani şarkıcı Tarkan ve diğeri arasında..."

"Bana Tarkan deme," dedi Yankı dişlerinin arasından.

"Yankı evde Tarkan şarkısı duyduğu anda kapatıyor," dedi Mutlu gülerek. "Her canımı sıktığında patlatıyorum bi oynama şıkudım şıkudım, yerleri yumrukluyor. Harika özellik. Düğme gibi."

Koza bir daha kahkaha attı ve Mutlu'yla ellerini birbirine çarptılar, sonra şaşkınlıkla ellerine bakıp kaşlarını çatıldılar.

"Of, bildiler. Bu turda bu üçlü hepsini bildi. Sıra bizde."

"Demiştım güçlüler diye," dedi Bartu mırıldanarak. "Ama biz daha iyiyiz."

Işık kelimelerin olduğu telefonu bana uzatıp, "İsteddiğini seçebilirsin," dedi. Rasgele kelimelere baktım, sonra içimde yaşayan Koza'yı uyandırarak sırttım ve aradığım kelimeyi bulunca Bartu'ya yürüdüm.

Bartu kelimeye baktı, ardından kaşlarını çatarak, "Bilemezler ki," dedi bana.

"Dene," dedim gülümseyerek. "Sayıyorum."

"Of," dedi Bartu ve omuzlarını düşürdü.

"Bir, iki." Bartu yüzünü astı. "Üç."

"Cenaze arabası hangi renk olur?"

"Of," dedi Mutlu. "Bu adamdan da tam böyle anlatmasını beklerdik zaten."

Bartu kaşlarını çatı. "En sevdiğim renk ne desem bulacaktınız sanki," dedi öfkeyle. "Söyle lan işte cenaze arabasının rengi ne?"

Hepsi birbirine baktı. "Cenaze arabalarının rengi değişiyor ki," dedi Işık.

"O halde en sevdiğim renk ne?"

Mutlu ile Işık birbirine bakıp dudaklarını büktüler fakat Lâl elini kaldırıp işaret diliyle, "Yeşil," dediğinde Bartu şaşkınlıkla gözlerini açtı. Koza'nın bakışları direkt benimkilerle buluştu, amacımı anladığı an kaşları çatıldı fakat ben çok mutluydum.

"Bildi," dedi Bartu ve bana baktı. "Duydun mu? Biliyormuş."

Başımı omzuna yasladım. "Daha neler neler vardır brocuğum," dedim sessizce. Bartu gülümsedi; uzun zamandır ilk defa gözlerine böyle bir ışık dolduğunu gördüm.

Koza ise, "Rüya vardı," dedi. "Çok iyi bir kızdı, o nerelerde Bartu? Keşke onu da çağırsaydık." Lâl'in yüzü asıldı, Bartu duraksadı.

Işık önüne sertçe süt koydu. "İç sütünü Koza, ortalığı karıştırma."

"Bayılıyorum ortalık karıştırmaya," dedi. "Ve bir de sana."

"Yavşak," dedi Bartu.

"Tamam, aldınız," dedim konuyu değiştirerek, ardından Işık'a geçtim. "Sıra sende."

"Zor seçme," dedi Işık. Şeytani bir gülümsemeyle kelimelerden en zorunu bulmaya çalıştım ama sonra Işık'ı tam anımsatan kelimeyi bulduğumda kahkaha atıp ona gösterdim. O da gülmeye başladı.

Üçten geriye saydım ve Işık anlatmaya başladı. "Ben neyim?" diye sordu Işık.

Mutlu, Bartu ve Lâl'den önce Koza lafa atladı. "Güzel."

Işık ona döndü. "Başka?"

"Seksi."

"Başka başka?"

"Sarıнын en çok yakıştığı insan."

"Ah," dedim. "Yankı da en çok siyahı seviyor."

"Aileye bak," dedi Mutlu. "Renk paleti gibi."

"Sizinki bizimkiyle aynı değildir," dedi Yankı rahat bir şekilde ve ayaklarını masaya uzatıp Koza'ya baktı.

Koza da aynı şekilde ayaklarını uzatıp başını kaldırdı. "Asıl sizinki bizimkiyle aynı olursa kan çıkar."

"Kan mı? Vahşi. Kafan nasıl çalışıyor?"

"Asıl senin nasıl çalışıyor Sonuncu?" dedi.

"Birbiriyle konuşan Spidermanleri izliyoruz," diyerek Mutlu aralarına girdi.

"Zaman geçiyor," dedim sırtarak. "Devam edin, haşin ikili."

"Haşin ikili mi?" Bartu küskün bir şekilde nefesini verdi. "Şu ikiliye haşin dediğine inanamıyorum; biliyorsun, bir göz kırpmaya bakar." Kahkaha attığımda o da bana katıldı.

"Of," dedi Işık. "Biz Koza'yla bir ara ne olduk?"

"Umarım hiçbir şey olmamışsınızdır," dedi Mutlu.

"Hani kostümlü bir şeyler."

"Oğlum, bu ailenin fantezileri bitmiyor mu lan?" dedi Bartu. "Ben de istiyorum bir fantezi."

"Ya öyle değil!" Kaşlarını çattı. "Hani biz giyindik, ben seksi oldum ve Koza..." Işık gülmeye başladı. "Rezalet."

Mutlu gülmeye başladı. "Gargamel ve Azman." Işık ellerini hareket ettirdi. "Azman."

"Doğru!" diye bağırdı Işık.

"Helin, zor seçecek misin yoksa ben mi kalkayım ayağa?" dedi Koza kaşlarını çatarak.

Yankı, "Helin her zaman en güzelini seçer," diyerek beni savundu. Gülümseyerek ona baktığımda Koza elini alnına vurup ayağa kalktı ve telefonu elimden çekip aldı.

"Şimdi zor bir kelime seçeceğim." Omzumla omzunu itekledim, karşılık olarak o da beni itekledi, ben de onu bir kez daha itekledim ve yine aynı karşılığı verdi. "Beceriksizsin," dedi. "Kime çektin sen anlamıyorum ki."

Ağzını taklit ettiğimde ters ters bana baktı, yüzümü buruşturdum, bakmaya devam etti, sonra bereme bakıp sırtıttı, ardından bereyi aşağıya çektiğinde gözlerimin önüne ve burnuma kadar indi. "Ya!" diye bağırdım ve yüzümü açtığımda gülmeye başladı.

Yankı ile Bartu'nun da güldüğünü gördüğümde kaşlarım çatıldı. Bartu'yu anlıyordum ama Yankı? O bizim hakkımızda ne düşünüyordu?

"Heh, buldum," dedi Koza. Eliyle Mutlu'yu yanına çağırırdı. Mutlu yanına gittiğinde sırtarak kelimeyi gösterdi. Mutlu duraksadı, gözlerini devirdi.

"Bu mu zor?" dedi Mutlu dönüp Koza'ya. Ardından Bartu'ya yüzünü çevirdi. "Ben en çok senin bana ne yapmanı istiyorum?" diye sordu.

"Kırbaçlamamı," dedi. "Kırbaç."

"Bildi," dedi Mutlu, sonra Koza'nın yanağından makas aldı. "Sen kozanda kelebek olmayı beklerken, biz kanatlarımızı eskitiyorduk uçarken, delikanlı."

"Bravo," dedim Koza'ya. "Gerçekten çok becerikliymişsin."

Yankı ağzının içinde, "Helin'in kime çektiği belli oluyor o halde," dedi ve bunu sadece ben duydum. Gözlerimi açarak ona baktığımda dudağına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.

Yankı, Koza'nın uzattığı telefonu alıp Bartu'nun yanına yürüdü. Lâl sadece bilen taraftaydı çünkü işaret diliyle anlatması biraz zor olabilirdi, bu da aramızda yaptığımız sessiz bir anlaşmaydı.

Bartu ile Yankı'nın arasındaki soğukluğun farkındaydım ama gitgide ısınmaya da başlamışlardı. Birbirlerine baktıktan sonra gülümsediler; ardından Bartu Yankı'ya yumruğunu kaldırdı ve Yankı da yumruğunu yumruğuna çarptı. "Bakalım," dedi, ardından Bartu'nun omzuna elini

attı. "Bartu kardeşime ne çıkacak acaba?" Sonra bulduğunda sırtını ve kelimayı Bartu'ya çevirdi. "Tam senlik. Sayıyorum."

"Gösterebilir miyim?" dedi Yankı'ya.

"Hayır," dedi. "Bir, iki, üç. Süre başladı."

Bartu çenesini havaya kaldırdı. "Bende en fazla mevcut olan şey nedir?"

"Göt," dedi Mutlu. "Maşallahı var."

"Lan ne alaka?" dedi Bartu. "Mal, başka?"

"Bir şey derdim de," dedi Mutlu sırtarak. "Demeyeceğim."

Bartu göğsünü kabarttı. "Başka?"

Işık, "Kıskançlık," dedi.

"Abart," dedi Bartu.

"Şefkat," dedi Lâl.

Bartu duraksadı. "Değil."

"Sekssizlik," dedi Mutlu. "Düz duvara tırmanmaca."

Bartu boş süt kutusunu yüzüne attı. "Ne biliyorsun oğlum?" Kendini gösterdi. "Şöyle bir bakın, bende en fazla ne var?"

Hepsi birbirine baktıktan sonra Işık, "Başka şekilde anlatsan?" dedi.

Yankı gülerek, "Süre geçiyor," dedi.

Koza ise bana dönüp, "Ben daha zor bir kelime buldum bence," dedi. "Kanmıyorsun, değil mi Sonuncu'ya?" diye sordu.

"Ondan ne istiyorsun?" diye sordum.

"O senden çocuk istiyor," dedi başını iki yana sallayarak.

"Ya," diyerek döndüm. "Gerçekten mi?" Gülümsediğimi gören Koza gözlerini devirip sustu.

"Son on saniye," dedi Yankı. "Bence başka şekilde anlat, Bartu."

"Oğlum, nasıl bilmezler lan," dedi öfkeyle. "Bende ne var oğlum, ne var lan?"

"Kıl lan kıl," dedi Mutlu. "Ayı gibisin."

"Seni geberteceğim," dedi, sonra Lâl'e dönüp bir anda, "Lâlcığım," dediğinde gülmeye başladık.

"Lâlcığım ne lan?" diyen Mutlu gülüyordu.

"Bende ne var en fazla?"

Lâl dudaklarını büktü ve ellerini kaldırıp, "Yakışıklılık," dedi.

Bartu'nun bir anda duygusu değişti ve küçük bir çocuğa dönüştü. "Beni yakışıklı mı buluyorsun?"

LAL utançla gülümsediğinde, Yankı, "Beş saniye," dedi ama Bartu çoktan uçmuş gibiydi. "Son iki," dedi, hâlâ ses yoktu. "Son bir ve bitti." Kelimeyi hepimize çevirdi, baklavaydı. Bartu bir anda karnını açıp hepimize gösterdi.

"Bakın burada ne var?" dedi ortaklarına. "Mutlu, yatıp kalkıp kaslarımı övüp nasıl kul dersin amına koyayım ya?" dedi. "Dayak mı istiyor canın? Silkelenmek mi istiyorsun?"

Gülmeye başladığımda sıra yeniden bize geçmişti. Bu kez Yankı anlatacak, biz anlayacaktık. Işık kelimeleri seçerken, Yankı kısık sesle ona bir şeyler söyledi ve bu o kadar kısa sürdü ki ne dinleyebildim ne de dudaklarını okuyabildim. En sonunda Işık kelimeyi açtı, Yankı'ya çevirip geriye saymaya başladı.

Yankı direkt Koza'ya döndü. "Senin için manevi anlamı olan bir şey," dedi sakince. Benimle hiçbir şekilde göz teması kurmadı. "Hep taşıyorsun."

Koza anlamaz gözlerle Yankı'ya baktıktan sonra, "Kolyem," dedi. "Kolye mi?"

"O kolye kimden yadigâr?" dedi bu kez.

Koza göz ucuyla bana baktıktan sonra nefesini verdi. "Annem. Kelime ne?"

"O kolyenin ucunda ne var Koza?" diye sordu.

"Anahtar," dediğinde gözlerim açıldı ve elim üzerimdeki kazağın içinde duran anahtara gitti. Onda da bende olan kolyenin aynısı vardı ve Yankı bunu bana bu şekilde göstermişti. İkimiz için de anlamlı olan kolye. Annem ona da mı anahtar bırakmıştı?

"Bildi," dedi Yankı, sonra Işık'a göz kırıp yerine oturdu.

Bu anahtarların anlamı neydi? Şu an anahtarın bir diğer tekinin bende olduğunu biliyor muydu? Yankı'nın gözlerinden anladığım kadarıyla bilmiyordu ya da unutmuştu ama söylemem gerektiğini Yankı bir şekilde bana gösteriyordu. O bizim aramızdaki buzları mı eritmek istiyordu? Bunu yapması için Koza'nın beni sevmesi gerekirdi ama sevmiyordu ki.

Işık telefonu bana getirdiğinde, "Bunu kesin anlatamazsın," dedi. "Detaylı çünkü."

Daldığım düşüncelerden sıyrılıp Işık'ın yanına ilerledim ve kelimeyi gösterdiğinde kendimi tutamayıp güldüm. Geriye sayacağı sırada onu

durdurup, "Yankı," dedim. "Biz seninle Kars'a göreve gittiğimizde mutfakta ne yaptık?"

Yankı'nın gözleri açıldı, dudakları aralandı, Koza'ya baktıktan sonra dudaklarını geri kapattı. "Yani şimdi..." dedi. "Nasıl anlatabilirim ki?" Eline baktı, sonra parmaklarına, ardından işaret parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Bunu yaparken o birkaç saniyede heyecanlanmam çok anormaldi. "Masaj," dedi, bir anda kahkaha atıp ellerimle yüzümü kapattım.

"Akıl sağlığım, zekâm yok oldu," dedi Koza parmak uçlarıyla burun kemerini tutarak. "Mutfakta masaj mı yaptın?"

"Hayır, öyle değil," dedim Koza'ya, yanaklarıma ateş basmıştı. "Of! Hani bir şeyler dağıldı ya."

"Ben, evet," dedi. "Bir de sen. Harikaydı."

Elimle alnıma vurdum. "Kırdık ya bir şeyleri!"

"Son on saniye," dedi Işık.

"Biz ne kırdık ki?" dedi Yankı. "Benim aklım başımda mıydı kızım?"

"Hani ben tezgâhtaydım ve sen önümde durduğunda arkamdaki..."

"Tamam," dedi Yankı ayağa kalkıp beni susturarak. "Tabak. Sus."

Koza birkaç kez derin nefes alıp verdi. "Bildi," dedim Işık'a. "Harikayız."

Hepsi büyük bir öfkeyle bize baktı çünkü tabuda oldukça iyiydik. Birkaç dakika sonra Işık, Koza'nın yanına ilerleyip, "Koza," dedi.

"Nil," dedi Koza da.

"Hazır mısın?"

"Seninle her şeye mi?"

"Yavşak," dedi Bartu bir kez daha.

Işık, Koza'ya kelimeyi gösterdi. Koza kaşlarını çattı, birkaç saniye düşündü, ardından bana döndü. Tam o sırada Işık, "Benim üzerimden anlatma," dedi.

Koza ise başını sallayıp, "Helin," dedi sakince ve net bir sesle. "Seninle ortak özelliğimiz ne?"

Bir an duraksadım ve ne diyeceğimi bilemedim. Zaman akarken, gözlerinin içine bakmaya devam ettim fakat o, "Geçmiş desek," dedi, diğerlerinden çekinmeden. "Ne ortak Helin?" Bakışlarım Yankı'ya döndü; o biliyordu, bunu gözlerinde gördüm ama hiçbir şey demeden benim cevap vermemi bekledi. Yine sessiz kaldığımda Koza hakkında da

birçok şey bilmediğimi fark ettim; geçmişteki ortak olanları bile bilemediğimi gördüm.

“Süre geçiyor,” dedi ama Koza umursamadan yüzüme bakmaya devam etti.

Ve süre bitmeden, “Işıklar, Helin,” dedi. “Işıklar, bizim ortak noktamız.”

Geri yerine oturduğunda hiçbir söylemeden yine yüzüne bakmaya devam ettim; bir şey söylememi bekledi mi, bilmiyordum ama en sonunda Işık konuyu değiştirdiğinde ve yeniden onlar oyuna döndüğünde Yankı ortamı toparladı.

Ardından onlar ve biz devam ettik; kazanan bizim takım oldu. Ödül olarak ise ben saklambaç, Yankı hep beraber lunapark, Koza ise hep beraber Tarkan konserine gitmeyi teklif etti. Yedimizin birden. Gözümüz kör olana kadar sarhoş olmamızı da istedi. Hem de konserde. Bu söylediği Nöbetçiler’in hoşuna gitti Yankı dışında, sarhoş olunca saçmaladığım için benimse duraksamama neden oldu.

Yurt içinde biraz daha oturduğumuzda çocuklar çoktan odalarına çekilmiş hatta uyumaya bile başlamış olmalıydı. Bizim onlardan daha fazla çocuk olduğumuzu yeni fark ediyordum.

Dakikalar sonra, “Bizim bu gece işlerimiz var,” dedi Işık. “Üçümüz bir şeyler yapacağız.”

Hiçbirinden ses çıkmadı. Yankı ve Koza bakıştı; ikisinin de durumu anladığını, planın farkında olduklarını biliyordum ama hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlardı. Bartu direkt bana bakmıştı, başımı salladığımda ise gözlerindeki korkuyu görmüştüm. Mutlu’yu susturan ise neydi, bilmiyordum. Işık anlatmış olabilir miydi?

Hemen yanımda oturan Yankı, bir elini enseme yerleştirdi ve kimse duymadan, “Helin,” dedi sakince. “Bana ya da bize ihtiyacın olmadığına emin misin?”

Bu benim meselemdi, bu benim planımdı. Halledecektim. “Hayır,” dedim net bir sesle. “Başaracağım.”

Yankı bilmezlikten gelmeye devam etti ama boynumda duran bir parmağı kolyenin zincirine dokundu. “Bütün varlığım la ben senin hem önünde hem arkanda hem yanıdayım.”

“Siz ne yapacaksınız?” diye sordum.

"Biz," deyip Koza'ya döndü ve izlediğini fark ettim. "Biz dört kişi içeceğiz işte."

"Bu kadar mı?"

Duraksadı, direkt anladım. Bir şeyler vardı. "Yankı," dedim vücudu-mu ona çevirerek, "eğer peşimden gelme gibi..."

"Hayır," dedi. "İstemiyorsan gelmeyeceğim."

Koza diğer tarafından lafa girerek başını bizim olduğumuz tarafa eğdi. "Sonuncu'nun bana ödemesi gereken bir anlaşma var," dediğinde gözleri birkaç saniye Lâl'e takıldı ama o Bartu, Işık ve Mutlu'nun sohbetini dikkatlice dinliyordu.

"Başınız belaya mı girecek?" diye sordum bu kez. "Burnuma hiç güzel kokular gelmiyor."

Koza söylediğini duymazlıktan gelerek, "Işık'a neden neşteri verdiğimi anladın mı?" diye sordu. Durup yüzüne baktım. "Bir intikam mı almak istiyorsun, Helin? O halde neşterle al, kurtulacaksan benim neşterimle kurtul. Bu içimi rahatlatır."

Yankı sessizce bizi dinlerken, "Onun yerini biliyorsun," dedim. Başını aşağı yukarı salladı.

"Bildiğimi bildiğini biliyorum, Nil'i yanıma gönderip buldurmaya çalıştın." Elbette ki anlamıştı.

"Ve sen de ona izin verdin."

"Bunu istiyordunuz," dedi omzunu kaldırarak.

"Peki ya sen neden bu kadar zamandır yapmadın?" diye sordum bir anda. "Eğer bir intikam istiyorsan bunu sen de yapabilirdin."

Koza gülümsedi; içten bir gülümseme değildi, daha çok, beni anlamıyorsun, gülümsemesiydi. Az önce Yankı'yla küfür üzerine konuştuğumuz gülümsemeyle aynıydı.

"Belki de sen yap istemişimdir," dedi. "Belki de başkası yapsın istemişimdir." Başka bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi. Yankı'ya başımı çevirdiğimde masaya boş gözlerle baktığını gördüm.

Dayanamadım. "Söyleyeceğin bir şey var mı?" dedim. Dikkatli ol, demesini bekledim, beni anladığını göstermesini bekledim, içimdeki gitgide yükselen korkuyu görmesini diledim.

Yankı ne beklediğimi anladı, Koza da aslında anladı ama hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladığında öfkelendiğimi hissettim. "Beni kurtardığın için mi böylesin?" diye fısıldadım sessizce. "Eğer nedeni bu

ise keşke beni kurtarmasaydın Koza.” Sertçe oturduğum sandalyeden kalkıp, “Ben tuvalete gidiyorum,” deyip Işık’a döndüm. “Sonra eve gidip hazırlanalım, ardından çıkalım Işık.”

Bana karşı neden böyleydi? Ben ona ne yapmıştım? Ufacık bir kız ona hiçbir şey yapamazdı, bana karşı bu öfkesinin nedeni neydi?

Karanlık dar koridora girip yürümeye başladım ve çatık kaşlarımla gözlerimi karanlığa alıştırdım. Ama alışmam gereken belki de karanlık insanlardı.

Birkaç saniye bile geçmeden bir anda birisi sırtımı duvara yapıştırdı ve çenemi sertçe kavradı. Öyle sert sıkıyordu ki konuşmak ve çığlık atmak neredeyse imkânsızdı. Bir kez daha sırtımı sertçe duvara yapıştırdı, bu kez daha sertti. Acıyla inleyip bağırmak için ağzımı açtığımda eliyle kapattı.

Yüzü yüzüme yaklaştığında, az önceki girdiğimiz kapıdan vuran sokak lambasının ışığı yüzünü aydınlattı.

Önder Sarca’ydı. Gözlerinde kin, nefret ve öfke vardı.

İlk cümlesi, “Harun’un piçleri,” oldu. “Sizden kurtuluş olmayacak mı?”

Nefret. Sesinde öyle büyük bir nefret vardı ki kulaklarıma inanamıyordum, şaşkınlık bir yana dehşetle ona bakıyordum fakat üçüncü kez beni duvara iteklediğinde sırtımdaki sızlama ense köküne kadar uzandı.

“Sen,” dedi sesindeki kin ve nefretle. “Onun kardeşisin.” Biliyordu. Her şey çok ani olmuştu, tepki veremiyordum. Hiçbir şey söylemeden öylece yüzüne bakmaya devam ettiğimde içimde korkudan daha çok öfke vardı fakat sakinliğimi nasıl koruduğumu bilmiyordum.

Yüzüme bir kâğıt parçası attı, bir mektup. Öyle sert attı ki boynumu hafifçe çizip yere düştü. “Bu mektup,” dedi ve o an korkunun kanıma karıştığını hissettim. “Seneler önce o abini Harun’a sattığımda kurtulamadım, şimdi de sen mi karşımda dikiliyorsun?” *Abini, Harun’a sattığımda.* “Sizin ikinizin amacı ne?” Başını iki yana salladı. “Başarılı olamayacaksınız.”

“Ne dedin sen?” diye sordum sadece. Sakince, kendimden emin ve içimdeki korkuyu gizleyerek. “Bir daha söyle. Sen *benim abime* ne yaptın?”

Ondan korkmadığımı gördüğünde bir an afalladı fakat bu çok kısa sürdü. Bir anda belinden bir silah çıkarıp göğüs kafesime yasladığında

gözlerim silaha kaydı ve onu tanıdım. Aylar önce, benim kendi ellerimle göğüs kafesime yasladığım o silahtı. Fakat bu kez yaslayan kişi Önder'di. Korkmamı bekledi, küçük Yankı ve Işık gibi belki de. Ama sadece gözlerimi yavaşça ona doğru kaldırıp, "Karşında korkutacağın küçük bir çocuk mu var sanıyorsun?" diye sordum. "Ne yazık ki çocuk değilim." Silahı tutan eli titriyordu; Önder ilk defa bu kadar korku dolu görünüyordu. Normalde fazlasıyla kontrollü hatta cümlelerinde dikkatliydi. Ama şimdi öyle bir titriyordu ki.

"Ama bu silah sadece çocuklara zarar vermiyor," dedi kelimeleri zorlukla telaffuz ederek. "Ve biliyorsun, bana bir borcun vardı." Aylar önce Yankı'nın gittiği yeri öğrenmek için onunla bir anlaşma yapmıştım ve bu anlaşma karşılığında benden bir isteği olacağını söylemişti. "Yoksa sen de o piç abin gibi borçlarını ödemiyor musun?"

Çenemi biraz daha kaldırdım, sonra bir anda elinden silahı aldığım gibi onu iteklediğimde tökezlemesine neden oldum. Tam bu anda silahı nefes borusuna yaslayıp, "Beni nasıl görüyorsun bilmiyorum," dedim keskin bir sesle. "Fakat sevdiklerime merhametli, sevmediklerime merhametsizimdir ve beş Sokak Nöbetçisi gibi sana hiçbir minnetim yok." Silahı biraz daha nefes borusuna yasladım. "Ve dinle, bu silahta tuttuğun ilaca çoktan bağışıklık kazanmışımdır çünkü tam kalbimden vurdum kendimi ama seni nefes borundan vurduğum anda felçlisin, bir daha ayağa kalkmamak üzere." Gülümsedim. "Bir daha ona piç dersen gözümü kırpmam Önder Sarca ve inan, umurumda bile değilsin."

Dengede durmakta bile zorlanırken silahı almak için hamle yaptım fakat bu kez, elini sertçe fırlatıp onu duvara ittim. Neredeyse aylar önce, bu silahla kendimi vurduğum için minnettar kalacaktım kendime; çünkü eğer o silahı tanımasaydım ya da tanısam bile o acıyı yaşamıyordum korku beni alt edebilirdi. Ama şu an Önder'in karşısında bu şekilde dikilebiliyordum.

O silahla kendimi vurduğumda, Önder Sarca'nın bana işkenceler çektiirmesinin önüne geçmişim ve bunu Yankı kendimi vurmadan önce biliyordu.

Gülmeye başladığımda Önder afalladı fakat daha yüksek sesle kahkaha attığımda Yankı'nın bu ihtimali düşünmüş olabileceğine emindim.

Ellerim titremiyordu, dizlerim titremiyordu, sesim titremiyordu. Çocukluğumu barındırmayan karşımdaki her dik duruş, beni daha

fazla güçlendiriyordu. Ama Önder'in de yüzünde bir gülümseme oluştuğunda korkma sırasının bana geçmek üzere olduğunu hissediyordum. "Onun seni sevdiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Gerçekten sevdiğini?" Başını iki yana salladı. "Benden korkmamakta haklısın," dedi. "Çünkü geçmişinde değilim ama geçmişinde olanları ve Harun'a ellerimle seni vermenin zor olmadığını biliyorum."

"Harun'u tanımıyorsun," dedim; adını söylerken sesim titredi, bunu engelleyemedim.

"Harun'u tanımıyor muyum?" diye sordu alayla. Nefes borusunda duran silahtan dolayı zorlukla konuşuyordu. "Koza benim ilk nöbetçimdi. Bu ailenin ilk üyesiydi ve ben onu bulduğumda sadece bana sığındı. Harun'u ben tanırken sen onun ellerindeydin, *çocuğum*." Çocuğum. Harun gibi hitap etmişti. Ürperdiğimi hissettim ama gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Hiçbir şey söylemedi.

"Ve sen," dedim. "Koza'yı Harun'a mı sattın?"

"Abin bana hatalar yaptı."

Silahı daha fazla dayayıp dişlerimi sıkarak, "Şerefsiz herif," diye hırladım. "Küçücük bir çocuktı ve sana sığınmıştı."

"Çocuklar da hata yapar," dedi kendinden emin bir sesle. "Ama merak etme çocuğum, ben Harun gibi birisi değilim. Çocuklara değer veririm. Bak, büyüdüler."

Tiksintiyle ona baktığımda nefesini hemen oracıkta kesmek istiyordum ama bunu yapmalı mıydım, emin değildim. İçeride çocuklar vardı, bilmediğim şeyler vardı. Yerdeki zarfı düşündüm bir an. Bana yine bir mektup mu göndermişti? Ne kadar yakınımıdaydı? Belki de yerimi bilmesinin en büyük nedeni Önder'di. Bunu Yankı ile Koza biliyor muydu?

"Benden borcuna karşılık olarak ne istiyorsun?" diye sordum ama aklım tamamen karışmış, allak bullaktı.

"Zor bir şey değil," dedi. "Ailemden uzak durmanı."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar." Gözlerine dikkatlice baktım ve çaresizliği, çaresizliğin arkasındaki o korkusunu gördüm.

"Bir şeylerden korkuyorsun," dedim.

"Senin gibi," dedi. "Belki de dayının şu an bu duvarın arkasında, dışarıda olmasından bile korkuyor olabilirsin."

Gülümseedim ama acılı bir gülümsemeydi. "Bundan korkmuyorum," dedim. "Çünkü bu duvarın gerisinde Sokak Nöbetçileri var; onlar benim ailem, bir çığlığıma bakar her şey ama dinle, onunla tek başıma yüzleşecek kadar da güçlüyüm." Güçlü müydüm?

Gözlerini açtı. "Harun'un sana zarar vereceğini söylemedim ama ceza yöntemlerinin benim çocuklarıma yaptığımdan daha kötü olduğunu biliyorum."

Yüzümdeki gülümseme silinirken, "Onlara neler yaptın?" diye sordum. "Aileni bu kadar önemsiyorken neden Yankı'ya ve Işık'a işkenceler çektirdin. Neden Koza'yı..."

"İşkence değil, dizginlemektir," diye yanıt verdi. "Onlar her daim bana karşı geldiler. Ben olmasaydım onlar bir köşede ölü olabilirdi. Hepsi yardıma muhtaçtı, bana ihtiyaçları vardı ve aldım, onları büyütürüm. Bartu mesela." Kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şeydi, bir adı bile yoktu. Öylesine bir sokak çocuğuydu; aldım, onu Bartu yaptım. Şimdi olduğu adama bir bak. Mutlu peki? Bipolar rahatsızlığı olan bir çocuktu." Bunu bilmediğim için şaşkınlığımı gizleyemedim. "Lâl." Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Gözbebeği. O benim her zaman bacaklarım, güvendiğim tek çocuk oldu. Beni hiç yanıltmadı."

"Bu yüzden mi ona rulet masasındaymış gibi tercihler sundun?" Önder bunu bilmeme şaşırmadı.

"O da onun işkencesiydi ama büyümesini sağladı."

"Sen delirmişsin," dediğimde burnumdan nefesimi verdim. "Koza'yı Harun'a sattın ve bu Lâl'in bilmediği bir tercihti, değil mi?" Sesim kısıldı, yüzüne yaklaştım. "Lâl bir tercihinde de Yankı'dan vazgeçti. Ona ne yaptın?"

Sorumu cevapsız bırakarak, "Koza yanımda değil ama Yankı hâlâ yanımda," dedi.

O an dilimin ucuna tek bir kelime geldi. "Minnet." Kendimden biliyordum. Önder'e bir minnet borcu vardı.

"Minnet diyerek geçemezsin," dedi. "İntihar edecek kadar acı yaşadktan sonra bile yanımda kaldı, farkında değilsin belki ama Yankı zamanla bana dönüşecek, kimseye değil."

"Ne?" dediğimde elimde tuttuğum silah titredi, yutkunmakta zorlandım. "Ne dedin?"

"Kendini aile diye gördüğün bu yerde sen ve kardeşin artık hiçbir seviniz," dedi sorumu yine cevapsız bırakarak. İstese şu an elimden istediği alabilirdi ama yapmadı. "Benden korkmuyor olabilirsin, Koza da korkmazdı. Ama sonra ne oldu, biliyor musun?" Gözlerine iğrenç bir duygu oturdu. "Korktu. Çünkü çocukluk, en büyük acıları içinde barındırır. O acıyla sen de yüzleşme."

Zihnim durmadan dönen bozuk bir plak gibi işlemeye başladığında, verine oturan başka taşların da sesini duyuyordum. Onlarca düşünce vardı, hepsi iç içeydi. Acı, nefret, öfke ama en çok şaşkınlık.

Koza'ya her zaman mantıklı zekâsıyla bakmıştım ve ilk defa duygusal kalbiyle baktığımda bütün gerçekleri görebiliyordum.

Beni Sokak Nöbetçileri'ne göndermesinin ve onları dağıtmamı istemesinin tek nedeni, Önder'in zaafı olan aileydi ve aslında onun en büyük düşmanı Önder'di çünkü onu sığındığı ailesinden koparmıştı. Beni gönderdiğinde bunu başarabileceğime inandı çünkü Önder'in benimle oynayacağından emindi ama Yankı bunları önceden gördü ve önüne geçti. O aileyi dağıtmadığımda Koza hapishaneden çıktı, kendi hırsıyla ve öfkesiyle en büyük kötülükleri yapmak istedi çünkü Önder'in kurduğu o aileyi bitirmek en büyük amacıydı.

Sokak Nöbetçileri'nden sadece Yankı ile Lâl'i tanıyordu. Yankı'ya kırgın, Lâl'e öfkeliydi fakat diğerleri umurunda bile değildi hatta o masada oturduğunda Işık'tan başka herkese zarar verebileceğini söylemişti çünkü Işık ona hiçbir hata yapmamıştı.

Bütün kozlarını oynadı, planlarını devreye soktu; ben o aileyi dağıtıyorsam o ailenin dengesiyle oynayacaktım ve o denge Yankı'dan geçiyordu. Hepsinin tek tek bağlandığı noktayı buldu. İlk önce Yankı'nın Lâl'e olan güvenini kırdı, ardından Bartu ile Lâl arasında olan o koşulsuz sevgiyi. Işık'ı ellerinin arasında sandı ve Mutlu'yu her zaman kapı dışarı itekledi. En sonunda Sokak Nöbetçileri'nin Yankı'ya olan güvenini kırarak o darbeyi vurdu ve yalan söyledi, beni kullanarak. Bütün bunlar olurken beni de askeri gibi yönlendirmeye çalıştı.

Elinde sadece bir makas vardı. Tek bir darbeye o ipi koparabilirdi, o Önder'in ailesini dağıtabilirdi ama yapmadı.

Çünkü bir şeyi unuttu. O aileye karşı benim gibi içinde olan muhtaçlığı ve sevgiyi. İlk başta yola çıktığı zamanki o kin duygusu yerini bambaşka duygulara bıraktı.

Nefret ettiği Önder'in kurduğu o Sokak Nöbetçisi olmayı diledi, yeniden o aileye dönmeyi ve diğer kardeşleriyle de tanışmayı. Bir tarafı acımasızlık, bir tarafı acı doluydu. O acı dolu tarafı, ailesinin yanında durmak istedi. Az önceki mutluluğu bu yüzdendi.

Elinde makas öylece bekledi, bekledi ve hâlâ bekliyor. Ama biliyor; bir gün o makasla ipi kestiği an, kendi ailesinin ipini de kesecekti bu yüzden urgana başımı geçirip beni asmak daha kolayına geldi.

Bütün bunlar olurken ise Yankı aslında her şeyin farkındaydı, sadece ona izin verdi; o benim tek düşmanım ve tek dostum, diyordu. Çünkü o da yapamayacağını biliyordu.

Yeniden gülmeye başladığımda bu sefer kahkaham daha yüksekti. Biz yedi kişi aslında çocuktuk. Ve biz yedi kişi aslında yetişkindik.

Bizi çocuksu duygularımız yönlendiriyordu. En büyük kırgınlıklar, çocukluktan geliyordu.

Çözemediğim tek düğüm, Lâl ve Koza arasında olan düğümdü ve Yankı ile Koza'nın kırgınlığıydı ama her şey aslında bu kadar basitti.

Önder'in korkusunun ve bana karşı olan öfkesinin en büyük nedeni de buydu. Çünkü Koza'yla ikimiz kırılmış çocuklardık, her şeyi yapabiliydik.

"Biliyor musun, Önder," dedim gülüşüm kesildiğinde. "Bir gün sen kendi kendinin sonu olacaksın ve o günü bekleyeceğim." Silahı aşağı indirdim, ardından havaya atıp tutmasını sağladım. "Ve kendi kendinin sonu olmak, kendini benzettiğin çocuklar demektir biraz da."

Arkamı dönüp dik bir şekilde tuvaletin olduğu tarafa yürüdüğümde yeniden kahkaha attım, bu kez daha yüksekti.

Asker Helin. Piyon Helin. Hiçbir şey Helin. Sadece Helin. Sokak Nöbetçisi Helin. Yankı'nın Helin'i. Koza'nın küçük kardeşi Helin.

Her şey Helin ve hiçbir şey Helin.

Koza. Bir tarafında kötülük, bir tarafında iyilik vardı. Olmak istediği adama hâlâ dönüşemediği için üzülüyor muydu acaba? Artık onun bütün yollarını görmek beni rahatlatmıştı.

O merdivende beni bıraktığı anı hatırladım. Ağlıyordum, içim çıkıyordu ama şefkatini bana göstermemişti çünkü hırsları uğruna her şeyi yapabilecek durumdaydı. Benim onun kardeşi olmam umurunda bile değildi.

Yankı. Kendimi vurduğumda bana nasıl baktığını hatırladım. Acı çekmemi istemişti, o acıya katlanmamı çünkü Önder ona acı çektirmişti ve bu acı onun zaafı olmuştu. Koza'nın onu benim yanıma göndermesini bu şekilde kapatmak istemişti. Önder'in önünü bu şekilde kapatmıştı, aynı şekilde Koza'nın da.

İkisinin de yollarını, duygularını görebiliyordum ve şu an ikisini de alt edebileceğimi biliyordum.

Ama ben ikisi gibi de değildim. Benim zaafım hırslarım değil sevgiydi, onları seviyordum. Evet, ben Koza'yı ne olursa olsun seviyordum. Bir abi gibi değil, bir askerin komutanını sevmesi gibi. Çünkü hiçbir zaman bana bir abi gibi yaklaşmamıştı ama onu sevmekten de kendimi alamıyordum çünkü o da çocuktuk; bunu artık görebiliyordum.

Günler önce bir savaş olsa ikisini de alt edemeyeceğimi düşünen ben, şimdi ikisini de alt edebileceğimi görebiliyordum.

Çünkü ikisini sadece ve sadece korkuları yönetiyordu.

KORKUSUZLUK

KOZA

Ben Sokak Nöbetçileri kurucusu, Birinci Sokak Nöbetçisi, Koza.

Gerçek adıma her zaman sırtımı döndüm ve kendi iç sesimle bile o ismi tekrar etmedim çünkü küçük kız kardeşim Helin gibi değilim; Helin o adamın verdiği isimle yaşamaya devam edebiliyor, ben edemiyorum. Asla kabullenemiyorum, asla o ismi sevemiyorum.

Ve kimse bana o ismi sevdirmiyor ama küçük kız kardeşim sevdi, sevdiren birisi var.

Önder'in ilk günahı, ilk çocuğu, ilk acemiliği, ilk işkencesi, ilk nefreti ve belki de ilk katili.

Beni aldığında yanında başka bir çocuk yoktu; yara bere içinde, henüz beş yaşındayken buldu. Harun'dan kaçtığım bir günün akşamıydı, bir çöpün köşesinde ölmeyi bekliyordum ve bana ellerini uzatıp kalkmam için yardım etti, ardından evine götürdü, sıcak yemek ve su verdi; susuzluktan ölecektim, onun suyu beni yaşattı.

Zamanla beni sevdiğine inandım. İkimiz yalnızdık ve yedi yaşında Sokak Nöbetçileri'ni rüyamda gördüm. Kardeşlerim vardı, benim gibi olanlar, sokakta büyüyenler ama mutlu büyüyecek çocuklar. İnandım buna çünkü Önder iyi birisiydi. Beni seviyordu, çocukları seviyordu, kötülük yapmıyordu.

"Benim kardeşlerim olmalı efendim," bile demiştim o yaşında Önder'e.

"Başka sokak çocukları mı?" diye sordu.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Onlara sokak çocukları demeyin efendim, onlar Sokak Nöbetçileri olacaklar."

"Olur," dedikten sonra bir süre düşündü. Elinde bir şırıngayla oynuyordu, ilaç sanmıştım, işkencem olacağını bilmiyordum. "Ama seni bir

sure onlarla tanıştırmasam daha iyi gibi, küçük." Bana henüz isim bile vermemişti, adımı dahi söylemiyordu.

"Neden?" dedim.

"Sen biraz yabanisin," dedi. "Sevmek ne demek, bilmiyorsun."

Halbuki Önder'i seviyordum ama dile getiremiyordum. "Tamam," diyerek onayladım. "Ama sonra tanıştırın, olur mu efendim?"

"En kısa zamanda."

Sonrası berbattı.

Beni bir odada saklı tutup onları buldu: Sokak Nöbetçileri'ni. Beni görmezlikten geldi. Bazen içerideki odadan onların sesini duyup dinlerdim, onlarsa hiçbir zaman beni duyamazdı çünkü korkutmak istemezdim. "Korkarlar senden şimdi," derdi hep Önder. "Alışmaları zor olacak. Biraz narinler. Senin gibi değiller. Sen onların yanında çok kötüsün."

"Neden efendim?" dedim.

"İğrenç bir çocuksun," dedi.

"Bir gün belki iyileşirim," dediğimde hasta olduğumu düşündüm. "Burası koza gibi." Kendi adımı bile aslında ben vermiştim.

"Koza," dedi. "Senin adın Koza."

Fakat şimdi görüyordum, hepimiz birbirimizin aynısıydık. Hepimiz acıya batmıştık fakat Önder'in ilk kurbanı bendim, bilemezdim. Koza-da yaşayan tek çocuk olacaktım hep; beni böyle büyütecekti.

Bir gün odaya girdi, elinde bir şırıngayla. Öfkelenmişim çünkü birkaç aydır o odada yaşıyordum, hapsediliğimi bile bilmeden. "Artık kardeşlerimle tanışmak istiyorum!" dedim.

"Karşı gelmek mi istiyorsun?" diye sordu. Zaten istediği karşı gelmemdi.

"Evet," dedim. "Ben olmasaydım onlar umurunda bile değildi. Onlarla tanıştır beni." İlk başkaldırım kardeşlerim için oldu.

Beni dövecek sandım, dövülmeye alışmışım ama yatağa yatırıp kolunu açtı. Henüz acemiydi, zehri direkt damarımdan verdi. Beni bir denek gibi kullandı; saatlerce göğsümde büyük bir acıyla, nefesim kesilirken felçli gibi canımla savaş verdim. Sadece oturup izledi, hiçbir şey yapmadı. Saçlarımı bile okşamadı, acı çekmeme izin verdi. En sonunda acı son bulduğunda pansuman yaptı. "İşe yarıyor," dedi sadece. *İşe yarıyor.* Sustum.

Birkaç sefer daha odaya girip aynısını yaptı.

Fakat bir gün her şey değişti. Kapının önündeki itiş kakışı ve tokat sesini duyduğumda kendimi korkudan yatağın altına atmıştım. Bir anda kapı açıldığında içeriye bir çocuk düştü, burnundan kan akıyordu. Düştüğü anda göz göze geldik. Masmavi gözleri vardı benimkiler gibi. Benden daha fazla çırpınıyordu.

O zamanlar zehir bir gözümü mahvedip görüş alanımı kesmeseydi benim de iki gözüm maviydi.

“Tak, tak, tak,” dedi Önder. “Çık dışarı Koza. Bir kardeşinle tanışma zamanın geldi.”

Korkuyordum. Çok korkuyordum ama yatağın altından sürünerek çıktığımda o mavi gözlü çocuk şaşkınlıkla bana bakarak burnundaki kanı sildi. “O kim?” dedi öfkeyle. “Onu neden burada tutuyorsun?”

“Kardeşin,” dedi Önder.

“Kardeşimse neden burada?” diye sordu.

“Çünkü o senin gibi,” dedi. “Başkaldırıyor. Başkaldıranların sonu bu oda olacak. Söyle bana, adın ne?”

“Yankı değil!” diye bağırdı ve düştüğü yerden kalkıp Önder’i yumruklamaya çalıştı ama Önder sert bir tokadı onun yüzüne indirdiğinde bu kez önüme düştü. Onu dövmeye başladı. Birimize işkence, birimize dayak diye düşünürken o şırıngayı yine gördüm.

Bana geliyor sandım, korkup kaçmaya çalıştım ama bu kez ona ilacından verdi. İlk ilacı, görüyordum çünkü acılar içinde kıvrandı. Böyle mi görünüyordum acı çekerken? Ölecek gibiydi.

Önder beni beklediği gibi onu beklemedi. Öyle öfkeliydi ki kapıyı çarpıp çıktı ve bizi o odada beraber bıraktı. Saatlerce başında bekledim. Ne yapmam gerektiğini bilmediğim halde defalarca nefes alıyor mu diye baktım. Sonra saçlarını okşadım, gözleri kapalıydı ama şefkat bir çocuğu iyileştirir sandım. Burnundan akan kanı üzerimdeki yırtık tişörtün bir parçasını bastırıp durdurdum.

Benden daha uzun süre sonra, belki de aynı şekilde gözlerini açtı. Zorlukla konuşarak, “Sen kimsin?” dedi bana.

“Birinci Sokak Nöbetçisi,” dedim. “Sen kimsin?”

“Sonuncu Sokak Nöbetçisi,” dedi. “Ama bana Yankı deme.”

“Neden?”

“Çünkü kim olduğumu unutmak istemiyorum,” dedi acı içinde.

Belki o da gerçek adını sevmiyordur diye, "O halde sana Sonuncu diyeyim mi?" diye sordum.

"Olur," dedi. "Ben sana ne diyeyim?"

"Koza."

"Koza," diye tekrar etti. Sonrası o odada sürekli tekrar etti. O benimle, ben onunla konuştum sadece. Yaşadıklarımı sadece ona anlattım, o da bana anlattı. Önder içeriye girdiğinde o başkaldırıp dayak yiyecek oldu. önüne geçip onun yerine dayak yedim; bazı günler ilaç için öne anıldı ve benim yerime zehir onunla buluştu. Birbirimizin önüne geçtik ve birbirimizi sevmekten hiç vazgeçmedik.

Önder bana yabancı diyordu, ona şeytan ama birbirimizi sevmemizi engelleyemedi.

Bizi aynı okula yazdırdığında şaşırmıştım çünkü Önder bunu yapmazdı ama sonra amacını anladım: Bizi satmaktı.



Ellerim cebimde karşımdaki eve bakarken yanımda duran Sonuncu'yla bakışlarımız kesişti. Hava soğuktu; karşımdaki ev benim ve küçük kardeşimin başka bir cehennemi olabilirdi ama şimdi ikimiz de büyümüştük.

Harun Aktan'ın şu an yaşadığı evdi; birazdan küçük kardeşimin, Nil'in ve onun geleceği evdi. Öylece uzaktan izlerken adım atıp onu öldürebilirdim, o boğazını sıkıp ellerimin arasında nefesini kesebilirdim. Ama yapmadım.

"Seni bir gün anlayacak," dedi Sonuncu. Küçük kardeşimi kastettiğini biliyordum. "O bazen bizi çok korkusuz görüyor, küçükken öyle çok korkmuş ki."

Başımı iki yana salladım. Dikkatlice o eve bakmaya devam ettiğimde bir odanın ışığı açıldı ve kırmızı ışıklarla karşılaştım. Evinde hâlâ kırmızı ışıklar vardı, neden? Ürperdiğimi hissettim.

"Onu öldürmeyi isterdim," dedim sakın bir sesle. Elimdeki viski şişesini kafama diktim, ardından Sonuncu'ya uzattım. "Ama öldüremem." Sonuncu viskiden içti. "Çünkü ondan hâlâ küçük bir çocuk gibi korkuyorum ve o benim *babam*."

Harun Aktan benim babamdı ve ben bir tecavüz sonucu dünyaya gelmiştim.

Öz kız kardeşine küçük yaşta tecavüz etmişti ve annem bana hamile olduğunu öğrendiğinde her şey için çok geçti. Beni düşürmek için her türlü çabayı sarf etmiş ama ölmemişim. Yaşamak için öyle çabalamışım ki sanki bir gün hiç ölemeyecekmiş gibi.

“Ve o senin dayın,” dedi Sonuncu. Sesindeki kederi işittim.

Annem beni doğurduktan sonra bir süre kabullenememiş ama beni de bırakmamış. Elleriyle büyütmüş, sütünü vermiş; nefret etse de beni sevmiş. Fakat babam yani dayım, Harun Aktan, hiç durmamış; annem daha fazla dayanamamış, beni iki yaşımdayken bırakıp kaçmış.

O adamın ellerine bırakmak yerine elleriyle beni boğsaymış daha az acı çekerdim, bunu görememiş.

“Annenin ve babanın seni hiç sevmemesi nasıl hissettiriyor Sonuncu?” diye sordum.

“Kimsesiz,” dedi.

“Başka?”

“Terk edilmiş,” dedi.

“Başka?” diye sordum.

Beklediğim cevabı biliyordu. “Çöp gibi. Zamanla çürüyecek bir çöp gibi.”

“Çöp gibi,” diyerek katılmamın ardından bakışlarımı ona çevirdim. “1984, sayfa 294.” Gözleri üzerime döndü. “‘Çürüyorsun,’ dedi, ‘tuzla buz oluyorsun. Nesin sen? Çöp torbası.’” Başını aşağı yukarı salladı. “Şifre buydu Sonuncu. Biz her zaman kendimizi bir çöp gibi gördük.”

“Bulacağını zaten biliyordum,” dedi Sonuncu. “Amacım beraber ilk okuduğumuz kitabı, defalarca sana yeniden okutmaktı.”

“İşkenceye bak,” dedim gözlerimi devirerek. “Çok renksiz bir insan-sın Sonuncu.”

“Renkleri sevdiğin çok da söylenemez,” dedi karşıdaki evin kırmızı ışıklarına göndermede bulunarak.

“Doğru,” diye mırıldandım.

Sessizlik devam etti. Birbirimize sırtımızı döndüğümüz o an geldi aklıma. Küçük kardeşim olduğunu öğrendiğim an ilk Sonuncu’ya söylemiştim. Demiştin ki: “Benim kardeşim varmış, Sonuncu, ben yalnız değilmişim. Bir ailem varmış.”

“Neredeymiş?” diye sormuştun.

"O adamın elinde," demiştim. "Önder söyledi yalan söylemez, değil mi?"

"Herkes yalan söyler, Koza," dediğinde umudum kırılmıştı ama devam etmişti: "Yine de bir kız çocuğunu kurtarabiliriz."

O gün, aylar sonra Önder'den bunu istemiştim: kardeşimi kurtarmayı. Yalvarmama bile gerek kalmadan kabul etmişti ama, "Ben ellerimi buluşturmam," diye mırıldanmıştı. "Gidin, halledip gelin."

Küçük aklımızla, bir polis sireniyle küçük çaplı bir plan yapmıştık ve bu Sonuncu'yla ilk planımız olmuştu.

Benim küçük kardeşim vardı, kız çocuğuydu; onun babası olabilirdim, abisi olabilirdim, eksik olan her duygusu olabilirdim. Ama hiçbir şeyi olamadım çünkü ben de çocuktum.

O gün, Önder'in beni Harun Aktan'a sattığını bilmiyordum. Zeynep'e tercih hakkı sunmuştu, elinin tersiyle ittiği kişi ben olmuştum ve Harun Aktan'ın eline düşmüştüm. Halbuki Zeynep de biliyordu nasıl korktuğumu, nasıl kaçtığımı Harun'dan, adı geçtiğinde bile nasıl titrediğimi.

Zeynep. Önder'in Lâl'i. Ailenin gözbebeği. Sonuncu beni gizli saklı sadece onunla tanıştırmıştı. "Bak, diğer kardeşimiz," demişti. "O da seni merak ediyordu."

Sonuncu aklımdan geçenleri okuyup, "Lâl bilemezdi," dedi. "Eğer bilseydi..."

"Bize bir tercih hakkı sunulsaydı biz kendimizi öne atardık, Sonuncu," dedim kinle. "Bırak şu aptallığı ve körlüğü. O bizi hiç etti."

"Bilemezdi," deyip devam etti. "Ve o da çocuktuk."

Yüzüme bakmıyordu ama bu aptallıklarını kaldıramıyordum. "Onun bir tercihiyle hayatınızdan yok olduğumu bile bile onu sevmeye devam ettin," dedim.

"O da çocuktuk," dedi bir kez daha.

"Aptal olma!" diyerek çıkıştım. "İkinci kurbanı sendin, Önder seni de sattı ve o kız yüzünden intihar ettin. Nasıl böyle konuşabiliyorsun? O kız bizi mahvetti."

Sonuncu yutkunmakta zorlandı, aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama, "Hepimiz çocuktuk," dedi. "Ve kaybolduktan sonra aylarca seni aradım ama bulamadım. Harun evini değiştirdi, ardından Önder seni başka bir odada tuttuğunu söyledi, artık yanımda olamayacağını. Sonra

tercihi senin yaptığını, beni sattığını yanı.” Kaşları çatıldı. “Seni bulduğumda ise nefret doluydun.”

“Zeynep’in tercihleri uğruna yok oldun,” dedim. “Önder’in köpeği oldun, ona boyun eğdin, ses çıkarmadın. Parayla satıldın adamlara, sana neler yaptılar, kendini öldürecek ve her şeyden vazgeçecek kadar hiç oldun ama o adamın yanında da Zeynep’in yanında da durmaya devam ettin. Yetmedi, Zeynep yüzünden bana düşman oldun.”

Sonuncu tek bir cümle kurdu: “Önemi yok.” Ardından kaşlarını kaldırdı. “Ve ben sana Lâl yüzünden düşman olmadım.”

“Onlara boyun eğdin,” dedim bu kez. “Kendine hiç saygın yok.”

“Yok,” dedi katılarak.

“Aptalsın,” dedim.

“Sayılır,” dedi.

“Acınacak haldesin,” diye mırıldandım.

“Bazen,” dedi. “Ama ben senin kardeşinle tanışmadan önceye kadar hâlâ ölmeyi diliyordum ki Koza. Acılar umurumda değildi, bu hayatı sevmiyordum, kardeşin beni kurtardı.”

“Seni yine ben kurtardım diyebilir miyiz o zaman?” diye sordum.

Sonuncu güldü. “Amacın bu olmasa da diyebiliriz bence.”

Gözlerimi devirip yeniden o eve doğru döndüm. Kırmızı ışıklara odaklandığımda, “Vücudumdaki izlerin suçlusu Önder,” dedim. “Ama ruhumdaki izlerden sorumlu tek kişi Harun Aktan. Nasıl oldu da onun yanında nefes almaya ve gözlerinin içine bakmaya devam edebildin?”

“Sen nasıl yapabildin?” diye sordu aniden bana dönüp. “Helin’i kurtardıktan sonra o eve hapsolmuşsun ve senelerce orada yaşamışsın, sonra kurtuldun ama geri dönüp Harun’u öldürmedin. Şimdi karşında dikilse durup sadece bakarsın, değil mi Koza? Nedeni ne? Söyleyeyim mi sana?”

“Söyleme,” dedim.

“Korku,” dedi net bir sesle. “Ve ben Önder’e işkenceler çekerek, zaflarımla en sonunda boyun eğdim, ondan korktum ve hâlâ korkuyorum.”

“Ama anlaşmamız yüzünden bana izin veriyorsun,” dedim.

“Çünkü artık bir şeylerin son bulması gerekiyor.”

“Yarattığın gerçek adaletin, senin korkularından ibarettir,” dedim.

“Hayır,” dedi. “Vicdanının ve vicdansızlığının sesidir.”

Gösterimi bir kez daha devirdim. Kırmızı ışıklar söndü ve diğer odanın ışıkları yandı. Evin içindeydi, birkaç metre uzağımdaydı. O kırmızı ışıklı odada henı tekmeleyerek dövdüğü anları, çırılçıplak buz gibi suyun altına soktuğu günleri ve kaburgalarımı kırdığı zamanları asla unutamiyordum. Öyle nefret ediyordu ki benden, kendi kız kardeşine orospu, bana orospu çocuğu diyecek kadar. Öyle nefret ediyordu ki benden, anneme ve küçük kardeşim Helin'e yaptıklarını bana yapmadı. Dokunmak bile istemiyordu bana; ilk önce zehirliyor, sonra o zehri kusturuyordu.

Keşke annemden ve kardeşimden de böyle nefret etseydi ve onlara istismarda bulunmasaydı. Şiddete alıştım ama Helin'i kurtardıktan sonra gördüğüm şiddete alışamamıştım. Bana hiçbir şey yapmadı ama yaptıklarını izletti. Dedi ki: "Ya bana benzeyeceksin ya da böyle çürüyeceksin." Ona benzememi istedi. Her istismarını bana zorla izletti, ardından çırılçıplak soyup fotoğraflarımı çekti.

Ve her doğum günümde, beş ağustos geldiğinde, kardeşinin anısına diyerek üzerimde bir neşter izi bıraktı. Onun yanından ayrıldıktan sonra ise her beş ağustosta o fotoğrafları bana postaladı, nefret cümleleriyle. Baban değilim senin diyordu, patron dedirtiyordu kendine ve ben büyüyünce Ekip'in patronu olmuştum. O benim zihnime işledi, ona benzememek için her şeyi yaptım.

Benim küçük kardeşim Helin ise kurtuldu ama ben onun için yok oldum.

Viskiyi kafama dikip Sonuncu'ya uzattığımda, "Yaşadıklarının suçlusu o değil," dedi. "Helin bunu hak etmiyor."

"Yaşadıklarımın suçlusu Önder," dedim. "Yaşadıklarımın suçlusu Zeynep ve yaşadıklarımın suçlusu benim kardeşim, Helin."

Başını iki yana salladı. "Onu sevdiğini hatta çok sevdiğini biliyorum Koza." Sesindeki şefkati duydum. "Hatta ondan nefret etmek yerine, onun yüzüne bakmaya utandığını da. Sesli dile getir, onu seviyorsun Koza."

Hiçbir şey demedim.

"Diyemiyorsun," dedi. "Çünkü onu sevmek bile sana haksızlık gibi geliyor. Çünkü onun da geçmişinden kendini sorumlu tutuyorsun hâlâ. Sen çaresizdin, o çaresizdi. Hepimiz çaresizdik. Neden ondan bu kadar utanıyorsun?"

"Utannmaktan ziyade," dedim dayanamayıp. "Onu çok kıskanıyorum çünkü benden daha güçlü." Sonuncu bunu duyduğu anda şaşırıldı. "Kalbinde hâlâ iyilik var, sevgi var. Kocaman gözleriyle bana hâlâ merhametle bakabiliyor, hem de onu Ekip'e alıp bir hayvan gibi yetiştirdiğim halde. Biliyor artık, karanlıktaki kişi abisiydi ama bazen bana ihtiyacı varmış gibi bakıyor. Nefret ettiği tek kişi Harun, benden nefret edemiyor."

"Kır duvarlarını," dedi Sonuncu. "Onu sevmemek için çabalama, kendini engelleme. Senden tek istediği..."

"Biliyorum. Benden tek istediği aile olmamız," dedi. "Ama ya bir gün beni bırakırsa? Annemiz gibi?"

Sonuncu net bir sesle, "Bırakmaz," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ailesi için canını verebilir," diye mırıldandı. "Ve sen de onun ailesisin."

"Aynı fikirde değilim." Başımı önüme eğdim. "Bazen benden nefret ediyormuş gibi bakıyor." Viskinin son yudumlarını içip şişeyi yere koydum. "Ona çok karşı koydum, Sonuncu. Tek istediğim acımasızlık ve hayatımda güzel bir duyguya yer olmayacaktı. O benim askerimdi. Tek silahımdı. Sevgisi tek kurşunumdu." Bakışlarım ona döndü. "Ama galiba o kurşunuyla beni vurdu çünkü sevgisi her şeyin üstüne çıktı. Bir insan kalbiyle bir insanı değiştirebilir mi?" Sonuncu gülümseyerek beni dinliyordu...

"Ben de sırtıma bıçağı saplayacağını bile bile ona tutuldum, sevgisi bütün izlerimi iyileştirdi," dedi Sonuncu. "Ve kardeşine aklımı kaybedecek kadar âşık oldum, Helin benim en güzel kurtuluşum oldu."

Sonuncu kardeşime âşıktı. Hapishaneye ilk geldikleri an bunu anlamıştım ve aslında en büyük yenilgi buydu. "Bir daha kardeşine âşık oldum dersen şişeyi kafanda kırarım," dedim ters ters.

"Kardeşine," dedi. "Körkütük âşık oldum."

"İyi bok yedin," deyip kaşlarımı çattım. "Bir aşkımız eksikti, yakında benden istemeye de gelirsin." Sonuncu sırıttı. İşaret parmağımı kaldırdım. "Sakın. Sakın Sonuncu."

Sonuncu gülmeye başladığında, "Bilemezdim," dedi. "Küçükken seninle kurtardığım kız çocuğunun büyüyünce beni kurtaracağını."

"O halde seni bir konuda daha yendim diyebilir miyiz?" diye sordum.

"Hangi konuda?"

"Sana Zeynep'i öldüreceğimi söylediğimde ne dediğini hatırlıyor musun?" Bakışlarındaki ifade değişti. "*Ben de senin kardeşini öldürürüm, demiştin. Söylesene Sonuncu, ben şimdi Zeynep'i öldürsem sen Helin'i öldürebilir misin?*"

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedi. "Ama senin de yapamayacağını biliyorum."

"Bilemezsin," dedim sakince.

Hiçbir şey demeden susup önüne döndü. Birkaç dakika sessizce durduğumuzda ikimizin de aynı şeyi düşündüğünün farkındaydım ama sesimizi çıkarmadık. En sonunda dayanamayıp, "Helin beni seviyor mudur gerçekten?" diye sordum.

Sonuncu hiç düşünmeden, "Evet," dedi.

"Peki Bartu'yu sevdiği kadar seviyor mudur?" diye sordum bu kez.

Sonuncu gülümsedi. "Kıskandığını biliyordum."

"Cevap versene göt herif, boş yapma," dedim sertçe.

"İkinizi de ayrı ayrı çok seviyordur bence," deyip gözlerini bana çevirdi.

"Ama Bartu'ya sarılıyor, sığınıyor, onu sevdiğini söylüyor," dedim. "Bana hiç sarılmadı."

"Sen sarıldın mı peki mal herif?" diye sordu Sonuncu.

"Hayır." Sonuncu gözlerimin içine baktı, cevap açıktı.

"O benim hayatımda gördüğüm en güzel kız çocuğuydu, biliyor musun?" dediğimde viskinin kanıma karıştığını hissediyordum. "Ölene kadar da böyle kalacak. Belki ona hiçbir zaman sarılamayacağım, sevdiğimi söyleyemeyeceğim ama içten içe ona hayran kalacağım."

Sonuncu gözlerindeki şefkatle bana baktığında cebindeki telefonu çaldı ve açtığında Bartu'nun aradığını anladım. "Geliyoruz," dedi Sonuncu. "Ufak bir işimiz vardı da."

Telefonu kapattıktan sonra geride duran bilgisayarına ilerledi, ardından sokağı çeken gizli kameraya baktı. Onları takip etmeyecektik, yani fiziksel olarak. Ama sokağa bir gizli kamera yerleştirmiştik ve geldiklerinde olası bir problemde engel olmak için hazır bekleyecektik.

"Hallettin mi bilgisayar mühendisi?" dedim alayla.

"Hallettim," dedi. "Direkt evi görüyor." Kaşları çatıldı, tedirginlikle bana baktı. "Diğer köşedeki kamera da kapının girişini. En azından bir problem çıkarsa haberimiz olur."

"Seni Helin'e söyleyeyim de bir aranız bozulsun, yine dramdan drama sürüklen göt herif," dedi.

"Ben söyleyeceğim ki," dedi Sonuncu omuz silkerek. "Ondan hiçbir şey saklayamam artık." Bilgisayarı çantasına yerleştirip sırtına astı. "Hazır mısın erkekler gecesine?"

"Ben sarhoş olmam," dedim gözlerimi devirerek. "Biliyorsun."

"Aynen," dedi Sonuncu inanmayıp. "Kesin olmazsın."



Masa dönüyordu, dünya dönüyordu, herkes dönüyordu. Daha üçüncü dubledeydik fakat diğerleri iyiyken ben neden böyleydim? Bartu ile Mutlu karşımda oturuyordu, Sonuncu yanımdaydı.

Bartu bardağın altını masaya çarptıktan sonra havaya kaldırıp, "Neye?" dedi.

"Pembe Panter," dedi Mutlu.

"Kavuşamamaya," dedi Bartu.

"Helin'ime," dedi Sonuncu.

"Amına koyayım," dedim sertçe itekleyerek. "Her seferinde mi Helin'e kaldıracaksın?"

Sonuncu, son yudumlarını içtikten sonra bardağını bardağıma tokuşturdu. Hiçbir şey söylemeden ben de içtiğimde zihnimin içinde zurna çalıyor gibiydi ya da davul, belki de darbuka. Ardından başımı çevirdiğimde tepemde darbuka çalan adamı gördüm.

"Kelebek," dedi Mutlu sırtarak ama onu bulanık görüyordum. "Sen sarhoş mu oldun lan?"

Üzerine yine Pembe Panterli bir takım elbise giymişti ve mekândaki herkes ona bakıyordu. Umurunda bile değildi, Mutlu bir gökkuşağıydı ve ona bu yakışıyordu.

"Hayır," dedim ama kelimeler dudaklarımdan dökülmedi. Ardından Sonuncu'ya döndüm ve kulağına eğilip, "Bir şey soracağım," dedim sessizce.

"Sor," dedi Sonuncu.

"Şu an uçakta mıyız?"

"Ne alaka Koza?"

"Uçuyorum," dedim. "Ve bu darbuka çalan adam kulağımı sikti. Onu kim uçağa davet etti?"

Sonuncu gülmeye başladığında sessiz söylediğimi sanıyordum ama Bartu ile Mutlu da gülüyordu. Arkadaki adam, "Ne çektiğimi bir ben bir Allah biliyor," diye bağırdığında Bartu da ona eşlik etti ve ayağa kalkıp kadeh kaldırdı.

Bartu. Sokak Nöbetçileri'nin en masumu ve çocukluğumun en fazla benzediği kişi. Aslında herkesin çocukluğu Bartu'ya benzerdi çünkü acısı ve masumluluğu bir çocuğu barındırıyordu. Zeynep ise onu hiç hak etmiyordu.

Sonuncu kadehini kaldırıp, "Neyse," dedi. "Helin'ime." Ardından kafasına diktiğinde bardağın boş olduğunu gördü. Yenilerini doldururken darbukayı çalan adam bu sefer diğer kulağıma geçti.

"Zor!" diye bağırdı Bartu. "Çok zor! Ne çektiğimi bir ben bir Allah biliyor!"

"Sonuncu," dedim yine kulağına eğilerek.

"Söyle," dedi.

"Bu darbuka çalan adamı uçağa kim davet etti?"

"Uçakta değiliz Koza," dedi Sonuncu.

"Uçaktayız, uçaktayız," dedim.

Masanın üzerindeki telefonum titrediğinde ekranda yazan isim sırıtmama neden oldu ve darbuka biraz daha kulağımanın içine girdi sanki.

"Sonuncu," dedim. "Yine bir şey sorabilir miyim?"

Sabırla, "Sor," dedi yine.

"Bu darbukayı adamın kafasına geçirsem ne olur?"

Sonuncu güldü. "Hayır, bunu yapmamalısın."

"Neden?"

"Çünkü," dedi Sonuncu sonra kaşlarını kaldırdı. "Uçak düşer Koza."

"Ah," dedim gözlerimi açarak. "Tamam."

Telefonumu elime alıp mesaj atan kişinin üzerine tıkladığımda güldüm. Mesaj atan Helin'di.

Miniğim:

Size ulaşmaya çalışıyorum ama hiçbirinize ulaşamıyorum.

Neredesiniz? Yankı neden cevap vermiyor?

Telefonumu Sonuncu'dan gizleyip mesaj yazmaya başladım.

Su an uçaktayız.

Miniğim:

NE UÇAĞI? BARTU RAKI İÇECEĞİNİZİ SÖYLEMİŞTİ!

Uçakta darbuka çalıyor, küçük kardeşim.

Miniğim:

KOZA! Yankı'ya telefonuna bakmasını söyle.

Bir anda oturduğum yer titremeye başlayıp hareketli bir şarkı çaldığında Mutlu kalkıp oynamaya, darbuka çalan adam ise önüme geçmeye başladı. Masa sarsıldığında Mutlu sandalyeye çıkmıştı.

Sonuncu kahkaha atarak Mutlu'yu alkışladığında Bartu ıslığıyla eşlik etti, diğer herkes de Mutlu'ya bakıyordu. Başım öyle şiddetli döndü ki bir an sandalyeden düşer gibi oldum ve içeriye oryantal girdi, uçakta oryantal vardı.

Elinde rakı bardağıyla oryantale doğru ilerleyen Bartu alnına bardağını yasladığında bir yandan da kıvırıyordu. Sonuncu alkış tuttuğunda ve Mutlu da beline ceketini bağladığında her şey değişmişti. Tek bir şey dışında: Darbuka çalan adam daha fazla yaklaşmıştı.

Miniğim:

Koza! Lanet olsun, ne uçağı? Bana fotoğraf atın.

Rakı bardağındaki son yudumları içip ayağa kalktığımda geri yerime düştüm. Sonuncu bana bakıp bir şeyler söyledi ama hiçbir şey anlamadım.

Küçük kardeşim, uçak düşüyorrr.

Bartu oryantalin sutyeninin içine para sıkıştırdığında ve Mutlu zorla Sonuncu'yu kaldırdığında masada tek ben kaldım. Oryantal üçünün arasında dans ederken ben de onlara katılmak istedim ama ayağa kalkacağım sırada darbuka çalan adam omzumdan itekleyip beni geri oturttu ve biraz daha yaklaştı. Nasıl bir kâbustu bu?

"Kıvır Yankı!" diye bağırdı Mutlu. Sonuncu ise Bartu'nun alnına para yapıştırmakla meşguldü.

Helin aramaya başladığında telefonu hiç düşünmeden açtım ve konuşmadan görüntülü arama gönderdim. Birkaç saniye sonunda görüntü belirdi; şaşkınlıkla bana bakıp bir şeyler söylüyordu ama darbuka çalan adamdan başka hiçbir şey duyamıyordum.

Sonra Nil'i gördüm, telefonu ona çevirdi. Gözlerini açmış, şaşkınlıkla bakıyordu. Yeşil gözleri... Öyle güzeldi ki... Onunla rehabilitasyon merkezinden önce sokakta tanışmıştık ve Önder'e onları gösteren bendim. belki de en çok bu yüzden Önder Nil'den nefret ediyordu.

Rehabilitasyon merkezinde ise...

Helin bağırmaya başladı. Kamerayı Sonuncu'ya döndürdüğümde oryantalın yanında ellerini çarpa çarpa Bartu'ya eşlik ettiğini gördüm. Mutlu bir anda görüş alanıma girdi, kalçasını sallıyordu. Bartu ise Helin'i gördüğünde, "Karrrrrdeşim!" diye haykırdı. "Ölüyorum!" Arkada hareketli bir şarkı vardı ama Bartu, "Ne çektiğimi bir ben, bir de," dedikten sonra başıyla arka taraftan bakan Lâl'i gösterdi. "O biliyor ulan!"

Yeniden ayağa kalkmak istedim ama darbuka çalan adam beni yine oturttu.

Sonuncu kendinden geçmiş bir şekilde alkış tutarken, oryantal Bartu'nun yapıştırdığı parayı göğsünden çıkarıp Sonuncu'nun alnına yapıştırdı, Sonuncu ise ona doğru eğildi.

Kamerayı kendime çevirip, "Emin misin?" dedim yüksek sesle. "Bu adamdan Yankıcanlar ve Helinhanlar yapmaya emin misin?" Sonra durgunlaştım, güldüm, ardından yine üzüldüm. "Neyim lan ben?" dedim. "Dayı mı, amca mı?" Korkuyla gözlerimi açtım. "Hamile misin hâlâ?"

Darbukanın sesine rağmen Helin'in, "Yankı!" diye bağırıldığını duydum. Bartu ile Mutlu gülmeye başladı, Helin'i son gören kişi ise Sonuncu oldu. Gözlerini açtı, ardından telefonuma koşup havaya kaldırdı. "Benim yuvam," dedi yüksek sesle. "Şuna bakar mısın?" Oryantale Helin'i gösterdi. "O benim yuvam da. Kendisi sevgilim oluyor. Çok güzel, değil mi? Bakın, nasıl güzel bakıyor." En sonunda darbukacıyı atlatıp ayağa kalktığımda o da peşimden geldi. Kurtuluş yoktu, asla yoktu.

Helin'i gördüğümde eliyle alnına vurmuş, dehşetle Sonuncu'yu izliyordu. Oryantal el sallayıp kıvırmaya başladığında Helin bir kez daha, "Yankı!" diye bağırıyordu. "Söyle güzelim benim," dedi Sonuncu. "Nasıl güzel, sevgiyle adımları söylüyor, görüyor musun?" Helin küfretti, kahkaha attım.

Başını çevirdiğimde Mutlu'nun Bartu'yla karşılıklı oynadığını hatta Bartu'nun Mutlu'dan daha iyi oynadığını gördüm. Bütün gözler bizi izlerken telefonu Sonuncu'nun elinden alıp, "Helin!" dedim. "Ben sarhoş değilim!" Darbuka çalan adam arkadan Helin'e el salladı. Helin'in dudaklarını okudum, o kim diye sordu. "Bilmiyorum," dedim. "Galiba artık sevgilim. Ayrılamıyoruz. Beni salmadı herif, hoşlanmaya başladım."

Darbuka çalan adam başını omzuma koyup gülümsedi...

Sonuncu oryantalî durdurmuş Helin'i anlatmakla, Bartu ile Mutlu ise kalçalarını birbirine çarparak dans etmekle meşguldü.

"Koza!" diye bağırdı Helin. "Telefonu darbuka çalan adama yaklaştır!" Zorlukla duydum ama adam çoktan anlamış gibi başını salladı. "Tarkan, 'Hepsi Senin mi', çalar mısınız rica etsem! Bahşiş âşık olduğunuz adamdan!"

Darbuka çalan adam başını salladı ve arkadaşlarındaki arkadaşlarına bir şey söyledikten sonra hareketli bir Tarkan şarkısı çalmaya başladı. Mekândaki herkes bir anda ayaklandı; telefonu masaya bırakıp elleri mi birbirine çarptığımda tek hareket etmeyen kişi Sonuncu'ydu. Mutlu ona doğru, "Oynama şıkıdım şıkıdım," diye dans etmeye başladığında Sonuncu kaşlarını çatarak masaya ilerledi, sandalyeye kendini bıraktıktan sonra cebinden bir sigara paketi çıkarıp rakısını doldurdu. Telefonu bir yere yasladığında Bartu yanıma gelip elini omzuma attı.

"Yavşak," dedi bana bakarak. "Seni sevdim ben." Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzündeki o çocuksu gülümsemeyle, "Keşke çocukken tanışsaydık," diye devam etti.

Mutlu da diğer taraftan yanıma gelip, "Niye seviyorum, ben de bilmiyorum," dedi. "Ama bir gün dudaklarından öpecekmişim gibi."

"Keşke," dedim ikisine bakıp, kendimi tutamamıştım. "Daha önce, farklı bir şekilde tanışsaydık."

Mekândaki herkes eğlenerek Tarkan şarkısına eşlik ederken, sigarasını içip sanki arabesk şarkı dinliyormuş gibi rakı bardağını kaldıran tek kişi Sonuncu'ydu. Kamerayı yasladığı yerde karşısında Helin vardı ve onlar gülüyorlardı. Son yudumuna kadar rakısını içti ve dertli dertli elini yanağına koyup Helin'i izlerken, "Çok kederliyim," dedi. "Gerçekten, 'Oynama şıkıdım şıkıdım,' mı?" Gülmeye başladığımızda Mutlu Sonuncu'nun arkasına gidip kıvırdı, ardından bir anda kamerayı kapattı. Sanki daha önce yapmamış gibi Sonuncu kadeh kaldırıp, "Helin'e demiş miydim?" diye sordu.

Dakikalar boyunca sadece içip eğlendik, darbuka çalan adam ise bir an bile yanımdan ayrılmadı. En son hatırladığım, kolumu onun omzuna atıp halay çektiğimdi; daha doğrusu Mutlu bunu yaptığımı hatta videoya çektiğimi söylüyordu ama inanmıyordum.

En sonunda müzik kesilip mekânda sadece bizimle beraber birkaç masa kaldığında darbuka çalan adam neden bilmem, bizimle aynı masada, hemen yanımda oturuyordu. Hayal gücümün yarattığı bir karakter olabilir miydi?

Bartu, onu bir süre sonra masaya oturttuğumu hatta içki verdiğimi söylüyordu ama bu gerçek olamazdı. Adam ise arada sırada başını omzuma yaslayıp gülümsüyordu. Hayatımda daha önce yaşamadığım romantik dakikalardı...

Sonuncu telefonunu çıkarıp onlarca cevapsız aramaya ve mesajlara baktıktan sonra kamera sistemine giriş yaptı. Başımı eğip baktığımda anlayıp, "Henüz gitmemişler," dedi. "Daha geç giderler."

Başımı olumlu anlamda sallayıp bakışlarımı Bartu'ya çevirdim. Eli altında, boş bardağa bakıyordu. "Ne düşünüyorsun, koca adam?" diye sordum.

"Birini unutmanın imkânı olup olmadığını," dedi derin bir nefes vererek. Kimden bahsettiğini hepimiz anladık. Zeynep bu aşkı hak etmiyordu. "Küçücük bir çocuktum, çok sevdim, biraz büyüdüm, âşık oldum, şimdi onun için mahvoluyorum." Omzunu kaldırdı. "Unutmıyorum," dedi. "Alışıyorum ama onu sevmeyi bırakamıyorum."

Mutlu başını eğip, "Unutmaya çalışma o zaman," dedi. "Bir kez daha dene şansını."

"Neden?" diye lafa girdim. "Daha fazla üzülmesi için mi?"

"Üzüleceğim, değil mi?" diye sordu Bartu bana bakarak. "Ama onun beni üzmesinden korkmuyorum ki," deyip başını iki yana salladı. "Beni sevmemesinden korkuyorum. Beni neden sevmiyor?" Bakışları Sonuncu'ya döndü. "Beni neden sevemiyor?"

"Bunu ona sor," dedi Sonuncu.

"Bencilce bir yanıt verecektir," dedim nefretle.

"Ondan neden nefret ediyorsun?" diye sordu bu kez Bartu bana. "Sana ne yapmış olabilir ki?" Gülümsedim ama hiçbir şey söylemedim. "Sen," dedi ardından, "hiç birini sevdin mi ya da âşık oldun mu?"

Duraksadım, bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Ben," dedim kaşlarını çatarak. "Birini sevebilir miyim, bilmiyorum." Ardından aklıma ilk

olarak Nil geldi ve ondan çalınan hayalleri. Bir gün anne olacaktı, en büyük hayalinin anne olmak olduğunu biliyordum ama artık imkânsız görünüyordu. Hem de kendi yetiştirdiğim adamlar yüzünden.

Ekip'e gözlerini kırpmadan vurabilecekleri ve içimin sızlamayacağı kişinin Zeynep olduğunu söylemiştim ama bunu söylediğimde hapishaneye bile girmemiştim. Onların hedefinde kardeşim vardı ama mahvolan kişi Işık olmuştu.

Artık anne olamayacaktı. Sonuncu ve ben biliyorduk, doktorlar bize söylemişti; ufacık bir ihtimal var gibi göstermiştik ama artık imkânsızdı. Sonuçlar kesin ve netti.

Sonuncu bunu bana söylediği an hayatım boyunca en çaresiz hissettiğim andı. "Nasıl söyleyeceğiz?" diye sormuştum ilk olarak. Sonuncu sessiz kalmıştı, ben cevapsız kalmıştım. Ve onun hâlâ umudu vardı.

Suçluydum; oluşturduğum bu nefret hikâyemde birinin hayallerini mahvetmiştim ve bu kişi, benim hayran olduğum, belki de âşık olabileceğim tek kadın, Nil'di.

Ona âşık olmaya bile hakkım yoktu; işte bu yüzden, "Sevmiyorum kimseyi," dedim. İstiyordum ki Nil benden bütün intikamlarını alsın ve biliyordum, konu benden intikam almaya geldiğinde, rehabilitasyon merkezinde onun canını kurtardığım zamanlar aklına gelecekti.

Ama o bilmiyordu. Ona neşterleri kendimi öldürmemek için verdiğimi bilmiyordu. Her neşter, bir intihardan vazgeçişimdi. Benim de hayatımı kurtaran biraz Işık'tı.

"O halde ikizime neden ümit veriyorsun?" dedi Mutlu sert bir sesle. "Ondan uzak dur. O sana âşık olabilir, bunu göremiyor musun?"

Güldüğümde, "İmkânsız," dedim. "Beni hiçbir zaman sevemez."

Gerçeği öğrendikten sonra hiç sevemeyecekti.

Sonuncu nefesini verdi, bana en çok bu konuda öfkeli olduğunu biliyordum çünkü sessizliğini koruyordu. Gözleri bana dönmüyordu. Demişti ki: "Kendi kendimize bir savaş meydanı oluşturduk ve o savaş meydanında en masumlardan birinin canı yandı, değdi mi?"

Değmemişti.

Her şeyin suçlusu Önder'di. Her şeyin başlangıcı Önder'di.

Bir anda ayağa kalkıp, "Gidelim artık," dedim Sonuncu'ya. "Ben hazırım."

Sonuncu derin bir nefes aldı ve başını sallayıp ayağa kalktı.

"Nereye?" diye sordu Bartu şaşkınlıkla.

"Bir anlaşmamız var," dedim sakince. "Çözmemiz gereken bir düğüm. Bitmesi gereken bir acı ve intikam." Ardından arkamı dönüp çıkış kapısına doğru yürümeye başladığımda Sonuncu da beni takip etti.



O kapının önünde durduğumuzda Sonuncu'yla birbirimize baktık, ellerimde bağlı duran halatları gördüm. Bu bir intihardı, bu bir intikamdı, bu korkuydu. Bu *korkakların intikamıydı*.

"Emin misin?" diye sordu Sonuncu.

"Hiç olmadığım kadar," dedim net bir sesle. "Çal kapıyı. Bekliyoruz."

Sonuncu nefesini verip yüzüme baktı. Elini kaldırdıktan sonra bana dönüp, "Bana yaptığın çamurdan pastayı ve doğum günümü kutladığın anı hatırlıyor musun Koza?" diye sordu.

"Hiç unutmadım," dedim. "Neden?"

"Senden başka kimse doğum günümü kutlamadı, çamurdan pasta benim tek doğum günü hediyeimdi." Kırgınlıklarımız vardı, kızgınlıklarımız vardı ama o benim kardeşimdi, dostumdu, beni büyüten kişiydi ve benim büyüttüğüm kişiydi. "Sen benim her zaman gerçek dostum olarak kaldın, en büyük düşman olduğunda bile. Bu kapının arkasında olacıklara rağmen hep de öyle kalacaksın."

Ona biraz yaklaştım. Gücümü ona sarılarak aldığım zamanları hatırladım; ağladığım gecelerde ve ağladığı gecelerde omzuma yaslandığı zamanları. Ama sarılamadım, ona da sarılamadım, bunu yapamadım.

Cevap vermemi beklemeden kapıyı çaldı ve karşılık beklemeden içeri girdi. Rutubet kokusu burnuma çarptı, ardından onun yüzünü gördüm: Önder'in. Bizi hep sakladığı odaydı. Eski yatak olduğu yerdeydi, yatağın üzerindeki kan izlerimiz bile duruyordu. Bizi bağladığı ipler, Sonuncu'yu dövdüğü kemer, üzerimizde söndürdüğü sigara izmaritleri. Her şey yerli yerindeydi; tek kayıp, iki küçük çocuktu.

Biz Birinci ve Sonuncu'yduk. İşkence, nefret, başkaldırı, korku ve nefret. Dostluk, sevgi, arkadaşlık, kardeşlik ve minnet.

Düşmanlık.

Önder oturduğu koltuktan bize baktığında Sonuncu omzumdan beni itekledi. Direkt ruh halinin değiştiğini fark ettim, ses tonu bile değişti. "Onu sana getirdim," dedi Önder'e, kapıyı kapatırken. "Artık yenildi ve ellerimizde. Ne istiyorsan yapabilirsin."

Köşedeki sopaya baktım, hazır duruyordu ve artık silaha dönüştürdüğü o ilaçlar. Bir değil, birkaç taneydi.

Beni öldürmeye yemin etmiş gibiydi.

Zaten ölümü hak ediyordum.

"Tereddütteyim Yankı," dedi. Kaşlarını havaya kaldırdı, ayağa kalkıp karşımda durdu. "Gerçekten onu bana neden teslim ediyorsun?"

Sonuncu yalan söylemezdi. Onun yerine, "Nil'in hayallerini çaldım," dedim. "Aralarındaki bağı koparmak üzereydim fakat Sonuncu duyguları yerine yine mantığını seçti. Karşımdayım Önder."

Sonuncu geriye çekilip kapıya yaslandı ve hiçbir şey söylemeden durdu. Önünde birleştirdiği elleri yumruk halindeydi, her ne düşünüyorsa aklından geçenleri okuyamıyordum ama korktuğunu hissedebiliyordum.

"Ve," dedi Önder. Alkolün kokusunu aldım, sarhoştum. Biz de sarhoştuk ama o ayakta duramıyordu, ortadaydı. "Senin Harun'un piçi olduğunu öğrendi, o kardeşinin de senin maşan olduğunu."

Başımı yavaşça eğdiğim yerden kaldırdım, parmaklarımı içeriye kıvrıdım. Yüzümde bir gülümseme oluştu. "Evet," dedim. "Görüyor musun Önder?"

"Neyi?"

"Senin aileni nasıl mahvedebileceğimi ve tek bir darbeme baktığını?" Önder hiçbir cevap vermedi. "Hepsi avcumun içinde; beni şu an öldürsen bile küçük kardeşim aileni yok edecek." Önder'in yüzü öfkeyle kaplandı. "Görüyor musun Önder?" dedim bir kez daha. "Senden geçmişimi, çocukluğumu ve yaşadıklarımı nasıl alabileceğimi görüyor musun?"

Önder bir an bile çekinmedi, duraksamadı ve yüzüme sert bir tokat indirdi. Başım yana kaydıığında dudağımın kanadığını hissettim ama yeniden yüzümü düzelttim. "Hiçbir zaman onun gibi olamadın," dedi Sonuncu'yu göstererek. "Hiçbir zaman da o olamayacaksın. Bak," dedi hiddetle, "nasıl da bana dönüşüyor!" Sonuncu'ya doğru ilerlediğinde onun kapının kenarına biraz daha yerleştiğini gördüm. "Adın ne?" diye

sordu. Sonuncu duraksadı. Biraz daha yaklaştı. "Adın ne?" dedi daha yüksek sesle.

Birinci ve Sonuncu'yduk. Şu an bu odanın içinde aslında ikimiz de o küçük çocuklardık. Korkuyla, "Yankı," dedi. Benden sonra onu yönermişti, nasıl korkutmuştu da böyle boyun eğmesine neden olmuştu? Başkaldıran o mavi gözlü çocuk nasıl yenilmişti? Korkuyordu. "Yankı benim adım."

Küçümseyici ve aşağılayıcı tavrıyla saçlarını bir köpeği seviyormuş gibi okşadı. Sonuncu başını çevirdi.

"Tamam," dedim ona dönerek. "Ben yenildim ama kız kardeşim, o hâlâ yaşıyor."

"Benim oğlumun beynini yıkadı," dedi Sonuncu'yu kastederek. "Ama halledeceğim. Halledeceğiz. Değil mi Yankı?" Sonuncu hiçbir şey demeden gözlerinin içine baktı. Onu neyle bu kadar korkutmuştu?

Sonuncu en çok Önder'e yeniliyordu, bunu göremiyor muydu?

"Kardeşin bize hiçbir şey yapamayacak," dediğinde kendinden emin bir tavırla bana yaklaştı. "Neden, biliyor musun? Çünkü daha önce sen de bana yapmak istedin ama Yankı seni bir hapishaneye kapattı. Şu an o ellerin çözülse bile önünde duracak kişi yine Yankı. Bir gün o küçük piç kardeşinin de önünde duracak."

Yankı yumruklarını daha fazla sıktı, yanımızda değil gibiydi. "Piç mi?" dedim gülümseyerek. "Sanırım piç demenin bizi hiç üzmediğini fark edemeyeceksin Önder." Küçük adımlarla silahlarının olduğu tarafa yürüdüğümde hepsine bakarak, "Geliştirmişsin kendini," dedim. "Bunlarla mı alt ettin Sonuncu'yu?"

"Ve Nil'i," dedi. "Hâlâ yanımda olduklarına göre."

Eğilip bağlı ellerimle zorlukla silahlardan birini aldığımda irkildiğini hissettim ama sıkıca bağlanmış ellerimden silahı doğru düzgün bile tutamıyordum. "Korkma," dedim. "Sana bu silahı nasıl doğrultabilirim ki? Tutamıyorum bile."

"Yankı," dedi Önder ona dönüp. "Onu hapishaneye götür oğlum."

Sonuncu bana baktı, ben ona baktım, ardından bana doğru yürüdü.

Sadece bir an korktuğumu hissettim; Önder'den değil, Sonuncu yine Önder'e inanıp beni hapishaneye gönderir diye.

Sakince, gözlerini bile kırpmadan karşımda durdu; ardından elimdeki halata uzandı. Kendi düğümlediği halatı yavaşça açarken

gözlerindeki perde sonsuz görünüyordu. İyi olmadığını farkındaydım ama zaten buraya gelirken anlaşılmamış bu yöndeydi. O sadece izleyecekti, hiçbir şey yapamayacaktı, her şeyi bana bırakacaktı.

Sonuncu düğümü çözdüğünde, Önder, "Yankı," deyip geriye adım attı. "Ne yapıyorsun?" Sonuncu cevap vermedi, Önder tökezleyerek geriye gitti ve kapıyı açmak için hamle yaptı ama Sonuncu çoktan o kapıyı kilitlemişti. Önümden çekildiğinde elimde tuttuğum silahımı ona doğrulttum. Önder'in kapının kolunu tutan eli duraksadı.

"Bu kadar basit bir adamsın sen aslında Önder Sarca," dedim alayla. "Biz olmadan hiçbir şeysin. Seni bir gün Sonuncu bitirecek dediğim zamanı hatırlıyor musun?" Önder Sonuncu'ya döndüğünde, o hareket bile etmeden ellerini yeniden önünde bağlayarak bekledi. Sakince ve sessizce. "Bak," dedim. "Görüyor musun yine Önder? Elimde bir meşale var, senin meşalen, ucunu yakan ise Sonuncu. Hadi alt et bizi. Savaş bizimle. Düşman et. Nefret ettir. Karşı gel."

Önder yüzüme bakmadan direkt Sonuncu'ya, "Yankı," dedi başını iki yana sallayarak. "Buna izin vermeyeceksin." Sonuncu hiçbir şey yapmadı. "Engelle onu." Sanki bir köpekle konuşuyordu. "Ben olmasam hiçbir şeydin," dedi bu kez. "Ailesi tarafından terk edilmiş, bomboş, kimsesiz bir çocuktun," dedi, ona minnet etmesini bekleyerek. "Seni aldım, büyüttüm, doyurdum." Sonuncu yine hiçbir şey yapmadı. "Yankı!" dedi gür bir sesle, silahla üzerine yürüdüm. "Hayatını defalarca ben kurtardım!"

Silahın kabzasıyla sertçe yüzüne vurduğumda başı arkadaki kapıya çarptı ve yere düştü. Yakasından tuttuğum gibi onu ayağa kaldırıp bir kez daha silahın kabzasıyla yüzüne vurduğumda içimdeki öfkeyi ve nefreti hiçbir şeyin geçiremeyeceğini fark ettim. Önder kanayan burnunu tutup, "Yankı!" diye bağırdı bir kez daha. "Bir şey yapsana!"

Geriye çekildim ve silahı Önder'e doğrulttum. "Sol mu, sağ mı Sonuncu?" diye sordum. "İlk hangisine saplamıştı o şiringayı?" Sonuncu cevap vermediğinde bakışlarım ona döndü, gözlerini Önder'e dikmişti. "Sonuncu," dedim dişlerimin arasından. "Sol mu, sağ mı?" Önder'in inlediğini gördüm, minnetle Sonuncu'ya bakıyordu. "Hayır," dedim bakışlarındaki ifadeyi gördüğümde. "Hayır."

Sonuncu gözlerini kapattı; korkusunu gizledi, boyun eğmeyi ve zaflarını.

Ardından acımasızca, "Sol," dedim ve silahı sol bacağına ateşledim. "Sol gözümü senin yüzünden kaybettim, bana acımasızlık kattın." Düşünmedim, bu kez sağ bacağına ateşledim. "Sonuncu senin yüzünden sağ bileğini kesti."

Önder acıyla haykırırken, bize verdiği ilaçlara onun bağışıklığı olmadığını görebiliyordum; biz o küçük yaşımızda acıya batmışken ve kaldırabiliyorken şimdi kendisi karşımda zavallı gibi acıyla titriyordu.

Merhametimi yokladım, ardından vicdanımı ve fark ettim ki benim adaletimi yöneten korkular değil, vicdanım ve vicdansızlığımı ve şu an vicdansızdım.

Yarattığım gerçek adalet, vicdanımın ve vicdansızlığımın sesiydi.

"Yankı!" diye haykırdı Önder gür bir sesle. "Yankı!" Bakışlarımı ona çevirdim ve gözlerindeki o minnetin yok olduğunu, aksine yerini öfkeye bıraktığını gördüm.

"Hatırla," dedim ona. "Çocuktuk, küçüktük ve bize neler yaptı, hatırla!"

"Yankı!" diye bağırdı Önder. "Seni piç kurusu! Bir şeyler yap, durma öyle! Seni sokak köpeğinden bir adama çeviren bendim, orospu çocuğu!"

Sonuncu yumruklarını daha fazla sıkığında korkunun yerini tamamen kinin almaya başladığını fark ettim. İçinde senelerdir tuttuğu öfkesini dışavuramamasının tek nedeni bile Önder'di. Onu robot gibi büyütenlerden biriydi.

Önder acıyla yere kıvrılıp çırpınmaya başladı; tıpkı küçükken benim, Nil'in ve Sonuncu'nun çırpındığı gibi.

"Görüyor musun Önder?" dedim bir kez daha. "Büyüttüğün o canavar sana acımiyor bile. Çünkü hiçbir zaman sana boyun eğmedi, sen öyle sandın."

"Orospu çocukları!" diye bağırdı Önder. "Ben olmasaydım hiçbiri-niz olamazdınız."

Güldüm. "Sen olmasaydın biz olabilirdik yine Önder ama sen biz olmadan hiçbir şeysin."

"Sen ve orospu kız kardeşin," dedi öfkeyle bana, ardından rükürdü ve cebinden bir bıçak çıkarıp bana doğru salladı, boşaydı. "İkiniz de yaşadığınız her şeyi hak ettiniz." Ardından Sonuncu'ya dönüp, "Zavallı bir çocuktun!" diye haykırdı. "Beni kurtar! O orospunun ve kardeşinin

maşası mı olacaksın? Beni kurtar! Ablanın ölümünü izlediğin gibi benim ölümümü de mi izleyeceksin korkak herif!”

Sonuncu için bu son damlaydı. Zaaflarının son damlasıydı; nefretinin, öfkesinin, korkularının ve kininin son damlasıydı.

Diğer tarafta olan silahlardan değil direkt şırıngalardan birini aldı ve düşünmeden Önder’in üzerine oturup nefes borusuna sapladı. Şırıngadaki ilacı sonuna kadar verirken, “Beni sattın!” diye bağırdı. “Beni o şerefsiz adamlara sattın ve Nadir gibi bir çocuk olmam için her şeyi yaptın!” Şırıngayı uzaklaştırdığında, Önder dehşetle Sonuncu’ya bakıyordu. Elindeki bıçağı sımsıkı tutuyordu. Sonuncu yüzüne yumruğu indirdi. “Beni günlerce denek olarak kullanmalarına izin verdin ve üzerimden para kazandın!” Yüzüne bir daha yumruk attı, ardından bir daha. “Benim gözlerimin önünde ablamın mezarına tükürdün!” Bir daha yumruk attı. “Onun yaşadığına beni senelerce inandırdın!” Bir yumruk daha attı. “Babamın annemi öldürmesini izlettin!” diye haykırdı. “Bana her şeyi yaptın!” Art arda yumruklar atarken Sonuncu’nun acıyla haykırdığını duyabiliyordum. “Beni robot gibi büyüttün! Beni sevmedin, bana sevgiyi öğretmedin!” Bileğini gösterdi, bileğindeki o silik izi. “Kendimi öldürme girişimimde, kendimi öldüremeyecek kadar beceriksiz olduğumu söyledin!” Önder’in yüzü kan içindeydi fakat Sonuncu yumruklar atmaya devam ediyordu. “Beni hiç sevmedin!” dedi hıçkırarak, ağladığını fark ettim. “Beni neden sevmedin?”

Önder, donuk gözlerle Sonuncu’ya bakarken, son gücüyle bıçağı kaldırıp Sonuncu’nun karnına sapladı.

Bunu ben gördüm, Sonuncu hissetmedi bile. Öfkeyle yüzüne yumruklar indirirken Önder’in başı sağa düştü ve gözlerini kapattı.

“Sonuncu,” dedim ona doğru. Beni duymadı, yumruklamaya devam ediyordu. “Sonuncu!” dedim daha yüksek sesle. “Sonuncu!” diye bağırdım ve onu Önder’in kucağından zorlukla kaldırdım. Elleri, kolları kan içindeyken elim karnına gitti ve tam olarak saplanmayan bıçağı yavaşça çıkardım; Sonuncu hâlâ ağlıyordu.

Üzerimdeki gömleği çıkarıp onun yarasına bastırdığımda, Önder yerde kanlar içindeydi. Ölmemişti, ölmesini istemiyordum ama acıdan bacakları son kez titriyordu çünkü felç olmak üzereydi.

“Sonuncu,” dedim onu sarsarak.

"Artık," dedi, bakışları bana döndü. "Korku yok." Başını iki yana salladı.

Sonuncu'nun yarattığı gerçek adalet, korkularından ibaretti.

Elimle karnına bastırırken Önder'e baktım, sonra ona gülümsedim, benim de gözlerim dolmuştu. İkimiz birbirimize bakarken zafer kazanmış iki askerden daha çok, zafer kazandığı için birbiriyle barışan iki düşman gibiydik.

Karnındaki acıyı hissetti. Bakışları karnına kaydıktan sonra bana bakarak başını iki yana salladı.

"Sarılmanın verdiği güveni yeniden hissetmek istiyorum," dedim kendimi tutamayıp ve elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Küçük kardeşim Helin'e ve sana sarılabilmek için."

Sonuncu, ellerindeki kanları umursamadan beni kendine çekip sarıldığında karnındaki sıcak kan bana bulaştı.

Bu his. Sarılmak güven demekti, sarıldığında sırtına bıçak saplamayacağına inanmak demekti ama bir o kadar karşıdaki kişiye bıçak saplamayacağına inanmaktı.

Havada kalan ellerime baktım. *Güven*, dedim kendime. *Mavinde acılar var, kahverenginde acımasızlık. Dünyaya maviyle bak, yeniden güven.*

İlk kardeşime sarıldım. Savaş meydanında sarılan iki düşmandık ve iki dosttuk. Biz her ikisiydik.

"Poyraz," dedi bir anda adımı söyleyerek. Seneler sonra adımı duydum başka birinden ve ürperdiğimi hissettim. "Kardeşim Poyraz. Bu ismi hiçbir zaman sevmedin, sen her zaman Koza olarak kalacaksın ama benim bir gün çocuğum olursa Poyraz koyacağım adını ve hem sana hem ona bu ismi çok sevdireceğim, söz veriyorum."

HELİN AKTAN

İçimde her duygu vardı; korku, nefret, öfke, kin ama en çok endişe. Benden daha çok yanımdaki iki kardeşime bir şey olursa endişesi. O an, o arabanın içinde dururken, *keşke*, dedim içimden, *tek başıma halletseydim her şeyi*. Çünkü birinden birinin canına bir şey olursa kendimi asla affedemezdim, bunu biliyordum.

Koza'dan aldığımız adresteki evin önündeydik ama eğer bu adres olduğunu bilmeseydim yine de tanırdım. Çünkü bir odanın ışığı kırmızıydı. Kıpırmızı ışık. İçimin ürperdiğini hissettim.

"Plan çok basit," dedi Işık. Yanımdaki yolcu koltuğundaydı, ben direksiyondaydım ve arkada Lâl oturuyordu. Gözlerimi evden ayıramıyordum.

Bugün ya imtihanım ya ölümüm olacaktı, hissediyordum.

"Eskiden bir apartman dairesinde otururdu," dedim kapıdaki güvenlikleri işaret ederek. "Şimdi bildiğin villaya geçmiş. Daha önce düşündüğümüz gibi adamlarla dalaşmadan arka kapıdan gireceğiz. Işık, Koza'dan aldığın evin çizimini gösterir misin?" Yeniden önümüze açtı. "Üçüncü kez tekrar ediyorum," dedim. "Lâl, sen aşağıda, kapının önünde duracaksın, en karanlık köşede. Şurası." Başını salladı. "Işık, sen aşağıyı kontrol edeceksin." O da başını salladı. "Ben şu yukarıdaki odaya çıkacağım, ilk önce tek istediğim Lâl'in elektrikleri kesmesi. Başka hiçbir isteğim yok." Elinde gevşek tuttuğu silaha baktım; korkuyordu, biliyordum. "Kullanmana bile gerek kalmayacak."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Işık.

"Onu uyurken yatağında yakalayacağım," dedim. "Eminim şu an huzurlu uyuyordur ve hatırladığım kadarıyla uykusu hafif."

"Bunu sormuyorum," dedi Işık kaşlarını kaldırarak. "Onu uyurken yakaladıktan sonra ne yapacaksın? Öldürecek misin?"

"Orası bana kalsın," dediğimde gözlerimi yeniden eve çevirdim. İki si de beni sorgulamadı. "Zaten şu an korkusuzca yatağındadır. Bu planı bilen beş kişiyiz, tamamen bilen üç kişi. Başka biri biliyor mu?" Işık başını iki yana salladı, Lâl elindeki silaha baktı. "Lâl?" dedim. "Başka birine anlattın mı? Mesela Bartu'ya?" Başını tekrar iki yana salladı.

Işık ellerini direksiyona yaslayıp nefesini verdi. "Şu an o dört dingilin oryantalde dans ettiğine inanamıyorum," dedi. "Gördünüz, değil mi? Koza kendine darbuka çalan bir adam bulmuş."

Gülerek omzuna vurdum, ardından kucağında duran şaraptan büyük yudumlar içtim. Geri Işık'a verdiğimde o da içti, sonra Lâl aldı. Birkaç dakika öylece bekledik, ardından üzerime ceketimi giydim, çorabımın içine bıçağımı ve göğsüme silahı sakladım. Işık da aynı şeyleri yaptığında, Lâl sakince silahı pantolonunun kemerine sıkıştırdı.

"Lâl," dedim ona dönüp. "Eğer korkuyorsan..."

Başını olumsuz anlamda salladı ve ilk araçtan inen o oldu.

"Alışacak," dedi Işık. "Başta hep böyle oluyor ama geçer." Işık da arabadan indiğinde son kez eve baktım ve montumun kapüşonunu taktım.

"Lütfen," dedim arabadan inerken. "Eğer birine bir şey olacaksa o kişi ben olayım." Elim boynumda asılı duran anahtara gitti, onu dudaklarıma bastırdım. "Uğur getir, umut getir, güç ver. Benimlesin."

Arabadan indiğimde işaret parmağımı dudağıma bastırdım. Lâl hızla koşup bir anda ortalıktan kayboldu. İlk önce gizli kameraların elektriklerini kesmesini bekledik; birkaç dakika sonunda kameraların ışıkları kapandığında Işık'la birbirimize başımızı salladık ve evin arkasındaki çitlerden kolayca içeriye tırmandık. Işık da benim gibi atletikti bu yüzden zorlanmadı.

Bahçenin içinde Lâl planladığımız gibi o ışıkları söndürdü ve ön tarafta duran iki adam kendi aralarında konuşarak bizim olduğumuz yere doğru yürümeye başladılar. Evin lambaları hâlâ yanıyordu.

Işık'la yeniden birbirimize baktık, yere çöktük ve silahlara susturucuları taktık. Adamların adım sesleri yaklaşmaya başladığında birbirimize bakıp gözlerimizle anlaştık ve görüş alanımıza girdikleri anda ayağa kalkıp uzak mesafeden ben bir adamın tam ensesinden vurduğumda, Işık da göğsüne isabet ettirdi. Çığlık bile atmadan yere düştüklerinde kulaklıktan Lâl'e, "Evin ışıkları," diye fısıldadım. "İlk önce en alt katın olanlar."

Birkaç dakika sonunda en alt katın elektrikleri kesildiğinde biz de arka pencereden çoktan içeriye geçmiştik. Işık'la birbirimize sırtımızı verdiğimizde büyük salonu, salondaki kütüphaneyi silik görebiliyordum ama fotoğraflar vardı. İçeride duran adamlar salona ilerlediğinde artık bir şeyler döndüğünü anlamışlardı. Işık kapının arkasına gitti, ben kütüphanenin olduğu tarafa.

Adamlar ellerinde fenerle içeriye girdiklerinde sol taraftaki çerçevelere ışık vurdu ve onu gördüm: annemi, annemin fotoğrafını. Duvarda asılıydı ve kucığında bir erkek çocuğu tutuyordu, sarı saçları uzaktan belli olan bir çocuk.

Koza. Benim abim Koza.

Adam önüme geçince vurmak yerine başını tutup sertçe çevirdiğimde ayaklarımın dibine düştü, diğer adam onun düştüğünü gördüğünde ses çıkarmak için ağzını açtı ama düşünmeden onu da vurduğumda başı masaya düştü ve gürültü koptu. Işık önünden geçen adamın ense köküne sertçe silahın kabzasıyla vurduğunda kendimi tutamayıp o çerçeveye doğru ilerledim ve hiç düşünmeden üzerimdeki montun cebine fotoğrafı sıkıştırdım. Işık ne yaptığımı gördü ama sorgulamak yerine başıyla

merdivenleri işaret etti. "Çok az zamanımız var," dedi LAL'e. "Üst katın ışıklarını kapat."

Çerçevelerde kendi çocukluğumu da gördüm; onun kucağında otuyordum, Harun'un. Ama kendi çocukluğuma sırtımı döndüm ve sadece Koza'yı yanıma aldım, annemle beraber.

Merdivenlere ilerlediğimde üst katın ışıkları da bir anda söndü; çok kısa bir zamanım olduğunu biliyordum. Üst kata çıktığımda yavaş ve sakın adımlarla yürüyüp direkt onun yatak odasına ilerledim. Aşağı kattan adım sesleri duyuluyordu; Işık'a güvenim tamdı ama sessizlik o kadar hâkimdi ki bir an rahatsız etti.

Yatak odasının açık kapısından içeriye ilerlerken sırtı dönük uyuyan birini gördüm. Derin bir uykuda gibiydi, tıpkı Harun Aktan gibi. Ona doğru ilerlerken etrafa silah tuttum ama her yer fazlasıyla karanlıktı.

Sakince değil, hızlıca, bir an bile düşünmeden yatakta yatan kişinin yorganını açtığımda bir erkek değil, bir kadınla karşılaştım; kadının kolu diğer tarafa düştü ve gözleri boşluğa baktı. Çığlık atarak geriye kaçtığımda aşağı kattan bir çığlık koptu, ardından bir silah ve Işık'ın, "Hayır!" diyen sesi. Bunun üzerine evin ışıkları açıldı ve her yer kıpkırmızıydı.

Bu kadını tanıyordum, bu kadını biliyordum, bu kadını anlıyordum. Elim boynumdaki anahtara gitti.

O kadın benim anneme benziyordu ama annem değildi; annem ölmüştü.

Arkadan bir alkış sesi koptu; silahı o tarafa doğrulttuğumda onu gördüm. Seneler sonra, aylar önce silüetini gördüğümü sanıyorken şimdi karşımdaydı. Her şeyiyle. Harun Aktan tam karşımdaydı.

"Hoş geldin güzel kızım," dedi, arkasında beş adamı vardı. "Senin sürprizini çok beğendim, peki sen beğendin mi?" Çığlık atmak için ağzımı açtığımda aniden biri arkamdan boynuma bir şey vurdu ve karanlıkla kavuştum.

Sarsıldım, titredim, boğuldum, karanlıkta yuvarlandım. Saçlarımda eller hissettim, ardından omuzlarımda ve kollarımda. Nefesim kesildi, sonra o yataktaki yüzü gördüm ve o gözler bana doğru bakıyordu; anneminkilerin aynısıydı ama ölmüştü. Kadın ölüydü, o yataktaydı ve boş bakışları kapıya dönüktü.

Işıklar yanmıştı, kırmızı ışıklar ve silah patlamış, Işık çığlık atmıştı.

Nefesim kesildi, boğuldum, göğüs kafesime bir ağırlık çöktü ve

anladım da yine ellerin dolaştığını hissettim. Bu eller Yankı'nın elleri değildi. Bu eller Tanrı'nın da elleri değildi. Bu elleri tanıyordum. Çocuktum, küçüktüm. Yerde oturuyordum, saçlarımı seviyordu, beni seviyordu. Beni sevmesin istiyordum ama seviyordu.

Yüzüme soğuk su çarpıldığında gözlerimi zorlukla açmaya çalıştım fakat o zihnimdeki karanlıktan kurtulamıyordum, ayrıca ensemde siddetli bir ağrı vardı. Kanıyordu, kan omurgama ilerliyordu. Ölüyor muydum?

Işık neredeydi? Lâl? Onlara ne olmuştu.

Boğuldum, nefesim kesildi ve bir kez daha yüzüme su çarpıldı.

Karanlıkta duran annem. Bana ellerini uzatan annem. Sevgisi, şefkati. Hiç tatmadığım bütün duygular.

Vücudumda eller dolaştı. Bu eller Yankı'nın elleri değildi. Bu elleri tanıyordum; çocuktum, korkuyordum ve oradaydı. İznim olmadan sınırlarımın içindeydi.

Harun Aktan, hayatımın karanlık köşesi değil, kırmızı ışıklarıydı.

Yüzüme bir kez daha su çarpıldığında irkilerek nefes nefese gözlerimi açtım, kırmızı ışık gözlerimi aldı. Ağzımdaki suyu tükürdüğümde kan geldi, ardından dilimi ısırığımı fark ettim. Yanağımda bir sızı vardı, ensemdeki acı gitgide artıyordu.

Bulanık gören gözlerim kırmızı ışıklara alıştığında artık sadece korkularıyla değil, bütün gerçeklerimle de o odanın içinde olduğumu fark ettim.

Aynı yatak köşede duruyordu, benim yatağım. Cehennemim olan o yatak. Yine o masa vardı, başımı sertçe masaya vururdu ve ben odanın ortasında, arkadan ellerim bağlı şekilde sandalyede otururdum.

Tam karşımda bir video dönüyordu, videoda doğum günü fotoğraflarım vardı. Hemen aşağısında çerçeveler ve çerçevelerde Harun'un annemin sakladığı bütün fotoğrafları.

Çırpınmam, çığlık atmam gerekiyordu ama hareket etmeden dönen fotoğraflara baktım ve kendi fotoğraflarımdan sonra onunkileri de gördüm: Koza'nın, benim abimin. Harun biliyordu, ikimizin birbirimizi bulduğunu.

Koza'nın bir fotoğrafında yüzü kadrage dönüktü, gülümsüyordu ama samimi bir gülümseme değildi; başka bir fotoğrafta önündeki neşter kutusuna bakıyordu, hemen ardından mumları üfleyen benim fotoğrafım geliyordu. En sonunda Koza ile annemin fotoğrafı vardı.

Kırmızı ışıklar sanki biraz daha yoğunlaştı ve sessizliğin içinde o adım seslerini duydum. Küçükken korktuğum, duymaktan nefret ettiğim o adım sesleri. Harun Aktan geliyordu.

Ben Altıncı Sokak Nöbetçisi, Helin Saye; kelime anlamları bana tam olarak uyan "yuva" ve "gölge". Yedi yaşında değil, yirmi dört yaşında yine o kırmızı ışıklı odada yalnızdım. Belki de son kez.

Kapı açıldı; ilk önce ayakları girdi içeriye, sonra elinde tuttuğu o doğum günü pastasını gördüm ve mumları. Tek tek sıraya dizilmiş mumlar, yaşıma kadardı.

Yüzüne bakamadım ama tenimde gezen soğuğu hissettim.

Üzerimde sadece bir sutyen vardı, altımda bir pantolon. Çoraplarıma kadar çıkarmışlardı; silah ve bıçak masanın üzerindeydi. Fotoğraf da öyle. Koza'nın çocukluk fotoğrafı. Abimin fotoğrafı.

Boynumdaki kolye sutyenimin altına sarkıyordu.

Anneciğim burada mıydı? Değildi. O ölen kadın kimdi? Neden ona o kadar benziyordu? Benim annem ne zaman ve nasıl ölmüştü? Gerçekten intihar mıydı?

"İyi ki doğdun küçük kızım!" dedi Harun Aktan o korkunç sesiyle ve tam karşımda durdu. Yüzüne bakamadım, arkada bağlı olan ellerimin titremesi vücudumu da sarsıyordu, konuşamıyordum, parçalanmıştım.

Babam gerçekten beni seviyor muydu? Saye demişlerdi annemle bana. Neden annemi kurtarmamıştı? Neden bir ailem yoktu. Şu an yirmi dört tane mum vardı pastada ama ben kendimi yedi yaşında hissediyordum.

Gözlerim pencereye döndü. Koza ve Yankı. Mutluydum, onları bu karanlığa buluştırmadım.

Işık ve Lâl?

Gözlerim ona döndü. "Arkadaşlarım," dedim acı içinde titreyen bir sesle. "Onlar nerede?"

Harun Aktan dilini üç kez damağına vurdu. "Çok ayıp küçük kızım," dedi. "İlk önce üflesene mumlarını. Eskiden böyle kaba değildin."

İtaat ettim, itaat etmeye alışmıştım. Ben buydum. Korkaktım. Kendimi kurtaracağımı sanıyorken, hiçbir şeydim.

Mumları üflediğimde pastayı masaya koyup alkışlamaya başladı. "Arkadaşlarım," dedim bir kez daha. "Onları bırak. Hiçbir suçları yok."

"Var, güzel kızım," dedi gözlerine masum bakışlarını kondurarak. "Benim yaşadığım yere izinsiz girdiler, elbette onların da cezası olacak."

Raşını omzuna yatırıp beni süzdü, o iğrenç bakışlarıyla. “Görmeyeli de-
ğışmişsin,” dedi inceleyerek. “Büyümüşsün.” Eli yüzüme uzandı, par-
makları yanağımda dolaştı, acıyla irkildiğimde saçlarıma ilerledi.

Bir anının içine düştüm. Kırmızı ışıklı odadaydım, Yanki’ya saçla-
rımı kes diye yalvarıyordum ve o titreyen elleriyle saçlarımı kesiyordu.
Nasıl da canım yanıyordu, nasıl da korkuyordum. Bıraktığı izleri silmek
istemiştım, bir başkasına iz bırakarak. Ama o gün saçlarımı yeniden
sevdiiren bir adam olmuştu.

Harun’un parmakları saçlarımı okşadı; bekledim, acıyı hissetmeyi ama
Harun’un çirkin elleri, Yanki’nın güzel ellerinin verdiği hissi silemedi.

“Saçlarını kesmişsin,” dedi. “Halbuki ben uzun seviyordum.” Hiçbir
cevap vermedim. Hayır, izin vermek istemiyordum, yenilmek istemi-
yordum. Bir kez daha ruhumu ve çocukluğumu öldürmesini istemi-
yordum.

Ona karşı gelebilirdim, onu engelleyebilirdim; buna gücüm vardı.
Peki ya gücüm neredeydi?

Bana yaklaştı, dudaklarını saçlarıma bastırdı, kokusunu içine çekti.

Silme o güzel anıları, dedim kendime ama hemen yanımda duran
korku dolu çocukluğumu görmezlikten geledim. Acıyla inliyordu,
kaçmak istiyordu, kurtulmak istiyordu; yine onun eline düştüğü için
canından can gidiyordu.

“Bana ne yapacaksın?” dedim kırmızı ışıklar gözlerimi daha fazla
alırken.

“Yarım kalan her şeyi,” dedi, ardından doğum günü pastama ilerledi
ve bir çatal aldı. Dudaklarıma yaklaştırmak, “Aç bakalım ağzını,” dedi
küçüklüğümde olduğu gibi. İrkildiğimde, “Ah,” diye inledi. “Benden
hâlâ korkuyorsun, hiç mi geçmedi, küçük?”

Arkamda ellerimi sıkıca yumruk yapıp yine ona itaat ettim, uzattığı
çataldaki pastayı alıp çiğnedim. Yanımda duran çocukluğum benim ar-
kama sığındı halbuki biz aynı kişiydik; ikimiz de korkaktık.

Ben Helin Saye. Yedi yaşına kadar dayısı tarafından kötülük görmüş,
istismara uğrayan diğer kız çocuklarıyla aynı kaderi yaşayan herhangi bi-
riydim ve şimdi bu yaşında bile o adamdan hâlâ korkuyordum. Kaç ço-
cuğun daha hayallerini yıkmıştı? Kaç çocuğu daha intihara sürüklemişti?

Önümde diz çöktü ve ellerini dizlerime yerleştirdi. Vücudumu in-
celerken, “Abinle kavuşmuşsunuz,” dedi. “Sana benden bahsetti mi?”

Hiçbir cevap vermeden ona baktım. "Doğru ya," dedi. "Size benim yerimi o söyledi. Korkak çocuk, kendisi gelmeye cesaret edemedi."

"Nereden biliyordun yanına geleceğimi?" dedim acıyla. Nasıl bilebilirdi?

Hiçbir cevap vermeden, "Kendine çocukların yanında yer bulmuşsun," dedi alayla. "Önder'in veletleri. Hiçbir halta yaramayan beş sokak çocuğu." Çöktüğü yerden doğrulup kaşlarını kaldırdı. "Canım kızım, güzel kızım, senin yanın benim yanımda, değil mi?" Eliyle yüzümü okşadı, sevdi, ardından sertçe tokat indirdi. Dudağım patladığında saçlarım önüme geldi. "Beni alt edebileceğini mi sandın?"

Ağzımdaki kanı tükürdüm ve saçlarımın arasından ona baktım, arkamda duran çocukluğum omuzlarımı kavradı.

"Beni öldür," dedim net bir sesle. "Şimdi." Tek çıkış yolum bu gibi gelmişti.

Ben Helin Saye. Yirmilerinde ailesiyle tanışmış ve geçmişini iyileştireceğini sanan o kadındım. Bütün acıların üzerine ilaç sürmüştüm; geçiriler sandım, geçmişlerdi. Ve şimdi Harun Aktan o yaraları kaşıyordu.

Bir tokat daha attı, sertçe saçlarımı kavrayıp başımı geriye yatırdı. Gözlerine kin bulaştı. "Aslında," dedi dişlerinin arasından. "Eskiden seni severdim ama şimdi sana öyle acımasızım ki."

Ben Helin Saye. Kaşınan yaralarımın üzerine çocukluğumun şu an nefesini verdiğini hissediyordum ama nefesini veren sadece çocukluğum değildi.

Gözlerimi tavandan sarkan kırmızı ışıklara çevirdim. Meydan okudum, karşı geldim; yüzümdeki yaralara üfleyen çocukluğum beni engellemek istedi ama yapmadım.

Ve başka sesler de duydum.

Sadece Helin, diyen Koza'nın sesiydi. Bana gerektiğinde gücümü kullanabileceğimi söylemişti ve adaletin korkulardan geçtiğini göstermişti.

Yuva, diyen Yankı'nın sesiydi. Çocukluğumu ve beni iyileştireceğini söylerken kendi kurallarının hepsini çiğnemişti. Beni ben olduğum için sevmişti ve korkuların vicdanımdan ve vicdansızlığımdan geçtiğini söylemişti.

Kardeşimsin, diyen Bartu'nun sesiydi. Acılarını nasıl geçirdiğini anlatmıştı ve o sıkığı yumruklarını. Sıkıttığım yumruklarımı gevşettim, o intikamını almıştı. Güç, Bartu'nun geçmişindeki çocuktaydı.

Kız kardeşim, diyen Işık'ın sesiydi. Ne olursa olsun, ayakta durabileceğimi göstermişti ve ayakta dururken yıkılamayacağımı. Hem aklımı hem kalbimi dinlemeyi öğretmişti.

Annemsin, diyen Lâl'in sesiydi. O da benim annem olmuştu ve bir insanın sessizce çılgınlık atabileceğini göstermişti. Korkularını ve ne olursa olsun o korkuların üzerine koşmayı.

Gülümsedim. Kardeşimsin, diyen Mutlu'nun sesiydi. Bütün acılara, dayaklara, nefrete ve ötekileştirmelere rağmen çılgınlıklarıyla ve neşesiyle bana gülümsemeyi öğretmişti.

Ben yuvaydım, ben kardeştim, ben anneydim, ben bazen çocuktum; ben şu an yaşadığım ailenin kalbiydim, Sokak Nöbetçileri'nin kalbiydim. Ben olmazsam yaşayamazlardı, yarım kalırlardı ve onlar beni büyütmüşlerdi.

Zamanla, sabırla, ümit ederek. Aşk, kardeşlik, dostluk, sevgi, şefkat; şimdi fark ediyordum. Yaralarımı üfleyen küçük kız çocuğuna bunu öğreten Sokak Nöbetçileri'ydi ve ben artık büyümüştüm, eski korkak kız çocuğu değildim.

Bakışlarımı yeniden Harun Aktan'a çevirip gözlerimi kısıtım.

"Şu mumları bir daha üfle," dedi Harun. "Sonra seninle biraz geçmişimiz anacağız."

Başımı eğip boynumdaki kolyeye baktım, anahtara. İç sesimle, *benimlesin*, dedim, sonra *benimlesiniz*. Çünkü o anahtar, benim için artık ailemin kapısının anahtarıydı.

Başparmağımla kotumun kumaşına gizli olan neşteri parmaklarımın kesileceğini bile bile hafifçe çıkardım. Ekipten öğrenmişim, yani patronum Koza'dan. Abimden. "Neşterler," derdi. "En kolay saklanan silahlardır, yeter ki saklamayı bilin."

Onun Işık'a verdiği neşteri aldığımda beni kurtaracağını biliyordum ama bu şekilde olacağını tahmin edememişim. İşaret parmağım kesildi ama sonunda o neşteri çıkardığımda sakince halatın iplerine sürtmeye başladım ve başımı kaldırıp yeniden kırmızı ışıklara baktım.

Cehennemim, acım, nefretim, korkularım. Çocukluğum kapının önünden gülümseyerek bana baktı, ardından üzerindeki o beyaz atletle ve iç çamaşırıyla aynı yüz ifadesiyle odadan dışarıya çıktı. Kurtuluyordu, o artık kurtuluyordu.

İçimden hepsinin adını saydım, ailemin. *Yankı, dedim, benim bu dünyadaki tek aşkımdı. Bartu, abim, Mutlu ve Işık, kardeşlerim, Lâl, annem. Koza. Patronum. Koza. Ne olursa olsun, abim.*

Hepsine minnettardım.

Harun mumları çakmağıyla tek tek yaktığında ben de halatı tamamen kopardım ve ses çıkararak yere düştüğünde Harun'un bakışları bana döndü. Gözlerinde şaşkınlığı gördüm, seneler sonra iğrenç duygularının yanına bir ifade eklenmişti.

Yarattığım gerçek adalet, hem vicdanım hem vicdansızlığım hem de korkularımdan ibaretti ve kalbim, korkakların intikamının en acısı olduğunu söyledi.

Elimdeki neşteri havaya kaldırıp küçük adımlarla pastaya ilerledim. Yüzüne baktım, o özgür kız çocuğunu anımsadım. Bir aile bir çocuğu mahvedebilirdi ama bir aile iyileştirebilirdi. Hiçbir zaman ailem olmayan o adamın gözlerinin içine bakarken, ailem olan Sokak Nöbetçileri'nin beni iyileştirmesiyle, "Artık," dedim, "kırmızı ışıklardan korkmuyorum." Ardından mumları üfledim.

KIYAMET ÖNCESİ

Nadir'in güncesinden...

01.01.2021

Yeni yıl. Yeni umutlar ve günlüğümün ilk satırı.

Okuma yazmam olmadığı için bu günlüğü Ferda'ya yazdırıyorum.

"Sokak Nöbetçileri, masal karakterleri," demişti Mutlu abim. Biz günlüklerimize masallarımızı yazarız.

Bu da benim masalımın ilk cümleleri. Belki de ömrüm masalımı devam ettirmeye yetmeyecek ama benim de kendime ait bir masal kitabım olsun istedim.

Uzun zamandır acı çekmiyorum, kimse beni istemediğim hiçbir şeye sürüklemiyor.

Ferda gülümsüyor.

O çok güzel gülümsüyor.

Ve ben yaşamak istiyorum.

Masallarda kimse ölmez, değil mi?

Değil mi Ferda?

"Nadir"

Her anının kendine has bir kokusu vardı, her anının kendine has bir sesi, her anının kendine has acısı ve kendine has şefkati.

Bu cümleyi kurduğum anda birçok insanın aklında yüzlerce hatta binlerce anı dönebilirdi ama benim Sokak Nöbetçileri öncesine dayanan iyi anılarım o kadar azdı ki.

Altı yaşındaydım, Harun Aktan'ın küçük balkonundan ellerimi demirlere yaslamış, aşağıda oyun oynayan çocukları izliyordum ve çok açtım. Bazen bana yemek vermeyi unuttuğu ve yanına gidip istemeye korktuğum için aç uyuduğum günler olurdu, o gün de bu günlerden biriydi.

Balkon demirinden aşağıya bakarken, kaldırıma oturmuş yalnız bir çocuk görmüştüm. Dirseklerini dizlerine yaslamış, elindeki ekmeği ısırırken top oynayan çocuklara bakıyordu. Benim gibi dışlanmıyordu, yorulmuştu ama benim gibi yalnız olan bir çocuğu görmek iyi hissettirmişti.

Dışarıya çıkmam yasaktı, Harun Aktan'ın vücudumda bıraktığı morluklar yeni yeni geçmeye başlamıştı ama altı yaşında bir çocuk olarak korktuğum şiddet değil, çok daha kötüsüydü.

Kaldırımda oturup arkadaşlarını izleyen o erkek çocuğu, karnını doyurduğunda yarım bıraktığı ekmeği kaldırıma koymuş ve koşarak arkadaşlarının yanına gitmişti. Öylece yarım bir ekmek.

Çok açtım.

Balkondan geriye bakmıştım, Harun Aktan evdeydi ama içeride kalabalık arkadaş grubuyla olduğu için benim yanıma uğramayacaktı, büyük ihtimalle yine kumar oynuyorlardı. Bunun bilincinde olarak düşünmeden balkondan kendimi sarkıttım ve demirlere tutunarak aşağıya inmeye başladım. Mevsim yazdı, çıplak ayaklarım sıcak demirlere dokunduğunda yanıyordu ama aldırış etmedim. İlk önce balkon demirleri, sonra zemin kattaki pencerenin demirleri ve sonunda yerdeydim. Sonrasında apartmanın duvarlarını aşıp kaldırıma ilerlemiştim.

Çocuklar top oynamaya devam ediyordu, beni görürler mi diye korkmamıştım bile çünkü beni görmeleri umurumda değildi. Aslında o an hiçbir şey umurumda değildi. Koşar adımlarla yere bırakılan ekmeği alıp çocuklar görmeden geri duvarı tırmandım.

Ben yemeseydim bir sokak hayvanı yiyecekti, o sokak hayvanları kadar değerim olsun istemişim.

Ekmek parçasını dişlerimin arasına sıkıştırdım, peynir tadı ağzıma geldi. Yüzümdeki tebessümle demirlere tırmandım, ilk başta pencerenin demirleri, sonra balkonun demirleri. Çıplak ayaklarım balkonun zeminiyle buluştuğunda dişlerimin arasından ekmeği elime alıp gülümseyerek ona baktım.

Açtım, çok açtım ve kendi karnımı doyuracaktım.

Ta ki o alkış sesine kadar. Ve şimdi fark ediyordum, Harun Aktan'ın da Koza gibi alkışları vardı. Onunki gibi ritmi ya da anlamı olan değil ama geldiğini belli eden alkışları. Beni takdir eden alkışlar, beni

aşağılayan alkışlar. O an elimde ekmekle onun alkış seslerini duymuş-
tım. gözlerimi yavaşça kaldırdığımda ise karşımdaydı.

Açtım, öyle açtım ki bu an, güzel bir an olabilirdi ve ekmek ko-
kabilirdi ama Harun Aktan, hiç düşünmeden ekmeği elimden aldığı
gibi balkondan aşağıya attı ve beni kolumdan tuttuğu gibi yere fırlattı.
Çarpmayla alnımı duvarın kirişine çarptım ve birkaç saniye sonra al-
nımdaki ıslaklığı hissettim. Kanıyordu.

Artık bu geçmişteki an, ekmek değil, kan kokuyordu. Artık bu an
çocuk seslerini değil, Harun Aktan'ın küfürlerini içeriyordu.

Beni yeniden kolumdan kaldırdı; canımın acımasını, ağlamamı bile
umursamadan yüzüme sert bir tokat indirdi. Altı yaşındaydım, süt diş-
lerim yeni dökülecekti fakat onun tokadıyla bir dişim kırıldı. Artık ona
yalvarmamın bir şey ifade etmediğini bildiğim için hıçkırığa hıçkırığa ağla-
dım ve gelecek olan diğer darbeleri bekledim. Duraksamadı, darbeleri
indirmeye devam etti. Bir kez daha yüzüme vurdu, ardından saçlarımdan
çektiği gibi yeniden yere yapıştırdı.

Bu anının acısı, altı yaşındaki çocuğun darbelerle dökülen dişlerinde
saklıydı.

Ağzımın içi kanla dolduğunda ve yerde tükürdüğümde vücudum
tır tır titriyordu, ellerimle dengede durmakta bile zorlanıyordum. Aya-
ğıyla omzumdan itekledi ve sırtımın zeminle buluşmasına neden oldu,
onu bulanık görüyordum. Yüzümdeki kanın ıslaklığı ve kokusu midemi
bulandırıyor bu yüzden Harun Aktan da bana hep kan kokuyormuş
gibi geliyordu, benim için o kendi kanımdan ibaretti.

Eğilip dizlerinin üzerine çöktü ve parmakları önümdeki kana bu-
lanmış saçlarıma uzandı. Yavaşça geriye çekip okşamaya başladığında
kusmaya başladım. Kan kustum, kandan başka kusacak hiçbir şey yoktu
ve neredeyse kendi kanımda boğulacaktım.

O saçlarımı okşamaya devam etti.

"Güzel kızım benim," dedi. "Aç mısın?"

Cevap vermezsem daha çok döverdi, daha çok saçlarımı okşardı ya
da daha kötüsünü yapardı. Bu yüzden başımı aşağı yukarı salladığımda
saçlarımı okşamaya devam etti ve ağzını saçlarımdan tepesine yerleştirip
öptü. Saç köklerimde hâlâ çektiğinin acısı vardı ama o okşadığı saçları-
mı öptü. Midem daha fazla bulanmaya başladı.

Bu anının şefkati, kan kusarken saçlarımı okşayan Harun Aktan'a aitti.

Bunun adını o yaşında şefkat koyamazdım, nefret koyardım ama büyüdüğümde şefkatin ne olduğunu, sevdiğim kişinin saçlarımı zorlamadan okşadığında anlamıştım. Benim ellerimden aldığı en büyük duygu buydu; küçücük bir çocuktum, şefkati hissetmeden büyümüş-tüm.

“Bir çocuk şefkatsiz büyürse merhameti de bilmez,” demişti yetim-hane müdürü. “Belli ki sen şefkatsiz büyümüşsün,” diye de devam et-mişti. Şefkatsiz büyümüştüm, belki de merhametim ölüydü ama hâlâ kimse çocuk olmama rağmen şefkatin doğrusunu da bana öğretmemiş-ti. Ben yirmi iki yaşında kendim öğrenmişim.

Bundan olması gerekiyordu ki Yankı'nın parmakları saçlarımı her okşadığında ya da gözleri merhametle baktığında o şefkat küçücük bir çocuk gibi mutlu ediyordu.

Ve karşımda gördüğüm yüz, benim çocukluğumun mezarını kazan o adama aitti; o merhametimi yok eden kişiydi.

Elimin tersiyle pastayı iteklediğimde yere düşüp etrafa dağıldı, ar-dından Harun Aktan'ı sertçe duvara yaslayıp, Koza'ya ait olan neşteri boynuna dayadım. Eskiden ona aşağıdan bakardım, eskiden önünde dizlerinin üzerine çöktürürdü ama şimdi hemen hemen aynı boyday-dık. Direkt gözlerinin içine baktım; o nefret ettiğim koyu renkli gözler, bazen bir mezarın içindeymişim gibi hissettiren o gözler.

Korkmadı, irkilmedi ya da kaçmaya çalışmadı ama şaşırdı, fark et-tim. Yüzümün her zerresini incelerken, bana bakmasına bile tahammül edemiyordum.

O ölsün istiyordum; hayır, yaşasın ve bir dilim ekmeğe muhtaç ol-sun istiyordum. O ölsün istiyordum; hayır, kan kussun istiyordum. O ölsün istiyordum; hayır, dişlerini dökmek istiyordum. Bana çektiirdiği bütün acıları tatsın, hissettirdiği bütün duyguları yaşasın istiyordum. Ölmek için bana yalvarmasını istiyordum.

Bunun adı nefret miydi? Bunun adı öfke miydi? Bunun adı bana kalırsa, bir çocuğun mahvolan hayatı için almak istediği intikamıydı.

Tenim onun tenine değdiği an bile midem bulanmıştı ama ona bunu yansıtmadan kolumu boynuna daha fazla yasladım, çenesini daha yukarı kaldırmasına neden oldum. Nabızı atıyordu. Pıt, pıt, pıt. Tam

o noktaya neşterin ucunu ufacık dokundursam şahdamarı kopacaktı. Ölecekti, hemen dibimdeydi, bütün çocukluğum karşımdaydı ve bununla tekrar yüzleştim.

Harun Aktan karşımdaydı; en son yedi yaşında gördüğüm, sonrasında karşıma çıkmadığı halde mektuplarını gönderen, cümleleriyle bana o korkuyu veren Harun Aktan tam karşımdaydı. En büyük hataları onun yüzünden yapmıştım, her şeyin ama her şeyin suçlusu oydu.

Peki ya neden öldürmüyordum? Ellerim titremiyordu, dizlerim titremiyordu, gücümü içimde hissediyordum ama onu neden öldürmüyordum? Bunu o da fark etmiş olacak ki dudaklarına bir tebessüm kondurdu, kırmızı ışıkların altında onun gülümsemesini gördüğümde çok küçüktüm, gülümsemesi hâlâ aynıydı.

Neden öldürmediğimi o an anladım; bu intikam sadece benim intikamım değildi, Koza'nın da intikamıydı. Bu intikam ölen annemin de intikamıydı hatta annemin âşık olduğu o adam, Sadık Orhan doğru söylüyorsa, bu onun da intikamıydı. Bu hepimizin intikamıydı.

"Benden korkmadığını görüyorum," dedi; iğrenç nefesi yüzüme çarpuğunda kolumu boynuna daha fazla yasladım, bu kez nefes almakta zorlandı. Hırıltılı bir sesle devam etti. "Ama benden korkman gerektiğinin farkında değilsin."

Dişlerimi sıktım. "Karşında hâlâ o küçük kızı mı görüyorsun?" diye sordum tek nefeste. *Neşterin ucunu dokundur, kaydır ve patlasın damarı, kopsun o hayat bağı. Hayır, Helin. Bu senin intikamın değil sadece. Evet, Helin. İntikamını al. Hayır, Helin. Bu acıları bir tek sana yaşatmadı.*

"Hâlâ o küçük kız çocuğu kadar güzelsin," dedi. Bir an bile düşünmedi bana bunu söylerken, şüpheye bile düşmedi. Yaşadıklarımı ve yaşattıklarını bir an bile gözünün önüne getirmede.

"Hiç mi pişman olmadın?" diye sordum. Neden sorduğumu bilmiyordum, belki de bu soruyu bana çocukluğum sorduruyordu ama bir de ondan duymak istedim.

Tahminimden daha uzun süre düşünürken gözleri yüzümün her parçasında gezindi. İlk önce gözlerim, sonra burnum, ardından dudaklarım. "Ben sana hayatı öğrettim," dedi ucu açık bir cevap vererek. "Kendini korumayı öğrenmişsin."

"Bir çocuğa hayatı onun elinden ekmeğini alıp döverek öğretemezsin," dedim yutkunarak. "Bir çocuğa hayatı kaburgalarını kırıp şefkate

muhtaç bir şekilde öğretemezsin.” Başımı iki yana salladım, elinin pantolonun kemerine doğru gittiğini gördüğüm anda diğer elimle sertçe bileğini tutup duvara yasladım. “Bir çocuğa, özellikle bu reflekslerini onu istismar ederek öğretemezsin pislik herif. Beni mahvettin, çocukluğumu mahvettin.” Sesim yükselmeye başladı ama umursamadım. “Benim çocukluğumun mezarını sen kazdın; öldürmedin, o mezarın içine düşmemi bekledin. Şaşıyor musun Harun Aktan? Söylesene, ölmediğim için şaşıyor musun?”

Tebessümü daha korkutucu bir hal aldı ve kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı. Yüzü bir karanlığa, bir kırmızı ışıklara dönüyordu ama o gözlerinin içindeki ifade bir an bile olsun değişmiyordu. Kibir ve aşağılama.

“Ölmediğin için mutluyum,” dedi duraksayarak. “Yeniden karşımdasın. Bir gün bu buluşmanın gerçekleşeceğini biliyordum küçük Helin’im.”

Öfkeyle bağırdım. “Ben artık o küçük kız çocuğu değilim.”

“Bunun farkındayım,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Ama ben de artık o eskiden tanıdığın dayın değilim.”

“Bana pişman olduğunu mu söyleyeceksin?” diye sordum. “Değiştiğini? Her şeyin son bulduğunu?” Tiksintiyle yere tükürdüm. “Pişman mısın, Harun Aktan? Söyle.”

Nefes alıp verdi. Nabızı atmaya devam etti. *Tek bir çizik*, dedim kendi kendime. “Pişman değilim,” dedi en sonunda. “Hiç olmadım.”

“Seni aşağılık...”

“Ama değiştim.” Başını iki yana salladı. “Fiziksel olarak değiştim, yaşlandım, belki eskisi kadar kuvvetli değilim ama hayatım da değişti, küçük kızım. Bir bak bana, evime, duruşuma ve hayatıma. Sence eskiden tanıdığın o kişi miyim?” Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakmaya devam ettim. “Beni sana kötülükler yapan dayın olarak hatırlamanı anlıyorum ama unuttuğun bir şey de var. Benimle hiçbir zaman savaşmadın; bu yüzden zekâmı, gücümü hatta hiçbir şeyi görmediğini sandığın gözlerimi bile bilmedin.” Bileğini elimden kurtarmak istedi ama izin vermedim. “İzin ver de zekâ olarak bana benzemeyen ve güzelliğini annesinden alan şu kızımın yüzünü okşayayım. Seni özlemişim.”

Ürperdiğimi hissettim, midem bulandı. “Ne demek istiyorsun?” dedim son söylediklerini duymazlıktan gelerek.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi mi sanıyorsun? Hayatın hakkında? Beni bir apartman dairesinde oturan aptal bir adam olarak mı görüyordun yoksa?" Gücenmiş bir ifadeyle dudaklarını büktü. "Akıllı olduğunu hatta zaman zaman zeki olduğunu duymuştum ve görmüş-rüm de ama senin eksğin ne, biliyor musun?" Üstten bir bakış attı. "Kalbinin o aptal duygularına kapılman. Beni kötü bir adam gibi mi görüyorsun?" Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, geri çekilemedim. "Öyleyse kötü bir adam nasıl düşünür, hiç bilmiyorsun ve bunu düşünmüyorsun, küçük kızım. Bu da senin en büyük eksğin."

Aylar önce Tankut'un karşısında Yankı'nın kurduğu o cümleleri hatırladım. *İyiler, her zaman kötülüğün dilinden anlar ve isterse kötü biri olabilir ama kötüler, iyiliğin dilinden anlamaz*, demişti. Sonra da devam etmişti: *Ben seni hep anlayabildim ama sen beni hiçbir zaman anlayamazsın.*

Haklıydı; buraya gelmeden önce de planı oluştururken de sadece kendim gibi düşünmüştüm ve Harun Aktan'ın gözünden bakmamış-tım ama şimdi fark ediyordum, onun gözlerinden görebiliyordum. Bu kadar rahat olmasının nedeni yalnızca korkularım değildi.

"Ne yaptın?" diyebildim sadece.

Dişlerini göstererek gülümseyip, "İşte şimdi anladın beni," dedi. "Şimdi o sikik neşteri benden uzaklaştırıp bir adım geri gitmezsen sarışın arkadaşının beyni tek bir kurşunla dağılacak ve diğer esmer arkadaşın da kan kaybından ölecek." İrkildim ama geri çekilmedim, yalan olabilir miydi? Gözlerine baktığımda hiçbir duyguyu görmedim. "Yetmedi mi?" dedi. "Bu buluşmayı ne zamandan beri tasarladığımı biliyor musun küçük kızım?" Bir anda boş bulunduğumda beni sertçe itekledi ve çaprazdaki duvara çarpmama neden oldu. Belindeki silahı çıkarıp alnıma yasladı. "Gerçekten bu eve girip öylece beni öldürebileceğini mi sandın, aptal küçük kız?"

Alnımdaki soğuk namludan korkmayı bekledim ama korkumun kaynağı ölmek değil, onun ellerinden ölmek fikriydi. Bunu hak etmemiştim. "Benim için canımın önemi var mı sanıyorsun?" diye sordum. "Şu an ölmekten korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Seni öldürmeyeceğim ki," dedi. "Sen benim için bir mücevhersin." Nefretle nefesimi verdim. "Ama sevdiklerini gözümü kırpmadan öldürürüm, umurumda bile olmazlar."

İşte şimdi gerçekten korkuyordum, kalbimin bile titrediğini hissettim ama dik durmaya devam ederek son bir kez şansımı denedim. “Sevdiklerim? Benim gerçekten birilerini sevebileceğimi mi düşündün?”

Harun Aktan iğrenç bir kahkaha attı; öyle iğrenç bir kahkahaydı ki midemin daha fazla bulandığını hissettim. “Önder’in çocukları,” dedi Sokak Nöbetçileri için. “Kendi verdiği isimlerle Mutlu, Işık, Bartu, Lâl ve Yankı.” Yankı’nın adını söylerken gözlerindeki ifade değişti, her şeyi biliyordu. “Bir de benim oğlum, Önder’in lakabıyla Koza. Bir yandan da senin abin, değil mi?” Gözlerini tavana çevirdi. “Aptal çocuk. Benim ellerimden kaçıp, daha kötü bir kuyuya düştü. Onun da zeki olduğunu duydum ama aynı senin gibi, tek fark, kalbindeki sevgi değil, korku onu yönetiyor. Benden hâlâ korktuğuna eminim.”

Tek diyebildiğim, “O senin oğlun değil,” oldu.

Gözlerine birkaç saniye şaşkınlık uğradı, neyin şaşkınlığıydı? “Benim oğlum,” dedi net bir sesle. “Hem de her şekilde.” Koza hakkında duygu ve düşüncelerimi merak ediyordu, bunu görebilmiştim.

Dişlerimi sıktağında kalbimin nefret pompalamaya başladığını hissedebiliyordum. Rol yap, dedim kendi kendime. Yapabildiğin en iyi şey bu, değil mi Helin Aktan? Bu yüzden ajan olmadın mı? “Koza umurunda mı sanıyorsun?”

“Neden olmasın?” dedi. “Şaşırmadın, abin olduğunu biliyor muydun? Trajik bir sarılma ve ağlama sesleri duyuldu mu? O anı görmek isterdim.”

Çenemi havaya kaldırdım; bu bir meydan okuma değil, korkusuzluğumu gösterme işaretiydi ama başarılı olabildim mi, bilemiyordum. “Önder’in çocuklarının arasına Koza tarafından ajan olarak gönderildim,” dedim sakince ve dürüstçe. “Ekip’te olduğumu biliyordun, değil mi?” Hiçbir cevap vermedi. “Biliyordun. Ekip’in başında Koza olduğunu biliyor muydun?” Yine hiçbir yanıt vermedi. “Bana senelerce kim olduğunu söylemeden, tıpkı senin yaptığın şekilde, bir hayvanı büyütür gibi büyüttü. Beni hiç sevmeydi. Onun abim olduğunu nasıl öğrendim, biliyor musun? Sokak Nöbetçileri’ne bir kurşun, bir asker gibi beni ajan olarak gönderdiğinde. En büyük silahıydım, onları dağıtmam için beni seçti. Eğer beni Koza’yla vurabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Bana nefret duygusundan başka hiçbir şey kazandırmadı ve onu sadece abim olduğu için sevmem, tıpkı senin gibi bir pislği sevmeyemediğim gibi.”

Sesimdeki kini duyduğunda şaşırmasını bekledim ama herhangi bir şaşkınlık yoktu. Anlattıklarımın hepsi doğrudu, Koza'nın Harun Aktan'a benzemesi dışında. Peki ya neden ona gerçek bir kin duyamıyordum? Yoksa duyuyor muydum?

"Onu öldürsem," dedi sakince. "Umurunda olmaz, öyle mi?"

Kalbim sızladı. Öyle bir sızlamaydı ki bir damarımın koptuğunu hissettim. "Ben de çocuktum," demişti bana. Koza'ya hem ölesiye kırgın hem de ölesiye bağlıydım. Bu sadece kardeşlik ilişkisi değildi, Ekip'e ilk girdiğim anda düğümlerimiz oluşmuştu.

"Olmaz." Tek yanıt, uzatmak istemedim.

"Peki ya diğerleri?" Sokak Nöbetçileri'ni kastediyordu.

"Ajan olarak gönderildiğim yerdeki insanları sevebileceğimi düşündüren nedir sana?" Bu da doğrudu. İmkânsızı başarmıştık. "Onlar bir aileydi, ben sadeceydim. Hiçbir zaman onlar gibi olamadım ama onları kullandım. Şimdi beni Işık'ı ya da Lâl'i öldürmekle mi tehdit edecek-sin?" Omzumu kaldırdım. "Öldür, onlar bir maşaydı, buraya getirmemden belli değil mi?"

Harun Aktan başını iki yana sallarken gözleri kolundaki saate kaydı. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Asıl sen beni aptal mı sanıyorsun?" diye sordum.

Harun Aktan gözlerini devirip, "Rol mü yapacağız?" diye sordu. "Vakit mi geçirmek istiyorsun?"

"Rol yapmıyorum," dedim en güzel başardığım yola başvurarak. "Ben senden sonra birilerini sevebilecek kalbe sahip olamadım hiç." Gerçekten de böyleydi, ta ki Sokak Nöbetçileri'yle tanışana kadar. "Ne Koza ne diğerleri. Bu yüzden onlara verebileceğin tek zarar, asıl sana zaman kaybı olur. Tabii onları gerçekten tanıyorsan."

"Madem oyun oynamak istiyorsun," deyip başını salladı. "Mutlu ve Işık," diye söze başladı. "İkizler. Muş'ta doğup belli bir yaşa kadar büyüdüler, köklü bir aileler ama töre onların en büyük derdiydi. Aşağıda başına silah dayalı sarışın kızı küçük yaşında bile evlendirmek istediler ve kardeşinin kız gibi davranışları yüzünden neredeyse öldüreceklerdi. Babaları öldü." Benim bile bilmediklerimi biliyordu. "Kaçıp Önder'e sığındılar. Kimliklerinde bu yüzden isimleri değişti. Önder onların bulunmasını engelledi."

Ona bakmaya devam ettim, hiçbir tepki vermedim ama bu kadar şeyi nasıl olur da bilebilirdi? Benim bile bilmediklerimdi. Işık'ı küçücük yaşında evlendirecekler miydi? Çocuk gelin. Başımı iki yana salladım.

"Bartu," dedi. "Onun bir geçmişi bile yok, piçin teki. Gerçek bir piç. Önder'in tahminine göre bir fahişe tarafından doğurulup sokağa atılmış. Hatta bildiğim kadarıyla Önder o fahişeyi, annesini bulmuş ama kadın inkâr edip Bartu'yu hiçbir şekilde kabul etmediğini söylemiş. Bok gibi bir çocukmuş, kötü bir geçmişi varmış ama Önder onu alıp büyüttmüş. Saf salak bir şey, bildiğime göre ama kuvvetli olduğu ortada. Hiçbir şeyken Önder almış onu, isim vermiş. Kendinden bilmiş. Bu yüzden kimlikte Önder'in oğlu olarak geçiyor."

Hiçbir şey söylemedim, aksini iddia edemezdim, olabildiğince ifadesiz şekilde ona bakmaya devam ettim. Annesini ve babasını bilmeyen Bartu Sarca. Önder gerçekten böyle bir şey bulduysa neden Bartu'ya anlatmamıştı? Bartu'yu biliyordum, ufacak bir ihtimal için bile bütün dünyayı dolaşabilirdi. Canım acıdı. Çok acıdı.

"Lâl," dedi başını olumlu anlamda sallayarak. "Aşağıda neredeyse kan kaybından ölecek durumda olan esmer kız. Bir köyde büyümüş; annesi ve babası uyuşturucu bağımlısıymış. Neden konuşmadığını Önder bile bilmiyor ama onu maşası olarak gördüğü ortada. Rivayete göre erkek kardeşini kendi elleriyle gömmüş? Ne hikâye ama, çok duygusal." Güldü.

"Bana bunları neden anlatıyorsun?" diye sordum sertçe. "Umurumda değil."

Söylediğimi duymazlıktan geldi. "Yankı," dedi gözlerini gözlerime dikerek. "Mahir Güneş'in oğlu."

Yankı'nın gerçek soyadı Güneş miydi?

"Adam Türkiye'nin en zengin iş insanlarından birisi ama oğlunu hiçbir zaman istememiş ve sokağa atmış. Bildiğim kadarıyla ayda bir kez oğluyla görüşüyor, büyüttüğü sokak çocuğu diyerek derneklere götürüyormuş, Önder'e ise paralar yağıdırıyormuş. Ne acı, değil mi? Kabullenilmemiş. Ben seni kabulleniyorum ama yaranamıyorum." Daha fazlasını versin istiyordum, çok daha fazlasını. O ise susup yüzüme bakmaya devam etti.

"Bir iş insanının oğlu muymuş?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bu hikâye kulağa inandırıcı gelmiyor."

"Ajan olarak onların arasına girdiğini söylüyorsun ama bu bahsettiğim çocuğun yatağına girmek dışında hiçbir şey yapmadın belli ki. Kimlikte bile hâlâ kendi gerçek adını ve soyadını kullanıyor. Bu yüzden hakkında en zor bilgi edinilen kişi hep o oluyor." Cevap vermeden ona baktım.

"O halde sen nasıl ulaşabildin bütün bunlara?"

"Nankörlük, en büyük yıkımdır, küçük kızım," dedi. "Bir aileye nankörlük edersen o ailenin evinin duvarları üzerine yıkılır."

"Ne saçmalıyorsun?"

"Mahir Güneş'in karısı, Yankı'nın annesi yakın zamanda öldü." Sessizlik. Kalbimde büyük bir çılgılık. "Ne şekilde öldüğünü bilmiyorum ama oğlu cenazesine bile katılamamış ve yine bir rivayete göre evin kapısından da dövülerek gönderilmiş." Yüzüme bakmaya devam etti, beni anlamaya çalıştı ama donup kalmıştım. Ne gördüğünü bilmiyordum ama öyle habersizdim ki her şeyden, kulaklarım sadece sessizliği duyabiliyordu.

Yankı'nın annesi yeni mi ölmüştü? Hiçbir şey bilmiyordum, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Dövülmüş müydü? Ne zaman? Kafayı yiyecektim ama bunu ona yansıtmamak için çaba gösterdim, yine de anladı.

"Görüyorum küçük kızım," dedi. "Onu sevmişsin ama kendi babasının bile vazgeçtiği bir adamı sevmek aptallıktır."

"Umurumda değil," dedim bir kez daha ama boşa çabalıyordum. Gözlerimle, hareketlerimle her şey karşısındaydı.

"Koza," dedi başını sallayarak. "Benim oğlum. Aptal oğlum. Zeki oğlum. Seneler önce bu evden kaçtı, onu hiçbir zaman seni sevdiğim kadar sevedim ama ona ismini veren bendim. Poyraz, demiştim. Koza olarak değiştirmesi onun aptallığı. Önder'den de Sokak Nöbetçileri'nden de nefret ediyor, ailesiz kaldı diye. Çok üzücü başka bir hikâye daha. Sevgiye muhtaç olması acınası."

Poyraz. Koza'nın gerçek adı Poyraz'dı. Ondan duymamıştım, bunu bana söyleyen kişi Harun Aktan olmuştu. Nasıl da ona yakışan bir isimdi. Gülümsedim, nasıl görüldüğümü bilmiyordum ama onun adını öğrenmek bile gülümsetmişti.

İkinci kez, "O senin oğlun değil," diyebildim sadece ve aşağılayarak devam ettim: "Sen onun umurunda bile değilsin."

"O benim oğlum," dedi şüpheye bile düşmeden. "Sana söylememesine şaşırdım ama bilmek istiyorsan söyleyeyim, kızım. Onun biyolojik babası da benim."

Onun biyolojik babası da benim.

"Ne saçmalıyorsun?" dedim kısık sesle. "Onun biyolojik babası olduğunu söyleyip bir yandan da benim abim olduğunu nasıl..." Ardından çanlar çalmaya başladı; karnımın içinde, saçlarımda, omuzlarımda. Kalbimdeki paslı demirler sanki birbirine sürtündü ve o çıkan ses, dudaklarımdan arasından dışarıya fırladı. "Nasıl?" dedim bir kez daha ve bu gerçekle yüzleşmek, alnımdaki soğuk namludan daha ağırdı.

Tutunmak istediğimde ellerim havaya kalktı ama tutunduğum yerin silaha rağmen Harun Aktan'ın boğazı olduğunu çok sonra fark ettim. Ölmek umurumda değildi. "Sen," dedim boğazını bütün gücümle sıkarken. "Anneme," parmaklarımı nabzına bastırdım, "hayır!" *Sen*, dedi iç sesim. *Koza'ya*. Cümleleri tamamlayamadım ve acıyla haykırdım.

Harun Aktan kollarımdan kurtulmak için çaba bile göstermedi, onu sarsmama izin verdi ve o an, ne kadar güç veririm vereyim parmaklarımda his olmadığını anladım. Zaaflarım sevdiklerim olmuştu, sırlar sırtıma kambur gibi oturmuştu ve ben hata yapmıştım.

İyi bir insan gibi düşünmüştüm, kötü bir insan gibi değil. Sokak Nöbetçileri'yle tanışmadan önceki Helin olsaydım kötü bir insan gibi düşünür, belki onu alt edebilirdim ama şu an bunu yapmıyordum, cezamın ne olacağını merak ediyordum. Gözlerim nefretten doldu ve en çok anneme üzüldüm. Benim annem. Kaç yaşındayken doğurmuştu Koza'yı? Koza bunu biliyor muydu?

Her şey üst üste geldi, düşünceler birbiri üzerine devrildi ve o kafa karışıklığıyla kollarım onun boynundan ayrıldı. "Nasıl," dedim ona bakarak ama onu göremiyordum. Ağlamayacaktım, bunu yapmayacaktım. "Nasıl böyle kötü biri olabiliyorsun?"

Üzerindeki gömleğin yakasını sakince düzeltti, duruşunu dikleştirdi, sonra bir an bile düşünmeden kolumu kavrayıp beni kırmızı ışıklı odanın kapısından dışarıya çıkardı. O ana kadar avcumdaki neşterle elimi kestiğimi ve neşterin yere düştüğünü fark etmemiştim. Beni kolumdan tutup yürütürken yere kan damlaları düştü. Pıt pıt pıt. Onun nabzı gibi ama bu sefer benim kanımdı. Elim kokladım, kanın kokusu. Harun Aktan kan kokuyordu.

Yere düşen neşteri son gücümle alıp arka cebime koydum, Harun Aktan bunu fark etti ama sesini bile çıkarmadı çünkü kullanmaya cesaretimin kalmadığını biliyordu.

Merdivenleri indirirken, kulaklarıma çırpınan birisinin sesi ulaştı ya da acı çeken? Zaafım sevdiklerimdi, kendi sevdiklerimi ise uçuruma sünlükleyebiliyordum. Işık ve Lâl?

"Umurunda değiller, öyle değil mi?" dedi merdivenin son basamağından inerken. "Hadi bunu test edelim."

Rol yap, Helin Aktan, dedim kendi kendime. Senin eskiden en iyi aldığın konu, yalan ve rol yapmaktır. Şimdi de yap, gerekirse dizlerine kapan yeniden ama onu yeneceğin gün için kendinden vazgeçme. Kaybettiğim gururum, geri kazandığım ise bir korkağın intikamı olurdu; bu bile benim için yeterliydi.

Koza'nın ve annemin fotoğrafını aldığım büyük salona girdiğimizde üzerimde sadece sutyenim vardı, altımda pantolonum. Karşımda yirmiye yakın adam, dış kapının orada ise beş adam. Salonun ortasında ayakta, bir adamın şakağına silah bastırıldığı kişi Işık'tı. Göz göze geldik ama baktığımda gördüğüm sadece bu değildi.

Işık'ın çaprazında, yerde Lâl kanlar içinde uzanıyordu. Gözleri açıktı, zorlukla nefes alıyordu ve bakışları tavandaydı. Göğsünün sağ alt tarafı kanıyordu ya da üstü, bilmiyordum ama sesi çıkmıyordu, çıkamazdı. Acıdan çığlık bile atamıyordu, nefes seslerinden ve yanaklarından süzülen yaşlardan başka hiçbir şey yoktu. Kaç dakikadır bu haldeydi? Gözleri kapanmak istiyor gibiydi ama direniyordu. Yere damlayan diğer kan da Lâl'e aitti.

Silah. Lâl'in korkuları onun ölümüne mi neden olacaktı? O silahlardan çok korkardı ama avcunun içinde bir silah tutuyordu; kolunu kaldırabilecek hali bile olmadığı için kimse o silahı almamıştı.

Acıyla inlediğimde karnımda bir sancı hissettim, omuzlarımda bir yara ve nefesimde kesikler. Lâl Sarca. Benim en başından beri anlaşılmadığım ama kollarında hep anne sıcaklığını hissettiğim o kız. Yanına gitmek için adım atmak istedim ama Harun Aktan kolumu sıkıca tutup beni salonun ortasına doğru yürüttü. Başıyla işaret verdiği adam duraksamadan televizyonun düğmesine bastı.

Işık inledi, ağzını sıkıca bağlamışlardı ama küfürler savurduğunu biliyordum. Onu soymuşlardı, üzerinde sadece sutyeni ve altında iç

çamaşırı vardı. Bunu üzerini aramak için yapmış olmalılardı ama öylesine aşağılayıcı bir hareketti ki Işık'ın inlemelerinin en büyük nedeni buydu. Benim yüzümden olsa da biliyordum, tek sorumlusu sadece ben değildim.

Hata yapmıştım, kötü bir insan gibi düşünmemiştim ve ailemi de kendimle beraber bu kasırgaya sürüklemiştim.

"Umurunda değiller," dedi bir kez daha, ardından televizyona bir gizli kamera görüntüsü yansıdı.

Burayı tanıyordum. Görüntü ikiye ayrıldı, burayı da tanıyordum. Görüntü üçe ayrıldı, burayı da tanıyordum. Birisi Sokak Nöbetçileri'nin hastanesi ve Bartu'nun arabalarının olduğu yerdi. Diğer Sokak Nöbetçileri'nin hapishanesiydi ve üçüncüsü de Sokak Nöbetçileri'nin ahşap eviydi.

Hepsi Sokak Nöbetçileri'ne ait olan ve sadece kendilerinin bildiği yerlerdi. Bir de...

Işık bu kez acıyla inleyip daha fazla çırpınmaya başladığında Sokak Nöbetçileri'nin evine Bartu ile Mutlu'nun girdiğini gördüm. Görüntü pek net değildi ama Mutlu, her zaman olduğu gibi Bartu'ya bir şeyler anlatıyordu, yüzünde tebessüm vardı. Sarsak adımları onların sarhoş olduğunu gösteriyordu. Kapıdan içeriye girdiler, iç sesim yapmamalarını haykırdı ama kapıyı kapattıklarında Harun Aktan gülümsedi.

Evet, gösterdiği bütün yerler, Sokak Nöbetçileri'nin sırrı olan yerlerdi. Bilen kişiler, Sokak Nöbetçileri ve Önder'di.

Önder Sarca onlara ihanet etmişti.

"Önder'i çok sevdiğim söylenemez," dedi Harun Aktan. "Çünkü onunla anlaşma yapmak oldukça zordu." Işık artık sadece çırpınıyor, Lâl kısık gözlerle ekrana bakıyordu. Hareket etmek istedi ama neredeyse uyuşmuş gibiydi. "Ta ki kendi kurduğu aile tarafından nankörlük edilene kadar. *Benim yarattığım ailem beni bitirmeye çalışırsa ben de onları bitiririm*, demişti bana." Elini cebine atıp telefonuna baktı. "Ve ona ulaşamazsam bunu yapmamı söylemişti. Hoş, bunu söylemese bile yapardım ama şimdi ona ulaşamıyorum." Bakışları yeniden bana döndü. "Başarılı bir suikast mı istiyorsun, küçük kızım? İzle o halde."

Kendi adamına başına salladı ve çığlık atıp karşı çıkmama fırsat bile vermeden, telefondaki tek bir tuşun ardından ilk önce Sokak Nöbetçileri'nin hastanesinin yüksek sesle patladığını gördüm. Uçan parçalar,

ardından patlayan camlar ve dışarıya çıkan lavlar. Işık ağzı kapalı olduğu halde gür bir çığlık attı. Sokak Nöbetçileri'nin hastanesi yanmaya başladı.

Harun Aktan bir kez daha başını salladı. Gözlerime yaşlar dolmaya başladığında, beni tutan kollarından kurtulmak için tekmeler savurdum. Diğer tarafta olan adamların ikisi ise Harun Aktan'ın ellerinden beni alıp zorlukla tutmaya çalıştı.

Adam yine telefonundaki bir düğmeye bastı; kime emir veriyorsa saniyeler sonra hapishanenin duvarları patlayıcılarla yıkılmaya başladı. Kendimi vurduğum hapishane, Koza'nın tutsak kaldığı hapishane, Sokak Nöbetçileri'nin kendine ait hapishanesi. Duvarlar yıkılırken, ekranı kaplayan toz ve Işık'ın inlemeleri birbiriyle yarışıyordu.

"Hayır," diye bağırdım en sonunda üçüncü ekrana geldiğinde. Bartu ve Mutlu'nun girdiği ev. Benim *sadece* olduğum ev. Benim *kabullenildiğim* ev. Ne olursa olsun *ailemi* ilk tanıdığım ev. "Hayır!"

Onun üzerine atılmak için hamle yaptım fakat arkamdaki adamlardan bir tanesi enseme silah dayadı, bu kez namlu daha soğuktu sanki ama artık vücudum da buz kesmişti. Koza ve Yankı neredeydi? Hastanede olabilirler miydi? Harun Aktan'ın ellerindeler miydi?

Nadir oradaydı, hastanedeydi, belirli kontroller için gidiyordu ve bugün kontrol günüydü.

SN Yetiştirme Yurdu.

Ekran dörde bölündü; sanki iç sesimi duydu ve yetiştirme yurdunu gördüm. Önder bunu da mı söylemişti? Bu kadarına inanmak istemiyordum. "Aşağılık herif!" diye bağırdığımda yaşlar yanaklarımdan süzölmeye başladı. "Seni öldüreceğim!" Arkamdaki adam eliyle ağzımı kapattı ama asla izin vermedim. Ne silah ne de beni tutan eller umurundaydı.

Işık çırpınmaya devam etti, ben de haykırmaya. Harun Aktan'ın gözleri Sokak Nöbetçileri'nin evindeydi, Mutlu içeriye girmişti az önce Bartu'yla beraber. Tek bir düğme, iki ölüm. Bulduğum ailem bir anda parçalanmıştı ve dağılmıştık. O an bunu da fark ettim; bizi alt edebilirdi çünkü parça parçaydık. Hepimiz bir tarafta olduğumu için bizi alt etmek daha kolaydı.

Peki ya buraya geleceğimizi nereden biliyordu? Bütün bunları ne zaman ayarlamıştı? Bunu bilen üç kişiydik. Ben, Işık ve Lâl. Geriye

kalanların hiçbirini planı ince detaylarına kadar öğrenmemişti, söylememişti. Üçümüz de bunu kimseye anlatmamıştık.

Harun Aktan bir kez daha başını salladığında, "Hayır!" diye bağırdım. "Hayır! Bunu yapma! Umurumdalar! Yapma!"

Harun Aktan'ın gözleri bana döndü. "Yoksa bana yalvaracak mısın?" diye sordu kibirli bir sesle. "Bu beni etkilerdi, biliyor musun?"

Hiçbir cevap vermedim. Kapıdan az önce çıkıp giden çocukluğum, şimdi omuzları düşmüş şekilde kapıdan girmeyi bekliyordu yalvarmak için, biliyordum. Hiçbir şey söyleyemedim.

Harun Aktan gözlerimin içine bakarak elini kaldırıp adamına işaret verdiğinde, Sokak Nöbetçileri'nin ahşap evinin camlarının tek tek indirildiğini ve silahların patladığını duydum. Gözümü korkutuyordu, beni deniyordu ya da neleri göze alabileceğimi görmek istiyordu ama silah sesleri gitgide arttı ve bildiğim, o hep beraber oturduğumuz odanın camları kırıldı. Ardından üst kattaki Bartu ve Yankı'nın odası, sonra Mutlu ve Işık'ın odası.

"Yetimhanenin içindeki bazı bölgelere de patlayıcılar yerleştirildi," dedi Harun Aktan. "İlk önce hangi kat olsun istersin?"

Sesim çığlıklarımın dolayısı kısılmıştı. "Hayır," dedim yine de var gücümle. Tam o sırada Sokak Nöbetçileri'nin evinden de karşılık olarak silah sesleri geldi. Bartu ve Mutlu. İkisi beraber ne kadar dayanabilirlerdi ki? Lâl'in bütün o uyuşmuş haline rağmen hareket etmeye çalıştığını gördüm; gözleri ekranda, yaşları yanaklarındaydı. Çığlık atсын istedim, çırpınsın istedim, dirensin istedim ama bunların hiçbirini yapamadı.

Ağlamaya yeniden başladığımda evin çevresini saran insanları da gördüm.

Yalan söyle, dedim kendi kendime. *Engelle onu bir şekilde*. "Yankı ve Koza," dedim gözyaşlarımın arasından. "Onlar nerede bilmiyorsun, değil mi?" Hiçbir şey söylemeden ekrana bakmaya devam etti, Lâl'in odasının pencereleri de kırılmıştı. "Bütün bunların farkında olmadıklarını mı sanıyorsun?"

Sanki ekrandaki görüntüler bana karşılık vermek istiyormuş gibi yetimhanenin camından bir çocuk dışarıya baktı. Güzel bir kız çocuğu, saçları uzun. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa mutluydu ve belki birkaç dakika içinde can verecekti. Harun Aktan da gülümsedi.

"Tamam," dedim en gür çıkabilecek sesimle. "Onlar umurumda, onlar benim ailem. Tamam, sen benden üstünsün; tamam, ne istersen yapacağım! Bırak artık!" Harun Aktan bakışlarını yeniden çevirip bana yaklaştı. "Lütfen," dedim seneler sonra ona. Omuzları düşük kız çocuğu kapıdan içeriye girdi ve nefretle bana baktı. "*Sana yalvarıyorum.*"

Sana yalvarıyorum, demiştim küçükken ona ve o bütün yalvarışlarıma rağmen devam etmişti. Bu bir oyundu ama bir kez olsun, bunu yapsın istedim.

Harun Aktan diğer elini kaldırıp adamını durdurdu, o an serçe parmağının yerinde olmadığını gördüm. Üstelik eskiden oluşan bir yara da değildi, yeni olmuştu. Direkt elini indirdi. Benden başka da düşmanı vardı, bunu anlamıştım ve elime bir koz vermişti.

"O ikisinden birini arayacaksın," dedi, Koza ve Yankı'yı kastederek. "Bütün bu suikastı Önder'in yaptığını söyleyeceksin ve onları buradan uzak tutacaksın." Onlara ulaşamamıştı, onların nerede olduğunu bilmiyordu. Onlardan korkuyor muydu? Bakışlarında korku yoktu ama başka bir şeyler vardı. "Hatta bütün yükü Önder'in omzuna yıkacaksın; burada olanları ve olacakları bile."

"Bana inanmazlar," dedim gözyaşlarıyla.

"İnandıracaksın," dedi. "En azından bana biraz zaman kazandıracaksın."

"Ne için zaman?"

"Göreceksin," dedi sadece.

"Koza'nın umurunda bile değilim," dedim bu kez. "Anlamıyor musun? Birbirimizden nefret ediyoruz." Tuhaf bir şekilde Harun Aktan buna inanmıştı. "Yankı ise..." Yutkundum, acı damağımda dolaştı. "Onun için kardeşleri benden önce gelir."

Harun Aktan tek kaşını kaldırdı. "Önemsediği sadece kardeşleriye senin yüzünden neden çoğu işimi yaktı o orospu çocuğu Mahir'in oğlu?" diye sordu, sesinde öfke vardı. "Neden son birkaç aydır ben de ondan uykularımı kaçırarak mektuplar alıyorum?" Dehşetle ona baktım. "Arayacak mısın yoksa gözlerinin önünde ölmelerini mi istiyorsun?"

İlk önce gözlerim televizyon ekranına, ardından Işık'a ve en son Lâl'e kaydı. "Onun yardıma ihtiyacı var," dedim Lâl'i göstererek. Silahlar hâlâ Sokak Nöbetçileri'nin evini hedef alıyordu, zaman kaybediyordum. Mutlu. Işık'ın acılı inlemeleri Mutlu içindi.

"Benimle anlaşma yapacak durumda değilsin," dedi sakince. "Bu şekilde zaman kaybetmek istiyorsan..."

"Lütfen," dedim bir kez daha yalvararak. Bu kez Lâl için direkt ona yalvarıyordum. "O ölecek." Ölecek. Lâl'in gözleri kapanmıştı, göğsü o kadar zorlukla kalkıp iniyordu ki son nefeslerini verdiğinin farkındaydım. Lâl ölürse Bartu da ölürdü. Işık ölürse Mutlu da ölürdü. Hepsi birbirine bağlı bir ip gibiydi, tek bir yeri keserse ipin ucundaki ev asıl o zaman yıkılırdı.

Bu hikâyenin hiçbir zaman tek bir öleni olmayacaktı, bir kişi ölürse altımız da artık yaşamazdık.

Harun benimle anlaşma yapmadı ve bir adamından telefonumu istedi. Masanın üzerindeki telefonu Harun Aktan'a verdi, o da bana uzattı. "Ara," dedi sakince. "Şimdi."

Başka çarem var mıydı? Çareler bitmezdi ama şu an Lâl ve Sokak Nöbetçileri'nden hatta o hastanedekilerden başka kimseyi düşünemiyordum. Üst katlarından alevler çıkıyor, aşağı katlara kadar uzanıyordu. Nadir aşağı kattaydı. İçimden bir ses, sevdiğim başka birilerinin de orada olduğunu söylüyordu.

Direkt telefonu aldım, rehberden Yankı'yı bulup aradım. "Hoparlör," dedi Harun Aktan. İkiletmeden telefonu hoparlöre aldım. Çaldı, çaldı ve çaldı. Kimse açmadığında telesekretere düştü, telefonu kapattım. Neden açmıyordu? Bunu hiçbir zaman yapmazdı. Bir oyun oynuyor olabilir miydi Harun Aktan bana? "Diğeri," dedi. Hiçbir şey söylemeden Koza'yı aradım.

Koza üçüncü çalışta telefonu açtı. "Helin." Sesi sakindi ama direkt anlamıştım, normalde Koza telefonu böyle açmazdı. Arkadaki sesleri ayırt edemiyordum, umudum buraya gelmesini istedi ama bir yandan da gelirse öleceğini biliyordum çünkü adamlar çevremizdeydi. "Helin," dedi bir kez daha.

"Koza," dedim yutkunarak. Poyraz. Harun Aktan'ın oğlu Poyraz. Benim abim Poyraz.

"Neredesin?" diye sorduğunda boğazını temizledi.

"Yankı'ya ulaşamadım." Hiçbir cevap vermedi. "Yanında mı?"

Duraksadı. "Evet." Başka hiçbir şey demedi. Sesi mi titriyordu? Koza'nın sesi mi titriyordu? Harun Aktan gözlerini benden ayırmıyordu.

"Neden telefonu açmadı?" diye sordum, Harun Aktan ise bana uyan bir bakış attı. Yapmamı istediği bu değildi.

"O," dedi Koza, sonra düşündüğümünden daha uzun süre sessiz kaldı. "Sen neredesin?"

Yankı'nın sesini duymaya ihtiyacım vardı, çığlık atmaya ihtiyacım vardı, onları görmeye ihtiyacım vardı. "Saklanıyoruz," diyebilirdim sadece.

"Nasıl yani?"

Harun Aktan gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Önder," dedim sakince. "Her şeyi öğrenmiş. Buraya gelmeden önce bizi engelledi ve ondan kaçıyoruz." Harun Aktan televizyon ekranını gösterdi. "Bize Sokak Nöbetçileri'ni bitireceğini söyledi. Ev, hastane, hapishane hatta yetimhane."

Koza sessizce bekledi. O sessizliğin doğurduğu bir nefret de vardı, bir sevgi de. Hangisini tercih edeceğimiz bize bağlıydı. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu acımasız bir ses tonuyla.

Harun Aktan'ın bakışlarındaki ifade değişti. "Haber vermek istedim," dedim.

"Sizi kurtarmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu bu kez. "Bu yüzden mi aradın?" Kalbim rol yaptığını söyledi ama aklım Koza konusunda her ihtimali düşünüyordu.

Sessizlik oldu. Uzun bir sessizlik. Harun Aktan sorgulayan gözlerle bana baktı. "Koza," dedim bir kez daha sonra öfkeyle nefesimi verdim. "Aslında bütün bunların hepsi senin yüzünden oldu. Pisliğin tekisin, hep öyleydin. Eğer bu aileye girmeseydin, beni göndermeseydin onlar bunları yaşamayacaktı. Tek suçlu sensin, bunu biliyor musun? Tek suçlu ikimiziz. Önder nefretinin farkındayım, onları mahvedecek." Harun Aktan keyifle gülümsedi, Koza sessiz kalmaya devam etti. "Mutlu musun? Bana cevap ver."

Koza derin bir nefesin ardından, "Sen de suçlusun," dedi. "Beni tebrik mi etmek istiyorsun? O halde geç karşıma ve *alkışla* beni. Ama önce kendini *alkışla*, Helin. Ne Sokak Nöbetçileri ne sen umurumdasınız. Ben dağıtırım ve kaçarım, kendini kurtarmak için Yankı'yı ararsın, tabii ölmezse."

Tabii ölmezse.

Bana Yankı'nın kötü bir durumda olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Yoksa gerçekten böyle mi düşünüyordu? Belki de en başından beri rol yapmıştı ve şimdi gerçek yüzü ortaya çıkıyordu, hepsi roldü. Sokak Nöbetçileri'ni bitirmek istiyordu, Önder'i de öyle ve şimdi bütün bunlar gerçekleşiyordu. Harun Aktan yüzünden oluyordu ama oluyordu işte.

Anlamam gerekirdi, bilmem gerekirdi; Koza'ya güvenmemek benim suçum değildi.

"Karşında olsam," dedim son şansımı deneyerek. "Seni *bir hatta iki kez art arda alkışladım*, bize yaptıkların için."

Koza'nın bana Ekip'teyken öğrettiği dilde bir, ardından iki kez hızlı alkış yardım mesajıydı. Biz Ekip'le birbirimizden ayrı kaldığımızda ve ihtiyacımız olduğunda bu şekilde haberleşirdik. Koza'yla hiçbir şey paylaşmadığımı düşünüyordum ama şimdi, beni ellerimdeki bağlardan kurtaran neşter ve alkışlar, onunla aramızdaki o kuvvetli bağı gösteriyordu.

Harun Aktan'ın yüzüne baktım, bir şeyler anlayıp anlamadığını çözmeye çalıştım ama sakın gözlerle hatta Koza'ya nefret kustuğum için memnuniyetle beni izliyordu. Beni Koza da büyütmüştü, hem de en farklı şekilde. Acı çekerek öğrenmiştim ama öğretmişti.

"Helin," dedi. "Sen umurunda olduğunu mu sanıyorsun?" Bitiş çizgisindeydim. "Şu an Harun Aktan'ın yanında olduğunu biliyorum, hatta bütün bu konuşmaları dinlediğini de öyle. Ona söyle, Sokak Nöbetçileri'ne de sana da istediğini yapabilir, umurunda değilsiniz."

Güvenmek ve güvenmemek. Koza'dan başka çarem yoktu ve sırtını mı dönüyordu? "Yankı'ya ne oldu?" diye sordum hepsini boş vererek.

"Planım tıkr tıkr işledi," dedi net bir sesle. "Önder'in işini bitirdim, Sokak Nöbetçileri'ni ise Harun Aktan'ın ellerine vereceğini zaten biliyordum. Tek yapmam gereken Yankı'nın yeniden bana güvenmesini sağlamaktı ve bunu zaaflarına oynayarak yaptım." Nefesimi tuttum. "Ben affetmem, Helin. Ben geçmiş i unutmam. Bu artık sen ve Harun Aktan arasında."

Artık hiçbir şey umurunda değildi. "Lâl," dedim. "O ölecek." Tek diyebildiğim bu oldu.

Düşünmedi bile. "Ölsün," dedi.

"Işık da ölecek," dedim.

"Ölsün," dedi bir kez daha. "Zaten o da bana yanlış yaptı."

“Ben,” dedim tek nefeste. “Ben öleceğim, Koza. Askerin ölecek.”

O an sessizlik oldu. Harun Aktan artık tamamen ikna olmuştu oynadığım nefret oyununa ama artık ben de ikna olmuşum.

Bu hikâyenin kazanını Koza olmuştu, rol ya da gerçek. Bunu artık görebiliyordum.

“Harun Aktan seni öldürmez,” dedi. “Süründürür.”

“Öleceğim, Koza,” dedim yeniden. “Öleceğim, Poyraz.”

Yine bir sessizlik oldu. “Helin,” dedi kısık sesle. “Ne istiyorsun?”

Gözlerimden yaşlar yeniden dökülmeye başladığında ayakta durmakta zorlanıyordum. Harun Aktan’a baktım, beni izlemeye devam ediyordu ve gözlerine şüphe düşmüştü. “Ne istiyorum, biliyor musun?” dedim. “Ölmeni ve ölmeyi istiyorum.” *Yaşamayı ve yaşamayı.*

Anlasın istedim. Aramızdaki bağı görsün istedim. “Biliyor musun Helin?” dedi o da. “Ben de senin hep ölmeni istedim. Hep öl diye savaştım ama ben küçükken senin gibi hiç ölmek istemedim.” *Ben de senin yaşamayı istedim. Hep yaşa diye savaştım ama ben küçükken senin gibi hiç yaşamak istemedim.*

Arkamdaki adamlar artık beni sıkı tutmadığı için dizlerimin üzerine çöktüm, keşke Koza’nın iç sesini duyabilseydim, bunu demek istediğini bilseydim.

“Abi,” dedim en kısık sesimle, belki de beni benden başka kimse duymamıştı.

O sessiz kaldı ve ben de sessiz kaldım. Bütün geçirdiğimiz zamanlarımızı düşündüm. Her zaman ikilemdeydim; bazen ona güveniyor, bazen de güvenmiyordum; hangisiydi, bilmiyordum ama eğer rol yapıyorsa beni bile inandırmıştı ama diğer bir ihtimal, kalbimdeki o ihtimal. Bütünüyle o ihtimale tutunuyorum.

Kendimi yine o merdiven basamağında hissediyordum; beni bırakıp gitmişti, neden şimdi yapamamasındı ki? “Abi,” dedim gözyaşlarımı tutamayıp. Nasıl görüldüğümü bile umursamadım. “Korkuyorum. Çok korkuyorum.”

Nefesini verdi. “Helin,” dediğinde sanki yanıbaşımıdaydı. “O bahsettiğin alkışları duyuyorum,” dedi. *Yardım çağrısını anladım.* “Hep duydum. Hep duyacağım.” *Bana ihtiyacın olduğunu hep bildim, hep bileceğim.* “Ve karşılığını vereceğim.” *Ve yardım edeceğim.* “Bunun uğruna ölecek olsam bile.” *Senin için ölecek olsam bile.*

Ardından telefonu kapattı. Ağlaya ağlaya dizlerimin üzerine çöktüğümde telefon elimden düştü.

Harun Aktan ayakta, ben dizlerimin üzerinde, önüneydim. Televizyon ekranındaki silah sesleri durmuştu ama hastane hâlâ yanıyordu.

Bartu ve Mutlu o evin içinde belki de ölmüştü, belki de yaralıydı. Bakışlarım arkamdaki Işık'a kaydı, artık o da ağlıyordu ve gözleri sadece televizyon ekranındaydı. Koza'nın dediklerine inanmıştı. Lâl'e döndüm. Gözleri kapalıydı, artık nefes alıp almadığını bile bilmiyordum.

Dağılmıştık, parçalanmıştık ve mahvolmuştuk. Sokak Nöbetçileri'nde yedi kişi ilk defa gerçekten paramparça olmuştu.

Arkadan biri gelip Harun Aktan'ın kulağına bir şeyler söyledi; Harun Aktan ise kaşlarını kaldırıp bana baktı, ardından karşıdaki adamlarından birine, "İkisini yukarı çıkarın," dedi Işık ve beni göstererek.

Yalvaran gözlerle ona baktım ve Lâl'i gösterdim. Hiçbir şey söyleyemedim, sadece bakabildim.

Lâl'e bir çöp poşeti gibi baktı, belki de öldüğünü düşündü. Belki de ölmüştü. "Onu da hastanenin önüne atın, cesedi ne yaparlarsa yap-sınlar."

"Lütfen," dedim kısık sesle. "Lütfen."

Fakat faydası yoktu. İki adam beni sertçe tutup kaldırdı ve âdeta sürükleyerek salondan çıkardı, peşimden Işık'ın geldiğini de duyuyordum. Omzumun üzerinden geriye baktığımda ise Lâl'i bir adam kucakladı ve kolları aşağıya sarkarken diğer tarafa götürdü.

Bu hikâyede kaybeden biri olacaktı, elbette olacaktı ama bu kişi Lâl olmamalıydı. Özellikle bir silahla vurularak olmamalıydı.

Merdivenleri tırmanırken gözyaşlarım sessiz sessiz akmaya devam etti, arkamdan gelen Işık'ta hiçbir ses yoktu. Kırmızı ışıklı odanın değil, yanındaki odanın kapısını açtılar ve benimle beraber Işık'ı içeriye attılar, ardından kapıyı üzerimize kilitleyip gittiler.

Kapatılan kapıya öylece birkaç saniye baktım, sonra yere, dizlerinin üzerine düşmüş olan Işık'a dönüp ona koştum. Hemen önünde çöktüğümde ilk önce ağzındaki bağı çözdüm, sonra önüne gelen saçlarını geriye attım ve hızla yatağın üzerindeki battaniyeyi alıp onun üzerine örttüm. Donuk gözlerle odanın bir köşesine bakarken, elimi çenesine yerleştirip, "Işık," dedim. "Beni duyuyor musun?" Sadece başını aşağı yukarı salladı. "Işık," dedim bir kez daha. "Konuş benimle."

Gözleri o boşluktan yavaşça bana döndü; yemyeşil gözleri ağlamaktan ve öfkeden kıpkırmızı olmuş şekilde beni izledi. Dudaklarını araladı, sonra geri kapattı. Sessizce birbirimize bakarken diyecek hiçbir şeyim yoktu. Tek bir cümle döküldü dudaklarımdan: “Özür dilerim.”

Alışkanlığımdan olsa gerek suçlanmayı bekledim, her şeyin suçlusunun benim olduğumu söylemesini bekledim ama o aksine başını olumsuz anlamda sallayarak kollarını boynuma doladı ve dudaklarını saçlarıma yaslayıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam etti. Onu ilk defa bu kadar güçsüz hatta kimsesiz görüyordum. Asla yıkılmazdı, zor ağlardı. “Bana onlara bir şey olmadığını söyle,” dedi nefesini vererek. “Lütfen söyle bunu.”

Yalan söyleyemezdim, sadece susup ona sarıldım ama vücudum tır tır titriyordu. Dakikalarca o şekilde durduk, başka hiçbir şey konuşmadık ya da söylemedik. Düşünecek halim bile kalmamıştı. Ne olacaktı, bilmiyordum ya da nasıl bir yol çizmeliydim, onu bile göremiyordum.

“Lâl,” dedi Işık en sonunda. “Bunu neden yaptı?”

Geriye çekilip ona baktım. “Silahlar,” dedim. “O korkuyor,” diye devam ettim. “Kendini koruyamadı...”

Duymadı bile. “Bunu bize nasıl yaptı?” dedi bu kez.

“Işık,” dedim. “Ne demek istiyorsun?”

“Onu gördüm,” dedi, ardından elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Vurulmadı.” Gözlerinin içine baktım, kanlar içinde uzanan Lâl’i düşündüm. “Vurulmadı. O kendini vurdu, intihar etti. İntiharını gizlemek istedi ve bunu, bu evde yaptı.”

Dudaklarım aralandı, idrak etmekte zorlandım. “Onu,” dedim tek solukta. “Adamlar...”

“Hayır,” dedi yüksek sesle. “Kendini vurdu hatta o silahı tutmakta bile zorlanıyordu, elleri titriyordu, bunu yaptı. O namluyu çevirdi kendine, tıpkı senin gibi. Ve sıktı. Gözlerimin önünde yaptı bunu. Helin,” dedikten sonra elleriyle yüzünü kapattı. “Neler oluyor Helin?”

Lâl’in günlerdir olan hali gözlerimin önüne geldi. Yedi kişilik masada altı kişiydik hep ve Lâl öteki olmuştu. Unutuyorduk bazen, görmezlikten geliyorduk ya da o kendini köşeye çekiyordu. Hiçbirimiz fark edememiştik ya da fark etsek bile susmuştuk ama o uzun zamandır, sadece kendiyi yaşıyordu.

İlk önce Bartu onu bırakmıştı, ardından Yankı'yla yüzleşmişti ve en son Koza'nın nefretiyle karşılaşmıştı. Bağlı olduğu tek yer Sokak Nöbetçileri'ydi ve onu Sokak Nöbetçileri'ne bağlayan hiçbir şey kalmamıştı aslında çünkü herkes yaşamak için bir nedene tutunmuştu.

Ben Yankı'ya, Yankı bana. Mutlu ve Işık birbirine. Koza intikamına Bartu Lâl'den vazgeçip belki de Rüya'ya.

Şu an onu anlıyordum, kapının dışında durup izleyen kişi Lâl olmuştu. Konu gözbebeği olmaması değildi artık, konu yaşamak için bir nedeninin kalmamasıydı. Bu ailedeki yedi kişinin de ölmek için birçok, yaşamak için az nedeni vardı ve Lâl'in yaşamak için nedeni kalmamıştı.

Bencil görünmemek için bu evde kendi ölümüne bir başkası neden olmuş gibi davranacaktı. Kendini öldürmüş demeyeceklerdi, intihar etmiş de demeyeceklerdi hatta hiçbirimiz kendimizi suçlamayacaktık. Bizim yüzümüzden demeyecektik, onu öldürdüler diyecektik ve sadece intikam alacaktık.

Çünkü biliyordu ki kendisini öldürseydi tek tek hepimiz kendimizi suçlardık.

Lâl kendini öldürmek istemişti. Hatta bunu en büyük korkusuyla yapmaya çalışmıştı ama silahlardan korktuğu için kalbinden bile vurmamıştı kendisini.

Bu hikâyenin elbette bir kaybedeni olacaktı.

Konuşmadan, kendini anlatmadan, belki de Bartu'ya sevdiğini bile söylemeden ölecekti. Aslında o çoktan ölmüştü. Yaşayan sadece zamandı. Ve Lâl Sarca'nın ölümü, en sessiz ölüm olacaktı. Tıpkı kendisi gibi.

İkimiz de hiçbir şey konuşamadık. Ben sırtımı duvara yaslayıp kollarımı bacaklarıma sardım ve boşluğu izledim dakikalarca, Işık da aynı şekildeydi. Gözlerimin önüne arabadaki son kez silaha bakışı geldi, aslında o an Lâl kararını vermişti.

"O ölmeyecek," dedim kendi söylediğime bile inanmayıp. "Bizim hikâyemizin kaybedeni olmayacak.

Hiçbir cevap vermedi; onu ya da kendimi kandırdığımı biliyordu. Sessizlik içinde beklemeye devam etti.

Ellerimi saçlarıma geçirdim ve akan gözyaşlarımdan arasından acıyla nefesimi verdim. "Harun'un söyledikleri doğrudu, değil mi?" diye sordum bu kez. "Sizin geçmişinizle ilgili?"

Işık başını olumlu anlamda salladı. "Beni evlendireceklerdi," dedi. "Küçüktüm, çok küçüktüm, henüz regl bile olmuyordum ama beni, benden otuz yaş büyük bir adama vereceklerdi." Burnunu çekti, elinin tersiyle son gözyaşlarını sildi. "Ama Mutlu'yu öldüreceklerdi. Kız gibi davrandığını düşünüyorlardı; tek yaptığı, benimle beraber bebeklerle oynamaktı. Renkleri sevmek, tokalar takmak. Mutlu'nun avuçlarına hiç baktın mı?" Elleriyle gözlerini kapattı. "Avuçlarında kızgın demir izleri var; babam basardı, o oyuncaklardan vazgeçsin diye. Çığlık atar, canı yanardı ama yine gizli gizli yanıma gelir, benimle oynardı. Saçlarımı ilk ören kişi Mutlu'ydu. Ben simsiyahtım Helin ama o bana küçücük yaşında renkleri sevdirmişti."

"Kendini kurtarmışsın Işık," diye mırıldandım ellerime bakarak. "Kaç çocuğun hayatı tükeniyor, sen sizin için savaşmışsın."

"On yaşındaydım Helin," diye anlatmaya başladı. "Karşımdaki adam ise kırk yaşındaydı. Babam, 'Öp,' dedi bana. Ben adamın elini öpüp başıma koydum. Adam yanaklarımı öptü içine çeke çeke. O an anladım, mahvoluyordum. Kim on yaşındaki bir çocuğa yan gözle bakabilir? Ben değil eş, anne bile olamazdım. İncecik bir çocuktum, çelimsiz. Adam kocamandı. Beni parayla satın almak istedi." Başını dizlerinin arasına gömüp gözlerini kapattı.

"Annen?.." dedim, gözlerimin önünde canlanan çocukluğunu kaldıramayıp.

"Annem babamdan yirmi beş yaş küçüktü," diye açıkladı. "O da benim gibi çocuk gelinmiş. Zaten kuması da vardı. Söz hakkı yoktu; tek yapabildiği, Mutlu'nun avuçları yandığında kremler sürüp, gözyaşlarıyla iyileştirmeye çalışmaktı." Sessizliğin içinde bir çığlık yükseldi, Işık'ın çocukluğuna aitti. "Sonradan öğrendik; bizden sonra çok yaşamamış, kendisini asmış bizim odamızda. Babamın ailesi onu dedemle ya da amcamla evlendirmek istemiş çünkü."

"Çünkü Mutlu babasını öldürdü," dedim sakince.

"Aslında ikimiz öldürdük," dedi. "Ama o bunu üzerine almayı sevmiyor. Bir gün belki o sana anlatır," duraksadı, yeniden gözleri doldu. "Yaşarsa. Yaşar, değil mi Helin?" Hiçbir cevap veremedim yine. "Kaçtık oradan, Lâl gibi bir otobüste saklandık ve İstanbul'a geldik. Sonra Kozayla tanıştım. Ardından Önder'le." Başını iki yana salladı. "Bize bunu nasıl yapar? Evet, o kötü biriydi, bunu biliyordum ama bunu bize nasıl

yapar Helin? Mutlu onu seviyordu, Bartu küçükken ona baba diyordu bazen."

"Nankörlük," demişti Harun Aktan. "O hiçbir zaman iyi biri olmadı," dedim. "Onun için siz sadece bir piyondunuz. Hep öyle oldunuz."

"Hayır," dedi. "Evet ama sadece ben. Önder'in yanına gitmemizin ardından sadece beni akrabalarım vermek istedi hatta verdi de. Biliyor musun, beni babamın mezarına götürüp onun toprağını yedirmek isteyecek kadar benden nefret ettiler. Sonra da kendimi öldürmeme izin verdiler." Omzunu kaldırdı. "O günlerin ardından rehabilitasyon merkezinde Koza'yla yeniden karşılaşmak hiç ummadığım bir hayaldi. Beni hayata döndürdü." Gözlerine acı bulaştı. "Şimdi ise ölmemi istiyor."

"Hayır," dedim. "Koza sadece rol yapıyordu." Hiçbir cevap vermedi, buna inanmıyordu, fark ettim.

"Kimse ölmesin," dedi kısık sesle. İlk defa omuzları düşüktü. "Kimseye bir şey olmasın." Bakışları yeniden bana döndü. "Benim hayallerim var, gerçekten hayallerim var. Bilmiyorum, oradan nasıl görünüyorum ama kendi başıma yıkılmaktan yoruldum artık." Başını iki yana salladı. "İlk önce bir sahil kasabasında kendime bir ev almak istiyorum mesele, sonra en sevdiğim çiçek olan lavantaları ekmek istiyorum bahçeme. İki katlı bir evim olsun istiyorum, hepiniz geldiğinizde o evde yaşayın; bu arada sürekli kalamazsınız." Gülümsedi ama gözleri dolmuştu. "Lâl de yaşasın, ölmesin. Mutlu'nun ellerindeki izler bile geçsin, Bartu'nun içindeki acı bitsin, Yankı artık gerçekten yaşamak istesin." Derin bir nefes verdi. "Koza, büyüsün. Gerçekten büyüsün."

"O bahçedeki lavantaları," derken gülümsedim ama sesimde korku vardı. "Görmek için can atardım. Denize yakın, iki katlı küçük ev." Hayali bile güzeldi, başımı duvara yaslayıp pencereye baktım. "Geldiğimizde beş günden fazla kalırsak bizi kovduğunu hayal ettim." Güldüm ama yine korkumu gizleyemedim. "Bir akşam vakti, hepimiz aynı masada, bugünü konuşur muyuz acaba? Seninle birbirimize bakıp sessizce birbirimize, *hatırladın mı*, diye sorar mıyız? Soralım Işık. Geçsin."

"Geçsin," dedi söylediğimi tekrar ederek. "Her zaman gerçekçi olmaktan çok yoruldum ben Helin, hayallerimi susturmaktan bile yoruldum."

"Başka ne hayallerin var?" diye sordum.

"Ailem olsun istiyorum," dedi.

"Eş ve çocuklar mı?"

"Eş ve üç çocuk," dedikten sonra başını salladı. "Belki dört." Başka bir şeyler düşündü ama söylemedi. Eli karnına gitti. "Çocuğum olsun," dedi tek nefeste. "Ve sevdiğim bir adam. Biliyor musun, âşık olmayı hep çok istedim. Âşık olduğum kişiden bir çocuğum olsun ama bana benzesin."

Karanlık tarafa dönmüştüm, artık gülümseyemiyordum. "Tedavin," dedim, kendim bile zor duyduğum sesimle. "Ne durumda? Doktorlar ne diyor?"

"Hiçbir şey," dedi omzunu kaldırarak. "Ama ben inanıyorum, bir gün çocuğum olacak. İmkânsız değil ya? Neden olmasın Helin?"

"İmkânsız değil," deyip başımı omzuna yasladım. "Oğlun olursa adını ne koymak istersin?"

"Nadir," dedi kalbimi avcunun içine alıp sıkarak. "Çünkü o, bugün hastanedeydi Helin ve ölecek. Belki de ölmüştür. Bir oğlum olurdu, onun adını verirdim. Bütün dünyaya inat, güzel bir şekilde büyütürdüm onu."

Çenemi başına yasladım. "Peki ya kızın olursa?"

"Düşünmedim," dedi dürüstçe. "Ona da hep beraber karar veririz. Olmaz mı?"

"Olur tabii ki," diyerek başımı salladım. "Bunların hiçbiri imkânsız değil," dedim ama bu söylediğime ben bile inanmıyordum. "Bir gün çocuğun olacak, o eve sahip olacaksın, imkânsız değil."

Işık umutla bana bakarak, "Olacak mı?" dedi. "Bir çocuğumun olması, Nadir'in yaşaması kadar imkânsız geliyor. Ama eğer olursa bu imkânsızlığı kırarım."

Günler önceydi, ben dağılmıştım ve o beni toplamıştı. Şimdi sıra bendeydi. "Kurtulacağız Işık," dedim sakince. "Biliyorum, mahvolduk ama kurtulacağız ve hayallerimizi gerçekleştireceğiz."

Hiçbir şey söylemeden başını aşağı yukarı salladı ve gözleri yeniden karnına kayd. Hâlâ çıplaktı fakat yüzünü güldüren tek şey, elini karnına koyduğu zaman düşündükleri oldu.

Gözlerimi kapattım, uyumadım ama Işık'ın hayallerini düşünmeye başladım. Geniş bir bahçede, kocaman bir masa vardı. Yedi sandalye. Hepsi doluydu, hepimiz yaşıyorduk ve her şey son bulmuştu. Kim kimi affetmişti, kim kimle beraberdi onu düşünmedim çünkü o kısım bile

karmaşıktı ama hepimiz mutluyduk. Masaya yaslanmış, bir şeyler anlıyordum belki de bugünü?

Yanıma Yankı oturmuştu; bir şarap kadehi tutarken, eli yanağında beni dinliyordu. Ne söylersem katılıyor, ne dudağımı bükerse elini belime koyup destek oluyordu.

Koza'yla göz göze geliyor, bugünü anımsıyorduk, bana diyordu ki: "Nasıl da güzel rol yaptım, seni üzdüm ama değil mi?"

"Üzdün," diyordum ona ama sonra ekliyordum: "Sana abi dediğim ilk an, o andı."

Bartu ile Mutlu gülümseyerek bir şeyler izliyorlardı. Lâl. O Bartu'nun yanındaydı, başı omzundaydı. Aralarında yaşananlar bitmişti, ne oldukları yine umurumda değildi ama ikisi de huzurluydu. Kardeş, arkadaş, sevgili, eş. Bunların hiçbirisi umurumda değildi. Işık sırtını yaslamış, ailesini dinliyordu.

Ve çocuk sesleri geliyordu. Bir erkek ile bir kız çocuğunun sesi. İçeride, masanın yanındaki odadan. Hayalimin içinde ben bile kendime şaşırmıştım çünkü benim de bir çocuğum vardı. Kız çocuğu. Saçları Yankı'nın saçlarıyla aynı renkti, kumral. Gözleri elaydı. Yüzünün şekli benimkine benziyordu, boyu Yankı'ya. Dudakları benimki, burnu Yankı'nın.

Elindeki oyuncacı Nadir'e atıyordu, Nadir ise ağlayarak Işık'a bakıyordu.

Hayalimin içinde Yankı evhamlı bir babaydı. Nedeni, Koza'nın bana anlattığı baba modeli miydi, bilmiyordum ama koşa koşa kızımızın yanına gitmişti ve kucığına alıp, "*Babacığım*," demişti ona. "Neden kavga ediyorsunuz? Paylaşabilirsiniz."

Mutlu ise Nadir'i omzuna alıp koşturmaya ve Yankı'yı sinir etmeye başlamıştı.

Koza onu taklit ettiğinde diğerleri güldü. "Anasınıfında," diyordu Koza. "Resmi yamuk çizdi diye geceler boyunca uyku uyuyamayan adama bakın." Sonra Yankı ile kızımızın yanına ilerlemişti. "*Dayıcığım*," demişti kısık sesle. Kızım dayısını çok seviyordu. Bartu da gidip, "*Amcacığı*," demişti. Kızım amcasını da çok seviyordu. Koza dalga geçerek, "*Dayıcığım*, beş dil öğrenebildin mi?" demişti. "Baban kalp krizi geçiriyor; doktor, mühendis, öğretmen, bilim insanı olamayacaksın, diye. Uğraşa seni siyasetçi bile yapabilir."

"Kapa çeneni Koza," Yankı kızımızın kulaklarını kapattı. "Dinleme onu babacığım, seninle daha Farsça öğreneceğiz, İspanyolca bi bitsin. Dinleme." Ters bir bakış attı. "Çocuğa okey oynamayı öğretmişsiniz, 'Baba okeye dördüncü gelmeyecek mi?' diye bağırıp duruyor evin içinde, kınaathanede gibi."

"Harika oynuyor," dedi Koza göz kırparak. Bartu da ona katıldı. "Taş çalmayı da öğreteceğim."

"Çalmak mı?" Yankı gözlerini açtı. Kulaklarını daha sıkı kapattı kızımızın. "Yok kızım, yok. Duymadın öyle bir şey. Yok öyle bir şey."

Kıkırdamaya başladığımda kızım, "Anne," diye bana seslendi. "Yine kavga ediyorlar, beni kurtar."

"Yankı," dedim, kızımı onun kucğından alırken. "Kızın beynini yıkamaktan vazgeç, o ne olmak istiyorsa o olacak." Bir şey söyleyecek gibi olduğunda kaşlarımı çatmıştım, o da susmuştu. Bartu ve Koza ise yine kahkahalara boğulmuştu çünkü onunla sürekli hanımcı diye dalga geçiyorlardı.

"Söyle amcana," dedi Bartu. "Beni mi daha çok seviyorsun yoksa dayıyı mı?"

Kızım bana baktı. Kulağına eğilip, "Dayı de," dedim. "O zaman Bartu amcan kendini sevdirmek için sana her şeyi yapar."

"Dayımı!" diye bağırdı kızımız.

Koza kahkaha attıktan sonra Bartu'yu omzuyla itekleyip kızımı kucğımdan almaya çalıştı ama Bartu izin vermedi, Yankı ise yanıma gelip elini belime attı ve başımın tepesine öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," dedi bana derin bir sesle. "Çok seviyorum."

Bir flaş patladı, Lâl bizim fotoğraflarımızı çekiyordu.

Kötü günlerin üzerinden uzun zaman geçmişti, her şey geride kalmıştı. Nadir Işık'ın kucğında yanımıza geldiğinde, Bartu bu kez Nadir'e kendini sevdirmeye çalıştı ve bir daha flaş patladı. Nadir en çok Mutlu'yu seviyordu.

Art arda flaşlar patladı. En sonunda Bartu, "Lâl," demişti ona seslenerek. "Zamanlayıcıyı ayarlayıp sen de gel. Bu anı da ölümsüzleştiririm."

Lâl o içten gülümsemesiyle başını salladı, zamanlayıcıyı ayarladı ve masanın üzerine koyup koşarak yanımıza geldi. Ve hayalimde Lâl konuştu. "Gülümseyin!" diye bağırdı. Sesini hayalimde ikince kez duydum. "Benim için gülümseyin!"

Herkes gülümsedi. Işık'ın kucagında Nadir, yanında Koza. Mutlu yere uzanmış, eli başında. Bartu kolunu Lâl'in omzuna atmış, gülümsüyordu. Benim yanımda Yankı, eli belimde, bakaşları üzerimizde. Art arda fotoğraflar çekildik, herkes gülümsedi.

Mutluluk, bir hayalin içine sığıdı. Bu hikâyenin bir kaybedeni olmamıştı, herkes yaşamıştı, herkes mutluydu.

Yedi kişiydik, mutluyduk ve acılarımız yoktu. Sokak Nöbetçileri gerçekten mutluydu.

"Babacığım," dedi kızımız Yankı'ya dönüp. "Bu gecede bana Sokak Nöbetçileri masalını anlatır mısın?"

Biz artık mutsuz sonlu bir roman değil, masal olmuştuk.

"Anlatırım, güzel kızım," diyerek alına öpücük kondurdu.

Hayalimin içinde Yankı'ya döndüm ve ağladığımı o an anladım. Hayalimdeki Yankı'ya konuştum, şu an olan benliğimle. "Çok mu imkânsız bir hayal?" diye sordum.

Gerçekçi olsaydı yalan söylemezdi ama bu benim hayalimdi. "Hayır," dedi gülümseyerek. "Senin rüyalarını gerçekleştirmeye yemin ettim ve gerçekleştirdim, benim güzel yuvam."

Sonra o hayalimin içinde bir şey oldu. O fotoğraf karesinde silinen bir kişi vardı: Yankı ve biricik kızımız.

Korkularım hayallerimin önüne geçti ya da Tanrı gözlerimin önüne bir gerçeği düşürdü; Yankı rüyalarımı gerçekleştirmişti ama o rüyalar için kendi yok olmuştu, hiç doğmayacak kızımızla beraber.

O fotoğraf karesinde ise artık kimse gülmüyordu. Hayallerimin içinde bile mutlu olamıyorduk.

Sokak Nöbetçileri bir masal olmamıştı.

Gecenin saat kaç olduğunu bilmiyordum ama bir anda kulaklarımıza bir ses doldu ve içine düştüğüm o hayalden sıyrılmak zorunda kaldım; o hayalden ve rüyadan uyandım, belki de uyuyakalmıştım, bilmiyordum. Bilincim yerine geldiğinde odaklanmaya çalıştım.

Bir müzik sesi, belki bir senfoni ya da keman. Belki çello? Işık'la birbirimize baktık, kaşlarımızı çattım. Oda fazla büyük değildi; tek kişilik bir yatak vardı, dolap sağımızdaydı ve tam karşımızda da bir pencere bulunuyordu. Pencerele kilit bile vurmamıştı çünkü etraf adamlarıyla doluydu. Yine de kapalı olan pencereye rağmen kulaklarımıza dolan bu sesin kaynağını merak etmişim.

Duvardan destek alarak ayağa kalktığımda kollarımı vücuduma sarıp pencereyi açtım. İlk önce eğilip sağa baktığımda karanlıktan ve aşağıda yürüyen adamlardan başka hiçbir şey görmedim, ellerinde silahlar vardı fakat başımı sola çevirdiğimde az önce içinde bulunduğum kırmızı ışıklı odayı gördüm; pencere açıktı, ışıklar dışarıya taşıyordu ve pencerenin önünde bir kadın oturuyordu.

Kolunu dışarıya uzatmış, başını koluna yaslamıştı. Siyah saçları aşağıya sarkıyordu ve bir şeyler mırıldanıyordu.

Ellerimdeki bütün hissin uzaklaştığını fark ettiğimde arkamdaki Işık bana bir şeyler söyledi ama onu anlayamadım hatta duyamadım.

O kadın, az önce yatakta gördüğüm kadındı. Dudakları hareket etmese onu ölü sanırdım yine çünkü donuk bakışları vardı, renksiz bir yüzü. Fotoğraflardan tanıdığım, belki de benzettiğim bir yüzdü: annemin yüzü.

Onun sadece gençliğini biliyordum hatta on dokuz yaşındaki halini, şu an yaşıyorsa kırklarında olmalıydı belki de ellilerinde. Saçlarındaki beyaz tutamları zar zor seçebiliyordum. Gözleri yerdeydi, bana bakmıyordu ama anneme çok benziyordu. Ayakta durmakta zorlandığımı Işık destek olduğunda fark ettim.

Kırmızı ışıklı odada bir kadın yaşıyordu. Az önce benim içinde olduğum odaydı ve o kadın bana hazırlanmış bir sürprizdi. Şu an bile, bana hazırlanmış bir sürprizdi.

Bu anı annem mi kokacaktı? Onun sesiyle mi dolacaktı? Şefkat onun ellerinden mi gelecekti?

“Anne,” dedim kısık sesle. Daha önce kimseye anne dememiştim, kendi kendime bile sesli dile getirmemiştim ama şimdi dudaklarımdan bu kelime dökülmüştü.

“Bu kadını tanıyorum,” dedi Işık şaşkınlıkla. “Rehabilitasyon merkezine Koza bu kadın için geldi. O da oradaydı ama sonra öldü.” Kaşlarını çatı. “Öldü dediler. Koza da sonra gitti zaten.”

Gözümden bir yaş aktı çeneme doğru, ardından başka yaşlar da süzüldü. Sadık Orhan, “Annene benziyorsun,” demişti. “Işık,” dedim. “O benim annem.” Sonra acıyla başka bir cümle daha kurdum. “*Sanırım* annem.”

Yüzünü incelemeye çalıştım ama o içeriye girdi. Elimi cama yasladım; Işık tutmasaydı düşerdim, biliyordum. “Işık,” dedim acıyla.

"O benim annem olabilir mi?" Başımı iki yana salladım. "Yanına gitmek istiyorum."

Ev iki katlıydı, biz ikinci kattaydık ve yanına geçmek için sadece bir pencere vardı. Oraya tırmandığımda yanına gidebilirdim. Engellenmek istedim, kalbim bu kadarını kaldıramayacak gibiydi. Ama Işık, "Git," dedi sadece. "Bir şey olursa ben oyalayacağım."

"Işık, o benim annem *sanırım*," dedim bir kez daha.

"Sanırım silmek için," dedi Işık. "Git onun yanına."

Başımı aşağı yukarı salladım ve yarı çıplak olmayı da soğuk havayı da çıplak ayaklarımı da umursamadım. Yaz mevsimindeki anımın içinde ayağımı demirlere yasladığımda sıcaktı ama şimdi soğuktu, buz gibiydi. Fakat bunların hiçbirisi beni durdurmadı.

İlk önce pencerenin pervazına ayağımı koydum, ardından duvardaki klimanın demirine ayağımı yasladım. Işık eliyle destek olurken bir saniye bile beklemeden diğer bacağımı annemin olduğu pencerenin pervazına koydum. Aşağıdaki adamlar başlarını kaldırırsa beni görürlerdi, biliyordum ama bunu umursamadım. *Şans*, dedim, *bir kez yüzüme gülsün*. Ve o şans yüzüme güldü. Kimse bana bakmadı ve ben kendimi pencereden içeriye attım.

Kıpkırmızı ışıklar gözlerimi aldı, ardından onu yatakta otururken buldum. Elleri kucağına düşmüştü, parmaklarını birleştirmişti. Masanın üzerindeki eski radyoda bir şarkı çalıyor, ona eşlik ediyordu. Saçları beline kadardı ama azdı. Üzerinde beyaz bir elbise vardı, ona bol gelen. Çünkü çok zayıftı, el bilekleri incecikti. Çıplak ayaklarında çorap yoktu.

Bakışlarını yavaşça kaldırdığında göz göze geldik. Sadık Orhan'ın sesi yeniden kulağımda çınladı, *çok benziyorsun annene*, demişti. Şimdi anlıyordum, benzerliğimiz sadece fiziksel özelliklerimiz değildi. Bakışları, kendimden nefret ettiğim zaman olan bakışlarla aynıydı. Aynaya bakıyormuşum gibi hissetmişim.

Beni görünce çığlık atmasını bekledim, karşı çıkmasını ya da yardım çağırmasını ama başını omzuna indirdi ve gözlerimin içine bakmaya devam etti. Korkmadı bile.

Bir hayat. Koca bir yaşam. Senelerce, "Öldü," demişti bana Harun Aktan. "İntihar etti, bir silahla dağın başında kendi kafasına sıkı ve öldü. Seni hiçbir zaman sevmeyi Helin," derdi. "Bencildi. Çocuk

bakmamı.” diye devam ederdi. “*Ama ben sana bakarım, küçük kı-
zım.*” Senelerce beni annemden nefret ettirmek için uğraşmıştı ama ben
hiç nefret etmemiştim; onun için nedenlerim olmuştu.

En çok ağladığım gecelerde, “Anne,” diye fısıldardım, “beni duyuyor
musun?” Duymadığını sanıyordum ama duyabilirmiş, şimdi görüyor-
dum. Belki de hissedebilirmiş. Karşımdaydı, ona doğru bir adım attım.
Gözlerimden yaşlar akarken o bana, benim gibi bakmaya devam etti.

Senelerce bir anneye muhtaç yaşamıştım, hep derdim ki kendime,
annem olsaydı daha farklı olabilirdi. Şimdi görüyordum, ben olsaydım
annem daha farklı olabilirdi çünkü o artık bu dünyada değil gibiydi.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, korkutmamaya dikkat ettim
ama onun ruhundan korkuları alınmış gibiydi. Gözlerini gözlerimden
ayırılmazken, zorlukla nefes alıp veriyordu.

Bir hayat. Koca bir yaşam. Gözlerimin önünde yitip giden onca
sene vardı. Bir ailem olabilirdi mesela. Annem olabilirdi, belki babam
da olabilirdi. Bir de abim. Koza. Poyraz. Üçümüz yaşayabilirdik, hiçbir
şeye muhtaç büyümezdik ama bunların hiçbirisi yaşanmamıştı. En çok
canımı yakan, karşımda onu gördüğümde hissettiğim özlem değil, ge-
çen zamandı.

İnsan hiç görmediği birini özleyebilir miydi? Onu nasıl özlediğimi
şimdi fark ediyordum.

Anne mi diyecektim? Diyemezdim. “Merhaba,” dedim fısıldayarak.

Gülümsedi. Gözleri boş bakıyordu ama gülümsemesi sıcaktı. Hiçbir
cevap vermedi. Beni tanı mıyordu, bilmiyordu. Belki de öldüğümü dü-
şünüyordu. Kendimi mi tanıtacaktım? Korkar mıydı?

Gözlerim ellerine kaydı, ellerinin tersi kurumuş yaralarla doluydu.
Bakışlarım masaya döndü; bir ilaç kutusu ve iğne vardı. Uyuşturuluyor
muydu? Hasta mıydı?

Yeniden mi ölecekti?

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. “Çok güzel şarkılar dinliyorsun,”
dedim belki de dünyanın en saçma cümlesini kurarak. “Beraber dinle-
mek ister misin?”

“Bitti ki,” dedi omzunu kaldırarak. Sakin ve dinlendirici bir sesi var-
dı ama çatallıydı. “Sürem bitti.” Bunu söylediğinde radyonun şarjı bitti.

“Ya,” dedim acıyla. Kırmızı ışıklar gözlerini daha mı acılı gösteriyor-
du yoksa daha mı hissiz?

"Sen kimsin?" dedi dolaşmış saçlarına dokunarak. "Yeni kız mısın?"
Yeni kız.

Acıyla yutkundum. "Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben..." Kızınım mı diyecektim? Korktum, bunu diyemedim. Korkmasın istedim. "Senin için buradayım, seni kurtarmak için."

"Kurtarmak mı?" Kaşlarını kaldırdı, sonra yüzüme yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "Kurtuluş yok ki. Kurtulamayız."

Kokusu burnuma doldu, bir anne böyle mi kokardı? Ne çiçek gibi kokuyordu ne de bir orman. Kömür gibi kokuyordu. Yanık kokuyordu. Nedenini ise yakından saçlarına bakınca anlamıştım; yarısını yakmıştı. Bu anı kömür kokmuştu, annemin kömür kokusu.

"Kurtulmak istiyorsan," dedim sesim titreyerek. "Senin önüne siper olur, yine seni kurtarırım."

Kaşları havalandı. O an fark ettim, adını bile bilmiyordum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Omuzlarını hiçbir şey bilmiyormuş gibi kaldırdı. Kollarındaki iğne izlerini gördüm. Bunların hiçbirini hak etmemişti.

"Tanışalım mı?" dedim elimi ona uzatarak. "Adın ne?"

Karşımda bir anne gibi değil, küçük bir çocuk gibiydi. Sanki nereye çeksem oraya gidecekti; bu yüzden bu cehennemde yaşıyordu. Yönlendirilmeye ihtiyacı olan, sevgi ne demek bilmeyen bir kadın.

Vücudu öne arkaya gitti, gözlerini tavana çevirdi. "Helin," dedi bir anda. Bana sesleniyor sandım ama öyle değildi, adını söylemişti.

"Adın Helin mi?" Sesim daha fazla titremişti. Harun Aktan bana annemin adını vermişti.

"Evet," dedi yine omzunu kaldırarak. "Helin diyor bana." Dudaklarını büküp bana döndü. "Senin adın ne?"

Acıyla yutkundum, zehir yuttuğumu sandım. Ona kızınım dedim ama belki beni hatırlar diye, "Saye," dedim tek nefeste. Helin diyemedim, diyemezdim. Sesim titredi yine, artık ellerim de titriyordu. "Anlamı gölge. Duydun mu bu ismi hiç?"

Gözlerindeki ifade değişti. Geriye çekilir gibi oldu, omuzlarının sarsıldığını hissettim ama aslında duruşu sarsılıyordu. Dengede durmakta zorlanıyor muydu? Onun omurgası bile olabilirdim, zamanın alıp götürdüğü dik duruşu olmak için kendimi feda bile edebilirdim.

"Kim koymuş ismini?" diye sordu korkuyla.

Benden mi korkuyordu, ihtimallerden mi?

"Annem," dedim sadece. Babam diyemedim ama görüyordum, Sadık Orhan söylediklerinde haklıydı. O belki de düşündüğüm kadar kötü bir adam değildi.

"Biliyor musun," dedi sessizce, ardından bana doğru eğildi. "Ben de anneydim."

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Öldü çocuklarım." Tekil değil, çoğul konuştu. Koza'yı da beni de biliyordu. Biz ölmemiştik, bunu söyleyemedim. "Bir oğlum, bir kızım vardı. Oğlumu çok hatırlamıyorum," dedi başını iki yana sallayarak. "Ama kızımı hatırlıyorum. Sadece bir gün gördüm, sonra ellerimden kayıp gitti. Öğrendim ki ölmüş ikisi de. Bir evin içinde yanarak kül olmuşlar. Mezarları bile yokmuş, gitmek istemiştik. Götürmedi beni. 'Yandı onlar,' dedi. Külleriyle de yaşardım ama rüzgârdan uçmuşlardır." Gözleri pencereye döndü.

"Uçmuş mudur külleri?" diye sorarak tekrar ettim.

"Öyle söyledi," dedi, emri yerine getiriyor gibi. "Külleri uçmuştur, parçaları bile kalmamıştır," demişti." Başıyla pencereyi işaret etti. "Onları hep pencerenin önünde bekledim, rüzgârla gelirler belki diye. Her ateş, bana onları hatırlatıyor."

Ağlamaya başladığımda tırnaklarımı bacaklarıma geçirdim, kendimi ondan gizlemek istedim ama bir yandan da bir annenin gözyaşlarını silmesi nasıl bir duygudur, merak ettim.

"Onlar yaşıyordur belki," dedim nefesimi vererek. "Ölmemişlerdir." Pencerede bizi beklemişti, onun yanına pencereden gelmiştim.

Pencereye bakmaya devam etti. "Ben yaşamıyorum ama."

"Onları senin için bulabilirim," dedim sanki bir başkasından bahsediyor gibi. "Bunu ister misin? İsimleri ne?"

"Hatırlamıyorum," dedi sakince, ardından bir kez daha ellerini saçlarına geçirdi.

Hayatımın iki çizgisi vardı. Biri şu an yaşadığım hayattı, diğeri belki de annemle yaşayacağım o geçmişimdeki hayatımdı. Sadece birkaç saniye gözlerimi kapattım ve yine hayal kurdum. Karşımdaki kadın yanımdaydı, annemdi; belki Sadık Orhan da vardı. Küçüktüm, büyük değildim, olmak istemiyordum. Belki bir parktaydım, belki sadece

dondurma yiyordum ya da belki öylece annemi ve babamı izliyordum ama acılar içinde değil, mutlulukla büyüyen bir kız çocuğuydum.

Geçen zaman, güzel kaderimi mahvetmişti ve ailesiyle mutlu yaşayacak kız çocuğu gerçekten kül olmuştu. Geriye kalan ise bendim; Saye değil, Helin. Saye gerçekten yanmıştı.

Gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm. *Söyle*, dedi bir tarafım. *Ben senin kızınım, de, sarıl ona, bir anneye sarılmak nasıl bir hismiş, öğretsin sana.* Ama diğer tarafım, *korkutma onu*, dedi. Alıştığı bir düzen vardı, eğer bugünden sonra ölürsem daha çok yıkılırdı ve belki de şimdi kendini affetmezdi.

Bunların hepsinden vazgeçtim. “Bir kere,” dedim ona. “Ellerinizi tutabilir miyim?”

Kaşlarını kaldırdı, sonra düşünmeden ellerini bana uzattı. Onun elleri benimkiler gibi değildi, sadece korkunca titremiyordu, daima titriyordu. Sadık Orhan yine haklıydı.

Ellerim ellerini kavradı ve buz gibi teni avuçlarıma dokundu. Parmaklarımı elinin tersindeki izlerde dolaştırdım, kabuk bağlamış yaralarında gezindim. “Ellerinizi öpebilir miyim?” dedim bu kez. Yine şaşırdı ama başıyla onaylarken çenesinin titrediğini gördüm. Dudaklarımı ellerinin tersine bastırdıktan sonra avuçlarını öptüm.

Hep muhtaç olduğum, hissettiğim, hayalini kurduğum an, bu andı. Hapsolabilirdim, yok olabilirdim hatta artık ölebilirdim. Kalbimin içinde bir huzur vardı, bu huzur bitecekti, bunu da biliyordum. Çünkü bir eliyle saçlarımı okşadığında, “Senin de ellerin titriyor benimkiler gibi Saye,” dedi bana. Adımı söyledi, onun bana verdiği adı. “Sana da mı kötü şeyler yaptılar?”

Bu anının şefkati, annemin ellerindeydi, saçlarımı okşuyordu.

“Çok kötü şeyler yaptılar bana,” dedim başımı kaldırıp ona bakarken. “Çok kötü günler yaşadım. Ölmek istedim, öldürmek istedim, sevgisiz büyüdüm, işkenceler çektim, dışlandım, dövüldüm, itildim, kötüye koştum. Ama en çok annesiz büyüdüm. Bu en kötüsüydü.”

Çenesi daha fazla titredi; saçlarımı okşarken, bütün o kirli dokunuşlar silindi. “Annene ne oldu?” Saçlarımı okşayan parmakları duraksadı.

“Bana da öldü dedi,” diye yanıtladım.

“Yanmış mı o da?”

Gözlerim saçlarına kaydı. "Yakmak istemiştir belki kendini," dedim. "Ama külleri uçmamıştır."

Parmakları saçlarımı okşamaya devam etti. "Hiç mi güzel anıların yok Saye?" diye sordu bu kez. "Hiç mi mutlu olmadın benim gibi?"

Hayalini kurduğum başka bir anı da buydu. Annemin dizlerinin önüne oturdum ve ona kendimi anlatırdım, her şeyiyle. "Oldu," dedim. "Yeni arkadaşlar tanıdım, bir adama âşık oldum ve abim varmış, onu öğrendim." Gözlerinin içi gülümsedi. "Hayattan vazgeçmiştim, her şeyden ama *umut* beni buldu." Yüzümü eline yasladım. "Buradan kurtulmak istiyorsan seni kurtaracağım. Senin de güzel anıların olacak."

"Ben kurtulamam Saye," dedi elini saçlarımdan çekerek. "Benim güzel anılarım olamaz."

"Sana neler yaptı?" diye sordum acıyla.

Gözleri yeniden pencereye döndü, düşündüğümünden daha uzun süre sessiz kaldı. Gözlerindeki hüznün öyle canımı yakıyordu ki ben de önceden böyle mi bakıyordum diye merak ettim.

"Hayatımı mahvetti," dedi. "Çoğunu hatırlamıyorum." Akli başında mıydı yoksa değil miydi, anlayamıyordum. Dudaklarında bir tebessüm vardı, acılı bir tebessüm ama gözlerinin içi bazen gülüyordu. Bir bağımlı olabilirdi, belki de daha fazlası. "Ama vücudumda izleri var, onlar sadece acıları gösteriyor." Parmakları yeniden saçlarına kaydı, o söylemeden ne diyeceğini anladım. "Saçlarımı sevmiyorum," dedi başını kaldırarak. "Onun yüzünden."

Öyle yürekten anlıyordum ki onu, kalbim sanki kalbinin üzerinde atıyordu.

"Ama o saçlarımı seviyor," diye devam etti kısık sesle. Ardından bakışları bana döndü. "Çok kez saçlarımdan vazgeçmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Beni anlıyor musun Saye?" dedi gözlerimin içine bakarak. "Bana yardım eder misin Saye?"

Yine o kırmızı ışıklı odadaydım; karşımda çocukluğum değil, annem vardı ve bu kez, acısını yaşayan ben değil, annemdi. Kaldırabileceğimden daha ağırını yaşıyordum.

"Ederim," dedim zorlukla ama ne diyeceğini biliyordum. Çaresizliği hissettim; aylar önce Yankı'ya hissettirdiğim o çaresizlik, şimdi tam karşımdaydı. Tek fark, annemin neler yaşadığını biliyordum. Sessizce

ağlamaya başladığımda saçlarını omuzlarının önüne aldı, yarısı yanmış saçlarını gözlerimin önüne getirdi.

“Saçlarımı keser misin Saye?” dedi bana sakince. “Lütfen keser misin? Dayanamıyorum.” Aylar önce aynı cümleleri ağlayarak ben de Yankı’ya kurmuştum. Gözyaşları içinde ona baktım. Ölmek istiyordu, ben de istemiştim.

Ona kurtarma sözü verebilirdim, hayatı vaat edebilirdim ya da ölümlü ayaklarının dibine getirebilirdim. Ama her şeyden önce, onu bu acıdan kurtarabilirdim. “Keserim,” dedim hiçkırıklarımın arasından.

Sanki neden ağladığımı biliyormuş gibi gözlerimin içine bakarak beni bekledi. Birkaç nefes aldım ama artık kalbim sıkışıyordu. Çökrüğüm yerden kalkıp yanındaki boşluğa sakince oturdum. Vücudunu bana çevirdi. Gözleri yüzümden gezinirken, arka cebimden Koza’nın neşterini çıkardım.

Beni kurtaran neşter, şimdi de annemi saçlarından mı kurtaracaktı? İç içe geçmiş bir hayatımız vardı; hep böyle devam edecekti, biliyordum. Saçının bir tutamını alıp neşteri saçlarına yan sürttüm, kısık sesli hiçkırıklarım ise birbirine karışıyordu. İlk önce bir tutam avuçlarımın içinden akıp gitti, sonra diğer tutama geçtim.

Yavaş yavaş, Yankı’nın benim saçlarımı kestiğinden daha kısa kestim, eğer onu kurtaramazsam hemen uzadığında canı daha fazla yansın diye.

Her saç tutamını saklamak isterdim ama hepsi acıydı, biliyordum. “Kız çocukları annelerinin kaderini yaşar, derler,” dedi ben onun saçlarını keserken. “İyi ki benim kızım, benim kaderimi yaşamadan ölmüş. Yoksa kaldıramazdı.”

Ellerim titremeye başladığında birkaç saniye duraksadım ve gözlerimi kapattım. Yanaklarımdan süzülen yaşlar çeneme ulaştığında, “Onu bulmak için çok uğraştın mı?” diye sordum.

“Çok,” dedi. “Çok fazla.” Acaba Sadık Orhan’ı hatırlıyor muydu? Diğer tutamı ellerimin arasına alıp onu da kestim. Siyah saçları kısacık kalmıştı ve ufacık, kalp şeklindeki yüzü daha fazla açığa çıkmıştı.

“Peki ya oğlunu?”

Sustu. Hiçbir şey söylemedi. Bir cevap vermesini bekledim ama devam etmedi. Saniyeler dakikalara dönüştüğünde saçındaki son

nıramı da kestim ve kulak hizasındaki saçlarına bakarak, "Kestim," dedim solgun bir tınıyla. "İsteddiğini yaptım."

"Saye," dedi bu kez düşünmeden. "Beni öldürmeni istesem öldürür müsün? Benim ölmeme bile izin vermiyor."

Başımı iki yana salladığımda üçüncü kez, "Seni kurtaracağım," dedim ona. "Seni kurtaracağım, Helin. Söz veriyorum." Kendime sesleniyor gibiydim ama o benim annemdi. "Sadece beni bekle, olur mu? Saye gelecek, seni kurtaracak. Buna inan."

"Saye gelecek," deyip yatağa cenin pozisyonunda uzandı. "Beni kurtaracak." İnandı mı bilmiyordum ama bunu tekrar etti. Ona doğru eğilip yüzünü okşadım; tam o esnada, boynumdaki kolyeye gözleri kaydı. Sallanan kolyeye bakarken çenesinin gerildiğini hissettim.

Elim donup kaldığında parmakları anahtarı tuttu, başparmağı anahtarda gezindi. Nefes alıp verirken, gözleri gözlerime tırmandı. Yaşanmışlıkları gördüm; acıları, geçen zamanı ama en çok da sevgiyi. Dakikalar sonra ilk defa bana sevgiyle baktı.

"Hatırladın mı?" dedim sadece. Başka hiçbir şey söyleyemedim.

Anahtarı daha sıkı tuttu, yutkundu. "Hatırladım, Saye," dedi. "Ben seni hatırladım."

VAZGEÇİŞ

BARTU SARCA

Bu gece zifiri karanlıktı ve hava hiç olmadığı kadar soğuk gibiydi. Ya da biz çok fazla içtiğimiz için aniden üşüyüp aniden yanıyorduk, bilmiyordum ama içimdeki kötü hislerin alkolden kaynaklandığını düşünmek istiyordum.

Öyle çok üşüyordum ki yanımda yürüyen Mutlu'ya belli etmemek için gösterdiğim çabanın faydasız olduğunun farkındaydım. Zaten ben neyi göstermekten kaçarsam onu görürlerdi bu yüzden soğuktan titreyen ellerimi ceplerime yerleştirip Mutlu'nun hiç susmadığı konuşmaları dinlemeye devam ettim.

Eve yaklaşmak üzereydik, cebimdeki telefon durmadan titriyordu ama benim aklım, bir anda yanımdan ayrılan Yankı ve Koza'daydı, diğer taraftan ise kızları düşünüyordum.

İçimdeki kötü hissin nedeni neydi? Birlikte olmamak mı?

Artık otuz bir yaşındaydım, hatta otuz iki. Çocuk gibi onlara muhtaç yaşamamam gerektiğini öğrenmeliydim ama ailemden başka hiç kimsem yoktu.

Biliyordum, onlar da birbirlerine bağılılardı ama benim kadar eksik hissedemezlerdi. Çünkü hiçbiri benim gibi sokağın doğurduğu o çocuk değildi. Hepsinin bir anne babası vardı, kardeşleri hatta hâlâ yaşamaya devam eden aileleri. Benim ise onlardan başka hiç kimsem yoktu, evinin önüne gidip acısını yaşayacağım bir ailem bile olmamıştı.

Eğer olsaydı o evin önünde günlerce yatardım, gerçek ailem için. Nasıl hissederdim, merak ediyordum.

Sokak Nöbetçileri'ne ilk girdiğimde, Önder'in bana verdiği isim ödülüm olmuştu. Artık bir adım vardı, bundan olmalı ki hayatım

boyunca Önder'e minnet duyacaktım. Bana bir aile vermişti, bir isim ve bir hayat.

Bir tarafım onun kötü biri olduğunu söylese de buna inanmak istemiyordum.

Bir çocuğa aile veren bir adam ne kadar kötü olabilirdi ki?

Kapının önüne yaklaştığımızda Mutlu elini omzuma atıp, "Sana burada, dün internette Host Bey'imi bulduğumu anlatıyorum ama sen kendi bokunu yemiş domuz gibi boş boş etrafına bakıyorsun," dedi.

Mutlu Sarca. Onu kardeşim gibi değil, bazen oğlum gibi görüyordum. Yaramaz ama yüzümü hep gülümseten ve beni hiçbir zaman yalnız bırakmayan o çocuk. Küçükken en acılı zamanlarımda yanımda olup bana sevgisini veren ilk kişi Mutlu olmuştu. Bana göre ilk seven, kaçmayan ve ötekileştirmeyen. Diğerleri benden korkuyor gibilerdi çünkü yabaniydim, Önder öyle söylerdi. Sevgi ne demek bilmezdim, aile nedir öğrenememiştim.

Mutlu, kendisinin ötekileştirilmesini istemediği gibi beni de ötekileştirmede.

"Host Bey beni biliyor mu?" diye sordum Mutlu'ya.

"Hangi açıdan yakışıklım?"

"Seni kimseyle paylaşmadığım konusunda yani," dedim sırtarak.

"Ah," dedi elini kalbine koyarak. "Yankı'nın Helin'i, Grey'in kırbacı, Bartu'nun Mutlu'su..."

"Koz'a'nın Işık'ı," diyerek ona takıldım.

"Anma şu kelebeği," dediğinde cebimden anahtarı çıkarıyordum.

"Neden?" Omzumla omzunu itekledim. "Onu sevdin, sen de kabul et."

Yüzünü buruşturdu. "Benim Koz'a'yı sevmem demek, felaket demek. Gözleri, dudakları alev alev çağırıyor, yangınlara; öyle bir şey var ki çözemediğim..."

"Mutlu," dedim anahtarı kilide yerleştirirken. "Yine çok konuştun."

"Bir şey diyeceğim," dedi. "Uzun zamandır söylemiyordum, öpeyim mi bir kere?"

"Hayır."

Kapıyı açıp içeriye girdim, Mutlu da ardımdan girerken omzumun arkasından son kez dışarıya baktım. Karanlık sokak öyle sessizdi ki kalbime, bir abdala malum olan kötü his gibi başka bir karanlık doldu.

* *Aşk-ı Memnu* dizisinin 15. bölümünde Behlül karakterinin yazdığı nottan alıntılanmıştır. (ed.n.)

Mutlu direkt oturma odasına geçtiğinde, ben de mutfığa ilerledim ve dolabı açtım. Cebimdeki telefon ise yine titredi. Mutlu içeriden, "Bana bir buzlu su, bir pasta, bir de kaslarından getirir misin Grey'im?" diye seslendi. "İçimin yangını geçsin istiyorum."

"Kalk kendin al lan, götüm," diye haykırdım içeriye doğru ama buz-dolabından suyu alıp tezgâha koydum. Mutlu'nun homurdanmalarının arasından cebimden telefonu çıkarıp ekrana tıkladım ve Rüya'nın mesajlar attığını gördüm.

Rüya:

Annemler seninle tanışmak istiyor fakat seni basketbol antrenörü olarak tanıttım. Olduğun şekilde pek hoş karşılamazlardı, umarım bu yalanı idare edebiliriz. Hem zaten antrenör olacaksın, değil mi? Bunu konuşmuştuk.

Kaşlarım çatıldı. Başka mesajlar da atmıştı.

Rüya:

Bu arada biraz serseri gibi giyiniyorsun, aile evine gelirken sık bir şeyler giyinirsen daha güzel olur. Takım elbisen var mı? Yoksa alabilirim (:

Bu arada babam tek yaşadığını biliyor, beş kişilik bir evde yaşadığını duysaydı kalp krizinden giderdi. Hoş, ben de kısa süreli kalp krizi geçirmiştım... Ayrı eve çıkma konusunu yeniden konuşabiliriz istersen.

Bardağa suyu doldururken kaşlarım daha fazla çatılmıştı. Evet, düzgün bir adam değildim ama neden giyinişimle yargılanıyordum? Doğru olan bu muydu? Manipüle edilmeye müsait olduğumu söylemişti bir keresinde Işık bana, şimdi de bununla mı yüzleşiyordum?

Diğer mesaj daha rahatsız ediciydi.

Rüya:

Annenden ve babandan onların yanında bahsetmezsen daha iyi olur, onlar da sormayacaktır. Bir trafik kazasında öldüklerini söyledim, böylesi daha doğru bence.

Hey neredesin? Seni aradım ama açmadın...
Bu söylediklerim seni kırıyor mu? Aslında kalbinin çok zor
kırıldığını biliyorum ama eğer kırıyorsam lütfen söyle.
Ben sadece dürüst olmaya çalışıyorum.

Kabullenilmeyecek bir adam olduğumu biliyordum hatta bu hayatın içinden olmayan bir kadınla daha önce ileriye giden bir ilişkim olmamıştı fakat imkânsız değil gözüyle bakmıştım. Her sokak çocuğu, başka bir sokak çocuğuyla olmak zorunda değildi. Rüya normal bir insandı, her şeyiyle. Ama ben ona çok normal gelmiyordum, bunun farkındaydım.

Sokakta büyüdüğümü söylediğimde, günlerce benden uzaklaşmış hatta geçmişim hakkında hiçbir şey öğrenmek istememişti. “Nasil yani?” demişti sonra da. “Annemi ve babanı hiç mi tanımadın?” Evet, biliyordum, bu fazla ağırdı ama o bakışları hak ettiğimi düşünmüyordum.

“Su!” diye haykırdı Mutlu içeriden. “Getir şunu!”

“Bekle lan, sığır!”

Mesaj kutusundan çıkacağım sırada başa tutturulmuş olan o ismi gördüm ve mesaj attığını fark ettim. Uzun zaman sonra.

Lâl'im:

Ben konuşurken yüzünü çevirmeyeceğini
bildiğim için buradan konuşuyorum. (23.32)

Ben Lâl Sarca. Senin Lâl'in. Küçükken bencilliği öğrenmiş
Zeynep Elçeri. Bunlar veda değil, aksine sevgi sözleri.

Hayatımda tercih edip de çukura sürüklediğim tek kişi sensin çünkü
kü senin sevgin, benim hayatımdı.

Benim nefesimdi. Bencil bir kadını sevmenin
ağır geldiğini biliyorum ama ben de bana fazlasıyla ağır geliyorum.
Senin tarafından sevmek, bana bu dünyada güzellikleri tattırdı ama
aynısı senin için geçerli olmadı, biliyorum. (23.35)

Hatırlıyor musun, bana küçükken demiştin ki:
“Gerekirse kâbuslarından bile korurum seni.” En kötü kâbusları gör-
düm Bartu ama ben sana geledim hiç. (23.37)

Beni artık sevmiyorsun, biliyorum. Çünkü beni artık
konuşmuyorken duymuyorsun bile. Canım yanıyor, görmüyorsun.
Çünkü sen benden vazgeçtin, bunu biliyorum. (23.44)

Ve bunu hak ettim. (23.45)

Hayır, seni suçlamıyorum, yüzünü asma.
Bunlar bencil Zeynep'in cümleleri de değil sadece
anla istiyorum. (23.45)

Beni tanıyan Lâl. Beni herkesten daha iyi tanıdığını düşündüğüm Lâl.

Lâl'im:
Biliyor musun, sen benden vazgeçtiğinde,
sanki bütün dünya benden vazgeçti. (23.48)

Aklına ne geliyorsa yazıyormuş gibi, hepsini farklı farklı dakikalarda yazmıştı.

Lâl'im:
Ben çok korktum, biliyor musun Bartu? Çok öfkeliydin, silahları
çok seviyordun, yemin ederim senden çok korktum Bartu. Küçükken
senden çok korktum. (23.55)

Sonra da seni sevmekten çok korktum ben ama bu da haksızlık,
sonradan fark ettim. Sana yaptığım en büyük haksızlık, senden kork-
mak değildi bu arada, seni sevmekten korkmaktı çünkü seni, sen beni
severken sevseydim asıl dünyadaki güzellikler o zaman ayaklarımın
altına serilirmiş. Çünkü aşk, çok güzelmiş. Gözlerimin önünde birbiri-
ne âşık olan insanları gördüğümde anladım bunları. (23.59)

Seninle bir gün, ağaçların altında beraber gökyüzünü izlemiştik.
Ay tepedeydi, yıldızlar yoktu. "Keşke," demiştin, "seninle gökyüzünde
yaşasaydık, o zaman seni her şeyden koruyabilirdim." Gülmüştüm,
üzülmüştün. Gülmüştüm, çünkü seninle yan yana olmak bana zaten
gökyüzündeymişim gibi hissettiriyordu, bunu bilmiyordun.
Şimdi o ağacın altında yine uzansaydık bunu sana söylerdim. (00.03)

Bunları seni üzme için de beni yeniden sev diye de söylemiyo-
rum. Birtti, biliyorum. Bartu'nun Lâl'i artık bitti ama şunu anlamanı
istiyorum, ben seni kaybettikten sonra sevmedim,
ben seni hep seviyordum, sadece kaybettikten sonra sensiz yaşanma-
dığını anladım. (00.05)

Kendine iyi bak, bu hayatın yükü omuzlarına daha ağır gelmesin.
Harika bir baba, harika bir eş olacaksın. Bense hiçbir zaman harika bir
anne ve harika bir eş olamayacağım. (00.06)

Seni daima sevdim, seviyorum ve seveceğim. Kalbimle,
bütün kalbimle, iyi ki sen, Lâl'in Bartu'su. (00.12)
Saat on ikiyi çoktan geçti. (00.30)

Telefonu sıkıca tutarken elimdeki bardak titriyordu.

Bu bir veda mesajıydı ve benden bir yanıt beklemişti, bense görememişim.

Fakat duyduğum kurşun sesi gerçeğe dönmeme neden oldu, ardından Mutlu'nun bağıırışı ve art arda gelen kurşun sesleri. Gözlerim irice açıldı. Telefonu cebime koyup yere eğildiğimde, "Mutlu!" diye bağırdım.

"Bartu!" dedi içeriden, korkudan titreyen sesini duydum. Camlar tek tek inmeye başladı, ardından duvarlara saplanan kurşun seslerini işittim. Yerde sürünerek odaya giderken Mutlu'yu gördüm. Koltuğun arkasına geçmiş, elleriyle başını örtmüş, bana bakıyordu. "Bartu!" diye bağırdı bir kez daha.

Duvarın arkasına geçtim ilk başta ve üst kattaki camların aşağıya indirildiğini duydum. Başımı iki yana sallarken, "Mutlu," dedim, "köşeye geç." Mutlu sürünerek köşeye gittiğinde, "Koltuğun fermuarını aç şimdi," diye haykırdım. "Çabuk. Yırtık tarafını. Orada bir silah var."

Silah sesleri yaklaşmaya başladığında Mutlu'nun bağıırışı aynı oranda arttı. Duvarın arkasından çekilip yerde yuvarlanarak odaya girdiğimde Mutlu silahı bana attı. "Arkama geç," dedim ona, duvarın köşesine ilerlerken. "Yankı'yı ara ya da mesaj at, acil durum!" Mutlu hızla telefonu çıkarıp Yankı'yı aradı. Silahın şarjöründekilerden başka kurşun yoktu ve ateşleyenler oldukça kalabalıktı, bunu anlayabiliyordum.

Ölecektik, ucu yoktu, sonu yoktu.

Yine de karşılık verdim; pencerenin oraya çıkıp iki el ateş ettim ve yeniden duvara yaslandım. Üst katta başka bir cam daha parladı, karşımızdaki koltuk delik deşik oldu. Eğer mutfığa gitmeseydim ve Mutlu eve gelir gelmez yere uzanma huyundan vazgeçseydi o ya da ben ölecektik.

"Açmıyor," dedi Mutlu. "Ne yapacağız?"

Dişlerimi sıkarak, "Arka kapı," dedim; mutfağın orayı kastediyordum ama Mutlu'nun sesinin kesildiğini hatta nefes almakta bile zorlandığını anladım. Bakışlarımı ona çevirip, "Ne oldu?" diye sordum.

"Hüseyin abi mesaj atmış," dedi köşedeki marketin sahibini kastederek. "Bizim hastaneyi patlatmışlar." Gözlerimiz birkaç saniye daha kesişti. Mutlu, "Işık," dedi ve o an Lâl'in attığı son mesaj aklıma geldi.

"Mutlu," dedim fakat devamını getiremedim çünkü Işık dedikten sonra gözleri dolmuştu. "Arka kapı," dedim bu kez. "Sürünerek git, geliyorum."

Mutlu birkaç saniye daha bana baktı, ardından sürünerek mutfığa gitti. Pencereden dışarıya uzanıp birkaç el daha kurşun sıktım ve onlar devam ederken Mutlu'nun peşinden ilerledim. En sonunda duvara yaslandığımda yine cebimden telefonu çıkardım ve direkt Yankı'yı aradım. Telefonu kulağıma bile götürmeden, "Aç şunu," dedim dişlerimi sıkarak. "Ne cehennemdesin, aç şunu! Öldün mü? Aç şunu!" Telefon telesekretere düştüğünde var gücümle, "Eğer ölmediysen benden çekeceğin var," diye bağırdım. "Mahvolduk göt herif! Ne yapacağız?"

Mutlu mutfak zeminindeki halıyı kaydırıp ve parkeleri çekip çıkardığında küçük tünel ortaya çıktı. Silah sesleri devam ederken, ilk önce Mutlu, ardından ben tünele girdik. Bu eve ilk çıktığımızda Yankı kaçmak için bu tüneli hazırlamıştı, gizli oda da yukarıdaydı. Bunu hiçbir zaman kullanamadığımız için dövünürken şu an bu kapıyı kullanmak canımı fazlasıyla yakıyordu.

Dar tünelden zorlukla geçerken toprak ve rutubet kokusu burnuma doldu. Dışarıdaki silah sesleri ise bir anda kesilmişti. Buna rağmen ikimiz de durmadık ve tünelin diğer ucuna kadar nefes nefese ilerledik. Nihayetinde tünelin sonuna geldiğimizde Mutlu tepeyi yumrukladı ama gücü yetmeyince onu kenara çekip sert bir yumruk geçirdim ve tahta kırılarak açıldı. İlk çıkan yine Mutlu oldu, ardından ben de çıktım.

"Sadece koş," dedim Mutlu'ya ve ikimiz birbirimize tek kelime etmeden hastaneye doğru koşmaya başladık; uzaktaki dumanın rengini görebiliyordum. Mutlu bir kez daha telefonunu çıkarıp Yankı'yı aradı fakat açmadığında endişeyle dönüp bana baktı.

"Koza," dedi ardından. "Yan yanalardı." Nefesimin kesildiğini hissettiğimde elimdeki silahı pantolonumun kemerine sıkıştırdım ve duvarın köşesine yaslandım, evin oradaki silah sesleri durmuştu ama o içimdeki his geçmiyordu. Mutlu da hemen yanıma yaslandığında telefon kulağındaydı.

Açacağını düşünmüyordum ama Mutlu, "Koza," dediğinde direkt telefonu elinden çekip aldım. "Koza," dedim ben de.

"Neredesiniz?" dedi direkt.

“Olanlardan haberin...”

“Neredesiniz?” diye sordu daha baskın bir sesle.

“Evden uzaklaştık,” dedim ama gözlerim yoldaydı. “Neler oluyor bilmiyorum ama hastanenin oraya gitmemiz gerekiyor; orada çocuklar var, Nadir var.” Mutlu’nun acıyla inlediğini işittim. “Beni duyuyor musun? Bir cevap ver. Yankı nerede?”

“Ben sizi hastanenin oradan almaya geleceğim,” dedi Koza, sonra bir hareketlenme işittim. “Saklanın, ortaya çıkmayın.”

“Neler oluyor?” diye sordum ama Mutlu sertçe telefonu elimden çekip aldı.

“Işık,” dedi sadece. Koza her ne dediyse elini saçlarına geçirdi ve var gücüyle, “Işık’a ne oldu?” diye bağırdı fakat cevap vermek bir yana dursun, telefonun ışığı yanıp söndüğünde kapattığını anladım. Mutlu’nun elinden telefonu aldığımda yeniden koşmaya başladım ve onu da kolundan tuttum.

Koşarken düşündüklerimin arasında kendi ölümünden önce diğerlerinin ölümü vardı. Defalarca felaketin kollarına düşmüştük ya da defalarca ölümle burun buruna gelmiştik ama yan yana değilken ya da bu kadar dağılmışken bu hiç olmamıştı. Şimdi öyle bir dağılmıştık ki herkes kendi kuyusunu kazıyordu ve kendi kuyusundan kurtuluyordu.

Kötüyü düşünme, diyebiliyordum kendime ama yüzüme çarpan soğuk beni kendime getirirken tek bir cümle söylüyordu: *O bir veda yazıydı, son sözleri, sanaydi. Ve sen ona hiçbir şey söyleyemedin.*

Hastaneyi gören köşeye geldiğimizde elbette ki Koza’yı dinlemeyecektim. Bunun bir göz korkutma ya da bir kumar olduğunu anlamıştım çünkü öldürmek isteyen öldürürdü, o evin içine girerlerdi. Başka bir şeyler vardı fakat bu hastanenin patlamasına neden olacak kadar göz karartan neydi, anlayamıyordum.

Bir kalabalık hastanenin önüne dizilmişti. Üst kat cayır cayır yanıyordu, alevler aşağı katlara da ulaşıyordu ve dileğim, hastanenin boş, Nadir’in yurttta olması yönündeydi. Peki ya yurt? Yanımda olan Mutlu’ya dönüp baktım, donuk gözlerle hastaneyi izliyordu. Aynı şeyi düşünüyorduk ama hareket edecek hali yoktu çünkü aklının nerelerde dolaştığını anlıyordum.

“Ben Nadir’e bakacağım,” dedim.

“Ben de geliyorum,” dedi bir an bile şüpheye düşmeden.

Herkesin bildiğinin aksine, arabaların olduğu tarafın kapısına doğru

yürüdük. Orayı bizden başka kimse bilemezdi ama mahallenin kalabalığı öyle bir artıyordu ki çevresini dolaşmaya başlamışlardı. Birazdan itfaiye gelecekti ve her şey daha da kötü bir hal alacaktı.

“Silahlar,” dedim arka kapının oraya geldiğimde. “Belgeler, yazılar, kayıtlar, paralar, kasa; hepsi mahvoldu,” diye inledim. “Orada bütün çocukların vekâletleri olacaktı, gizli belgeler ayrılacaktı. Sikeyim!” Acıyla Mutlu’ya baktım ama kapıya yürürken yanımda değil gibiydi. “Mutlu,” dedim. “Buraya dön,” ilk defa birisi beni değil, ben birisini uyardım, “halledeceğiz.”

Hiçbir şey söylememeye devam etti ve beni geçiştirmek için başını bir kez aşağı yukarı salladı, ardından arka demir kapının oraya geldiğimizde, “Önder’i ara,” dedim ona. “Yetimhanedeki çocukları çıkarmasını söyle, oraya hiçbir şey olmamış gibi görünüyor ama olmayacağı anlamına gelmez.”

Demir kapıyı omzumla üç kez iteklediğimde gıcırtyla açıldı ve direkt gözlerimin önüne arabaların olduğu yer doldu. O kısmı es geçip diğer tarafa yürümeye başladığımda is kokusu ve sıcaklık gitgide yaklaşıyordu, bunun farkındaydım.

“Açmıyor,” dedi peşimden gelirken.

“Yanki’yı ara o zaman bir daha,” dedim.

“Açmıyor!” diye bağırdı bu kez. “Bir şeyler oluyor!”

Kolumla ağızma ve burnuma siper aldığımda onu duymazlıktan geldim ve aynısını yaparken peşimden geldiğini fark ettim. İlk önce arabaların bulunduğu yerden Önder’in laboratuvarına çıktık fakat buradaki bütün eşyaların boşaltıldığını gördüğümde gözlerim irice açıldı, Mutlu da aynı ifadeyle bana bakıyordu.

Hastane yataklarının olduğu tarafa daha hızlı adımlarla ilerlerken duman gitgide yaklaşıyor, sıcaklık çevremize doluyordu. Duvarların gitgide kavlandığını, beyaz renginin değiştiğini görebiliyordum. Zehir gözlerimi yakmaya başlamıştı ama neyse ki alevler bu kata henüz inmemişti.

“Gonca’yı ara,” dedim bu kez Mutlu’ya. “Öğren, neredeymiş?”

Mutlu ikiletmeden Gonca’yı aradı ve ardından, “Açmıyor,” dedi yine.

“Siktiğimin telefonlarına ne oldu?” diye hırladığımda hastanenin olduğu tarafa geçtik ve beş odayla yeniden karşı karşıya geldim. Defalarca pansumanımın yapıldığı, vurulduğumda geldiğim ve diğerlerinin acıla-

rını paylaştığı odalar. Şimdi duman içinde kalmıştı ve üst katın alevleri bir odayı doldurmaya başlamıştı.

Dakikalardır sakın kalmamın mucize olduğunu bildiğimden ötürü, "Odalara bak!" diye bağırdım ve Mutlu'yla ayrı ayrı odalara bakmaya başladık. İlk baktığım oda neyse ki bomboştu fakat Gonca'ya ait eşyalar da ortalarda yoktu. "Nadir!" diye bağırırken diğer odaya geçtim fakat burası da boştu. "Nadir," diye bağırdım bir daha. "Neredesin abiciğim, biz geldik!"

"Burada," diye bağırdı Mutlu. Sesin olduğu tarafa döndüğümde alevlerin yanındaki odadan geldiğini anladım. Gözlerim daha fazla yanmaya, nefesim daha fazla kesilmeye başlasa da durmadım bile, o odaya doğru koştum. Girdiğimde gördüğüm manzara ise yatakra yan dönmüş Nadir ve başında duran Mutlu'ydu.

"Nadir," dedi Mutlu, onun omzuna dokunarak, sonra elini nabzının üzerine koydu. Ardından boynuna. "Nadir," dedi yine.

"Al onu," dedim alevlerin geldiği yöne bakarak. "Al onu Mutlu."

Nadir'in sarsıldığını ve öksürmeye başladığını gördüğümde, "Nadir," dedi Mutlu onu kucağına almaya çalışarak ama Nadir art arda öksürüyordu.

"Efendim," dedi nefesini vermeye çalışarak ama öksürmeye devam etti. Hiçbir oksijen tüpü bağlı değildi, sadece dumanlar vardı ve Nadir. "Neler oluyor, efendim?"

Mutlu, Nadir'i kucağına aldığı anda, "Uyanık kal," dedi ona. "Uyanık kal, burada kal, yalvarırım, burada kal." Bakışları bana döndü, acıyla baktı. "Zor nefes alıyor, bir şeyler yap Bartu." Üzerimdeki tişörtü sertçe çekip çıkardığımda Mutlu'ya verdim ve Mutlu o tişörtü Nadir'in ağzına tuttu ama dudağının kenarından ve burnundan kan akıyordu.

"Mutlu," dediğimde gözleri Nadir'den ayrılmıyordu.

"Nefes al," dedi. Nadir yarım gözlerle öksürerek ona bakıyordu. "Nefes al Nadir," dedi yine.

"Mutlu," dedim. Delirmemem mucizeydi, aklımı kaçırmamam mucizeydi, ilk defa ortalığı topluyor olmam mucizeydi. "Çıkalım Mutlu," dedim onu omzundan tutup çekerek. "Daha kötü olacak." Sadece benimle beraber yürüdü ama bakışlarını Nadir'den ayırmıyordu.

Geldiğimiz kapının orayı alevlerin sardığını gördüğümde, "Sike-

yim,” diye inledim ve üst kata çıkan merdivene baktım. Orası da ateşlerden kapılarla doluydu ve çıkış yoktu. “Sikeyim,” dedim dişlerimi sıkarak yine.

Düşün, dedim kendi kendime. Aptal olma bir kez, düşün. Daha fazlasını düşün, olması gerekeni düşün. Nadir için düşün, Mutlu için düşün. Sonra zihnimdeki zillerde bir ses duyuldu ve bakışlarım Gonca’nın odasına yöneldi. Tek demir parmaklıkları olmayan ve camlarının açık olduğu odaydı.

Mutlu’yu hafifçe itekleyerek o tarafa yönlendirdim fakat o kadar çok zaman kaybetmiştik ki Nadir’in artık öksürmeleri durmuştu, zorlukla aldığı nefesleri duyuyordum. Bir de mahallenin itfaiyesinin ve insanların çığlıklarının sesini. İnsanlar neye çığlık atıyordu? Az önce hepsi susuyordu, birisi mi ölüyordu?

Pencereden dışarıya baktığımda topluluğun bir daire çizdiğini ve sırtlarını hastaneye döndüklerini gördüm. Çığlıklar oradan geliyordu.

Dirseğimle pencerenin camına vurduğumda artık Mutlu’yla ikimiz de öksürmeye başlamıştık. Nefes almakta biz bile zorlanırken, Nadir nasıl yaşayabilirdi? Mutlu kucağıma Nadir’i verdi ve kucağımda ufacık kalan o erkek çocuğuna baktım. Her hafta onun yanına gidiyordum ve gün geçtikçe daha fazla zayıflıyor, daha fazla güçsüzleşiyordu. Ama ölümden kaçamasa da mutsuzluktan kaçmaya başlamıştı. Gözlerinin içine hayat sığmaya başlamıştı, umut da öyle.

Şimdi ise ölecek gibi bakıyordu.

“Efendim,” dedi kısık sesle. “Ölmek istemiyorum.”

Alnımı alnına yasladım. “Ölmeyeceksin,” diye fısıldadım fakat bir halatın koptuğunu ve kendimi kaybetmeme çok az kaldığını fark edebiliyordum çünkü yüzündeki renk bile gitmişti.

“Ver onu bana,” dedi Mutlu dışarıdan. Camdan dikkatlice Nadir’i ona verdiğimde ben de tırmandım ve camdan atladım, ardından meydana çıkmak için koşmaya başladık fakat kalabalık bizi gördüğü anda bakışlarını önce birbirlerine sonra bize çevirdiler. İtfaiye bile arada sırada dönüp bize bakıyordu, mahallenin içinden çıkmayan hangi sır şimdi onlara ulaşmıştı. Tam donanımlı itfaiyenin gelmesine ne kadar kalmıştı? Belgelerin yanması daha mı iyi olmuştu?

İnsanlar bize bakıp konuşmaya devam etti fakat dairelerini bozma-

dılar. Kimse bize yaklaşmadı, ateş miydik de yaklaşmıyorlardı? Yoksa ateş mi olacaktık?

“Yaşa,” dedi Mutlu Nadir’e, duydum. “Yalvarırım yaşa, benim için yaşa.”

“Ne oluyor?” diye bağırdım kalabalığa doğru üçüncü kez aynı şeyi yaptıklarında. “Öylece durup izleyeceğinize yardım etsenize ulan!”

Hiçbiri hareket bile etmedi, bakmaya devam ettiler. Daire gitgide açılıyordu fakat Mutlu’nun artık bacaklarında güç kalmamıştı, yere çöktüğünde, “Ambulansı çağırır mısınız?” dedi bağırarak. Sesi bile artık çıkmıyor gibiydi. “Bir çocuk ölüyor!”

Bir anda karşıma Hüseyin amca çıktı, ardından Osman amca. Ellerini kaldırıp durdurduklarında neler olduğunu anlayamıyordum. “Dur,” dedi Hüseyin amca. “Yankı nerede?”

“Neden?” diye sorup kalabalığa baktım ama önümden çekilmediler. “Neden!” diye bağırdım bu kez.

“Sakinleş,” dedi Hüseyin amca. “Biz ambulansı çağırdık ama...”

Onu omzundan iteklediğimde ve yeniden önüme çıktığında bir kez daha diğer tarafa onu fırlattım. Artık kimse önüme geçmeye cesaret edemiyordu. “Ne oluyor ulan!” diye bağırdım kalabalığın içine dalarak.

“Yardım edin!” diye bağıran Mutlu’nun sesi arkamdaydı. Artık ağlıyordu. “Biri bir şey yapsın! O ölecek!”

Kalabalıktaki son insanı da iteklediğimde o dairenin ortasında, yerde uzanan yüzü gördüm ve o vücudu. Yerler erimeye yüz tutan, beyaz çamurlu karlarla doluydu ve o beyaz karlara kırmızı rengini veren bir kan akmıştı. Sadece iç çamaşırlarıyla, göğsünün orada bir delikle ve kan içinde uzanan Lâl. Benim Lâl'im. Gözleri kapalı, yüzü yana dönüktü. Bacaklarına darbeler almıştı, morluklarla doluydu, saçları dağılmıştı. Nefes almıyordu.

Birisi haykırdı, bu benim sesim miydi yoksa Mutlu’nun sesi miydi, bilmiyordum ama birileri beni tutmaya çalıştı, birileri önüme geçti, birileri benim Lâl'immin önüne siper oldu fakat kimse beni durduramadı.

Önüme geçen herkesi itekleyip onun yanına çöktüğümde elim ilk başta ensesini tuttu, ardından hiç düşünmeden kulağımı kalbine yasladım. Seslerden, çığlıklardan hiçbir şey duyamadım. Uzaktan gelen gerçek bir itfaiyenin sesi de vardı. “Susturun!” diye haykırdım. “Kalbini

duyamıyorum!” Yüzümü yüzüne yaklaştırıp nefes alıyor mu diye hissetmeye çalıştım ama vücudum hissizdi. En sonunda elimi nabzının üzerine koydum ama yine hiçbir şey hissedemedim. Yeniden haykırdığımda vücuduma dokunan elleri ve onu benden almaya çalışan insanları hayal meyal hatırlıyordum.

Tek yapabildiğim onu kucağıma çekip sıkıca tutmak oldu. Elimi yarasına bastırdım, ellerime kanı doldu. Rengi o kadar soluktu ki ölecek sandım, öldü sandım. “Lâl,” dedim kısık sesle ona. Bacaklarını bacaklarımın üzerine aldım ve daha sıkı sarıldım. Teni buz gibiydi, dudakları aralıklıydı, ellerinde kendi kanının izi vardı.

O bir veda mesajıydı, veda cümleleriydi ve ben geç kalmıştım.

“Lâl,” dedim yeniden ve acıyla inledim. Başı arkaya düştüğünde kalabalığı yarmaya çalışan başka birisinin geldiğini gördüm. Kimdi bilmiyordum, anlamıyordum. “Lâl,” dedim yeniden. Konuş diyemedim, bir ses ver diyemedim çünkü konuşamazdı. “Gözlerini aç,” dedim ona. “Gerçek değil, değil mi bu? Sen değilsin, değil mi? Kâbus, değil mi? Senin kanın değil bu.” Kulağımı yeniden kalbine yasladım.

Lâl Sarca. Küçükken uyuduğunda üstünü örttüğüm, saçlarını okşarken izin istediğim, bazen annem, bazen sadece ailem olarak gördüğüm küçük kız çocuğu. Sokak Nöbetçileri’ne girdiğimiz ilk gün, onu tutup yakalayan ve kaçmasını ilk engelleyen kişi bendim. Gitmek için çırpınmıştı ve bana baktığında nefreti görmüştüm. O günden sonra nefretini geçirmek zor olmuştu ama şimdi o gözlerini açıp bana bakamıyordu bile.

Lâl Sarca. Onun için kendimden bütün parçalarımı verebileceğim kadındı. Küçüktüm, ona âşık olmuştum, kendime itiraf etmekte bile zorlanmıştım ama ona deliler gibi âşık olmuştum. O nefes aldığı anda nefes almıştım, nefesi kesildiğinde benimki de kesilmişti. O konuşmadığında, konuşamadıklarından onu anlamaya çalışmıştım ve çoğu kez de yanlış anlamıştım ama kendimi sevmediğim için onun beni sevmemesine de anlayış göstermiştim.

Kendimi sevdiğimde ise, o beni sevmiyor diye ona olan sevgimi göstermekten vazgeçmiştim.

Nefesimin kesildiğini hissettim. Dudaklarımı alnına, sonra saçlarına, sonra yanaklarına bastırdığımda buz gibi vücudunu daha fazla hissediyordum. Onu öptüm. Onu bu yaşına kadar öpmediğim kadar çok öptüm ve yüzü ıslandığında ağladığımı o an anladım. “Yalvarıyorum, ölme,” dedim ona. “Ölürsen ben de ölürüm.”

Birisi karşımda durdu, başımı kaldırıp baktığımda onu bulanık görüyordum ama kim olduğunu anlamıştım: Koza'ydı.

Gözleri ilk önce bana, sonra kucığımdaki Lâl'e kaydı.

Başımı iki yana sallarken, kalabalığın bizi izlemesini umursamadan, "O öldü mü?" diye sordum. O öldü diyemedim, o ölecek diyemedim. "Anlamıyorum Koza. Lâl öldü mü?" Kulağımı yeniden kalbine doğru götürdüm. "Kalbini duyamıyorum Koza. Nefesini hissedemiyorum. Nabızı sanki yok. O konuşmıyor diye kalbi de mi sessiz? Anlamıyorum. O öldü mü Koza?"

Koza, hızlıca önümde eğildiğinde bir şeyler söyledi ama duyamadım, ardından elini Lâl'in nabzına götürdü, sonra bakışları bana döndü ve kalabalığa bağırdı. Arkama baktığında ise Mutlu'yu gördüğünü anladım.

Cehennem.

Acıyla haykırdığımda kucığımdaki Lâl sarsılmaya başladı ama kendi gücüyle değil, benim gücümle sarsılıyordu. Onu gücümle korkutmuş-tum ve bağırarak yine onu korkutuyordum.

Sustum bu kez ve ona döndüm. "Tamam," dedim sessizce. "Bağırıyorum, korkma." Elimle önüne gelen saçlarını çektim, yeniden alnından öptüm. "Bak, çok sakinim," diye inledim fakat dişlerimi sıkı-yordum. "Hiçbir şey yok."

Her şey o on dakika içerisinde oldu. Birisi beni ayağa kaldırdı, yürüttü ve bir arabaya bindik. Tek anladığım, arabayı süren Koza'ydı; arkada Mutlu'nun ağlama seslerini duyabiliyordum. Yüzümü Lâl'in boynuna gömdüğümde, "Isıtıcıyı açar mısın?" dedim Koza'ya. "O çok soğuk. Üşüyor olabilir."

Sonra zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadım; bir yerde durduk, sonra kapım açıldı. Zorla elimden Lâl'i aldılar, ardından Mutlu'nun da ellerinden Nadir'i aldılar. Gözüme hastanenin kırmızı ışıklarından başka hiçbir şey çarpmadı. Peşinden koştum, yürüdüm, ilerledim, düştüm. Yine birileri beni tuttu ama Lâl'i benden alıp götürmüşlerdi.

En sonunda hastanenin içinde olduğumuzu fark ettim, bir kapının önündeydik, acil yazıyordu. Birisi karşıma geçti, bu kişi Koza'ydı. Bana bir şeyler söyledi, elleriyle yüzümü tuttu hatta vurdu ama hiçbir şey hissetmedim, ardından beni oturtup suyu dudaklarıma yasladi.

Yanımıza biri gelip Lâl'in kan grubunu söyledi, aramızda birilerin-

de olup olmadığını sordu. Kanımdan nefret ettim aynı değil diye ama Koza bir şeyler söyledi ve doktorla yanımdan uzaklaştı. Helin olsaydı onun kanı Lâl'inkiyle aynıydı. Aylar önce ona kanını vermişti, şimdi de Helin verebilirdi.

Ayağa kalkıp Koza'nın gittiği yöne döndüm, sonra karşımdaki duvarı seyretmeye başladım. Görüntüler dönmeye başladığında ellerimi saçlarıma geçirip sertçe kendime vurmaya başladım. "Kendine gel," dedim. "Korkuyor bu hallerinden, sakinleş." Bir kez daha başıma vurdum. "Kendine gel, aptal. Kendine gel."

Defalarca kendime bunu tekrar ettim, defalarca nefes almaya çalıştım ama gözlerimin önünden gitmeyen o görüntü, karların ortasında uzanan yaralı Lâl'e aitti. Sonra Nadir'e. Başımı kaldırıp Mutlu'ya baktım, gözlerimle etrafı aradım ve onu bulamadım. Ardından ileriden Koza'yla beraber gelen Mutlu'yu gördüm.

Koza'nın bir elinde pamuk, damarına bastırıyordu. Lâl'e kanını vermişti.

"Ne oldu?" dedim onlar yaklaştığında. Mutlu mahvolmuştu, gözleri kıpkırmızıydı. "Ne oldu?" dedim tekrar. "Nerede?" Gitmek için hamle yaptığımda, Koza eliyle omzuma dokundu.

"Sakinleş," dedi fakat kendisi de pek sakin görünmüyordu. "Ameliyata alacaklar, çok kan kaybetmiş."

"Sakinleş," dedim kendi kendime ama yumruklarım sıkı sıkıydı. Bakışlarım Mutlu'ya döndü. "Nadir," diye sordum.

Mutlu başını iki yana salladığında, "Ona da bakıyorlar," dedi Koza. Ama başka hiçbir şey söyleyemedi.

"Kızlar," dedim bu kez.

"Planları mahvoldu," diyen Koza nefesini verdi.

En sonunda, "Yankı," dedim. "O nerede?"

Koza, "Bıçaklandı," dedi. "Uyuşturuldu ve uyutuldu, birazdan uyanacak. Yarası hasarlı, dikiş atıldı. İçorganlarına bir şey olup olmadığını bilmiyorlar."

Başka hiçbir şey konuşamadık. Üçümüz orada, öylece gelebilecek bütün haberleri bekledik. İlk haber ise Yankı'dan geldi. Bir hemşire Koza'nın yanına gelip, "Uyandı," dedi. "Fakat pek sakin değil. Onunla konuşur musunuz?"

Koza başını sallayıp acilin diğer kapısına doğru yürümeye başladı-

ğında biz de onun peşinden gittik. Acilin kapısından hemşirenin ona-
vıyla ikinci kapiya girdiğimizde direkt karşı yatakta onu gördüm.

Yankı Sarca. Küçükken içten içe en çok savaş verdiğim, en çok kavga ettiğim hatta en kışkırdığım kardeşim. Bazen babam, bazen yoldaşım, bazen de sırdaşım ama en güvendiğim insan. O olduğunda, yıkılacak duvarlar bile yıkılmaz gibi gelirdi, depremler engellenebilirdi ya da sular taşmaktan vazgeçebilirdi. Bu yüzden belki de onu babam gibi görüyordum ve karşılıklı birbirimize yaptığımız o haksızlıklara rağmen, ona baktığımda minneti, o da bana baktığında merhameti hissettim.

“Yankı,” dedi Mutlu ağlayarak onun yanına giderken. “Nadir,” dedi ama devamını getiremedi. Üstü çıplaktı, karnında beyaz bir bandaj vardı.

Yankı direkt Koza’ya baktı, yeniden Mutlu’ya döndü. “Ne oldu?” dedi sadece fakat cümlenin devamını bildiğini tahmin ediyordum. “Koza,” dedi ona dönerek. “Helin,” deyip ayağa kalkmak için hamle yaptı. Ani hareketinden dolayı acıyla inlediğinde eli bandaja gitti. “Neler oldu?” Damarına bağlı hortuma bakıp düşünmeden onu çıkardı, Koza ise üzerine doğru yürüdü.

Mutlu, yatağın köşesine oturduğunda sesindeki acıyı gizleyemeyip, “Nadir,” dedi. “Yangında kaldı. Lâl vurulmuş, kızlar yok.”

Yankı’nın gözleri irice açıldı ve bakışları Lâl adını duyar duymaz direkt bana döndü. Senelerce ondan Lâl’i kıskanmışım hatta suçladığım zamanlarım bile olmuştu, ta ki o Helin’i bulana kadar. Görmüştüm, Yankı birine âşık olduğu zaman Helin’e baktığı gibi bakıyordu, Lâl ise onun sadece kardeşiydi.

Belki de ona yaptığım en büyük haksızlık buydu.

“Birisi,” dedi Yankı dişlerini sıkarak. “Bana neler olduğunu anlatacak mı?” Koza’ya baktı ve daha sakince ayaklarını yataktan sarkıttı, sonra zorlukla tutunarak ayağa kalktı. Altındaki kot pantolonunun bir kısmı kana bulanmıştı. İlk uzandığı yer, koltuğun üzerindeki ceket oldu.

“Ulaşamazsın,” dedi Koza koltuğun köşesine oturarak.

“Anlat,” diye inledi ve yine de telefonu çıkarıp ekrana baktı. “Aramış beni,” dedi Helin’i göstererek. Ardından ekranı kaydırıp, “Lâl,” dedi. “O da mesaj atmış.” Gözleri bana döndü, ekranı gösterdi.

Ona iyi bak, yazmıştı sadece. Başka hiçbir şey yoktu.

Koza nefesini verdi; bana ve Mutlu’ya baktıktan sonra duraksamadan, “Harun Aktan, Önder’le işbirliği yaptı,” dedi. Tek cümle ama bü-

yük bir yıkım. Onu babam gibi gördüğüm zamanlara lanet ettim ama neden şaşırmamıştım? "İkisi de bizim dağılmamızı yani bugünü beklemiş. Kısacası kardeşim," Yankı'nın duruşu sarsıldı, "boka battık. Önder, gizli her bilgiyi Harun Aktan'a vermiş. Hastaneyi patlattı, hapishaneyi yok etmek istese de başaramadı ve evi tarattı," diye devam etti. "Nadir'i hastaneden Bartu ile Mutlu kurtardı ama durumu ağır. Lâl'i de Harun'un adamları vurmuş olmalı. Hastanenin önüne bırakmışlar. O da ağır durumda ve kan kaybetmiş." Derin bir nefes aldı. "Ona kanımı verdim." Başını sağa çevirdi. "Helin seni aradı, ulaşamayınca beni. Yardım istiyor. Harun'un elinde. Harun ise okları Önder'in üzerine çekmeye çalışıyor." Başını iki yana salladı ve elindeki pamuğu diğer tarafa fırlattı.

Kısa bir sessizlik oldu. Bütün bu yaşananları düşündüm, olanları ve olacakları.

"Işık," dedi Mutlu acı içinde. "Onunla konuşabildin mi?"

Koza başını iki yana salladı fakat düşündüğü bir şey varsa da onu Mutlu'ya söylemedi, Yankı'ya döndü.

Yankı elini saçlarına geçirip yeniden acıyla inledi, sonra koltuğun üzerindeki kanlı kazağını giymek için hamle yaptı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Koza ayağa kalkarak.

"Ne gerekiyorsa," diye hırladı Yankı. "Ne gerekiyorsa."

"Sakinleş." Koza ellerini Yankı'nın omuzlarına yerleştirip onu yavaşça koltuğa oturttu. "Boka batmış durumdayız ve o herif sayıca bizden üstün. Öyle üstün ki sadece Önder değil, Ferda'nın annesinin başına geçtiği mafyalarla bile işbirliği içinde. Bizse sadece dört kişiyiz hatta yaralısın, üç buçukluk adamlarız. Bu şekilde hiçbir şey yapamayız."

Yankı dişlerini sıkarak, "Ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu. "Öylece durmamı bekliyorsan..."

"Hayır," diyerek karşılık verdi, ardından hepimize baktı.

O an ikisi de aynı şeyi düşünmüş olacak ki Yankı, "Kameralar," diye mırıldandı. Bunun üzerine Koza başını olumlu anlamda salladı ve ilk önce odanın kapısını kilitledi, sonra cebinden telefonu çıkarıp yanımıza ilerledi. Hepimiz koltuğun yanına geçtiğimizde bir kamera görüntüsü açtı ve kızları gördüm. Işık, Lâl, Helin. Bir eve giriyorlardı.

"Burada eve girmişler," dedi Koza görüntüleri izletirken. İleriye aldı, ileriye aldığında bir gölge görünce, "Dur," diye karşılık verdim.

"Ne oldu?" dedi Koza ama ne gördüğümü biliyordu.

"Birisi ateş ediyor," dedim. "Lâl'i vuran kişi, geri al."

"Alamam," dedi Koza.

"Alacaksın," diye hırladım. "Al şunu geri."

Yankı, Koza'ya gözlerini çevirip, "Bartu," dedi. "O acıyı yeniden tatmak mı istiyorsun? Şu an çözüm arıyoruz, bunu yapamayız."

Dişlerini sıktım; yine bir şeyler gizleniyordu, bunu anlamıştım fakat ses çıkarmadan onları izlemeye devam ettim.

Koza videoyu ilerletirken Yankı, "Kırmızı ışıklar yandı," dedi kısık sesle, acıyla. "Helin orada."

"Evet." Koza sessizce mırıldandı. "Orada bir süre durmuşlar."

Başka bir sessizlik daha doğdu. Yankı gözlerini karşısındaki duvara çevirip dudaklarını dişlerinin arasına aldığı anda nefesleri değişti; Koza'yla yeniden göz göze geldiğinde o öfke, nefret ve kin daha önce onun yüzünde görmediğim duygulardı.

"Sonra," diye devam etti Koza, "o ışık kapanıyor ve bir daha hareketlenme olmuyor. Ta ki," videoyu ileri sardı, "yeniden kırmızı ışıklar yanana kadar." Görüntüleri hepimize çevirdi. "Işıklar yeniden yanıyor ve o odanın yanındaki pencereye bakın." Görüntüyü yaklaştırdı, Işık ve Helin'i gördüm. Işık arkada, Helin öndeydi. Yankı Koza'nın elinden telefonu çekip aldı ve daha fazla yaklaştırdı, dikkatlice baktı.

"Kötü görünmüyorlar," dedi Koza Mutlu'ya. Halbuki Işık da Lâl gibi çıplaktı ama hepimiz bunu görmezlikten geldik.

"Kaçmaya mı çalışıyor?" dedi Yankı gözlerini açarak. "Ama aşağıda adamlar..." Sonra sustu ve görüntülere bakmaya devam etti. Merak edip eğildiğimde Helin'in pencereden yanındaki kırmızı ışıklı odanın penceresine doğru ilerlediğini gördüm. Sadece ışıklar vardı, ağaç kameranın önüne geliyordu ama Helin o odaya yeniden dönmek için çırpınıyordu. "Ne yapıyor?" dedi Yankı. "Yeniden o odaya girmek istiyor; hem de gizli gizli, pencereden."

Koza başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Bir süre orada duruyor." Yankı videoyu ileriye sardı. "Ve oradan yine pencereden çıkıp az önceki odaya dönüyor. Bir daha da onlardan hareket yok."

Yankı telefonu Koza'ya uzattı; çenesini sıkıyor, nefesini zorlukla alıp veriyordu.

"Tek başımıza halledemeyiz," dedi Koza, Yankı'nın neler düşündüğünü anlayarak. "Birinden yardım alacağız." Yankı başını omzuna yatırdı. "Hatta aldık."

"Kim?"

"Sadık Orhan." Yankı elini alnına yaslayıp odanın diğer köşesine gitti. "Başka çarem yoktu. O adama güvenmiyoruz ama şansımı denmekten başka çarem yoktu."

"Sonuç ne?"

"Birazdan burada olacak," diye yanıt verdi. "Eğer rol yapmadıysa," dedi, sesinde imrendiğini gösteren bir emare mi vardı? "Helin için endişelendi." Başını önüne eğdi. "Hatta polisler gelip ifade verdiğinde kendi adamlarından birinin adını vermeni istedi, klasik sokak kavgası gibi düşün. Birkaç ay yatıp çıkacak türden. Lâl'e ne olduğunu ise bilmiyoruz, hastane ise gaz kaçağından patladı. Zaten Lâl bir süre kendine gelebilecek gibi değil."

"Ne kadar rahat söylüyorsun," dedim dişlerimi sıkarak.

"Gerçekleri konuşuyorum," dedi Koza.

Tam o sırada odanın kapısına vuruldu, ardından kapının kolu döndü fakat kilitli olduğu için kimse içeriye giremedi. Koza gidip kilitli kapıyı açtığında karşımızda bir doktor belirdi, yanında hemşiresiyle. Yine o korkuyu hissettiğimde, "Kimliksiz çocuk," dedi doktor, Koza'ya bakarak.

Kimliksiz çocuk: Nadir.

"Ne oldu?" diye öne çıktı Mutlu.

Doktor dudaklarını birbirine bastırdı, devamını duymak bile istemediğim için başımı önüme eğdim. "Solunum cihazına bağlı," dedi doktor. "Birkaç saatlik ömrü kaldığını düşünüyoruz, ciğerleri geri döndürülemez şekilde su toplamış durumda. Yapacak hiçbir şey kalmadı. Onu son kez görmek isterseniz benimle gelebilirsiniz."

Hepimiz donup kaldık ve doktora bakmaya devam ettik. Onu kurtardığımızda hepimiz bir söz vermiştik ve hepimiz o verdiğimiz sözleri bu gece yok etmek zorunda kalmıştık. Ben yaşayacağına inandırmıştım, Mutlu oyunlar oynayacağına, Yankı dövüşmeyi öğreteceğine. "Gerekirse onun için ben kendimden vazgeçerim," demişti ama artık vazgeçme ihtimali kalacak bir hayat bile yoktu.

Yankı sırtını duvara yasladı ve kulaklarımıza sadece odadaki saatın sesleri doldu, ardından Mutlu'nun hıçkırarak ağlayan sesi. "Ben görebilirim," dedi doktora doğru yaklaşarak. "Beni ona götürür müsünüz?" Onun arkasından ben de gittim ve arkamdan Yankı'nın da yürüdüğünü gördüm. Koza, Yankı'ya bir şeyler söyledi ve o bizimle gelmedi.

Yankı koridorda zorlukla kazağını giymeye çalışırken gücünü veremiyordu; bu yüzden arkadan ona yaklaştım ve sakince kazağı giymesine yardım ettim. Gözleri şaşkınlıkla karışık bir hüznle bana döndüğünde, bunu ilk defa yaptığımı ben de fark etmiştim. Kazağı giydiğinde başını sallayıp beni onayladı ve aynı şekilde karşılık verdim.

Doktor bizi Nadir'in odasının önüne getirdiğinde, içeri ilk giren kişi Mutlu oldu, onun ardından biz girdik. Mutlu çekinmeden yatağa oturup Nadir'in elini tuttu. Üstü çıplaktı, omuzlarında hâlâ geçmişinin izleri vardı ve beyaz çarşafın altında çelimsiz vücudu görünmüyordu bile. Ben ve Yankı ayak ucunda durduğumuzda gözleriyle hepimizi inceledi. Gözkapaklarının direndiği ortadaydı; Nadir de farkındaydı, o ölecekti.

Ve hepimiz de biliyorduk, onun yaşaması mucizeydi ama bugün, ölüm günü hızlanmıştı.

"Efendim," dedi solgun bir tınıyla Mutlu'ya bakarak. "Neden ağlıyorsunuz?" Bakışları bize döndü, Mutlu ağlamalarını durdurmadan başını Nadir'in eline yasladı ve art arda özür dilemeye başladı. "Neden ağlıyor?" diye bize sordu. "Ağlamasın, efendim," dedi.

Yankı yanımdan uzaklaşarak Nadir'in diğer tarafına geçti ve yere zorlukla çökerek diğer elini tuttu, boşta kalan eliyle de saçlarını okşadı. "Bir keresinde," dedi Yankı Nadir'e. "Sana bir hikâye anlatmıştım, hatırlıyor musun?"

"Hangisi efendim, o kadar çok anlattınız ki."

"Dünyayı kurtaran bir çocuğun hikâyesiydi," dedi Yankı, onu yormak istemeyip. Zaten güçlkle nefes alıyordu, konuşmak onu fazlasıyla yoruyordu. "Dünyaya başka bir boyuttan gelen yaralı bir çocuğun dünyayı nasıl kurtardığını hatırlıyor musun? Saflığıyla ve merhametiyle kurtarmıştı." Yankı, Nadir'in elini daha sıkı tuttu, sonra elinin tersini öptü. "Hani bu parmaklarıyla dokunduğu herkese iyilik bulaştırıyordu, zamanla bunu bütün dünyaya yaymıştı ve artık hiçbir çocuk üzülmecekti, hatırladın mı Nadir?"

Nadir yutkundu. "Hatırladım efendim," diye mırıldandı. "Finalini söylememiştiniz; ben ölecek demiştim, siz cevap vermemiştiniz. Şimdi finalini mi anlatacaksınız? Yoksa o çocuğun adını mı söyleyeceksiniz?"

Yankı'nın gözlerinin dolduğunu gördüm ama bunu gizlemek istiyormuş gibi tavana bakarak gülümsedi. "O çocuğun adı Nadir," dedi sakince. "O çocuk sensin, Nadir. Sen bize dokundun, sen dünyaya do-

kundun, sen herkese dokundun.”

“Kimse beni tanımıyor ki efendim sizden başka?”

“Tanıyacak,” dedi Yankı. “Tanıtacağım seni Nadir.”

“Ama masallar mutsuz sonla bitmez ki efendim,” dedi bu kez. Elimin tersiyle dolan gözlerimi sildiğimde, Mutlu’dan hıçkırık sesleri yükseliyordu. Nadir birkaç kez nefes almakta zorlanınca Yankı doğrulup yastığını düzeltti. “Ben öleceğim, biliyorum. Hissediyorum. Ellerim uyuşuyor, efendim. Bacaklarımda his yok. Nefesim kesilip duruyor. Ben ölüyorum. Lütfen bu masalı başka çocuklara anlatmayın.”

Yankı yeniden tavana baktığında gözünden akan yaş gördüm, arkasını döndü. Eliyle yüzünü sildiğinde Nadir’in bakışları bana döndü ve kaşlarını kaldırarak gülümsedi, sonra zorlukla ellerini yumruk yaptı. Ona ben öğretmiştim, “Canın yanarsa yumruk yap,” demiştim, şimdi yumruk yapıyordu. Aynı şekilde karşılık verdiğimde, yumruklarımızı çarpıstırıyormuşuz gibi yaptık.

Yankı yeniden Nadir’e döndüğünde bir kez daha önünde çöktü. “O halde *ölmedi* deriz biz de,” dedi Yankı. “Sonsuza kadar yaşadı, deriz. Çünkü Nadir, sen bizim için sonsuza kadar yaşayacaksın, senin adını sonsuza kadar yaşatacağım.”

Nadir, “Hep bir kahraman olmak istemiştım,” dedi nefes almakta daha fazla zorlanırken. Yüzünün solgunluğu sesine yansımıştı. Bağlı olduğu cihazda kalp ritmi düşüyor gibiydi. Ayakta durmakta zorlandığımda ben de ayak ucuna doğru çömeldim. Konuşursam hıçkırığa hıçkırığa ağlardım, Mutlu ise mahvolmuştu.

“Sen bizim kahramanımızsın,” dedi Yankı.

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Lütfen,” dedi Yankı acıyla. “Bize artık efendim deme. Lütfen, son kez isimlerimizi söyle bize.”

“Saygısızlık olur, efendim.” Daha güçlükle nefes almaya başladı, elini Mutlu’nun yüzünden zorlukla çekip saçlarına koydu. Mutlu acıyla inlediğinde, benim de nefesim bir kıymık gibi kalbime batmaya başlamıştı.

“Beni sevdiğiniz için,” dedi bu kez, “teşekkür ederim, efendim. Seviyecek birisi değildim.”

Yankı bir kez daha onu elinden öptü, ardından yaklaşıp alnından öptü ve saçlarını okşadı. “Seni çok sevdik,” diye mırıldandı. Hiçbir şey söyleyemedim, ağzımı açarsam ölürdüm; kendimi Nadir’den gizleyip

onun ayağının ucunda, o ufacık boşluktan izledim.

“Seni çok sevdim ben,” dedi Mutlu ağlayarak. “Yalvarırım ölme.” Aramızda Nadir’in yanına en sık giden Mutlu’ydu, bunu biliyorduk. Hiçbir şey söylemiyorduk ama sonunun kötü olacağından Işık bize bahsetmişti. “Yalvarırım,” dedi Mutlu, başını kaldırıp bana ümitle bakarak. “Ölmesin. Bir şeyler yapar mısın?”

“Ölmek istemiyorum,” dedi Nadir fakat artık zorlukla konuşuyordu. “Ama öldüğüm için üzülüyorum. Acılarım bitecek.” Hepimize bakarak, “Birbirinize iyi bakın,” diye fısıldadı.

Hiçbirimizden ses çıkmadı, artık Yankı da konuşamıyordu.

“Ve Ferda’ya,” dedi, gözlerinde benim Lâl’e olan bakışlarımı gördüm. “Ona çok iyi bakın. En çok ona iyi bakın, olur mu?”

Bir çocuğun kalbi en saf duygulara açıktır. En acısında ve en büyük savaşta bile birini sevebilir. Bir gün ölecek olsa bile, hatta öleceğini bilse bile.

Nadir, öleceğini bilerek hayata tutunmaya çalışan bir çocuktu. Bunu hepimiz biliyorduk ama o da biliyordu. Bir keresinde bana, “Ölmekten korkmuyorum efendim ama ya öldüğümde gittiğim yer daha kötü bir yer olursa?” diye sormuştu.

Bir başkası olsa onun içini daha çok rahatlatırdı ama ben ona sadece, “Senin gittiğin yerde en sevdiğin meyveler olacak,” demiştim.

“Erik gibi mi?” diye sormuştu.

“Erik gibi,” demiştim. Sonra ona her gittiğimde erik, bulamazsam erik suyu götürmüştüm. İçerken de yerken de mutluydu.

Eğildiğim yerden kalktım, dik durduğumda kapanmak üzere olan gözleriyle bana baktı. “Gittiğin yerde erik bahçeleri olsun, Nadir,” dedim fakat artık ağlamamı da gizleyemiyordum. “O erik bahçelerinin içinde sağlıklı yaşa.”

Nefes aldı ve verirken gözleri yavaşça kapandı, dudakları son kez aralandı, bir şey söylemek istedi ama başarılı olamadı. Ne söyleyecekti? Hiçbir şey bilmiyordum. Buz gibi bir suyun içine daldığımı hissettiğimde, ruhunun uzaklaştığını da anlayabiliyordum.

Son kez göğüs kafesi kalkıp indi. Ardından kalbinin durduğunu belli eden o ses odanın içini doldurdu, Yankı’nın ve Mutlu’nun elini tutan elleri ise tamamen hissizleşip iki yana düştü.

Mutlu acıyla haykırdı. “Lütfen ölme,” dedi art arda. “Ölme, yalvarırım ölme. Yaşa, ne olur yaşa.” Çöktüğüm yerde başımı yatağa yaslayıp ağlamaya devam ederken, Yankı son kez Nadir’in elinden öptü. Mutlu’nun bakışları

Yankı'ya döndü. "Ölmesin," dedi acıyla. "Bir şeyler yap, ölmesin."

"Hani bizim kurtardığımız o çocuklar ölmezdi? Hani biz ölemedik?" diye sordum onlara bakarak. "Hani çocukların mezarı kazılmazdı?" Can çekişen o kalbi hissettim. Başımı iki yana salladım. "Ben Bartu'yum diye beni hep kandırdınız ama artık size inanmıyorum."

Yankı'nın hiçbir şey söylemeden bakarken dişlerini sıkıldığını gördüm, çenesi gerildi, gözlerine öyle büyük bir öfke ve nefret oturdu ki hepimiz yaşadıklarımızın aksine tepkiler veriyorduk, o an fark ettim.

Sokak Nöbetçileri ve onun kurtardığı çocuk, Nadir ölmüştü. İlk değildi ama en çok canımızı yakandı çünkü ne kadar hazırlıklı olsak da değildik.

Küçüklüğümü hatırladım, bir apartman boşluğunda yağmurdan kaçarken oturup kendime sarıldığım o günleri. Öleceğimi düşünürdüm, birinin beni öldüreceğini ya da bir kasırganın beni alıp savuracağını. Çünkü küçükken böyle güçlü değildim, aksine çok zayıftım, Nadir'den de zayıftım ve rüzgârda bile zor yürürdüm.

Ama ölmedim, yaşamayı da sevmek zorunda kaldım. Şimdi olsaydı o küçük erkek çocuğunun canı ile Nadir'in canının yerini değiştirirdim, çünkü o yaşamak istiyordu ama ben hiç istememiştim.

Lâl, dedim kendi kendime. Benim Lâl'im.

Ölümle yüzleşmek, beni yeniden kendime getirdi.

Nadir'in odasından çıktığımda Koza'yı gördüm, kapıya yaslanmış bekliyordu. Yüzümü gördüğünde ne olduğunu, nereye gittiğimi bile anlayıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Ameliyata aldılar," dedi. "Onu göremezsin."

"Ya onu son görüşümse, o yerdeki hali..." dedim Koza'ya. "O ölecek." Cevap vermesini bile beklemeden tabelaları takip ederek ameliyathane yazılı yeri buldum; belki orası değildi ama açılmayan kapıya yaslandım. İnsanlar vardı, umurumda değildi.

"Lâl," dedim elimi kapıya yaslayarak. "Beni duyuyorsan eğer, lütfen ölme. Yalvarırım ölme. Ben bunu kaldıramam." Başımı iki yana salladım. "Nadir, öldü," dedim acıyla. "Fotoğraflarını gizli gizli çektiğini hep biliyorum, ölümsüzleştirdin onu. O öldü, onun için yaşa. Seni çok severdi." Beni duysun istedim, konuşamıyordu ama duyardı, biliyordum. "İçimde çok kötü bir his var, Lâl," dedim. "Lütfen içimdeki tek his, sana olan sonsuz sevgim olsun; kötü hisleri yok et, o kötü his ölümün olmasın."



Sabah saat altı.

Zaman ilerliyordu; hava hâlâ karanlıktı ama herhangi bir haber alamamıştık. En azından Lâl'den. Ameliyatı devam ediyordu.

Bankta otururken, bütün yaşananları düşünmeye çalışıyordum ama hiçbirine yetişemiyordum. Mutlu'ya sakinleştirici verilmek zorunda kalmıştı ve en son böyle olduğunda, bir daha yüzü gülmemiş ve hastaneye yatırılmıştı. Işık olsaydı durum daha farklı gelişebilirdi ama o da yoktu.

Yan tarafımda duran Koza ve Yankı sadece planlar düşünüyor, sonra o planları bozuyordu. Herkes ölebilirdi, bunu öğrenmiştim artık. Nadir ölmüştü, diğer çocuklar da ölebilirdi.

Yankı ne olur ne olmaz diye SN Yetiştirme Yurdundan çocukları çıkartmış ve mahallede isteyen insanların evlerine dağıtmıştı ama çoğu çocuk bizim geçmişimizdeki gibi sokakta kalmıştı.

Planlarının ortasında, "Çocuklar soğukta çok üşüyecek," dedim ve ikisinin arasındaki konuşma bıçak gibi kesildi. "Onlara bir yer bulmamız gerekiyor."

Koza omzunun üzerinden bana baktı. "Harun Aktan'ın her yer hakkında bilgisi var."

"Önder..."

"Önder?" dedi Yankı sertçe bana dönüp. "Devam et? Önder?" Bu yaşananlardan sonra bambaşka birisine dönüşmüştü. Hayır, onu daha önce öfkeli görmüştüm, nadiren denk gelmişim ama şimdi gözlerinin içi bile kötü bir adam gibi bakmaya başlamıştı. Nedeni biz değildik ama ondaki bu değişim, bana bir zamanlar, "Herkesi korkutuyorsun," demesini hatırlatmıştı.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedim.

"Sokaklar şu an evlerden daha güvenli," dedi Yankı başını iki yana sallayarak. "Ve yanlarında onlardan büyükler var. Bizim için de sokakların daha güvenli olduğu zamanlar vardı, unuttun mu?"

"Unutmadım," dedim ve oturduğum banktan ayağa kalktım. "Sadece hava çok soğuk."

"Ateş yakarlar," dedi Yankı, Koza da ona katıldı.

"Ateş yakarlar," diyerek söylediğini tekrar ettim. "Ateş yakarlar tabii." Ardından ona doğru bir adım attım. "Bir kayıp daha vermek istemiyorum ben, duydun mu?" dedim sesimi yükselterek. "Şimdi bana geçip kimse ölmeyecek masalını okuma çünkü ölüyorlar, amına koyayım. Ölüyorlar. Bir çocuk öldü. Bunun farkında..."

"Sana bir masal anlatmayacağım," dedi dişlerini sıkarak. "Artık değil. Duymak mı istiyorsun? Ölümlemler var ve hepimiz ölebiliriz artık. Ne istiyorsun? Zamanı geri almamı mı?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sadece..." Gözlerimi açıp kapattım ve acıyla yutkundum. Hiçbir şey söylemeden durmaya devam ettim, Yankı ise yeni söndürdüğü sigarasının ardından başka bir sigara daha yaktı. Sırtını bize doğru döndüğünde uzaktan yaklaşan arabayı gördüm ve beklenen misafirin geldiğini anladım.

Siyah bir Range Rover, hastanenin dışındaki bahçenin önünde, hemen yanımızda durduğunda Koza ile Yankı yeniden baktı ve arabanın şoförü hızlıca arabadan inip arka kapıya koştu. Ardından kapı açıldığında ilk önce başka bir koruma indi, sonra Sadık Orhan'ı gördüm.

Helin'in babası.

Helin. Onu özlediğimi şu an hissedebiliyordum çünkü beni anlardı, ne düşündüğümü bilirdi. Belki iyi gelecek birkaç cümle kurabilirdi, hiç olmazsa bana sarılırdı. Sonradan bulduğum öz kardeşim gibiydi. Kalbim hâlâ ona yaptıklarımın ve söylediklerimin vicdan azabıyla sızlıyordu, bu asla geçmeyecekti.

Sadık Orhan ceketinin kollarını aşağıya indirip direkt bize baktı. Hepimiz hareketsiz durduğumuzda, Yankı sigarasından büyük bir nefes çekti ve yüzünü buruşturup Sadık Orhan'a doğru bir adım attı. Sadık Orhan kaşlarını kaldırdığında, Yankı sigarasından bir nefes daha çekti, ardından o sigarayı yere attığı gibi Sadık Orhan'ın yüzüne yumruk geçirmesi bir oldu. Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında, Koza geceden beri ilk defa gülümsedi.

Sadık Orhan geriye sendeleyince iki koruma hızla hareket etti. Eli ni kaldırıp adamlarını durdurduğunda, patlayan dudağını eliyle sildi ve bakışlarını Yankı'ya çevirdi. "Sen silahlarla merhaba demiştin," dedi Yankı. "Bizimki daha hafif kalıyor, idare et."

Sadık Orhan ceketinin cebinden peçetesini çıkardı ve Koza'ya dö-

nüp baktı. Koza gülümsemeye devam ediyordu.

“Umarım,” dedi Sadık Orhan, Yankı’ya bakarak. “Yumruk attığın adamın, âşık olduğun kızın babası olduğunun farkındasındır.”

“Senelerce onun izini bile sürmeyen bir baba mı?” diye yanıtladı Yankı, sonra başını iki yana salladı. “Benim elime bir şey ver, hemen. Sana güvenmem için.”

Sadık Orhan ellerini kaldırdı. “Fazla sert giriyorsun, genç adam.” Peçeteyi sakince yürüyüp çöp kovasına attı, ardından Yankı’ya döndü. “Seni araştırdım,” dedi. “Mahir Güneş’in oğlusun.”

“Mahir Güneş’i de onun oğlu olduğum günü de sikeyim,” dedi Yankı dişlerini sıkarak. “Bana Helin’e ulaşmak için bir şey ver. Onun sesini duymadan seninle tek bir plan yapmayacağım.” Biraz daha yakınlaştı Sadık Orhan’a. “Bildiğim kadarıyla, Harun Aktan’ın evine ajanlar koymuşsun.”

“Evet,” dedi Sadık Orhan. “İki kız da iyi ve...”

“Bana,” dedi Yankı dişlerini sıkarak. “Onun sesini duyuracaksın.”

Koza Yankı’nın kolunu tuttuğunda, Yankı kolunu Koza’dan kurtardı ve öfkeyle Sadık Orhan’a bakmaya devam etti.

Sadık Orhan’ın rahatsız olmasını ya da tepki vermesini bekledim ama yüzüne belirsiz bir tebessüm oturdu. “Baban gibi değilsin, genç adam,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Aslında bana benziyorsun.” Bakışları yeniden Koza’ya döndü. “Ama sen...”

“İstediyini ver,” dedi Koza başını sallayarak.

Sadık Orhan ikisine birden bakarken, ya cehennemin en uç noktasına yeniden dönecektik ya da cenneti hissedecektik, hangisi bilmiyordum.

Bütün bunların ortasında telefonum çalmaya başladığında bakışlar bana döndü ve ekranda, az önce ameliyat bittiğinde haber vermesi için numaramı verdiğim hemşirenin aradığını gördüm.

Acı, korku ve endişe.

“Hemşire,” deyip hastaneye döndüm. “Kötü bir şey oldu.”

HELİN AKTAN

Saat sabah yedi buçuktu. Odadaki saatin hareketlerini takip etmekten artık başım dönmüştü. Işık yatakta uzanıyordu ve bazen kâbuslar görüp inleyerek, bazen de titreyerek uyanıyor, sonra geri uyuyordu. Elim boynumdaki anahtar kolyemin üzerindeydi. Saniyeleri içimden sayarken, ağlamaktan mahvolmuş gözlerimle camdaki yansımaya ye-

niden döndüm. Hava yeni yeni aydınlanmıştı ve manzaraya bakarken, parmaklarımı uzatıp onlara dokunmak istedim, yanımda olmayan ailenin diğer üyelerine.

Tek olan, camda kalan parmağımın iziydi.

Lâl nasıldı? Peki ya çocuklar? Nadir? Lâl'e bir şey olursa Bartu mahvolurdu.

Yankı nasıldı? Benim Yankı'm.

Odanın kapısının kilidi açıldığında hızla koşup kapının arkasına geçtim, Işık uyumaya devam ediyordu. İçeri bir adım attığımda, arka cebimden neşteri çıkarıp öne doğru ilerledim fakat aynı anda bir silah da bana uzandı ve neşter yere düştü.

Uzun boylu, esmer bir adamın elindeki silahla beni korkurmasını bekledim ama işaret parmağını dudaklarına götürüp beni susturdu ve kapıyı kapattı. Korkuyla geriye gittiğimde, "Ben," dedi sakince. "Sadık Orhan için çalışıyorum." Gözlerim açıldığında, ona inanmayarak baktım ama o bir anda ensesini döndü ve ensesindeki iki parmak dövmesini gösterdi. Yine hiçbir şey anlamadığımda, "Onun için çalışıyorum," dedi yine. "Ve sana haber getirdim ama çok zamanım yok."

Cebinden bir telefon çıkarıp tuşlara bastı; büyük bir dehşetle onu izlerken, Işık yine gördüğü kâbustan ötürü inlemeye başladı.

Birini arayıp telefonu kulağına götürdü ve açılmasını bekledikten sonra, "Efendim," dedi. "Evet efendim, yanımda." Birkaç saniye bekledikten sonra telefonu bana uzattı. Elinden aldığımda ilk karşı tarafın, Sadık Orhan'ın ses çıkarmasını bekledim ama herhangi bir ses vermedi.

"Alo?" dedim sesim titreyerek.

Derin bir nefes ardından, "Helin," dedi. Yankı. Benim Yankı'm. Elim mi saçlarıma geçirip pencereye yürüdüm. "Helin," dedi bir kez daha. "Bir şey söyle bebeğim."

Sevinçten gözlerim dolduğunda, "Yankı," dedim. "İyi misin? İyi misiniz? Ben..." elim kalbime doğru gitti. "Lâl yaralandı, her yer zarar gördü, ben yurdu engellemeye çalıştım ama başarılı olamadım galiba. Çocuklar? Elimden gelen her şeyi yaptım..."

"Helin," dedi Yankı beni susturarak. "Her şeyden haberim var ve sana söz veriyorum, kendi canımdan bile olsam seni o evden çıkaracağım. Çıkaracağız. Her şeyi yapacağız. Bana tek bir şey söyle. Zarar

gördün mü?”

“Hayır,” dedim ama elim yeniden anahtar kolyeme gitti. “Ben,” sustum, anlasın istedim ama sadece sesimden anlayamazdı. “Lâl nasıl?” dedim acıyla. “Nadir? Çocuklar? Asıl sen bana bir şeyler söyle.” Sessizlik oldu, hiçbir şey söylemedi. “Yankı,” dedim acıyla. “Birisi öldü mü?”

“Işık nasıl?” dedi o bana karşılık olarak.

“İyi,” dedim net bir sesle. “Yankı, ben... Her şey çok kötüydü. Öyle kötüydü ki, *kıyamet öncesi* gibiydi. Ölmezsin ama kıyamet yaklaşır, öleceksindir, öyle hissediyorum. Bu ev kıyametimiz olacakmış gibi hissediyorum.”

Sessizlik olmaya devam etti. “Yankı,” dedim. “Bu hikâyenin bir kaybedeni olmasın, sana yalvarıyorum.”

“Helin,” dedi o da, acı dolu kısık sesiyle. “Titremesin sesin. O evde titremesin. Bu hikâyenin bir kaybedeni mi olacak? Eğer olacaksa ben olurum.” Karşımdaki adam kollarını bağlamış beni izliyordu fakat hemen arkasından bir gölge yaklaştı, sonra Harun Aktan’ın yüzünü gördüm. Silahını kaldırıp adama isabet aldı ve namlu adamın ensesiyle buluştu. Başımı iki yana salladım, ardından sert ve baskın bir sesle Yankı devam etti. “Kıyamet mi gelecek? Söz veriyorum, o *kıyamet* biz olacağız.” Bu cümleye karşılık veriyormuş gibi, Harun Aktan tetiğe bastı, adamın yüzü dağıldı ve kanlar etrafa saçıldı.

HAYAL MEZARLIĞI

Işık Sarca'nın güncesinden...

07.03.2021

İnsanı hayatından ve hayallerinden vazgeçirebilecek birçok olay olurdu ama bir insanın hayallerini elinden alabilmek öyle kolay değildi.

Küçüktüm, bir hayal kurdum, büyürken kimse görmedi ama ben o hayale tutundum.

Ve hayalimi ilk açtığım kişi, benim hayalimi elimden alan kişiyle aynıydı.

Rehabilitasyon merkezinde, karşımda otururken ona ağlayarak demiştim ki: "Bir gün anne olmak istiyorum, bütün kalbimle. Bir çocuğun gülümsemesi, benim hayatımın asıl ışığı olacak."

O hayalimi elimden alacağını bilemezdim ama demişti ki: "Senin aneliğin, bütün çocukların ışığı olur, Nil. Bundan vazgeçme."

Sonra bir oyun oynadı, herkesi parçaladı ama en çok beni yaraladı çünkü hayallerimi elimden aldı.

Artık önümde iki seçenek vardı: gerçek bir intikam ya da doğru bir vazgeçiş.

Hangisini seçeceğimi bilmiyordum ama ona bakarken hızlanan kalbim artık nefretle de atmaya başlamıştı, bunu hissediyordum.

"Nil Göktepe"

Hayal kurmak insanı yaşatabilirdi ama bazen o hayallerin gerçekleşmeme ihtimali, belli bir zamandan sonra umutların tükenmesine de neden olabilirdi.

Umut edemeyen bir insan, ne kadar yaşayabilirdi?

Kendimi, belli bir yaşa kadar su ve güneş ışığı olmadan, toprağında filizlenmeden ama ölmeden de insanların basıp geçtiği bir bitkiye benzetiyordum; bir çiçek olarak bile adlandırmıyordum.

Büyümemiştim ama ölmemiştim de. Gökyüzüne doğru filizlenmemiştim ama toprağın altında da cesedim yoktu. Öylesine bir varlıktım. Kuru toprağa alışmıştım, ışıksız yaşamaya ve belki de nefes almamaya.

Ne derlerdi bu bitkinin adına? Ben olsaydım bu imkânsız bitkiye *saye* derdim. Kendisinin farkında olmayan bir bitkiydim. Hatta çoktan öldüğümün bile farkında değildim; bu yaşma kadar Saye olduğumu dahi bilmiyordum.

Umut etmek yoktu, hayal etmek yoktu, hayatı sevmek yoktu, sevilmek yoktu, aşk yoktu, arkadaşlık yoktu, şefkat yoktu, merhamet yoktu, hisler yoktu. Kendimi alıştırdığım kuru toprak değildi, itildiğim kuru toprağa alışmak zorunda kalmıştım.

Şimdi aynı toprağın altında yeniden yaşamaya başlasam başkaları buna Saye'nin mezarı derdi ama ben geçmişim diye adlandırırdım. Fakat bu kez yaşayamazdım, bu kez kuru toprak beni öldürürdü. Çünkü bundan aylar evvel o toprağın üzerine ilk önce yağmurlar yağmıştı. Bazen sağanak, bazen hafif hafif, bazen sert, bazen gözyaşı gibi ama ilk önce o kuru toprak çoraklığından vazgeçmişti.

Sonra Saye köklerini hissetmişti, bir yaşam belirtisi. İlk başta alışmadı, filizlenirken kuru toprağına geri dönmek istedi ama toprağın dışına çıktığında ilk hissettiği *güneşti*. Canının yanacağını düşündü ama tomurcuk vermeye başladı, yanmayı bekledi ama o tomurcukları güneş besledi. Kaçmak istediğinde bulutlar, güneşin önüne geçti ve onu korudu. Zehirlemek istediğinde, ilk önce kendisi zehirlendi ve o zehrine rağmen sevildi.

Saye'yi zehrinden vazgeçiren de bu olmuştu. Zehrine rağmen sevilmek.

Zamanla anladı; kuru toprak onun yaşamasını değil, yaşarken ölü gibi hissetmesini sağlıyordu ve asıl yaşam buradaydı. Umut etmeyi öğrendi; *umut*, tomurcukları çiçeğe çevirdi. Hayaller kurdu, o hayaller biraz daha gökyüzüne uzanmasına neden oldu.

En sonunda kendini görebildi. Artık kendisine çiçek diyebiliyordu. Umut edebiliyordu, sevebiliyordu, şefkati hissediyordu, güvenebiliyordu.

Yaşamak istiyordu, gerçekten yaşamak istiyordu ve yaşamak ne demek çok iyi öğrenmişti.

Ben Helin Saye Aktan. Aslında Saye çocukluğum ve sonrasıydı. Helin, Sokak Nöbetçileri'yle tanıştıktan sonra oluşan o çiçekti ve ben her ikisiydim.

Kuru toprağa artık küs değildim, beni ben yapan ve gücümü kazandıran o kuru topraktı çünkü en kötüsüne alıştığım da ve senelerce nefes bile alamadığımda asıl güç kaynağım oydu.

Kuru toprağa küs değildim, evet ama artık Saye olursam öleceğimi de çok iyi biliyordum. Yeniden o kuru toprağa dönersem yağmursuz, güneşsiz ve havasız ölürdüm çünkü umut etmeyi, sevmeyi ve hissetmeyi öğrenmiştim.

Hiç solmadan yaşamaya alışmıştım ama şimdi solarsam yeniden canlanamazdım; bu güç değildi, bu ölmekten korkmaktı.

Ölümden korkuyordum ve kalbimin bir yerlerinde biliyordum ki ölümüm Harun Aktan'ın benim için yarattığı o kuru toprak yüzünden olacaktı.

Elimden telefon düşerken, yüzümü beyni parçalara ayrılan adamın kanı kapladı ve Işık'ın çığlık sesiyle beraber yataktan yere düşmesi bir oldu. Geriye bir adım attığımı düşünmüştüm ama olduğum yerde kalmıştım ve gözlerim Harun Aktan'ın üzerindeydi.

Işık'ın kollarımı tuttuğunu hissettim ama aynı anda iki adam içeriye daldı ve Işık'ı kollarından çekerek benden uzaklaştırdı.

Ölmek istemiyordum. Yaşamak istiyordum, yaşasınlar istiyordum. Kendimle beraber bu yedi kişiyi o kuru toprağa götürmek istemiyordum.

Harun Aktan sakince silahını indirdi ve yerden telefonu alıp kulağına götürdü. Kısa bir sessizliğin ardından yüzünde tebessüm oluştu. Karşı tarafı dinledi, dinlerken yüzündeki tebessüm daha fazla genişledi ve gözlerini benden ayırmadı. Işık'ı tutan adamlar ise fazlasıyla güç sarf ediyordu ama Işık'ın çığlıkları odayı dolduruyordu.

“Korkuyor musun ölmesinden?” diye sordu Harun Aktan. İlk sorduğu soru bu olmuştu. Çığlık çığlığa kendi sesimi duyurup yaşadığımı göstermek istedim ama Harun Aktan aşağıya indirdiği silahını bu kez bana doğrulttu. Eskiden olsa ölümden bu kadar korkmaz, yine bağırdım ama şimdi susuyordum. Çünkü yaşamak istiyordum.

“Hey,” dedi Harun Aktan keyifli bir sesle. “Bağırma çocuk. Kendine gel.” Telefon hoparlörde olmamasına rağmen dışarıya kadar gelen haykırışın sahibi Yankı'ydı. Neler söylediğini anlayamıyordum ama Harun Aktan onun acı çekmesinden keyif alıyordu.

"Ah," diye inledi. "Yoksa ağlıyor musun?" Başka bir haykırış yükseldi. "Öfke mi bu?" Sessizlik. "Bana gönderdiğin mektuplardaki o cümlelerini duyamıyorum, Mahir'in oğlu."

Başımı iki yana salladığımda yanımda nefes nefese kalan Işık'ın sesini işitebiliyordum.

Harun Aktan'ın yüzü bir anda değişti. Alaycı gülüşü, üstten bakışları hatta keyifli ifadesi bile yerle bir oldu. Geriye sadece öfke dolu gözler kaldı. Karşıdan gelen sesi artık işitemiyordum, sakın biriydi. En sonunda, "Yanıma gönderdiğin adamı iki aydır tanıyamayacağımı mı düşündün Sadık Orhan?" diye sordu.

Sadık Orhan. Sadece bir an, bu ismi nereden anımsadığımı bile unuttum ve hafızamı zorladım. Zihnim sanki durgun bir deniz gibi bütün isimleri unuttu ve geriye sadece çocukluk anılarım kaldı: Harun Aktan'ın gözleri ve acı çeken vücudum.

Birkaç saniye sonra ise Sadık Orhan'ın masmavi gözlerini hatırladım. Babam olduğunu söylemişti, öz babamdı. Öyle söylüyordu. Kalbime dokunmamıştı ama biliyordum, umudumu yeşertmişti.

Onun orada ne işi vardı? Biliyordum, Sokak Nöbetçileri ihtiyaç olmadığı sürece başka kimseden yardım istemezdi. Peki ya Sadık Orhan yardım için mi oradaydı?

Harun Aktan yerde kanlar içinde yatan adama baktı. "Ensesindeki dövmesinden bile tanımam yeterliydi. İki parmak. Unuttun mu?" Gerildiğini hissettim. "Ama biliyor musun? Sesini duymak, beni şaşırtmak yerine keyiflendirdi. Ne düşünüyorsam aynı şekilde ilerliyor."

Bana doğrulduğu silahı aşağı indirdi; bu artık konuşabilirsin demek miydi, emin değildim ama yine de ağzımı açmadan onu izlemeye devam ettim.

"Karşılıklı birbirimizi tehdit edebilecek durumda olduğumuzun farkında mısın, eski dostum?" diye sordu.

Eski dostum.

Yeniden Sadık Orhan'ın kim olduğunu sorguladım. Babam olduğunu söylüyordu, anneme âşık olduğunu ve Harun Aktan'ın anlattığı her şeyin büyük bir yalandan ibaret olduğunu.

Harun Aktan yeniden bana baktı, bu kez yüzünde gülümse hâkimdi. "*Helin* için endişelenmiyor musun?" diye sorduğunda adıma yaptığı vurguyu anladım ve bunu anlamak bile beni paramparça etmeye

yetti. "Bence bunu yeniden düşünmeni sağlayacak bir numaram olabilir sana."

Sadık Orhan annemin yaşadığını biliyor muydu?

Elim yavaşça boynuma gitti, nefes almakta zorlandığımı hissettim. Benim annem ve onun yaşaması. Senelerce hayalini bile kuramadığım o cümleleri şimdi iç sesim tüm gerçekliğiyle dile getiriyordu. Harun Aktan benim bildiğimi biliyor muydu, anlamıyordum ama içimden başka bir ses de bunun benim için oynanan başka bir yıkıcı oyun olduğunu söylüyordu.

Yine de ne olursa olsun, bir kez olsun annemin kokusunu almış, onun gözlerinin içine bakmış ve onun da gözlerinde kendimi görebilmiştim.

Harun Aktan telefonu kulağından uzaklaştırdı, ekranı kendine çevirip bir düğmeye bastı, ardından diğer taraftan gelen rüzgâr sesini işittim, sonra Sadık Orhan'ın sesini. "Sen sanıyor musun ki evine sadece tek bir adam gönderdim?" Kalın ve tok sesi. Bu sesi ilk duyduğumda içimin ürperdiğini anımsıyordum ama şu an tamamen hissizdim.

Harun Aktan, bu söylediğine şaşırmadı. "O halde karşılıklı mı kaybedeceğiz?"

Sadık Orhan bir an bile şüpheyeye düşmedi. "Kızımı tam olarak bulabilmiş bile değilim, neden kaybetmekten korkayım?"

Benden bahsediyordu. Kızı. Kızım demişti, sahiplenmişti. Bu bile ruhaf geliyordu.

"Korkmuyor musun?" diye sordu Harun Aktan.

Bütün bu savaşın ortasında onun sesini duydum ve bu bile bir adım ileriye atılıp kendime gelmeme neden oldu. "Eğer ona bir şey yaptıysan..." dedi Yankı dişlerini sıkarak. "Eğer onun tırnağına bile zarar gel-diye..."

"Ah," dedi Harun Aktan elini kalbine götürerek. "Bunlar olmasa bile beni öldürmek istemiyor musun Mahir'in oğlu?" Harun Aktan daha geniş sırttı, sonra gözlerinin içine büyük bir nefret doğdu. "Hey," dedi. "Poyraz mı o?" Koza. Koza da oradaydı. Yaptığımız telefon konuşmasında bütün duygularımı önüne serdiğimi ve ona karşı hâlâ umudum olduğunu belli ettiğimi biliyordum.

Sessizlik oldu. Koza'yla en büyük ortak noktamız Harun Aktan'dı ama en büyük farkımız da benim Harun Aktan'ın karşısına çıkmaya

hatta korkusuzca durmaya cesaretim varken onun yokmuş gibi gelmesiydi.

Sessizlik devam etti.

Sadık Orhan devam etti. "Oyunu bırak," dedi. "Seni çok kolayca alt edebileceğimi biliyorsun."

"O halde neden etmiyorsun?" diye sordu Harun Aktan. "Ya da bu zamana kadar neden edemedin?" Sadık Orhan hiçbir cevap vermedi. Harun Aktan ise zafer kazanmış bir tebessümle eliyle beni yanına çağırdı. "Sevgili kızım," dedi soğuk bir tonlamayla. "Gel yanıma."

Yerimden kıpırdamadım ama Harun Aktan'ın bir baş hareketiyle adamlardan bir tanesi sırtımdan itekleyerek beni Harun Aktan'ın yanına ilerletti. Telefonun kamerası yüzüme döndüğünde ilk gördüğüm ben ve Harun Aktan'dık. Yan yanaydık. Bir fotoğraf karesi gibiydi. Saçlarım dağılmıştı, gözlerim kıpkırmızıydı, yanağımda ve boynumda büyük bir kızarıklık vardı. O kızarıklığın diğer tarafı ise ölen adamın kanıyla bulanmıştı.

"Helin," diye fısıldayan Yankı'nın sesini işittim ve onları gördüm. Yankı, Sadık Orhan'ın elinden telefonu çekip aldı; bu birkaç saniye de bile acıyla inlediğini ve dik durmakta zorlandığını gördüm. Hemen arkasında duran Koza, bir gölge gibiydi ve gözlerinin benim üzerimde değil de Harun Aktan'da gezindiğine emindim. Ben ilk gördüğümde ona nasıl baktıysam o da öyle bakıyordu ama bir duygu daha vardı: büyük bir korku.

"Yankı," derken sesimin titrediğini işittim. Duyduğu anda dudaklarını birbirine bastırdı ve bana yalvaran bakışlarını gönderdi. Anladı çünkü beni çok iyi tanıyordu. "Ben," dedikten sonra Işık'ın gözlerinin içine baktım. "Biz iyiyiz." Harun Aktan gülümsedi, Yankı başını iki yana salladı. "Sadece," deyip nefesimi verdim. "Lâl..." Sesim daha fazla titredi. "O yaralandı." O vuruldu diyemedim, o kendini vurdu da diyemedim. "O iyi değildi. Nefes almakta zorlanıyordu ve..." Başımı iki yana salladım. "O nerede bilmiyorum, Yankı."

Yankı birkaç saniye gözlerini kaçırdı ve ağzından bir nefes verdi. Harun'un adamları ise Işık'ı benim yanıma ilerletti; o da kameranın görüş açısına girdiğinde, Yankı elini saçlarına geçirdi.

Mutlu neredeydi? Bartu? Neden sadece ikisi vardı?

Onlar o eve girerken, ev kurşuna dizilmişti. Hastane patlatılmıştı. Yetiştirme yurdu...

"Yankı," dedim, sanki hiçbir şeyden haberi yokmuşçasına. "Mutlu ve Bartu..."

Eliyle ağzını kapatan adam uzaklaştığında Işık, "Onlar nerede?" diye sordu büyük bir acıyla. "Bir şeyler söyleyin." Sakin kalmakta zorlanıyor gibiydi, kendini kontrol etmekte de öyle.

"Yaralanmadılar," dedi Yankı sadece. İyiler demedi. "Buradalar. Buradalar."

Fazla ışık almayan bir bahçede gibilerdi.

"Orası neresi?" diye sordu Işık; ilk defa onun bütün güçsüzlüğünü karşımda görüyor gibiydim.

"Hastane," diye mırıldandı Yankı.

"Bir şey oldu," dedi Işık acıyla ve sesi yükseldi. "Birine bir şey oldu. Belki de daha fazlası. Mutlu da Bartu da sizi bırakmaz. Onlar neredeler?" Yankı hiçbir cevap vermezken, Koza'nın başını yere eğdiğini gördüm. "Kahretsin!" diye bağırdı Işık ve telefona doğru atıldığında Harun Aktan telefonu havaya kaldırdı, adamlar Işık'ı tuttu. "Bir şey söyleyin! Ne oldu?" Gözleri öfkeden mi yoksa korkudan mı doldu anlayamadım ama dişlerini sıkarak, "Onlara ne oldu?" diye haykırdı.

Gözlerimin önüne yeniden Bartu ve Mutlu'nun eve girerken o görüntüleri geldi. Bu onları son görüşüm olamazdı, değil mi? Hiçbir şey bilmiyorduk, tek bildiğim Yankı'nın yalan söylemeyeceği idi.

İçimdeki ses dedi ki: *O senin için yalan söyledi, bir başkası için neden şu an yalan söylemesin?*

"Yankı, Lâl?.." dedim daha fazla sessiz kalamayıp. Onu bir kaldırım kenarında ya da yolun ortasında, belki de bir sokakta kanlar içinde düşündüm. Dışarısı buz gibiydi, karlar erimemişti ve yalnız başına, küçüklüğündeki gibi bir sokakta kaldığını hissetmek bile acıyla kalbimin sıkışmasına neden oldu. Tek başına koşmuştu, tek başına ölemezdi.

"Lâl, burada..." dedi Yankı sadece. Nefesimi verip gülümsedim ama aynı gülümseme Yankı'nın yüzünde oluşmadı. Yeniden donuklaştığımda ve başımı iki yana salladığımda Harun Aktan telefonu yüzümden uzaklaştırdı.

"Daha fazla sohbet etmeniz için elimden geleni yapacağım," dedi ve telefonun görüntüsünü kapatıp kulağına götürdü. "Kızları istiyor musunuz?" diye sordu. "Boş konuşmaktan sıkıldım."

Karşıdaki ses ne söylediyse başını iki yana salladı. "O halde bir anlaşma sunuyorum." Bir planı vardı, büyük bir planı. Bunu anlayabiliyordum, küçüklüğümünden de biliyordum ama bu kez, tek canı yanan ben olmayacaktım. "Ben misafirperver bir insanım," dedi Harun Aktan. "Tek isteğim, hep beraber bir akşam yemeği. Sen," diye mırıldandı, "ve o sokak piçlerinin hepsi." Sessizlik olduğunda Harun Aktan yapay bir üzüntüyle dudaklarını büktü. "Ah," dedi. "Cenazeniz mi var, çok üzuldüm."

Kelimeleri idrak etmekte zorlandım, dudaklarım söylediklerini tekrar etti, sesli mi sessiz mi bilmiyordum ama Işık'la gözlerimiz kesiştiğinde ruhumun bile ölümü hissettiğine emindim.

"Hangisi?" diye sordu Harun Aktan. Işık zorlukla nefes alırken, bakışlarını ona çevirdi. "Eğer aklımdan geçen kişiye dünya yarım bir erkekten kurtulmuş demektir."

Mutlu Sarca.

"Seni orospu çocuğu," diye haykıran Işık, onu tutan adamdan kurtuldu ve bir an bile düşünmeden Harun Aktan'ın iki bacağına arasına sert bir tekme geçirdi. Harun Aktan birkaç adım geriye savrulduğunda, Işık başka bir hamle yapmak için ileri atıldı. "Eğer ona bir zarar geldiyse seni paramparça eden ben olacağım!"

Adamlar zorlukla Işık'ı tutmaya çalışırken, Harun Aktan bir elini iki bacağına arasına bastırdı ve acıyla inledi. Birkaç dakika sonra ise Işık'a gülümseyerek baktı, ardından iki adam Işık'ı tuttuğunda elinin tersiyle sert bir tokadı Işık'ın yüzüne geçirdi. Engellemek için ileri atıldığında kapıda bir adam belirdi ve dehşetle Harun Aktan'a baktı.

"Ne oldu?" diye sordu adama, bir elinde hâlâ telefonu tutuyordu.

"Efendim," dedi adam, korku dolu bir sesle Harun Aktan'a bakarak. Yerde yatan adama dönüp yutkundu. Gözlerindeki korku sesine de yansıdı. "Bütün işletim sisteminizin hacklendiği bildirildi. Kişisel verilerinizin hepsi ele geçirilmiş durumda." Adam bir kez daha yutkundu. "Ayrıca..." dedi sanki en kötüsünü en sona bırakıyormuş gibi. "İçerideki adamlarımızın yarısı zehirlenmiş durumda, dışarıda ise Sadık Orhan'ın adamları bekliyor. Sayıca az kişiyiz."

Rahatlamayı bekledim ama mümkün değildi çünkü Harun Aktan'ın bu günü uzun zamandır beklediğine emindim. Yine de yüzünde oluşan o anlık mutsuzluk ifadesi, kalbimin birkaç saniye de olsa Sadık Orhan'a

karşı yumuşamasına neden oldu. Bütün bunları benim için mi yapmıştı yoksa onun da bir amacı var mıydı, kestiremiyordum.

“Planımı bozduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu telefona. “Bütün bunları düşünemediğimi?” Bakışlarını bana çevirdi. “Elimde büyük bir güç tutuyorum, dostum. Amacım kızıma zarar vermek olsaydı bunu yapardım.” Tiksinierek nefesimi verdim. “Akşam yemeğine bekliyorum, hepinizi. Sonrasında bana istediğini yapabilirsin, tabii yapabilirsen.” Yanıt bile beklemeden telefonu karşı tarafın yüzüne kapattı.

Akşam yemeği. Birkaç ay önce Koza’nın hepimizi bir masaya topladığı ve bütün yıkımları yaşadığım gün aklıma gelmişti. Herkesin sırları vardı ve Koza’nın da sürprizleri. Şimdi o masa yeniden toplanacaktı ama bu kez, Koza değil bunu Harun Aktan yapacaktı. Amacını anlayamıyordum ama en başından beri planının bu akşam yemeği olduğunun farkındaydım.

Birkaç saniye baktık. “Bunları neden yapıyorsun?” diye sordum sakince. “Neyin peşindesin?”

Harun Aktan’dan mantıklı bir yanıt mı bekliyordum? Gözlerimin içine baktığında bütün ruhumla ondan nefret ettiğimi hissediyordum. Bana doğru bir adım attığında çenemi havaya kaldırıp karşısında dimdik durdum. Boyun eğmemi bekledi mi bilmiyordum ama ona karşı bir daha o eski Saye olmayacaktım.

“Küçükken de hep bana bunu sorardın,” dedi kısık sesle. “Büyüdün, hâlâ insanların nedenleri olabileceğine inanıyorsun.” Başını iki yana salladı. “Kollarıma geldin, küçük kızım. Yanıma geldin.” Elini kaldırıp yüzüme dokunmak istediğinde başımı çevirip elinden kaçtım. “Ve beni öldürmek istedin. Savaşı başlatan sen olduğunda karşılığını alırsın ama tek savaşım seninle değil.”

“Sadece kötüsün,” diye fısıldadığımda bunu idrak etmekte bile zorlanıyordum. “Sadece kötü. Bir nedenin olmak zorunda bile değil. Ama sana bilmediğin bir şey söyleyeyim mi?” Başımı omzuma yatırdım. “Kıyameti sen yaratmayacaksın, ben yaratacağım ve tek kaybeden sen olacaksın.”

Bu başkaldırı hoşuna gitmiş gibi gülümseyip, “Belki de öyle olur,” dedi. “Belki de kaybederim, belki de kıyameti sen koparırsın ama unutma...” Bu kez karşı gelmeden elini yüzüme yerleştirip, sertçe çenemi sıktı. “Hayatın boyunca benim izimi taşıyacak bir ruha sahipsin.

Sahipsiniz. Bu yüzden benimle beraber her zaman sen de kaybedeceksin.” Elini itekleyip yüzüne tükürdüğümde gülümsedi. “Ve seni de yarı bırakmadan çekip gitmeyeceğim.”

Üzerindeki ceketin cebinden mendilini çıkarıp yüzünü sildi, sonra kıyafetlerini düzeltti ve yakasını kaldırdı. Boynunu çıtlattıktan sonra Işık’a dönüp baktı. “Sen...” dedi başıyla işaret vererek. “Benimle geliyorsun.”

“Ne?” dedim; önüne geçmek istediğimde adamlar karşımda dikildi. “Hayır,” diye karşı çıktım ama Işık hareket bile etmeden Harun Aktan’a bakıyordu. “Hayır!” dedim daha yüksek sesle. “Ondan uzak dur.” İki adam âdeta sürükleyerek Işık’ı odadan çıkarırken, diğer adam önüme geçip görüş alanımı kapattı. “Hayır!” diye bağırdım bir kez daha. Harun Aktan da odadan çıktı, ardından önümdeki adam da çıktığında, kapı geri açmama fırsat tanınmadan üzerime kilitlendi. “Hayır!” diyerek kapıyı yumrukladım fakat artık faydasız olduğunun da farkındaydım. “Uzak dur! Işık!” Avazım çıktığı kadar bağırdım ama bir daha kimse gelmedi, gelmeyecekti de, bunun bilincindeydim. “Işık!” diye bağırdım bir kez daha. “Beni al, onu rahat bırak! Ben alışığım!” Kapıyı yumruklamaktan ellerim kızardı ama umursamadan devam ettim. “Onun hiçbir suçu yok, her şeyin suçlusu benim!”

Birkaç dakika daha çırpındım ama kimse gelmediğinde yeniden pencereye yöneldim ve diğer pencereye baktım. Artık o pencere tamamen kapanmıştı ve kırmızı ışıklar yanmıyordu. Aşağıya baktığımda inmek oldukça zor görünüyordu.

Avazım çıktığı kadar çığlık attım ve dakikalarca Işık’ın adını haykırdım ama hiçbir karşılık bulamadım. Hatta öyle büyük bir sessizlik hâkimdi ki sanki o kocaman evde ben tek başıma yaşıyordum ve başka kimse yoktu.

Duvar kenarına oturup bacaklarıma sarıldığımda, içimde saniyeleri dakikalara çevirdim ve Işık’ın sesini duymayı bekledim. İyi değil sadece, kötü bir şekilde de olsa yaşadığını bilmek için. Çığlık belki? Haykırış?

Kendi ölümümünden korktuğum kadar sevdiklerimin de ölümünden korkuyordum çünkü fark ettiğim bir şey vardı: Sevdığım birinin ölümüyle hayatım boyunca hiçbir zaman yüzleşmemiştim. Annemin öldüğünü, babamın olmadığını öğrendiğimde ufacık bir çocuktum ve onları hiç tanı mıyordum. Elbette acısı vardı, yüreğimi hep

yakardı ama tanıyıp, sevip, alışıp birini kaybetmek ne demek, bunu hiç tatmamıştım.

Tatmak istemiyordum. Tatmamalıydım.

Alnımı dizlerime yasladığımda, "Lütfen," dedim Tanrı'ya. "Bu acıyı da yaşatma bana. Tatmadığım bir duygu kalsın, bir işkence. Buna da engel ol. Onları benden alma." Dua etmeyi küçükken bırakmıştım. Bu inançsızlık değildi, bu her şeyden vazgeçmekti. Kendimi küçük bir çocuk gibi hissetmemin nedeni şu an buydu. Başımı yasladığım yerden kaldırdığımda elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Yalvarıyorum," dedim kısık sesle. "Bana bu hayatı sevdiren insanları ellerimden alma."



Anılar ve acılar bir fotoğraf karesine sığabilirdi.

Gözlerim salondaki çerçevelerde gezinirken, tırnaklarımı avuçlarıma batırıyordum.

Çocukluk fotoğraflarım duvarları süslemişti. Bir fotoğrafta Harun Aktan'ın kucağındaydım ve elimde küçük, oyuncak bir bez bebek tutuyordum. Çok küçüktüm, belki üç yaşında ya da daha küçük çünkü fotoğrafta gülümsüyordum.

Yanındaki fotoğrafta aynı oyuncakla yine Harun Aktan'ın kucağındaydım fakat bu kez gözlerimdeki ışık sönmüştü çünkü büyümüş-tüm, o fotoğrafın çekildiği anı hatırlıyordum. Altı yaşındaydım. Harun Aktan'la dışarıdayken sokak fotoğrafçısı bizi çekmek istemişti. Harun Aktan iyilik maskesini takmış, beni kucağına çekip, "Gülümse kızım," demişti. Gülümsememiştim. Fotoğraf canımı yakmıştı ama yüzümdeki mutsuzluğun tek nedeni o değildi.

İlk defa birisinden yardım istediğim gün, o gündü.

Adam fotoğrafımızı vermek için bizi ofisine davet etmişti ve orada kızını görmüştüm, benim yaşlarımdaydı. Açık pembe bir elbise giymişti, saçları iki kulaktı. Hep elbiselerim olsun istemiştim ama Harun Aktan almazdı ve saçlarımı da toplamayı bilmediğim için dağınık bırakırdım.

Babasını görür görmez kucağına atlayıp ona sıkıca sarılmıştı. O yaşında, Harun Aktan'ın bana yaptıklarından rahatsızlık duyduğum için kendimi kötü hissetmişim hatta belki de *sevginin dili bu*, diye

düşünmüştüm ama görüyordum; o baba, kızını Harun'un beni öptüğü gibi öpmüyordu.

Acıydı. Sevginin dilini bilmemek, altı yaşında bile öğrenmemek ve kimsenin öğretmemesi.

Harun Aktan beni orada bırakıp bankaya gitmişti ve sandalyede oturup o baba kızı izlemiştim. Bir süre sonra kız yanıma gelip, "Bileğine ne oldu?" diye sormuştu. Bir yarabandı vardı; Harun Aktan'ın uyguladığı şiddetin ardından gizlemek için uyguladığı bir taktikti ama nasıl yaptığını bile hatırlamıyordum. Cevap vermeden kızın yüzüne bakmıştım.

"Dilsiz misin?" demişti. Babası onu uyarmıştı ama kız bana kaşlarını çatarak bakıyordu. "Neden saçlarını annen toplamadı?" Sessiz kaldım. "Üzerindeki kıyafetler sana büyük." Erkek kıyafetleri giyiyordum ve şu an fark ediyordum; belki de o kıyafetler, Koza'nın kıyafetleriydi.

En sonunda babası bana, "Babana benzemiyorsun hiç," demişti.

"O benim babam değil," diye yanıt vermiştim.

"Neyin?"

"Dayımmış."

"Annen?"

"Ölmüş."

"Baban?"

"Terk etmiş."

"Kardeşin var mı?"

"Bilmiyorum. Yok galiba."

"Dayın mı büyüttü seni?"

Derin bir nefes verip adama baktıktan sonra, "Büyütmek nasıl oluyor?" diye sormuştum.

Adam uzun bir süre düşünüp, "Beslemek," demişti. Yemek vermediği zamanlar olurdu. "Öğretmek," diye devam etmişti. Öğrettiği tek şey acıydı. "Sevmek," demişti en sonunda. "Ve bence dayın seni çok seviyor. Sana bakarken gözleri parlıyor."

"Bir şey sorabilir miyim amca?"

"Elbette."

"Kızınız istemediğiniz bir şey yaptığı zaman onun boynunu nefes almakta zorlanana kadar sıkıyor musunuz?"

"Ne?"

"Parmaklarını büküyor musunuz kıracak kadar? Bacaklarına vuruyor musunuz?" Bileklerimi öne uzatmıştım. "İple bağlıyor musunuz?" İp izleri silik olsa da görünüyordu.

Adam oturduğu yerden kalkıp kızını yavaşça benden uzaklaştırmış ve elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Diğer çocuklardan kendimi ayırmaya başladığım ilk gün de o gün olabilirdi. Çünkü benim yaşadıklarım, bir çocuğun duymaması gereken hikâyelerdi. "Bunları nereden öğrendin?"

"Dayım yapıyor."

"Dayın seni dövüyor mu?"

"Sadece dövmüyor. Bazen öpüyor."

"Seviyor da yani seni?"

"Ama beni öpmesini istemiyorum amca."

"Neden?"

"Çünkü nefesi içki kokuyor ve beni zorla ağızından öpüyor amca."

Adamın gözlerindeki korkuyu, dehşeti ve nefreti hâlâ unutamıyordum. Kızının kulaklarını daha sıkı kapatıp bana uzun bir süre bakmıştı. "Bunlar normal mi amca?" diye sormuştum. "Sevgi bu mu?" Elimini saçlarıma götürmüştüm. "Sizin gibi o da kızım deyip saçlarımı seviyor ama ben istemiyorum. Yanlış mı yapıyorum amca?"

"Başka kimsen yok mu?" diye sormuştu adam kısık sesle.

"Yok ki." Adama gülümsemiştim. "Sizin yanınızda kalabilir miyim? Siz iyi birisiniz, değil mi?"

Adam yüzüme bakarken o an duygusunu tanıyamamıştım ama şimdi düşündüğümde biliyordum. Bana acımişti.

Sonrasında dayım içeriye girince, adam fotoğrafı çıkarıp hiçbir şey demeden bizi göndermişti. O an, demek ki ben yanlış anlıyorum demiştim çünkü adam beni kurtarmak istememişti ama büyüdüğçe fark etmiştim ki insanlardan umudumu kestiğim ilk an, o andı.

"Geçmiş," dedi Harun Aktan. Masanın başköşesinde oturmuş, baktığım yöne odaklanmıştı. "Hatırlıyor musun o günleri güzel kızım?"

Bakışlarımı ona çevirdim. Onun yüzünde yine o küçük kızı ve çektiği acıları gördüm. Yeniden öfkeyi, nefreti ve en büyük kını hissettim. "Hiçbir zaman unutmadım," dedim. "Ben insanların kötülükleriyle küçücükken tanışmıştım."

"Sana hayatı öğrettim diyebiliriz o halde," deyip önündeki şarap kadehini havaya kaldırdığında, arkadaki adam hemen o kadehe kırmızı şarap doldurdu.

Aynı şekilde kadehi kaldırdını; adam bana şarabı doldururken, “Ben de senin hayatını er ya da geç bitireceğim diyebiliriz o halde,” dedim ve karşılık beklemeden tek dikişte içtim. Tam o esnada ise karşımda oturan Işık’la göz göze geldim.

Sessizce ve donuk gözlerle önündeki masaya bakıyordu. Harun Aktan onu aldıktan sonra yeniden masada görmüştüm, üçümüz oturuyorduk, boş sandalyeler de vardı. Neler olmuştu, bilmiyordum ama yüzünde tek bir çizik bile olmaması içimi rahatlatmıştı. Ruhu ise aynı şekilde değildi, bunu görebiliyordum. Bir şeyler olmuştu, ne olduğu belirsizdi. Benimle göz göze gelmiyordu çünkü göz göze gelirsek anlayacağımdan çekindiği bir şeyler vardı ya da kendisinden kaçıyordu.

Harun Aktan saatine baktığında, “Heyecanlı mısın?” diye sordu. “Ben uzun zamandır bu günü bekliyordum. Neredeyse gelmek üzerelerdir. Onlar gelmeden, bir de senden onları dinlemek isterim. Neydi Mahir’in oğlunun takma adı? Yankı mıydı?” Dişlerimi sıktım. “Demek onunla aranda bir şeyler var. Bildiğim kadarıyla onlarla tanışma hikâyen bir film gibi. Ajan ha?” Şarabını yeniden doldurttu ve yudum yudum içti. “Ne olursa olsun, biriyle olmana şaşırdım. Mahir Güneş’le tanıştın mı?”

“Neden tanışayım?” diyerek başımı ona çevirdiğimde kaşlarını kaldırdı.

“Ah,” dedi. “Belli ki hiçbir şey bilmiyorsun.” Kaşlarını çattı. “Peki ya Poyraz?” Işık irkilerek başını Harun Aktan’a çevirdi. “Koza yani,” diyerek sınıttı. “Seni çöp gibi kullanıp onların arasına gönderen oymuş, öyle mi?”

“Beni çöp gibi kullanmadı,” dedim kısık sesle.

“Çöp yanlış oldu,” dedi. “Asker demeliydim.”

“Sen bunu...”

“Ben her şeyi bilirim, güzel kızım.”

“Planın ne?” diye sorduğumda sesim beklediğimden yüksek çıktı. “Bu gece onlara...”

Kapı çaldığında Harun Aktan kaşlarını kaldırdı ve cümlem yarıda kesildi. Birkaç saniye içerisinde kapının açılma ve kapanma sesini duydum; onları görmeyi beklerken bambaşka, tanıdık ama bir o kadar da yabancı bir yüzle karşılaştım: Mahir Güneş.

Dudaklarım aralandığında masaya tutundum; Işık’ın gözleri de benimkiler gibi açıldı. Birkaç saniyelik bakışmanın ardından yeniden Mahir Güneş’e döndüğümde, o da bizi gördüğüne şaşırmış gibiydi.

Harun Aktan oturduğu yerden kalkıp elini Mahir Güneş'e uzattığında şaşkınlığını üzerimden atmakta zorlanıyordum. Harun Aktan'ın elini sıkarken, Mahir Güneş'in bakışları üzerinde gezindi. "Harun," dedi sorgulayan bir sesle. "Anlayamadım, bu kızlar..."

"Anlarsın birazdan," diye karşılık veren Harun Aktan, sıktağı eli bırakıp Işık'ın yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otursana."

Mahir Güneş bize bakmaya devam etti ama daha çok Işık'a odaklandı. Biz sadece bir kez karşılaşmıştık ya da ben öyle sanıyordum ama Işık'ı tanıyor olmalıydı. "O nerede?" diye sordu sadece Işık'a.

"Dedim ya," diye karşılık verdi Harun Aktan. "Birazdan alırsın cevabını." Masanın başında duran adamına başıyla işaret verdi. "Mahir'e bir viski doldur, o viski içmeyi sever." Gülümsemesinde gizemli bir şeyler vardı fakat Mahir Güneş'in ifadesiz yüzünden neler olduğunu anlayamıyordum.

Öfkeyi ve nefreti tamamen içimde hissediyordum Mahir Güneş'e bakarken çünkü hepimizin aksine, kendi çocuğunu sokağa atıp onu evladı olarak görmeyen hatta başkalarının yanında Yankı'yı yetiştirme yurdundan aldığı bir çocuk olarak tanıtan, vicdansız bir babaydı. Bütün bunların dışında, öğrendiğim bir gerçek daha vardı ki Yankı yakın zamanda annesinin ölümüne şahit olmuş ve o cenazeye katılamasın diye dayak yemişti.

Kapı yeniden çaldı. Harun Aktan'ın yüzünde gülümseme oluştu, ben gözlerimi Mahir Güneş'ten ayıramadım ama kalbimin hızlanmaya başladığının farkındaydım. "Hep dakik bir adamdı, değil mi?" diye sordu.

"Dışarıda Sadık Orhan'ın adamları vardı," dedi Mahir Güneş. Mahir Güneş, Sadık Orhan ve Harun Aktan. Üçünün bağlantısını çözmeye çalışırken dış kapının açılma sesini işittim, ardından adım seslerini. Bir adım, başka bir adım ve başka bir adım daha.

Harun Aktan oturduğu başköşeden ayağa kalktığında, içeriye ilk giren kişi Sadık Orhan Denizci oldu. Mahir Güneş bakışlarını ona çevirdiğinde kaşlarının çatıldığını gördüm, aynı tepki Sadık Orhan'ın da yüzünde hâkimdi.

Ardından içeriye onların girdiğini gördüm: Yankı ve Koza'nın. Yankı önde, Koza arkasındaydı. Seneler mi geçmişti onları görmeyeli? Kaç gün? Oturduğum yerden kalktığımda Işık da benimle beraber ayaklandı

fakat bu kadardı. Mutlu yoktu, Bartu yoktu, Lâl yoktu. Lâl zaten olamazdı.

Yankı'yla bakışlarımız kesiştiğinde derin, rahatlamış bir nefes verip bana doğru bir adım attı fakat önüne geçen adam onu durdurduğunda arkasındaki Koza da bıçak gibi kesildi; buna sebep olansa adamlar değil, Harun Aktan'dı.

"Hoş geldiniz," dedi Harun Aktan. Çenesini havaya kaldırdı, üstten bir bakış gönderdi fakat onlara elini uzatmadı.

Yankı'nın gözleri masada dolaştı ve kendi babasını gördüğü anda yüzündeki o rahatlamış ifadesi silindi, yerini korku değil büyük bir acı aldı. Koza'nın gözlerinde ise korkudan başka hiçbir şey yoktu. Öfkeyi aradım, bendeki gibi bir öfke ama imkânsızdı. Harun Aktan'dan bakışlarını ayıramıyordu.

"Mutlu," dedi Işık ağzının içinde. "Bartu," diyerek devam etti. "Bir şey oldu." Başını iki yana sallayıp Harun Aktan'a baktı. "Onlara bir şey olmadığını söyledin." Yankı ile Koza'ya dönüp sesini yükseltti: "Onlar nerede?"

İkisi de donuk gözlerle masaya bakarken açıklamayı Sadık Orhan üstlendi. "İyiler," dedi net bir sesle. "Buraya gelmelerini ben istemedim." Doğru mu söylüyordu, yalan mı bilmiyordum ama göz göze geldiğimizde, günler önce onunla aynı masada oturduğumuz zamanki gibi bana baktığını fark ettim. Herkese karşı tepkisiz bakışları, bana gelince içten bir hal alıyordu ya da ben öyle sanıyordum.

"Oturun," dedi Harun Aktan, ardından sandalyesine kuruldu. Önümdeki adam geriye çekilince Sadık Orhan, Harun Aktan'ın karşısındaki sandalyeye yerleşti; Yankı benim yanıma doğru ilerledi fakat Koza, Harun Aktan'ın yüzüne bakmaya devam etti. Bunu fark eden Harun Aktan keyifli gülümsemesiyle bakıyordu. "Poyraz," dedi. "Otursana sevgili oğlum." Sevgili oğlum. Sevgili kardeşim.

Ne hissettiğini anlıyordum, ne düşündüğünü de öyle ama ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Koza, şu an benim Sokak Nöbetçileri'yle tanışmadan önceki halim gibiydi. Korkulu ve endişeli. Geçmişteydi, burada değildi ve benden daha kötü bir haldeydi. Ben artık karşı gelebiliyordum ama o gelemezdi, bunu görebiliyordum.

Koza'nın adını duyduğu anda bakışlarının bana döndüğünü gördüm. Bana baktığı sürede ne düşündüğünü de anladım: Bunu nasıl

başardığını çözmeye çalışıyordu. Koza'yı en güçsüz gördüğüm an, o an sanmıştım ama biliyordum, gecenin sonunda ya da belki birazdan daha kötü şeyler olacaktı.

Bana bakmaya devam ederken, "Gel," diyebildim sadece, yanımdaki boş sandalyeyi göstererek. Çenesini aşağıya indirdi ve kaşlarını kaldırdı. Yutkunduğunu gördüm. İlk defa karşımda sanki Koza'nın çocukluğunu gördüm. Seneler önce beni kurtardıktan sonra yanıma oturup bana bakan o çocuğu. "Gel," dedim bir kez daha.

Koza sakın adımlarla yanımdaki diğer sandalyeye ilerledi ve herkes yerine oturduğunda bir sandalye boş kaldı.

Harun Aktan o boş sandalyeye bakarken, "Önder Sarca?" diye mırıldandı ve gözlerini Sadık Orhan ile Yankı'nın üzerinde gezdirdi. "Onu da getirmenizi istemiştım."

Mahir Güneş, Yankı'ya bakıyordu; Yankı, Mahir Güneş'e. Sadık Orhan onu gördüğünden dolayı şaşırılmış değildi ama masada çakmak çakılsa alev alacak kadar yüksek bir gerilim vardı. İkisi de gözlerini kırpmadan birbirlerini izlerken Yankı, Mahir Güneş'in yüzüne bakarak, "Kendisi gelemez," dedi sakın bir sesle.

"Ölmediğini söylemiştin."

"Öldürmeyeceğimi söylemedim ama," dedi Yankı, Mahir'e bakarak.

Elimi saçlarıma geçirdiğimde Işık'ın gözlerini masadaki bir noktaya diktiğini gördüm. İkimizin de üzerinde adamların bize fırlattığı erkek gömlekleri vardı ve başka hiçbir şey yoktu. O kadar iğrenç kokuyordu ki bu kokuyu üzerimden atmak dünyanın en zor olayı gibi gelmeye başlamıştı.

"O halde Önder'in sözcüsü ve oğlu olarak sen mi geldin?" dedi Harun Aktan Yankı'ya, küçümseyici bir tınıyla. Sonra Mahir Güneş'e döndü. "Kıskanmıyorsun ya?"

Kimseden herhangi bir ses çıkmadı. Gözlerimi Mahir'e dikkat kesilmiş Yankı'dan ayırıp Koza'ya baktım. Başını önüne eğmiş, ellerine bakıyordu ve parmaklarını hareket ettirerek bir şeyler sayıyordu ya da tekrar ediyordu çünkü dudaklarının da aynı şekilde hareket ettiğini görüyordum. Bir kriz anı gibi değildi ama ne yaptığını bilmiyordum.

Ortam o kadar sessizdi ki ona bir şey söyleseydim herkes duyardı. Yine de, "Koza," dedim fısıldayarak. Dönüp bana bakmadı, elleriyle daha hızlı tekrarlara devam etti ve bacağı tedirginlikten titremeye

başladı. Bunu sadece ben görüyordum ama Harun Aktan'ın karşısında bu şekilde görünmesini istemiyordum.

Elim yavaşça titreyen bacağına tutundu. Bıçak gibi kesildi, gözleri elime kaydı. Sonra ritim tutan elinin üzerine elimi koyup sıktım. Buz gibi tenini parmaklarımda hissettiğimde başka bir duygu daha bana kucağını açtı.

İlk defa abimin elini tutuyordum. Kaçmak için değil, tutunmak için de değil. Sadece ona elini tutarak destek olmak için. Çünkü biliyordum, o benim elimi tutsaydı iyi hissederdim ama bunu hiç yapmamıştı. Belki şu an bu da ona iyi hissettirmeyecekti çünkü bunları söylemişti ama bacağının titremesinin durması ve elini çekmemesi, belki de benim gibi hissettiğini gösterdi. Ya da öyle anladım.

Buradayım, demek istedim. Yanındayım. En çok da, elimden geldiğince seni ondan korurum. Bunu yüzüne söyleyemedim ama anlasın istedim.

Beklemiyordum ama Koza başparmağıyla elimin tersini okşadı ve hissettiğini sanki bana gösterdi. Buz gibi soğuk, ısıcağa dönüştü ama kalbimde. Ona kırgın olan, beni parçalayan tarafım hâlâ kocamandı ama onun elini tuttuğumda hissettiğim bağ, bütün bunlara bedeldi.

Aylar önce kendi oluşturduğu masada ondan korkup Yankı'nın elini tutmuştum, şimdi Harun Aktan'ın oluşturduğu o masada Koza korkuyordu ve ben onun elini tutuyordum.

Başımı çevirip yeniden baktığımda göz göze geldik.

Ona nasıl söyleyecektim, annemiz yaşıyor, diye. Nasıl diyecektim, bizi hatırlamakta zorlanıyor, diye. Nasıl dile getirecektim, onu buldum ama ölmek üzere, diye.

“Evet.” Sadık Orhan'ın sesi bıçak gibi aramıza girdiğinde bakışlarım Yankı'ya döndü ve hâlâ babasına baktığını gördüm. Ne düşünüyordu ya da ne hissediyordu bilmiyordum ama duruşu dik değildi. Bunun nedeni sadece babasını karşısında gördüğü için değildi, eli arada sırada karnına gidiyordu. “Bu filminin sebebi nedir?”

Mahir Güneş, Sadık Orhan'a bakıp gözlerini devirdikten sonra masaya bırakılan viskisinden bardağına doldurdu ve tek yudumda içti. Sadık Orhan ise Mahir Güneş'e umursamaz bakışlar gönderiyordu.

“Sen değil miydin Helin'i görmek isteyen?” diye sordu Harun Aktan. “İşte görüyorsun ve görmeye devam edeceksin.”

“Ve onu arkadaşıyla beraber alıp buradan gittikten sonra seninle yarım kalan işimi tamamlayacağımı da söyledim,” dedi Sadık Orhan baskın bir sesle. Ardından ellerini masaya yerleştirip öne eğildi. “Seni öldürmeyeceğim, Harun Aktan. Senin kemiklerini tek tek kıracak ve o acıyla yeniden iyileşmeni bekleyeceğim. İyileştiğinde yeniden kıracağım kemiklerini. Sen ölme diye en iyi doktorları tutacağım, defalarca iyileştirip defalarca mahvedeceğim seni.”

Öfke ve nefret. Gözlerim şaşkınlıkla ona döndü. Nedeni ben değildim, olmamalıydım. Aralarındaki savaş açıkça ortadaydı. Peki ya Mahir Güneş’in burada ne işi vardı? Harun Aktan, Sadık Orhan’a dostum demişti. Mahir Güneş de mi dostuydu? Bu masa, bu yaşananlar bana bir aileyi anımsatıyordu ama o aileyi dile getirmek haksızlık olacaktı.

Biz masumduk.

Masumduk, öyle değil mi?

Suskunluğunu, sadece dinlemesini ve bakışlarını bir an Yankı’ya benzettim. Kafasından neler geçtiği asla anlaşılmıyordu, suskunluğu ise rahatsız ediciydi.

“Ne zaman yapacaksın bunu Sadık?” diye sordu Harun Aktan. “Hemen bugün mü?” Gözleri bana ve Koza’ya döndü. “Çocuklarımın önünde mi?”

Koza elektrik çarpmış gibi elini elimden çekip sıkıca sandalyenin kollarına tutundu. Yankı’nın gözleri ise direkt bize döndü. İlk Koza’ya baktı, sonra bana, ardından büyük bir nefretle Harun Aktan’a. Çenesi kasılırken, her zaman olan Yankı gibi değildi.

“Ağzına ne oldu?” diye sordu Harun Aktan o sırada, Sadık Orhan’a.

Dikkatle bakıldığı zaman gözü ile dudağının sol tarafında yeni oluşmuş bir yara ve şişlik görünüyordu fakat o kadar odaklanmamıştım ki dikkatimi çekmemişti.

Sadık Orhan’ın gözleri Yankı’ya döndü. Birkaç saniye ona baktığında Yankı da dönüp onunla göz göze geldi. Dudaklarında alaycı bir tebessüm oluştu Sadık Orhan’ın. “Sağlam bir yumruk yedim,” dedi çenmeden. “Hazırlıksız yakalandım.”

“Ah,” dedi Harun. “Sokak kavgalarına mı karıştın?”

“Sayılır.” Kaşlarım havalandığında Yankı’nın gözlerini kıstığını gördüm ve içimden bir ses, o yumruğun sahibinin Yankı olduğunu söyledi.

Ama bu neredeyse imkânsızdı. Birincisi Yankı sakindi, ikincisi o Sadık Orhan'dı. Üçüncüsü neden yumruk atmıştı ki?

Harun Aktan, Sadık Orhan'ı umursamadı ve gözlerini bana çevirdi. "Görüyor musun, güzel kızım," dedi. "Senin için ne savaşlar veriliyor. Mesela bir gün, boynuma birisi bıçak dayıyor," dedi Koza'ya bakarak. "Bir gece vakti. Boynuma bıçağı dayayan kişi oğlum ve beni öldürmek istiyor. Bir an gururlanıyorum. Diyorum ki, cesur bir oğlan olmuş, beni öldürmek istiyor. Sonra ne mi oluyor? Elleri titriyor ve beni öldüremiyor. Ama bunu senin için yapıyor."

Dudaklarım aralandığında bunun ne zaman gerçekleştiğini bilmediğim için Koza'ya baktım ama o başını önüne eğip gözlerini kapattı.

"Ölümün kimin ellerinden olacak, bilmiyorum," dedi Yankı, diğer taraftan Koza'yı savunmaya geçerek. "Ama öyle bir öleceksin ki kıyameti asıl o zaman göreceksin."

Harun Aktan, Yankı'ya baktı. "Çocuklar işte," dedi aşağılayıcı bir tınıyla Koza'yla ikisini kastederek. "Önder'in çocukları işte." Yeniden bana döndü. "Senin için bana mektuplar gönderen bir çocuk. Uyku-larımı kaçırdığı doğru çünkü korkak bir oğlan çocuğu gibi olmadığını, gözlerinin önünde annesi öldürülürken kılını kıpırdatmamasından anladım. Bana da yapabilirdi ama görüyorum ki sadece bir çocukmuş." Annesi öldürülürken kılını kıpırdatmaması mı? Yankı aynı şekilde ablasının ölümünü izlemiş ama hiçbir şey yapamamıştı. Aynı duygularla mı yüzleşmişti?

Yankı ayağa kalktı ve Harun Aktan'ın üzerine o kadar hızlı atıldı ki masadaki birkaç bardak yere düşüp kırıldı. Yakasından tuttu, ardından burnuna sert bir yumruk attığında Harun'un adamları bile ona yetişmekte zorlandı. Harun oturduğu sandalyeden yere düştüğünde karnına sert bir tekme geçirdi ve diğer tarafa gerilemesine neden oldu. İki adam hızla Yankı'nın yanına geldi; bir tanesi alnına silahı dayadı, diğeri kollarını tuttu.

"Hayır!" diye oturduğum yerden fırladığımda başka bir adam bilek-lerimi tutarak beni engelledi.

Harun Aktan elinin tersiyle burnundan akan kanı sildikten sonra gözlerini kısıp Yankı'ya baktı. Acı verici olmalıydı ya da kırılmıştı çünkü acısını gizlemiyor ve inliyordu. Kan ise durmaksızın akıyordu. Zorluk-la ayağa kalktığında, yüzündeki nefret öyle büyüktü ki sonuçlarından korktum.

Sadık Orhan kollarını önünde bağlayıp sırtını sandalyeye yasladı. "Sağlam bir yumruktu, değil mi?" diye sordu. "Hazırlıksız yakalandın."

Sadık Orhan'ın yüzündeki izin de nedeni ortaya çıktı.

Yankı'nın gözleri öfkeyle Harun'a kilitlenmişken, Mahir Güneş ruhsuz bir şekilde viski bardağından birkaç yudum içmeye devam etti. Harun Aktan burnuna mendilini yaslayıp adamlardan bir tanesine daha Yankı'yı tutmasını işaret etti. Ne yapacağını anladığımda çırpınmaya başladım fakat adam fazlasıyla sıkı tuttuğu için inlemeyle karşılık verdim. İki adam kollarından sıkıca tuttu, bir adam ensesine silah dayadı.

Harun Aktan sert bir yumruğu Yankı'ya indirdi ama yüzüne değil, karnına. Acıyla inleyen Yankı öne eğildi fakat aynı noktaya başka yumruk daha vurduğunda Koza'nın irkilerek ayağa kalktığını gördüm. Ve bir yumruk daha. "Seni aptal çocuk," dedi Harun Aktan. "Senin yaralarını saklamaya çalıştığın kadar yaralandım ben."

Yankı'nın üzerindeki mavi kazağın karın tarafı hızla kana bulandığında acıyla gözlerim doldu. "Aşağılık pislik herif!" diye haykırdım. Yankı iki büklüm olurken, Mahir sakince onu izlemeye devam etti. Korkmadı hatta acımadı bile. Başımı iki yana salladığımda kendimi büyük bir kâbusun içinde gibi hissettim çünkü bu masa psikolojimin kaldırabileceğinden daha fazlaydı.

Bir anda Harun Aktan, Koza'yı yakasından tuttu, bir çöp gibi kendine çekip savurdu. Bütün o gücüyle ve alaycılığıyla tanıdığım Koza, şimdi karşımda bütün güçsüzlüğüyle duruyordu. Yankı eğildiği yerden Koza'ya baktığında başını iki yana sallayıp doğrulmaya çalıştı ama başaramadı.

Ellerimi saçlarıma geçirdiğimde, Sadık Orhan da oturduğu sandalyeden kalktı. "Onlardan birisine zarar gelirse sana da zarar geleceğini biliyorsun," dedi. "Şimdi bu numaraları hemen bırak."

Adam bileklerimi sıkıca tutarken acıyla yutkundum. Koza'nın aşağıda yaptığı sıkı yumrukları titriyordu. Onu kimse tutmuyordu ama Harun Aktan, kimsenin onu tutmasına gerek kalmayacak kadar kendisinden korktuğunun farkındaydı. Koza en çok bununla baş edemiyordu, görebiliyordum.

"Biraz da gerçeklerden bahsedelim," dedi Harun Aktan, kanamaya devam eden burnunu silerek. "Mesela bizim dostluklarımızdan ha? Ne dersin?" Anlamayıp başımı iki yana salladım. Gözlerim herkesin

üzerinde gezindi, kimse benim gibi değildi ama başka bir şey dikkatimi çekti: masada oturan ve kulaklarını sıkıca kapatan Işık. Gözleri kapalıydı. Aramızda değil gibiydi.

Onu ilk defa böyle güçsüz görüyordum.

"Yeter," dedim. "Artık onları rahat bırak. İstedğin eğer bensem burada kalırım."

"Hayır," dedi Yankı eğildiği yerden. "Hayır, bu gerçekleşmeyecek." Doğrulamaya çalıştıkça adamlardan bir tanesi onun başına baskı yapıyor, eğildiğinden yarasının daha fazla acımasına neden oluyorlardı.

"İstedğim eğer sen olsaydın bunu çoktan başarırdım aptal kız," dedi Harun Aktan öfkeyle. "Benim istediğim intikam." Koza'yı kendine yapıştırdı ve kulağına eğildi. "Tıpkı senin gibi, değil mi oğlum?"

"Onu rahat bırak!" diye haykırdığımda yine o masada gibi hissediyordum. İntikam için Koza'nın çıktığı yol ve Harun Aktan'ın çıktığı yol.

Peki ya kimden intikam alıyordu?

"Ben," dedi Harun Aktan. "Mahir Güneş," dedi onu işaret ederek. "Sadık Orhan," diye devam etti. Yankı'ya baktı. "Önder Sarca." Koza'yla göz göze geldik. "Ve Helin. Benim kardeşim Helin." Koza'yı öne itekleyip sandalyeye çarpmasına sebep oldu. "Biz üçümüz aslında çok yakın dosttuk, değil mi?"

Koza ile Yankı'ya baktım ilk. Biliyorlar mı diye ama ikisinin de yüzünde herhangi bir şaşkınlık ifadesi oluşmamıştı. Ne zamandan beri biliyorlardı? Artık geçmişi kaldıramıyordum. Artık geçmişin hiçbir acısını kaldıramıyordum. Kendimi sandalyeye bıraktığımda gözlerim sadece geçmişimi mahveden o adamın üzerindeydi.

"Bütün bunların benimle ilgisi ne?" diye sordu Mahir Güneş umursamaz bir sesle. "Oğlum mu?" Yankı'ya kibirli bir bakış gönderdi. "Onu Önder'in ellerine bıraktığımda çoktan vazgeçmiştim zaten. Beni bütün bunlar ilgilendirmiyor." Sadık Orhan'a döndü. "Sizin ikinizin arasındaki savaşta da..."

"Sadık'a zamanında yerimi söyleyenin ve parmaklarımı kaybetmemin sebebinin sen olduğunu biliyorum," dedi Harun Aktan sakince. Olmayan parmaklarının sorumlusu, bana babam olduğunu söyleyen kişiydi. "Bu yüzden buradasın. Biz seninle eskiden sıkı bir dostken, tercih ettiğin Sadık olmuştu. Şimdi yeniden bana bunu yaptın. Oğlunla seni

korkutamayacağımı biliyorum ama oğluna yaptıklarını kullanarak seni öyle bir bitiririm ki. Ve biricik karına...” Mahir Güneş’in kasıldığını hissettim.

Harun Aktan, Sadık Orhan’a dönüp, “Bana seneler önce neler yaptığını hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu. “Bütün hayatımı mahvettiğin o anı.” Sadık Orhan’ın gözlerinden öfke geçti, Harun’un bakışları ise bana döndü. “Şu an içinde bulunduğun o aileyi biz yarattık,” dedi tiksinierek. “Ve şimdi hepimiz dağıldık, düşman olduk. Muhtaç olduğun o aile var ya, senin cehennemine dönüşecek çünkü siz hepiniz bizim kanımızdansınız.”

“Bütün bunları...” dedi Sadık Orhan dişlerini sıkarak ve tahammülü rükenererek. “Neden anlatıyorsun?”

“Sürprizimi gör,” diye devam etti Harun Aktan. “Hepimizin zaafı var, Sadık. Hepimizin.”

“Hiçbir sürpriz,” dedi Sadık karşılık olarak. “Senin bugün olacak ölümünü engellemeyecek.”

“Emin misin?” diye sordu.

“Sayıca üstünüz,” karşılığını aldı.

“Şu an,” dedi Harun Aktan silahı Koza’ya doğrultarak. “Onun kafasına sıksam sayıca üstünlüğünüz önemli olur mu?” Korkuyla bir kez daha ayağa kalktım. Işık kulaklarını daha sıkı kapattı, sessizce ağladığını duydum. Silahı Yankı’ya doğrulttu, başımı iki yana salladım. “Peki ya ona?”

Sadık Orhan ruhsuz bir şekilde, “Sadece birini kaybederim,” dedi. “Ve ikisi de umurumda değil.” Gözlerim nefretle ona döndü ve rol yapma ihtimaline tutundum. “Harun,” dedi masaya yumruğunu vurarak. “Bu odadaki kimsenin ölümü umurumda değil benim. Kaybeden sen olacaksın çünkü sana sonunda ulaştım. Öyle ya da böyle.”

Kalbimin kırılmasını veya üzülmeyi bekledim ama bunlar olmadı. Aksine, beklediğim bir sondu. Harun Aktan ne tepki verdi, göremiyordum ama Koza ve Yankı’nın bakıştığına şahit oldum.

“Belki de bu odadaki değil ama bu evdeki birisinin ölümü umurunadadır,” dedi Harun Aktan, sonra gülümseyerek adamlarından birisine başıyla işaret verdi.

İlk defa bütün korkularımın içinde neyi planladığını anladım ve direkt Koza’ya baktım, sonra Sadık Orhan’a.

“Hayır,” diye fısıldadığımda acıyla yutkunup Harun Aktan’a doğru bir adım attım. “Hayır.”

“Güzel bir karşılaşmaydı, değil mi kızım?” diye sordu Harun Aktan. “Umarım sen de sürprizimi beğenmişsindir.”

Merdivende adım sesleri işittim. Kalbim, göğüs kafesimi kıracak kadar hızla atarken, nefesimin sesini bile duyabiliyordum ama bunların ötesinde zamanın yavaşladığını hissettim.

“Hayır,” dedim bir kez daha. Aklıma saatler önce Tanrı’ya dua ettiğim gelmişti. Kimsenin ölümünü görmek istemiyordum, kimsenin acısını yaşamak istemiyordum. Fakat bu çok daha öteydi. Öldüğünü bildiğim birinin yeniden ölümüyle yüzleşebilirdim.

Kapıdan içeriye ilk önce bir adam girdi, ardından onu gördüm: annemi. Kısacık, yanmış saçları ve üzerindeki beyaz geceliği. Sarsak adımlarla ve elleri önünde yürürken, onu ilk gören ben oldum fakat benim ardından başka kimin gördüğünü de inlemesinden anladım: Koza’ydı.

Onu dakikalardır girdiği ruh halinden çıkaran da bu oldu. “Anne,” dedi acıyla; olduğu yerden hareket edip anneme doğru koştuğunda Yankı’yı tutan adamlardan biri önüne geçti. “Anne!” diye bağırdı yüksek sesle. Sadık Orhan’ın başı yavaşça arkaya döndüğünde annemi gördü, ardından dengesi sarsıldı. Dudakları aralandı fakat Koza’nın bağırıışlarının arasında onun neler dediğini duyamadım. “Yaşıyor,” dedi Koza. Başını iki yana salladı, yanına gitmek için çırpındı, önündeki adamı itekledi ama sakın olamadığı için kurtulamadı. “Ölmemiş,” deyip Harun Aktan’a döndü acıyla. “Onu öldürdüğünü söyledin!” dedi. “O yaşıyor!”

Annem hiçbir tepki vermeden yere bakmaya devam ettiğinde Sadık Orhan buz kesmiş bir şekilde anneme bakıyordu. Hatta izliyordu.

“Her şeyi bilebilirsin,” dedi Harun Aktan, Sadık Orhan’a. “Ama bunu bilemezdin. Şimdi, beni öldürebileceğini ya da kazandığını söyleyebilir misin?” Hareketlenme oldu; onu getiren adam, annemin başına silah dayadığında acıyla haykırdım. “Şimdi başarabileceğini söyleyebilir misin?”

Sadık Orhan başını yana eğip, “Helin,” dedi zorlukla. Sesi mi titriyordu? Ben mi yanlış duyuyordum? Annem başını yavaşça yerden kaldırdığında ilk baktığı kişi ben oldum, gülümseyerek elini kaldırdı. Gülümsemesinde elbette ki bir anne şefkati yoktu ama orada sadece bana güvendiğini anladım.

Gözlerim dolu dolu aynı karşılığı verdiğimde elim boynumdaki anahtar kolyesine gitti ve onu gösterdim. Bakışları bu kez Koza'ya döndü, ona bakarken yüzündeki gülümseme silindi. Harun Aktan'a baktı, korkuyla geriledi ve en son Sadık Orhan'a baktığında kaşları havalandı. Onu tanımasını ve belki de bana bir şeyler göstermesini istedim ama annem, "Siz kimsiniz?" dedi boş gözlerle.

Koza'nın omuzları düştüğünde, Sadık Orhan, "Helin," dedi bir kez daha. "Bozcaada," diye mırıldandı. "Tiyatro salonu." Ne anlatıyordu? "Mavi elbise. Ben almıştım sana. Beraber gitmiştik." Annem boş gözlerle ona bakmaya devam etti. "Helin," dedi Sadık Orhan bütün yüreğiyle. "Saye." Annemin yutkunduğunu gördüm. "Helin," dedi bir kez daha. "Benim. Hatırlamıyor musun?"

Yankı'yla göz göze geldik. Her ne düşündüyse yutkunmakta zorlandı. Başını iki yana salladı, bunu neden yaptığını anlayamadım ama gözlerindeki korku, her şeye bedeldi. Tiyatro salonu demişti, biz de Yankı'yla sinemaya gitmiştik. Belki de o anı hatırlayıp üzülmüştü ya da yaşayamayacağımız diğer anılarımızı ama içimden bir ses, başka şeyler olduğunu söylüyordu.

"Unuttun mu beni?" dedi Sadık Orhan. "Hatırla. Zambaklar, Helin. Çok severdin." Harun Aktan'ın evinde gördüğüm ilk kitap *Vadideki Zambak*'tı, onun olduğunu düşünmüştüm ama demek ki anneme aitti. O kitapla aramdaki bağın nedeni belki de kalbimden geliyordu ve biz annemle belki de aynı satırlarda ağlamıştık. Yaşayamadıklarımıza ve yaşayamayacaklarımıza.

"Şimdi," dedi Harun Aktan araya girip birkaç adım atarak. "Seç. İki taraf da kaybetsin mi yoksa iki taraf da kazansın mı?"

Sadık Orhan'ın bakışları Harun Aktan'a döndüğünde gözlerinin dolduğunu gördüm. Saklamadı, gizlemedi. Parmakları içeriye kıvrıldığında yılların öfkesi ve acısı, orada, yüzünde gizliydi. "Benden onu aldın," dedi. "Yetmedi, kızımı aldın." Yumruğunu sertçe masaya geçirdiğinde annem irkildi ve namlu ensesine biraz daha yerleşti. "Benim canımdan olan iki parçamı aldın."

Harun Aktan son öldürücü darbesini yapıyormuş gibi Mahir Güneş'i işaret etti. "Ve o da yardım etti," dedi omzunu kaldırarak. "Sürprizlere hep açık ol, Sadık Orhan." Sadık Orhan'ın dudakları aralandığında, Mahir Güneş ayağa kalkıp Harun Aktan'a sert bir bakış attı. "Biz dört

dost hatta beş. Biri öldü,” çenesi gerildi, “senin yüzünden. Biz beşimiz, hepimiz birbirimize bunu yaptık.”

“Orospu çocuğu,” diye haykırdı Sadık Orhan. “Bana karşı kullandığın kendi kardeşin!”

Harun Aktan başını iki yana salladı. “İkiniz bir olup beni mahvetmeden önce bunu düşünmeliydiniz,” dedi, ardından sandalyesine oturdu ve elini cebine attı. Sigara paketini çıkardı, içinden bir dal sigara alıp dudaklarına yerleştirdi. Ucunu alevlendirirken eski dostlarının yüzüne baktı. “Bir gün kim kaybeder, bilmiyorum,” dedi annemi tutan adama başıyla işaret vererek. “Ama bugün ben kazandım.”

Konuşması, duruşu ve o sigarayı yakışı. Koza’nın yüzüne baktım, o da bana baktı. İkimiz de aynı anı anımsadık ve ikimiz de farkına vardık.

İnsan yaşadığı toprağa elbet geri dönüyordu ve filizlendiği yerde onu besleyene benziyordu.

Annemi salondan çıkardıklarında büyük bir sessizlik içindeydik. Tek bir ses dışında: Işık’ın hıçkırıkları ve ağlamaları.

Harun Aktan sigarasından derin nefesler çekerken hepimizin yüzüne bakıyordu ama en çok Koza’nın üzerinde gözlerini gezdiriyordu. Ne kanıtlamaya çalıştığını anladım, Koza da anladı. Sokak Nöbetçileri’nin şu an dönüştüğü kişiler, eski Sokak Nöbetçileri’ydi ve en kötüsü, Koza, Harun Aktan’a dönüştüğünü düşünüyordu. Harun Aktan da karşısında, *bak*, diyordu sanki, *sen ben oldun, bana meydan okuyamazsın*.

Yıkımı gördüm Koza’nın gözlerinde ve kendinden nefret ettiğini.

Geriye doğru adımlar attı. Adamlar Harun Aktan’a baktı ama o hiçbir şey yapmadı. Hepimizin yüzüne bakarak geri gitmeye devam etti, sonra kimse onu durdurmadığında salondan çıkıp gitti, ardından dış kapının sesini işittik.

Elim kalbime doğru gittiğinde, içimde acıyan tarafın, onunla kurduğum bağdan kaynaklandığını anladım.

Harun Aktan elini kaldırıp adamlarına, “Kalmak isteyen yemektan servisi yapalım,” dedi ve sigarasını söndürdü, ardından Mahir Güneş’in bıraktığı viski şişesini eline alıp bardağı doldurdu. “Kalmak istemeyen gidebilir. Bugünlük bu kadar yeterli.”

Yaşattıkları bir kıyametin öncesiydi; hepimizin canından bir parça alacak kadar büyük acılar yaşatmıştı ve şimdi, onun kalbine önümdeki bıçağı saplamam ya da onu öldürmemiz zor değildi. Tek bir darbe, son

nefes ama imkânsızdı. Oyununu öyle bir oynamıştı ki şimdi hepimiz, onun kılına bile zarar vermeden çıkıp gidecektik, üstelik onun cehenneminde Helin'i de bırakacaktık. Annemi.

Sadık Orhan'ın yüzüne baktım: yenilgi. Ama daha büyüğü, korku ve acı. Hiçbir şey söylemeden o da çıkıp gitti. Geriye biz kaldık.

Yankı'yı tutan adamlar geriye çekildiğinde dengesini sağlamakta zorlandı ve hızlıca koluna girip onu düşmekten kurtardım. Mahir Güneş ise aynı şekildeydi. Ruhsuz bir adamdı, bir o kadar da kalpsiz. Onun hemen yanında oturan ve kulaklarını kapatarak ağlamaya devam eden Işık'a ilerlediğimde, Yankı'ya karnındaki yaraya bastırması için masanın üzerindeki mendilden verdim. Hiçbir faydası olmayacaktı ama güçlü duran, ayakta kalan ben olmak istiyordum.

Harun Aktan sakince bizi izlerken ne düşündüğünü kestiremiyordum ama içimdeki bütün o korku, büyük bir öfkeye dönüşmüştü. Ve Helin Aktan'ın korkusunun büyüklüğü nasılsa, öfkesinin büyüklüğü de öyle olacaktı.

"Işık," dedim omzuna dokunarak. Hareket bile etmedi. "Işık," dedim eğilerek ve yüzünü yüzüme çevirdim. Ellerini kulaklarından ayırıp gözyaşları içinde bana baktı. "Geçti," dedim acıyla. "Gidiyoruz."

Başını iki yana salladı ve gözlerini Yankı'ya çevirdi. Acıyla nefesini verdi, ayağa kalkar kalkmaz kollarına düşüp hareketsiz kaldı. "Işık," dedim elimi yanağına koyarak, ardından ilk kontrol ettiğim nabızıydı. Yankı eğildiğinde, bütün bunların Harun Aktan'ın gözünün önünde yaşanması ve bu kadar güçsüz görünmemiz aklımı kaybetmeme neden olacaktı.

Yankı yarasına rağmen Işık'ı zorlukla kucağına aldığında babasına dönüp bakmadı bile ve kapıya doğru yavaş, sarsak adımlarla yürüdü. Babası ise aynı şekilde masada oturmaya devam ediyordu.

O salondan en son ayrılan ben olurken, gözlerim dolu dolu, dağılmış masaya ve Harun Aktan'ın gözlerinin içine baktım.

Gözümünden birkaç damla yaş aktı, onları silerken duruşumu dikleştirdim ve çenemi havaya kaldırdım. Omuzlarımı da havaya kaldırdığımda, "Şu an," dedim acıyla. "Fazlasıyla güçsüz, yıkılmış ve mahvolmuş görüldüğümüzün farkındayım." Yutkundum, korkudan değil acıdan sesim titriyordu. "Ama bugünü bana yaşattığın için ilk defa sana teşekkür edeceğim."

"Teşekkür mü?" diye sordu Harun Aktan.

"Evet," dedim. "Teşekkür. Senden nasıl korktuğumu biliyorsun, değil mi?" Gülümsedi. "Abimin de senden nasıl korktuğunu biliyorsun." O da çenesini havaya kaldırdı. "Hissediyorsun, değil mi?" Hiçbir şey söylemedi ama gözleri onayladı. "İşte, o seni mutlu eden korku, öyle bir kine dönüştü ki Harun Aktan, senin kıyametin, senden korkanlar tarafından olacak. Yemin ederim," dedim işaret parmağımla onu göstererek. "Senden bütün zamanlarımın intikamını alacağım. Bugün, bugün gerçekten sondu."

Beni ciddiye almayabilirdi ya da yüzündeki tebessümünü devam ettirebilirdi ama bunların yerine yüzü ciddileşti ve bir an korkuyu bakışlarından okudum. Hiçbir cevap vermedi. Yüzüme bakmaya devam etti.

Arkamı döndüm, bütün acılarıma rağmen dik yürürken evin kokusunu içime çektim ve o kokuyu, Harun Aktan'ın kanının kokusuna döndürmek için içimde en büyük yeminlerimi ettim.



Arabayı kullanan bendim. Yankı ve Işık arka koltuktaydılar; Işık hâlâ baygındı ve Yankı'nın kanaması devam ediyordu. Çıktığımızda ne Koza'yı görebilmiştik ne de Sadık Orhan'ı ve adamlarını. Üçümüz kalmıştık.

Aklım Işık'taydı. Aklım Yankı'nın kanamasındaydı. Aklım Koza'daydı. Aklım diğerlerindeydi ama ağzımı açıp hiçbir şey soramıyor veya söyleyemiyordum. Karanlık yolda gözlerime ışık vurdukça yaşlar akıyor ve sessizce ağlayarak elimin tersiyle yaşları siliyordum.

Yankı hiçbir şey söylemedi, ben de öyle. Soramadım, kimseyi ya da hiçbirini. Öyle bir korktum ki öldü cevabını almaktan ya da parçalandılar demelerinden. Sadece, "Nereye?" diyebildim. Bana bir hastane adresi söyledi ve oraya ilerledim.

Yaşlar yanaklarımdan sessiz sessiz dökülürken, Yankı'nın acısını gizlemeye çalıştığını bu yüzden inlemediğini bile anlayabiliyordum ama dikiz aynasından baktığımda yüzündeki acıyı ve dişlerini sıkıldığını görebiliyordum. Daha büyük bir acı hissettim. Bütün acılarında bağırmanın öğrenmişti ve ben bununla her yüzleşmemde daha fazla parçalanıyordum.

Peki ya Koza?

Dağılmıştık. Onlar da Sokak Nöbetçileri'ydi ve dağılmışlardı.

"Yankı," dedim sadece. "Yankı'm." Yanaklarımı bir kez daha sildim. "Aynısı olmaz de bana," diye mırıldandım. "Aynı kaderi yaşamayız de." Artık bulanık görüyordum. "Biliyordun onları, biliyordunuz ama söylemediniz; umurumda değil. Bana şunu söyle, aynı kaderi yaşamayız, değil mi?"

O haldeyken bile beni iyi etsin diye gidip ona soru sormak bencillikti ama benim de yıkılışıma az kalmıştı. Dikiz aynasından ona baktığımda dudakları aralandı ve alnının boncuk boncuk terlediğini gördüm. Bilinci kapanacaktı fakat direniyordu, üzerindeki mavi kazak tamamen kıpkırmızıydı.

"Elimden gelen her şeyi yaparım onlara benzememek için ve senin için," dedi kısık sesle. Kendisi buna inandı mı, bilmiyordum ama yine kendini öne attı, işkence içinde ilk beni düşündü. "Ağlama," dedi acıyla. "Yalvarırım." Son kurduğu cümle bu olurken, sonrasında sessizliğe gömüldü, onun da bilinci kapandı.



Tanrı'ya onların ölümünü bana göstermemesi için dua etmemin üzerinden saatler geçmişti ve ikisi de şu an gözlerimin önünde sedyeye acile taşınıyordu. Güçlü durmaya çalışıyordum ama artık omuzlarımdaki ağır yükler sebebiyle nefesim kesilmeye başlamıştı. Peşlerinden acile ilerlerken Işık'ın dudaklarını oynatarak bir şeyler dediğini işitebiliyordum ama Yankı tamamen baygındı.

Ağlaya ağlaya onlara bakarken acilden içeriye girdik ve sonrasında elbette ki beni dışarıda bıraktılar. Klasik soruları sordular. "Ne oldu?" dediler. "Korktu, bayıldı," dedim Işık için. Yankı için, yarasının üzerine düştü ama bizi parçaladılar, diyemedim. Mantıklı yanıtlar veremedim, onlar da fark etti ama şok anından diye düşündüler. Normal bir insan gibi. Halbuki öyle değildi.

İkisini bir odaya alıp kapıyı kapattıklarında sırtımı duvara yaslayarak karşıyı izledim.

Işık'la hayaller kurmuştuk. Bir masa, hepimiz sağdık ve hepimizin hayalleri gerçekleşmişti. Benim bir kızım vardı, güzelliğiyle gözlerimi kamaştırıyordu. Işık'ın oğlu vardı. Hayallerimin içinde mutluyduk.

Ve şimdi de bir hayalin içindeydim ama bu hayal güzel bir hayal değildi. Birazdan önünde durduğum kapı açılabilirdi, birisinin öldüğünü söyleyebilirdi doktor. Kendimi bunu hayal ederken buldum. Ne

yapardım? Ayakta duramazdım. Dayanamazdım ama bütün zamanlarıma baktığımda ölürdüm.

Kalbimin sıkıştığını hissettiğimde gözlerimi tavana çevirdim. “Güç ver,” dedim bir kez daha Tanrı’ya yalvararak. “Hepsini bana bağışla.”

“Helin.” Bu ses. Gözlerimi kapattım, aklımı kaçırdığımı düşündüm ama daha gür bir sesle, “Helin,” dediğinde başımı çevirdim ve onu gördüm. Bartu tam karşımda duruyordu ve gözlerinin içi kıpkırmızıydı. “Helin!” deyip bana doğru koştu ve sıkıca sarıldı. Sessiz ağlamalarım kollarında hıçkırıklara ve gür çığlıklara dönüştüğünde ona sıkıca sarıldım. dizlerimin bağı çözöldü. Beni sımsıkı tutarken, “İyisin,” dedi acıyla Bartu. “Helin, iyisin.”

Hiçbir şey söylemeden ağlaya ağlaya ona sarıldım. Uzaktan görenler birinin öldüğünü düşünebilirdi ama umursamadım. Kollarının arasında ağlarken beni tuttuğu için ona minnettar kaldım. En sonunda geriye çekildiğinde alnımdan öptü ve enserni tutup beni göğüs kafesine yasladı. “Işık,” dedi acıyla. “O nerede?” Bir kez daha geri çekildi, başımı iki yana salladım. “Onlar sizin yanınıza geldi. Yankı ile Koza nerede?”

“Bartu, çok kötü şeyler oldu,” dedim acıyla. “Ve her gün, daha kötüsü olamaz, dediğim an daha kötüsüyle karşılaşıyorum.”

“Ne oldu?” dediğinde gözlerinden büyük bir korku geçti. “Onlara bir şey mi oldu?” diye sordu. “Hangisine?”

“Hayır,” dedim. “Yani bilmiyorum. Işık bir kriz geçirip bayıldı. Yankı yaralanmış ve içeride. Harun Aktan onun yarasına sert darbelerle vurdu; canı çok yansa da direndi, engellemeye çalıştı ama en sonunda bilinci kapandı. Işık gözlerini açmadı, o da açmadı. Ama bak, ben güçlü durdum, onları getirdim.” Art arda kelimeleri sıralarken titremeye başladım. “Yani iyilerdir, bir şey olmaz, değil mi? Yani çok sert vurdu Harun, çok kanadı. Çok kan.” Dizlerimin üzerine düştüğümde ağlamaya başladım. “Dayanamam, kimse ölmesin.” Ellerimdeki Yankı’nın kanına baktım. “Kimseye bir şey olmasın.”

“Koza?” dedi bu kez.

“Bilmiyorum,” dedim. “O ruhen yaralanıp gitti. Nereye gittiğini bilmiyorum.” Bartu çöktüğüm yere inip başımı dik tuttu. Hiçbir şey söylemedi, içimi rahatlatmadı. Ona Lâl’i nasıl söyleyecektim veya ne biliyordu? Peki ya Mutlu? “Bartu,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Mutlu? O nerede? Eğer ona bir şey olursa Işık...”

"Sakinleştirici verdiler," dedi Bartu. "Uyuyor."

Mutlu. Bu ailenin neşesi olan adam, şimdi sakinleştiricilerle mi ayakta duruyordu?

"Ne oldu?" diye sordum. "Birine bir şey mi oldu?" Yine aklıma Lâl geldi ve Bartu'ya onun silahla kendisini vurduğunu nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Bir silah, bir intihar. En büyük acı.

"Lâl," dedim en sonunda. "O..."

Bartu derin bir nefes aldıktan sonra, "Hayatım bitti," dedi sadece. Bu cümlesi yetti. Ardından o da ağlamaya başladı, kendini ne kadar uzun zamandır tuttuğunu bilmiyordum, başını omzuma yasladı. "Öldüm," diye devam etti. "Hayatım," dedi yeniden. "Ellerimin arasındaydı, kanlar içindeydi. Onu bulduğumda kanlar içindeydi." Daha önce de karşımda geçmişi için ağlamıştı Bartu ama bu kez her gözyaşı, bir acıya bedeldi, görebiliyordum. "Karlarda onun kan izleri vardı. Çıplak. Yolun ortasında vurup atmışlar onu. Vurdular. Sen gördün mü vurulurken?" Hiçbir şey söyleyemedim. "Çok mu canı yandı? Bağıramaz ki o." Başını iki yana salladı. "Hiçbir tepki veremez. Acısını bile dışarı vuramaz ama canı çok yanmıştır. Doktorlar yakından vurulduğunu söyledi. Kim vurdu onu?" Öfkeyle baktı. "Kim vurdu onu, Helin? Kim ona öyle yakındı?"

Kendisiydi, diyemedim. Hiçbir şey diyemedim ve elimi titreyen omuzlarına yerleştirdim. "Nerede?" dedim, duyacağım bütün yanıtlardan korkarak. Öldü derse bir daha düştüğüm yerden kalkamazmışım gibi geliyordu.

"Komada," dedi. "Bilinci açık ama hayati tehlikesi devam ediyor. Doktora, "Beni duyar mı?" diye sordum. "Duyabilir," dedi. "Duyar mı?" Elini saçlarına geçirdi. "Kalbini teğet geçmiş kurşun. Kim sıkıtıysa kötü isabet ettirmiş. Buna bile teşekkür edeceğim Helin."

"Belki," dedim nefesimi vererek. "Eli titremiştir kim vurduysa."

Bartu dediğimi bile duymadı. "Ellerimin arasında," dedi ellerine bakarak. "Ufacık kalmıştı. Ölecek sandım. Hayatım bitti. Ölmez, değil mi Helin?" Gözleri umutla bana baktı. "Yaşar, değil mi? Güçlü o, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Artık kendim de dahil kimseyi kandırmak istemiyordum ama kanmaya öyle bir ihtiyacım vardı ki.

"Mutlu yaşananları kaldıramadı mı?" dedim yaşlarımı silerek. "O güçlüydü, ayakta durabilirdi. Işık'a bir şey olacağından mı korktu?"

Bartu sessizliğe gömüldü ve yeniden, bu kez sessizce ağlamaya devam etti. "Bartu," dedim nefesim kesilerek. "Ne oldu?" Sanki ona unutmak istediği bir şeyi hatırlamışım gibi yüzüme baktı. Gözlerinin içine bakarken bir cevap vermesini bekliyordum.

Kendine tanıdığı sürenin ardından, "Kaybettik," dedi. "Birini. Birimizi. Bir çocuğu." Dişlerini dudaklarına geçirdi, zorlukla başka bir nefes verdi. "Nadir öldü."

"Nadir," dedim, söylediğini tekrar ederek. "Öl..." Kalbim sıkıştı, gerive doğru kaçarak kendimi duvara yasladım. "Öldü. Nadir öldü." Onu ilk bulduğumuz anı anımsadım. Güçsüzdü, ayakta duramıyordu, nefes almakta zorlanıyordu. Herkesten korkuyordu ve en çok hayata karşı kışkınlılığı vardı. Sonra biz onu almış, hayatı sevdirmeye çalışmıştık ama severmemişti, bunu görmüştük. İyileşsin istemiştik, iyileşmemişti. Gitgide mahvoluyordu. "Nadir öldü," dedim bir kez daha ve yeniden ağlamaya başladım. "Nasıl ölür Bartu? O daha çocuk. Çocuklar ölmez ki."

Dizlerimi kendime çekip bacaklarıma sarıldığımda ağlamaya devam ettim. "Hastanedeydi," dedi. "Alevlerin arasında kaldı. Ciğerleri o kadar zehri kaldıramadı."

"Çok acı çekti mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum, söylemedi," dedi. "Ama bizimle beraberken, huzur içinde öldü. Hayatı severek ölmedi ama birini severek öldü." Ne demek istediğini anlamadım ama sorgulamadım da.

Alnımı dizlerime yaslayıp dakikalarca sessiz sessiz ağlamaya devam ettim. Bartu hemen yanıma oturup sırtını duvara yasladı. Kaç dakika ağladığımı bilmiyordum ama artık nefes almakta bile zorlanıyordum. Bitkindim, dağılmıştım, boğulmuştum. Benim de mi bilincim kapandı, yoksa kendime direnmekten mi yoruldum bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda Bartu'nun omzuna başımı yaslamıştım ve karşısında bir doktor duruyordu.

Etrafıma baktım, ardından Bartu'ya, sonra doktora. "Ne oldu?" deyip kapıya baktım. "Onlar nasıl?" Sesim kısık olduğu için duyulmuyordu. Ayağa kalktığımda Bartu da benimle beraber ayağa kalkıp, "İyiler," dedi sırtımı okşayarak. "Hatta"..."

Tam o sırada odadan Işık'ın çıktığını gördüm. Doktor başını iki yana salladığında onu durduramadıklarını anladım. İlk bana baktı,

sonra Bartu'ya ve Bartu'yla birbirlerine öyle bir sarıldılar ki sanki daha fazla ağlayabilirmişim gibi yeniden gözyaşlarım düşmeye başladı. "Bartu," deyip elleriyle yüzünü okşadı. "Şükürler olsun, iyisin," dedi ağlayarak.

Bartu, Işık'ı da alnından öptü ve o sormadan, "Mutlu da iyi olmaya çalışıyor," dedi. "Sakinleştiricilerle..."

"Nerede?" diye sordu Işık.

Bartu onu tutup Mutlu'nun yanına götürürken bir an ikilemde kaldım ve başımı eğip içeriye baktım. Yankı'nın serumunu değiştirirken hemşireyle göz göze geldik. "Girebilir miyim?" dedim zorlukla. "O benim..." ne diyeceğimi bilemedim ve en sonunda, "sevdiğim adam," diye tamamladım. "İyi mi o?"

Hemşire etrafına baktı, ardından başıyla beni onayladığında içeriye girdim. "İyi," dedi kısık sesle. "Fakat yarasını koruması gerekiyor. Mikrop kapması durumunda farklı problemlerle karşılaşabilir. Doktor daha doğru bilgi verecektir." Yatağının yanına gidip yüzüne baktım. Hemşireye başımı salladığımda, "Beş dakika sonra çıkarsan çok sevinirim," dedi. "Şu an doktorun haberi olmadan sana bu iyiliği yapıyorum." Yeneden başımı salladım ve yüzüne bakmaya devam ettim, hemşire ise çıktı.

Yüzü solgundu, dudakları hafif aralıktıydı ve saçları nemliydi. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade aradım ama tamamen ifadesizdi. Sanki ölmüş gibi ya da ölecek gibi. Yavaşça seruma bağlı olmayan elini tuttuğumda buz gibi parmaklarını hissettim. Yine ölmüş gibi. Diğer elimle nemli saçlarını okşadım, her zaman olduğu gibi gülümsemesini bekledim ya da yüzünü avuçlarımdan içine gömmesini fakat ifadesizdi. Yaşıyordu. Biliyordum. Ama ölü gibi ifadesizdi.

"Ölmeyeceğini biliyorum şu anda," dedim kısık sesle, kemikli parmaklarını daha sıkı tutarken. "Ama bir gün öleceksin diye çok korkuyorum." Başımı iki yana salladım, gözümünden akan yaşları umursamadım. "Sen ölürsen eğer ben yapayalnız kalırım, biliyor musun? Çok eksik kalırım. Çok yarım." Zihnimde anılar döndü. "Seni gördüğüm ilk gün iç sesim ne dedi, biliyor musun? *Ben bu adamı yenerim.* Bir savaş meydanıydı. *Yenerim,* dedim, *bu adamı. Onu alt ederim ve mahvederim.* Ama o zamanlar bir kalbim olduğunu bilmiyordum ya da tam olarak hissetmiyordum. Biz sizinle savaştık, Yankı. Birbirimizle savaştık. Sonra da kendi içimizde kendimizle savaştık. Ama ikimiz de kazandık. Ben

seni kazandım.” Güldüm ama yaşlar akmaya devam ediyordu. “Bence sen de beni kazandın çünkü fena olduğumu düşünmüyorum, güzel bir kazanç olmalı senin için.”

Yüzüne eğilip alnına bir öpücük kondurdum; ardından gözlerine, sonra yanaklarına, burnuna. Geriye çekildiğimde, “Ben bir hayal kurdum,” dedim. “Ve bir şeyi fark ettim. Biz seninle niye hiç hayal kurmadık, Yankı?” Parmaklarına baktım, tırnaklarının etrafı yara içindeydi. “Öleceğimizden mi korktuk, geleceğimizin olmadığından mı?” Başımı iki yana salladım. “Düşünsene, bir gün ölürsen ben senin arkandan diyeceğim ki: *Biz hayaller bile kuramadık ölümden korktuğumuz için ve o öldü.* Kaldıramam bunu, anlıyor musun? Hayallerimiz gerçekleşmese de olur, biz seninle oturup uzun uzun hayaller kuralım çünkü ben kurdum. Sen ve ben. Evliydik.” Güldüm, elinin tersini öptüm. “Bir itirafta bulunayım mı? Bir keresinde rüyam konusunda seninle iddiaya girmiştik ve sen, ‘Bu rüyayı gerçekleştiririm,’ demiştin. O rüyada biz evleniyorduk Yankı.” Elini sıkıca tuttum ve dizlerimin üzerine çöküp onunla aynı hizaya geldim. “Uyanık olsan dalga geçebilirdin ama güzel bir rüyaydı. Biz evlenmiştik. Sonu kötüydü ama gelinlik giymiştim. Sen de damatlık. İşte hayalimde de biz evliydik ve bir kız çocuğumuz vardı Yankı.”

Yüzümü avcunun içine gömdüm. İlk defa ona korkularımdan bu kadar açıkça bahsetmemin nedeni, belki de onun kendinde olmamasıydı. Çünkü o kendindeyken bahsetsem bütün bunlar için canını bile feda edebilirdi. “Ama Yankı, o hayalim de bozuldu.” Yaşlar avcunun içine düştü. “Bir fotoğraf karesiydi, o fotoğrafta sen silindin. Seninle beraber kızımız da silindi. Hayal kurmak bile yasaktı sanki bana. Sonra yapamadıklarımızı hatırladım. Mesela biz seninle neden bir kez daha bir filme gitmedik. Hiç sarılıp huzurla uyumadık da. Karşılıklı içip sarhoş da olmadık. Hiç tamamen birbirimizi hissedemedik. İçtenlikle kahkaha atmadık. Bir masaya oturup birbirimizi izlemedik saatlerce. Beraber bisiklet sürmedik.” Acıyla yutkundum. “Bisiklet sürmeyi öğrenmedim hâlâ. Saklambaç da oynamadım. Mesela birbirimize hiç yemek de yapmadık.” Ağlamaya devam ederken kalbimin acıdığını hissediyordum. “Biz seninle birbirimize âşık olsak da hiç iki âşık gibi davranamadık.”

Başımı yasladığım avcu ısındı sanki ama nedeni benim gözyaşlarım olmalıydı.

"Biliyorum, bugün ölmeyeceksin, seni ufacık bir yara öldürmez, bunu da biliyorum," dedim acıyla. "Ama bir gün ölürsen biz bütün bunları yaşamamış olacağız ve ben yarım kalacağım, sen eksik öleceksin. Aşk gerçekten yaşamadan ölme istiyorum, ölmeyeyim istiyorum. Gerçekten buruşana kadar yaşlanmamıza gerek yok, sana da bana da yaşlılık yakışmaz ama yirmi yıl yaşasak fena olmaz bence. Ve beraber ölsek. Huzurla." Başımı kaldırıp ona baktım. "Canım yanıyor çektiğin acılara," dedim nefesim kesilerken, "ve bunlara rağmen anlatmadıklarına. İçinde yaşadıklarına. Annen mi öldü gözlerinin önünde? Başka neler yaşadın? Neden hiç anlatmadın? Annen öldüğünde ben neredeydim? Sormadım mı sana? Anlamadım mı?"

Parmakları hareket edip yüzümü sevsin istedim ama bunu yapmadı. "Gördün mü annemi? Babam olduğunu söyleyen kişiyi? Birbirlerine âşık gibiler, Yankı. Gerçek bir aşk. Onlar da yaşamışlar bir şeyler ve annem onu unutmuş." Korkuyla nefesimi verdim. "Şimdi mahvolmuş durumdalar. Annem dedi ki, onun kaderini yaşarmışım. Yaşamam, değil mi Yankı? Durup düşündüğümde aslında aynı kadere sahip gibiyiz ama benim güzel bir ailem var yanımda. Sen varsın. Onun yokmuş. Yoktu, değil mi Yankı?"

Ayağa kalkıp elini bıraktım. "Bir gün benimle karşılıklı oturup bu yaşadıklarımıza gülecek ve hayaller kuracak mısın?" İki elimle yüzünü tutup yüzüne doğru yaklaştım. "Çektiğin her acı kadar seviyorum seni," dedim. "Çektiğin her acıyı geçirecek kadar çok." Dudaklarımı dudaklarına yasladım ve onu son kez gibi değil, ilk kez gibi öptüm. "Sen benim bütün zamanlarımdasın ve ben bir tek sana âşık oldum. Bir gün hafızamı tamamen kaybetsem bile kalbim sana olan aşkı hep hatırlayacak. Yaşa Yankı, ölme. Sen yaşarsan ben de yaşarım."



Mezarlıklar toprak değil, acı ve gözyaşı kokuyordu. Çocuk mezarlarının olduğu yere ise *hayal mezarlığı* denilmeliydi. Çünkü hayatını ve hayallerini yaşamamış birçok çocuk toprağın altında çürürken, yaşaması gereken birçok insan nefes alıyordu.

Hayal mezarlığı. Tam olarak oradaydık.

Bütün yaşananların üzerinden üç gün geçmişti ve o üç günün sonunda Nadir'i gömmek için buraya gelebilmiştik ama iki kişi eksiktik: Koza ve Lâl yoktu. Koza'dan üç gündür haber alınamıyordu, Lâl ise hâlâ komadaydı.

Gözlerim yanımda duran Mutlu'ya kaydı. Onu o gün gördüğümde daha önce hiç rastlamadığım bir adamla karşılaşmıştık. Bitkin, mutsuz ama her şeyden önce vazgeçmiş. Ona sıkıca sarılmıştım, bütün kalbimle; fakat o bana sarılmamıştı. Sadece bana değil, Işık'a ve diğerlerine de. Ruh gibiydi. Sadece ağlıyor ya da susuyordu. Işık ise onun yanından bir an bile olsun ayrılmıyordu.

Diğer yanımda duran Yankı ile Bartu'ya baktım. Bartu neredeyse her gün, her saat Lâl'in yanındaydı. O üzerini değiştireceği zamanlar biz Lâl'in yanına geçiyorduk ama ben henüz buna cesaret edememiş, kapıda beklemiştim çünkü onu bir kez daha o halde göremezdim, hazır değildim.

Yankı o gün kendine gelmişti. Hem de ben onun yanından ayrıldıktan on dakika sonra. Yarası hâlâ tamamen iyileşmemişti ama buraya gelmeyi istemişti. Bütün olanlardan sonra hiç karşılıklı oturup konuşmamıştık, halimiz de yoktu ama gözlerini açtığında ilk söylediği isim benim isimimdi, bunu hemşire söylemişti. "Helin," demişti. "Sizsiniz, değil mi? İlk sizi sordu."

Bir eliyle elimi tutuyordu, diğer eliyle ise Ferda'nın elini.

Ferda. Bartu anlatmıştı, Nadir gitmeden önce Ferda'ya iyi bakmamız gerektiğini söylemişti. Ferda ve yetiştirme yurdunda kalan bazı çocuklar bizimle gelmek için ısrar etmişlerdi. Geride duruyorlardı. Olayı anlayanlar ağlıyor, anlamayanlar ise çözmeye çalışıyordu.

Ama hepsinin bildiği bir şey vardı: Nadir ölmüştü.

Yankı bunu Ferda'ya söylerken, "Öldü," dememişti; "Gitmesi gerekiyor," demişti.

"Nereye?" diye sormuştu Ferda.

"Çok uzaklara," demişti Yankı.

"Masallardaki gibi mi?"

"Evet, Ferda, masallardaki gibi."

"Peki geri gelecek mi?"

"Hayır, Ferda, gelemeyecek çünkü o bir masalın içinde yaşıyor artık. Bana söz ver, büyüdüğünde onu herkese anlatacaksın." Ferda kaşlarını kaldırmıştı. "Bir kahramandan bahsedeceksin, adı Nadir olacak." Ferda

dudaklarını bükmüştü ama onu anlamıştı da.

“Peki o masalın içinde ben de olabilir miyim?” diye sormuştu Ferda.

“Sen zaten Nadir’in masalının baş karakterisin, Ferda. O masalda sen istediğin gibi prensessin.”

“Nasıl yani?”

“Büyüdüğünde sana anlatacağım bunu.”

“Büyüyene kadar yanımda mı olacaksın? Ya gidersen?”

“Hep yanında olacağım Ferda.” Gözleri bana dönmüştü ve Ferda’nın saçlarını okşamıştı. “Nefes aldığım sürece, elimden geldiğince. Ben burada olacağım. Senin için ve sizin için.”

Şimdi yanımdaydı ve Yankı’nın elini tutuyordu. Anladığını biliyordum ama Yankı da onu kandırmaya çalışmamıştı zaten. Yine de ağlamadı ve sakince toprağın atılışını izledi. Nadir’in ölü yüzünü ben göremedim ama kefenin içinde ufacık bedenini görmek bile bütün hayatımı karartmaya yetecek bir görüntüydü. Sessiz gözyaşlarımı Ferda’dan gizlemeye çalışıyordum ama başarısızdım.

Arkada evsiz kalan çocuklar da öyle.

Güvenli olsun diye yetiştirme yurdunda kalamıyorlardı; onlara boş yer temin edene kadar mahalle sakinlerinden bazıları evine almıştı, bir kısmını da Sokak Nöbetçileri’ne ait olan küçük kulübelere yerleştirmiştik.

Mutlu dizlerinin üzerine çöktü ve Işık da onun yanında durdu. Ellerini toprağın üzerinde gezdirdi, ağlamaya devam etti. Hiçbir şey söylemedi, zaten neredeyse hiç konuşmuyordu. Bartu da onun yanına eğildiğinde herkesin sessiz ağlayışlarını hissedebiliyordum.

Yankı dışında. Kendisini engellediğini görebiliyordum ama hem benim elimi hem Ferda’nın elini öyle sıkı tutuyordu ki bunu ikimiz için yaptığını anlayabiliyordum.

Ferda, Nadir’e ait olan küçük defteri tutarken, “Şimdi Nadir o toprağın içinde mi masalına devam edecek?” diye sordu Yankı’ya ve bana.

Yankı gözlerini mezardan ayıramazken, ben, “Evet, Ferda,” dedim titreyen bir sesle.

“Ama orası karanlık, değil mi?”

“Hemen altında aydınlık var, Ferda. Biz göremiyoruz.”

Ferda kaşlarını çatıp bana baktı. “Ama orada nasıl yaşayacak?”

“Masalarda her şey mümkündür ki.”

Susup mezara baktı, sonra defterine. Aklından her ne geçiyorsa du-

daklarının büküldüğünü gördüm ve Yankı'nın elini bırakmak istedi. Yankı donuk bakışlarını mezardan ayırmıyordu. En sonunda, "Yankı," dediğimde bakışlarını bana çevirdi. "Bırak," dedim Ferda'nın elini göstererek. Şaşkınlıkla elini bıraktı ve Ferda, mezarın yanına, hemen Mutlu'nun dibine gitti.

"Tutma kendini," diye fısıldadım ona. "Bu seni daha kötü yapacak." Başını iki yana salladı, ardından yeniden bana baktı. Elimi bırakıp beni göğsüne çektiğinde alnıma bir öpücük kondurdu uzun uzun. Derin bir nefes alıp saçlarımdan öptü. Kollarının arasında ısındığımı hissettiğimde başımı kaldırıp ona baktım ve bir damla yaşın yanağından süzülüğünü gördüm. Hızla başını çevirip bunu benden gizledi. "Mucizeler," dedim.

"Sus," dedi sadece. "Hazır değilim."

Mucizeler, çocuklar için işlemedi diyecektim ama izin vermedi.

Yıkılmayan tek duvar olmaya çalışıyordu ama Yankı Sarca'nın çoktan parçalandığını görebiliyordum.

"Ama orada hiç nefes alamaz ki Nadir," dedi bir anda Ferda; hepimizin bakışları ona döndü. "Nadir nefes almakta zorlanıyordu. Orada hiç nefes alamaz ki." Gözleri Yankı'ya döndü. "Nefes alamaz o orada. Çıkarın onu oradan. Boğulur orada."

Yankı yanına ilerledi ve dizlerinin üzerine çöküp onu kendine çekti. "Artık nefes almasına gerek olmayan bir yere gitti."

"Öldü, değil mi?" dedi Ferda. "Ölüm bunun adı." Mutlu ellerini saçlarına geçirdi ve ağlayarak mezarın başından ayrıldı. Işık peşinden gitmek istedi ama Barru onun omzuna elini koyup durdurdu ve Mutlu'nun arkasından ilerledi. Mutlu'nun çöküşü, kimsenin çöküşüne benzemiyordu ve benzemeyecekti de.

Yankı Ferda'ya hiçbir yanıt vermedi ama onu kendine çekip sarıldığında Ferda'nın da ağladığını gördüm. Diğer çocuklar mezarın başından ayrılınca, artık geriye dördümüz kalmıştık. Yankı'yla göz göze geldiğimizde, elinde sıkıca defteri tutup ağlayan Ferda'yı göstererek, "Görür," dedim sessizce.

Yankı başını salladı ve onu kucaklayarak zorlukla kaldırdı. Yara izi hâlâ acıyordu, bunu biliyordum ama arabaya doğru dik yürümeye devam etti.

Işık ve ben orada kaldığımızda, Işık çöktüğü yerden doğruldu ve ellerini aşağıda sıkıca bağladı. İkimiz de sessizce mezara baktık. İkimizin de ağzını bıçak açmadı. En sonunda ben ona dönüp, "Mut-

lu,” dedim. “İyi olacak.” Işık hiçbir cevap vermeden mezarlığa bakmaya devam etti. “Seninle hiç konuşamadık,” dedim acıyla. “Harun’la ne konuştuğun orada bilmiyorum ama o kötü biri ve...”

“Çocuğumun olması imkânsızmış, bunu biliyor muydun?” diye sordu mezara bakarken.

“Hayır,” dedim acıyla ve vücudumu ona çevirdim. “Hayır, bilmiyordum.” Işık bakışlarını bana çevirdi ve gözlerimin içine baktı, doğruluğunu test etmek için. “Bilmiyordum,” dedim yeniden. “Ne zaman kesinleşti?”

“Zaten kesinmiş.”

“Nasıl yani?”

“Harun Aktan söyledi,” dedi tiz bir sesle. “Zaten kesinmiş, benden gizliyorlarmış.”

“Işık,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Ona inanma, o yalancı biri...”

“Kendi doktorum dışında başka doktora gittim, Helin,” dedi net bir sesle. “İmkânsızmış. En başından beri. Bana söylememişler, saklamışlar.” Kollarını vücuduna sardı ve gözlerinden akan yaşı ne engelledi ne gizledi. “Çocuğumun olması, Nadir’in yaşaması kadar imkânsızmış gerçekten.” Acıyla yutkunduğumda nefesini verdi. “Küçücük bir çocukken bile muhteşem bir anne olma hayalleri kurdum ve ilk önce kendi kardeşimin annesi oldum, sonra başka çocukların. Yine de istedim ki benim de hayal kurmaya hakkım olsun, bir çocuğa sahip olayım. Ama bu hak ellerimden alındı.” Gözlerine öfke bulaştı. “Hem de bir oyun uğruna, bir adamın intikam oyunu uğruna.”

Koza.

“Işık...” dedim ama devamını getiremedim. “Bilemezsin.” Kelimeleri toparlayamadım ve aklıma ilk geleni söyledim. “Eğer o emri veren Koza ise emin ol, onu ben de asla affetmem ama eğer o değilse...”

“Affedersin her türlü çünkü o senin abin ama benim hiçbir şeyim.” Çenesini havaya kaldırdı. “Ve onun uğruna, benim hayallerim bu mezarlığın içine gömüldü.”

“Bilemezsin,” dedim bir kez daha. “Ama bunu öğrenebiliriz. Bak, dinle, Caner yaşıyor.” Bir tepki vermesini bekledim ama vermedi. “Onu buluruz, yalan söyleyeceğini düşünmüyorum. Doğruları bana anlat. Emri kimin verdiğini öğreniriz ve...”

“Bütün bunlar bittikten sonra Mutlu’yu alıp gideceğim,” dedi Işık lafımı yarıda keserek.

“Ne?”

“Artık dayanamıyorum.” Dik durmaya çalıştı ama zorlanıyordu. “Gücümü kaybediyorum, benliğimi ve en önemlisi Mutlu mahvoluyor. Bütün bunların içinde yok oluyor, yok oluyorum. Eğer kalırsam Helin,” gözleri bana döndü, “eğer kalırsam herkesin canını yakan o intikamı hepimiz görürsünüz ve ilk canı yananlardan biri sen olursun çünkü Koza senin abin. Bir tercih hakkım var. Ya mahvedeceğim ya da çekip gideceğim.” Korkuyla ona baktım. “Ben de gitmeyi tercih ediyorum. Bütün bunların ardından, o adama kıyameti yaşattıktan sonra çekip gideceğiz kardeşimle.”

“Işık...”

“Ve bir daha kimseyle görüşmek istemiyorum.”

“Işık, bunu...”

“Çünkü görüşürsem aynı acıları hissedeceğim.” Geriye çekilip yeniden bana baktı. “İyi hatırlamak istiyorum bu aileyi; acıyla değil, acılarımla değil. Güçsüzlüğüm yerine, gücümü tercih ederim.” Arkasını dönüp yürümeye başladı. Yankı’nın geldiği arabaya değil, Bartu ile Mutlu’nun olduğu arabaya.

Onu takip ettim ama yetişemedim, seslensem de dönüp bana bakmadı. Arabaya bindiğinde Bartu gaza bastı ve bana söyledikleri, ikimizin arasında sessiz bir sır olarak kaldı. Emindim, ilk söylediği kişi bendim ve söylediği ikinci kişiyle yıkım başlayacaktı.

Gidecekti. Sokak Nöbetçileri’ni parçalayan ve dağıtan o hamleyi ilk Işık yapacaktı. Tarih tekerrür mü edecekti?

Arabaya bindiğimde Yankı sürücü koltuğundaydı ve Ferda arkadan pencereden dışarıya bakıyordu. “Ne oldu?” dedi yüzümü gördüğünde. “Bir şey olmuş.”

“Koza’dan hâlâ haber yok, değil mi?” dedim sakın bir sesle emniyet kemerini takarken.

“Hayır,” dedi. “Ona ulaşmaya çalıştım ama ulaşamadım.”

Başımı sallayıp, “Eve sür,” dedim.

“Eve mi?” diye sordu. O olaydan sonra eve girmemiştik, otelde kalıyorduk.

“Evet,” dedim net bir sesle. “Koza orada, kırmızı ışıklı odada. Çünkü onun yerinde olsaydım ben de oraya giderdim.”

10.

ŞEFKAT

Evin içindeki koku, Sokak Nöbetçileri'nin o huzurlu kokusundan çok uzaktı. Sanki ev artık yabancılaşmıştı çünkü camlar yerdeydi, duvarlar delik deşikti ve koltuklar parçalanmıştı. Ama bunların dışında, sıcacık gördüğüm o evin içi buz gibiydi.

Yankı beni eve bırakmış ama Koza'yla ikimizi yalnız bırakmak istediği için diğerlerinin yanına gitmişti Ferda'yla beraber. Bartu hastaneye geçmişti. Mutlu ve Işık, Mutlu'nun yeniden sakinleştirici alması için doktora gitmiş olabiliyorlardı çünkü o artık sakinleştiricilerle ayakta kalabiliyordu.

Koza. Onun burada olduğunu hissedebiliyordum; hissetmekten öte, biliyordum.

Nereden bildiğimi sayfalarca anlatabilirdim ama elimi kalbime koyduğumda bile onun sesini işitebiliyordum. Buradaydı, kendini ait hissettiği ve en çok korktuğu yerde. "Işıklar," demişti bana. "Işıklar bizim ortak noktamız." Şimdi o ortak noktamız olan yere gidiyordum; ben artık korkmuyordum ama o korkuyordu, biliyordum.

Lâl'in kapalı fotoğraf odasının önünde birkaç saniye bekledim, ardından kapının kolunu çevirdiğimde kilitli olmadığını gördüm. *Orada*, dedim kendi kendime ve kapıyı tamamen açtığımda onu gördüm: Koza'yı. Poyraz'ı. Abimi. Askeri olduğum kişiyi. Beni büyüten kişiyi. Beni bütün acılarıyla, acılar içinde büyüten kişiyi.

Sigara içiyordu. Sırtı kapıya dönüktü, pencereden dışarıya bakıyordu fakat kırmızı ışıklar, onu olduğundan daha ufak göstermişti. Belki de ben onu burada çocukluğuyla beraber bulacağımı düşünmüştüm.

Birkaç saniye o kırmızı ışıklara baktığımda korku değil güç hissettim. Hatta öyle bir güç ki zamanında kırmızı ışıklardan kaçarken, şimdi o ışıklara kaçmak isteyeceğimi fark ediyordum. Bu güç,

geçmişim boyunca dizlerinin üzerine çöküp ağlayan çocukluğumun bana bir hediyesiydi.

Ufak adımlarla içeriye girdiğimde omzunun üzerinden bana baktı ve şaşırıp yeniden önüne döndü.

Lâl'in son çektiği fotoğraflar ipe asılıydı. Gözlerim fotoğrafların üzerinde gezinirken özlemi, Lâl'e karşı duyduğum o anne hissini yeniden anımsadım.

Bir fotoğrafta Bartu'yla birbirimize bakıp gülüyorduk, başka bir fotoğrafta Bartu yalnız başına oturmuş televizyon izliyordu, gözleri dalgındı. Başka bir fotoğrafta Mutlu ve Işık sarılıp uyumuştular. Bir fotoğrafta Yankı pencereden dışarıya bakıyordu.

Bir fotoğrafta ise Koza vardı. Haberi yoktu, belki de vardı, bilmiyordum ama dikkatlice bir noktaya bakıyordu ve Lâl onun da fotoğrafını çekmişti.

Koza'nın fotoğrafını asıldığı yerden çıkarıp yanına ilerledim. Pencere kenarına, hemen yanına gittiğimde hava neredeyse kararmak üzereydi ve karlar son tanelerini döküyordu. Artık mart ayı gelmişti, kapıdaydı. Bu kış yağın bütün karlar, sanki bizim de içimizdeydi.

Yanında durdum ve bir süre onunla beraber dışarıyı izledim. Karları. Sonra sokak lambasının ışığı yandı, ona baktım. Kırmızı ışıklara sırtımızı döndük ama geçmiş hemen oradaydı, ikimiz de biliyorduk.

İlk konuşan o oldu. "Beni bulacağını biliyordum."

"Çünkü geçmişimiz ortak," diye devam ettim. Gözlerimi ona çevirdim ama o bana bakmaktan kaçındı. Gözleri uykusuzluktan kızarmış olmalıydı, ağladığını düşünmek istemiyordum. Saçları dağınıktı, üzerinde hâlâ günler önceki o kıyafet vardı. "Kaç gün daha burada kalacaksın?"

Sigarasını söndürür söndürmez yenisini yaktı. Sanki o sigaraları kendinden nefret ettiği için yaktı; o merdiven basamaklarında yanımda keyif sigarası içtiği için ya da Harun Aktan aynısını yaptığı için.

"Korkularım geçene kadar," dedi kısık sesle. "Ama geçmiyor." Alaycılık yoktu, labirent gibi cümleler yoktu. Netti, kendinden emindi. Ama emin olmak istemediğini biliyordum. "Korku insanı güçsüz kılıyor, Helin. Ben onun karşısında bir çocuk kadar güçsüzüm."

"Çünkü o hâlâ çocukluğunda, Koza." Omzum omzuna dokundu, ona baktım ama o dışarıyı izlemeye devam etti. "Bir çocuk gibi güçsüz

hissedebilirsin ama senin çocukluğun güçsüz değildi. İkisi arasında fark var.”

“Sen nereden biliyorsun ki benim çocukluğumu?” Kibirli bir yanıtı ama altında yatanları anlıyordum.

“Biliyorum elbette,” dedim yüzünü inceleyerek. “Çünkü o çocuk benim kurtarıcılarımdan biriydi. Sapsarı saçlarını da üstündeki kiri de unutamam. Çabaladın. Her şeye rağmen. Benim için geldin, benim için çabaladın...”

“Ve senin için kendimi feda ettim.” Kaşlarımı kaldırdım. “Ama sonra büyüdüm, bu adama dönüştüm. Büyüdükçe küçüldüm sanki. Biliyor musun Helin, ben küçükken daha cesurdum. Onun karşısında dimdik durur, her tokadında başımı eğmemeye dikkat ederdim. Ağlamamaya çalışırdım, “Işıklardan korkmuyorum,” derdim. Her karşı çıktığımda biraz daha döverdi beni ve biraz daha nefret ederdi.” Sigarasından derin bir nefes çekti. “Ama sonra büyüdüm. Büyürken de bu adama dönüştüm. Nefreti hissettim, öfkeyi, intikamı ama en çok onu hissettim içimde. Durup düşünüyordum, ona benziyor muyum, diye. Şimdi görüyorum ki o olmuşum. Büyüdükçe cesaretimi kaybettim ama sadece o kadar değil, kalbimi de kaybetmişim. Kalbimin yerine onun kalbini koymuşum.” Bakışlarını yavaşça bana çevirdi, sanki ilk defa dikkatlice bana baktı. “Anlıyor musun beni Helin? Anlar mısın peki beni?”

“Anlarım,” dedim. “Seni en iyi ben anlarım Koza.”

“Nasıl yapıyorsun peki?” diye sordu.

“Neyi?”

“Onun karşısında güçlü durmayı. Bu ışıklardan korkmamayı. Boynun eğmemeyi.” Başını iki yana salladı, gözlerinin dolduğunu gördüğümde başka yöne baktı. Koza’nın gözleri doldu. “Nasıl başa çıkıyorsun geçmişle? Her şeyden önce, nasıl bu kadar saf kalabildin?”

“Ben mi?” dedim şaşkınlıkla. “Ben mi saf kaldım Koza?”

“Evet, sen,” dedi düşünmeden. “Kime kötülük yaptın şimdiye kadar?” Kaşlarımı kaldırdım. “Benim ya da diğerlerinin emirleri dışında kime kötülük yaptın Helin?” Sigarasını içmeye devam etti ve biter bitmez yenisini yaktı. “Ben kötüymüşüm, seni de kendi yanımda kötülüğüme ortak etmeye çalışmışım, bunu şu an fark ettim. Tam gözlerinin içine bakarken. Daha önce hiç böyle dikkatli bakmamıştım. Saf kaldın sen, ben seni kötülüğe bulaştırmaya çalıştım ama yine değişmedin.”

Derin bir nefes aldım ve omzumu bir kez daha omzuna yaslayıp boş sokağa bakarak, "Sana bir şey anlatacağım, izin verirsen," dedim.

"Her zaman," dedi.

"Bu evdeki ilk gecemi bu odada geçirdim." Bakışlarının bana döndüğünü hissettim ama bakmadım. "Elbette onlar bu ışıklara olan korkumu anlayamazlardı; Yankı zaten kim olduğumu bilmiyordu eğer bilseydi bu odaya sokmazdı ama hiçbirisi bilemezdi kırmızı ışıkların bizim üzerimizdeki etkisini." O ilk günü getirdim gözümün önüne. "Gece boyunca, Koza, gece boyunca atak geçirdim. Kâbuslar gördüm, kendimi mahvettim ama bu odadan çıkamadım. Sen hiç çocukluğunu karşında gördün mü bilmiyorum ama ben o gece, bu odada çocukluğumla beraberdim ve o ana kadar kendimle bile dönüp konuşmadıklarımı Sokak Nöbetçileri'nin bana verdiği günlüğe yazdım. Yani günlüğümün ilk sayfasını çocukluğuma ayırdım; şimdi o satırları yeniden okusam bu olduğum kadını tanıyamam ama sen okusan ne hissettiğini anladığımı bilirdin."

Sokak lambasına baktım. "Sonra bir kez daha girdim bu odaya yüzleşmek için ama başaramadım. Güçsüzdüm ve çocuktum. Saçlarımda onun elleri vardı; dayanamadım, makası alırsam kendi bileklerimi keserim sandım, Yankı'ya saçlarımı kestirdim. O günden sonra olmalı ki Harun Aktan'ın mektuplarını okumaya başladı; o gün acıdan ölmediysem bir daha ölmem." Sustum, o gün hissettiklerimi yeniden hissedemedim ama eski bir anı gibi gözümün önünde canlandığında dönüştüğüm kadına şaşırdım.

"Peki, nasıl geçti?" diye sordu Koza, sesinin titrediğini işittim. "Çünkü bu şekilde..." duraksadı ama susmadı. "Çok acıtıyor. Çok, Helin."

"Sevdim, Koza," dedim sakın bir sesle. "Kapılarımı açtım. Her duyguya. Acıya, şefkate, merhamete, sevgiye, aşka," ona döndüm, "kardeşliğe... İstenmesem de kardeşliğe inandım." Gözünden bir damla yaş aktığında içimin titrediğini hatta parçalandığını hissettim. "Ben de geçtiğini bilmiyordum, Harun'u görene kadar. Karşımda dikilip o kırmızı ışıklı odada bana bakana kadar."

"Yaktı mı canını çok?"

"Yaktı."

"Eskisi gibi mi yaktı peki?" dedi büyük bir korkuyla.

"Hayır," dedim. "Bu kez güçlüydüm, sadece teğet geçti, sevdiklerim için canım yanar artık sadece benim."

"Nasıl Helin? Yıkılmadan nasıl güçlü kalabildin karşısında?"

"Güç, her zaman ayakta durmak demek değildir Koza. Sen bunu yapmaya çalışıyorsun. Güç, ayakta duramadığın zamanlar için de direnmek ve savaşımdır. Sen ayakta duramadığın zamanlara küsüyor, kızıyor ve öfke kusuyorsun. Sonra insanlara acı çektiriyorsun. Sevdiğin veya sevmediğin." Başımı iki yana salladım. "Ve kazansan da kaybediyorsun. Hep de kaybedeceksin."

Bakışlarımı ondan ayırdım çünkü gözlerinden yaşlar süzölmeye devam ediyordu. "Hiç mi kazanamayacağım?" diye sordu. Bunu sanki benim için sordu ya da ben öyle algılamak istedim.

"Bazen kazanırsın," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Mesela Yankı'yla birbirinizi yeniden kazandınız." Başını salladığını hissettim. "Ama Işık'ı tamamen kaybettin." Duraksadı. "Lâl'i de öyle." Gözlerimi ona çevirdiğimde çenesinin kasıldığını ve öfkenin yeniden bünyesine uğradığını gördüm. Elimde tuttuğum fotoğraf karesini kaldırıp ona gösterdim. Gözleri fotoğrafa kaydı, birkaç saniye bakmasının ardından başka bir sigara daha yaktı. "Onu da kaybetmek üzeresin ya da o seni kaybetmek üzere, bilmiyorum ama seni seviyor." Başımı aşağı yukarı salladım. "Fakat bazen sevgi, kazanmamıza yardımcı olmaz."

Beklemiyordum ama, "Sen peki?" dedi. "Sana neler yaptım?"

Gölümsedim. "Birçok şeyi ama bana en kötü etkin neydi, biliyor musun? Hayallerimi yıktın. Sanıyordum ki abimsen beni seversin, yanımda olursun, benimle olursun. Ama sen beni bir silah gibi kullanmışsın; yetmemiş, askerin yapmışsın; o da yetmemiş, bir kumar masasına oturtmuşsun." Yüzümü buruşturdum. "Beni kurtardın küçükken ve sonra ne olduysa benden nefret ettin. Yetmedi, bir kez daha beni buldun. O zaman beni bulmanın nedeni, bir hayvan gibi eğitmek için miydi Koza?" Bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdim, boş sokağa bakıyordu. "Bir hayvan gibi eğitildim ben, senin emirlerinle. Acıya bağışıklık kazanmayı Ekip'teyken öğrendim. Pansumanı da. Nefreti de. İşkenceyi de. Ruhsal yıkımı da."

"Helin," dedi acıyla ve başka yaşların süzöldüğünü gördüm.

"Ama dövüşmeyi de Ekip'ten öğrendim, kendimi korumayı da. Silahları kullanmayı da. Sessiz kalmamayı da. Sevmeyi öğrenmedim, seilmeyi de ama ait olmayı öğrendim. Ekip'e aittim, bir evim vardı mesela. Yuva değil, ev ama oraya aittim." Gözlerinin içine baktım.

"Bunları da sen öğrettin bana. Ama isterdim ki Koza, bir abi gibi öğret bana bunları, siyah perdenin arkasında değil. Sen senelerin acısını kardeşinden çıkardın. Ne yaşattıysan beni büyüttü ama bu kadar acı çekerek büyümeyi istemezdim."

Sustu, hiçbir şey diyemedi.

"Yine de," dedim, "bana biraz da olsa sevgini gösterseydin beni kazanamazdın ama seni affetmenin yollarını belki bulabilirdim. Ben senin gözlerinin içine baktım ilk günler, sen beni silah gibi kullandın. Bilmek istiyorsan şu an Sokak Nöbetçileri'ni de parçalayabilecek güce sahibim. Bunu da kazandın. Kutlu zaferin. Askerin başarılı oldu ama bir şeyi yine unuttun: Seni de parçalayabilecek gücüm var artık."

"Ama yapmazsın," dedi kısık sesle ve yanaklarını bir çocuk gibi sildi. "Değil mi?"

"Merdivende oturuyordum, ağlıyordum, mahvolmuştum," dedim net bir sesle. "Ve sen karşımda bir keyif sigarası içmiştin, hatırlıyorsun, değil mi?"

"Helin..." dedi acıyla.

"İşte o gün seni bitirmek için kendime yeminler ettim ve o gün kardeşliğimizden vazgeçtim." Elimi cebine atıp sigara paketini çıkardım. İçinden bir sigara aldım, dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve ucunu yakıtım. Derin bir nefes çekip dumanı havaya üfledim. "Ama yine de seni parçalayamam Koza çünkü bu sigarayı senin gibi keyif için değil, sana ortak olmak için yaktım. Ben senin gibi olamam. Ben bu bağa ihanet edemem."

Sessizliğe gömüldük, o sessizlikte ikimiz de o merdiven basamaklarındaydık, bunu biliyordum çünkü Koza'nın pişmanlığı tam yanımdaydı. Benim ise kalp kırıklığım.

"Bir gün ben de sana günlüğümün ilk sayfasını okutmak istiyorum," dedi Koza birkaç dakika sonra. "Ama ikimiz de kurtulduğumuzda."

"Nasıl yani?"

"Çocukken günlüğüne yazdıkların ya güzel anılardır ya da büyük acılardır çünkü çocuklar bu ikisini asla unutmazlar," dedi ağlamaya devam ederken. "Bu yüzden sadece bir cümle bile seneler sonra hem intiharımız hem kurtarıcımız olabilir." Benim intihar mı yoksa kurtarıcı mı olduğumu bilemedim ama bana kurtulmak istiyormuş gibi bakıyordu.

"Sen benim günlüğümün ilk sayfasısın küçük kardeşim."

Küçük bir çocuk gibi karşımda ağlarken yüzüne baktım ve beraber büyüseydik nasıl bir hayatımız olurdu diye merak ettim. Sadece bu da değil, Ekip'e üye olduktan sonra bana kendini gösterseydi nasıl olurduk, onu da merak ettim.

Her şeyden önce, abi kardeş oldukları hali merak ettim Helin ile Koza'nın.

Benim için Harun'un karşısına geçip bıçak çektiğinde kaç yaşındaydı? Peki ya annem için savaşmaya çalıştığında? Ondan bahsetmiyordu çünkü o acı, bütün bu acıların yanında en kötüsüydü.

"Sana bir şey itiraf edeceğim Koza," dedim elimdeki sigaraya bakarak. "Sana çok kırgınım; hiç ummayacağın ve tahmin bile edemeyeceğin kadar hem de." Sigaradan büyük bir nefes çektim. "Ama bazen çok korkuyorum, biliyor musun? Ya bana abim olduğun konusunda yalan söylediyse diye." Sigaradan son nefesimi çekip söndürdüm. "Ne yaparsan yap, kırılan kalbimin bir tarafı, senin benim abim olduğunu fark ettiğinde sıcacık oluyor."

Çenesini aşağıya indirdi ve bu kez omuzları sarsılarak ağlamaya devam ederken, "Ben senin gerçekten abimim," dedi. "Ben o adamın ve Helin'in oğluyum."

Bir tarafım, *ona sarıl*, dedi. Diğer tarafım kırık kalbiyle savaştı. Ona bütün limanlarımı açabiliyordum ama dalgaların arasında boğulduğumu da unutamıyordum.

Yine de dayanamadım ve ona yaklaşıp ellerimle akan yaşlarını yavaşça sildim; şaşkınlıkla gözlerini açtığında, "Kurtulacağız Koza," dedim. "Kurtulacağız Poyraz. İşte o zaman, sen bana günlüğünün ilk sayfasını okutacaksın ve her şey daha farklı olacak." Akan her yaş avuçlarımın içine sakladım ve o ağlamaya devam etti. Küçükken de yan yana olsaydık silerdim onun gözyaşlarını ve o da belki silerdi ama zaman geçmişti. Biz büyümüştük, acılar çekmiştik ve artık kimse eskisi gibi olamazdı.

Ruhumuzdaki çocuklar ise arada sırada böyle ortaya çıkacak, birbirlerine bakacaklardı.

Dakikalar sonra gözyaşları sessiz nefeslere dönüştüğünde ve *yanak*ları kurduğunda yeniden sokağa baktım. "Işık'ı kaybettim, değil mi?" diye sordu.

"Bu bir kayıptan daha fazlası bence," dedim. "Sen onu mahvettin."

Hiçbir cevap vermedi. Söylemeyi düşündüm Işık'ın gideceğini ya da öğrendiğini ama bunu söyleyecek kişi ben değildim, Işık'tı. Bir yandan da ona daha fazla acı yüklemek istemiyordum. Hatta yüzündeki ufacık gülümsemeden bile sorumlu olmak için her şeyi yapabilirdim.

Omzumla omzunu itekleyip gülümsemeye çalıştım. "Ondan hoşlanıyorsun," dedim onun gibi alaycı yaklaşarak.

Koza burnunu çekti. "Ben kimseden hoşlanmam."

"Kendinden bile mi?"

"Kendime âşığım."

"Yalancı."

Sırıttıktan sonra gözlerini devirdi ve bir kez daha burnunu çekti. "Hoşlandığımı nereden çıkardın?"

"Merhaba uzaylı," dedim yüzümü buruşturarak. "Ben de artık duyguları tanıyabiliyorum."

"Ne demek yani tanıyabiliyorum? Yani bu ne demek oluyor? Ben de insanlardan hoşlanıyorum, demek mi bu? Mesela Sonuncu'dan hoşlanmak mı bu? Nedir yani bu?"

Kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda kaşlarını çatı. "Şaka mı yapıyorsun yoksa gerçekten Yankı'yla olmamı istemiyor musun?"

"O pezevenk bakışlı götün sana böyle âşık olmasına tahammül edemiyorum," dedi. "Ama maalesef sana çok âşık."

"Ha yani âşık olmayıp rol yapsaydı..."

"Onun kafasını koparırdım," diye karşılık verdi.

"O zaman derdin ne?" diye sordum. "Sadece gıcıklık etmek mi?"

"Anlamıyorsun," dedi. "O şimdi sana âşık, sana sarılıyor falan, bilmem neler. Sana başka bir şeyler..." Gözleri kocaman açıldı. "Hayır ya. Yok, yok, olmaz."

"Ne?"

"Bu şimdi seni alıp, çekip gider mi buralardan?"

"Neden gitmeyelim?"

"Ee ben? Bana ne olacak?"

Kahkaha attığımda, "Ne?" diye tepki verdim. "Senin ne işin var?" Hiçbir cevap vermedi ve bir daha burnunu çekti. "Anlamıyorum seni. Hayır, seni tanımasam beni paylaşamadığını düşüneneğim."

“Paylaştığımı kim söyledi?” Gözlerimi açıp ona baktığımda bakışlarını kaçırdı. “Yani ne bileyim... Yine de çekip gitmek, uzaklaşmak falan pek insani olmaz. Bilginiz olsun.” Kısa bir suskunluğun ardından devam etti. “Edepsizlik bu.” Kaşları bir daha çatıldı. “Terbiyesizlik.”

Göz ucuyla ona bakıp, “Bartu abim bize hep destek, sağ olsun,” dedim. “Olmadı onu da yanımızda götürürüz.”

“Yazık ya,” dediğinde pencerenin kenarından uzaklaştı ve o korktuğu kırmızı ışıklı odada aslında şu an korkmadan durduğunu fark edemedi ama ben gördüm. Aslında benden daha güçlüydü. “Utanmasanız Yankıcanlar ve Helinhanlar...”

“Ah,” dedim elimi kalbime götürüp odanın dışına yürüyerek. Böylelikle onu da buradan çıkaracaktım. “Kismetse eğer beşiz düşünüyoruz.”

“Oha,” dedi hiddetle ve arkamdan odadan çıktı. “Siz oturup böyle terbiyesiz şeyler mi konuşuyorsunuz?” O konuşurken dikkati dağılmıştı ama ben çoktan kırmızı ışıklı odayı kilitlemiş ve anahtarı cebime atmıştım.

“Çocuk yapmanın nesi terbiyesizlik Koza?”

Merdivenlerden inerken o da peşimden takip etti. “Ben ciddiym yalnız.”

“Tek derdin ben ve Yankı mı?” Arkamı dönüp ona bakarken kollarımı önümde bağladım.

“Sayılır,” dedi. “Bir de Yankıcanlar ve Helinhanlar.”

Bir kez daha kahkaha attığımda, “O halde sana yeni bir dert ekleyeceğim,” dedim.

“Dur bir oturayım,” deyip mutfaktaki sandalyeye oturdu. Şaşkınlıkla onu izlerken, birkaç derin nefes verdikten sonra, “Tamam, söyle,” dedi. “Kaç aylık?”

“Koza!” Yüksek sesli bir kahkaha atıp omzuna sert bir yumruk geçirdim. “Hamile falan değilim.” Rahatlamış bir nefes verdi. “Ama sana işim düştü.” Kaşlarını merakla kaldırdı. “Aslında diğerlerinden yardım isteyebilirdim ama kendilerinin hatırlayıp hatırlamayacaklarını merak ediyorum, o yüzden seninle plan yapmamız gerek.”

Koza gözlerini kıstı. “Konu ne?”

“Yankı’nın doğum günü geliyor,” dedim. Şaşırmasını bekledim ama elbette ki o da unutmamıştı. “Bu zamana kadar hep unutulmuş ve kendisi de önemsemiyor. Yani öyle gösteriyor ama bence çok mutlu olur.”

“Ben hiç unutmadım,” dedi.

"Bunu biliyorum," dedim. "Ben artık hiçbir günü atlamak, hiçbir mutluluğu arka plana atmak istemiyorum. Belki de hep beraber son mutlu günümüz olacak onun doğum günü." Neden böyle söylediğimi anlamadı ama benim aklımda dönen, Işık ve Mutlu'nun gidecek olmasaydı. Bunun dışında ölüme artık kendimi daha yakın hissediyordum; ne olursa olsun, her mutlu gün değerlendirilmeydi. "Bu yüzden ona hiç unutamayacağı bir doğum günü yaşatmak, o günü hepimiz için harika kılmak istiyorum. Herkes dağılmış durumda. Ben dağıldığımda onlar beni toplamıştı, bu kez ben toplayayım istiyorum." Elimi öne uzattım. "Eğer benimleysen *patron*, elimi sık ve planlarımızı yapmaya başlayalım." Ekip'te ona patron derdik, aslında şaka yapmak istemiştım ama yüzü düştü.

Ayağa kalkıp elimi sıkı. "Seninleyim *minik*," dedi sakince. "Bir kerelik de ben senin askerin olayım."

Minik. Koza'nın ağzında eğreti ama bir o kadar da tatlı durmuştu.

Elimi sıkarken onun gözlerinde ikimize karşı yeşeren umutlarını gördüm.

Kalbimde hâlâ büyük bir kırgınlık vardı, büyük bir boşluk ve acı. Ona karşı affedemediklerim dağ gibi önümdeydi fakat aramızdaki o bağ ve sevgi, hepsini aşabilirmiş gibi de hissettiriyordu.

Ya aşacaktık ve birbirimize sarılıp ayrılmayacaktık ya da geçmiş ve bizi affetmeyecek, onunla yollarımı ayıracaktım.

Bu ikisinin ortasıdaydım, hangisine yakın olduğumu ise kestiremiyordum.



Ölüm, Sokak Nöbetçileri'nin içinde daima gizli kalan ve saklanan bir korkuydu fakat intihar, hepsinin değil, birkaçının içinde daima yaşıyordu.

Lâl Sarca da intiharı senelerce içinde yaşatan birisiydi ve o hastane odasında, bilinci açık, gözleri kapalı ve ölümle savaşıırken kendi çizdiği yolun acısını çekiyordu. Sadece kendi acısı da değildi. Onunla beraber başka kalplerin içine o acıyı yerleştirmişti.

Kendisi ise her zaman okuduklarına inanmıştı ve gördüklerini anlamaya çalışmıştı ama kalbinde hayata karşı olan nefretini öyle büyüt-müştü ki hissetmeyi unutmuştu.

Arkadaşlığı, kardeşliği, sevgiyi.

Aşkı.

Hepsini gördü, hepsini yaşamak istedi ama kalbinde hissetmediği için bütün bunların ağırlığıyla yaşamaya devam etti. Lâl'i intihara iten tek bir neden değil, birçok nedendi.

O an, komadayken bütün bu duyguların hissettirdiği ağırlıkları, güzellikleri ve en çok kurtuluşlarını anlamayı istiyordu. Zihninin içinde anlamaya çalışırken ona yardımcı olan sesler duymuştu ya da duyduğunu sanmıştı çünkü komadaki bir insanın bütün sesleri duyması neredeyse imkânsızdı. Yine de Lâl, tutunacak bir şeyler aramıştı. Karanlık zihninde aradıkları, Sokak Nöbetçileri'nde gizliydi.

Genelde insanlar konuşamıyor diye onun yanında çok rahat konuşur, bütün sırlarını bile ortaya dökerlerdi fakat bu kez, insanlar onun duyamadığını da düşündükleri için sadece sırları değil, bütün hislerini döküyorlardı.

Her gün o hastane odasının kapısı açılıyordu. İlk önce hemşire girip serumunu değiştiriyordu, sonra doktor peşinden geliyordu. Bilinci açılıyor ve kapanıyordu. Sesler duyuyor ve yeniden sessizliğe dönüyordu. Bazen büyük bir aydınlık, bazen büyük bir karanlıktaydı ama her zaman, onların varlığı için nefes almaya devam ediyordu. Nefesini kesmek istese bile.

5 Mart 2021, saat 08.32

Hemşirenin o sevecen sesi.

Sonra serumdan damlayan suyun sesi. Pıt, pıt, pıt.

Bağlı olduğu kalp ritimleri. Hızlı ve kısa kısa. Dıt, dıt, dıt. Durdurmak istediği kalbinin ritimleri.

Odanın açılan kapısı ve onların sesi.

Hava aydınlanmak üzereydi ve hastane odasından defalarca yaptığı gibi yine Bartu girmişti. Büyük eli Lâl'in elini kavramıştı ve hiçbir şey söylemeden bir süre öyle beklemişti. Lâl bir şeyler söyleyebilseydi onunla konuşmasını isterdi ama bunu yapmamıştı. *Benim Bartu'm* dediği kişiyi, kendisine günlerdir küs sanıyordu ama sonrasında Bartu başını onun eline yasladığında, gözlerinden akan yaşlar Lâl'in avuçlarının içindeydi. Hareket edemiyordu ama eğer yapabilseydi onun yüzünü avuçlarının arasına alırdı, bunu biliyordu.

6 Mart, saat 16.35

Odadan içeriye giren Işık'tı.

"Lâl," dedi ağlayarak. "Mahvoluyorum Lâl. Ölmek istiyorum. Bin parçaya bölünüyorum. Şu an beni duyuyor musun, bilmiyorum ama eğer duyuyorsan lütfen bana geri dön. Biz seninle bütün o savaşların ortasında sadece bakışarak bile birbirini anlayan o iki kadındık. Mahvoluyorum Lâl," diye devam etti. Ağlıyordu; bütün çektiği acılarla ve çekeceğine inandıklarıyla.

"Benim çocuğum olmayacaktı." Daha fazla acı hissedebilirmiş gibi kalbinin ortasına bir alev yerleşti. Lâl uyanık olsaydı okuduğu, gördüğü ve bildiği sevgiyi hissedirdi. Kardeşlik sevgisini. "Dayanamıyorum," dedi Işık. "Benden saklamışlar, en başından beri olmayacaktı çocuğum ama umut etmeme izin vermişler. Bunu düşmanımızdan öğrendim ve bana hâlâ doğrusunu söylemiyorlar. O adam..." dedi, Koza'yı kastederek. Daha fazla ağladı. "Gözlerimin içine bakıyor, Lâl. Onun yüzünden çocuğum olmayacak ama o benim gözlerimin içine bakmaya devam ediyor. Eğer ondan nefret etseydin seninle beraber onu mahvederdik." Sustu, sessiz ağlayışlarının arasından, "Ama ben de nefret edemiyorum," diye devam etti. "Senin gibiyim ben de. Senden daha farklı ama. Gücümü kaybettim." Dizlerinin üzerine, yere çöktü. "Sana yalvarıyorum, dön Lâl. Sen döndüğünde ben gideceğim."

Lâl uyanık olsaydı son cümleye karşı haykırmak isterdi, gözlerinin içine bakıp anlamasını beklerdi ya da; ama bilinci hâlâ kapalıydı ve uyandığında bir gerçekle yüzleşecektik.

Lâl'in komadaki hali ile bilinci açık hali birbiriyle aynıydı. Tek fark: Gözleri açıktı, her şeyi görüyordu ama bunun dışında sessizlik içindeydi; daima ve elinde olmadan.

İki hemşire onun başında sohbet ederken ya da ona bakarken kendi aralarındaki sohbetten geri durmuyorlardı.

"Saat gece on iki buçuk," demişti hemşire bıkkınlıkla. "Bugün gelmeyecek mi acaba sevgilisi?"

"Sevgilisi miymiş?"

"Başından ayrılmıyor ve ona her gün bir şeyler okuyor."

"Abisidir belki."

"Sanmıyorum. O mavi gözlü olan abisi gibi görünüyor, ben anlarım. Esmer olan kesin sevgilisi." Yankı Sarca'yı Lâl'in abisi sanıyorlardı. Lâl onun gelmesine şaşırırdı çünkü hiç sesini duymamıştı.

7 Mart, saat 11.45

Odanın içinde bir çizgi dizinin sesi yayılıyordu. Bu Lâl'in en sevdiği animasyondur ve Bartu onun için, belki duyar diye en sevdiği animasyonu açmıştı. Bütün her şeyden sıyrılıp izlediği animasyona gülüyordu. Normalde keyif alamadığı o animasyonlara gülüyordu. Eğer Lâl gözlerini açıp ellerini kaldırabilseydi ona rol yapmaması gerektiğini söylerdim.

Bartu yine onunla konuşmadı.

7 Mart, saat 15.45

Birisi odaya girdi; korkak ve çekingen adım sesleri ama kalbinde büyük bir öfkeyle. Nefes sesinden başka hiçbir ses yoktu. Bartu değildi, Yankı da değildi. Mutlu gülerdi. Kızlar konuşurdu. Başında bekledi, uzun bir süre Lâl'i izledi, yaşayıp yaşamadığını görmek istedi ama o kadar uzun süre başında durdu ki konu sadece nefes almak değildi, konu affedilişler ve vazgeçişlerdi.

Hiçbir şey söylemedi, kapı sertçe kapandı.

7 Mart, saat 19.36

"Lâl'im." Helin Aktan. "Ancak yanına gelebiliyorum çünkü seni o günden sonra yeniden görmeye hazır hissetmiyordum." Üzerini örttü, Lâl zaten üzerini açamazdı ki ama yine o anne şefkatini gösterdi. "Anneliğini özledim," dedi. "Ve biliyor musun, öz annemi buldum. O evde. Yaşıyormuş Lâl. Upuzun saçları vardı." Derin bir nefes aldı, ağlamaya başladı sessizce. Helin canı çok yanmadığı sürece daima sessizce ağlayan bir kadındı. "Yakmış saçlarını." Masanın üzerindeki, hemşirelerin bıraktığı bardaktan bir çay kaşığıyla dudaklarının arasına su döktü ve kurumuş dudaklarını pamukla ıslattı. "Neden bunu yaptın Lâl?" dedi acıyla. "Neden yaptın bunu kendine ve bize?" Peçeteyle çenesini silip yavaşça uzaklaştı. "Beni duyuyor musun bilmiyorum ama ne yaptığını biliyorum. Seni suçlamıyorum, sakın öyle algılama, sadece bilmeni istiyorum: Hepimizin sana ihtiyacı var. En çok Bartu'nun. En çok onun." Elini Lâl'in kalbinin üzerine koydu. "Bütün savaşlarımıza rağmen, senin göğsünde anne şefkatini hissettim. Anneler kendini öldürmez Lâl. Anneler yapmaz bunu kendine."

8 Mart, saat 05.26

Lâl yavaş yavaş kendini hissetmeye başlamıştı ve bu, bacaklarının ve kollarının ağrımalarına, boğazının kurumalarına neden oldu.

Odanın içini dolduran, bir erkeğin ağlama sesiydi. Başındaki kişi ağlamaya devam ettiğinde, Lâl duyabilseydi onu direkt tanır ve şapırırdı. Murlu ağlıyordu, başındaydı. Lâl için ağlıyordu; kardeşleri için ağlıyordu, Nadir için ağlıyordu ama en çok da içinde ölen neşe ve kendisinden vazgeçmek üzere olduğu için ağlıyordu.

“Kaldıramam,” dedi ağlayarak, acıyla. “Lâl, sen de ölürsen kaldıramam.” Lâl’in bacakları ve kolları daha fazla ağrıdı sanki ya da bu ruhsaldı. Kalbi ise sıkıştı. “Boğuluyorum, nefes alamıyorum, bu dünya bana fazla gelmeye başladı. Sokak ortasında dövüldüğüm, saçlarımın kesildiği hatta çırlıçıplak gezdirmeye çalıştıkları o günleri hatırlıyor musun?” Kalbim acıyla attı sanki. “Bütün hepsinden daha kötü hissediyorum Lâl. Ben bu aklımla artık yaşayabilecek gibi hissetmiyorum.”

8 Mart, saat 18.00

Bartu’nun sesi odanın içindeydi ve doktorla konuşuyordu. “Tedaviye yanıt veriyor mu?” Sesindeki kırgınlık ve bitkinlik, duyabilseydi Lâl için azap olurdu. Doktor, Lâl’in yanında bir cevap vermek istemedi ve beraber dışarı çıktılar.

8 Mart gecesi

Işık gelmişti yeniden; sevdiğini söylemişti ona ama fazla duramamıştı. Sonra Helin gelmişti ve ona *Vadideki Zambak* kitabını okumuştı. Okurken yorum yapmış, kendi kendine aşk senaryoları uydurmuştu. O mutsuz ses tonu uzaklaşmıştı hatta Lâl’in yanına gelenlerden en mutlusuydu ya da öyle göstermeye çalışıyordu çünkü azap, Helin Aktan’ın alışkın olduğu bir duyguydu. “Uyan artık Lâl Hanımefendi,” dedi ona. “Eğer sen uyanmazsan büyük bir partiyi kaçıracaksın. Yine de sen kaçırma diye o partiyi bu odada yaparım.” Duraksadı ve güldü. “Sonra doktorlar beni kovalar.” Parmakları Lâl’in çıplak kolunu okşadı. “Seninle yeniden sarhoş olacağım günü bekliyorum Lâl. Çok eğleneceğiz biz seninle.”

Lâl bir süre sadece kâbuslarla uğraştı ya da kendi zihninde yarattı, bilemiyordu ama odanın içinde koşuşturmalar ve ağlamalar vardı. Kalbinin sesi gitgide yavaşlıyordu, onların sesi ise daima odadaydı.

Sonrası yine karanlıktı.

9 Mart, saat 04.15

“Lâl.” Yankı. Bartu’yla beraber geldiklerinde neredeyse hiç konuşmazken, şimdi ise Lâl’e sesleniyordu çünkü artık hep alışık olduğu o

vicdan azabıyla yeniden yüzleşmişti. "Affet," dedi kendini suçlayan bir ses tonuyla. "Ben seni yalnız bıraktım." Suçlu o değildi, suçlu kimse değildi ama bu yükü omuzlamak her zaman Yankı'ya kalırdı. "Ama ben de yaşamak istedim Lâl," diye fısıldayıp Lâl'in yanağını okşadı. "Seninle biz çok uzun yollardan geçtik, çok şey paylaştık ama acıların içinde sen beni göremedin Lâl. Ben çok yalnızdım. O kadar yalnızdım ki aslında görünmez olmuştum ve sonra kendime değer vermeye başladım." Eli ni yanağından çekti ve o da Helin gibi Lâl'in dudaklarını suyla ıslattı. "Değer denebilirse tabii. Seni yalnız bırakmama neden olan kendime değer vermem ise bundan vazgeçerim. Her ne olursa olsun, her ne yaşamış olursak olalım, sen benim ablamın yerine koyduğum kişisin. Bunu biliyorsun, hep biliyordun ama açıkça söylüyorum işte." Sesi titredi. "Biz seninle bir gece vakti yağmurun altında saatlerce oturup ölümü konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Beni vazgeçiren sen olmuştun, seni vazgeçiremediğim için üzgünüm."

Yankı Sarca, Lâl'in intihar ettiğini biliyordu.

9 Mart günü

Boğuk bir ağlama sesi yine odanın içindeydi; zaman değişmişti ama yine Mutlu'ydu. Sadece ağlıyordu. Sonra Helin ile Işık beraber gelmişti. Ardından Yankı ile Helin.

Karanlık. Ağrılar, acılar, kâbuslar ve yeniden sesler. Lâl bürün bu işkencelerin içinde ölmek istediği için o tetiği çektiğine pişman olmadı. Ta ki o güne kadar.

10 Mart, saat 00.30

İnsanın cehennemi bu olabilir miydi? Ya da uzun bir kâbus mu görüyordu?

"Dayanamıyorum," diye fısıldayan Bartu'ydu. Lâl'in Bartu'su. Yine elini tutmuştu ve alnını elinin tersine yaslamıştı. "Ben sesini duymadan senelerce sana âşık yaşadım Lâl, şimdi gözlerini de göremiyorum. Gülümsemeni, öfkeni. Eksikliğini hissettiğim sesin varken daha fazlası oldu." Acıyla nefesini verdi çünkü o acı kalbine saplandı. "Hayır, eğer kalbin atacaksa sonuna kadar beklerim seni ama artık dayanamıyorum, anla beni," dedi. "Çok özledim Lâl."

Lâl'in kalbine pişmanlık tohumları ilk o an ekildi.

10 Mart, saat 03.00

Bartu, Lâl'in saçlarını sevdi ve yüzüne yaklaşıp kulağına fısıldadı. "Biz seninle imkânsız mıydık Lâl?" diye sordu Bartu. "Neden senelerce uzak kaldık? Benim yüzümden, değil mi? Ama ben kendimi bildim bileli seni sevdim, senden başka da kimseyi sevedim. Sevgi ne demek bilmeden sende tattım." Nefesini verdi ve alnını Lâl'in alnına yasladı. "Bütün bu boktan hayatımda seni sevmek benim ödülümdü. Senin nefesin benim ödülümdü. Sen benim ödülümdün. Kendimden nefret ettiysem senin yüzünden ama kendimi sevdiysem de senin için. İyiliğin de bana, kötülüğün de. Aç gözlerini, sensiz yaşayamıyorum."

03.14

"Vicdan azabı çekiyorum Lâl. Geri dönmek istemiyor musun bana? Bize? Çok mu parçaladım seni?"

04.10

"Neden gözlerimi kapattığımda gülüşünü değil, ağladığını görüyorum Lâl?" Yüzü avcunun içindeydi. "Bir kez sevsene beni. Beni nasıl seversin, bilmek ve hissetmek isterdim."

04.30

"Canın çok acıyor mu?"

05.40

"Yankı, ona bir şey olmaz, değil mi? Olmaz dersen sana inanırım." Sessizlik.

07.40

"Lâl'im, senin için birçok animasyon bulup izledim. Uyandığında hepsini sana anlatacağım."

"Lâl, beni duyuyor musun?"

"Umudum tükeniyor Lâl." Ağlıyordu. "Umudum tükeniyor."

08.30

"Eğer benim sevgim seni iyileştiriyorsa Lâl, beni seni hep severim." Yine ağlıyordu. "Yeter ki gözlerini aç."

Karanlık. Karanlık. Ve yine karanlık ama artık pişmanlık Lâl'in içinde büyüttüğü en büyük duyguydu.

10 Mart, saat 23.15

Yine aynı nefes sesi ve adımlar. Lâl'i sadece izleyip, yaşadığını görüp geri giden kişi gelmişti. Hepsi kendini belli ederken, bu kişi etmiyordu.

Lâl uyanık olsaydı onun kim olduğunu bilirdi çünkü sessizliğin içinde, onunla sessizliğini paylaşacak tek bir kişi vardı.

Bu kez susamadı çünkü zaman geçiyordu ve o gelen kişi de bütün o nefretlerin arasında içinin acıdığını hissetmeye başlamıştı. "Yaşa," dedi o ses. Koza'ydı. "Ölmeni istemiyorum. Hiç istemedim."

Affediliş veya nefretten vazgeçiş. Lâl'in kalbinin üzerine bir sıcaklık yayıldı. Kendinden nefret ederken, kendinden vazgeçerken döndüğü o yoldaydı.

Okuduğu, duyduğu o intiharı yaşamış ve hissetmişti.

Öleceğini o beton zeminde yataarken, son gördüğü yüz yan bir şekilde Işık ve Helin olduğunda hissetmişti. Kendi kanının kokusu vardı ve onların ağlayan yüzleri. Ölümünü yüzlerinde görmüştü.

Sevgiyi hissetmişti bu hastane odasında. Arkadaşlığı, kardeşliği. Helin'de, Işık'ta, Mutlu'da, Yankı'da.

Ve en sonunda Koza'da.

Aşkı ise kalbinin tam ortasında yeniden yeşertmişti fakat bu kez korkmadan hissederek. Bartu'ya duyduğu hislerin adı aşktı. Bunu artık kalbi de söylüyordu. Artık hissedebiliyordu.

11 Mart, 00.30

Bartu'nun bağıırışı odanın içini doldurdu. Bartu, "Hareket etti!" diye bağırmasının ardından elini sınıksı tuttu. "Hareket etti!" İlk önce alından öptü, sonra saçlarından, ardından yanaklarından. Lâl'in yüzündeki yaşların sahibi Bartu'ydu. Diğerlerinin hepsi bir yanılsamaydı ama şimdi onun tenini hissedebiliyordu. Lâl artık tamamen hissediyordu. "Şükürler olsun," diye inledi Bartu. "Şükürler olsun."

Lâl gözlerini yavaşça araladığında ilk gördüğü; Bartu'nun kan çanağına dönmüş simsiyah gözleri, dağınık saçları ve uzayan sakallarıydı. Dolu gözlerle ona bakarken, dudaklarını aralayıp bir şey söylemek istedi ama başarılı olamadı. Tek yapabildiği gülümsemek oldu. Suskunluğun içindeki o gülümsemeye baktı, Bartu da gülümsedi.

Sevgiyle, aşkla.

En çok aşkla ve Lâl'in aşkıyla.

Lâl'in hayata yeniden döndüğü saat, intihar ettiği saatle aynıydı. Saat yine gece on ikiyi geçmişti fakat bu kez Külkedisi için her şey bir kâbustan değil, bir rüyadan ibaretti.

HELİN AKTAN

İnsanın kendi cehennemi bazen kendi yarattığı dünyası ve kendi yarattığı gerçekleri olabiliyordu. Ama aynı şekilde, insanın kendi cenneti de yanındaki insanların varlığı ve nefes alışlarıydı.

Bütün duyguları sonuna kadar yaşayıp, bütün hislerimle ayakta durabilmek büyük bir meziyetti ve ben artık bunu başarabiliyordum. Bundan birkaç hafta önce, bütün o olaylar yaşandığında asla kurtulamayacağımıza ve hepimizin dağılacağına inanıyordum ama sonra demiştim ki: *Sen dağıtmak için girdiğin bu Sokak Nöbetçileri'ni toplamak için de varsın.*

Hayat bu kadar garipti. Sokak Nöbetçileri'nin arasına onları parçalamak için gönderilmişken, şimdi onları daha sıkı bağlarla birbirlerine düğümlmek ve birisi parçalanacaksa o ben olmak istiyordum.

Başımı açık kapının pervazına yaslamış, kaldırımında oturan Yankı'yı izliyordum. İçeride Bartu'nun neşeli sesi vardı, Işık televizyon izliyordu. Lâl atlattığı komanın ardından gözlerini açmış ve nefes almaya devam etmişti. Bartu'nun hayata dönmesini sağlayan sadece onun nefesiydi. Bugün hastaneden taburcu olacaktı ve bir raslantı yüzümdeki gülümsemenin genişlemesine neden oldu.

Bugün günlerden 7 Nisan'dı; yani Yankı'nın doğum gününe saatler kalmıştı. Lâl'in bu tarihte taburcu olması, bizim en büyük şansımızdı.

Günlerce acı çekmiştik; bazen aynı masada oturup birbirimizle konuşmamıştık, bazen hepimiz köşemize çekilip ağlamıştık ama yine o evdeydik. Camları tamir etmiştik; Yankı'yla ikimiz. Koza üst kattaki camları halletmişti, sonra koltuklar almıştık. Koza sarı diye tutturmuştu, Yankı siyah. İkisini de dinlemeyip fosforlu pembe almış ve ikisinin de yıkılmasına neden olmuşum. O kadar kötü bir renkti ki odaya girdimiz anda parıl parıl parlıyordu ama bu konuda Bartu'nun arkamda durması, onları engellemişti.

"Yine," demişti, "silkelenmelerini istiyorsan söyle bana." Henüz onlara kıyamıyordum.

İçeriden Koza'nın Bartu'yla uğraşma sesini duyabiliyordum. Işık ise sessizliğini koruyordu. O ve Mutlu iyileşebilmiş değildi, aynılardı. Işık yine iletişim kurmaya başlasa da Mutlu hâlâ o karanlıktan kurtulamamıştı ama ben inanıyordum, o da kurtulacaktı.

Koza'nın neşeli sesini kesen ise Işık'ın itirafları olacaktı, belki diğerlerinin de çünkü gidecekti. İki gün önce korkuyla ona sorduğumda hâlâ vazgeçmediğini söylemişti, gidecekti. Bundan emindi.

Yine de bunları düşünmek istemedim. Bütün o problemlerden, savaşlarımızdan, acılarımızdan sıyrılmak istedim. İlk defa değil ama şüpheye yer bırakmadan, umut kalbimin içindeydi.

Yaslandığım kapının pervazından ayrılıp ona doğru yürüdüğümde beni hisetti ve bakışlarını döndürüp turkuaz gözleriyle beni yanına davet etti. Sakince oturduğumda, "Ne yapıyorsun?" dedim neşeyle.

Gülümsedi. "Düşünüyordum."

"Neyi?" Sessiz kaldı. "Yaşadıklarımızı, değil mi?" Başını salladı. "Ne acılar yaşıyoruz, değil mi Yankı?" Omzumu kaldırdım. "Ama yine buradayız, bu kaldırımda ve hepsi geride kalıyor. Biz galiba..."

"Biz galiba acıya bağışıklık kazanmış çocuklarız," diyerek cümlemi tamamladı. İçimden geldiği gibi davranmak istedim; bir an bile düşünmeyip başımı omzuna yasladım, o da çenesini alnıma yasladığında saçlarıma öpücük kondurdu.

"Yine bir gün, bu kaldırımdaydık," dedim. "Çocuklar için mucizeler işlemiyor, demiştik hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi. "Ve Nadir için işlemedi." Derin bir nefes verdiğimde gözlerimi karşıımızda duran bisikletlere çevirdim, mavi bisikletim eskimeye yüz tutmuş şekilde duruyordu fakat başka bir şey daha gördüm. İki bisiklet daha gelmişti: Biri siyah, biri sarı; biri Yankı'nın, biri Koza'nın.

"Mucizeler galiba çocuklar için işlemiyor," dedim. "Ama ben umut etmekten hiç vazgeçmeyeceğim."

"Ben işlediğini gördüm," deyip alnıma yanağını yasladı. Kilosunu toparlamıştı, kendine gelmişti; güçlü omuzları benim en büyük destekçimdi. "Ben işlediğini hissettim Helin."

"Ne zaman?"

"Kaldırımda oturan bir çocuk vardı," dedi ve gözlerini bana çevirdi. Başımı kaldırıp ona baktım. "O çocuk bendim. Terk edilmişim. Sen geldin, benim mucizem oldun. O günden sonra ben mucizeme, hep sana inandım. Beni sen kurtardın."

Elimle yanağını okşadığımda acıyla, "Seni kurtarmak için her şeyi yaparım," dedim. "Ve senin için de öyle. Ben seni..."

Dudakları dudaklarımın üzerine örtüldü ve eli enseme kavradı. Beni kendisine tamamen çekip derin bir nefes verdiğinde uzun zamandır öğrenemediğim dudaklarını hissetmek, hayata sanki yeniden dönmeme neden oldu. Geriye çekilip gözlerimin içine baktı. “Ben seni çok seviyorum,” dedi cümlemi tamamlayarak.

Gülümsedim ve yeniden başımı omzuna yasladım. Sessizce o bisikletleri izlerken, “Bugün sanki hava ayrı bir güzel ha?” dedim onu denemek için. Bütün doğum günü organizasyonunu ondan gizli yapacağız diye akla karayı seçmiştik; Koza’nın beni Yankı’dan uzak tutmak için çaba oyunları işe yaramıştı. Hoş, Koza ciddi olduğunu söylüyordu ama doğum günü planını hiçbir şekilde bozmamıştı.

“Niye ki?” dedi masum bir ifadeyle.

“Bilmem,” dedim. “Nisan geldi, ilkbahar, Yankı. Çok güzel bir ay ve mevsim, değil mi?”

Anlamasını ya da hatırlamasını bekledim ama dudaklarını büktü. “Bilmem ki,” dedi. “Aslında günlerin nasıl geçtiğini anlamamışım.” Hatırlamadı.

Sokak Nöbetçileri de hatırlamadı. Onları suçlamak istemiyordum, bütün bu savaşın ortasında hatırlayamazlardı ama daha önce de bunu hiç yapmamışlardı.

“Ben bugünü çok sevdim yine de,” dedim.

“Niye?”

“Öyle işte.”

“Ben de sevdim o halde,” derken gözlerimin içine baktı.

Hatırladığını düşünerek umutla, “Neden?” diye sordum.

“Seni öptüm çünkü,” dedi keyifle. “Ve,” gözlerini kıstı, “bir dakikamı bile boşa harcamamam gerektiğini fark ettim.” Kaşlarımı kaldırdım. “Biz,” dedi dikkatle, “seninle hiç hayaller kurmuyoruz Helin.” Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Anlamlı bakışlarının altında gerçekleri gördüm. “Biz seninle artık yaşayalım.”

“Duydun,” dedim sadece.

“Duydum,” dedi. “Ve haklı olduğunu anladım. Bütün cümlelerinde.”

“Özür dilerim, ben...”

“Ben de senin gibi ölmekten çok korkuyorum Helin.” Net cümlesiyle ürperdiğimi hissettim. Eli elimi kavradı ve tersini öptüğünde

yurkundu. "Neden, biliyor musun? Sen yanımda daha fazla kal diye tutamadığım sözler, ben öldükten sonra içinde ukde kalır diye." Bakışlarını bisikletlere çevirdi yine ve parmakları parmaklarımın arasına geçti. Beni ayağa kaldırdı kendiyile beraber. "Mavi bisikletine bin," dedi. "Sana ilk önce bisiklet sürmeyi öğreteceğim."

"Yankı," dedim heyecanla.

"Sonra her hayal için bir adım daha atacağız. Her nefesim senin için olacak ve bizim için. Ben yaşamak istiyorum Helin, en çok seninle." Beni arkasında yürütüp bisikletin önüne getirdi. Gökyüzünde kuş sesleri vardı, karlar erimişti ve bulutlar masmaviydi. Baharın o neşesi, artık bizim de ruhumuzdaydı. Bu ne kadar sürerdi, bilemiyordum ama yüzündeki o çocuksu neşe, benim dünyam olmuştu.

Mavi bisikleti yerinden çıkarıp tuttuğumda elimi bıraktı ve bisikletin koltuğunu düzeltti. "Artık, bin bakalım önüme, yok mu yani?" dedim. "Liderim olarak benim şoförümün sen. Bu haksızlık!"

Alaycı bir ifadeyle baktı; ardından o gülüş, kurnaz bir sırıtmaya dönüştü. "Başka şekilde, bin bakalım önüme, derim," dedi yüzüme eğilerek. "Hiç merak etme, bu cümleyi sana unutturmamak için ölene kadar savaşırum."

İlk başta anlayamadım ama yüzündeki sırıtış ve bütün o bakışlar omzuna yumruk atmama neden oldu. "Pislik!"

"Ah," dedi kolunu omzuna koyarak. "Daha sert, çok daha sert istiyorum." Kahkaha attığımda utanmamı bekledi ama ona bunu vermedim.

"Belki," dedim ona biraz yaklaşarak. "Ben de sana, bin bakalım önüme, derim."

"Ha?" Gözleri açıldı ve kafası karışık bir ifadeyle bana baktı. "O biraz..." kaşları düz bir çizgi halini aldı. "Yani biraz zor gibi. Sen beni nasıl taşıyacaksın ki?" Hangi anlamda söylüyordu, bilemiyordum ama rolünü devam ettirdim.

"Ben istersem seni öyle bir taşırum ki Yankı."

"Hayal ettiklerim, edemediklerimin mükafatıdır," dedi gülerek.

"Ne?" diyerek güldüğümde bir anda beni belimden havalandırdı ve bisikletin koltuğuna oturttu.

"İlk hayalimizi gerçekleştirmeye," dedi kollarımı bisikletin gidonuna yaslayarak. "Ve sonra başka rüyalarındaki hayallere."

"Anlamadım?" dediğimde bu kez gerçekten anlamamışım.

Gözlerimin içine baktı, derinlere, sonra gülümsedi. "Bu hissettiğimiz bahardan çok daha güzelsin," dedi. "Bütün hayallerimize, güzel Yuva'm."

"Bütün hayallerimize, canım Yankı'm," dedim gülümseyerek. "Ve yaşamaya." İkimiz o an bütün kötülükleri, olanları, olabilecekleri ve yaşanacakları arka plana atıp hayallere inandık. İlk defa. Bu inanç umudu doğurdu, umut ikimizin kalbinde yeşerdi.

Yankı doğum günü olan 8 Nisan'a saatler kala kendisi için değil yine benim için çaba gösterdi ve artık anladım: Biz iki kişi değildik ve birbirimize verdiğimiz her hediye, tek bir kişiye aitti.

Günler sonra gözlerimi gökyüzüne kaldırdım. İç sesimle *Tanrım*, dedim yeniden dua ederek. *Onun doğum günü çok güzel geçsin, geçirdiğimiz en güzel gün olsun.*

11.

BAŞKA BİR HAYAT

Yankı Sarca'nın güncesinden...

08.04.2020

İnsan yeniden de doğabiliyormuş; bunu bugün yeniden doğduğumda fark ettim.

Bir de...

:)

"Yedinci Sokak Nöbetçisi, Yankı"

"Sonuncu Sokak Nöbetçisi, Yankı"

Sokak Nöbetçileri'yle tanışmadan önceki hayatımı artık mutsuz sonlu bir film veya kötü biten bir kitap gibi anımsıyordum hatta bazen öylesine uzak geliyordu ki, sanki kulağıma birisi o anıları fısıldıyor ve ben de onları fısıldayan kişiye içten içe üzüliyordum.

Hâlâ bazı geceler, o günlerin kâbuslarıma girdiği oluyordu. Küçük Helin'in. Küçük Saye'nin. Yetiştirme yurdunda büyüyen Helin'in. Sonrasında kumarhanede zorla çalıştırılan Helin'in. Ekip'in elinde şiddetle kendini korumayı öğrenen Helin'in.

Hatta bazı geceler Sokak Nöbetçileri'yle ilk tanıştığım günleri de görüyordum; eskiden olsa rüya derdim ama şu an kâbus olduğunun farkına varıyordum çünkü onların iyisini bilmeden, bana yaptıkları kötülüğü bile iyi kabul etmeye çalışmışım. Belki de bana yapılan en hafif kötülükler olduğu ya da ben en hafifleri olarak kabul etmek istediğim içindi.

Dün gece ise bir rüya görmüştüm. Bozcaada'da yaşarken tek güzel anım, deniz kenarına giderek banklardan birine oturup denizi değil, insanları izlemektir. Küçük çocuklar mutluydu, çiftler eğleniyordu. Yaşlılar huzur buluyordu.

Ben onları izleyip hayal kuruyordum.

Dün gece rüyamda bu anının içindeydim ama tek bir farkla: Sokak Nöbetçileri de vardı ve onları uzaktan izliyordum. Tıpkı onları ilk gördüğümde karşımda bisikletleriyle durdukları gibi deniz kenarında dünüyorlardı. Altısı da. Koza da vardı. Rüyamda büyük ihtimalle onlarla beraber büyümüştü.

Sahiden, Koza Sokak Nöbetçileri'yle büyüseydi belki de onları hiç tanımayacaktım ve uzaktan gördüğüm yabancılar olarak kalacaklardı. Belki başka bir Helin olacaktı, Yankı'ya âşık olacaktı. O Helin Bartu'yla şaka-laşacaktı, Mutlu'yla gülecekti, Işık'tan güç alacak, Lâl'e sığınmak isteyecekti. Belki de Koza bu kadar acıya ve kine batmış bir adam olmayacaktı; onların arasına, benim yerime o kızı getiren kişi olacaktı ama iyilikle.

Başka bir kader ve başka bir evren.

Rüyamda altısı da mutluydu. Ben bir yabancıydım.

Kâbus muydu, rüya mıydı, tam bir tanımı yoktu; ta ki yanımda oturan küçük Helin'i görene kadar. Bana büyük bir mutsuzlukla bakıyordu, hep anımsadığım gibiydi. Hüznü bakışları, kirli kıyafetleri ve her an ölmeyi dileyen hisleriyle yanımda oturuyordu.

"Gitsene onların yanına," demişti rüyamda bana.

"Gidemem ki."

"Neden?"

"Çünkü bisiklet kullanmayı bilmiyorum ben, kimse de öğretmedi."

Çocukluğum bana dönüp bakmış, ardından, "Özür dilerim," demişti. "Öğrenemediğim için."

Uyandığımdayla kalbimde hem acı vardı hem huzur. Acının nedeni, başka bir evrende onlara yabancı olmamdı. Huzurun nedeni, gözlerimi açmamdı. Çünkü o hayatın içindeydim.

"Daldın," dedi tek eliyle mavi bisikleti tutan Yankı. Rüyamda hüznü ya da acı ona uğramamış gibiydi. Galiba güzel bir hayatı vardı. Hiçbir zaman Sokak Nöbetçisi olmayan Yankı Sarca nasıl olurdu acaba?

Aslında o Yankı Sarca bile olamazdı.

"Bir şey soracağım," dedim kendimi tutamayıp. Yankı merakla kaşlarını kaldırdı. "Başka bir hayatta çok mutlu olsaydın, çocukluğun yara almasaydı hatta mükemmel bir yaşantının olsaydı o evrende bulunmak ister miydin?" Turkuaz gözleri kısıldı. "Ailen yanında, hiç terk edilmemişsin, bu adam olmamışsın. Yankı olmamışsın mesela. Gerçek adınla var olmuşsun."

"Hep gençliğimle var olmak istedim zaten," dediğinde yutkundum. "İstirdim," dedi bir an bile düşünmeden. "Şu an olduğum adam için değil ama küçüklüğüm için. Çünkü o da bir çocuktur."

Gözlerimi gözlerinden kaçırıp, "Anladım," diye mırıldandım.

Bana yaklaştı, parmakları çenemi kavradı ve yüzümü yüzüne çevirdi. "Ne oldu?" dedi hüznümü hissederek. "Canını sıkan ne?"

Onu özellikle doğum gününden önce hiçbir şekilde üzmem istemiyordum, kendimi de öyle. Bundan olmalı ki bütün acıların üzerini bir çarşafı kapatmıştım ama artık içimde de tutmak istemiyordum. "Peki, o hayatın içinde ben olmasaydım yine de ister miydin?" diye sordum.

Gözleri hafifçe açıldı, şaşkınlık mıydı ya da ne diyeceğini bilememek miydi anlamadım fakat sonrasında gülümsedi. Eli çenemden uzaklaştı, parmaklarının tersi yanağımı okşadı. "Senin olmadığın hiçbir kaderi istemiyorum," dedi net bir sesle. "Bütün acılarımın yok olacağını bilsem bile."

"Gerçekten mi?" dedim bütün o kalbimdeki kasvet uzaklaştığında. "Emin misin?"

"Bütün kalbimle hem de," dediğinde yanağımda olan parmakları saçlarımı okşadı. "Çocukluğum bile sana minnettarken o da bunu istedi."

"Ah," dedim, duruşumu dikleştirip boğazımı temizledim. "Şimdi sen bana sor."

Gülümseyerek geriye çekildi. "Peki ya sen?"

"Hımm," dedim alayla. "Bana başka bir hayatta bir jet vereceklerse seni bile tanımazdım."

Eliyle çenesini sıvazladı, kaşlarını çatı. "Öyle mi?" dedi dudaklarını büzerek. "Mecbur Bartu'ya bir de jet çalmasını söyleyeceğim desene."

Kahkaha attığımda, "Buna asla hayır demezdi," dedim. "Sakın şakayla bile söyleme çünkü..."

"Çalar," dedik aynı anda ve güldük. Sonradan Yankı, "Madem jet istiyorsun," dedi. "Bu külüstürü de ne yapayım, elden çıkarayım o halde." Bisikleti gösterdiğinde dehşetle gözlerimi açtım. "Açık artırmayla ne kadar gider acaba bu? Kıymetli sonuçta."

"Jetim hakkında düzgün konuş, polisi ararım," dedim bisikleti kendime çekerek. "Daha onu sürmeyi öğreneceğim."

Bisikletin koltuğuna otururken beni engelledi. "Tek bir şartla öğre-
tirim."

"Ne?" diye inledim. "Ne şartı?"

"Bin bakalım önüme, kısmına bir çare bulmamız gerek." Sırıttı.

"Nasıl bulacağız?"

"Benim çarem var," dedi sırtmaya devam ederek. "Kabul edersen
öğretirim."

Gözlerimi kıstığımda, "O çare, seni benim önüme bindirmem mi?"
diye sordum.

Beklemediğim anda gür bir kahkaha attığında, "Çok komik şeyler
canlandı gözümde," dedi gülmeye devam ederek. "Ama ona da tamam."

"Yankı, sen delirdin mi?" diye sordum ciddiyetle. "Ben seni nasıl
taşıyayım?"

Kahkahası sırtmaya dönüştü, sonra o bilindik haylaz bakışlarıyla
bakmaya devam etti. Neredeyse yarım dakika baktıktan sonra her
ne düşündüyse boğazını temizledi, bisikleti işaret edip, "Otur," dedi.
"Otur lütfen. Otur artık..."

"Ay," dedim heyecanla ve üzerimdeki uzun, koyu yeşil elbiseyi bal-
dırlarıma kadar sıyırdım. "Nasıl oturacağım? Böyle oturayım, değil mi?"

Yankı'nın dudakları aralandı, gözleri bacaklarıma kaydı, sonra bana
baktı, ardından bacaklarıma bakmaya devam etti. Bakışları arkamızda
kalan Sokak Nöbetçileri'nin evine yöneldi ve yeniden bana baktığında,
"Helin," dedi. "Ciddi misin? Burada mı?"

"Ne?" Kaşlarımı kaldırdım. "Elbisenin etekleri tekerleklerle dolan-
maz mı?"

"Ha," deyip gözlerini açtı. "Ha, evet." Başını salladı, ellerini saçla-
rına geçirip yüzünü ovuşturdu. "Evet," dedi bir kez daha. "Dolanır. En
iyisi koltuğa otur artık."

Gülümseyerek koltuğa oturduğumda elbise biraz daha yukarı sıy-
rıldı. Ellerimle bisikletin gidonunu kavradım ve hafifçe öne eğildim.
Yankı beni izlerken, "Şimdi ne yapacağım?" diye sordum.

Boğazını temizledi, bakışlarını üzerimden çekip, "Şimdi ayakla-
rını pedallara koy," dedi. "Ben bisikleti tutacağım." Kalçamdan kalan
boşluktaki koltuğa tutundu. Diğer elini ise sağ elimin tuttuğu gidonun
koluna koydu. Çekinerek ayaklarımı kaldırıp pedallara koyduğumda
bisikletin dengesini sağladığı için dümdüz durmaya devam ettik. Yankı

bir süre beni izledi, genişçe gülümsedim. "Şimdi," dedi en sonunda. "Pedalları çevir, düşmekten korkma, ben dengeni sağlamak için tutacağım seni."

Başımı salladım. "Beni tutuyorsun," dedim derin bir nefes vererek. İlk önce sol ayağımı, ardından sağ ayağımı hareket ettirdiğimde bisiklet yavaşça ilerledi, biraz daha baskı yaptığımda daha da hızlandı. "Yankı," dedim dönüp ona bakarak. "Şu an," gülmeye başladım, "sürüyorum galiba."

"Bana bakma," dedi yolu göstererek. "Tam karşına bak. Karşıya odaklan ve dik dur. Dengeni ben sağlıyorum ama seni bıraktığımda tek başına süreceksin ve düşebilirsin."

Başımı salladım ve gülümseyerek karşıya baktım. Pedalları biraz daha hızlı çevirdiğimde saçlarım yavaşça uçtu ve elbise de öyle ama umursamadım. Sırtıttığımda, "Sürüyorum," dedim kısık sesle.

Rüyamı anımsadım bir kez daha. Yanımda oturan küçük Helin'i. Bozcaada'yı. İzlediğim o insanları. Bisiklet sürmeyi hiçbir zaman öğrenemeyeceğimi. Dayımın evinde pencere kenarında oturup o çocukları seyrettiğimi ve imkânsız hissettiğimi.

Hayallerimde bile umutsuzluğu hissettiğimi.

Sonra Sokak Nöbetçileri'ni ilk gördüğüm günü düşündüm. Karşımda bisikletleriyle duruyorlardı. Kendime yeni itiraf ediyordum, onlara ait hissetmeme nedenlerimden biri de buydu. Çok tuhaftı, saçmaydı belki ama onların yanında bile bisikletimi süremezdim.

Bir hayalim gerçeklemişti, umutsuzluk yoktu, umut vardı.

"Yankı," dedim içten bir sesle. "Sürüyorum Yankı." Başımı istemsizce çevirdiğimde yanımda olmadığını gördüm, tek başıma sürüyordum. Dehşetle arkama baktığımda kollarını bağlamış, gülümseyerek beni izlediğini gördüm. "Yankı!" dedim şaşkınlıkla ve gülerek fakat tam o anda dengem sarsıldı. Birkaç saniye içerisinde kendimi yerde bulduğumda bisiklet başka bir tarafa, ben bir tarafa savruldu.

"Helin!" dedi Yankı yanıma koşup gelerek; bense gülmeye başladım, hem de bütün kuvvetimle. Yankı hemen eğildi ve beni düştüğüm yerden kaldırmaya çalıştı ama uzanıp gülmeye devam ettim. "Helin, bebeğim, iyi misin?" Yüzü görüş alanıma girdi. Bacaklarıma bakıp, "Dizin kanıyor," dedi.

"Bisiklet sürdüm," dedim gülmeye devam ederek. "Sonra bisikletten düşüp dizimi yaraladım. Çok güzel. Çok muttuyum."

Yankı yüzünü buruşturdu, sonra başını iki yana sallayıp o da güldü. Beni uzandığımı yerde oturmamı sağlayacak şekilde kaldırdığında dizimi bükti. Hafifçe kanıyordu ve aşınmıştı, ayrıca dirseklerim de acıyordu.

Eğilip dizime üflediğinde gülüşüm tebessüme dönüştü. “Çok acıyor mu?” diye sordu. “Sert düştün.” Bir kez daha üfledi. “İz kalacak gibi görünüyor.”

Eğer hayatta olursak bundan belki on sene sonra Yankı’nın yanında otururken bir anda dizimi açıp güzel hatırlayacağım bir yara izim olacaktı. Böyle anılar çocukluğa dayanıyordu, biliyordum ama biz çocukluğumuzda tanışsak da o çocukluğu güzelliklerle süsleyememiştik. Vücudumdaki bütün izler, kötü anıların esaretindeydi ama bu yara izi, benim için ödüldü.

Bir tarafım, bundan on sene sonra hayatta olsam bile o yara izine baktığımda hüznle hatırlama ihtimalimin olduğunu da bana fısıldadı. Belki de yanımda olmayacaktı ve ben bu yara izine baktığımda, onun üflediği anı düşünecektim. Belki de o...

Bu düşünceyi direkt zihnimden kovdum. Bugün kötü olan hiçbir düşünceye izin yoktu.

“Emin ol, en sevdiğim yara izim olacak,” dediğimde bakışları gözlerime kaydı. “Bir daha deneyeceğim, kaldır beni.” İlk önce karşı gelmek istedi fakat sonra ayağa kalkıp elini uzattı ve ben de elini tutup ayağa kalktım.

Bir kez daha bisiklete bindim, bu kez yine tuttu ve yine aynı şekilde sürdüm. Sonra, “Bırakıyorum,” dedi. “Sakın arkana bakma, bana bakma.” Bırakıyorum dediği için daha sarsak bir şekilde, güvensizce sürdüm ama sürebildim ve sonunda yine düştüm, bu kez çenemi yere çarptım. Çizildiğinde umursamadım ve yeniden ayağa kalktım, Yankı’nın bütün durdurmak istemelerine rağmen. Yine beni tuttu, yine sürdüm ve yine bıraktı. Bu kez daha dengeli sürüyordum.

Beşinci ya da altıncı denememizde son kez tuttu beni. Bu kez işi o da makaraya aldı; eli koltuğun kenarını tutarken yavaşça kalçamı da kavradı. Kayık yaka elbiseden açıkta kalan omzuma öpücük kondurduğunda, “Şimdi seni hiç tutmayacağım,” dedi ve çenesini omzuma yasladı. “Ama hayatım boyunca hep arkanda olacağım. Güven bana.”

Bu an için, bütün zamanlarımız için bu cümleyi kurduğunu biliyordum. Başımı çevirdim ve aşağıdan bana bakan turkuaz gözleriyle

buluştu bakışlarım. Dudaklarımı saçlarına yasladığımda, "Önümde beni korumak amacıyla değil, arkamda bana destek olmak amacıyla durduğun için teşekkür ederim," dedim. "Bu bana daha güçlü hissettiriyor."

Gülümsedi, gülümsedim. Bütün huzuruyla. Ardından uzaklaştı ve beni tek başıma bıraktı. Derin bir nefes alıp karşıımızdaki Sokak Nöbetçileri'nin evine baktım. Hepsi kapının önündeydi, bu beni şaşırtmıştı. Ne zamandan beri bizi izliyorlardı? Bartu ne zaman Lâl'i alıp gelmişti? Beşi de oradaydı.

Yüzümdeki gülümsemeyi silmeden yeniden Yankı'ya baktım. Destek olarak başını salladı.

İlk önce bir ayağımı havaya kaldırıp pedala koydum ve derin bir nefes verdim. Koza kollarını önünde bağlamış, çenesi havada, âdeta bir öğretmen edasıyla beni izliyordu. Bartu, Lâl'in hemen yanındaydı ve o da gülümsüyordu. Yanındaki Lâl, eli ameliyat yerinde, yorgun ama mutlu gözlerle bendeydi; boynuna uzun zaman sonra fotoğraf makinesini takmıştı ya da bunu Bartu yapmıştı, bilemiyordum. Işık, Mutlu'nun omzuna kolunu atmış, başını başına yaslamış, eliyle beni onaylıyordu. Mutlu ise hüznle gülümsüyordu.

"Hadi," dedi Yankı. "Yapabilirsin."

Heyecanlansam da bunu göstermemeye çalıştım ama gidonu tutan ellerim çoktan terlemişti hatta heyecandan titriyorlardı. Ellerim titriyordu. "Yapabilirim," dedim fısıldayarak ve dik durdum, diğer ayağımı da pedala koyup çevirmeye başladım. İlk önce gidon titredi hatta dengem sarsıldı ama sonra kontrolümü sağladığımda gülerek sürmeye başladım.

Hızlıca Sokak Nöbetçileri'nin bulunduğu yere doğru sürerken ilk seslendiğim kişiyi ben de beklemiyordum. "Koza!" dedim gülerek. "Bisiklet sürmeyi öğrendim ben! Koza, baksana! Sürüyorum!"

Bisiklet daha da hızlandı; onların üzerine sürdüğümü fark ettiğimde bunu umursamadılar ya da bana güvendiler. "Helin," dedi Koza sadece gözlerini açarak. Devamını getiremedi.

"Yankı!" diye bağırdım hızım artarken. "Bana bunu nasıl durdurmam gerektiğini söylemedin! Ne yapacağım? Çekilin!" Bunu söylememle Sokak Nöbetçileri'nin karuncalar gibi etrafa dağılması, gidonun yanındaki frenlere basmaya çalışmam ve benim Koza'ya çarpıp ~~ikimim~~ de yere düşmesi bir oldu.

Sokakta gür bir kahkaha koptuğunda ben bir tarafa, Koza bir tarafa, bisiklet başka bir tarafa savrulmuştu. Koza tamamen yere uzanmış vaziyetteyken gözlerini kocaman açmış, bana bakıyordu. Dayanamayıp ben de güldüğümde, “Özür...” dedim kahkahamın arasından. “Özür dilerim. İyi misin?”

Yankı koşarak yanımıza geldiğinde o da gülüyor, Koza’ya alayla bakıyordu. Bütün çizilen karizmasıyla yerde uzanmaya devam eden Koza, öfkeyle nefesini verdikten sonra Yankı’ya bakarak, “Bu yavaşak suratlı herifin öğrettiği bisikletten ne bekliyorduk ki?” dedi ve üzerini temizleyip ayağa kalktı.

“Harikasın Helin,” dedi Bartu; sadece alkışlamıyor, ısıklık da çalıyordu. “Hem bisiklet sürmeyi öğrendin hem de bir kelebeği vurdun. Muhteşem bir başarı! Harikasın!”

“Ya,” dedim ben de ayağa kalkarken. “Yankı nasıl durdurmam gerektiğini söylemedi ki.”

“Bu bana hazırlanmış bir komplo muydu?” diye sordu Koza, Yankı’ya dönerek.

“Hayır,” dedi Yankı. “Ama Helin’in muhteşem sürüşünü engelleyen sendin. Hayatımda Helin kadar iyi bisiklet sürebilen başka kimseyi görmedim.” Beni belimden kendine çekti ve düştüğüm için bir daha kollarıma baktı.

“Helin kadar iyi bisiklet sürebilen başka kimseyi görmedim,” diyerek yüzünü buruşturup Yankı’yı taklit etti Koza, ardından bana döndü. “Bisiklet sürmeyi bile öğretemeyen bu beceriksiz mi ya sahiden?” diye sordu. “Bak, bir daha düşün, sahiden mi?”

Mutlu bıkkın bir sesle, “Bu hep böyle ağlayacak mı?” dediğinde konuya dahil olması beni mutlu etti. “Bir çarptı sana, uzaya uçtun. Şimdi özür dile Helin’den karşısında durduğun için ve onun bisiklet yarışlarına katılmasına bile engel olacak travmalar yarattığın için.”

Lâl gülerek bana baktı ve ellerini hareket ettirerek, “*Harikaydın,*” dedi.

Koza, Mutlu’ya gözlerini devirdikten sonra, “Bisikletten daha fazla ilgi odağı olamadığıma inanamıyorum şu an,” dedi ve ardından Yankı’ya döndü. “Ben de bilmiyorum bisiklet sürmeyi, bana niye öğretmedin?” Mutsuz bir ifadeyle dudaklarını büktü. “Hep hayalimdi.

biliyordun bunu ve beni hep erteledin. 'Sen kimsin ki, göt,' dedin ama şimdi Helin'e şov yapıyorsun."

Kaşlarını kaldırıp mutsuz bir sesle, "Ya," dedim. "Bilmiyor musun sahiden?"

Yanki gözlerini devirip, "Koza, salak salak konuşup kızı da üzmesine," dedi. "Bana bisiklet sürmeyi sen öğrettin."

Bu kez şaşkınlıkla ona dönüp, "Ne?" dedim. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi. "Ve o da bana öğretirken nasıl durduracağımı söylememişti." Arkasını dönüp üzerindeki koyu mavi tişörtünü hafifçe yukarı sıyırdı. Bel boşluğunu gösterdiğinde, hafif çizik izi dikkatli bakınca anlaşılıyordu. "Öyle bir düştüm ki kırık şişenin camı battı buraya. On dikiş atıldı."

"Keşke o şişe daha aşağıya denk gelseydi de kışın bir daha bisiklet selesi göremeseydi, Sonuncu," dedi Koza. "O zaman şov yapmayı görürdün."

"Hani bilmiyordun bisiklet sürmeyi?" dedim kaşlarını çatarak.

"Velez ki düşerken hafızamı kaybettim ve bisiklet sürmeyi unuttum," dediğinde eli başına gitti. "Ah, başım. Galiba hafıza kaybı yaşıyorum."

"Bu herife uyuz oluyorum," dedi Mutlu. "Yokluğumda rol çalmaktan başka hiçbir şey yaptığı yok."

Işık, Koza'yı tamamen görmezlikten gelerek, "Helin çok çabuk öğrendin," dedi mutlulukla. "Ben iki günde öğrenmiştim."

"Çünkü sana öğreten ben değildim," diye karşı çıktı Koza. Işık ona dönüp baktı, kaşları çatıldı.

"Başka öğrettiklerine say, Koza. Onlar daha fazla hayatımı etkiledi."

Kaşlarını kaldırdım, Yanki'yle bakiştık. Mutlu, "Vay canına," dedi hiçbir şeyden haberi olmadığını göstererek. Işık ona hiçbir şeyden bahsetmemiş olmalıydı. "Yokluğumda ikizim, sağlı sollu bu kelebeğe saplamaya başlamış."

Sessizlik oldu. Bartu, Işık ile Koza'nın arasındaki bu çekişmenin nedenini büyük ihtimalle bilmiyordu ama hissettiğine emindim çünkü direkt bana bakmıştı. Omzumu kaldırdım, ardından Lâl'in yanına ilerledim. Zayıflamıştı, yorgun görünüyordu ama günler sonra ilk defa böylesine huzurlu duruyordu.

"Lâl," dedim, ardından içimdeki o çekingenliğin geçmediğini fark ettim. "Hoş geldin."

Bir an bile düşünmeden tek eliyle beni kendine çekip sarıldı, hem de sımsıkı. Gözlerim açıldığında, bu kez omzunu kaldıran Bartu'ydu. Geriye çekilince, "*Hoş bulduk,*" dedi. "*Seni özledim ama odada hep varlığını hissettim.*"

Bir an şaşırdığımda, "Beni hiç duydun mu? Hep seninle konuştum," diye sordum ve bu sorumla beraber Koza bakışlarını direkt bize çevirdi. Lâl de dönüp Koza'ya baktığında ilk önce sessiz kaldı, ardından bir kez başını salladı ama sanki bakışları başka bir şey söylüyordu.

"Hoş geldin," dedi arkamdan Yankı, Lâl'e. Dönüp baktığımda ona doğru bir adım atmadı hatta bakışlarını yavaşça kaçırdı. Aralarındaki problemlerden ziyade Yankı'nın Lâl'e karşı böyle geri durmasının nedeni neydi? İçimden bir ses, bir yerlerde kendini suçlayacak bir şeyler bulduğunu söylüyordu.

Lâl yavaşça Bartu'nun yanından ayrılıp Yankı'ya yaklaştı. Ona da hiç düşünmeden sarıldığında hepimiz birbirimize baktık. Geriye çekildiğinde Yankı'nın gözlerinin içine baktı, hiçbir şey söylemedi, belki de o anlar sandı. Yankı ise yüzüne bakarken büyük bir suçluluk içindeydi.

"Her neyse," dedi Işık ellerini birbirine çarparak. "Bizim sevgili Helin'le işlerimiz var, şimdi herkes dağılsın."

"Ah," dedim başımı sallayıp. "Evet." Gözlerim Bartu'ya kaydı ama o Lâl'i izliyordu. Dikkatini çekmek için ellerimi hareket ettirdim ama görmedi. Boğazımı temizledim, yine dikkatini çekemedim. "Bartu," diye fısıldadım Yankı duymasın diye ama yine duymadı.

Hızlı adımlarla yanına gidip karnını sertçe sıktığımda acıyla inledi ve gözlerini bana çevirdi. "İğne mi soktun?" dedi acıyla. "Çok acıdı."

"Planımıza uysana," dedim tam Yankı eve giderken.

"Plan mı?"

Koza'yla beraber doğum günü alışverişlerini yapmıştık fakat düne kadar Sokak Nöbetçileri'ne hiçbir şey söylememiştik. Kendi içimde birisinin bana gelip doğum gününü hatırlatmasını beklemiştim ama bu olmamıştı. Hepsinin kendine göre derterli olduğunun elbette farkındaydım ama tarih tekerrür etmişti.

Sokak Nöbetçileri, Yankı'nın doğum gününü hatırlamamıştı.

Sadece onlar değil, Yankı da hatırlayamamıştı, bunu görebiliyordum.

Kızgın gürlere ona baktığımda, "Plan!" deyip Yankı'ya döndü. "Yankı!" Tam eve girmek üzere olan Yankı, omzunun üzerinden Bartı'ya baktı. "Seninle çok önemli bir işimiz var ve tek başıma gide-mem."

"Ne?" dedi Yankı kaşlarını kaldırarak. "Nereye gideceğiz?"

"Şeye gideceğiz biz seninle..." dedi Bartı ağzının içinde geveleyerek.

"Keşke artık bir pavyona gitseniz de keyiflensem," diye atladı lafa Koza. Ona ters ters baktığımda, beraber doğum gününü planlarken beni daha fazla öfkeliendirdiği için şu an hiçbir şey gibi geliyordu.

Bütün planı ben yapmıştım ve hiçbir fikrimi beğenmemişti. "Kamp yapmaya gidelim," demiştim. "Ormanda kurtlar vardır, beni yerler, sizinle yatacaksam olur," diye karşılık vermişti. "Ekstrem sporlar yapıp heyecanımızı yükseltelim," demiştim. "Düşer o paraşütler," diye karşılık vermişti. "Korku evine gidelim," demiştim. "Hayatımız olmuş korku evi, koyar mı bize," diye karşılık vermişti.

Hepsini ama hepsini tepetaklak edecek yorumları vardı. En sonunda onu konsere ikna edebilmişim ve aslında zor da olmamıştı. Yirmi7 grubunun konseri yarındı ve yedi kişilik bileti Koza almıştı. Onları önce de zorla olsa bile lunapark fikrini sevdirmiştim. İlk baya baya fakat, "Korkuyor musun?" diye sorduğumda, "Ben kim, korkmam kim," diye karşılık vermişti.

Bütün bunların dışında birbirimizle doğru dürüst bir şeyler paylaşmamıştık ama sessiz olduğumuz zamanlarda annem de abimle aynı kişi vardı: annem. Annemiz.

Sadece bana dönüp, "Onunla konuşmaya mı? Eve girmeye mi?"

"Evet." Sessizce devamını getirmemi ben de... diye baktı ki... mayaya alıştırmak için hiçbir şey söylememiştim.

"Seni hatırladı mı?" diye sormuştu bu kez de.

"Beni değil, kolyemi," düzeltmişim. "Annemle hatırladık."

"Kolyemi gösterirsem beni de hatırlar mı?"

"Seni hiç unuttuğunu düşünme artık."

Derin bir nefes vermiş, başka kimsenin... diye... hatırlamak ona acı veriz," demişti. "Yeni... kimiz bu."

Uzun bir süre kunduğu bu cümleyi değiştirmiştim. Aşk çocuğu. Sadık Orhan anneme Aşıktı. Onu ilk gördüğünde hissettikleri, kalbimi hâlâ sızlatıyordu.

Annem onu unutmuştu, tamamen hem de. Bir yabancı gibi Sadık Orhan'a bakarken, kendini hatırlatmak için gösterdiği çaba, benim hiçbir zaman gösteremeyeceğim bir çabaydı. Annemin hayatının belki en güzel zamanları, o aşkı yaşadığı zamanlarıydı ve onları da unutmuştu. Hatırlamaya çalışmak canını daha fazla yakmaz mıydı?

Ben olsaydım hatırlamak istemezdim, sadece kötülüğü kabullenirdim çünkü insanın onu ayağa kaldıran iyilikleri unutup yeniden hatırlamaya çalışması daha fazla yıpratırdı. Annem de hatırlasaydı eğer bu zamana kadar unuttuğu için ilk önce kendini, sonra hayatını suçlardı, belki de kaderi.

Harun Aktan'ın ellerindeydi, annemi kurtarmak için onu alt etmek gerekiyordu fakat şu an hiçbirimiz buna hazır değildik ama biliyordum, bana ilk gelen kişi Sadık Orhan olacaktı.

Karanlığa gömüldüğümü hissettiğimde başımı iki yana salladım ve içimden, *şu anda başka bir hayat*, dedim. *Sadece tek bir gün nefes al. Tek bir gün toparla etraftı Helin. Tek bir gün hisset. Tek bir gün yaşa. Bugünden sonrası zaten büyük bir kaosa dönüşecek.*

"Nereye gideceğiz oğlum?" dedi Yankı kaşlarını çatarak.

"Çok özel ve çok önemli," dedi Bartu kısık sesle. "Öyle özel ki senden başkasıyla asla yapamam bunu."

Yanımda duran Mutlu, "Sanki seninkini sevişmeye çağırıyor bu koca herif," dedi gülümseyerek. Ona bakıp güldüğümde, elimi saçlarına geçirip dağıttım.

Mutlu bir süre sakinleştiricilerle ayakta durabilmişti ve sonrasında da neredeyse hiç yanımıza uğramamıştı. Elbette Işık hep onun yanındaydı ama sessizleşmişti ve kendisinden başka kimseyle konuşmuyor gibiydi. Ta ki doğum günü sürprizini Sokak Nöbetçileri'ne söylediğim ana kadar.

Gözlerine neşe, kalbine heyecan gelmiş gibiydi. Belki de bizim kasvetimiz onu mutsuzluğa sürüklemişti ama kendi kendine planlara dahil olmaya çalışmış hatta bana yardımcı olmak için elinden geleni yapmıştı.

Tek söylemediğim kişi Lâl'di fakat şu anki tavırlarından anladığım kadarıyla Bartu ona da söylemiş olmalıydı.

Yankı dönüp bize baktıktan sonra, "Tamam," dedi Bartu'ya. "Gidelim madem."

"Gidin madem," dedim gülümseyerek.

"Sen de gel," dedi Yankı bana.

Bartu'yla aynı anda, "Olmaz!" diye bağırdığımızda birbirimize baktık. Bartu "Olmaz," dedi bir kez daha. "Onun yanında çok utanırım. İnanılmaz utanırım."

"Bu iş iyice bok yoluna gidiyor," diyen Mutlu parmaklarıyla şakaklarını ovaladı.

Bartu, Yankı'yı kolundan çekip kulağına bir şeyler fısıldadı. Yankı'nın gözleri ilk önce büyüdü, ardından kısıldı, sonra dudakları aralandı. Bartu konuşmaya devam ederken, "Ne anlattın bu kadar amına koyayım?" dedi Koza.

En sonunda Bartu çekildiğinde, Yankı bize dönüp, "Gitsek iyi olur," dedi beklemeden. "Biz," Bartu'ya baktı, "ne zaman geliriz, bilmiyorum ama geliriz."

Mutlu gülmeye başladığında Yankı ile Bartu çoktan bisikletlere doğru ilerlemeye başlamışlardı, Bartu son kez arkasına dönüp baktığında ona elimle "sakın içmeyin" hareketi yaptım. Doğum gününde kimse sarhoş olsun istemiyordum, herkes bugünü net hatırlamalıydı. Bartu da karşılık olarak "bana güven" hareketi yaptı fakat Koza'nın hafifçe tebessüm ettiğini gördüm.

Onların arkasından gülmeye devam eden Mutlu'ya Işık, "Ne oluyor?" diye sordu. "Neye gülüyorsun?"

Beşimiz eve doğru ilerlediğimizde Lâl'in koluna girme görevini ben üstlendim. Yürüyebiliyordu fakat bir şey olmasından çekiniyordum.

"Sanırım," dedi Mutlu gülmeye devam ederken. "Koca mal herifin ne yalan uydurduğunu anladım."

"Ne?" dedim merakla. "Lütfen söyle."

"Beni ciddiye alacağını bilmiyordum ama ona eğer bir şey söylemesi gerekirse," gülmeye devam etti, "kılında kıl dönmesi olduğunu, üzerine oturamadığını ve bunun tedavisinden korktuğu için yanında birisinin onun elini tutması gerektiğini söylemesini istemiştım ama ciddi değildim." Eli karnına gitti. "Yankı büyük ihtimalle şu an Bartu'nun elini tutarak kıl dönmesi operasyonuna destek olacağını sanıyor."

Gülmeye başladığımızda, "İnanmıyorum," diye inledim. "Ama bu yalan. Şu an nereye gidecekler?" Mutlu daha fazla gülmeye başladı. "İnanmıyorum!" diye haykırdım. "Bu yalan, değil mi? Yalan olsun!"

Koza, "Gece tam on ikide, doğum gününe girdiğinde Sonuncu'nun gördüğü tek şey umarım Bartu'nun kızı olur," dedi. "İşte şimdi bu koca adama daha fazla ısındım."

"Hayır," dedim gülmeye devam ederken. "Bartu'm yapmaz." Koza gözlerini devirip odaya ilerledi. "Hey!" dedim arkasından. "Süsleri siz halledeceksiniz, Mutlu'yla!" İkisi birbirine yüzünü buruşturarak baktı. "Koza," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Anlaşmıştık, hatırla."

Işık omzunu silkerek mutfğa ilerlediğinde, Lâl de onu takip etti.

Koza, "Of," deyip merdivenlere yöneldi. Mutlu da göz kırpıp onun peşinden gittiğinde, içimden kavga etmesinler diye dualar sıraladım ve kızların arkasından mutfğa girdim.

"Evet," dedi Işık kollarını iki yana açarak. "Emrinizdeyiz, hanımefendi."

"Ya," dedim gülerek. "Öyle demeyin." Lâl'e baktım. "Sen sadece otur, zaten fazla ayakta durmamalısın." Lâl başını salladı ve üzerindeki Bartu'ya ait olan bol siyah kazağın kollarını sıvadı. "Pekâlâ," dedim başımı sallayıp. "Pasta yapacağım ama pasta gibi değil." İkisi de kaşlarını kaldırdı. "Yani kremadan değil." Yine anlamadılar. "Ya," dedim. "Hamburgerlerden."

"Ne?" dedi Işık gülerek. "Neden?"

"Anısı var," dedim sırtarak.

"Anıya bak," dediğinde gülmeye devam etti. "Pekâlâ, hamburgerler bende. Başka?"

Mutlu köşeye gizlediğimiz kutuyu almak için mutfğa girdi fakat oyalanarak muhabbetimizi dinlemeye çalıştı. "Kek, poğaç ve Yankı'nın en sevdiği yemek olan mantı açacağım."

Hepsi aynı anda, "Mantı mı açacaksın?" diye bağırdı.

"Evet! Başarımlı!" Genişçe gülümsedim. "Minik minik, tatlı tatlı çikolatalar da yapacağım, şekerler de." Dolabı heyecanla açıp Koza'yla aldıklarımızı gösterdim. "Bak, mavi boyalar aldım, gıda boyası. Onun en sevdiği renk mavi. Boyayıp yüzler çizeceğim. Ha, bir de minyatür Sokak Nöbetçileri kurabiyeleri yapmak istiyorum. Mutlu için kıvrıcık saç, senin için sapsarı saç, Lâl için bir fotoğraf makinesi, Bartu için

kocaman bir yumruk, Koza için kahverengi ve mavi gözler, Yankı için de direkt onun yüzü olan kocaman bir kurabiye. Ee sonuçta onun doğum günü." Üçü de şaşkınlıkla beni dinliyordu. "Bir de..." dedim heyecanla. "Ben böyle pastayı tutup üfletirken çocuk gibi kutlama şarkıları söyler miyiz? Pastayı da ben tutabilir miyim?" Işık dolaptan açık olan şarabını alıp kafasına dikti, ardından Mutlu'ya uzattı, Mutlu da içtiğinde Lâl'e verdi. "O ilaç kullanıyor," dedim Lâl'in elinden alarak. "Kısır da yapar mıyız? Salatalıklara da şekil verir miyiz? İnternette gördüm, çok tatlı salatalıklar vardı. Belki portakal bulursak onları da mini etekli yaparız." Güldüm ama kimse bana gülmedi.

Sessizlik devam etti. Hepsi beş karış açık ağızla bana bakarken kaşlarımı kaldırdım. "Tamam," dedim kısık sesle. "Salatalıklara şekil veremeyelim ama kısır yapsak güzel olur bence."

"Helin," dedi Mutlu bana doğru eğilerek, dayanamamıştı. "Sen ileride evlenirsen çay bardaklarına etek de giydirir misin?"

"Ne?"

"Dondurmayı da tabağa koyar mısın acaba?"

"Ne alakası var?"

"Peki ya kurabiyelerle kocişkom da yazar mısın?"

"Kıvrıkcık!" diye bağırdı Koza yukarıdan. "Gel buraya, asılı kaldım lan!"

"Neye asılı kaldı o?" diye sordum.

"Sizin odanızda," dedi. "Kilitli kapıyı açmaya çalışıyordu, tırmandı galiba."

"Ne işi var orada?"

"Tablo falan bir şeyler dedi." Mutlu omzunu silkti. "Anlamadım ama galiba o tabloya takık durumda. Siz takık olduğunuz için olabilir."

Gözlerim kocaman açıldı; "Koza!" diye bağırdım. "O odadan uzak dur! Bize ait! Senin işin orada değil!" Mutlu'ya döndüm. "Lütfen onu oradan uzaklaştırır mısın?"

Mutlu asker selamı verip, "Tamamdır, gelinlerin tatlı telaşı," dedi ve koşarak uzaklaştı.

"Ne dedi şimdi bana ya?" dedim Işık'a dönüp. "Her neyse, bunların hepsini yapabilir miyiz sizce?" Işık şaraptan biraz daha içtiğinde, onun elinden şişeyi aldım. "Ve kimsenin yarını sarhoş geçirmesini istemiyorum, herkes ayık olacak. Lütfen şimdiden başlamayın."

Işık buzdolabına baktıktan sonra bana döndü. "Yani yaparız," dedi umursamaz bir sesle. "Ama sence de biraz abartmıyor musun?"

Hevesimin kırılmasına izin vermeyip, "Daha önce hiç doğum günü kırılamamış Yankı ve ben de daha önce kimseye doğru düzgün doğum günü sürprizi yapmadım," dedim. "Ama elimden gelenin en iyisi olsun ve bugün çok güzel geçsin istiyorum." Işık gözlerini devirdi. "Bunu yapma," diye mırıldandım ve uzanıp elini tuttum. "Ne düşündüğünü biliyorum ama sadece bir gün hiçbir şeyi düşünmeden güzel bir gün geçiremez miyiz?"

"Geçiremeyiz," dedi; elimi bırakıp buzdolabına yöneldi ve yiyecekleri çıkarmaya başladı. "Ama senin için öyle davranmaya çalışacağım ve yardımcı olacağım."

Lâl yanıma geldi ve sırtımı sıvazlayıp bana destek olmaya çalıştı.

Hayır, hevesimin kırılmasına da üzülmeye de izin vermeyecektim.

"Teşekkür ederim," dedim kısık sesle. Merdivenlerden inen Mutlu ile Koza bir konuda atışıyordu; odayı süslemek için hazırlık içindelerdi. "O halde nereden başlayalım?"

Lâl, ellerini kaldırdı ve bütün planı yapıp bizi de yönlendirdi. Işık hamburgerleri yapacaktı, bana mantı yapma işini bıraktı, kendisi de kurabiyelere geçti. Birkaç dakika içinde hepimiz işe koyulduğumuzda böyle hayal etmemiştim ama bunu düşünmemeye çalışacaktım. Gülmüsedüğimde, mantının hamurunu açmak için bütün gerekli malzemeleri Lâl önüme koyuyordu. Sevgimi de katmak için en büyük çabayı sarf edecektim. Hamurun malzemelerini dökerken Işık'la konuşmaya çalıştım fakat o sessiz kalmaya devam etmek istiyor gibiydi.

Yenilen ben oldum. Sessizliğin içine yuvarlandım ve bir süre üçümüz de sessiz kaldık. Bu sırada ise Işık içmeyi bırakmadı. Acaba Lâl de sessizlikten rahatsız oluyor muydu? Ona baktığımda gözleri Işık'a dönüyor, ardından yeniden kurabiyelerine yöneliyordu. Elleri dolu olmasaydı benimle konuşabilirdi, bunu hissetmiştim.

Işık şarap şişesini bitirip tezgâha bıraktı ve kek malzemelerini çıkarırken, "Seni kırdım mı?" diye sordu bana.

"Hayır," dedim kısık sesle. "Sadece üzüldüm ve üzüldüğüm konu sensin."

"Bana acıyor musun?"

Şaşkınlıkla gözlerimi ona çevirdim. "Onu kastetmediğimi biliyorsun Işık." Sertçe dolapları açıp tezgâha bir şeyler koydu. "Ben sizin aranızda

geldiğimde en büyük felaketlerden sonra bile hep beraber gülebiliyorduk Işık. Bana bunu siz öğrettiniz.”

Işık alayla güldü ve önündeki büyük kâseye malzemeleri koyarken, “Çünkü o zaman bu kadar dağılmamıştık,” dedi keskin bir sesle. “Sadece durup bir düşün; başımıza gelenleri, şu anı düşün.” Bakışlarını bana çevirdi, ardından Lâl’e döndü. “Lâl çıplak bir şekilde sokak ortasına bırakıldı ve onu vuran kendisiydi. Lâl intihar etti.”

Bu yüzleşmenin gerçekleşeceğini bilsem de şu an olmasını istemiyordum fakat Işık’ın içinde tutamadığı o nefreti, öfkeyi ve taşan lavları da görebiliyordum.

“Yapma,” dedim fakat Lâl, bıçak hareketini kesmiş, çekingen bir ifadeyle Işık’a bakıyordu.

“Sorumlusu kim? Hepimiziz.” Lâl başını iki yana salladı. “Bir sır daha. Bunu kim biliyor?”

“Yankı biliyor,” dedim Lâl’e dönerek. Şaşırmadı. “Aslında sadece tahmin yürüttü ve ben sessiz kalınca anladı çünkü doktor da bunu ima etmiş aslında.”

“Ve bizim saf Bartu’muz bunu anlamadı, değil mi?” Işık yeniden malzemelerine yöneldi. “Bartu,” dedi gözlerini açarak. “Paramparça oldu ve bunu duyduğu anda bir daha parçalanacak.”

“Duyması gerekmiyor...”

“Hayır, gerekiyor. Sır saklamayacağım. Benden kim ne saklarsa saklasın, ben kimseden artık sır saklamayacağım.” Yukarıyı işaret edip, “Kardeşim,” dedi. “Mutlu. Geçirdiği dönemin farkında değil misin? Daha önce günlerce hastanede yattı ve o zamandan bile daha kötü. Onun hemen toparlanacağına mı inanıyorsun?”

“Işık,” dedim acıyla. “Neden bu kadar umutsuzsun?”

“Umut mu?” dedi alayla gülerek. “Bana *mucizelere inan* da demeyeceksin, değil mi?” Beni işaret etti. “Kendine bak, yaşadıklarına bak. Anneni gördün, babanı öğrendin, o adam seni alt etti. Güçlüyüm mü diyeceksin?” Başını iki yana salladı. “Yankı’ya bak. Sence o iyi mi? Önder’in onu bulmasının bir rastlantı olmadığını hatta Mahir’in Önder’e onu sattığını biliyor muydun?” Gözlerimi açtım. “Ah,” dedi. “Yankı da bunu bilmiyor. Harun Aktan’ın bana fısıldadıkları sadece bunlarla da sınırlı değildi.”

“Işık...”

"Peki ya senin biricik abin?"

"Işık," dedim ellerimi kaldırarak.

"Onun emriyle bu hale geldim," diye âdeta inledi.

"Bilemezsin," diye savunmak istedim.

"Biliyorum," dedi sert bir sesle. "Eminim. Harun Aktan bana bunu kanıtladı."

Dudaklarım aralandı fakat bir süre hiçbir şey söyleyemedim. Zihnimde Koza'yı savunabileceğim onlarca kelime döndü, hepsinin kökü de içten içe ona inanmama dayanıyordu. "Işık," dedim en sonunda dayanamayıp. "Koza bir tek sana zarar vermek istemiyordu, bunu biliyorum. Beni kardeşi olarak görüyorsun ama elinin tersiyle ittiği kişi hep bendim ve seni gerçekten koruyordu. Eğer emri o verdiyse bile hedef sen değilsin, benimdir. Benden kurtulmak istemiştir."

Işık acıyla gülüp, "Saçmalama," dedi başını iki yana sallayarak. "Onun sana ne kadar değer verdiğini biliyorum, rehabilitasyon merkezinde gülümseyerek anlattığı tek kişi, kız kardeşiydi."

"Benim," dedim yutkunarak. "Onun kardeşi olduğumu..."

"En başından beri," dedi net bir sesle, çenesini havaya kaldırarak. "Senin onun kardeşi olduğunu hep biliyordum ve amacını bildiğim için seni bizden uzak tutmak istiyordum. Bu seni korumak değildi bu arada çünkü senin de onun kardeşi olduğunu bilmediğini bilmiyordum." Işık kurduğu cümleye güldü. "Yankı'dan bile önce biliyordum kısacası ama sakladım. Saklamamın nedeni de Koza'nın ellerinde tuttuğu sırrımdı. O sırla beni yönetmeye çalıştı. Sonra ne mi oldu? Sırrımın son kullanma tarihi doldu ve o benden korkmaya başladı, bütün planlarını bozacağım için. İşte tam o zamanlarda ben vuruldum." Başını iki yana salladı. "Bunu yapmaz mı diyeceksin? Bizi bombalarla dolu bir odaya da koymuştu. Onun gözünü kin ve öfke bürüdüğünde kimseyi görmez." Gözleri doldu, öfkeden ve hüzünden.

Sessizlik oldu. Tezgâha bakıp toparlayacak cümleler düşündüm ama yoktu. "Hepimizin canı yandı," dedim oldukça kısık sesle. "Hepimiz yara aldık."

"İşte bu yüzden," dedi. "Sanıyor musun ki Sokak Nöbetçileri artık aile olarak kalmaya devam edebilecek?" Bakışlarımı sertçe ona çevirdim. "Bugün gülebiliriz Helin hatta senin için alkolle kendimi uyuşturacak, hiçbir şey yokmuş gibi davranacağım ama yarın? Ondan sonraki gün?"

Biz zaten gideceğiz," dedi. Lâl şaşırılmış görünmüyordu ama gözlerini kapattı. "Peki ya siz kaldığınızda ayakta durabilecek misiniz?"

"Işık..." dedim korkuyla ve sertçe. "Ben size ailem dedim ve öyle geç buldum ki koptuğu yerden bağlarım, gerekirse kendimi de size sımsıkı düğümlerim ama yok olmamıza izin vermem. Halledeceğim, her şeyin üstesinden geleceğiz, biz..."

"Ne tuhaf, değil mi?" diyerek sözümü kesti. "Bizi dağıtmak ve mahvetmek için gelen sen, şimdi toparlamak için çabalıyorsun." Eli karnına gitti. "Kendimi kandırdığımı, gerçeklerden kaçtığım da fark ettim. Benim için artık mucizeler yok Helin."

"Yuh!" Mutlu'nun sesi aramıza girdi. "Çene çalacağınıza işe yönelse-niz. Ne yapıyorsunuz?"

"Hayır," diye fısıldadım. "O masaya hep beraber oturacağız." Haya-limdi, hayalimdeydi.

Koza'nın da sesi geldi. "Mutlu," dedi Işık gözlerimin içine bakarak. "Benim için eczaneye gidip ağrı kesici alır mısın? Ağrı kesicim bitmiş de."

"Lâl'inkini kullansana," dedi Mutlu fakat o gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Midemin hassas olduğunu biliyorsun," dedikten sonra zorlukla gözlerini gözlerimden ayırdı. "Lütfen. Beş dakikanı almaz."

Mutlu bir süre Işık'a baktıktan sonra, "Tamam," dedi ve elindeki eşyaları yere bırakıp dış kapıya doğru yürüdü. Koza ise masaya ilerledi ve bir sandalye çekip oturdu. Ortamdaki gerginliği hissetmişti fakat ne olduğunu pek çözemiyor gibiydi.

Mutlu çıkar çıkmaz Işık da duraksamadan mutfaktan ayrıldı; merdivenlerde adım seslerini duyduk, koşuyordu âdeta. Birkaç dakika sonra elinde bir kutuyla geldiğinde Koza'nın karşısında durdu ve sertçe kapa-ğın açıp içindekileri yere dökmeye başladı.

Neşterler yere düşerken, Lâl kolumu sıkıca tuttu ve geriye bir adım attı.

Koza oturduğu sandalyeden doğrulup ayaklarının önüne düşen neşterlere baktı. "Hatırladın mı?" dedi Işık sert bir sesle. Koza neşterlere bakmaya devam etti. "Hatırladın mı?" diye haykırdı bu kez.

Yanlarına gitmek için hamle yaptım fakat Lâl beni daha sıkı tutup durdurdu.

Koza sakın bir tavırla, "Unutmadım ki," dedi. "Bunların hepsini ben sana verdim."

"Aptal," dedi Işık öfkeyle. "Gerçekten neşterleri mi kastettiğimi sanıyorsun?" Yeri işaret etti, ardından bir neşteri eline aldığı anda acıyla nefesimi verdim. "O günleri hatırladın mı? Hatırla Koza. Seninle bir odanın içinde saatlerce konuştuklarımızı hatırla. Hayallerimizi, umutlarımızı ve gerçeklerimizi." Ona doğru bir adım attım. "Hatırlasana Koza," dedi dişlerini sıkarak. "Paylaştıklarımızı hatırla. Benim sana anlattıklarımı hatırla, sonra o anlattıklarımı bana nasıl bir silah gibi doğrulttuğunu hatırla."

Koza'nın omuzları gerildi, yutkundu. "Şimdi," dedi sadece. "Sırası değil."

"Evet," dedi Işık. "Çünkü sen savaşmayı seven, kazanmaktan zevk alan ve arkanda bıraktığın harabeleri zerre önemsemeyen, aşağılık herifin tekisin." Bir eli karnına gittiğinde acıyla, "Seninle hayallerimi paylaştım!" diye bağırdı. "Hatırla Koza. İki katlı, bahçeli bir ev. İki çocuk; bir kız, bir oğlan. Bahçesinde salıncağı olan bir ev." Koza hiçbir cevap vermeden ona bakmaya devam etti. "Hatırladın, değil mi? Bunlar benim hayallerimdi. Sonra ne oldu?" Koza'nın bakışları yavaşça bana döndüğünde, Işık hızla önüne geçti. "Gözlerimin içine bak Koza. Kaçma. Sonra ne oldu?"

"Nil..."

"Bana Nil deme!" Elleri öfkeden titrediği için tuttuğu neşter de titremeye başladı. Korkuyla Lâl'e baktığımda, o da benden çok farklı değildi. "Benim adım Işık! Önder'in hiç istemediği ama senin zorunla aldığı çocuk, Işık. Bu da planlıydı, değil mi? Belki de Önder'in bütün işkenceleri..."

"Hayır," dedi Koza oturduğu sandalyeden ayağa kalkarak. Kaşları çatıldığında Işık'ın elinden neşteri almaya çalıştı ama başaramadı. "Hayır," dedi bir kez daha. "Önder'le böyle anlaşmamıştım ama evet, sana olan öfkesinin bir nedeni de bendim, bunu biliyorum."

"İnsanların hayatında değilken bile o hayatları nasıl da mahvediyorsun Poyraz," dedi Işık ve bu kez elleriyle beraber sesinin de titrediğini işittim. "O rehabilitasyon merkezinde hatta öncesinde o sokakta senin daima iyi bir adam olduğuna inanmak istedim. Buna inanmamam için çok neden çıktı karşıma ama kalbimde bir yerlerde hep iyi birisi

olduğunu düşündüm. Hatta öylesine aptalım ki vurulduğumda bile senin yüzünden olmadığına o aptal kafamla inanmaya çalıştım.” Omzunu kaldırıp ağlamaya başladı. “Çocuğum olmayacakmış benim, *Poyraz*. İmkânsızmış. Kesinmiş.” Koza elini saçlarına geçirip bakışlarını kaçırdı fakat Işık çenesini kavrayıp yüzünü yüzüne çevirdi. “Korkaklığın lüzumu yok. Harun Aktan bana her şeyi anlattı, kanıtladı. Senin planın olduğunu biliyorum.”

Koza, Işık'ın çenesini kavrayan bileğini tuttu ve onu kendine yaklaştırdı. Gözlerinin içine bakarak, “Senin hayallerin gerçekleşsin diye kendi hayallerimden bile vazgeçerim şu an,” dedi net bir sesle hatta acıyla. “Hiçbir şey düşündüğün gibi değil. Evet suçluyum, evet her şey bir kumarla başladı ama herkese zarar verirdim, sana vermezdim. Bunu biliyordun.”

“Bana,” dedi Işık ağlayarak. “Yalan söyleme.”

“Söylemiyorum,” dedi keskin bir sesle. “Ekip'i gözlerimin önünde Sonuncu'yla beraber indirirken bile kılımı kıpırdatmadan intikamını almanı izledim ben. Arkamı döndüğümde koruyacak kimse kalmadı ama sesimi çıkarmadım çünkü sen yapmasan ben yapacaktım. Onların...”

“Yalan...” dedi bu kez Işık dişlerini sıkarak, “söylüyorsun. Bunu hep yapıyorsun.”

“Kötü bir adam olabilirim,” dedi Koza. “Ama sana kötülük yapmamak için çok çabaladım.”

“Yalan söylüyorsun!” diye haykırdı ve elindeki neşteri Koza'nın boynuna yasladi. Çığlık atarak onların yanına gittiğinde, Koza sakince Işık'a bakıyordu ve gözlerinde korku bile yoktu. “Şimdi şu neşteri aşağı kaydırmamak için neleri göze aldığımı biliyor musun sen?”

“Işık,” dedim acıyla. “Lütfen.”

“Bana istediğini yapabilirsin, Nil,” dedi Koza korkusuzca.

“Çünkü bunu yapamayacağımı düşünüyorsun, değil mi?”

“Hayır, yapmayacağını biliyorum.” Bir süre Işık öyle durdu fakat en sonunda Koza elinden neşteri aldığı anda Işık karşı çıkmadı. “Bir yerini kesmeden geriye bir adım at şimdi. Bu neşterleri sen kendine zarar ver diye değil, ben kendime bir şey yapmayayım diye vermiştim. Yine aynı olacak, bu neşterler sana zarar vermeyecek.” Neşteri sertçe yere attı. “Ama bunları bana geri vermenin anlamı, şimdi canını önemsemiyorum demek mi Nil?”

Işık başını iki yana salladı ve gözlerindeki o ifadeyi gördüm. Büyük bir nefret, belki de onda daha önce Önder'e bile bakarken görmediğim bir nefret ama yanında da aşk. Bu da artık açıkça görülmüyordu.

Uzun bir süre sessizlik oldu. İkisinin bakışlarındaki anlamlar neredeyse aynıydı fakat tek fark, Işık gerçekten Koza'dan vazgeçmiş, onu yok etmişti.

"Kazanmak mı istiyordun?" diye sordu elinin tersiyle gözlerini silerek. "Kazandın. Benimle olan savaşında da kazandın. Yak zafer sigaranı. Kazandın."

Koza elindeki neşteri yere fırlatıp, "Ben herkese karşı kazandım," dedi. "Ama sana *yenildim*, Nil." Işık başını iki yana salladı; ikisinin arasındaki özel bir şey miydi anlayamadım ama sessizlik uçuruma dönüştü ve Işık geriye doğru adım attığında Koza gözlerini onun gözlerinden ayırmadı.

"Senin bu yaşattıklarından ve senden kurtulmak için elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı. "Ve sana artık inanmayacağım." Arkasını dönüp yürümeye başladığında hâlâ dimdik durmaya çalışıyordu ama yüzünü görmüştüm. Yıkılmıştı, mahvolmuştu ve Koza'yı seviyordu. Ne olursa olsun, onu seviyordu.

Lâl de onun arkasından çıktığında Koza kapıya baktı, ardından sandalyeye oturdu, cebinden sigara paketini çıkardı ve içinden bir tane alıp paketi masaya fırlattı. Çakmakla ucunu yakıp derin bir nefes çektiğinde şaşkınlıkla ve büyük bir öfkeyle ona baktım. Art arda nefeslerini çekerken, "Sahiden mi?" diye sordum sadece. "Sahiden mi Koza?"

"Koza değil, *Poyraz*," dedi sigarasından başka bir derin nefes çekerken. "O bile bana Poyraz dedi, kim olduğumu hatırlatmak istedi. Nil bile bana bunu yaptı."

"Sana inanmıyorum," dedim dehşetle. "Bir de onu mu suçluyorsun?" Yerdeki neşterleri gösterdim. "Yaşadığı yıkımı görmüyor musun? Mahvolduğunu? Onu mahvettiğini?" Sigarayı içmekten başka hiçbir şey yapmadı. "Çabalamayacak mısın Koza?" diye sordum. "Bir şeyler yapmayacak mısın?" Hiçbir şey söylemedi yine. "Her şey için geç olmadan..."

Bakışlarını direkt bana çevirdi. "Bu da ne demek?"

İki seçeneğim vardı. Ya ona söyleyecektim ya da Işık gittikten sonra geç olduğunda öğrenecekti. O ne yapardı, diye sormadım kendime. İlk önce onu düşündüm, pişmanlığın ağırlığı altına girmemesini istedim.

"O Murlu'yu alıp gidecek bütün bunlar bittikten sonra," dedim gözlerinin içine bakarak. "Harun Aktan defteri kapandıktan sonra bizden uzaklaşacak çünkü sana zarar vermek ya da bir savaş başlatmak yerine gitmek istiyor. Eğer bir şeyler yapmazsan Koza, o gidecek. Beni duyuyor musun? Ve kararlı. Bir daha onu göremeyeceksin."

Gözlerinden acının ve şaşkınlığın geçtiğini gördüm. İnanmayıp, "O kardeşlerini bırakmaz," dedi.

"Bırakacak," dedim. "Çünkü o senin gibi değil. Kimseyi umursamadan bir savaş yaratıp o savaşın içinde insanları yok etmek istemiyor. En çok benim için yapıyor, bunu biliyorum, senin yapamadığını yapıyor ve beni düşünüyor Koza." Cümlelerimin canını yaktığını o an gördüm ama Koza bu dilden anlıyordu.

"Seninle ne alakası var?" dedi acımasız bir sesle.

"Çünkü sana zarar verirse benim canım yanar," dedim kendimi tutamayıp. Bu Koza'yı bozguna uğrattığında, "Öyle düşünüyor," diye düzeltmeye çalıştım ama bunun için çok geçti. "Gidecek ve kendine yeni bir hayat kuracak. Belki de biriyle tanışacak ve onunla olacak ya da birileriyle tanışıp onlarla olacak ama bizi bırakacak."

Çenesi kasıldı, sigarasından bir nefes daha çekti. Gözlerini gözlerimden ayırıp karşısındaki duvara baktı; sabit tuttuğu bacağı gerginlikten titremeye başladığında kendimi yine onda gördüm.

"Koza," dedim yere çöküp aşağıdan ona bakarak. "Eğer istersen sana yardımcı olurum." Elimi titreyen bacağına yerleştirdim, gözleri bana döndü bir kez daha. "Işık'ı yeniden kazanabilir misin, bilmiyorum ama çabalaman için yardımcı olurum çünkü onu kaybetmek istemiyorum." Sonra kendimi tutamayıp devam ettim. "Ve seni de böyle görmek istemiyorum."

"Ben iyiyim," dedi sigarasından son nefesi çekerek.

"Bu 'bak keyif sigarası bile içiyorum' demek mi?" Başımı iki yana salladım. "Neden bunu yapıyorsun?" Elimi bacağından kaldırdım ve sigarasını çekip aldım. "Bu dediğim senin için ne ifade eder bilmiyorum ama ona böyle bir kötülük yapmayacağın konusunda sana güveniyorum." Şaşırdı ama bunu bana belli etmemeye çalıştı. "Sen kötü bir adam değilsin, bu şekilde davranmana gerek yok."

"Bana akıl mı vereceksin?" dedi öfkeyle.

"Akılsız olduğunu düşünürsem seve seve," diye karşılık verdim. "Merak etme, sana yaklaşmaya çalışmıyorum, sadece yardımcı olmak amacım."

"İyiliğin can sıkıcı," dedi Koza burnundan nefesini sertçe vererek. "Keşke karşıma geçip Nil gibi bana hesap sorsaydın, o zaman böyle hissetmezdim."

Kaşlarımı çattım ve onun biri diğerinden farklı olan gözlerinin içine baktım. "Sevgi ile iyiliği hep karıştırıyorsun," dedim ucu açık bir cevap vererek. "Ve böyle devam edersen pişmanlık seni mahvedecek."

Koza oturduğu sandalyeden sertçe ayağa kalktı ve üzerindeki tişörtü düzeltti. "Keyif için değil, kaybettiğim için içtim ilk defa sigarayı," dedi, ardından yürümeye başladı. Çöktüğüm yerden doğrulduğumda kapının eşiğinde duraksadı ve bakışları bana döndü. "Zaten son sigaraydı. Bir daha ne kaybettiğim için ne kazandığım için yakacağım o sigarayı. Bu sondu."

"Belki bir gün," dedim başımı omzuma yatırarak. "Gerçekten kazanırsak beraber yakarız o sigarayı."

Ona karşı böyle yaklaştığım için bir yandan kendime öfkeleniyordum fakat bir yandan da ona baktığımda gördüğüm kişi, Sokak Nöbetçileri'nin arasına yeni katılan Helin'di. Ben sevgiyi yeni tanımıştım, o ise tanıdığı sevgiyi yok etmek için uğraşmıştı ama ikimiz de aynı noktadaydık, o sevgi yok olmamış hatta karanlık sandığımız kalbimiz güzelleşmişti.

Ümitsizce başını iki yana salladı ve dış kapıya doğru yürüdü, ardından yine durup, "Bu arada," dedi. "Ne olursa olsun, bugününü mahvetmeyeceğim." Kaşlarını çattı. "Yani çok çabaladığını biliyorum, merak etme. En güzel şekilde olacak. Üzmeyecek bugün hiçbir şey seni." Ardından bir cevap vermeme bile beklemeden kapıyı açıp dışarı çıktı.

Bir süre mutfağın ortasında durup etrafıma baktım. Yarım kalmış yemeklere, yerdeki neşterlere ve elimdeki sönmüş sigaraya. Annemi düşündüm; Sadık Orhan'ı, intihar eden Lâl'i, çocuğu asla olmayacak Işık'ı. Mahvolduğumuzu düşündüm. Sokak Nöbetçileri'ni düşündüm.

Bu aileye girdiğimde onları parçalayacaktım ve şu an ellerimden kayıp gidiyorlardı, bense onları toparlamaya çalışıyordum. Biz bir gün dağılacak mıydık Işık'ın söylediği gibi? Ben onları çok geç bulmuştum, hiç ummadığım zamanda bağlanmış ve bütün duyguları tatmıştım.

Hayır, dedim kendi kendime. Bugün değil. Yere çöktüm ve tek tek, dikkatlice neşterleri toparlamaya başladım. Her zaman başka bir yol vardır ki, dedim kendime yine ve kutuyu sakince çekip neşterleri yerleştirdim. Hiç olmayan zamanlarda bile. Bak kendine Helin, hiç yolun yoktu ve sana bir yol açıldı. Ölmek için çıktığın bu yolda aileni buldun. Kozan'ın intikamında âşık oldun. Kardeşlerinle tanıştın. Ağladığımı neştere yaş düştüğünde fark ettim ve kendi yansımamı gördüm. Tamamen yere oturduğumda neşteri havaya kaldırdım ve yansıma baktım. Helin, dedim kendime. Ağlama bugün. Korkma. En umutsuz gecelerinde bile hatta sen de bir neşter bulup bileğini kesmek istediğinde yeniden doğrulmadın mı? Neşteri kutuya koydum. Bugün değil. Asla değil.

UMUT

Günlerden 8 Nisan, saat 17.30 ve üç erkek ortalarda yoktu.

“Sinirden delireceğim!” diye haykırdığımda oturma odasının ortasında bir o yana bir bu yana yürüyordum. “Bartu’nun da Koza’nın da hatta o Yankı’nın da etlerini tek tek koparacağım!” Işık beni oturtmaya çalıştı ama asla izin vermedim. “Yetmeyecek, etlerinden köfte yapacağım, afiyetle hayvanlara dağıtacağım!”

“Sakin mi olsan?” dedi Mutlu gülerek. “İçip sızmışlar işte.”

“Defalarca alkol yok demiştim!” Elimdeki viski şişesini yine kafama diktim ve acı tada aldırış etmeden yudum yudum içtim, uzaklaştırırken kolumla ağzımı kapattım ve derin bir nefes aldım. “Sarhoş olmuşlar!”

“O kelebeğin başının altından çıktığına eminim,” dedi Mutlu. “Ama geliyorlar işte, sakın ol.”

Dün Koza gittikten sonra tek başıma mutfaktaki işlerin bir kısmını halletmiş, ardından mantı açmaya çalışmışım. Bir süre sonra Mutlu geldiğinde Işık ve Lâl yanıma dönmek zorunda kalmıştı ve yaşananları konuşmadan yemekleri yapmaya devam etmiştik. Oda süslemelerinin bir kısmı zaten yapılmıştı, mutfaktaki işlerimiz bittikten sonra süslemeyi de bitirmiş, sonra onları beklemeye başlamıştık.

Bir saat, iki saat ve üç saat geçtikten sonra aradığımda telefonuma sadece Bartu yanıt vermişti. Arkada Yankı’nın kahkahasından başka hiçbir şey yoktu, durmadan gülüyordu. Bir de Koza’nın, “Helin, siz bu gece baş başa kalacaktınız, değil mi?” diye soruları.

Koza resmen, bile bile gece kutlayacağım doğum gününün üzerine konmuş, kendisine eğlence oluşturmuş ve planlarımın bir kısmını mahvetmişti.

Bugün konuştuğumuzda ise gece bir yerde sızıp kaldıklarını, sabah ise polisler tarafından tutulduklarını söylemişlerdi. Neden? Cevap

yoktu. İşin tuhaf tarafı, bir saat önce konuştuğumuzda da sesleri sarhoş gibi geliyordu.

Odanın içine bakıp derin bir nefes aldım.

“Bugün daha bitmedi ki,” dedi Işık rahatlatmak istermiş gibi. “Hem bütün planlarını bu akşama göre yapmadın mı? Boş versene, Yankı çok mutlu olacak.”

Duvarda asılı olan İYİ Kİ DOĞDUN LİDER yazısına bakarak, “Onu lider kızartması yapacağım,” dedim. Masaya yerleştirdiğimiz yemeklere ve pastalara odaklandım. “Hepsini mide fesadı geçirene kadar yedireceğim.” Üzerimdeki siyah, saten elbiseye dönüp baktım. Ütüsü bozulmaya başlamıştı; onun doğum günü için dün gecedan itibaren hazır bekliyordum.

Açık olan dalgalı saçlarımı geriye attım ve elimle yüzüme hava verdim.

“Lütfen bunu yapar mısın?” dedi Mutlu ve Lâl gülmeye başladı. “Çok keyifli olur.”

Tam cevap vereceğim sırada kapının açılma sesini duyduk, sonra kahkaha ve bir şeylerin devrilme seslerini. Birbirimize baktık, ardından hep beraber kapıya çıktığımızda gördüğümüz manzara dehşete düşmemize neden oldu.

Bartu ile Koza, Yankı’yı sırtlanıp eve getirmişlerdi ve Yankı iki seksen uzanmış tavana bakıyordu. Elimle ağzımı kapattığımda, Mutlu Bartu’ya eliyle boynunu kesme hareketi yaptı. Tabut taşıyan adamlar gibi hareket ederek eve girdiklerinde keyifleri hiç olmadığı kadar yerindeydi.

“Bir şey söyleyebilir...” Bartu gülmeye başladı, ardından Koza da ona katıldı. “Bir şey...” Devam etti gülmeye. “Koza...” Kendini durduramıyordu. “Amına koyayım senin, kaç kişisin lan sen pezevenk?”

Yankı başını yavaşça kaldırıp bize baktı, ardından elini kaldırıp, “Buradayım ben,” dedi ve gülmeye başladı. “Bunlar beni eve böyle sokmak istedi, hiç de karşı çıkmadım.”

“Bence geldiğiniz gibi geri dönseniz iyi olur,” dedi Mutlu başını iki yana sallayarak. “Yoksa Helin sizi köfte yapıp hayvanlara yedirecek.”

“Helin beni mi yiyecekmiş?” diye sordu Yankı ve yeniden başını kaldırdığında yere inmeye çalıştı. Koza hemen çekildiğinde zorlukla doğruldu, ayakları yerle buluştu.

"Koza'nın bunu yapmasına şaşırmıyorum," dedim kızgınlıkla. "Fakat sır ikiniz neden bu kadar içtiniz?"

Bartu ile Yankı birbirine baktı, sonra kahkaha atarak gülmeye başladılar. Koza yanlarından ayrılıp benim yanımdan geçerken, "Baş başa geç diyordun, değil mi?" diye mırıldandı ve ıslık çaldı.

Gözlerimi devirdiğimde Bartu karşıma geçti ve ellerini birbirine yaslayıp, "Helin, gerçekten böyle olmasını istemezdim ama..." Gözüne Lâl bakıldığında, "Lâl," dedi, "merhaba."

Raşımı iki yana salladığımda Yankı'nın üzerindeki kirlenmiş tişörtüne, dağınık saçlarına ve gülmemek için kendini zor tutan yüzüne baktım. Aslında çok öfkeliydim fakat yüzüne bakıldığında çok eğlendiği hatta doğum gününe yakışır bir ruh hali içinde olduğu görülüyordu. Koza onu benden alıp mutlu bir gün geçirmesini sağlamıştı.

Dudaklarını ıslattı, sonra kulağıma eğilip hızlıca, "Çok içtim," deyip geriye çekildi. Etrafa baktı, ardından bir kez daha eğildi. "Ama gerçekten sarhoş değilmiş gibi davranabilirim." Yine geriye çekildi ve kaşlarını çatı, çenesini kaldırdı. Birkaç saniye sonra yine kulağıma eğildi ve fısıldayarak, "Oluyor mu?" diye sordu. "Ciddiyim Helin. Değil mi?"

Dayanamayıp gülmeye başladığımda öfkemin geçtiğini fark etti ve o da güldü.

"Sana hiç bugünle alakalı bir şeyler söylediler mi?" diye sordum. Dilini damağına vurup başını çocuk gibi iki yana salladı. Kolundan çekip, "Yapma şöyle," dedim merdivene yönlendirirken. Işık mesajı olarak başparmağını gösterdi. "Gel, elini yüzünü yıkayıp üzerini değiştirelim."

Duraksadı, gözleri bana döndü ve bütün dişlerini göstererek sırıttı. "Lütfen yapalım bunu."

"Yürü," dedim kolundan itekleyerek. İlk önce onu banyoya sokup kapıyı kapattım. Musluğu açtığımda, "Eğil," dedim.

"Tabii," dedi ve direkt dizlerinin üzerine çöküp yüzünü kalçama yaklaştırdı.

"Yankı!" dedim kaçarak. "Musluğa doğru!"

Onu ayağa kaldırmaya çalışırken gücümün hepsini sarf ediyordum. En sonunda yeniden doğrulduğunda buz gibi suyu yüzüne çarptım, bu derin bir nefes almasına neden oldu. "Ama," dedi, "çok soğuk bu. Çok soğuk. Üşüdüm."

"Öyle mi?" dedim, ardından hiç düşünmeden kafasını musluğun altına soktum ve buz gibi su başından dökülürken inlemelerini umursamadan ensesinden bastırdım. Bir süre sonra suya alıştıığında elleriyle yüzünü ovuşturmaya başladı. Soğuk su biraz da olsa onu sersemliğinden kurtardığında musluğu kapattım ve yanda duran havluyu alıp eğilmişken saçlarını karıştırdım. En sonunda çekildiğimde başını kaldırıp bana baktı.

Dağınık nemli saçları, soğuktan kızarmış hatta morarmaya yüz tutmuş aralıklı dudakları ve alkolden dolayı kızarıp turkuaz rengini iyice ortaya çıkarmış gözleri. Bir de kızarmış elmacık kemikleri.

"Sanırım," dedi saçlarında havluyu gezdirirken, ardından başını salladığında saçları daha fazla dağıldı. "Biraz fazla içtik biz ya."

Yüzüne bakıp yutkundüğümde, "Çıkalım mı?" dedim ve cevap vermesini bile beklemeden banyodan çıktım.

"Sen de içmiş gibi görünüyorsun," dedi odasına yönelirken.

"İçtim," dedim. "Ama senin kadar değil. Gel, nereye gidiyorsun?" Mutlu ile Işık'ın odasının olduğu tarafa ilerledim.

"Kıyafetlerimi değiştirecektim," dedi, ardından nereye gittiğimi anladı. "Ama orası, bizim oda..."

"Evet," dedim onu onaylayarak. "Artık orası bizim odamız; kıyafetlerini ve eşyalarını taşıdım. Bir şeyler unutmuş olabilirim, sen sonra bakarsın. Kendi eşyalarımı da dolaba dizdim. Bu arada, bir dolaba daha ihtiyacımız var." Işık ve Mutlu'nun odasına girdik; direkt gizli bölme-yi kaydurdum ve rafta sakladığım anahtarı çıkarıp deliğe yerleştirdim. "Bir ayna koydum; tam yatağın karşısına, tablonun yanına." Anahtarı çevirdim. "Bir de güzel kokular aldım. Portakal kokusu sever misin? Ben bayılırım." Kapıyı açtığımda dönüp ona baktım, ağzı beş karış açık bana bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordum. "İstemiyor musun burada kalmak?"

"Yani," dedi ellerini kaldırarak. "Biz artık seninle burada kalacağız, öyle mi?" İşaret parmağıyla içeriye gösterdi. "Bizim yatağımız yani. Bizim tablomuz."

"Bizim tablomuz ne yahu?" dedim gülerek.

"Ah," dedi nefesini vererek. "Kulaklarıma bir şarkının sesi geliyor, zafer şarkısı olmalı. Bizim zaferimizin."

Gülerek başımı çevirdim ve odaya girip ışığın düğmesine bastım. Masmavi ışık yandığında odanın içine baktım ve Yankı da hemen

arkamda durdu. "Evet," dedim sırtımı ona yaslayarak. "Ve biz bugün, bu gece, burada baş başa kalacağız. Neden diye sorma, vardır elbet bir nedeni. Burası bizim odamız."

Yankı'nın hareketlendiğini hissettim, ardından kollarını arkadan bana sardı. "Bir daha söyle," dedi kısık sesle. Gözlerim açıldığında bu kez kulağıma eğildi, sakalları yanağıma okşadı. "Bir daha söyle," diye fısıldadı.

"Hangisini?" diye sordum ben de kısık sesle.

Kendisini bana daha fazla yasladığında sakallarını yanağıma yavaşça sürtrü. "Hangisini istediğimi biliyorsun," dedi.

"Bizim odamız," dedi hızla. "Ve baş başa."

"Sence ben," dedi. "Neden diye sorar mıyım?"

"Yankı," dedim ve terlemeye başladığımı hissettiğimde hemen çekildim. "Üzerini değiştir, kapıda bekliyorum."

"Ah," dedi bir anda ve birkaç adım atıp kendini sırtüstü yatağa bıraktı. "Çok sarhoşum, ah! Üzerimi değiştiremem ben, mağdurum, hareket edemiyorum."

"Hayır," dedim karşı gelerek. "Az önce gayet de iyiydin, uydurma."

"Ah," dedi ellerine bakarak. "Kramp girdi ellerime. Bir şeyler oluyor bana."

"Bir ayakların, bir ellerin; ne bu çektiğim senden?" dediğimde kaşlarını çatıttım. Parmaklarını hareket ettirmeye çalıştı, sanki başaramıyormuş gibi mutsuz bir ifadeyle dudaklarını büktü. "Bugün ne istersen o olacak," dedim kendi kendime ve dolaba ilerledim. Göz ucuyla beni izlerken ona döndüğümde ellerine üzülüyormuş gibi bakmaya devam etti.

Elim siyah ve beyaz gömleklerinde gezindi; ona baktıktan sonra sırtıp siyah keten gömleği yerinden çıkardım, ardından temiz bir kot pantolonu.

Kıyafetleri yatağa koyduktan sonra bir dizimi yatağa yasladım ve onu kolundan tutup doğrulmasını sağladım. Yüzü tam göğüs kafesi-me denk gelirken aşağıdan bana bakıp gülümsedi; üzerimdeki elbiseyi inceledi, yüzümü ve saçlarımı. "Güzelim benim," dedi bir eli bacağıma yavaşça tuttuğunda. "Bugün gözlerinizi kamaştırıyorsunuz."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve eğilip tişörtünün eteklerinden tuttum; tam çıkaracağım sırada, "Helin!" deyip beni engelledi. "Üstüm olmaz! Ben soyunurum!"

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Çünkü..." dedikten sonra sustu, ardından devam etti. "Çünkü işte."

"Utandın mı?" diye sordum alayla.

"Hiç sorma," dedi başını omzuna yatırarak. "Utançtan bayılacağım." Başıyla kapının orayı gösterdi. "Çık da giyineyim."

Kaşlarımı çattım. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne oldu?" diye sordu. "Çok mu hevesliydin? Eğer çok hevesliysen altımı sen çıkarabilirsin."

"Hayır, o yüzden değil ama ne olduğunu anlamadım." Omzumu silkip kapıya yürüdüm. "Giyin ve çık, seni bekliyorum. Beraber aşağıya ineceğiz."

"Emrin olur, leydim," dedi ben kapıya arkamı döndüğümde. Hareketlenme sesini işittim fakat ona dönüp bakmadım. Kendi kendine bir şeyler mırıldanırken sarhoşluğun etkisinde olduğunu anlayabiliyordum ama kalbimde bir şeylerin de kırıldığını hissettim çünkü hâlâ doğum gününü hatırlamıyordu.

Elini belimde hissettiğimde dönüp ona baktım. Gülümseyerek beni izlediğinde, "Bugün hakkında hiçbir şey bilmiyor musun gerçekten?" dedim gözlerinin içine bakarak.

Tamamen dürüstçe başını iki yana salladı ve odadan çıktık. "Giyindiğine ve hazırlandığına göre bir şeyler planladınız ama konu ne, inan bilmiyorum. Bir şey kutlayacağız, değil mi?"

Hüzünle gülümsedim, merdivenin başında parmaklarımın ucunda yükselip yanağına öpücük kondurdum. "Kendine bir daha bunu yapmana izin vermeyeceğim." Üzerindeki gömleğinin yakasını düzelttim, omuzlarını silkeledim. "Ve..." diye mırıldandığımda bakışlarımı turkuaz gözlerine çevirdim. "Çok yakışıklı görünüyorsun."

Simsiyah gömlek öyle çok yakışmıştı ki daha önce onu siyahlar içinde gördüğümle aynı hissediyordum.

Ne düşündüğümü fark etmiş olacak ki eli belimi daha sıkı kavradı. "Severiz," dedi kısık sesle, "siyahları ve siyahların getirdiklerini."

Gözlerimi kaçırdığımda bugüne kadar geceyi baş başa geçireceğimiz hususunda hiçbir şey düşünmemeye çalışmıştım ama şu an fark ediyordum olacakları ve Koza'nın kafasından geçenleri. Karnıma bir sancı girdiğinde bunun nedeni heyecandı fakat ona belli etmemek için merdivenleri inerken yüzüne bakmamaya özen gösterdim.

Kapının eşiğine geldiğimizde planladığımız gibi o kapı kapanmıştı. Yankı kaşlarını çatıp bana döndüğünde, "Tamam," dedi. "Bir sürpriz var ve bu belli ki ikimize özel."

"Hayır," dedim elim kapının koluna giderken. "Bize değil, sana özel ve bundan sonra bu hep olacak." Kapıyı açtığımda bir anda konfetiler patladı, balonlar yüzümüze çarpmaya başladı. Odanın içine doğru yürüdüm ve diğerlerinin yanına geçtiğimde Yankı'ya tam karşısından baktım. Işık ise hamburgerlerden yapılmış pastayı elime tutuşturup mumları yaktı.

"İyi ki doğdun!" diye bağırان Mutlu, kendini tutamayıp Yankı'nın kucasına zıpladı ve bacaklarını beline doladı.

"İyi ki doğdun," dedi Bartu, bir balonu sertçe Yankı'nın kafasına atarak. Hatta o kadar sert attı ki balon patladı. Bartu'ya dirseğimle vurdum.

"İyi ki doğdun," dedi Işık elini kalbine koyarak.

Lâl işaret diliyle, "*İyi ki varsın*," dediğinde yüzünde geniş bir tebessüm vardı.

"İyi ki doğdun," dedi Koza, sonrasında sırtıttı. "Sonuncu."

Mutlu, Yankı'nın kucğından ayrılınca pastayla beraber onun karşısında durup gülümseyerek baktım. "Bugün senin doğum günün," dedim neşeyle, "ve biz unutmadık."

Aralanmış dudaklarıyla odayı incelerken şaşkınlığı gözle görülür şekilde anlaşıyordu. Hatta öyle şaşırmıştı ki bir şey söyleyecek gibi olduğunda bile yeniden ağzını kapatıyordu.

"İnme indi çocuğa," dedi Mutlu. "Biri sarssın şunu."

"Bugün günlerden..." diye başladığında, hepimiz aynı anda, "8 Nisan," dedik. "Yirmi altı yaşına girdin, Yankı Sarca. Yaşlanıyorsun."

Yankı bize baktı, yeniden odaya baktı, sonra hamburgerlerden yapılmış pastaya baktı. Ne yapacağını bilemediğinde bir anda mumları üfleyip sırtıttı. Hepimiz birbirimize baktığımızda Mutlu kahkaha attı.

"Tamam," dedim pastayı masaya götürürken. "Mumları yeniden üfletiriz..." Koza da gülmeye başladı. "İlk önce yaşadığı şoku atlatmasını sağlayalım." Bileğinden tutup onu masaya götürdüm. "Bak, neler hazırladık senin için!"

"Hepsini Helin planladı," dedi Işık. "Ve çoğunu kendisi yaptı. Özellikle şu koca kafalı Yankı kurabiyesini."

Yankı masanın üzerindeki mavi şekerlere, keklere, kısıra, yaprak sarmalarına baktı; ardından mantıyı gördüğünde gözleri kocaman açıldı. Koza ise mantıya bakıp, "Kim katletti lan bu yemeği?" dedi gülerek. "Hamur çorbası mı bu?"

Bartu, Koza'yı omzuyla iteklediğinde çenesiyle beni işaret etti.

"Yani," dedim başımı sallayarak. "Mantıyı biraz başaramamış olabilirim çünkü anlamadığım şekilde hamurlar dağıldı ve içindeki kıymalar kendilerini feda etti ama bak!" Kocaman Yankı kurabiyesini havaya kaldırdım. "Seni yaptım!"

Kurabiyenin bir gözü piştikten sonra burnuna doğru inmişti ve ağzı üzgün bir şekilde görünüyordu. Ayrıca gözlerini sonradan gıda boyasıyla yaparken rengi tutmamıştı ve saçlarına boya kalmadığı için kel Yankı olmuştu ama bunun bir önemi olmamalıydı...

İlk önce kimseden çıt çıkmadı ve Yankı dışında herkes kahkaha atmaya başladığında Bartu âdeta kendini yerden yere atarak, "Helin," dedi kahkahayla. "Kusura bakma ama bu ne lan?"

"Sinova'tan sonra Yankı Sarca," dedi Mutlu gülerek ve eliyle Bartu'ya vurarak. Bartu daha gür bir sesle güldüğünde Koza kurabiyeyi elimden alıp Yankı'nın yüzünün yanına koydu.

"Aman da aman," dedi Yankı'ya. "Sonuncu'ya da ne kadar çok yakışmış bu kellik!"

Yankı dudaklarını birbirine bastırmış şekilde bana baktığında gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüm. Kaşlarımı çatıp omzumu silktiğimde hepsine kızgın gözlerle baktım. Yankı, Koza'nın elinden kocaman kurabiyeyi aldı ve kendine çevirip dikkatlice baktı. "Dalga geçmeyin," dedi beni üzmemek için. "Ben buna baktığımda," duraksadı, "aynaya bakıyormuş gibi oluyorum gerçekten..."

"Sen bir de bizlere bak," dedi Işık ve bir tabağı havaya kaldırdı. "Bartu'nun yumruğuna bak."

Mutlu güldü. "Yumruğa değil başka bir şeye benzedi ama şu an senin doğum gününe hürmeten çok yorum yapmayacağım."

"Lan!" dedi Koza kendini kaldırarak. "Benim bir kulağım niye başımın arkasına kadar gitmiş lan!"

"Benim kafaya bak asıl, üç tane gibi."

Dudaklarım büküldüğünde, Yankı beni kendine çekti ve elini omzuma atıp hepsine ters bir bakış attı. "Daha iyisini yapsaydınız da

“Görmedim sizi,” dedi bir çocuğu savunur gibi. “Hepsine hayıldım ben, hepsini de yiyeceğim.”

“Gerçekten mi?” dedim neşeyle.

Yankı birkaç saniye düşündükten sonra, “Gerçekten,” dedi ve hamburgerlerden pastaya baktı. “Bu da senin fikrindi, değil mi?”

“Evet,” dedim gülerek. “Hadi yeniden mumları yakalım ama bu kez dilek dileyip üfle, olur mu?”

Hevesle başını salladığında Işık cebinden çakmağı çıkardı ve beş katlı hamburger pastasının mumlarını yaktı. Masanın başında büyük bir heyecanla bekleyen Yankı’nın gözlerinin içi gülüyordu ve aslında bu bile benim için yeterliydi.

Bütün mumlar yandığında ellerimi birbirine kenetledim ve çeneme yerleştirip büyük bir heyecanla ona baktım.

“Bu benim üçüncü doğum günü kutlayışım. Birincisi...” Sustu. “İkincisi çamurdan bir pastayla oldu.” Gözleri minnetle Koza’ya döndü.

“Üçüncüsü şu an,” dedim hüznle. “Dileğini tut ve üfle.”

Kısa bir sessizliğin ardından gözlerini kapattı. “Birincisi gibi ölümle sonuçlanmasın,” dedi ve mumları tek nefeste söndürdü. Hepimiz sessizleşip birbirimize baktığımızda Yankı gözlerini araladı ve ilk önce bana döndü, sonra belimden çekip sarıldı. “Teşekkür ederim,” dedi kulağıma. Bunu benim planladığımı mı yoksa yine diğerlerinin unuttuğunu mu anladığını çözemedim ama bunu ondan yalan da olsa gizlerdim çünkü üzüleceğini biliyordum.

Ona sıkıca sarılıp boynuna bir öpücük kondurdum. “İyi ki doğdun, canım sevgilim benim,” dedim ilk defa bu kelimeyi ona kullanarak.

Koza boğazını temizledikten sonra bir anda Yankı’yı benden çekip aldı ve nefesini kesene kadar ona sarıldı. “İyi ki doğdun, canım Sonuncu’m benim,” dedi taklit ederek. “Sen sarhoş değil miydin? Bir anda ayıktın sanki.”

Yankı geriye çekildi, sırasıyla herkes sarıldı, ardından yemeklere yönelltik. Hamburger pastası bozuldu ve herkes ondan afiyetle yedi ama mantıya kimse uzanmak istemedi, Yankı dışında. Tabığa koyarken dağılan hamurları görmezlikten gelen Yankı ve ona gülen Nöbetçiler’i umursamadan, “Nasıl yaptın ya bunu?” diye sordu. “Çok güzel görünüyor. Hayatımda gördüğüm en güzel mantı.”

Tabağa kaşığı daldırdı ve doldurup ağızına attı. Hevesle yerimde zıplayıp, "Nasıl olmuş?" diye sordum.

İlk önce gözleri açıldı, ardından çiğnerken yüzünü buruşturdu ve en sonunda yüksek sesle yutkundu. Masanın üzerindeki su bardaklarından birini alıp kafasına diktiğinde sonuna kadar içti, sonra bardağı bırakıp nefesini verdi. "Elbette," dedi zorlukla. "Güzel olmuş."

Mutlu dayanamayıp Yankı'nın kaşığından bir parça ağızına attı, ardından yüzünü buruşturarak, "Tuz Gölü'nde mi yaptın?" bunu diye sordu tabaktan kaçarak. "Tansiyonum fırladı anında."

"Ama bakmıştım tadına," dedim mutsuz bir ifadeyle; ben de tadına baktığımda genzimi yakacak kadar tuzlu olduğunu gördüm. Ayrıca hamurlar boğaza yapışıyordu ve kıymaların tadı yoktu.

Lâl ellerini kaldırıp, "*Nelere tuz koydun?*" diye sordu.

"Hamura," dedim ben de su içerek. "Suyuna ve kıymaya. Bir de pişerken de tuz koydum. Az geldi gözüme, piştikten sonra azıcık koydum."

"Üşenmeyip keşke tuzda pişirseydin," dedi Mutlu başını iki yana sallayarak. "'Sağlığa zararlı, ölüm tehlikesi var,' tabelası asılmalı bu mantıya."

"Abartma," dedi Yankı. "Yiyeceğim ben."

"Yeme," dedim yüzümü buruşturarak. "Gerçekten kötü."

"Önemi yok çünkü sen benim en sevdiğim yemeği hatırladın." Kaşıktan biraz daha aldı, ardından su içti, sonra bir daha aldı ve yine su içti. Kimse mantının yüzüne bir daha bakmadı ama Yankı tabağını zorla da olsa bitirdikten sonra diğer yaptıklarımın da tek tek tadına baktı ve kötü ya da iyi fark etmeksizin hepsi için teşekkür etti.

Herkes yemeğini yedikten sonra bir tarafa dağılmış otururken, Mutlu, "Güne gelmiş gibi olduk," dedi ve Koza'ya döndü. "Bu Kelebek de güne giden çorabı kaçmış, dedikoducu teyzemiz."

Koza ağızına kısırı tıkarken, "Ben ne alaka, kıvırcık?" deyip gözlerini kapattı. "Kısırı kim yaptı?" Şaşkınlıkla bana döndü. "Sen yapmış olmazsın çünkü çok güzel."

Yankı'nın yanında oturmuş, sırtımı ona yaslamıştım ve o da kolunu omzuma atmıştı. "Işık yaptı," dedim üzerine basarak.

Koza çiğnerken duraksadı ve Işık'a dönüp baktığında göz ucuyla onu izlediğini gördüm. Hiçbir şey söylemeden tabağı bıraktı, peçeteyle

ağzını sildikten sonra, "Madem bu herif doğmuş," deyip ayağa kalktı. "Hediyelerimizi verelim."

Çenesini saçlarımda gezdiren Yankı duraksayıp, "Hediye mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Koza'nın hediye aldığını bilmediğim için ben de şaşırmıştım. "Aslında tam olarak hediye sayılmaz," dedi Koza ve cebinden bir zarf çıkardı. "Sadece yüzünü gülümseteceğini düşündüm." Yankı oturduğu yerden kalktı ve Koza'nın elinden zarfı çekip aldığı anda kaşlarını kaldırdı. "Amına koyayım," dedi Koza ağzının içinde. "Bu alkolün etkisi niye geçti ki?" Masaya ilerledi ve iki tane bira açıp birini Yankı'ya verdi, diğerini kendisi aldı. "İç, benim canımı da sıkma."

Yankı birayı yan tarafa koyup, Koza'yı duymazlıktan gelerek zarfı yavaşça açtı, içinden bir fotoğraf karesi çıktığında ilk önce arkasında bir tarih ve isim yazdığını gördüm. Yağmur. Yağmur Güneş. Tarih tam okunmuyordu fakat eski bir fotoğraftı. Yerimden kalkıp fotoğrafa yaklaştığımda Yankı'nın Sokak Nöbetçileri'nden bile önce olan çocukluğunu gördüm. Kocaman turkuaz gözlerini, kırmızı yanaklarını ve askılı kısıcık pantolonuyla bir kızın kucağında oturduğunu. Kızın da gözleri masmaviydi, saçları sarıydı hatta öyle ki duruşu Işık'a benziyordu.

Yankı fotoğrafa bakarken, "Bunu..." dedi başını iki yana sallayarak; sesindeki acıyla beraber mutluluğu duydum.

"Önder, ablanla olan fotoğrafını senden almıştı, onu unutman için ama ben ondan çaldım ve senelerdir saklıyordum." Elini Yankı'nın omzuna koyup sıktı. "Bugün vermem gerekiyormuş. İyi ki doğdun," duraksadı, "kardeşim. Doğum gününü hiç unutmadım ve her doğum gününde senin kutlamayacağını bilsem de senin için bir mum yakıp üfledim."

Yankı, elinde tuttuğu fotoğraftaki bakışlarını Koza'ya yeniden çevirdiğinde bir an bile şüpheye düşmeden onu kendine çekip sarıldı ve öyle sıkıca tuttu ki aralarındaki bağı daha net hissettim ve bu hissettiğim az bile olduğunu fark ettim. Koza da sarılışına karşılık verdiğinde elini saçlarına geçirdi ve sonra duygu dolu gözlerle onlara baktığını fark ettiğinde dudaklarını Yankı'nın boynuna bastırdı ve bütün o duygusallığı dağıtarak, "Şimdi seviş benimle," dedi. "İstedğin benim, biliyorum."

Yankı geriye çekilip omzuna yumruk attığında güldü. "Tam bir götsün."

"Helin yerine benimle bu geceyi baş başa geçirirsen sana öyle bir mantı yaparım ki ödül alırız beraber. Sonra karnımda sana mantı yediririm. Yetmez sosunu da..."

"İğrenç," dedi Işık ağzının içinde geveleyerek. "Kusacağım şimdi." Ardından ayağa kalktı ve koltuğun yanında duran hediyeği Yankı'ya değil bana verdi. "Yankı'ya doğum günü hediyeğim," dedi üzerine basarak ve Koza'ya bakış atarak. "Emin ol bu onu çok mutlu eder. Şu an açma, yeter."

Koza'nın kaşları çatıldı. Işık, Yankı'ya sarıldı; ona da kırgın olduğunu biliyordum ama tepki veremiyordu çünkü onun da Yankı'dan sakladığı sırları vardı. "İyi ki doğdun, sırdaş," dedi ve bu kelime, şu an olduğundan daha derin geldi.

Yankı gülümsedi, elimdeki poşeti gösterip, "Teşekkürler," dedi ve göz kırptı.

"Sırada ben varım," dedi Mutlu ve paketini Yankı'ya verdi. "Şu an açabilirsin çünkü çok güzel."

"Acaba ne aldın ya?" dedi Yankı ve başını iki yana sallayıp paketi açtı. Tersten açtığı için kıyafet yere düştüğünde eğilip alan ben oldum ve bir baksır çıktı. Mor baksırın önünde ise 'Burayı ancak Hanımeller' yazıyordu ve bisküvi markası vardı.

"Mutlu!" dedim ve baksırı suratına attığımda gülmeye başladı. Benim ardımdan Koza da ne alakaysa, "Kıvırcık!" deyip baksırı onun yüzüne yeniden attı.

Yankı gülerek, "Aksini beklemezdim senden," dedi net bir sesle.

Bartu öne çıktı. "Benim hediyeğim dışarıda," dedi hevesle. "Ama gidip bakmadan söyleyeyim, sizin için bir karavan aldım." Hepimiz kaşlarımızı kaldırıp ona baktık. "Yani tamam, almadım ama çaldım fakat bok gibi bir adamdı ve bu karavanı hak etmiyordu. Ben de çaldım, değiştirdim, her şeyini hallettim. Hatta maviye bile boyattım." Sırıttı. "Belki o karavanla gezmek hatta bizi de gezdirmek istersiniz."

Elim kalbime gittiğinde, "Çok güzel," diye mırıldandım. "Bu çok güzel."

Yankı Bartu'ya da sarıldı. "Bunun hayalim olduğunu unutmamışsın," dedi. Bartu da ona sarıldığında onların da arasındaki bağı daha net hissettim. Bazı geceler saatlerce oturup konuştuklarına hatta birbirlerine belki de en gerçek yüzlerini gösterdiklerine emindim çünkü en çok ikisi tartışıyor ve birbirlerine en çok ikisi tahammül ediyordu.

"Çocukluk hayalleri unutulmaz," dedi Bartu karşılık olarak.

Lâl, Bartu'nun yanından ileri çıkıp, "*Bentim de hediyem o karavanın içinde bir pikap ve en sevdiğin şarkıların olduğu plaklar,*" dedi güllümseyerek. "*Hayallerindeki gibi.*"

Yankı başını inanamıyormuş gibi iki yana salladı ve Lâl ona yaklaşıp sarıldığında saçlarını okşayıp alnından öptü. "Teşekkür ederim," dedi içten bir sesle. "Her şey için. Ve..." Lâl ne diyeceğini anlamış olacak ki başını iki yana salladı ve yanaklarından öptü.

"İyi ki varsın," dedi açıkyüreklilikle. "*Hep iyi ki vardın.*"

Yankı geriye çekilip herkese baktı ve elindeki fotoğrafı zarfa koyarken, hediyemi özel vermek istediğim için diğerlerinin yanında göstermedim.

Hızlı adımlarla masadaki şampanyaya ilerledim ve elime aldığımda, "O halde," dedim. "Kutlama başlasın!" Şampanyayı salladım ve patlatmak için uğraştım ama olmadı. "Başlasın!" dedim bir kez daha ve yine uğraştım fakat olmadı. Bu kez sinirlenerek yaptığımda şampanya gür bir sesle patladı fakat tıpası Koza'nın tam iki bacağına arasına çarptığında acıyla inledi. Neşeyle dağılan şampanyayı izlerken ve herkesi içkiyle yıkarken Koza acıyla inleyerek eğildi. Donup kaldığımda bir de şampanyaya bulanmış suratına baktım ve herkes gülmeye başladı. "Ah!" dedim şaşkınlıkla. "Üzgünüm. Özür dilerim."

"Bu," dedi Koza. "İki oldu!"

Işık masanın üzerindeki şampanya kadehlerini dağıtırken, "Harikasın Helin!" dedi yüksek sesle. "İşte bu yüzden sen!" Şampanyayı kadehlere boşalttıktan sonra hepimiz kaldırdık ve Yankı konuşma yapmak için söz istedi.

"Öncelikle," dedi kadehi havaya kaldırarak. "Hepinize bugün için teşekkür ederim çünkü ilk kez böyle bir doğum günüm oldu ve hediyeleriniz muhteşemdi." Herkese karşı kadehini gösterdi. "Varlığınız için minnattarım, gerçekten," diye devam etti ve herkes duygusal bir ifadeyle bakarken güldü. "Ama yeter bu kadar, yediniz pastanızı, yemeğinizi, kısınızı. Güne gelen teyzeler gibi saatlerce oturmayacaksınız gerçekten, değil mi? Şimdi gidin de Helin'le baş başa kalayım, amına koyayım."

Şaşkınlıkla beraber kahkaha attığımda şampanya kadehimi kadehi-ne çarptım. "Harika birisi!" dedim neşeyle.

"Kovulduk lan," dedi Bartu şaşkınlıkla. "Hani konsere gidecektik?"

"Sonuncu, bütün samimiyetimle söylüyorum," dedi Koza kızgın bir sesle. "Keşke bisikletten düştüğünde o şişe götüne girseydi."

Hepimiz güldüğümüzde kadehlerimizi tokuşturduk ve tek dikişte şampanyayı içtik, ardından birkaç defa daha doldurduk ve içmeye devam ettik. Evde günün devamını Koza'nın Yankı'yı sarhoş etmeye çalışmalarıyla, Mutlu'nun benim mantım için "tehlikeli madde" tabelası asmasıyla devam etti. Bartu ile Lâl ise yeni tanışıyormuş gibi arada sırada birbirlerine dönüp bir şeyler söylüyorlardı fakat sonra başka yöne dönüp konuyu dağıtıyorlardı.

Konser saati geldiğinde Yankı, "Kimin konserine gideceğiz?" diye sordu.

Koza içkisini püskürtmemek için kendini zor tuttuğunda, "Yirmi7," dedim gülümseyerek.

"Vay," dedi kaşlarını kaldırarak. "Severim. Konser nerede?"

"Buraya yirmi dakika mesafede," dedi Koza detayı atlayarak. "Bisikletlerle bile gidebiliriz."

"Ne?" dedim kafam karıştığında. "Karşıda değil miydi yahu?"

Koza gözlerini kaçırıp, "Hayır, yanlış biliyorsun ya da İstanbul'u tanımıyorsun," diye cevap verdi, birasından son yudumları içip Yankı'ya zorla da içirdi, ardından, "Gidelim," dedi saatine bakarak. "Geç kalma-
yalım."

"Saat onda değil mi Koza?" dedim bu kez de. "Henüz yedi buçuk. Yirmi dakika ise her türlü yetişiriz."

"Hayır, sekiz buçukta başlıyor," dedi Koza yine beni düzelterek. "Ve biraz daha durursanız benim bilet paralarım çöpe gidecek, sonra da sizden faiziyle geri alacağım."

"Hem kelebek hem cimri," dedi Mutlu oturduğu yerden ayağa kalkarak.

"Ya!" dedim Koza'nın ne yapmaya çalıştığını görmezlikten gelerek. "Şimdi ben ilk defa bisikletimi sizinle beraber mi süreceğim?"

"Tanrı bizi korusun," diye mırıldandı Bartu ve duymadığını sandı.

"Evet," dedi Yankı ve kolunu omzuma atıp benimle beraber odadan dışarıya çıktı. "Biraz daha geliştiğinde de benimle yarış yapacaksın, hayatım. İşte o zaman kaybettiğinde yüzünün aldığı hal, harika olacak." *Hayatım*. Sanırım bir süre bu kelimelere alışamayacaktım ama gülümsememe de engel olamıyordum.

Fıdren çıkıp bisikletlerimize yöneldik. Lal'i Bartu önüne bindirip görünecekti çünkü hâlâ ameliyatı yeri hassastı ve dikkatlice sürmesi gerekiyordu, hareket etmekte zorluk yaşıyordu.

Hemen mavi bisikletime oturdum ve herkes de oturduğunda Koza birasının son yudumlarını içip çöpe attı, Yankı da aynı şekilde. "Nasıl-sın Sonuncu?" dedi Koza; onun sesi Yankı'dan daha sarhoş geliyordu.

"Dün o kadar içtik ki şimdi çok da etki etmiyor," deyip kaşlarını kaldırdı. "Ama seni çarpmış gibi, ha?"

"Yok, daha neler," dedi fakat sarsak adımlarla bisikletine yürüdüğü-nü gördüğümde güldüm.

"Ben en önde süreyim mi?" dedim hepsine bakıp. "Lütfen, süreyim mi? Çok istiyorum bunu." Onayladıklarında Koza'ya, "Konserin yerini tarif edersin," dedim, ardından kısa elbiseyi biraz daha yukarıya çektim. "Gidelim o halde," dedim keyifle ve ayaklarımı pedallara koyup denge-mi sağlayarak sürmeye başladım.

Yine ilk başta sarsıldım fakat sonra hemen toparlayıp en önde sür-meye başladım. Arkamdan geldiklerini duyabiliyordum ama hiçbirini beni geçmiyordu, bu da çok hoşuma gitmişti.

"İnsanın ait olmak istediği yer kafasındaki dünya ve hayalleridir," demişti bir keresinde yolda öylesine tanışıp konuştuğum bir kadın. En yalnız olduğum dönemdi ve bazen konuşmak için birilerine o kadar çok ihtiyaç duyuyordum ki o kadının yalnızlığımda bana kurduğu bu cümleyi asla unutamıyor, zihnimden atamıyordum.

"Nasıl yani?" diye sormuştum. Orta yaşlarında bir kadındı, saçların-da aklar vardı fakat benim aksime daima gülümsüyordu.

"Bulduğunda anlayacaksın ne demek istediğimi," diye devam etmiş-ti. "Ait olduğun dünyaya eğer ulaşırsan onu kaybetmemek için göster-diğin çaba, senin geleceğin olacak." O an ne demek istediğini anlayama-mıştım ama şimdi, hayallerimi yaşarken ve kafamdaki o dünyadayken neyi kastettiğini görebiliyordum.

Bir geleceğim olacaktı, mutsuz değil mutlu yazılardan. Çabalaya-caktım çünkü kader acımasızdı, Tanrı bazen acımasızdı ve insanlar acı-masızdı. Ben çabalayacaktım, gerekirse kaderi değiştirecektim ama gele-ceğimde var olduğum kadına her baktığımda gururlanacak, geçmişimle karşısında dikilecektim. *Biz buyuz, diyecektim. Bundan ibarettik ve biz birbirimizi büyüttük.*

"İnanabiliyor musunuz?" diye bağırdım kahkaha atarak. Gözlerim yürüme vuran rüzgârdan mı yoksa mutluluktan mı doluyordu, anlayamıyordum. "Helin Aktan sonunda bisiklet sürmeyi öğrendi! Bir hayalim gerçekleşti!" Arkamda bisikletleriyle Sokak Nöbetçileri vardı ve ben en öndeydim.

Güldüler. Kahkahalarının sesi bile benim geleceğimin melodisi olacaktı.



"Koza!" diye haykırdım bütün gücümle ve hırsla fakat o çoktan benden metrelerce uzağa gitmişti ve Sokak Nöbetçileri, Yankı hariç gülüyordu. "Sen bizi nasıl!" Koza'nın üzerine yürüdüm fakat geriye kaçtı. "Bizi nasıl Tarkan konserine getirirsin?"

Koza gülmeye başladığında, Yankı çatık kaşlarla Tarkan'ın posterinin olduğu duvara ve arkasındaki kalabalığa bakıyordu.

"Ne var ya?" dedi saçlarını karıştırarak. "Eğleniriz diye seçtim."

Mutlu gülerek, "Adam yeryüzünden Tarkan'ı silmek istiyor," dedi. "Sen bizi buraya mı getirdin?"

Işık bile olanlara gülüyordu, o kadar trajikomikti ki ne yapacağını bilemiyordum. Bakışlarımı Yankı'ya çevirdim ve mutsuz bir sesle, "Gerçekten ben bu adama Yirmi7 konseri dedim ve Tarkan olacağını düşünmedim bile," diye açıklama yaptım. "Ama istersen şimdi, şu an gideriz buradan." Koza gülmeye devam etti. "Koza, biraz daha gülersen şakam yok, o yüzünün ortasına yumruğu geçireceğim."

Sustu.

Yankı bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yok ya," deyip Koza'ya göz ucuyla baktı, ne yaptığını anlamıştı. "Çocuk gibi sadece eski sevgilinin adı Tarkan diye, Tarkan'dan nefret edecek değilim ya." Fakat bunu söylerken gözleri başka konuşuyordu.

"Neden öyle söylüyorsun Yankı?" dedi Bartu arka taraftan. "Sen değil miydin geçenlerde YouTube'a girip bütün Tarkan şarkılarını 'bunu beğenmedim' diye işaretleyen?"

Yankı Bartu'ya dönüp ters ters baktığında, Koza nefesini tutmuş, gülmemek için kendini durduruyordu.

"Onu şarkıları sevmediğim için yaptım," dedi omzunun üzerinden dönüp bakarak. "Yoksa çocuk muyum ben bir isim yüzünden..."

Gözlerini kapatıp bana döndü. “Bir insanın eski sevgilisinin adı neden Tarkan olur ki ya?” diye sordu. “Tarkan ne ya?”

“Ya Sonuncu,” dedi Koza alayla. “Böyle ağlayacaksan girmeyelim, tamam, nedir bu?”

Tam o esnada kalabalığın ortasından bir çığlık koptu ve arkamızdaki insanlar içeriye girmek için bizi iteklemeye başladı çünkü Tarkan sahneye çıkıyordu. “Ay,” dedim heyecanla. “Yani ne yalan söyleyeyim, hep de canlı dinlemek istemişimdir bu adamı.” Hepsi kahkaha attığında Yankı dehşetle bana baktı; insanlar bizi iteklemeye devam ediyordu.

“Giriyor muyuz, gidiyor muyuz?” dedi Işık ortalığa. “Yoksa arkamdan beni durmadan iten şu herifin ağzını burnunu dağıtacağım.”

“Ah,” dedi arkasındaki adam. “Sizi kızdırdım mı?”

Koza, Bartu ve Mutlu direkt o tarafa yöneldiğinde, hatta Koza Işık’ın yanına geçtiğinde, bu elbette ki Işık’ın gözünden kaçmadı. Gülmseyerek adama döndü. “Hayır,” dedi sevecen bir tınıyla. “Üzerinize alınmayın lütfen.” Amacını Koza’nın değişen yüzünden anladım. Mutlu bile dönüp Koza’ya bakmış, ardından kaşlarını çatmıştı.

“Giriyoruz,” dedi Yankı ve elimi tuttu. Hep beraber içeriye girdiğimizde ilk önce içki satılan tarafa yöneldik ve hepimiz biralarımızı aldık. Yankı en büyük boyunu aldığı anda Koza’nın keyiflenmesini bekledim fakat onun gözleri, Işık’ın hâlâ sohbet ettiği adamdaydı.

İnsanlar Tarkan diye tezahürat yaparken kalabalığın ortasına âdeta yarararak geçtik. Ben de elimdeki bardağı kaldırıp, “Tarkan!” diye bağırdım yüksek sesle ve kalabalığa katıldım.

Yankı elindeki biranın yarısına geldiğinde, “Kafayı yiyeceğim şimdi,” dedi ağzının içinde. “Aklımı kaçıracağım.”

Bartu, Lâl’i önüne aldığı anda ve bütün darbelerden korumak istermiş gibi kollarını ona doladığında, eskiden normal gelecek bu görüntü, şimdi daha anlamlı bir yola sürükleniyordu. Bakışlarımız kesiştiğinde bana göz kırptı; heyecanla sahneye bakan Lâl, hiç de rahatsız görünmüyordu.

“Adın ne?” diye sordu Işık’ın yanındaki adam.

Bakışlarımı o yöne çevirdiğimde Koza’nın da hızlıca birasını içtiğini gördüm ve Yankı’yla dalga geçmek için getirdiği yer, onun da cehenne mi olmaya başlamıştı.

Işık, Koza’ya baktı, ardından adama, “Nil,” dedi üzerine basarak. “Nil benim adım.”

"Nil," dedi uzun boylu, esmer çocuk. Yakışıklıydı fakat şimdiden sarhoş olmuş gibi görünüyordu. "Kız kardeşimin adı da Nil, bu çok anlamlı."

"Ah," dedi. "Ben de ismimi çok severim."

Yan tarafımda duran Mutlu, bana doğru eğilip, "Neler oluyor?" dedi sessizce. "Şimdi ben bu uzun boylunun kafasına ayakkabımı geçireyim mi yoksa görmezlikten mi geleyim?"

"Görmezlikten gel," dedim. "Işık sadece küçük bir intikam alıyor."

"Kelebek'ten mi?" Kaşları çatıldı. "İyi de neden?" Koza'ya dönüp baktı. "O fazlasıyla gergin görünüyor."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Mutlu yoksa sen Koza ile Işık'ı yakıştırmaya mı başladın?"

Mutlu, gözlerini kocaman açtı ve inkâr ederek, "Hayır!" diye bağırdı. "Sadece..." Elini saçlarına geçirdi, Koza gelince sustu.

"Kafayı yiyeceğim," dedi Koza da. "Aklımı kaçıracağım."

"Aklını sikeyim şimdi senin o zaman," dedi Yankı dönüp. "Kaçmaz hem."

"Keşke siksən," diye karşılık verdi Koza. "Kendi kazdığım kuyuya düştüm."

Bir anda sahnede bir gürültü koptuğunda ve dumanlar etrafı sardığında, "Çıkıyor!" diye bağırip elimdeki bardağı havaya kaldırdım. Herkes çılgılık atmaya başladığında, Tarkan en bilindik şarkısı "Hepsi Senin mi?"yle sahneye çıktı. İnsanlar zıplamaya başladığında, Yankı ile Koza aynı anda biralarını kafalarına dikip son yudumlarına kadar içtiler.

Işık, yanıma geldiğinde dans etmeye başladı ve şarkıya eşlik etti. Ben de ona katıldığımda Yankı'nın suratsızlığı ile Koza'nın suratsızlığı kapıştı. Mutlu da aramıza katıldığında Işık ona ellerini uzattı ve beraber dans etmeye başladılar. Bartu ile Lâl bile durdukları yerde hareket ederken, kendi kendime olduğum yerde zıpladım ve Koza ile Yankı'ya bakıp kahkahalar attım.

"Nil!" diye bağırdı diğer taraftan uzun boylu çocuk. "İçki almaya gideceğim, gelmek ister misin?" Bakışlarım Bartu'ya döndü, onun neyse ki olaydan haberi yoktu çünkü olsa bütün ilkelliğini ortaya çıkaracağını biliyordum.

"Ah!" dedi Işık keyifle. "Gelirim elbette!" Zıplayarak çocuğun yanına gittiğinde bana göz kırptı ve Koza'nın omzuna çarpıp geçti.

Koza durdu, nefes alıp verdi, ardından Yankı'nın elindeki bardağı alıp, "Ben bi içki alayım," dedi ve yanımızdan uzaklaştı. Amacı sadece ve sadece Işık'ı takip etmekte.

Yönümü Yankı'ya çevirdiğimde bardaktan birkaç yudum içtim ve dudaklarımı bükerek ona baktım. "Tamam, Tarkan sevmiyor olabilirsin," dedim. "Ama keyifli olduğunu inkâr edemezsin." Kalçalarımı hareket ettirdiğimde yeniden yerimde zıpladım. "Yani düşünsene, seneler sonra bu günü hatırlayıp gülebiliriz."

İnsanlar yeniden Tarkan diye tezahürat yapmaya başladığında, Yankı parmaklarını şakaklarına bastırıp ovuşturdu, ardından gözlerini açıp elimden bardağımı aldı ve kafasına dikip bitirdi. Şaşkınlıkla ona baktığımda, "Çok kıskanıyorum ulan seni," dedi başını iki yana sallayarak. "Şu kıskançlığımın boyutuna bak, isim benzerliği bile çıldırtıyor beni."

Gülümseyip parmaklarımın ucunda yükseldim ve kollarımı boynuna sardım. O da kollarını belime sardığında sakince dudaklarımı dudaklarına yasladım ve kısa bir öpücükten sonra, "Ama ben bir tek seni sevdim, bir tek sana âşık oldum," dedim gözlerinin içine bakarak. "Yani evet; Tarkan da iyiydi, hoştu, kaslıydı, yakışıklıydı..."

"Helin," dedi Yankı kaşlarını çatarak. "Gerçekten deliriyorum."

Gülerek, "Tamam, şaka yapıyorum," dedim ve bir kez daha dudaklarından öptüm, beni kendine çekip devam ettirmek istediğinde ise geriye çekildim. "Ama bu Tarkan konserinde eğlenmeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

"Ah," dedi şakaklarını ovarak. "Sadece biraz daha alkol."

Bu cümleden sonrası ise gerçek bir trajikomediydi. Koza, Işık'ı bulamadan geri gelmişti ve bu da yetmezmiş gibi kolları içkilerle doluydu. Art arda nefes bile almadan Yankı'yla öyle bir içtiler ki yarım saat sonunda Koza, Yankı'ya, "Seni gidi fındıkkıran," diye eğiliyor ve Yankı da onun alnını, "Yakalarsam," diyerek öpüyordu; bunu defalarca tekrar ettiler. Mutlu'yla beraber büyük bir dehşetle onları izlerken, Bartu ile Lâl başka bir tarafa doğru gitmişlerdi ve dünyadan tamamen kopmuş gibilerdi. Işık ise sahiden ortalıklarda yoktu.

"Helinski," dedi Mutlu. "Acaba bugün Kelebek, o cümleleri söylerken dürüst müydü? Karından mantı yemek konusunda yani?"

"Onun dürüstlüğüne bırak," dedim dehşet içinde. "Yankı da bunu istiyormuş zaten. Koza'nın alnı aşındı."

İkisi de kahkaha atarak bize döndüklerinde bir anda Yankı beni kendine çekip önümde eğildi. "Bin bakalım," dedi gülerek. "Sırtıma."

"Ne?" dedim ben de gülerek.

"Bin!" dedi fakat cevap vermemi bile beklemeden bacaklarımın arasına girip beni de kendisiyle beraber ayağa kaldırdı.

"Yankı, düşeceğiz!" dedim fakat kahkaha atıyordum. Bir eli sıkıca bacağıma tuttu, diğer eliyle içkisini içmeye devam etti. Tarkan'ı net gördüğümde bütün korkularımı yok edip ellerimi kaldırarak dans etmeye başladım. Bir anda yanımda aynı şekilde Lâl de belirdiğinde ikimiz birbirimize bakıp güldük. O benim kadar çok hareket edemiyordu ama bu şekilde, Bartu'nun omuzlarındayken daha güvende olduğu kesindi.

Elimdeki bardağı kaldırıp onun meyve suyu bardağına çarptım ve ikimiz de gülmeye başladık. Üzerindeki çiçekli elbisesi yukarıya sıyrılmıştı, yanakları kızarıktı ve gözlerinin içi gülüyordu. Lâl'i bu şekilde görmek imkânsız gibi gelirken, şu an hiç olmadığı kadar mutluydu. Şarkıya yüksek sesle eşlik edemiyordu ama dudaklarını oynatarak benimle beraber söylüyordu.

Ellerini kaldırıp, "*Kimse konuşamadığımı bilmiyor şu anda,*" dedi mutlulukla. "*Çünkü herkes bağırtıyor zaten ve ben de bağırtıyormuş gibi görünüyorum.*"

Mutlulukla ve birazcık hüznle kolumu onun omzuna attım, kendime çekip yanağından öptüm, ardından başka bir şarkıya o şekilde eşlik ettik.

Konser neredeyse bitmek üzereyken Işık yeniden yanımıza geldi ve hiçbir açıklama yapmadan bize ayak uydurdu. Koza ile Yankı ise tamamen sarhoş olmuştu fakat sadece onlar da değil, Lâl dışında hepimiz sarhoş görünüyorduk.

Konser bitmeye yakın alandan ayrıldığımızda yolun ortasında yürüyerek kalabalıkla beraber ilerledik fakat adımlarımız bile sarsaktı. Şu an, tam da hayal ettiğim gibi herkes mutluydu. Belki alkol sayesinde, belki hırslar sonucunda ama gerçek bir mutluluk söz konusuydu ve bu benim için yeterliydi.

Yankı parmaklarını parmaklarıma geçirip, "Güldük, eğlendik, mutlu olduk, dans ettik," dedikten sonra diğer tarafa yöneldi. "Artık bize müsaade, gidiyoruz. Başınızın çaresine bakın ve mümkünse eve gelmeyin."

Koza dehşetle gözlerini açıp önümüze geçti. "Nereye?" dedi. "Daha..." Etrafına baktı, ardından konser alanının yanındaki lunaparka gösterdi. "Daha lunaparka gideceğiz."

"Koza," dedi Yankı. "Önümü zor görüyorum ulan, o oyuncaklarda mahvoluruz."

"Gidelim," dedim hevesle ve onu sürüklemeye başladım.

"Of," dedi Bartu çekingeni bir sesle. "Başladı benim mesaim ya."

"Korkuyor musun lan koca adam?" diyen Koza, bir anda kolunu Bartu'nun omzuna attı. "Çocuk musun sen oğlum? Lunaparktan korkulur mu? Ne olacak ki?"

"Bunu sen söyleme bari," dedi Bartu gözlerini devirerek. "Kusarsan uçağın düşeceğinden korkuyordun, götlek."

"Uçak ayrı, bu ayrı," deyip gülmeye devam etti. Alkol aldığı anda tamamen gerçek yüzünü gösteren bir Koza vardı. "Korkan gelmesin, ben gidiyorum."



"Sikeyim beni buna bindireni! Kalbim! Kalbim sıkışıyor!" Koza gür bir sesle bağılıyor, herkes onu dinliyordu. "Yükseliyor bu!"

"Lan hani korkmuyordun?" dedi Bartu gülererek; daha henüz hız treninin yükseldiği yerdeydik, hızlanmamıştı bile...

En tepede durduğumuzda Koza dehşetle gözlerini açıp yanında oturan Işık'a baktı. Normal şartlarda Işık ile Mutlu oturacaktı fakat Mutlu, hepimizi şaşırtarak tek başına oturmak istediğini söyledi ve ikisini yan yana oturmak zorunda bıraktı.

Mutlu, gerçekten de onu kabullenmeye başlamıştı ve bu şaşırtıcıydı. Peki ya yaşananları öğrendiğinde ne olacaktı?

Düşünme, dedim kendime; gözlerimi kapatmış, Yankı'nın omzuma attığı elini sıkıca tutuyordum.

En önde Koza ile Işık oturuyordu, arkalarında biz vardık, bizim arkamızda Bartu ile Lâl ve onun arkasında da Mutlu.

"Birazdan aşağıya inecek," diye açıklama yapmak üzere olan Işık cümlesini tamamlayamadan, tren hızla inmeye başladı. Koza'nın ve Bartu'nun çığlığı geceyi dolduruyordu; ben de onlara eşlik ettiğimde, tren hızla indiği yerden yeniden tepeye çıktı ve yan döndüğünde Yankı bile ufak bir çığlık kopardı.

Koza, Işık'a dönüp sarıldığında ve gözlerini kapatıp başını boynuna sakladığında, "Kalp krizi geçiriyorum şu anda," dedi kendi kendine. "Ölüyorum şu anda. Hatta öldüm. Çok kötüyüm." Işık gözlerini kocaman açtığı anda başka bir dönüşe daha girdik ve Koza başını iki yana salladı. "Cehennemde miyiz amına koyayım? Savaş mı çıktı? Kıyamet mi koptu? Ne oluyor amına koyayım ha, ne oluyor?"

Artık ona gülmekten korkmayı bırakmıştı, neyse ki normal bir şekilde aşağıya indiğinde ve yavaşladığında Işık, Koza'nın yüzüne elini koyarak, "Geçti," dedi. "Geldik, korkma."

Tren tamamen durana kadar gözlerini açmadı ve durduğunda da tek gözünü açıp etrafa baktı, ardından hâlâ sarıldığı Işık'a, sonra bizlere. Duruşunu dikleştirdiğinde boğazını temizlemeye çalıştı fakat sesi kısılmış gibi görünüyordu. Hepimiz inmeye başladığımızda o da hiçbir şey olmamışçasına indi. Önümüzde yürürken gülmek için kendimi zor tutuyordum.

Bütün yükü Bartu alıp, "Götün düştü bağırmaktan," dedi treni göstererek. "Git götünü trenden al da götsüz kalma."

Güldüğümde Koza ters ters Bartu'ya baktı. "Yükseklik korkusu sadece," dedi ama sesi tamamen kısılmıştı. "Yoksa aynı anda beş adam öldürmüşlüğümden vardır benim; boşuna Koza olmadım ben."

"Rahat bırakın kadırgalı keleş," dedi Mutlu gülerek. "Yoksa birazdan askerlik anılarını anlatacak."

"Her neyse," dedi Yankı ortaya konuşarak. "Gezdik, eğlendik, dans ettik, trene bindik, aksiyon yaşadık ama bize gerçekten müsaade artık. Kendinize iyi bakın, biz gidiyoruz." Yankı yine onlardan kaçmak için yola yöneldi fakat Koza tekrar önümüze çıktı.

"Nereye?" dedi. "Daha şeye gideceğiz..."

"Neye gideceğiz ulan, neye?" dedi Yankı. "Bi uzaya çıkmadığımız kaldı, daha nereye gideceğiz lan?"

Koza etrafına bakıp dudaklarını bükerek, "Binmez miyiz bi adukarına?" dedi.

"Koza, yirmi altı yaşına girdim," diye karşı çıktı Yankı.

"Ama hep hayalimdi."

"Tek derdin zaman kazanmak ama kabullen artık," dedi Yankı sırtarak. "Beş litre içki de içsem bugünü yaşayacağım."

"Ne?" diye mırıldandı Koza öfkeyle, sonra başka tarafa baktığında gözleri kocaman açıldı. Aniden başını çevirdiğinde, "Dün o sokaktaki adamlar," dedi dehşetle. Bartu'ya baktı. "O adamlar burada. Bittik."

"Ne olacak oğlum ya?" dedi Bartu üstünlük taslayarak. "Altı üstü iki kişilerdi," sonra başını çevirdi, ardından, "sekiz kişi olmuşlar, siktir," diye bağırdı.

"Nerede?" diye sordu Yankı umursamaz bir sesle; gördüğü gibi, "Ha siktir," dedi. "Gördüler. Koşun!"

"Ne oluyor?" dememe kalmadan kolumu tuttuğu gibi çekti ve koşmaya başladı. Benimle beraber anlamayan diğer dört kişi de sorgulamaya başladı ama onlara ayak uydurarak koştuk. Başımı çevirip baktığımda adamların da peşimizden ilerlediklerini gördüm ama bizim kadar hızlı değillerdi.

"Sola!" diye bağırdı Yankı ve hepimiz o yöne döndüğümüzde, "Şimdi de sağ!" dedi.

Karanlık bir sokağa girdiğimizde koşmaya devam ettik; üçünün de korkusu görmeye değerdı.

"Ne yaptınız siz?" diye bağırdı Işık koşarken. "Onlar kim?"

"Ben biraz..." dedi Bartu nefes nefese, ardından koşmakta zorlanan Lâl'e baktı ve hızını düşürdü. "Dün çok içip ciddi ciddi uçak çalmaya çalışmış olabilirim."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Yankı jet istedi..." Bartu nefes nefese durdu ve ellerini dizlerine koydu. "Ben de o kafayla herhalde adamların inlerine girmeye çalıştım ama biz üç dangalak yakalandık ve götümüzü zor kurtardık." Kendini yere bırakıp yolun ortasına uzandı ve Lâl de daha fazla dayanamayıp yanına uzandı.

Onlarla beraber hepimiz de nefes nefese yere yattığımızda, yedi kişi yolun ortasında uzanmıştık ve zorlukla nefes alıyorduk.

"Doğum gününe bakın," dedi Yankı nefes almaya çalışarak. "Az kal-sın götüme kurşun yiyordum."

"Keşke," dedi Koza mutsuz bir sesle.

Dayanamayıp gülmeye başladığımda diğerleri de bana katıldı ve yolun ortasında kahkaha seslerimiz yükseldi. Sokak lambalarından başka yüzümüzü aydınlatan hiçbir şey yoktu ve hepimiz, o anın içinde bütün

gerçeklerden ve gerçekleşme ihtimali olanlardan kaçarak kendi başımıza sadece güldük.

Bakışlarını gökyüzüne çevirdiğimde gülmekten yaşaran gözlerimi sildim, ardından yanımda uzanan Yankı'ya dönüp baktım. Onun da bakışları bana döndüğünde, "Başka bir hayat gibi," dedim sadece.

"Belki bir gün," diyerek bana katıldı ve o da huzuru tamamen hissetti.

BARTU SARCA

Bir ailemin olmayacağını en başında bana söyleselerdi bende ki canı mutlu olabilecek bir çocuğa vermelerini isterdim büyük ihtimalle çünkü gerçekten kimsesiz olmak, kimsesiz hissetmekten çok daha kötüydü.

Kendimi fark ettiğimde üç yaşındaydım, bir kadının kucağındaydım ve bana tadı o kadar da güzel olmayan bir yemek yediriyordu. Üç yaşına dair anımsadığım tek anı buydu çünkü ilk defa birinin saçlarını sevdiğini hissetmişim. Her şey unutuluyordu, lakin hisler daima var olduğu için o üç yaşındayken hissettiklerimi bir türlü unutamıyordum.

Güçlü bir hafızanın diğer ödülü ise dört yaşında, sokaktaki çocuklar tarafından çırlıçıplak soyulup koşturmaya çalışmalarıydı. Benden yaşça büyüklerdi, sadece eğlenmek istiyorlardı. Eğlence malzemeleri ben olmuşum. Üşümüştüm, hiç olmadığı kadar çok; çünkü kış ortasındaydık ve şimdi oturup düşündüğümde, tek hissettiğim o günün buz gibi soğuydu.

Bir evin önünde oturup soğuktan ölmeyi beklemiştim. Bir çeşit intihardı, daha geçerli bir intiharım olmasına rağmen bu da intihardı ama kapıyı açıp bana bir kâse çorba veren kadının evine alamadığı için üzüldüğünü de unutamıyordum.

Sıcacık çorba ve bana verdiği kalın bir battaniye o gün hayatımı kurtarmıştı. Sonrasında günlerce hasta yatmışım fakat ölmemiştim, ölememişim.

Kaldırdığım bileğimdeki kesik izine bakarken, yedi yaşındaki o çocuğu yine hissetmişim.

Öfke öyle kolay büyümemişti içimde; aslında önceden çok sakin bir cocuktum ama insanlar o öfkeyi kalbime ilk ettiklerinde, ben de kendi kalbimi kaldıramayıp bir bıçakla aşınana kadar bileğimi kesmeye çalışmışım. Jiletim yoktu, daha keskin bir şeyim de yoktu. Kõr bir meyve bıçağı.

Aşağılanmaya, iznim olmadan dokunulmasına hatta göz yummaya bile alışmıştım ama başkalarına satılacağımı öğrendiğimde bu son damla olmuştu. Öfkeyle insanlara bıçak çekmiş, onları öldürmek istemiş, sonra koşarak kaçmış ve bulduğum bir boşlukta da o kör bıçakla bileğimi kesmiştim.

Yedi yaşında normal bir çocuk ölmek ne demek bilmezken, ben ölmeyi dilemiştim.

Ve yine kurtarılmıştım, belediye çalışanları tarafından. Çöpün kenarından. Hatırladığım kadarıyla o zaman doktor bunun bir mucize olduğunu söylemişti. Ölmem gerekiyordu ama ölmemiştim hatta kaybettiğim kanı bana insanlar vermek istememiş de başka bir evsiz bağışlamıştı.

Sadece bana kanını verdi diye günlerce, aylarca onun peşine takılmış, beni sevmesini istemişim ama umurunda bile değildim. İyilik yaptığının farkında bile değildi, o an ona baktığımda benim de o adama dönüşeceğimi düşünmüştüm.

Öyle olmamıştı.

Bir sokak ortasında, Önder tarafından evlat edinildiğimde ve bir ismim olduğunda bu bana en büyük hediyeydi. Diğer hediye de Lâl'di.

Onu ilk gördüğüm gün âşık oldum.

Bu nasıl oldu bilmiyordum çünkü kalbim çok sertti, öyle duyguları tanımiyordum ama Lâl'e baktığımda kalbimin attığını hissetmiştim. Gerçek bir kalp atışı, bir nabız sesi. Belki de yaşama tutunma.

Onu sadece sevdim. Onu sadece sevmek de bana yetti.

Senelerce beklentim olmadan onu sevdim. Onun beni nasıl sevdiğini ise düşünmedim. Abisi gibi mi seviyordu? Abisi olurdu. Dostu mu? Dostu olurdu. Arkadaşı mı? Arkadaşı olurdu.

Büyüdükçe ise aynı yolda devam edemedim. İlk önce kıskançlığı hissettim, Yankı'yla aralarındaki bağı çok yanlış anladım, sonra beni sevsin diye saçmaladım ama benden daha çok kaçtı.

Orurup düşündüğüm bir gecede ise sevilmecek bir adam olduğuma karar verdim. Sadece Lâl değil, kimse sevmeyezdi; bu bir gerçektir. Onu içimde ilk bitirdiğim an, o andı. Onu bitirdikten sonra kalbim, yeniden onu tanımadan önceki haline dönüştü.

Ta ki ellerimde kanlar içinde bulana kadar. Bu kez yine kalbim hızlı attı ama aynı duygularla değil, daha kötüsüyle. Birine, "Ölürsen

ben de ölürüm,” diyecek kadar bağlanmak ahmaklıktı ve ben Lâl’e bu denli bağlı olduğumu o an fark etmiştim.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde sokak ortasında uzanıyorduk. Gözleri kaldırdığım bileğimdeki izdeydi, hikâyesini hiçbir zaman anlatmamıştım belki bana acır diye ama tahmin ettiğini biliyordum çünkü ilk bu ailedeyken ani temaslardan durmadan kaçıyor, geceleri elimde bir bıçakla uyuyordum. Hatta bir keresinde beni uyandırdığında, bıçağı boynuna korkuyla yasladığımı ve neredeyse onu öldürmek üzere olduğumu hatırlıyordum.

Lâl korkmayacaktı da benden, kim korkacaktı?

İleride uzanan Yankı ve Helin’in yavaşça kalktığını ve parmak uçlarında ilerleyerek önümüzden geçtiğini gördüm. İkisinin de yüzünde keyifli bir ifade vardı. Helin bana uyuyakalmış Koza’yı gösterip fısıltıyla, “Biz gidiyoruz,” dedi. “Uzaklaştıktan sonra diğerlerini de kaldırın ve burada kalmayın. Koza’yı da evden uzak tutun.”

Mutlu ile Işık da diğer tarafta uyuyakalmıştı.

Başımı olumlu anlamda sağladığımda Helin ikimize baktı, keyifle gülümseyip Yankı’nın göğüs kafesine sokuldu, ardından konser alanına bisikletleri bağladığımız yere doğru ilerlediler.

Helin’i ilk gördüğümde hepimizi öldüreceğinden neredeyse emindim; onu böyle seveceğimi söyleseler bir yumruk atıp karşımdakini sustururdum fakat şimdi benim için öyle bir değeri vardı ki bu zamana kadar yanımızda değilken nasıl eksik hissetmediğimize şaşıryordum. Çünkü o bizim en büyük eksikliğimizdi.

Helin kalbimizdi.

Sadece o da değil, uyuyakalan Koza’ya dönüp baktığımda da, yokluğunda bile o varmış gibi konuştuğumu fark ediyordum. Hatta geçenlerde ona, “Hatırlasana, on yedi yaşında lisedekilerle ettiğimiz kavgayı,” demiştim.

“Ben yoktum ki,” demişti.

Nasıl olmazdı? Benim için vardı, onu öyle kabullenmiştim.

Yanımdaki Lâl hareketlendi ve ellerini kaldırıp, “*Ne düşünüyorsun?*” diye sordu.

Eskiden olduğu gibi kendisini kötü hissetmemesi için aynı şekilde işaret diliyle cevap verdim. “*Geçen zamanı.*”

“*Bu seni üzüyor mu?*”

"*Bazen.*" Bileğimdeki izi göstermek için oturur pozisyona geçtim onun gibi ve kolumu uzattım. "*Yedi yaşındayken kendimi...*"

"*Öldürmeye çalışırken oldu,*" dedi bana katılarak. "*Bunu biliyorum.*" Şaşkınlıkla, "*Nereden biliyorsun?*" diye sordum.

"*Bir kez rüyanda sayıklamıştın,*" dedi Lâl beni daha fazla şaşırtarak. "*Parçaları birleştirdim ve anladım.*" Bileğimi tuttu ve diğer elinin parmakları izin üzerinde gezindi.

"Bu iz, tuhaf bir şekilde bana seni bulduğum günü hatırlatıyor," diye fısıldadım işaret dilini bırakarak. Gözleri hızla gözlerime kaydı. "Halbuki bu intihardı, sen vuruldun Lâl. Ama neden bu iz bana seni hatırlatıyor?"

Yutkunduğunda başını sadece bir kez iki yana salladı ve gökyüzüne baktı. İkimiz de aynı şeyi düşündüğümüzde gülümsedim. Bacaklarımı önüme alıp kollarımı doladığımda bana yeniden baktı. "*Beni affedebilecek misin?*"

Kaşlarımı çattım. "Hangi konuda?"

Lâl hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "*Senelerce görmezlikten geldim,*" dedi parmakları yavaşça hareket ederek. "*Seni ve sevgini.*"

Çekindiğimde gözlerimi kaçırdım. "Bunun için seni suçlayamam çünkü beni sevmiyordun, biz bir aileydik. Beni engellemek yerine görmezlikten gelmeye çalıştın."

Lâl, bana yaklaştı ve çenemi hafifçe kavrayıp yüzümü yüzüne çevirdi. Gözlerimin içine bakarak elini çektiğinde, "*Lütfen başını çevirme,*" dedi. "*O zaman beni duyamıyorsun ve bu beni üzüyor.*"

Bir çatlak oluştu sanki kalbimde. Onun sesini merak ettiğim kadar hiçbir şeyi merak etmiyordum ve Lâl'in sesini duyabilmek için her şeyi feda edebilirdim, kendimi bile. Bir kez duyabilmek için o çocukluğumu bile yeniden yaşardım.

"Bana ilk defa böyle," dedim Lâl'in gözlerinin içine bakarak. "İlk defa böyle farklı bakıyorsun." Kaşlarını kaldırdı. "Hayır, hep güzel bakıyordun ama bu kez sadece bana güzel bakıyorsun Lâl."

Boynunda asılı olan fotoğraf makinesini kaldırdı, gülümsememe fırsat bile vermeden fotoğrafımı çekti. Makineden fotoğraf çıkarken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Birkaç dakika içinde fotoğrafta yüzüm belirginleştğinde bana çevirip gösterdi, ardından elime bıraktı.

Gülümsüyordum.

Yüzündeki o çocuksu hüznle, "Bir gün benden başkasına böyle bakarsan artık sana kızmam," dedi. "Ama özlerim. Özlediğimde de bu anılara bakarım, geçer. Gülümse." Gözleri doldu. "Gülümse, yeter."

"Lâl..."

"Ve kendini beni sevmek zorunda hissetme." Bana biraz daha yaklaştı. "Bunu yapma. Sana onarılmayacak yaralar açtım." Başımı iki yana salladım. "Ve hiç onarmaya da çalışmadım çünkü bencildim." Başını yavaşça omzuma koydu. "Şimdi beni senin sevgin iyileştiriyor diye kendini buna zorunlu hissetme. Başkasıyla mutlu olmak istiyorsan ol. Hatta Bartu," aşağıdan bana baktı, "sen başkasıyla mutlu ol diye giderim. Korkma, yaşarım, vicdan yükü vermem sana. Sadece gittiğim yerden iyi olduğunu bilmek yeter bana."

"Lâl," dedim sözünü keserek. "Neden bunları söylüyorsun? Ben seni..."

"Çünkü bu alışkanlıktır belki," dedi aylar önce ona söylediklerimi tekrar ederek. "Belki de kurtuldu bana olan sevgin. O günden sonra bana kaç kez sevmiyormuş gibi baktın, biliyor musun? Kız mıyorum sana ama canım yandı diye beni iyileştirmek için sevmek."

Her şeye rağmen söylediklerini sorguladım ve o günden sonra kalbimi tamamen kapatmak dışında başka hiçbir şey yapmadığımı fark ettim. Lâl'e karşı hissettiklerim bir alışkanlık mıydı? Rüya'yla olabilir miydik eğer kafalarımız tamamen uysaydı?

"Senden vazgeçtiğim doğru," dedim fısıldayarak. Lâl gözlerini kapattı ve daha fazlasını duymak istemediğini bana gösterdi.

Birkaç dakika sonra gözlerini açtığında yine başını kaldırıp bana baktı. "Ölümden döndüm," dedi. "Ve pişmanlıklarla yaşamak istemiyorum." Yavaşça doğrulup bir elini yüzüme yerleştirdi. "Bir gün gidersem eğer bunu yapmadan ölmüş olmak istemiyorum."

"Lâl," dedim elimi yüzündeki eline koyarak.

"İzin ver," dedi ve gözleri dudaklarıma kaydı.

Yine kalbimin sesini işittim fakat bu kez hiç olmadığı kadar gürdü. Hiçbir cevap vermedim ama bakışlarımdan anlamış olacak ki gözlerini kapatıp bana yaklaştı. Ben de gözlerimi kapattığımda nefesini hissettim, ardından yumuşak dudakları dudaklarımin arasına yerleşti. Ellerimi yüzüne yerleştirdiğimde ağladığını fark ettim, parmaklarıma yaşlar dokundu.

Onu daha önce öptüğümü hayal etmiştim; hatta bazen bunu yapmamak için kendimi durdurduğum zamanlarım bile olmuştu ama bu, havallerimden bile daha güzeldi.

Dudaklarını dudaklarımın arasına alıp ben de onu öptüğümde diğer elimle belini sıkıca kavradım ve onu kendime çektim. Yüzünde parmağımı yavaşça gezdirirken hissettiğim, onu ilk gördüğüm günle aynıydı ve kalbim de aynı şekilde atıyordu.

Bazen sadece onu kazanamadığımı için hırs yaptığımı bile düşünmüştüm ve belki de bunu bana göstermek istemişti.

Geriye çekildiğinde dolu gözlerle bana baktı. “*Varlığın için teşekkür ederim,*” dedi aşağıdan ellerini hareket ettirerek. “*Ve seni şimdi sevmедim,*” diye devam etti. “*Seni hep sevdim.*”

HELİN AKTAN

Kahkahalarla eve girdiğimizde ikimiz de birbirimize sus işareti yaptık ve daha yüksek sesle kahkaha atmaya devam ettik. Karanlıkta yolumu bulamazken birkaç kez takıldım ve belimden tutan Yankı da beni defalarca tutmaya çalıştı. İkimiz de sarhoştuk ama Yankı benden daha beter durumdaydı.

“Koza,” dedim kahkaha atarak. “Uyuyakaldı. Gözünü açtığında mahvolacak.”

Yankı geri dönüp kapının kilidini çevirdiğinde, “İyi hatırlattın,” dedi. “Kapıyı kilitleyeyim de çat kapı gelemesin.” Koridorun ışık düğmesine bastı.

Bir anda bembeyaz bir ışık gözlerimi aldığında karanlığa alışan gözlerimle onu görmeye çalıştım ve görüş alanıma girdiğinde çenemi tutup kaldırdı.

Dağınık saçları, yine alkolden kızaran turkuaz gözleri ve bu kez dışarı biraz serin olduğu için kırmızıya dönen dudakları. Gömleğinin açılan birkaç düğmesi, gergin göğüs kafesi. Yutkunduğumda o da benimle beraber yutkundu ve eliyle önüme gelen saçımı arkaya attı, ardından parmaklarıyla yanağımı okşadığında alt dudağında yavaşça dilini gezdirdi. “Gözüme şu an...” dedi kısık sesle; bir anda havalandığımı hissettim, ayaklarım yerden kesildi, beni kucağına aldı. “Nasıl güzel geldiğini bilemezsin.”

“Ah,” dedim bir kolumu kaldırarak. “Kucakta mı taşınacağım odaya?”

"Emrindeyim," dedi sırtarak, ardından merdivenlere yürüdü ve gözlerini benden ayırmadan basamakları çıkmaya başladı. Işık ve Mutlu'nun odasına girdikten sonra açık olan bizim kapımıza yürüdü. Üzerimdeki saten siyah elbise baldırlarıma kadar çıkmış, askılarından bir tanesi düşmüştü.

Odaya girdiğinde ayağıyla kapıyı itekleyip kapattı ve ışığı açmadan beni yatağa götürdü. "Karanlıkta gözlerin ne kadar da net görüyor Yankı," dedim gülümseyerek.

"Tahmin bile edemezsin. Bir de soyunduğunda gör beni." Üzerime eğilerek yatağa bıraktıktan sonra geriye çekildi ve odanın içindeki mini buzdolabına gitti. İçinden bir viski şişesi çıkarıp masanın üzerindeki iki bardağa doldurdu. Çatı penceresinden vuran yıldızların ışığıyla onun gergin duran sırtını görebiliyordum. Sırtımı yatağın başlığına yasladığımda bir bacağıma uzattım ve elbisenin yukarıya tırmanmasını bile umursamadım.

Yankı, dönüp tablonun olduğu tarafa baktı, ardından sırtıttı. İnsanı o kadar delirten bir sırtıttı ki yeniden yutkunmak zorunda kalmıştım.

Bana dönüp bardaklardan birini uzattı ve bakışları yatağın diğer yanında bulunan masanın üzerindeki saate kaydı. "Hâlâ doğum günüm," dedi. "Ve bitmesine bir saat var." Kalçasını masaya yasladığında bardaktan birkaç yudum içip beni izledi. "Sanırım daha önce doğduğuma bu kadar sevindiğimi hatırlamıyorum. İyi ki doğmuşum."

Gülümsedim ve pencereye birkaç damla düştüğünde şaşkınlıkla gözlerimi açtım. "Yağmur atıştırıyor." İkimizin de aklına sokak lambasının altında birbirimizi öptüğümüz gün gelmişti. O gün de sicim gibi yağmur yağıyordu. "Acaba," dedim gülümseyerek. "Başka bir hayatta olsaydık biz yine birbirimizi bulur muyduk?"

"Neden sürekli başka bir hayatta olmak istiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bu hayatta bazen mutlu olamayacağımızı düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Hayal kursam bile kursağımda kalıyor, rüyalar görsem gerçekleşmiyor. Ama başka bir hayatta olsaydık böyle mi olurdu? Örneğin sen başka bir hayatta yaşasaydın ne iş yapardın?" Saçlarını karıştırdım. "Bilgisayar mühendisi?"

"Avukat olmak isterdim," dedi omzunu kaldırarak.

"Ah," dedim. "Avukat Yankı."

"Yankı değil," dedi başını iki yana sallayarak. "Başka bir hayatta olurdum eğer Yankı hiç var olmazdı. Gerçek adımla yaşardım."

"Gerçek adını bilmiyorum." Sustu. Bana söylemesini isteyecektim fakat bunu yapmadım. Viskiden birkaç yudum aldım ve uzaklaştırırken, "Ben de sanırım anaokulu öğretmeni olmak isterdim," dedim. "Adım da Saye olurdu galiba."

Bardağındaki viskiyi bitirdikten sonra masaya koyup yatağa yaklaştı. "Ve nasıl tanıştık sence?"

"Şans eseri mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak ve ayakta durup kollarını bağladı. "Belki bir veli sana dava açardı, sen de avukat isterdin, o avukat da ben olurdu." Gülümsedi. "Ve seni savunurdum."

"Ya da," dedim. "Yeğenin benim öğrencim olurdu. Sürekli gidip geldiğinde seni görürdüm."

"Ya da bir metroda karşılaştık," dedi.

"Belki de okulda," diye devam ettiğimde benim olduğum tarafa yaklaştı ve bir dizini yatağa koyup eliyle duvardan destek alarak yüzüme eğildi.

"Yine seni ilk gördüğüm gün olduğu gibi, nasıl bakarsan bak, çekingen ve eli ayağı birbirine dolaşan bir kadın olurdun," dedi kısık sesle.

"Ve sen de ben senin dikkatini hiç çekmiyormuşum gibi davranırdın ama her hareketimi görürdün."

Yüzüme biraz daha yaklaştı, eliyle çenemi yavaşça kaldırdı. "Kısacası öğretmen Saye; ne olursa olsun, hangi hayatta yaşarsak yaşayalım, ben sana âşık olurdum ve sensiz bir hayat yaşayamazdım."

"Peki daha mı mutlu olurduk?" diye sordum gözlerim dudaklarına kayarken.

"Daha az yara almış olurduk sadece," dedi, sonra burnu burnuma dokundu ve nefesi dudaklarıma çarptı. "Ama hep çok güzel olurdun."

Daha fazla dayanamayıp dudaklarımı araladım ve onun dudaklarını dudaklarımın arasına aldığımda, Yankı tamamen üzerime eğildi ve diğer bacağına da yatağa koydu. Dudakları alt dudağımı emdiğinde ve ardından dilini gezdirdiğinde, duvardaki eli belimi kavradı ve beni yukarıya kaldırıp tamamen yatağa yatırdı, ardından üzerime çıktı.

Gözleri yatağa dağılmış olan saçlarıma, omuzlarıma, elbisenin düşen askılarına ve açıkta kalan bacaklarıma kaydı. Elbise yukarıya kadar

çıkmişti ve onun bir dizi, tam iki bacağımin arasında duruyordu, kolları ise gergin bir şekilde başımın yanındaydı.

Aralıklı dudaklarla beni birkaç saniye izledikten sonra yeniden dudaklarımın üzerine kapandı fakat bu kez az öncekinden daha sertti. Dizini yavaşça yukarıya çıkardığında, baskısı iki bacağımin arasındaydı. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken, bir elini yaslandığı yerden çekti ve kolunu belime dolayıp beni yavaşça kaldırdı. Dudaklarının verdiği hisle beraber belimdeki eli saten kumaşta gezinmeye başladığında onu doyumsuzca öpmeye devam ettim, ardından belimdeki eli ensemdeki saçlara kaydırdığında hafifçe mırıldandım.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp çeneme öpücük bıraktı, ardından boynuma indiğinde dizi iki bacağımin arasına daha fazla baskı yaptı. Dudaklarıyla boynumda ıslak darbeler bıraktığında beni yeniden yatağa yatırdı ve belimdeki eli karnıma, oradan kasıklarım ve bacaklarıma kaydı. Büktrüğüm bacağıma kavradığında dilini köprücük kemiğime indirdi ve elini iki bacağımin arasına ilerletmesiyle kalbimin ritminin değişmesi ve inlemem bir oldu.

“Kokunu,” dedi kısık, derinden bir sesle. “Çok seviyorum.” Dişiy-le elbisenin askılarını aşağıya indirirken, benim de elim pantolonunun kemerine gitti fakat heyecandan ellerim öyle çok titriyordu ki kemerin tokasını bile bulamadım. “Bana yaşadığımı hissettiriyor.” O ise askıları tamamen indirdiğinde geriye çekilip bana baktı. Gördüğü ya da görecekları, sanki o karanlıkta bile turkuaz gözlerini daha fazla koyulaştırırken, “Siyah,” dedi tek nefeste.

“Siyah,” dedim aynı şekilde.

Üzerime biraz daha ağırlığını verdi ve dudakları göğüs kafesimin oraya ilerlerken, bakışlarını bakışlarımdan ayırmadı. Nefesini vücuduma her bıraktığında o kalp çarpıntısı beni daha fazla mahvetmeye başlamıştı ve bana bakarken içimdeki aşkın daha fazla alevlendiğini hissediyordum.

Daha fazla sevemeyeceğimi düşünürken, onu nasıl olurdu da az önceki dakikadan daha fazla sevebilir ve arzulayabilirdim?

Elbiseyi dişiy-le karnıma kadar indirdikten sonra dudaklarını göğüs kafesime, tam kalbimin üzerine, kendimi vurduğum yere bastırdı. Sonra göğüslerimin etrafına öpücüklerini bırakırken, bacağımda duran elini iki bacağımin arasına yavaşça, iç çamaşırımın üzerinden bastırdı.

Gözlerimi kapatıp yay gibi gerildiğimde diğer eliyle dantel olan sütyeni yavaşça aşağıya indirdi ve dilinin darbesini göğsümde hissettirdi.

"Yankı," diye fısıldadım ona.

"Yankı değil," dedi nefesini göğüslerime vererek. Dudaklarıyla beraber dili de hareket ediyordu. İki bacağımın arasında duran parmakları ise yavaş, sakın hamleler yaptı ve beni çıldırtmak için âdeta her yolu denedi.

Okuduğum kitaplar olsun izlediğim filmler olsun hepsinde görmüşüm tutkuyu ama şimdi yaşayıp bütün gerçekliğiyle hissettiğimde içimdeki o büyük aşkın bir tutkuya ve parmakları ile dili hareket ederken, büyük bir şehvete dönüştüğünü anlayabiliyordum.

Dişleriyle göğüs uçlarımı çekiştirildiğinde, "Yankı," diye inleyerek doğruldum, elim saçlarına tutundu fakat beni geri omzumdan itekledi ve saçlarını kavrayan ellerimden birini sıkıca tutup yatağa bastırdı. Parmakları daha fazla hızlandığında artık nefesimi kontrol edemiyor, kısık seslerle inliyordum.

Dudaklarını göğüslerimin üzerinden çektiğinde bu kez de siyah elbiseyi karnımın üzerinde topladı ve parmaklarını sakince iç çamaşırdan içeriye soktu. Gözlerimi açıp ona baktığımda gülümsediğini gördüm; dudaklarını bacaklarıma bastırdı ve dişiyi sürtünerek yukarıya çıktı. "Nasıl güzelsin," dedi nefesini vererek. "Parmaklarımdan ucunda nasıl da isteklisin."

Daha yüksek sesle inleyip, "Yankı!" dediğimde doğruldum ama tuttuğu elimi daha fazla sıkıttı. Parmakları kadınlığımda küçük daireler çizirken, sanki beni en uç noktalarda gezdirdi, ardından tam kendimi kaybetmek üzereyken elini çekti. Dişlerimin arasından nefesimi verdiğimde onun da nefesi gitgide kasıklarına yaklaşıyordu.

"Senin için deliriyorum," dedi nefesini zorlukla verirken. "Senin için parçalanıyorum. Senin için ölüyorum."

Boşta kalan elini açık olan göğsümde gezdirdiğinde hırıltılı bir nefes verdi, ardından dudaklarını tam iki bacağımın arasına bastırdı. Nemli dudaklarını iç çamaşırına rağmen hissettiğimde öyle bir inledi ki eli göğsümü kavradı, sonra doğrulup beni de kaldırdı. Üzerimdeki siyah elbiseyi yırtarcasına çıkardığında ve kendi gömleğinin düğmelerini de çözme zahmetine girmeden iki yana açtığında birkaç düğmenin koptuğunu duydum, yağmur hızlandı.

Gömleği çıkardığı gibi yere attı, ardından benim elbisemi de öyle. Üzerimdeki siyah, dantel iç çamaşırlarına bakarken yüzündeki gülümseme daha fazla kıvranmama neden oluyordu. Doğrulduğum yerde aşağıdan gözlerinin içine bakarken, elimle sertçe kemerini çektişirdim ve açtığımda düğmesine uzandım. Titreyen ellerimi fark ettiğinde birbirimize gülümsedik. Daha önce birbirimize hiç böyle gülümsememiştik.

Fermuarı hızlıca indirdiğimde bacaklarını hareket ettirerek o pantolondan kurtuldu ve sadece siyah baksırla karşımda kaldı. Kopçalarını zorlukla açtığım sutyeni yüzüne attığımda kıkırdadım. Bu, onunla beraber benim de kanımı alevlendirdiğinde yeniden beni yatağa yatırdı ve altımdaki iç çamaşırını çıkarmadan kenara kaydırıldı. Bir süre sadece baktı; o esnada kasılan çenesinin gölgesi kasıklarımı hareket ettirmeme neden oldu. "Çok güzelsin," dedi kısık sesle.

Ne yapacağını anladığımda, elim direkt sıkıca saçlarını kavradı ve dudaklarını kadınlığıma yasladığında yüksek sesle inledim. Bir eliyle bacağıma kavrarırken, diğer eliyle yine elimi sıkıca tuttu. İlk önce yavaş yavaş, ardından hızlı nefeslerle devam ederken onun bütün nefesini hissediyordum. Dudakları, dili ve bazen dişleri. Beni alt ediyordu, bu kadarı çok fazlaydı çünkü aklımı kaybedecek gibiydim.

"Yankı," dedim nefesimi verip gözlerimi kocaman açarak. Bunun ardından daha hızlı hareket etti ve artık o da hırıltılı nefesler veriyor, kalçasını indirip kaldırıyordu. Dilinin her darbesinde daha fazla kasılıyor, ben de hareket ediyordum.

"Yankı!" dedim yeniden. Her an parçalanabilirdim, dağılabilirdim ya da yanabilirdim. Şu an bu oda yanabilirdi, onu da kendimle beraber yakabilirdim ya da o beni yakabilirdi çünkü eli sıcacıktı ve şehvetten titremeye başlamıştı. "İstiyorum," dedim inleyerek. "Çok istiyorum!"

Boşta kalan eliyle altındaki baksırı çıkarmaya çalıştığını hissettim fakat artık görüşüm bile bulanıklaşmaya başlamıştı. Kalçamın hareketini durduramıyor, elimle onu daha fazla kendime bastırdığımı yeni fark ediyordum.

Gözlerimi kapatıp yataktan aşağıya sarktığımda saçlarım yeri süpürmeye başladı. Vücudum titriyordu, kalbim son atışlarını gerçekleştiriyor gibiydi.

Yankı bir anda beni yeniden yukarıya çekti ve dudaklarını kadınlıktan uzaklaştırdı. Gözlerimi açıp ona baktığımda dizlerinin üzerinde, karşımda çıplak olduğunu gördüm.

Uzanmam ya da çekinmem gerekiyordu belki ama öylesine güzel görünüyordu ki her şeyiyle onu daha fazla istedim.

Uzanıp sol taraftaki çekmeceyi açtı ve oradan bir prezervatif çıkardı. Dişile hızlıca açtığına doğrulup ağzında duran parçayı dişimle aldım ve diğer tarafa atıp, "İstemiyorum," dedim net bir sesle. "Seni tamamen hissetmek istiyorum."

Kaşlarını kaldırıp, "Emin misin?" diye sordu bana.

"Hiç olmadığım kadar."

O da vazgeçti ve yeniden omzumdan itekledi, iki bacağımanın arasına gelip üzerime eğildi. Tek eliyle iç çamaşırını sertçe çıkardığında yırtılma sesi geldi, yüzünde bir tebessüm oluştu; gözlerimdeki şaşkınlığı ise görmezlikten geldi. "Siyah," dedi imayla, yırtılan iç çamaşırını diğer tarafa fırlatırken. Kendini yavaşça bana sürttüğünde titredim ve ırmaklarımı omuzlarına geçirdim. Her şeyi yapıyordu, hiçbir şeyi atlamıyordu ve bu beni daha fazla mahvediyordu. Dudaklarını alnıma bastırdı, alnını alnıma yasladı, "Hazır mısın?" diye sordu yine de onay bekleyerek.

"Hazırım," dedim hiç düşünmeden. "Seni istiyorum, senden başka hiç kimseyi istemedim." Üzerime tamamen kapandı, göğsünü göğsüme yasladı. Gözleri gözlerimdeydi, nemli saçları dağınıktı ve dudakları bir nefes uzağımdaydı. "Yankı," dedim onun adını diler gibi.

Soluk alıp verdi, çıplak göğüs kafesi gerildi. "Umut," diye fısıldadı. "Bu gece bana *Umut* de." Gözleri daha fazla yoğunlaştı. "Bana kim olduğumu bir de sen hatırlat, bu gece gerçek adımla seslen."

Bütün duygular iç içe geçtiğinde, "Umut," diye fısıldadım. "Benim Umut'um."

İnleyerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ardından yavaşça içime girdi. Bir an nefesimin kesildiğini hissettim hatta havalandığımı ya da gökyüzünde olduğumu fakat dudakları daha sert baskı yaptığında yüksek sesle inledim.

Bir süre öyle kaldı; içimde, benimle bütün ve nefeslerimiz birbirine karıştı. Her parçasıyla benimleydi. "Sana," dedim sesim titrerken. "Çok âşığım."

Kalçasını yavaşça hareket ettirdi ve birkaç defa aynı hareketi yaptı. "Sana," dedi fakat zorlukla konuşuyordu. "Helin!" Dudakları daha sert öpmemek için direnircesine baskılarını artırdı. Bunu hissettiğim an, dişlerimi dudaklarına geçirip çekiştirdim. Gülümsedi ve kalçasını daha hızla hareket ettirmeye başladı. İçimi her doldurduğunu hissettiğimde nefesim kesiliyor, vücudum titriyordu.

Bir anda kendini benden uzaklaştırdı, dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. "Gözlerimin içine bak," dedi; tam gözlerinin içine bakarken bir kez daha içime girdi, bu kez daha derine. Gözlerimi kaçıracağım zaman çenemi kavrayıp gülümsedi. "Gözlerini gözlerimden hiç ayırma."

"Gözlerin," dedim nefesimi vererek. "Beni şu an," başımı kaldırmaya çalıştım, "delirtiyor!"

Bir kez daha içimden çıktı ve yeniden aynı şekilde girdiğinde dudaklarından büyük bir nefes verdi, gözleri kısıldı. "Aklımın durduğunu sandığım günler benim aklım varmış," dedi dişlerinin arasından. "Senin için çıldırıyorum." Bacaklarını tutup havaya kaldırdı ve beline doladı, sonra ensemini tutup beni kaldırdı ve bir de öyle öptü. Nabzımı hissetmemeye başladığımda yüksekte aşağıya düşmek üzere gibiydim ama onun içimdeki varlığı, daha önce hiç tatmadığım bir duyguydu ve öyle güzeldi ki.

O benimdi, bunu hissediyordum. O benimleydi ve hep benimle olacaktı.

Defalarca dudaklarımdan öptükten sonra beni fazla zorlamak istemiyormuş gibi şehvetten hızlandığını fark edip yavaşlamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Tırnaklarını sırtında gezdirirken ve göğüs kafesine inerken, yüksek sesle inleyip çenemi sertçe kavradı. Başparmağını dudaklarımdan arasına alıp ısırduğimde, "Yankı," dedim, ardından başımı iki yana salladım. "Umut," diye fısıldadım. Doğruldu ve bacaklarını bükerek kalçamı havaya kaldırdı. Bana o şekilde üstten bakarken başını gökyüzüne çevirdi. Nemli göğüs kafesi parlıyor ve kasları geriliyordu. Gergin omuzları kasılıyordu.

Dizlerim titremeye başladığında o da daha fazla dizlerinin üzerinde duramadı ve yeniden üzerime düştü. Kalçasının hareketleriyle benim kalçamın hareketleri aynı şekilde ilerlerken başını boynuma gömdü, ben de ona sıkıca sarıldım ve tek vücut olduk.

Bir şimşek çaktı, yağmur daha fazla hızlandı, o şimşekle beraber ikimiz de yay gibi gerildik ve nefeslerimiz birbirimize karışırken aynı

anda inleyip, aynı anda geldik. Sanki o şimşek benim zihnimde çaktı, yıldırıların görüntüsü hemen odanın içine dolmuştu ve kollarımdaki hisler benden uzaklaştı. Yankı da hâlâ içimdeyken, üzerime tamamen yıkıldığında hırıltılı nefesi göğüs kafesimi doldurdu.

Saat 00.00'ı vurduğunu bildiren sesiyle odanın içinde yankılandı.

Birkaç dakika sadece ikimiz de nefesimizi kontrol etmeye çalıştık. Birkaç dakika sonunda Yankı yavaşça kendini benden uzaklaştırdı ve yan durup yüzüme baktı. Hâlâ nefes almakta ve titreyen vücudumu dengelemekte zorlanırken onun gözleri başımı daha fazla döndürüyordu.

Parmaklarını; alnımda nemden yapışan saçlarımda gezdirdi, ardından yanaklarımda, sonra burnumda. Dudaklarıma inerken, dudaklarını ıslattı. "Sana hiçbir zaman," dedi titreyen bir sesle; onun da nemli saçları alnına yapışmıştı. "Doyamayacağım."

Derin bir nefes alıp konuşmaya çalıştım ama başarısız olduğumda kıkırdadım. Bir süre daha o şekilde durduğumuzda, Yankı benim yarım duran viski bardağını aldı ve kafasına dikip içindeki o ateşi sanki söndürmeye çalıştı fakat yeterli olamadı.

Belki altı-yedi dakika sonra kendimi toparladığımda, "Umut," dedim üzerine basarak. "Bana aslında önceden adını söylemişsin." Sesim kısılmıştı, bu kadar olduğunu bilmiyordum. Düşündüğümünden daha fazla mı bağırmıştım?

Başını aşağı yukarı salladığında nemli göğüs kafesi hâlâ kalkıp iniyordu. Elini saçlarına geçirip dağıttı, ardından bana baktı. "Evet," dedi derin bir sesle, "ve sen de bana her gün Umut olduğumu hatırlatacağını söylemiştin."

"Ondan sonra..." Gözlerimi kapattım, devamını getirmek istemedim. Bunu söyledikten sonra onu terk etmişim, biliyordum. Gözlerimi yeniden açtığımda bakışlarımız kesişti. "Umut adını seviyor musun?" diye sordum.

"Bana çocukluğumu hatırlatıyor ve o çocuğu unutmak istemiyorum," dedi omzunu kaldırarak.

"Peki ben sana Umut diyebilir miyim?" diye sordum.

Dudaklarını saçlarıma bastırdı. "İstedğin her an," dedi. "Ben sadece senin için bile Umut olabilirim."

Derin bir anlamı vardı cümlelerin. Gözlerim tablonun yanındaki aynaya kaydı ve ikimizi gördüm. Çıplaktık. Yine utanmam gerektiğini

düşünüyordum ama öyle güzel görünüyorduk ki bunu saatlerce izleyebilirdim.

Yankı da aynı şeyi düşünmüş olacak ki dişlerini sıkarak, "Şu güzelliğine bak," dedi, sonra yeniden bakışları göğüslerimde ve vücudumda gezindi. "Mucize gibisin." Dudaklarını omzuma bastırdı, ardından yavaşça aşağıya indiğinde kaburgamın oradaki sargıyı yeni gördü. "Ne oldu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Ah," dedim elimi oraya koyarak. "Bisikletten düştükten sonra fena aşınmış, Işık'la beraber sargı bezi koyduk."

"Ah," dedi Yankı beni taklit ederek. "Bir daha söyle."

"Ah," dedim gülümseyerek.

Gözleri gülüşümde gezindikten sonra çenesini sıkıldığını gördüm. "Kendimi," dedi fısıldayarak. "O kadar durdurdum ki sana karşı." Bu kez diğerinden daha sert bir şekilde çenemi kavradı ve dudaklarını dudaklarıma yasladığında hiç karşı gelmeden aynı şekilde karşılık verdim. Geriye çekildi. "O kadar istedim ki seni," dedi ve yeniden öptü. Cama vuran yağmurun sesi bir melodi gibi kulaklarımıza dolarken kendimi yeniden Yankı'nın altında buldum fakat bu kez, az öncekinden daha sert öpüyor ve vücudumu kavriyordu.

Gülümsediğimde kendimi ona bastırıp geriye çekildim, bu onun kaşlarını çatmasına neden olduğunda birkaç defa daha bunu tekrar ettim, ardından bir anda yatakta onu döndürerek üzerine çıktım. Yankı'nın gözleri açıldığında gülümseyerek yüzüne doğru eğilip çenesine öpücük kondurdum, ardından boynuna ve göğüs kafesine. Teninin kokusu, bana daima ve daima umudu anımsatacaktı. Öyle bir kokusu vardı ki asıl beni yaşatan oydu.

Yavaş yavaş aşağı inerken kasıldı ve elini saçlarıma geçirip inledi. Kasıklarına ufak öpücükler kondurduğumda elim yavaşça erkekliğine gitti fakat beni engelleyerek yeniden altına aldı ve bu kez iki parmağını, içime hiç düşünmeden itekledi. Şaşkınlıkla inlediğimde, "*Liderinim*," dedi sırıtıp. "Unuttun mu?"

Ardından yatakta sertçe beni döndürdü ve yüzüstü uzandığımda parmaklarını sırtımda gezdirdi. Kalçama kadar indikten sonra yavaşça kalçamı kavradı ve havaya kaldırdığımda, "*Liderinim*," diye tekrar etti dişlerinin arasından. Parmakları kalçamda gezinirken kıkırdayarak hareket ettiriyordum.

Dudaklarını sırtıma bastırdı ve her noktasından öptü. İlk önce ensemden, ardından kürek kemiklerimden ve sonra bel boşluğumdan. Kalçalarıma inerken elini karnıma yasladı ve oradan da aşağıya inip kadınlığımda gezindi, yine parmaklarıyla beni çıldırtmaya başladığında yatağa yüzümü bastırıp kısık sesle inlemeye çalıştım fakat başarılı olamadım.

Yeniden beni çevirdiğinde ellerimi başımın tepesinde topladı. Ne yapacağını anladığımda gülümsemeye çalıştım ve içimi bu kez daha sert doldurduğunda belim gerildi, bacaklarım beline dolandı. Elleri belimi sıkıca kavradıktan sonra beni kaldırıp kucağına oturttuğunda onunla aynı şekilde hareket etmeye çalışıyordum ama onun gücüne yetişemiyordum.

Kucağında, yanağım omzuna yaslanmışken sadece bir anlık o aynadaki yansımadaki bizi gördüm.

Benim aşağıya dökülen saçlarımı, onun gergin sırtını ve birbirimizi tamamlayan vücutlarımızı. Çırılçıplaktık ve vücudumda parmaklarının izleri vardı. Dağınık saçlarım, onun dağınık saçlarına karışıyordu.

Yüzümü yüzüne çevirdi ve dudaklarını dudaklarıma yasladı. Geriye çekildiğinde, "Nasıl güzel olduğuna mı bakıyorsun?" diye sordu. "Bir de beni düşün, benim seni gören bu gözlerimi düşün." Daha sert hareket ettiğinde kendini artık kontrol etmeye çalışmıyor, tamamen bırakıyordu. Az önceki yumuşak dokunuşlarından eser yoktu, şimdi daha fazlasını istiyormuş hatta yetmiyormuş gibi benimleydi.

Dişlerini boynuma geçirdi, ardından göğüslerime ve beni kucağına daha fazla çekerek bir elini sıkıca belime doladı.

Her hareket edişinde nefesimle beraber sesim de titrediğinde inlemelerim odanın duvarlarında yankılanıyordu. "Ne kadar öpersem öpeyim," dedi dudaklarıma doğru. "Yetmiyor." Ben kucağındayken ve o içimdeyken ayağa kalktı, öpmeye devam ederken beni ilk önce tablonun yanındaki masanın olduğu yere yasladı ve üzerindeki makyaj malzemeleri yere düştü, ardından tablonun olduğu yere geçti. "Bu odanın her köşesinde," dedi dişlerinin arasından. "Seni istiyorum. Bizim odamız. Neydi? Bir daha söyle."

"Bizim," dedim zorlukla nefes alarak. "Odamız."

Sırtımı sert bir şekilde yasladığı yerde ellerimi kaldırdı ve onları da yaslayıp parmaklarını parmaklarıma içine geçirdi. Bacaklarımı beline sıkıca doladığımda kalçasının hızlı hareketleriyle arkamdaki tablo titremeye başladı fakat Yankı o tabloyu bile çoktan unutmuş gibiydi.

Gözleri gözlerimin üzerindeyken ve o yoğun bakışlarıyla beni izlerken ben de nerede ve ne şekilde olduğumuzu unuttum.

Her sert baskısında inlemelerim haykırışa dönüştü ve ona hem, "Umut," dedim hem, "Yankı," diye seslendim.

"Helin," dedi dişlerini omzuma geçirirken. "Senin için yaşıyorum."

"Senin için yaşıyorum," dedim onun gibi. Kalbim kalbinin üzerinde atıyordu ve saçlarım yüzüne dağılmıştı. Bu kez ben dudaklarına sertçe kapandım ve diğer elimle kalçasını sıkı sıkı kavradım. Öyle büyük bir şiddetle içimdeydi ki daha fazlasını istediğime inanamıyordum.

"Helin," dedi bir kez daha tek nefeste.

"Kendimi," dedim zorlukla nefes alırken tavana bakarak. "Dağılıyor gibi hissediyorum!" Arkamızdaki sarsıntı arttığında Yankı dudaklarını göğüs kafesine indirdi. Bir elimi bıraktı ve kalçamı kavrayıp sıkı sıkı tuttuğunda yan taraftaki masanın da titrediğini işittim. Bir elinin iki parmağını dudaklarımın arasına iteklediğinde ve parmaklarını emdiğimde inlemeleri yükselmeye başladı. Ardından gür bir ses yükseldi.

Gözlerim açıldığında sırtımdaki boşluk uzaklaştı, ikimiz de birbirimize baktık. "Tablo," dedim şaşkınlıkla ve zorlukla konuşarak. "Düştü." Yere baktım, tablonun olduğu yere ve daha fazla şaşırdım. "Sadece düşmedi," dedim. "Kırıldı."

Yankı gülümsedi ve beni o tablonun olduğu boşluktan ayırıp yere yatırdığında, "*Bir daha söyle,*" dedi. "Bir daha söyle."

"Tablo düştü," dedim gülerek, o da güldü. Yerde, son nefesimize kadar sevişmeye devam ettik sanki ve yine aynı anda birbirimize ulaştık. O zirveden aşağıya yine beraber indik.

Bu kadarla kalmadık, ben ona daha fazla doyamadım ve o da bana doyamadı. Uykuya dalana kadar bir kez daha hissettim onu içimde ve bir kez daha dudakları her yerimde gezindi. Hatta öyle bir açlıktı ki uyursam onu kaçırdım diye korkuyordum ve o da öyle olmalı ki uymak üzere olsak bile bir kez daha dudaklarını dudaklarıma yaslıyordu. Hatta kulağıma fısıldıyordu, "Bunlar hiçbir şey," diye. Daha fazlasını istiyordum, sadece tek bir günümüz varmış gibi hepsini aynı anda yaşamak istiyordum.

Bu gece, Yankı Sarca'ya ve Umut Güneş'e kendimi tamamen açtığımda hissettiğim bütün o güzelliklerin yerini daha güzelleri doldurmuştu. Her zaman ve her zaman ona aç olacağımı, hiç bıkmayacağımı ve her zaman aynı hisler içinde olacağımı biliyordum.

“Benim nefesimi kesen tek adamdı, her şeyiyle ve her zerresiyle.

Gözlerimi iki bacağımanın arasındaki baskıyla beraber açtığımda farkında olmadan inliyordum. Yavaşça aşağıya baktığımda çarşafın altındaki Yankı'nın kafasını gördüm ve sürünerek çarşafın içinden çıkıp bana gülümseyerek baktı. “Günaydın bebeğim!”

Güldüğümde bacaklarımı birbirine bastırdım. Hâlâ çıplaktım ve kasıklarımın sızladığını hissediyordum, bacaklarım ise ağrıyordu. Ellerimi saçlarına geçirip, “Günaydın,” dedim uykuyla bir sesle. “Saat kaç?”

“Öğlen iki,” dedi derin bir nefes vererek.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla ve masadaki saate baktığımda sahiden de ikiyi gösterdiğini gördüm.

Yankı çarşafın içinden çıkıp yatağın diğer tarafına gittiğinde üzerinde beyaz tişörtünün ve altında siyah baksırının olduğunu gördüm. Burnuma güzel kokular gelmeye başladığında yan tarafa bıraktığı tost ve çayı fark ettim.

“Vay canına,” dedim. “Bu nasıl havalı bir hareket.”

Yeniden doğmuş gibi gülümseyerek tost elime tutuşturdu ve ellerini ensesine yerleştirip rahatça uzanarak, “Romantik komedi filmleri izlemeye başladım diyelim,” dedi. “Ve bugün harika bir gün. Kuşlar cıvılıyor, ağaçlar yaşıyor, hayvanlar mutlu.” Kaşlarını kaldırdı. “Yirmi altı yaşında doğar mı bir insan? Doğuyormuş.”

“Sahiden mi?” dedim bütün söylediklerine gülerek.

“Evet,” diyerek tost gösterdi. “Ye.”

“Sen kaçta uyandın?” diye sorup tosttan bir ısırık aldım. Sesim hâlâ kısık ve yorgunluğumu hissedebiliyordum.

Yankı ise tam zıddımdı.

“Bir saat önce falan,” dedi, sonra yüzüme dikkatlice bakıp yeniden doğmuş gibi gülümsemeye devam etti. “Bugün her şey daha net sanki. Her sabah keşke böyle uyandırılısam.”

“Ne oluyor?” dedim kıkırdayarak ve o an yaptığımı hatırladım. Sabaha karşı ya da sabah, o uyurken uyandırmış ve aç bir şekilde ona saldırmıştım. Bunu rüya sanıyordum ama değildi çünkü yüzündeki gülümsemenin anlamı buydu.

Gözlerimi kaçırıp odanın içine baktım. Dağılan masaya, düşen tabloya, etrafa saçılan kıyafetlere ve aynada kendimi gördüm. Dağılmış saçlarım, kızarmış yanaklarım, şişmiş dudaklarım.

“Savaşta mıyız ya?” dedim şaşkınlıkla. “Niye böyle oldu ki?”

Yankı güldü ve elimde tuttuğum tostumdan bir ısırık da o aldı. "Ben diyorum ki," dedi ciddiyetle. "Biz hep burada yaşayalım, ne dersin?"

"Aynen, bizimkiler de öyle söylüyordu," diye geveledim, ardından gözlerimi kocaman açtım. "Bizimkiler!" dedim şaşkınlıkla. "Neredeler?"

"On beş dakika sonra burada olacaklar; Koza telefonda âdeta ağlıyordu."

Başımı iki yana salladığımda tosttan son ısırıkları aldım ve tabloya yeniden baktığımda öksürmeye başladım. "Bartu bunu sabitlediğini söyleyip duracak, onlar geldikten sonra çok fena şeyler olacak." Bütün yaşanacakları kafamdan atmaya çalıştım. "Mahvolduk, dillerinden düşmeyecek. Mutlu özellikle..."

"Aslında," dedi Yankı konuyu dağıtarak. "Benim seni uyandırmamın nedeni başka çünkü onlar gelmeden sana bir şey söylemek istiyorum."

Kaşlarımı çattım ve 8 Nisan gününün bittiği yüzüme tokat gibi çarptı, elbette ki gerçeklere dönmüştük. Yüzündeki ciddiyet de bunu söylüyordu. "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordum zorlukla konuşarak.

"Hayır," dedi, sonra düzeltti. "Aslında buna sen karar vereceksin."

"Anlayamadım."

Yankı tek eliyle üzerindeki tişörtü başından çekip çıkardı ve karşımda çıplak kaldığında ne olduğunu anlayamadım. "Dün vücudumda bir şey fark ettin mi?" diye sordu. Başımı iki yana salladım, zaten algılarım fazlasıyla dağınıktı.

Yankı yavaşça yan döndüğünde vücuduna yeniden baktım ve dövmesini gördüm, dün karanlıkta göremediğim dövmesi şu an ilk gördüğümünden daha farklıydı çünkü mavinin yanına bir de siyah yaprak gelmişti. Yoncasına bir renk daha uğramıştı, bu benim siyahımdı.

Şaşırmıştım ama şaşkınlığımın en büyük nedeni, bunu benim de Yankı'ya doğum günü hediyesi olarak kendime yaptırmamdı. Sargı bezinin altında dövmem vardı ve bu sürprizdi.

Nasıl olurdu da bu kadar aynı düşünürdük?

Heyecanla nefesimi verdiğimde, "Sadece seni sevdim," dedi tek solukta. "Sadece sana âşık oldum ve hayatımın sonuna kadar da bunun olacağını biliyorum, senden başka kimseyi istemeyeceğim." Elimini tutup parmaklarımı dövmesinin üzerine bastırdı. "Geçmişte, şu anda ve gelecekte," dedi tam gözlerimin içine bakarak. "Her anımda," diye devam etti. "Benim tek eşim sensin." Kalbim göğüs kafesimi kıracak kadar hızlı attığında bayılacak gibiydim. "Benimle evlenir misin Helin Saye?"

TERK EDİLMİŞ MEZARLIKLAR

Mutlu Sarca'nın güncesinden...

07.04.2020

Saç köklerimde bir acı vardı, ellerimdeki yanıklarda ve alnımdaki izde. Durmadan kaçtığım o geçmiş; kâbuslarımdaydı, herkesin yüzündeydi ve bir sokak ortasında dövüldüğüm o insanlardaydı.

Hissetmeyi ve sevmeyi savunan kalbim artık atmak istemiyordu; ben artık vazgeçtiğimi hissediyordum.

Son bir nefes, son bir inançla uyandığım sabahın akşamı; kâbuslarımda soğuk bodrum katında oturuyordum ve babam kapıyı, "Sen erkeksin," diye yumrukluyordu.

Ölmek istiyordum, o yaşımda.

Büyüdüm.

Ve ilk defa ölmeyi yeniden dilemeye başladım.

"F. G."

Ölümler, ummadığımız anlarda gelirdi. Kapıyı çalmazdı, izin istemezdi, sevgisini göstermezdi hatta öyle ki bazen savaşıyordun ve tek nefeste yok olurdun. Geriye ya küllerin kalırdı ya toprağın altında çürüyen bedeninin ya da hatırlanan kötü geçmişin.

Terk edilmiş mezarlıklar, hatırlanan acı geçmişler ve solmuş çiçeklerle doludur.

Kendimi bu gece rüyamda bir mezarlığın içinde görmüştüm. Dünyanın en mutlu insanı olmalıydım, böyle bir kâbus bana uğramamalıydı bile fakat üzerimdeki toprağın verdiği his, göğüs kafesimi hâlâ sıkıyordu.

Tabutum dahi yoktu. Ölmeden gömmüş gibilerdi, belki de üzerimdeki toprak geçmişimdi ama nefesim kesilirken gökyüzünde izleyen yüz, bana toprağın üzerindeki solmuş çiçekleri göstermişti.

Ölmek değil, mezarlığımın bile terk edilmiş olması canımı yakmıştı. Son nefesimi verirken, gözümünden akan son yaş, beni hiç hatırlamayanlar içindi. Eskiden olsa hatırlanmaya değer olmadığımı söyleyebilirdim fakat şu an, buna hakkım olduğunu biliyordum.

Bir mezar taşı bile olmayan ve yağmur dışında toprağı sulanmayan bir mezarlıktan daha acı olan, içindeki ruh değil miydi?

Bu bir his miydi? Gelecek miydi?

Peki ya gökyüzündeki yüz sonrasında bana neden yanımda yatan iki isimsiz mezarı daha göstermişti?

Onlar kimdi?

Neden onlar da terk edilmişti?

Belki de bizi seven herkes ölmüştü, seneler sonrasında bir resmiydi.

Bugün hissetmem gerekenler bunlar değildi, kalbimi delip geçen acı değil mutluluk olmalıydı.

Korkuları asmalıydım.

Mutluluk, dedim kendi kendime ama dolan gözlerim ve iki yana salladığım başım sanki aksini iddia etti.

Âşık olduğum adamdan aldığım evlilik teklifinden sonra bu acıyı yaşamamalıydım, hayat bana bu kadar da acımasız olmamalıydı.

Yankı Sarca.

Onun turkuaz gözlerine dalıp gitmişken ve o belki de ne düşündüğümü bilmezken yüzüne tahminimden daha uzun bir süre baktım. Mutluluktan ağladığımı düşünsün istedim ama bakışlarındaki ifade değişti, yüzündeki gülümseme yavaşça soldu.

Onu istemediğimi düşünmesini de istemedim ama biliyordum ki aklından geçen bu da değildi.

Acıyı hissetti ama tam olarak niçin acı duyduğumu anlamadı.

Bir eli yüzüme kaydı, parmakları yanağımı okşadığında gözümünden akan yaş sildiğini fark ettim. O ana kadar ağladığımı bilmiyordum. Bir şeyler söylemesini beklesem de bunu yapmadı, belki de diyecek hiçbir şey bulamadı.

Bir evlilik teklifinden sonra ne söylenirdi?

Evet, diyebilirdim; sonsuza kadar, diyebilirdim; seni seviyorum, diyebilirdim. Sana âşığım da diyebilirdim. Kahkaha atabilir, boynuna sarılabılırdım.

Hatta ona benim de aynı dövmeyi ondan habersiz yaptırdığımı söyleyebilirdim ama bunların hiçbirini dile getiremedim.

İlk söylediğim, "Lütfen ölme," oldu. "Lütfen ölmeyin." Elim yanımadığı eline kaydı ve parmaklarımı parmaklarını kavradı. "Ölmek istemiyorum." Yatakta doğrulup alnını alnıma yasladı, ardından alnımdan öptü. Nefesimin birkaç saniye kesildiğini hissettim fakat kendini benden uzaklaştırdığında düzene girdi.

"Özür dilerim," dedim kendimi toparlamaya ve gülümsemeye çalışarak ama başarısız oldum. "İlk cevabımın bu olmasını istemezdim ama her şey geçse bile kalbimdeki korku hiç geçmiyor."

Boğazını temizledi, eli enseme kaydı, ardından saçlarımı okşadı. "Özür dileme," dedi derinden gelen bir sesle. "Biz normal büyümedik ki normal tepkiler verelim Helin." Omzunu kaldırıp, "Sürekli ölüm korkusuyla büyüdük," dediğinde kimi kastettiğini anlamadım. "Sürekli ölmeyi diledik." Kendini kastetti. "Sürekli nasıl öleceğimizi düşündük." Bahsettiği bendim. Bir şeyler daha demesini bekledim ama uzun bir süre sessiz kaldı.

"Hiçbir zaman ölmeyeceğinin sözünü veremezsin, değil mi?" diye sordum düşündüğümünden daha umutlu bir sesle.

"Veremem," dedi başını iki yana sallayarak. "Ama başka bir şeyin sözünü verebilirim."

"Nedir?"

Düşünmeden yanıtladı. "Eğer şu andan sonra bir gün ölmek istersen bu senin için olur."

Yutkundum ve gözlerinin içine baktığımda onun da artık ölümden çok korktuğunu gördüm. "Böyle söyleme, sana hayatı sevdiren ben olabilirim ama hayatında artık sadece ben yokum."

"Öyle değil," dedi yalnızca.

"Nasıl değil?"

"Değil işte."

"Kardeşlerin var, mutlu zamanların ve gerçeklerin..."

"Helin," dedi kaşlarını kaldırarak. "Onlar senelerdir var. Senden önce de vardı, senden sonra da oldu. Ama sen yokken ne önemi var?"

"Bu da ne demek?" dedim biraz daha açık konuşmasını isteyerek.

"Ben seni hayatıma almadım," dedi turkuaz gözlerindeki o büyük hislerle. "Ben seni hayatım yaptım. İkisinin arasında çok büyük bir fark var."

Bu konuda inatlaşamayacağımı bildiğimden ve belki de onu anlamadığımdan sessizliğimi korudum. Şu an olmaması gereken bir

konuşmaydı ve bu konuşmanın sorumlusu da bendim. Normal büyümediğimizi söylemişti; doğruydu. Normal tepkiler veremeyeceğimizi söylemişti; bu da doğruydu.

Ama artık normal olabilirdik.

"Bana her gün iki normal insan gibi hayal kuracağımızın ve o hayallerimizi gerçekleştireceğimizin sözünü verebilir misin peki?" diye sordum konuyu değiştirerek.

Gülümsedi ve gözlerini tavandan ayırıp bana baktı. "Seve seve."

Ben de gülümsedim ve dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip ona yaklaştım. "Az önce sorduğun soruyu tekrarlayabilir misin şimdi?"

"Soramam," dedi omzunu kaldırarak. "Ezberimi unuttum."

Gülmeye başladığımda, "Ezberledin mi?" dedim.

"İki gündür buna çalışıyorum lan!" dedi kaşlarını çatarak. "Aynanın karşısında kaç kez tekrar ettim, biliyor musun sen?"

"Aynadaki Yankı sana ne cevap verdi?"

Ayağa kalktı, duruşunu dikleştirip kollarını iki yana açtı. Altında sadece siyah baksır vardı ve üstü çıplaktı. Bakışlarım karnındaki kaslarda, omuzlarında ve göğüs kafesinde gezindi. Bakışlarım aşağıya inerken, kasıklarımında bir sızı hissettim. "Sence?" diye sordu. "Tıpkı senin gibi bakışlarıyla cevap verdi..."

"Ne cevap veriyormuşum ben?" Gözlerim hâlâ vücudunda geziniyordu.

Dizini yatağa yasladı, ardından üzerime eğildiğinde eliyle çenemi kaldırdı. Dudakları dudaklarıma yaklaştı ve dokunurken, "Bana evet demeni ve eşim olmanı bekliyorum," dedi sakince. "Dersen sana hayallerimden bahsederim."

Bir yandan dudaklarını hissederken ve bir yandan da diğer eli sırtıma ilerlerken kafam allak bullak olmuştu fakat yine de kendimi tutamayıp, "Hayallerinin içinde beni istemek de var mı? Görücü misali..." diye sordum.

Duraksadı, kaşları çatıldı ve dudakları aralandı; ardından geriye çekildiğinde, "Amına koyayım," dedi elini saçlarına geçirerek. "Kırk gün kırk gece bunun dalgasıyla yüz yüze geleceğim ben, lan!"

"Kız evi, naz evi," dedim dilimi uzatarak. "Öyle kolay değil benden kız almak."

Gözleri parladı. "Bu evet demek mi?"

Sırtım "Senin kadar havalı olmasa bile benim de farklı bir yanıtlım

"

"Nedir."

Yaragın üzerinde doğruldum, çıplak olmamı umursamadım bile. Fakat başka bir zaman bu anı hatırlayıp yanaklarımı Yanki'yi delirtmek için kızartabilirdim ama şu an değildi.

Bu tepkimle beraber Yanki'nin gözleri vücudumda gezindi, dizini yeniden yarağa yasladı. "Bu yanıt," dedi hareketimi yanlış anlayarak. "Revlirım böyle yanıtlara..." Vücudumun her parçasını izlerken kalp atışlarını duyuyor gibiydim ya da bu benim kalp atışlarımdı. "O kadar güzelsin ki," dedi yutkunarak. "Seni saatlerce izleyebilirim."

"Yuh," dediğimde etrafı gösterdim. "Dur artık." Kaşlarını kaldırdığında yan döndüm ve onun dövmesini yaptırdığı yerle aynı noktadaki kendi sargımı işaret ettim. Anladı ama gözlerinden öyle bir ifade geçti ki anlamadığını bile düşündüm. Beklemeden sargıyı yavaşça açtığımda, "Dün gözün dönmüş olmalı," dedim. "Çünkü bunu fark etmedin."

"Hayır," dedi yutkunarak ve ben bandajı açarken izlemeye devam etti. "Işık, bisikletten düştüğünde sırtındaki yaraya baktığını ve dikkatli olmamı söylemişti. Onunla işbirliği mi..."

Bandajı tamamen açtığımda aynı şekilde olan iki yapraklı yonca dövmesini gösterdim. Biri siyah, biri mavi. O ve ben. Onunkinden farklı olarak iki yaprak daha vardı, bu yaprakların ikisinin de içi boştu.

Ablasının söylediği ve onun hayallerindeki gibi. Eğer bir gün çocuklarımız olursa onları simgeleyen renklere boyayacağım, içi boş iki yaprak.

"Sen, Umut," dedim gözlerinin içine bakarak. "Her anlamda benim umudum oldun. Adın gibi." Onun adı Umut'tu. Umut Güneş ve ben Helin Saye. Yuva ve gölge. İsimlerimiz bile bu kadar uyumluyken ona nasıl hayır diyebilirdim?

Yanki Sarca'yı şaşırtmak zordu, yine de ben bunu her seferinde başarabiliyordum ama bunun dışında isimlerimizin anlamlarını sanki o an fark edebilmiştik.

O güneşti ve ben gölgeydim.

"Yanıt, vücudumda sonsuza kadar taşıyacağım bu izler için ama duymak istiyorsan söyleyeyim." Ellerimi yarağa yasladım ardından dizlerimi. Ona yavaşça yaklaştığımda, ağzından gözlerimin aynısı

Nefesimi vücuduna vererek doğrulduğumda alnım çenesine denk geldi fakat gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Evet," dedim kısık sesle. "Bütün korkularıma, geçmişime, yaşananlara ve yaşanacaklara rağmen seninle evlenirim, Umut Güneş."

Aralıklı dudaklarından nefesini verirken, parmakları iyileşmeye başlayan dövmemin üzerinde gezindi. Şaşkınlık ama en çok mutluluk. Gözleri gözlerime yeniden döndüğünde diğer eli sertçe belimden kavradı ve beni kendine yasladığında vücudumuz tek bir bütün oldu. Sesli bir şekilde nefesini verdiğinde dudakları dudaklarımın üzerine kapandı ve aldığı yanıtı beni öperek cevap verdi.

Öyle tutkulu, öyle içine hapsedmek istiyormuş gibi öptü ki bana sardığı diğer kolunun nefesimi kesecek kadar sıkı olduğunu unuttu.

Yatağa dün gecedden daha farklı, sertçe attı ve güldüğümde üzerime eğildi. Ellerimi bileklerimden tutup başımın tepesinde topladığında gözleri vücudumu taradı, ardından dişleri çenemde gezindi, boynuma ilerledi. Kokumu içine çekerken bileklerimi kavrayan parmaklarının verdiği his hoşuma gitmişti.

Dudakları boynumdan göğüs kafesime indiğinde, kalbimin üzerinde baskısını hissettim, ardından karnıma indi. Eli bileklerimden uzaklaşırken belimi yine sertçe kavradı ve kalçamı havaya kaldırmama neden oldu. Bir anda beni ters çevirdiğinde nefesi bu kez sırtıma ve dövmenin olduğu tarafa dokundu.

Dudaklarını dövmenin olduğu yere değil ama hemen üzerine yasladığında yeni çıkmaya başlayan sakallarının verdiği his karnımın içinde bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Kalçamı indirip kaldırdığımda adını fısıldadım, o da adımı fısıldadı, sonra dudakları bel boşluğuma indi.

Nefesim kesilmeye başladığında yeniden yüzümü çevirdi. Turkuaz gözlerini gözlerimle aynı hizaya getirdiğinde gördüğüm kâbustan sonra yüzünün her zerresini ezberlemek istedim ve emin oldum: Bu hayatta ondan başka kimseyle dün gece yaşadıklarımızı yaşayamazdım, onun için deliriyordum.

Kâbus gibi bir ses bir anda ikimizin bakışlarının ortasına balta gibi indi. "Çık lan ortaya; şerefsiz, yalaka, sünepe, götlek, hırsız, gaspçı, yolsuz Sonuncu!"

Bartu'nun sesi geldi, gülüyordu. "Lan yavşak," dedi gülmeye devam ederek. "Kokularını almaya çalışarak bile bu evin içinde arasan bul-

marşın, bu ev bir labirent; ayrıca gaspçı ne alaka, amına koyayım?"

Elimle ağzımı kapattığımda, Yankı bıkkın bir şekilde alnını alnıma vısladı. "Biri bitse diğeri başlıyor, kaderim mi lan bu benim?"

Gülmeye başladığımda, onu itekleyip diğer taraftaki yorganı üzerime çektim.

"Sonuncu, beni nasıl çocuk gibi uyutup gidersiniz lan!" Kapı çarpma sesi geldi, merdivenlerde de adım sesleri vardı. "Helin!" dedi gürlereyerek. "Beni nasıl ayakta uyutursunuz lan!"

"Ayakta değildin Kelebek," dedi Mutlu. "Bildiğin, koynumda uyudun yolun ortasında."

"Senin koynunda uyumadım, diyorum sabahtan beri." Kısa bir sessizlik oldu. "Nil, bütün bu bağırdıklarım senin dışında, güzelim. Üzerine alınma lütfen."

Işık sessiz kaldı.

Yankı ağzından birkaç küfür yuvarlayarak giysi dolabına ilerledi. Rasgele siyah pantolonunu çıkarıp altına giydi, üzerine de siyah bir kazak geçirdi. Odadaki aynaya bakmadan saçlarını şöyle bir dağıttıktan sonra bana dönüp, "Ben çıkıyorum," dedi ve yürümeye başladı, ardından omzunun üzerinden yeniden bana baktığında, yüzünde haylaz bir gülümseme vardı. "Bu kez yakalandık diye saymıyorum ama daha alacağım var."

Gizli kapıyı açıp hızla yana sürükledi fakat kapatırken Koza'ya yakalandığını kapının önüne geçmesinden anladım. Kendimi gizlerken hızla yerdeki iç çamaşırımı ve Yankı'nın gri eşofmanını aldım. Diğer taraftan yerde sürüklenerek dolaptan beyaz bir tişört giydim. Koza içeri girmeye çalışıyordu, kıyafetler yerdeydi.

Hızlıca yatağın üzerini örtmeye çalıştım, içki bardaklarını bir tarafa koydum ve kıyafetleri yatağın altına attım. Ayakkabıları fırlatırken Koza içeriye daldı. Yankı onun kolunu tutmaya çalışıyordu; bense ellerime Yankı'nın kocaman ayakkabılarını geçirmiş, köpek gibi duruyordum.

Dişlerimi göstererek gülümsedim. Koza'nın ardından diğerleri de içeriye girdi. Hepsine bakarken gülümsemem genişledi ve onların da gözleri benden ayrılmadı. Yankı da güldüğünde etrafa bakıp başını salladı.

"Merhaba," dedim ağzımın ucuyla. "Nasılsınız ya?"

"Helin," dedi Bartu, Koza'nın arkasından. "Ne yapıyorsun lan ayakkabıların içinde?"

"Bot giyen köpek yürüyüşü," dedi Mutlu gülerek. "Heyecandan yanlış yere giymiş ayakkabıları. Ben hep diyorum bunların fantezileri midemi bulandırıyor diye."

Işık'ın derdi ise bambaşkaydı. "Bu kızı Yankı'nın gri eşofmanından vazgeçiremeyeceğim ben ya."

Lâl eliyle ağzını kapatırken gülmemek için kendini tutuyor gibiydi. Yüzünde bunların dışında farklı bir ifade daha vardı ama Bartu'ya baktığımda bu ifadenin aynısını görmedim. Ya da artık algılarım tamamen kapanmıştı.

Koza kollarını önünde bağladı. Bana bakarken gözleri öyle bir inceleme altındaydı ki kendimi düzeltemedim bile. Kim bilir nasıl görünüyordum.

"Kim yoldu seni?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Yolmak mı?" Botları bıraktım ve yavaşça doğrulup aynaya ilerledim. Aynadaki görüntüm ise yolunmaktan daha beterd.

Saçlarım darmadağınktı, az önce yaşananlardan ötürü yanaklarım kırmızıydı ve ellerim buz kesmişti. Bakışlarım Işık'a döndüğünde yatağın altından görünen elbiseyi işaret etti, diğerleri görmeden ayağımla itekledim.

"Ne oluyor?" dedim üste çıkarak. "Siz her odaya böyle saygısızca giriyor musunuz?"

"Katılıyorum," dedi Işık ters ters diğerlerine bakarak. "Bu evde neden kimsenin özeli yok?"

"Ne özeli?" dedi Koza aynı ters sesle Işık'a. "Ben Gargamel kostümü giydiğimden beri özel hayat demiyorsam kimse demeyecek."

"Derdin ne Koza?" dedi Yankı, elini Koza'nın ceketinin cebine atıp sigara paketini çıkararak. İçinden bir tane alıp dudaklarının arasına yasladı. Diğer ceplerini yokladı ama çakmağı bulamadı. Yankı gözüyle sigarayı işaret ettiğinde, Koza, şoktan olsa gerek, hızla pantolonunun cebinden çakmağı çıkardı ve ucunu alevlendirdi. Yankı derin bir nefes çekip Koza'nın yüzüne üfledi. "Eyvallah enayi."

Bartu ve Mutlu gülmeye başladığında, Koza yaptığıının şaşkınlığıyla gözlerini kocaman açtı ve Yankı da gülmeye başladı. "Sikeyim," dedi dişlerini sıkarak, ardından başını duvara çevirdi ve o an, unuttuğum o detayı gördüm.

Tablo yerde parçalanmış duruyordu...

Yankı da bunu unuttuğumu fark ettiği anda dudaklarıyla, "Siktir," diye fısıldadı.

Koza tabloya baktı, sonra bize baktı, ardından bir daha tabloya bak-
rığında başını iki yana salladı. Ölüm sessizliği, gerilim müziği, korku
film ya da romantik komedi... Hangi sahne olduğunu bilmiyordum
ama kendimi de yatağın altına atmadığıma pişman oldum.

Bartu öne bir adım attı ve kaşlarını çatarak, "Bu nasıl düştü lan?"
diye sordu. "Sabitlemiştim ben bunu." Tabloya ilerledi ve yere çöküp
gözlerini kocaman açtı. "Kırılmış lan bu, nasıl olur?"

Eli tabloya uzandığında Yankı'yla aynı anda, "Dokunma!" diye ba-
ğırdık.

Bartu gözlerini bize çevirip, "Niye?" diye sordu. "Kutsalınız mı bu?"

Yankı gülererek, "Benim müzemde ölene kadar yaşayacak," dedi. "Ta-
mir ederim ben onu."

"Yine parçalanır oğlum, görmüyor musun, mahvolmuş."

"Daha iyi ya." Yankı'ya gözlerimi açıp baktığımda dudaklarını bir-
birine bastırdı.

Bartu doğrulup bana baktı, Koza ise aynı şekilde tabloya bakıyordu.
Dayanamayıp, "Şimdi lütfen herkes odamızdan çıkabilir mi?" diye sor-
dum. "Gerçekten özelimiz burası."

Koza öyle bir dönüp baktı ki susmak zorunda kaldım. Çenesi kasıldı,
dişlerini sıkıştığını anladım, sonra Yankı'ya baktı. Daha önce kıskandığını
hissetmişim ama şu an net gördüğüm, bir sahiplenmeydi. Bartu'da daima
hissettiğim ama Koza'da hiç görmediğim o sahiplenme duygusu.

Bir adım atıp Yankı'nın karşısına geçti. "Her yüzümü gördün ama
bir yüzümü hiç görmedin, Sonuncu," dedi kaşlarını çatarak. Yankı'ya
bakarken hem güveniyor hem de korktuğu bir şeyler var gibiydi.

"Hangi yüzünmüş o?" dedi Yankı rahat bir sesle. O kendisinden
fazlasıyla emindi.

Koza, her zamanki gibi cevapsız bırakacaktı ya da umursamıyormuş
gibi davranacaktı. Bu onun yazılı olmayan bir yeminiydi. O kadar alı-
şıktım ki, ona boş gözlerle bakmaktan başka hiçbir şey yapmadım.

"*Helin'in abisi olan yüzümü,*" dedi bir anda ve boş bakışlarım önce
şaşkınlığa, ardından dehşete dönüştü. Diğerlerine baktığımda hiçbi-
rinin duyduğuna şaşırmadığını fark ettim fakat Koza'nın bu çıkışının
verdiği şaşkınlık bambaşkaydı.

Tek rahat olan Yankı'ydı. Sigaradan bir nefes daha çekti ve tavana üfledi. Dilini damağına vurduğunda, "Yanlışın var," dedi. "Bir polis sireni, bir pencere ve terk edilmiş bir inşaatta gördüm ben o yüzünü Koza, çok iyi hatırlıyorum. İkinci defa tanışmak için damarına basmak gerekiyorsa basarım ama."

"Her şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu Koza bir an bile düşünmeden.

"Her şeyi," dedi Yankı.

Koza Yankı'nın gözlerinin içine baktı. "O halde hiçbir zaman yalan söylemeyen Yankı Sarca, pazar sabahı bana ettiği o yemini de hatırlıyor mu?"

Yankı'nın yutkunduğunu gördüm. Bakışları direkt Lâl'e döndü, ardından yeniden Koza'ya baktı. "Pazar sabahı, saat 08.46," dedi kısık sesle. "Şimdi anlam kazanıyor." Zihnimde bu tarihi benim de nasıl bildiğimi sorgulamaya başladım fakat bir yanıtı ulaşamadım. Nereden biliyordum? Saatine kadar?

"Unuttun mu?" diye sordu Koza.

Yankı bu soruya yanıt vermek yerine, "Hiçbir şey o zamanki gibi değil," dedi ve konunun içinde Lâl'in olduğunu bakışlarından anladım. "Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Neden bu konuyu açıyorsun?"

"Benim nefretimde hiçbir zaman eksilme olmadı," dedi Koza. "Ama senin yemininde değişiklik olduysa..."

"Koza," dedi Yankı, sonra dişlerini sıktı. "Eskiye mi dönmek istiyorsun benimle?"

"Seninle değil," diyen Koza omuzlarını dikleştirdi. "Ama benim ettiğim yeminlerde hiçbir değişiklik olmadı, bunu bil diye söylüyorum; ilerlediğin yolda gerçeklere dikkat et."

Yankı gözlerini yeniden bana çevirdi, ardından Lâl'e baktı ve burundan sert bir nefes verdi. Koza'nın kolunu sertçe kavrayıp odanın dışına götürdüğünde, Koza karşı gelmeden beraber ilerledi.

"Neler oluyor?" dedim arkalarından gitmek isteyerek fakat Işık elini kaldırıp beni durdurdu; Lâl'in korkuyla onların arkasından baktığını gördüm. Bartu'nun kaşları çatılmıştı, Mutlu ise Lâl'e dalgın bakıyordu. Işık'a sorgulayan gözlerle baktığımda, başını aşağı yukarı salladı sanki doğrusu buymuş gibi.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Bartu Işık'a.

"Ne duyduysanız o." Işık ne evet ne hayır diye karşılık verdi. O an Kora'yla mı yoksa Yankı'yla mı daha fazla sır paylaştıklarını merak ettim. Her şeyi en başından beri bilen Işık Sarca daha neler biliyordu? "Onların geçmişindeki hasarlar, öyle iz bırakmayacak hasarlar değildi bence." Işık'ın gözleri bana döndü. "Koz'a'nın hırsları bittiğinde sevgisi ortaya çıkar, Yankı gibi. Seni kabullenmeye başladı Helin. Tek fark, Koz'a'nın nefreti de çok büyük."

Bartu'dan beklemezdim ama, "Konu Lâl mi?" diye sordu. "Hâlâ neyi aşamıyor? Neyi anlamıyor? Lâl de çocuktuk, bunu görmek zor değil."

Işık hak vermediğini belli etse de sessizliğini bir süre korudu. "Umalım ki çocukken olsun," dedi sadece.

"Ne olursa olsun," dedim içime düşen o büyük şüphe ve kızgınlıkla. "Ne olursa olsun. Neler affedildi Işık? Neler aşıldı? Lâl'in hataları mı aşılamayacak?"

"Neler affedildi Helin?" diye sordu Işık bana. "Ben affedemiyorsam affedemeyene de laf söyleyemem, değil mi?"

Sessizlik olduğunda Bartu Mutlu'yu işaret etti ve Mutlu'nun daha dalgın görüldüğünü hatta gözlerinin dolduğunu fark ettim. Nadir'den sonra hiçbir zaman o tanıdığım Mutlu'ya dönememişti, benim için yüzünü güldürse de yine o karanlığa ilerliyor gibiydi.

Tek bir gün demiştim, mutluluk için ve şimdi gerçeklere yeniden dönmüştük. Belki de en mutlu olduğum gün bile iğrenç bir kâbus görmemin nedeni buydu.

"Sikeyim," dedi Bartu öfkeyle. "Başımızda o kadar dert varken bir de bu ikilemlerle mi savaşıcağız lan?"

Haklıydı. Bir gün içinde görmezlikten geldiğim ne varsa şimdi açığa çıkıyordu. Sadık Orhan tahammül edemeyeceğim şekilde iyi bir baba gibi davranıyordu ve Harun Aktan yaşıyordu; hem de bizi mahvetmiş, Nadir'i elimizden almışken.

Önder Sarca neredeydi, bilmiyordum.

Annem. Yaşıyordu ve Harun Aktan'ın elindeydi. Birkaç ay geçmesine rağmen onun için ne yapabileceğimizi bulamamıştık ama artık bir yol belirlenmesi gerekiyordu. Kaybettiği hafızasıyla hâlâ yarım bir nefes alıyorsa da orada, o adamın yanında bu gerçekleşiyordu.

Peki ben neden hâlâ kendimi böyle eksik hissediyordum? O annemdi, benim annemdi. Bizim annemizdi.

Neden hâlâ onu ölü gibi düşünüyordum? Bu beni kötü bir insan yapar mıydı?

Koza'nın onu gördüğündeki haykırışı hâlâ kulaklarımdaydı, benden daha çok inancı vardı fakat ben, ona annemden öte, yardıma ihtiyacı olan biri gibi yaklaşmışım. Nedeni, seneler boyunca Harun Aktan'ın beni annemden nefret ettirmeye çalışması mıydı? Yoksa beni terk edip gittiğine kendimi inandırdığım için canımın bu şekilde daha az yanması mıydı?

Belki de daha fazla acıyı kaldıramıyordum ve onu kendi içimde bile annem olarak kabullenemiyordum.

Koza onun kollarındaki anne şefkatini biliyordu, bense ona sarıldığım da yabancı bir kadına sarılmış gibi hissetmişim.

Kendimi yatağa bıraktığımda ellerimi yüzüme yaslayıp boşluğa baktım.

Ondan korkuyor muydum? Geçmişinden? Belki de ona dönüşmekten korkuyordum çünkü, "Kız çocukları annelerinin kaderini yaşar," demişti bana. Belli bir yaşına kadar onunla aynı kaderi yaşamıştım ama artık Sokak Nöbetçileri vardı.

Onun hayatında hiçbir zaman böyle bir grup olmamıştı. Olmuş muydu?

"Sizce," dedim diğerlerine bakarak. "Çocuklar annelerinin kaderini mi yaşar?"

Hepsi sessizliğini korurken, Bartu, "Annemin kaderini bilseydim buna yanıt verirdim," dedi düşündüğümünden daha acılı bir sesle. "Ama bildiğim başka bir şey var, sen annenin kaderini yaşamayacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü biz varız."

Acıyla gülümsedim. "Belki onun da bir zamanlar 'siz'i vardı."

"Bu ne demek?"

Omzumu kaldırdım ve gözlerimi yine boşluğa diktim. "Sadece tek bir gün çok güzel geçti diye diğer günler cehenneme dönüşmek zorunda mı?" Ellerimi saçlarıma geçirdim. "Her şeyi toparlayıp hayatımıza devam edemez miyiz?" Işık'ın gözlerinin içine baktım. "Hep beraber?"

Işık boğazını temizleyip yanıma oturdu. Bakışları diğerlerine döndüğünde, "Bizi Helin'le biraz yalnız bırakır mısınız?" diye sordu. Mur-lu'nun gözleri ilk defa boşluktan ayrıldı ve korkuyla Işık'a baktı. "Geleceğim," dedi, ona muhtaç olduğunu biliyormuş gibi. Mutlu'yu ilk defa böyle görüyordum. "Sadece birkaç dakika."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından hareketlendiler. Mutlu ve Lal dışarı çıkarken, Bartu bana yaklaştı ve eğilip başımdan öptü. Gözlerine baktığımda, "Ben buradayım hep," dedi güven veren bir sesle. "Söz verdiğim gibi."

Başımı aşağı yukarı salladığımda eliyle saçlarımı karıştırdı ve kapıya doğru yürüdü. Dayanamayıp, "Bartu," dedim merakla. "Dün neler oldu?"

Mutlu olmasını ya da heveslenmesini bekledim ama gözlerine anlamadığım bir ifade çöktü. "Anlatacağım," dedi sadece, ardından o da kapıdan çıktı.

Arkalarından bakarken cam tavandan yağmurun atıştırmaya başladığını duydum. Işık yanımda birkaç dakika sessizce durdu. Onun sessizliği bazen fazlasıyla huzursuz ediyordu.

Bunu sezmiş olacak ki, "Dün anlatmak istediğim, bugünkü hislerindi," dedi. "Sadece tek bir gün mutlu oldun ve ne oldu? Yeniden o karanlıktayız."

"Bunu biliyordum zaten Işık."

Sırtımı sıvazladıktan sonra konuşmaya devam etti. "Uzun süre karanlıkta kalınca gözlerin karanlığa alışır ve önünü görürsün ama aydınlığa kavuşup yeniden karanlığa dönersen önünü göremezsin. Bunu yapmaya çalışıyorsun."

Gözlerimi devirip ona baktım. "Sokak Nöbetçileri bana bunu öğretti, Işık. Beş dakika önce ağlarken, beş dakika sonra gülmeyi sizden öğrendim. Beş dakika önce ölmek üzereyken, beş dakika sonra kurtulmayı. Beş dakika önce nefret ederken, beş dakika sonra sevmeyi. Keşke kendini de görebilsen; güçlü sandığın Işık'ın, aslından korkup nasıl kendini gizleyerek her şeyden kaçtığını bilsen." Son cümleler bir anda ağzımdan çıkmıştı ama pişman olmamıştım.

"Neyden bahsediyorsun?" dedi. "Açık konuş."

Onun gibi olursam direkt yüzüne her şeyi söylerdim, bunu biliyordum. Bu yüzden ortada kaldım. "Herkesin güç anlayışı farklıdır ve fark ettim ki senin güç anlayışın benimkinden farklı."

"Ne gibi?" dedi bacak bacak üzerine atıp saçlarını arkaya iterek.

"Bunun gibi," dedim duruşunu göstererek. "Daima dik durmaya çalışan, acısını göstermekten çekinen ve bunu güç sanan birisin ama güç bu değil. Geceleri ne kadar ağlıyorsun, Işık? Uyurken nasıl kâbuslar görüyorsun?"

"Çoğu zaman uyumuyorum," dedi lafımı keserek. "Uyuduğumda da kâbus değil, güzel bir rüya görüyorum." Duraksadı, boğazına bir yumrunun oturduğunu hissettirdi ama yine kaçıp bunu benden gizledi. "Bazen rüyalar da acı verir ve kâbus görmeyi dilersin."

Rüyalarını sormayı aklımdan geçirsem de bunu yapamadım çünkü sonucunda onun kadar benim de canımın yanacağını biliyordum. "Hepimizin çok güçlü olduğunu düşünüyorum çünkü yaşadıklarımızdan sağ çıktık." Çenemi havaya kaldırdım. "Ama gitmeyi düşünen sadece sen oldun."

Işık gerçekçi olmayan bir kahkaha attı ve ayağa kalkıp bana yüksekten baktı. "Bunu bizi bırakıp giden sen mi söylüyorsun?"

"Ben kaçmadım," dedim ayağa kalkarak. "Terk ettim. Yankı'yı. Çünkü kalbim kırılmıştı ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşünüyordum."

"Bizi de bıraktın," diye çıkıştı.

"Sadece zamana ihtiyacım vardı." Kaşlarım çatıldı. "Ayrıca aynı şey değil, kesinlikle değil. Ben kendi kulaklarımla duyduklarımınla gittim, sen bir düşünceyle gidiyorsun. Kalıp savaşıyorsun. Onunla değil, kendinle." Ona öfkeliydim çünkü kaybetmek istemiyordum. "Belki de onunla. Koza'yla. Ne haltsa. Geceleri ağlamana neden olanlara karşı duramayıp kaçacaksan güç bunun neresinde, Işık?" Sesim öyle gür çıkmıştı ki bağırığımı son anda fark ettim.

Işık sakince beni dinledi. Gözlerimin içine bakarken onu anlamamı bekledi, bilmiyordum ama şu an bunu başarabilecek olgunlukta hissetmiyordum.

"Kalbin kırıldığı için değil, ona âşık olduğun için terk ettin çünkü kalsaydın daha çok parçalanırdın, değil mi Helin?" diye sordu Işık.

"Sen Koza'ya âşık değilsin..." Durdum, gözlerine bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Değilsin, değil mi?"

"Mutlu iyi değil," diyerek konuyu tamamen değiştirdi. "Onun için de gitmek çok daha iyi olacak, yine tedavi olması gerek. Bir hastaneye yatması. Bunu kabul etmeyecek, biliyorum ama daha önce yaptığım gibi onu yine zorla bir hastaneye götürüp iyileştirebilirim..."

"Zorla mı?"

Bunu bilmediğime şaşırmıştı. "Mutlu'nun vasiliğini aldım. Kendisinin cezai ehliyeti bile yok psikolojik rahatsızlığından ötürü ve bu bizim yaşadığımız dünya onu mahvediyor."

"Daha kötü olmayacağını nereden biliyorsun?"

"Kendisini öldürmek istemesinden daha kötü ne olabilir, Helin?"
Acıyla nefesimi verdim, kendini öldürmek mi istiyordu?

"Ama o bizim Mutlu..." dedim dayanamayıp. "Yani ben onu tanıdığımdan günden beri asla..." Yeniden yatağa oturduğumda âdeta yıkıldım. "Işık, nasıl toparlanacak bütün bu dağınıklıklar?"

"Biz yedi kişiyiz, Helin," dedi Işık kederle. "Ama yedi kişinin de mutlu olmasını, dik durmasını hatta hep nefes almasını beklemek gerçekleşmesi imkânsız bir hayal, kabullendim bunu. Kaybedilecek, gidilecek, nefesler kesilecek. Bitir kalbindeki çocuksu inancı yoksa çok üzüleceksin."

Aynı kederle ona baktığımı biliyordum ama o bunu görmemiş gibi davrandı. "Sizin sayenizde kazandığım o inancımı, sizin yüzünüzden mi kaybedeceğim yani?" Başımı iki yana salladım. "Ben bu aile için hepiniz vazgeçseniz bile sonuna kadar savaşağım."

Işık her ne düşünüyorsa bu onu güldürdü. "Bizi dağıtmak için gelen Helin'in bizi birleştirmek için en fazla çırpınan kişiye dönüşmesi beni hep güldürecek."

Haklıydı, nereden nereye gelmiştik; şimdi fark ediyordum ki benim onların ailesine verdiğim değer, onların verdiği değerden daha fazlaydı.

En bağlı olan ben ve Bartu'yduk, buna emindim. Herkes birbirine bir şekilde bağlıydı; Işık, Mutlu'ya ve Mutlu, Işık'a. Bartu, Lâl'e. Lâl... belki de Bartu'ya.

Bu ailenin en bağlı olmayan kişisi ben gelmeden önce Yankı'ydı ama o da şu an bana bağlıydı.

Bense hepsine bağlıydım, peki ya Koza?

Bir an onun da benim gibi olduğunu düşündüm ama daha sonra Lâl'e olan o büyük nefretini anımsadım.

Işık sessizce yüzüme bakmaya devam etti. Onun acısını, yaşadıklarını anlıyordum ama bunların dışında acısının gitgide gözlerini kör ettiğini de görebiliyordum. İlk tanıdığım Işık'la hiçbir ilgisi yoktu fakat emindim ki Sokak Nöbetçileri de artık onu tanıyamıyordu.

"Dün nasıl geçti?" diyerek lafi değiştirdi. "Dövmeyi ona gösterdin mi?"

Başka bir gün olsa onunla evlenme teklifini paylaşabilirdim fakat aramızda geçen konuşmadan sonra mutluluğumu paylaşamayacak kadar yıpranmış hissediyordum. Belki de haklıydı, bu kadar karmaşanın ortasında mutlu olmak bile çocuksu bir inançtı.

"Güzel," dedim sadece. "Yankı'nın gerçek adını öğrendim."

Işık kaşlarını kaldırdı. "Bizim bile kullanmamızı istemezken neden yeniden gerçek adını sana söyledi ki?" Sorguladığını hissettiğimde ben de bunu kendi içimde düşündüm. Söylemeyeceğine bile emindim çünkü kendisini Yankı olarak kabullendiğini sanıyordum ama o gerçek adını söylemişti.

Ve başka bir şeyi daha fark etmiştim: Evlenmeyi düşündüğüm, âşık olduğum adam hakkında bilmediğim birçok şey vardı.

Bir gün o da anlatacak mıydı?

"Bu da mı kötü bir şey?" dedim bıkkın bir sesle. "Adını öğrendiğime de mi mutlu olmamalıyım?"

"Hayır, hayır," dedi Işık, sonra önümde çökerek ellerini dizlerime koydu. "Bak, seni üzdüğümü görebiliyorum ama her şeyi sorgulamaya başladım."

"Bunu bir tek ben yapıyorum sanıyordum."

Işık yine lafı değiştirdi ve yüzünde içten bir gülümseme oluştuğunda şaşırdım. "Anlat," dedi dizlerimi sıkarak. "Dün neler yaptınız?" Etrafa baktı, gözleri kırılan tabloya kaydığında sıırttı. "Bu tablo deprem sonucu kırılmış olamaz."

Kendimi tutamayıp yarı alaylı, yarı ciddi, "Deprem gibiydi," dedim. Aslında amacım onu güldürmek değildi ama kahkaha attı; bu birkaç saniye sürdükten sonra ciddileşti.

"Seni..." dedi aklından ne geçiyorsa kelimeleri zorlukla seçerek. "Yani..." dedi sonra. "Korkmadın, değil mi? İyi misin?"

Ne sormaya çalıştığını anladım. İki kız karşılıklı oturup âşık olduğu adamla olan ilk gecesini konuşabilirdi ama Işık'ın bunu sorma nedeni, içten içe istismarımın farkında olmasından dolayıldı. Belki de ben öyle hissediyordum ama dün gece Yankı'nın kendini dizginlemeye çalıştığı zamanlar da bunu hissetmiştim. İster istemez hassas yaklaşmıştı.

"Hayır," dedim gözlerimi kaçırarak. "Yankı bence olduğundan daha hassas davrandı bana. Bunu hissettim."

Işık yeniden tabloya baktı. "Hassas mı?" dedi kinayeli bir sesle. "Hassas olmasa bu tabloya ne olacaktı?"

"Of," dedim omzuna vurarak. "Öyle değil işte. Onun bir esprisi vardı."

Işık güldü. "Nasıl korundunuz? Sen mi? O mu?" Duraksadım, gözlerinin içine baktım. Yaklaşık yarım dakika sonunda, "Helin," dedi

dirlerimi sıkıp yüzüme doğru yaklaşarak. “Bana korunmadığınızı söylemeyeceksin, değil mi?”

“Korunmadık,” dedim ağız ucuyla, gri eşofmandaki bir ipi çekip kopararak.

Beni izlediğini biliyordum ama yüzüne bakmadım. Dizime hafifçe vurdu. “Delirdiniz mi?” dedi dişlerini sıkarak. “Neden?” Hiçbir cevap vermedim, bir kez daha dizime vurdu. “Bunu sen mi istedin?” Başımı aşağı yukarı salladım. “Ve o aptal Yankı bunu kabul mü etti?” Yine başımı salladım. “Siz delirdiniz mi?” diye kısık sesle inledi. “Sonuçlarını düşündünüz mü?”

Kaşlarım çatıldı ve en sonunda gözlerimi ona çevirdim. “O an böyle olması gerektiğini hissettim ve öyle karar aldım. Karşı gelmemesi gerekiyordu ve gelmedi de.”

Işık başını dehşetle iki yana salladı. “Rahmine düşecek bir fetüsün sorumluluğunu alabilecek durumda mı hissediyorsun kendini?” Soruyu sorarken bile kendi acısının bir köşede işkence çektiğini görebiliyordum. “Gözünüz bu kadar mı döndü?”

“Gözümün dönmesiyle ilgisi yok,” dedim. “Diyorum ya, o an bunu hissettim ve böyle oldu. Ayrıca hemen hamile kalacak değilim. Diğerlerinde korunuruz.”

Çöktüğü yerden ayağa kalkıp kollarını önünde bağladı. “Bu dünyaya bebek getirecek kadar gözünüz dönmüş sizin.”

“Bu dünyaya bebek getirmenin hayalini kuruyordun,” dediğim an, ağızından çıkan cümleyi geri almak istedim. Işık’ın ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı fakat kalbi için elbette aynı şeyi söyleyemiyordum. Ayağa kalkıp, “Işık,” dedim üzgün bir sesle. “Ben gerçekten...”

“Haklısın,” dedi rahat bir sesle. “Belki de bu yüzden abin bunu imkânsız kılmıştır, iyi tarafından bakmak gerekir.” Gülümsedi, içten değildi ama karşılık vermediğimde yüzünü düzeltti. Kısa bir sessizliğin ardından ellerine baktı, sonra tavana döndü, ardından arkasını dönüp kapıya yürüdü. Büyük bir pişmanlıkla arkasından bakarken bir şeyler daha söylemesini bekledim.

Tam kapıdan çıkarken başını yeniden bana çevirdi. “Özür dilerim,” dedim sadece, hiçbir etkisi olmayacağını bilsem bile.

“Sorun değil, gerçekten değil,” dedi içten bir sesle. Yeniden kapıya baktı, ardından bir kez daha bana döndü. “Rüyamda sürekli gördüğüm,

yeşil gözlü bir bebektir, benim bebeğimdi. Bazen rüyalar, kâbuslardan daha fazla can yakar, Helin."

Cevap vermemi bile beklemeden kapıdan çıktı ve arkasından bakarken aklımdan geçen tek düşünce, Koza'nın da bana hayalindeki çocuğu anlatırken yeşil gözleri olduğundan bahsetmesiydi.

Uzun bir süre arkasından bakarken içime doğan his, Işık'ın Koza'nın canını yakmadan arkasını dönüp gitmeyeceği yönündeydi ve bu hissi bana veren, Işık'ın yerine kendimi koymam oldu. Tamamen onun gibi düşündüm.

Odadan çıktım ve banyoya doğru giderken gözlerim Mutlu'nun yatağının olduğu tarafa kaydı. Daha önce gördüğümde beş kişi olan fotoğrafı duvarında asılıydı fakat şimdi yanına başka bir fotoğraf daha gelmişti: içinde benim ve Koza'nın olduğu.

Yedi kişiydik, yılbaşında çekilmişti. Koza'nın üzerinde o komik kostüm vardı. Işık mutlu gözlerle kadrja bakmış, kedi gibi tırnaklarını çıkarmıştı. Mutlu tam ortalarındaydı. Ben ve Yankı köşedeydik; Yankı saçlarıma dudaklarını yaslamıştı. Bartu ve Lâl ise farklı köşelerdeydi.

Lâl'in gözleri kıpkırmızıydı.

Aslında intiharı nasıl da yavaş yavaş gelmişti ama biz bunu hiç düşünmemiştik.

Başımı çevirip yeniden yürümeye başladığımda yatağının kenarındaki masanın üzerinde duran günlüğüne gözlerim kaydı. Eskiden günlüklerini benden saklayıp yastıklarının altında bir bıçakla uyurlarken şimdi günlükleri ortadaydı.

Değişen zaman, hem iyiyi hem kötüyü getirmişti ama hikâyenin sonunda ne olacağını bilemiyordum.

Nefesimi verip odadan çıktım ve banyoya girdiğim gibi ılık bir duş aldım. Dövmenin olduğu yer acısa da buna aldırmış etmedim çünkü bazen fiziksel acı da beni kendime getirebiliyordu.

Havluya sarınıp dişlerimi fırçaladım, ardından hızlıca saçlarımı tarayıp odadan çıkmadan önce dolabımdan aldığım koyu renk kot pantolonu ve mavi bol kazağı giydim. Saçlarımdan sular damlarken ıslak ayaklarla banyodan çıkıp merdivenlere ilerledim fakat tam o anda koridor duvarındaki silik kan lekeleri gözüme çarptı.

Bir anı zihnimde yuvarlandı, bu kan lekelerini görmek bile bana acı verdi ama kendi içimde kötü günleri silmeye çalıştığımdan o anıya ulaşamadığımı fark ettim.

"Ne oldu?" Mutlu'nun sesiyle irkildiğimde bakışlarım ona döndü. Dağınık kıvrıkcık saçlarına ellerini geçirdi. "Neye bakıyorsun?"

Gözlerimi yeniden duvara kaydı. "Bu kan lekeleri ne zaman oldu?"

O kan lekelerine bakmadan kaşlarını kaldırdı. "Hatırlamıyor musun?" Sonra cümlesini düzeltti. "Aslında kriz anıydı, hatırlamıyor olabilirsin."

"Hayır, tam olarak hatırlamıyorum." Başımı iki yana salladım. "Belki de hatırlamak istemiyordumdur ama benimle ilgili olduğuna eminim."

Mutlu yanıma geldi, eliyle saçlarımı karıştırdıktan sonra kolunu omzuma attı ve benimle merdivene yürüdü, o kan lekelerinden beni uzaklaştırdı. "Korku evi gibi, değil mi?" dediğinde ben de kolumu onun beline sardım. "Duvarda kan izleri var, aşağıdaki odanın duvarında kurşun delikleri ve koltukta yanık. Barut kokusunu hâlâ alabiliyorum, bu psikolojik sanırım."

O ve Bartu içerideyken ev taranmıştı, bunu unutmak imkânsızdı. Kendimle ilgili kötü olayları untabiliyordum ama onların başına gelenler zihnimde tüm canlılığıyla duruyordu.

"Aslında güzel anılar da var," dediğimde dalgın gözlerini bana çevirdi. "Gerçekten dün geceyi bana sormayacak mısın? Normalde evin içinde kovalıyor olman gerekirdi."

"Güzel anılar dedikten sonra tablo düşürüp kırmalı seksinizi hatırlaman da senin sapıklığından geliyor galiba," dediğinde gözlerimi kocaman açtım. "Seni kovalamıyorsam elbet bir nedeni vardır."

"Nedir?"

"Birinci nedeni, dün yeterince kovalandığını düşünmem..."

Gülmeye başladım. "Diğer neden ne?"

"Videosunu izledim çünkü."

"Ne?" diye bağırdığımda son basamağa doğru ilerliyorduk. "Şaka yapıyorsun!"

Mutlu güldü. "O odayı bize yaptırmayacaktın, sahiden seni duvara dayayıp o duvarda..."

"Mutlu!" diye bağırıp omzuna yumruk attım.

"Dün gecenin ifadeisini şu an alıyor benimki," dedi Bartu içeriden. "Gel lan buraya kıvrıkcık, rahat bırak bromu."

"Gerçekten bunu yapmadın, değil mi?" diye fısıldadım. "Seni insan hakları mahkemesine şikâyet ederim."

Mutlu gözlerini açtı. "Abart, biraz daha abart. Tez kellemi vurdu benim."

"İnanma!" diye bağırdı Işık içeriden, kardeşini tanıdığından ötürü. "Video şakasıysa, hiç komik olmadığını ona söylemiştim."

Omzunu itekledim. "Hiç komik değil." Mutlu da beni itekledi, ardından bir kez daha onu itekledim ve aynı şekilde karşılık verdi.

"Yüzüne renk gelmiş," dedi Mutlu alayla. "Yakında kucağımıza ikizler de verirsin sen." Duraksadı, gülüşü dondu. "Bunu yapmazsın, değil mi? Gölge düşürmezsin bana ve kardeşime?" Başını olumsuz anlamda salladı. "Neyse, yirmi birinci yüzyılda olduğumuz için görgüsüz gibi korunmasız seks yapmayacağınızı düşünerek bu düşüncemi rafa kaldırıyorum."

Samimiyetsiz bir gülümseme gönderip bakışlarımı ondan kaçırdım ve âdeta koşar adımlarla odaya girdim.

Hepsi masada oturuyordu; o ilk oturduğum, ilk korkumu yaşadığım, ilk dışlandığım, ilk sevdiğim, ilk kendimi anlattığım o masa. Artık beş sandalye değil, yedi sandalye vardı. Koza da artık oturuyordu.

Bartu ve Lâl yan yanaydı; Işık, Lâl'in yanındaydı ve Yankı ile Koza da aralarındaki boş sandalyeyi bana ayırmıştı. Mutlu, Işık'ın yanına ilerlediğinde Koza'yla ikisinin arasına oturmuş oldu.

"Yeniden günaydın brocuğum," dedi Bartu, ağzına kocaman bir parça pizzayı tıkarken. Ağzı doluyken Mutlu'nun önündeki pizzaya da uzandı. "Otur, pizza ye."

"Öküz!" dedi Mutlu kaşlarını çatarak. "Masada pizza mı var?" Tek bir dilim pizza kalmıştı, onun da üzerindeki malzemeleri eminim ki Bartu sıyırmıştı...

Bartu gözlerini masaya çevirdikten sonra kaşlarını kaldırdı. "Çok tuhaf, yere düşmüş olmalı."

Yankı başını iki yana salladı ve önündeki tabağı benim oturacağım yere doğru itekledi. "Ben senin için ayırdım."

"Ben senin için ayırdım," diye taklit etti Koza, Yankı'yı. İkisinin arasında nasıl bir konuşma geçriyse hâlâ o gerginlik hissedilebiliyordu. "Ne var yani, ben de ayırdım." O da kendi tabağındaki pizzayı önüme koydu.

Sandalyeyi çekip oturunca gözlerimi devirdim.

Bartu son lokmasını yutarken, "Yanlış kişiyle yarışyorsun, yavaş Koza," dedi alayla. "Yarışman gereken kişi benim." Yumruğunu

hane doğru kaldırdı ve aynı şekilde yumruğumu yumruğuna vurduğumda, Lâl'in elini çenesine yerleştirmiş vaziyette Bartu'yu izlediğini gördüm.

O anda göz göze geldik ve küçük bir tebessümle bakışlarını kaçırdığını gördüm.

Büyük bir merakla, "Dün gece siz ne yaptınız?" diye sordum ortaya ama asıl sorum, elbette ki Bartu ve Lâl'e olmuştu.

"Mideleri bozduk betonda yattığımızdan," dedi Mutlu ve bütün o romantik senaryom son buldu. "İnsan kaldırır ulan!"

"Ben uyumuyordum," dedi Işık kısık sesle. "Ama kalkasım da gelmedi."

"Uyumuyorsan beni izliyordun," dedi Koza, kendisinden ve Işık'a takılmalarından taviz vermeden. "Çok romantik."

Işık donuk bakışlarını ona çevirdiğinde, "Bunu söylemek yerine benim yanımda rahat uyumamaya dikkat et çünkü artık kendime sen konusunda güvenmiyorum," dedi.

Isırdığım pizza boğazıma takıldığında gözlerimi açtım. Ona zarar vermekten bahsediyordu, hem de büyük bir ciddiyetle.

Koza bunu anladı ama kendini güçlü ve umursamaz göstermeye çalışarak o her zamanki alaycı tavrını takındı. "Güvenmeyebilir ve beni öpebilirsin, Nil." Ona Nil demekten vazgeçtiğini düşünüyordum. "Buna hayır demem."

Mutlu dirseğiyle sertçe Koza'nın karnına vurduğunda, Bartu da çatalı fırlattı.

"Ah Koza," dedi Işık, sonra duraksadı ve acıyan bir gülümseme takındı. "Poyraz demeliydim. Ah Poyraz, hep böyle hayaller mi kuruyorsun?"

Yankı sert bakışlarını hızlıca Işık'a yönlendirdiğinde Koza'yı koruduğunu anladım fakat Işık'ın umurunda bile değildi.

Bartu dayanamayıp, "Gerçek adın Poyraz mı?" diye sordu. "Kim koymuş? Annen mi, baban mı?"

Ağızma attığım iki lokma pizzayı yiyemeden iştahım kapanmıştı.

Koza'nın yüzündeki o umursamaz ifade tamamen değişti; gözlerine öfkenin ve kederin çöktüğünü gördüm.

"Poyraz mı diyeceğiz artık sana?" diye sordu Mutlu.

"Hayır," dedi Yankı, Koza'nın cevap vermesini beklemeden. "Işık boş konuşuyor."

"Hayır," dedi Işık. "Doğruları konuşuyorum."

"İstenilmeyeni konuşuyorsun," diye karşılık verdi Yankı. "Bel altı vuruyorsun."

Işık tek kaşını kaldırdı. "Sanırım fiziksel olarak bel altı vurulmak kadar körü değildir."

Koza'nın bacağına tıpkı Harun Aktan'ın yanında olduğu gibi titrediğini hissettiğimde bakışlarım yeniden ona döndü. Gözlerini Işık'tan ayıramazken bir şeyler söylemesini bekliyordum ama o sadece bakarak belki de Işık'ın onu anlamasını bekliyordu.

"Sanırım yanlış bir soru sordum," dedi Bartu afallayan bir sesle. "Adımı on yaşından sonra aldığımdan böyle gereksiz konuları merak edebiliyorum."

"Sorun yok," dedi Koza ve bakışlarını en sonunda Işık'ın yüzünden ayırdı. "Herkes bir gün gerçekleriyle yüzleşir; adımı bir gün birinin bana silah gibi kullanacağını biliyordum."

Işık kollarını masaya yaslayıp Koza'nın yüzüne yaklaştı. Aralarındaki Mutlu geriye çekilip şaşkınlıkla ikisine baktı. Bir karışlık mesafe kaldığında Işık, Koza'ya, "Senin yüzleşeceğin gerçeklerden haberin bile yok," dedi fısıldadığını düşünerek ama hepimiz duyduk. "Silahlarım da."

Koza'nın gözleri Işık'ın yüzünde gezinirken aralarındaki o ilişkinin sıcaklığı uzaklarında olmama rağmen bana çarptı. Hiçbirimiz sesimizi çıkaramadık.

Koza da kollarını masaya yasladı ve ağız ucuyla gülümsediğinde titreyen bacağı durdu. "Kim bilir, Nil," dedi aynı şekilde. "Belki de silah sandığın, nefret ettiğim ismimi sevdiren senin ağzından çıkması olur. Şarjör boş bir şekilde geri o silahı senin eline veririm. Devam et bu yüzden, durma. Durursan vazgeçtiğini düşünürüm."

Bu cümlelerin ardından Koza'da gördüğüm, Işık gitmesin diye kendisiyle savaşında bile mağlup çıkacağıydı. Eline bir silah verip kendisini vurmasını isteyebilirdi, gitme demezdi ama bu da Koza'nın dilinde gitme demekti. Savaşmasını istiyordu çünkü savaşırsa onu bırakmazdı.

Koza'nın tek anladığı dil, savaşmaktı.

Birkaç saniye öylece durdular, ardından ilk geri çekilen Işık oldu. Masanın üzerindeki birasından birkaç yudum aldı ve şişeyi geri masaya bıraktığında Koza da aynısını yaptı.

"Yüksək gerilim," dedi Bartu ağzının içinde geveleyerek ama Koza ve Işık da artık aramızda değil gibiydi. "Ne ayak?"

Dudağını büküp önümdeki tabağa baktım.

Yankı bana doğru eğildi. "Yesene, hiçbir şey yemedin."

"İştahım kaçtı."

"Hamile misin yoksa?" diye takıldı Mutlu bana. Psikolojik olarak ne kadar büyük bir yıkım yaşarsa yaşasın o öz benliğiyle tanıdığım Mutlu yaşıyordu; bu bile benim için büyük bir umuttu.

Belki de Işık'ı gitmekten vazgeçiren Mutlu olurdu.

"Yeni şakamız artık bu olacak galiba?" dediğimde güldüm ama Yankı'nın gülmediğini hatta ciddiyetle Mutlu'ya baktığını gördüm. O an, dün verdiğimiz karardan pişman olduğunu anladım.

"Ne alaka şu an hamilelik?" diye sordu Bartu.

Mutlu gözlerini devirdi. "Sen şu koca bedeninde nasıl bu kadar saf kalabildin?"

"Ne alaka lan?" diyen Bartu, Mutlu'nun kafasına vurdu. "Neyi kacırdım?"

Bakışlarım Koza'ya döndü ama bizi duymuyor gibiydi.

"Komik değil," dedi Yankı, Mutlu'ya ters bir bakış atarak. "Daha neler."

"Oldu olacak, memleket bu haldeyken de tam zamanı," diyen Mutlu gülmeye başladı ve ben de dayanamayıp güldüm. Bartu hâlâ bizi izlerken Lâl'in bakışları da üzerimde geziniyordu. Yankı ise yine gülmedi ve hamilelik konusunu tamamen rafa kaldırdı. Çocuk fikrine tamamen soğuk olduğunu anlamak zor değildi.

Yankı boğazını temizledi ve dik bir oturuşa geçerek, "Artık ne yapacağımızı konuşmamız gerekiyor," dedi içime büyük bir karanlık düşürerek.

Bartu da dik bir oturuşa geçip ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "İşte beklediğim o konuşma gerçekleşiyor," dedi, ardından gözleri Lâl'e kaydı. "Onu vuranlardan intikamı ne zaman ve nasıl alacağız?"

Lâl başını öne eğdiğinde pişmanlık mıydı yoksa utanç mıydı anlayamadım ama Bartu kendisini vurduğunu öğrendiğinde neler olacağını tahmin etmek bile istemiyordum. O hayattaydı, yaşıyordu ama ölmek istemişti. Bartu'nun da ölene kadar kendini suçlaması için bir nedendi, tıpkı Yankı'nın gözlerinde gördüğüm o acı gibi.

Koza bakışlarını Lâl'e çevilip uzun bir süre onu inceledi. "Onu kim vurdu?" dedi bana dönerek. "Neden onu öldürmeye çalıştılar? Hem de kalbinden vurarak..."

Yutkundum ve eskisi kadar iyi bir yalancı olmadığımı fark ettim çünkü birkaç saniye süren sessizliğim bile Koza'nın tek kaşını kaldırmasına neden oldu. "Bilmiyorum," dedim düz bir sesle ve Yankı'ya döndüm ama o sessizliğini koruyor, gözlerini Lâl'den ayırmıyordu. Beklediği, başını kaldırıp ona bakmasıydı ama bunu yapmıyordu.

Yankı Lâl'in intihar ettiğini nasıl öğrenmişti? Belki de o, en başından beri kendini öldürmek istediğini hissetmiş ama engelleyememişti ve başka bir vicdan azabını kendine yüklemişti.

"Beraber değil miydiniz?" dedi Koza aynı sorgulayıcı ifadeyle.

"Sahiden," dedi Bartu diğer taraftan. "Şimdi her şey daha soğukken anlatsana. Nasıl bir siktiğimin kansız ona böyle kıydı?"

"Biz dağılıp içeriye girdik," dedim gözlerimi Lâl'e çevirerek. "Çanışma esnasında vurulmuş olmalı. Bunu ona sorun, ben hiçbir şey bilmiyorum."

Eskisi gibi iyi bir yalancı olmamanın dışında artık yalanı da tercih etmek istemiyordum.

Koza tıpkı düşündüğüm gibi o hamleyi yapıp, "Sonuncu," dedi. "Sana bir şeylerden bahsetti mi?" Adını anmıyordu; Lâl, Koza için üçüncü tekil şahıstı.

Yankı çenesini sıvazlarken, Koza onun her hareketini izledi. "Lâl'le hiç karşılıklı konuşmadım o konuyla ilgili," dedi ortadan bir yanıt vererek. Turkuaz gözleri Koza'ya döndüğünde az önceki tartışmalarının izlerini gördüm. "Çok merak ediyorsan sorsana ona, yeminini mi hatırladın yoksa?"

"Umurumda değil," dedi Koza acımasız bir sesle. "Sadece o adamın bir planı olup olmadığını ve şu kızın da o planla ilgisini merak ettim. Belki de onların ortak bir oyunudur."

"Saçmalıyorsun," dedim herkesten önce. "Bu suçlama çok fazla."

"O kıza güvenmek aptallıktır," dediğinde Bartu'nun dişlerini sıktağını gördüm ve Işık'ın alayla güldüğünü.

Yankı parmaklarını şakaklarına bastırıp, "Koza," dedi sadece, uyarıcı bir ses tonuyla.

"Bana şüphelenmediğini söyleyemezsin," dedi Koza karşılık olarak.

Yankı'nın şüphelenmiyorum demesini bekledim ama bunu yapmak yerine gözlerini Koza'nın gözlerine dikti. Bu kez aralarındaki soğuk savaş, diğer savaş gibi değildi. Korku da vardı içinde. Belki de birbirlerini kavtirme korkusu ama ikisinin de artık elinde bıçak olmadığını, bıçak yerine merhametlerini bulundurdıklarını biliyordum.

Koza'nın merhametini kaybetmesi, Lâl'e zarar vermesine sebep olurdu ama Yankı merhametini kaybederse ne olurdu, kestiremiyordum.

"Şu halimize bak," diye lafa girdi Işık. "Yıkılmak üzere olan bir binadan farkımız yok ama o adama bir savaş mı açacağız? Yarı yolda kim kime güvenerek sırtını dönebilecek?" Koza'yı işaret etti, ardından Lâl'i. "Onlar birbirlerine sırtlarını dönemiyorlar." Kendisini işaret etti. "Ben ona sırtımı dönmem, kardeşimi de döndürmem." Yankı ile Koza'yı gösterdi. "Birbirinize sırtınızı çevirseniz bile ilk kim geri çekilecek diye bekleyeceksiniz." Beni işaret etti. "O kız da ikinizin ortasında dengesini sağlayamayacak." Başını iki yana salladı. "Çoğumuz birbirine güvenmiyorken kötü bir insanı nasıl yok edeceğiz? Kendimizi bir kez daha rezil ederek mi?"

Sessizlik olduğunda kendimi tutamayıp, "Haklı," dedim. "Ve bir şey daha eklemek istiyorum." Çenemi havaya kaldırdığımda sesimdeki korkuyu gizleyemedim. "Ben o adama karşı bir kez daha kaybedemem."

Yankı'nın bakışları bana doğru döndüğünde, yanında değilken ve o adamlayken neler yaşadığını görür gibi oldum. Korku, endişe ama en çok acı. Parmakları çenemi tuttu ve kaldırdığım başımla gözlerimin içine baktı. "Kaybetmeyeceksin, kendi canım üzerine söz veriyorum, Helin. Bu kez kaybetmeyeceksin."

Aynı korkuyla yutkundüğümde, "O da bir kaybediş olur," dedim ama söylediğimi duymamış gibi gözlerini üzerimden çekip yeniden masaya döndü.

"O adamı bitirmek imkânsız değil ama başka yollardan geçiyor," dedi Koza, daha önce denemese de her yolu biliyormuş gibi.

Yankı ne demek istediğini anladı; bunu daha önce konuştuklarına da emindim. "Ne gibi?" diye sordu Bartu.

"Adamın önüne ördüğü parmaklıklar demirden değil, insanlardan." Yankı'nın cümlesini Koza başını sallayarak destekledi. "Elinde tuttuğu kişi, değerli." Koza'nın ürperdiğini hissettim; annemize verdiği değeri başka kimseye veremezdi, o kadar büyüktü, bunu görebiliyordum.

"Tehdit mi eder yani?" diye sordu Bartu.

"Sadece tehdit değil," dedi Yankı. "Yapar da. Ama bu kadarla da sınırlı değil. Diğer insanlar da vicdanımızdan geçiyor."

"Nasıl yani?" dedi Işık dikkatle.

"Ona yardım edenleri ortadan kaldırırsak daha kolay alt edebiliriz ama ortadan kaldırmak, vicdanla alakalı." Bu kez konuşan Koza olmuştu. Yankı gözlerini duvara dikti. "Önder ona yardım edenlerden biri." Yüzü asılan hatta şaşırın tek kişi Bartu olmuştu, Önder'e değer veriyordu. "Ve Mahir Güneş, yani Sonuncu'nun babası da bunun içinde."

Bartu'nun dudakları aralandığında, Lâl başını kaldırıp Yankı'ya bakabilmişti. "Ne demek istiyorsun?" dedim elimle aşağıda duran Yankı'nın elini tutarak.

Herkesin dile getirmekten korktuğunu Yankı yüksek sesle söyledi. "Gerekirse Mahir Güneş ölecek, demek istiyor."

"Bu," dedim, ardından yaşadığım o duyguyu tanımlamaya çalıştım ama uygun kelimeyi bulamadım. "Bu olmaz. O senin baban." Koza'ya döndüm ama onun bakışlarında da Harun Aktan'ın aslında onun babası olduğunu gördüm. "Yeterince vicdan azabıyla uğraşıyorsun, bir de bu vicdan azabıyla yaşayamazsın, Yankı."

Yankı elini yüzüne geçirip saçlarını karıştırdıktan sonra, "Ne gerekiyorsa o olacak," dedi. "Kaybetmeyeceksin." Koza'ya baktı. "Kaybetmeyeceksiniz."

"Saçmalık," diyerek çıktım. "Başka bir yol olmalı."

"Yok," dedi Koza.

"Ne yani?" dedim ters bir sesle. "Yeni Sokak Nöbetçileri, eski Sokak Nöbetçileri'ni yok edecek, öyle mi?" Alayla güldüm. "Önder nerede?"

Yankı ve Koza birbirine baktı. Bartu, "O nerede?" diyerek tekrar ettiğinde sesindeki gerçekçi merak beni bozguna uğrattı.

"Ona üzülüyor musun?" diye sordu Koza açıkça Bartu'ya.

Bartu çekinmeden, "Evet," dedi. "Bana adımı, yuvamı, evimi, ailemi veren adam Önder'di. Eğer o olmasaydı şu an burada olmazdım, belki de dünyanın en kötü adamıydım hatta yaşamıyordum. Varlığımı ona borçluyum, adım gibi. Çoğunuz da öylesiniz." Yankı'ya baktı. "Onu yok edebilecek misin?"

Yankı sessiz kaldı ama Işık, Bartu'ya, "Bilmediğin o kadar şey var ki," diye çıktı. "Sana cennet yolunu açtığını düşündüğün kişi, beni o cennet sularında defalarca boğdu."

Bartu bunun farkında olsa da, "Önder'e bunu yapamayız," dedi. "Başka bir yol vardır ama onu yok edemeyiz."

"Sanırım eski Sokak Nöbetçileri'nden tek fark, iyi insanların aramızda olması," dedi Koza ağız ucuyla. "Ve bu şekilde daima kaybederiz."

"Hayır," dedi Yankı dişlerini sıkarak. "Kaybedilmeyecek." Bakışları Bartu'ya döndü. "Gerekirse o iyi insanlar bu savaşa katılmayacak ama kaybedilmeyecek."

Bartu kaşlarını çattı. "Önder'e üzülmeyi söyleyemezsin, bunu yapamazsın."

Sahiden üzülmüyor muydu? Bakışlarından anlayamadım ama lafı değiştirdiğinde doğruluğuna emin oldum. "En yakın zamanda ilk Önder'den başlayacağız, o zaten elimizde. Sonra diğerlerine geçeriz."

"Neden bu konuda bu kadar aceleci ve ketumsun?" diye sordu Lâl anladığım işaret diliyle. "Neden bu savaş için gözünü bu kadar kararttın?" İlk defa konuşuyordu ve neyi sorguladığını anlayamıyordum.

Yankı gözlerini ona çevirdiğinde uzun bir süre yüzüne baktı. Belki aralarında geçen bir sırrı düşündü, belki de anlaması gerektiğine inandı, bilmiyordum ama en sonunda konuştuğunda yüksek sesle nefesini verdi. "Çünkü bu son görev olacak. Son oyun. Son kumar. Son kazanç." Herkesin yüzüne baktı, ben de dahil. "Bu savaşı kazandıktan sonra artık Sonuncu Sokak Nöbetçisi Yankı Sarca olmayacağım. Bu hayatı istemiyorum, bitti."

Gözlerimin önünden geçen bütün anılar, acılar, yaşananlar ve yaşanacak olanlar bana tek bir gerçeği fısıldadı: O yaşamak istiyor ama o ölecekse de kendisini Sokak Nöbetçileri için öldürmek istiyor.

Bartu acılı bir sesle, "Gidecek misiniz?" diye sordu. Onun tek bildiği ailesi, Sokak Nöbetçileri'ydi. Bu şekilde öğrenmişti. Tatlı bir ev, güzel bir yemek ve çekirdek aile değildi onun için. Silahlar, koşturmalar, hırsızlıklar, kalabalık bir ev ve savaşlar. Hepimiz ailemizi değiştirebilirdik bir noktada çünkü bunu daha önce yapmıştık ama Bartu için bu imkânsız gibiydi.

Yankı, Bartu'nun acısını hissettiğinde uzanıp elini omzuna koydu. "Bu sizden girmek değil, Yankı Sarca'dan girmek." Yutkunduğunda

omuzları düştü. "Yankı Sarca ölecek, dostum. Öldüreceğim onu ve bir daha yaşatmayacağım."

Yankı Sarca ölecek. Ve bir gün diyecektik ki: Yankı Sarca öldü.

Kendi öz babasının katili, Yankı Sarca olsun istiyordu ve onu o karanlıkla beraber öldürmeye, yok etmeye niyetliydi.

"Sadece sen mi böyle düşünüyorsun?" dedi Bartu, sonra hepimize döndü. "Herkes kendisine mi dönüşecek? Bırakacak mı beni?" Lâl'e baktı. "Aranızda tek bir adı olan benim sadece, bunun farkında mısınız?"

Yankı'yı anlıyordum ama bu şekilde olmamalıydı. Bu bir vedaydı, hem de kendisine. Neden bu kadar acı veriyordu? Neden Yankı Sarca öldü, cümlesi gerçekten o ölecekmiş gibi hissettiriyordu?

Aklında başka bir şey yoktu, değil mi?

"Elbette gidenler olacak," dedi Işık. O an, kendisinin gideceğini Bartu'ya söylememesi için dualar sıraladım çünkü bunu kaldıramazdı, biliyordum. "Artık büyüdük." Büyüdük. Onlar büyürken aralarında değildim ki. Bir yıl bile olmamıştı, Bartu'dan tek farkım iki isminin olmasıydı. "Herkes bir gün aile evinden çıkar," diye mırıldandı. "Öyle düşün."

Bartu hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı ama hiçbir şey söyleyemedi. Onu anlamak canımı yakıyordu.

"Lider değilsin diye kavga ederdin benimle," diye takıldı Yankı Bartu'ya, ensesini sıkarak. "Ne oldu şimdi? Liderliğimden emekli oluyorum, hoşuna gitmesi gerek."

Bartu sakince elini itekledi. "Bu aileyi ayakta tutanın sen olduğunu biliyorsun ama dile getirmemi de istiyorsan söylerim. Söyledim hatta."

"Saçmalıyorsun," dedi Yankı, onu anlasa da anlamıyormuş gibi davranarak. "Bensiz geçirdiğiniz aylar bile oldu ama dağılmadınız." Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Ben hiçbir zaman bu hayatı istemedim, Bartu. Ben bu hayatın içine düştüm ve uzun bir süre de kabullenmedim; bunu en iyi Koza bilir." Koza başını kaldırdığında acılı yüz ifadesi beni şaşırttı. Başka bir şeyler vardı, Yankı'nın planını Koza da biliyordu. "Ve açık konuşmak gerekirse yaşamak için değil, ölmek için bu hayata devam ettim. Her risk, bir ölümdü. Bu yüzden hep bir adım öndeydim çünkü yaşamak istemiyordum." Bakışları bana döndüğünde gözlerinin içine bir hayat doğdu, benimle olan

hayatı. "Helin için yaşamak ve Helin'i yaşatmaktan başka hiçbir gayem yok. Bu hayatın içinde onun da canı tehlikede."

Gözlerim dolduğunda nedenini anlayamadım ama sadece bir an, göndüğüm kâbus, Yankı'nın gözlerindeki o yaşam hevesinin içinde mezarlığa dönüştü.

Koza aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Umarım bu yaşam hevesinin içinde," dedi, "bir aptallık yapmazsın."

"Ne gibi?" diye sordu Yankı, bana bakarken.

"Kendini feda etmek gibi."

Yankı gülümsedi, tek gördüğü bendim. "Ben onun adına feda demedim."

"İmdat diye bağıracagım," diyen Mutlu elini masaya vurdu. "İçim şişti, boğuldum, daraldım, karanlıkta mıyız ya? Güneş nerede? Nefes alamıyorum, kör mü olduk? Nedir bu? Hayatımız mı söndü? Dünya mı durdu? Kıyamet mi geldi? Ne oluyor ya; imdat kere imdat!"

Koza güldüğünde eliyle yüzünü kapattı.

"Savaşta mıyız lan?" dedi Mutlu Koza'ya, sesini incelterek.

"Savaştayız amına koyayım tabii, görmüyor musun?" dedi Koza da karşılık olarak ve bu kez biz de dayanamayıp güldük. Işık da dahil. Koza Işık'ın güldüğünü fark ettiğinde yüzündeki gülümseme genişledi ama Işık hemen duruşunu düzeltti.

Birkaç dakika önce gözlerim dolarken şimdi gülüyordum, Işık'a anlatmak istediğim buydu fakat o beni anlamamak için diretmişti.

Tek gülmeyen Bartu, "Bu felaket senaryolarınızı sonra dinleyeceğim," dedi ve ayağa kalktı. "Ferda'nın yanına gidecektik."

Yankı da ayağa kalktığı anda Bartu'yu kolundan kendisine doğru çekti ama Bartu yerinden kıpırdamadı. "Beni anlayacağını biliyorum."

"Kapa çeneneni," dedi Bartu kolunu silkeleyerek, sonra kapıya ilerledi ve hiçbirimize bakmadan dışarı çıktı.

Biz de ayağa kalktığımızda, Işık, "Ben sonradan geleceğim," dedi başını iki yana sallayarak. "Ufak bir işim var."

Sormak hatta bana ihtiyacı varsa onunla beraber gidebileceğimi söylemek istedim ama bunu yapmak yerine Koza'nın gözleriyle onu izlediğini gördüm. Her ne yaşanacaksa, bu ikisinin arasındaki duvarın ya kırılmasına ya da kalınlaşmasına neden olacaktı.

YAŞAM VE ÖLÜM

İŞİK SARCA

Herkesin düşündüğünün aksine, aynalara bakmaktan o kadar da hoşlanan birisi değildim çünkü her insanın aynaya baktığında gördükleri değişir. Kendine bakarsan özünü göremezsin, gözlerinin içine bakarsan ruhuna ulaşırsın.

Ben ruhuma ulaştığımdan olsa gerek aynada kendimle göz göze gelmemeye dikkat edenlerdendim. Çünkülerim bitmezdi, amalarım gibi. Sıraladığımda can yakardı, canımı yakardı bu yüzden görmezlikten geldiğim bir diğer acım da ruhumdu.

Bir çocuğun büyümesi ile büyümek zorunda kalması arasındaki farkı, benim gibi olanlar anlardı. Bundan olsa gerek ki şu an tüm aile fertlerim beni anlıyordu ama hiçbirinin hayata bakışı benim gibi değildi.

Bartu Sarca, benim ruhu çocuk kalan ve kendini karanlığın içinde sansa da kalbine kir bulaşmamış kardeşim. Onunla aramızdaki bağ çok ruhaftı. Bazen günlerce karşılıklı oturup konuşmazdık fakat çocukken, en korktuğum o gecelerde yatağında yanına uzanıp beni korumasını istediğim olmuştu.

Lâl'in aksine ben, Bartu Sarca'nın ruhunda iyi bir babanın sıcaklığını almıştım. Parmaklarında hâlâ gözyaşlarımın izi vardı, geçmişimde kimsenin bilmediği çok büyük bir sırrı da sadece Bartu bilirdi.

Diğer kardeşim Lâl Sarca. Onunla aramızda dağlar kadar fark vardı, onu anlamakta uzun süre zorlanmıştım. Sevilmeyi seviyordu, birinin arkasında durmayı da ve ağlamayı da. Sonrasında anladım ki hayatı kolay yaşamaya çalışıyordu; öylesine, sıradan ve kendisi için değil. Aslında kimsenin arkasına saklanmıyordu; onun tek yaptığı, hayatını başkalarının ellerine verip yönetmelerine izin vermektir.

Çünkü hepimizin aksine, o konuşmamaya başladığından beri havarından vazgeçmişti. Küçükken ona sesini çok merak ettiğimi söylediğimde, sadece çığlıklarını hatırladığını söylemişti.

Beş yaşında bir çocuk sadece çığlıkları öğrenirse hayattan da ders çıkaramazdı.

Yankı Sarca: en büyük sırdaşım ve acı ortağım.

Soğuk zemini defalarca onunla beraber paylaştığımızda, başımızda durup bizi izleyen kişi Önder'di ve birbirimizin yaralarını geçirirken, geçmişimiz dilimizdeydi. O kendini anlatmaz, anlattırırdı.

Buna alışmıştım ama Helin hayatımıza girdikten sonra aslında onu robotlaştırdığımı fark etmiştim. Bir gece, Helin henüz hayatımızda yokken onu sokak ortasında, bir sokak lambasının altında bulmuştum, evimizin karşısındaki. Ne olduğunu sorduğumda anlatmamıştı ama demişti ki: "Her gece sokak lambaları yanmasın istiyorum, Işık. Bu mümkün mü?" Değildi. Bunu ona söylemedim ama geçirmeye de çalışmadım.

Helin Aktan. Onu koyduğum yer çok ayrıydı çünkü en büyük pişmanlıklarım ondan geçiyordu. En başından beri biliyordum, o masumdu ama ben masumiyetini görmezlikten gelip onun kirli ruhunu görmeye çalışmıştım.

Bir keresinde onu kırmızı ışıklı odanın önünde görmüştüm, içeri girmiyordu ama eli kapının kolundaydı. Beş dakika durdu, kendi ruhundaki acıyı hissetti ve sonra o odaya girdi. Ertesi gün saçları kısacık kesilmişti.

Onu o gün kurtaramadım, durduramadım ama o, kendi acısını saçlarından çıkardı. Bu konuda kendimi asla affedemezdim.

Toprak zemine batıp çıkan tekerlek, nisan ayında olmamıza rağmen ön camıma vuran yağmur ve radyodan gelen o duygusal şarkının sesi. Her ay ziyarete gittiğim ikinci uğrak yerime doğru ilerliyordum. Bu kez diğer günlerden daha farklı bir şey vardı; o da yan koltuğumda duran neşter dolu kutuydu.

Bakışlarım o neşterlere döndüğünde ve yeniden dikiz aynasındaki gözlerime denk geldiğimde radyodaki o duygusal şarkıyı hemen kapattım. Arabayı geldiğim yere yaklaştırıırken, neşterlerin yanındaki silahın ağırlığını biraz sonra belimde hissedeceğimi biliyordum.

Silahlar, hiçbir zaman kardeşim Lâl'e olduğu gibi korkulu rüyam olmamıştı ama bıçakları daha fazla tercih ederdim; çünkü birini kurşunla

kalbinden vurduğumuzda ölmesi çok kısa sürerdi ve acıyı fazla hissetmezdi ama bıçak öyle değildi. Saplandığı yerde ilk önce yavaş yavaş kan kaybına neden olurdu, sonra büyük bir acıya. Nefesin kesilene kadar işkenceleri hissederdin, ardından hayata veda ederdin.

Yaşamamış, yaşatmıştım bunu öz babama. Gözlerindeki acıyı o yaşına rağmen gördüğümde bıçağı geri çekmemiştim ama şaşırdığım tek bir şey vardı: Nefret ellere güç mü verirdi?

Bugün kardeşim Yankı'nın gözlerindeki o acıyı görmüştüm; babası ona ne kadar yetiştirme yurdunda büyüttüğü bir çocuk gibi davransa da hatta yeri geldiğinde iş toplantılarına sanki ibretlik bir örnek gibi götürüp onun haksızca acınası gözle maruz kalmasına neden olsa da, babasının canına kıyarsa bu vicdan azabıyla çok zor yaşardı.

Çocukken hissedilen nefret, büyüdüğümüzde hissedilen nefretten daha büyük olabiliyordu çünkü en büyük izler, çocukluğa darbe vuran izlerdi.

El frenini sertçe çektiğimde karşıma baktım. İçimden her zamanki gibi beşe kadar saydım, etrafımı inceledim, ardından koltuktaki silahı belime taktım ve kutuyu da alıp arabadan indim.

Bastığım çamurun sesi ve atıştıran yağmur, beni bir mezarlığın üzerinde tekmelerle dövüldüğüm güne götürmüştü.

Makyaj yapmayı, yüzümdeki morlukları kapatmaya çalışırken öğrenmiştim. Ergenliğime ulaştığımda da değil, henüz çocukken halamın makyaj malzemeleriyle.

Dokuz yaşımdayken babamın yüzümde bıraktığı morlukları halam makyajla kapatmaya çalışıyordu ve bunu yaparken bana da anlatmıştı. Bir kadın, başka bir kadına yüzündeki morlukları makyajla nasıl kapatacağını öğretir miydi?

Halam bana öğretmişti çünkü onlar bu şekilde öğrenmişlerdi; kadın dövülürdü, itilirdi ve yine de yaşamaya devam ederdi. Kadınlar acılarıyla yaşamak zorunda kalan değersiz varlıklardı büyüdüğüm yerde.

"Neden kapatıyoruz ki?" diye sormuştum halama sandalyede otururken. Ayaklarım yere değmiyordu hatta henüz regl bile olmamıştım. Regl ne demek onu dahi bilmezdim, okuma yazma bilmediğim gibi. Okula göndermiyorlardı, kadınların öğrenme hakkı yoktu.

Halamı severdim, her şeye rağmen. O gün gözlerine düşen endişe bile onu sevmem için bir nedendi.

"Çünkü bugün güzel görünmen gerekiyor, Nil," demişti.

"Ben güzelim ki." Kaşlarını çatıldığında patlayan yer canımı acıtmıştı. "Makyaj, güzelliğime güzellik mi katacak?"

"Öyle değil." Dudağımın kenarını makyajla örtmeye çalıştı. "Morluklarının görünmemesi lazım, çürüklerin görüntüsü hoş değil."

"Hoş değilse babam neden beni dövüyor?" Sırtımda kemerinin izleri vardı, dışarıya çıkmayayım diye ayaklarımın altında yanık izleri. Öyle sevmiyordu ki beni, sevgisizliği bir insanın ilk öz babasından öğrenmesi çok büyük bir acıydı.

"Çünkü kardeşini bebeklerle oynatıyorsun." Halamın kaşları çatıldı. "Ve odadan rujlarımı alıyorsunuz, ona makyaj yapıyorsunuz."

"O istiyor." O zamanlar Mutlu'yu anlayamıyordum ama bana hiçbir şey yanlış gelmiyordu. Bencil bir istekle, "O istiyor ama ben dayak yiyorum, onun saçlarını kesiyor. Benim de yine saçlarımı kesebilir, dövmek yerine," dedim.

"Çünkü altı kız arasında tek erkek çocuk o," dediğinde halamın sesinde özlem vardı. Kendi eşi öldükten sonra eşinin kardeşiyle evlenmek zorunda kalmıştı. O zaman anlamasam da şu an biliyordum ki o adamın çocuğu olmuyordu fakat herkes halamı kadın olmamakla suçluyordu.

"Annem neden babama karşı gelmiyor," diye sordum. "Diğer kız kardeşlerimi de görmek istiyorum ben."

Ben ve Mutlu dışında beş kız kardeşimiz daha vardı fakat babam onları para karşılığı satmıştı. Bu düşünce her zaman kalbimin üzerine bir közün oturmasına neden olurdu çünkü şu an nerede, ne yaptıklarını bile bilmiyordum. Yaşıyorlar mıydı? Mutlular mıydı? İsimlerini bile bilmiyordum ama içimden onların hâlâ nefes almaya devam ettiklerini diliyordum ve Tanrı'nın iki kız kardeş daha vererek beni ödüllendirdiğini düşünüyordum.

Lâl'im ve Helin'im. Onlar benim hiçbir zaman tanımadığım dört kız kardeşimden sadece ikisiydi. Bazen onlara baktığımda hatta önlerinde, arkalarında veya yanlarında durduğumda kız kardeşlerimi görüyor ve hissediyordum.

Helin'in saçlarının kesildiği gün bağım oluşmuştu onunla çünkü babamın öfkeyle Mutlu'nun saçlarını, ardından benim saçlarımı kazıdığı zaman hissettiğim acı, Helin'in gözlerindeydi. O günden sonra defalarca kendi saçlarımı kesmiştim, nedeni bilinmezdi.

Helin'in de nedenini bilmeme gerek yoktu, onu sevmek için neden olmasına gerek yoktu, kalbini görmek yeterdi.

Lâl'in bütün o soğuk görüntüsüne rağmen çocukken ağladığım zaman yanıma gelip üzerimi örttüğünde bağım oluşmuştu. Babam beni soğuk odada terk edip gittiğinde annem gelir, dayak yiyeceğini bile bile üzerimi örterdi.

Onları nasıl olurdu da hiç tanımadığım kız kardeşlerim gibi görmezdim?

Halam bütün diretmelerime rağmen diğer kız kardeşlerimden bahsetmemiş ve makyajımı yapmıştı, ardından üzerime güzel bir kıyafet giydirmişti, hem de kendi kıyafetlerinden. Can atardım o kıyafetleri giymek için ama izin vermezdi, şimdi üzerimdeydi. Ayaklarıma hafif yüksek topukluları vermişti, çene hizamda biten saçlarımı ilk defa serbest bırakmıştı.

O gün, ilk defa mutlu hissetmiştim çünkü babam beni dövmemişti, kardeşime dokunmamıştı hatta o gün yüzüme gülümsemişti. Üstüne üstlük annemin bizimle oturmasına bile izin vermişti.

Annemin yüzündeki izleri ise kimse kapatmamıştı. Ona benziyordum. Yemyeşil gözleri vardı, sapsarı saçları ve ince bir fizigi. Uzun boyuyla o zamanlar annemi herkes çok güzel bulurdu, babam da bundan olmalı ki uykudan annemin çılgınlıklarıyla uyandığımız bir gece yanağına büyük bir bıçak kesigi bırakmıştı.

O günden sonra kimse anneme bir daha hayranlıkla bakmadı, babam da kendi elleriyle mahvettiği yüzünü çirkinlikle suçlayıp başka kadınları eve getirdi.

Bir gün anneme, "Neden hep dayak yiyorsun?" diye sormuştum. "Kaçıp gitsene."

"Kaçıp gidersem öldürürler beni," demişti.

"Ölü gibisin zaten," diye karşılık vermiştim çocuk aklımla. Şimdiki aklım olsa o gece onu belki de saatlerce ağlatan o cümleyi kurmazdım.

Adımlarım durdu ve karşımdaki toprağa baktım, ardından solmuş çiçeklere ve mezar taşına.

Yutkunduğumda yanındaki mezara gözlerim kaydı. Aynı solmuş çiçekler, öyle solmuş ki birkaç senedir kimse gelmemiş.

Bir mezar taşında Nil Göktepe yazıyordu, diğer mezar taşında Mutlu'nun gerçek adı.

Bir ikimiz ölmüştük. Kimse sorgulamamıştı ama ikimizin de Önder'in verdiği isimlerle yaşamasının ve kendi isimlerimizi kullanmamamızın bir nedeni de buydu.

Geçmişimiz bir mezarlığın içindeydi ve ben her ay kendi mezarıma ziyarette geliyor, geçmişimle konuşuyor, ona bir çiçek bile vermeden geri dönüyordum.

Çiçekleri eken ise ne babamdı ne de babamı öldürdükten sonra kendi kayınbabasına zorla verilip kendini asan annemdi.

Halamdı.

Bir keresinde geldiğimde uzaktan onu görmüştüm. Elindeki birkaç çiçeği mezara gömüyordu. Yanına gidip gitmemek benim tercihimdi ama bunu yapmıştım. Bir yabancı gibi. Beni tanıyabilirdi ama tanımadı hatta öyle bir tanımadı ki çocuk Nil'in bakışları, nasıl oldu da güçlü olduğunu sanan Işık'a dönüştü, bilmiyordum.

"Yaşları küçükmüş," demiştim halamın yanına gittiğimde. Sanki yan tarafındaki mezara gelmiş gibi davranmıştım. Göz ucuyla bana bakıp başını sallamıştı.

"Çok küçüklерdi, bir yangında öldüler. İkisi de kül oldu." Yutkundu ve benim mezar taşımda elini gezdirdi. "Ah benim Nil'im," dedi. "Keşke seni koruyabilseydim."

İlk defa, ben o kadını, demek hatta dönüp sarılmak istedim ama ölmüştüm, o mezarın içindeydim ve yoktum.

"Anne ve babaları da mı o yangında öldü?" diye sorduğumda halamın gözleri Mutlu'nun mezarına dönmüştü.

"Kardeşim yani babaları onlardan önce öldü," dedi ama nasıl öldüğünü, kendi kızının onu kalbinden bıçaklayarak öldürdüğünü söylemedi. "Anneleri ise çocukları gittikten ve kayınbabasıyla evlendirildikten bir ay sonra kendisini astı."

Annemin ölümünü kendi mezarımın başındayken öğrendim, öğrendim de o mezarın içine girmek yerine yine dimdik durdum.

"Kendi kayınbabasıyla evlenmeyi kaldıramamış olmalı," dedim.

"Bilmem ki," dedi halam, yüzündeki yaşı silerek. "Arkasında bir not bırakmış. Okuma yazmayı da bilmezdi; küçük oğluma, *Ben zaten ölü gibiydim*, diye yazdırmış."

Annemin benden sonra benim cümlele kendini öldürdüğünü duydum mezarımın önünde ama yine o mezarın içine girmedim, dimdik durdum.

Fakat rehabilitasyon merkezinin duvarlarına yazdığım tek cümle buydu. Bir gün ölürsem dudaklarımdan çıkan son cümle de bu olacaktı,

“Siz peki?” demiştim halama. “İyi misiniz?”

Halam ilk defa o an dönüp gözlerimin içine baktı, huyum olmama rağmen gözlerimi gözlerinden kaçırdım.

“Ölü gibiyim,” demişti, ardından hiçbir şey demeden, ektiği çiçeği son kez koklayıp dönüp gitmişti.

Şimdi o çiçeğin önündeydim; iki senedir hiç sulanmamıştı, kurumuştum, mahvolmuştu ama dalı oradaydı.

Halam da ölmüştü, bunu biliyordum.

Nil Göktepe ile kardeşinin mezarı, ben ve Mutlu öldükten sonra terk edilmiş mezarlara dönüşecekti.

Arkamda adım seslerini işittiğimde ilk başta bozuntuya vermedim fakat çamurun o çıplak sesiyle adımların bana yaklaştığını anladığımda yutkunup elimi arkamdaki silaha götürdüm ve hızla arkamı döndüm.

Nil Göktepe ile kardeşinin mezarı; ben, Mutlu ve Koza öldükten sonra terk edilmiş mezarlara dönüşecekti çünkü bu sırta bir de o ortak ve şu an karşımdaydı.

Elim silahın kabzasında durmaya devam ederken bana doğru yaklaştı. “Burada olacağını biliyordum.”

Donuk gözlerle ona bakarken, “Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Her ay geliyorsun,” dedi.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye yineledim.

“Çünkü her ay senin için geliyorum,” diye karşılık verdi.

Başımı iki yana salladım ve o karşı tarafa geçene kadar elimi silahın kabzasından çekmedim çünkü güvenmiyordum, sırtımı ona dönemedim.

Mezar taşının önünde durduğunda gözlerini gözlerimden ayırmadı fakat ben onu umursamayıp yavaşça çömeldim ve elimdeki kutuyu da yere koydum.

Bir gözü mavi, diğer gözü kahverengi, altın saçlı Koza. Üzerindeki siyah paltosunun yakası havada, dudakları soğuktan hafif kızarmış burnu da öyle. Kemikli yüzü onu sert gösteriyor ama bakışları bazen muhtaç bir çocuğu andırıyor.

Boynunda çocukluk izleri var ama hâlâ hayatım boyunca gördüğüm en güzel adam.

"Kendi senaryonu takdir etmeye geliyorsundur," dedim toprağın bir kısmını hafifçe kazıyarak.

"Senin hayatını kurtaran bir senaryoydu," diyerek beni düzeltti ve haklıydı. O beni bulduğunda amcalarımdan kaçıyorlardık ve onlar bizi köşe bucak arıyorlardı. İstanbul'a geldiğimizi biliyorlardı, her köşesinde izlerimiz vardı.

"Beni alıp yeniden memlekete götürdükleri ve babamın mezarına yatırıp öldürecekleri günü hatırlıyor musun?" diye sordum. On dört yaşındaydım, belki de on beş, tam hatırlamıyordum çünkü bu yedi kişi içinde yaşını tam olarak bilmeyen birkaç kişiden biriydim.

"Dün gibi," dedi Koza yere çökerek. Benimle göz teması kurmaya çalışıyordu ama ona bakmamak için direniyordum. "Seni bulmak için çok uğraşmıştım."

"Beni o gün neden öldürmediler?" diye sordum Koza'ya, en merak ettiğim soruyu yönelterek. "Dövüldüm, işkenceler çektirdiler, soydular ve o soğukta başımdan aşağıya buz gibi suyu döktüler. Babamın toprağını yedirmeye çalıştılar, beni babamın mezarına diri diri gömmeye çalıştılar. Bayıldıktan sonra gözlerimi açtığımda sen vardın, beni kurtarıyordun. Neden orada öylece bıraktılar ve bunun karşılığında ne yaptın? Neyi feda ettin?"

"Bırakmadılar, bırakmak zorunda kaldılar," dedi Koza ve yine o anı anlatmak istemediğini fark ettim.

Toprağı eşelerken, "Beni kurtardığını mı söylüyorsun yani yine?" diye sordum. "Bunu defalarca söyledin, ezberledim Koza."

"Gerçek anlamda kurtarmış olsaydım o şekilde bulmazdım galiba," dedi. "Ölmek üzereydin, Nil."

Nil. Bana Nil demesinin en büyük nedeni, bu mezar taşıydı. Durmadan hatırlattığı bir geçmiş vardı, canımı yaktığını bile bile yapıyordu bunu.

"Ölseymdim ya da bir gün öldüğüm zaman bu mezara gömülmek isterim," dediğimde canımın yandığını hissettim. "Hem Işık hem Nil bu terk edilmiş mezarı hak ediyor."

Koza söylediklerimi duymazlıktan gelerek, "Neden buraya geliyor-sun her ay?" diye sordu.

"Sen neden geldin?" diye karşılık verdim. "Yoksa yine tehdit etmeye mi?" Koza başını iki yana sallayıp bir elini mezar taşına koydu.

"Hiçbir zaman tehditlerimi gerçekleştirmeyecektim," dediğinde ilk defa ona baktım ve yüzümdeki o ifade gözlerini kaçırmamasına neden oldu.

"Beni bulduğun o günden sonra kurtarmak için bir haber yaydın ve bu mezarları oluşturdu. Amcalarım inansın diye bütün yolları denedin ve onları inandırdın. Öldüğümüzü düşündüler. Peşimden gelmelerine engel oldun, onlardan kurtuldum ama daha kötü bir silahla karşılaştım." İşaret parmağımı ona kaldırdım. "Beni onlara vermekle tehdit ettin, sana yardımcı olamayacağımı söylediğimde. Kendimden vazgeçtiğimde Mutlu'yu ortaya attın. Gerçekleştirmeyecek olsan bile hangi vicdana sığar bu yaptığın? Senin yarattığın gerçek adalet, gerçekten de korkulardan ibaret mi Poyraz? Adalet bu mu?"

Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakarken aklından neler geçtiğini merak etmiyordum bile. Bir şeyler demesini bekledim yine. Yalandan da olsa kendini savunmasını ama hiçbir şey söylemeden öylece yüzüme baktı.

"Babamı nasıl öldürdüğümü anlatmadım, değil mi sana hiç?" diye sordum acımasız bir sesle. "Senin yapamadığını o yaşında benim nasıl yaptığımı dinlemek ister misin Poyraz?"

Koza yerdeki çamurları umursamadan yere oturup kollarını dizlerine sardı. "Senin anlattığın her şeyi dinlerim, bana acı verecek olsa bile."

Tiksinerek nefesimi verdim ve kazıdığım toprağa baktım. "Hayatımın en mutlu günüydü; halamın en güzel kıyafetini giymiştim, ayağımda topuklu ayakkabılar vardı ve yüzümde makyaj. Babamın merhamet duyduğuna inanıyordum, bana ve Mutlu'ya. Belki de sevmeye karar vermişti." Dişlerimi sıktım. "Akşama doğru Mutlu'yu odasına kilitleyip insan içine çıkmaması gerektiğini söyleyene kadar tabii ki. Ondan çok utanıyordu çünkü kız gibi davranıyordu. Biliyor musun, bir gün Mutlu'nun ellerini yaktı. Mutlu'nun avuçlarında yanık izleri var; o hatırlamıyor ama ben hatırlıyorum. Kızgın demirleri bastırdı." Acıyla yutkunduğumda elimi alnıma götürdüm. "Mutlu'nun alnındaki ize dikkat ettin mi hiç? Saçlarını keserken makasla yaptı, hatırlamıyor bence." Koza'ya büyük bir korkuyla baktım. "Hatırlamıyordur, değil mi? Hatırlamasın."

Hiçbir cevap vermedi yine ama gözleriyle hatırladığını gösterdi.

"O akşam kalabalık bir aile bize geldi. Çiçek ve çikolata vardı, bir de siyah poşet. Dört kız, üç erkek, bir bebek, iki kadın ve bir yaşlı adam.

Babam saçlarımı okşuyordu, yanına oturtuyordu, kahveyi bana yapıyordu ve herkes bana bakıyordu. Anlamıyordum ama yine de çok mutluydum çünkü herkes beni seviyordu o gün. O yaşlı adam öyle bir sevgiyle bakıyordu ki dedemden çok daha iyiydi. Tek gülmeyen kişi annem ve halamdı ama onların o çocuk halimle beni kıskandıklarını bile düşünmüştüm çünkü onlar sevilmiyorlardı, ben seviliyordum.”

“Adamın yanındaki kızlar hiç mutlu değildi, erkekler ise babam gibi gerine gerine oturuyorlardı. O küçük bebek,” dedim nefesimi vererek, “öyle güzeldi ki.”

“Bu bebeği anlattığını hatırlıyorum,” dedi Koza lafımı bölerek.

“Ben o bebeği sana hayalimdeki bebek olarak anlattım,” diye düzelttim. “Ama evet, hayalim de bu anıdan geliyor.” Başımı iki yana salladım ve kutuyu kazıdığım toprağın içine koydum. “Babamla o yaşlı adam arasında bir para meselesi geçti, bir de çocuk yapıp yapamayacağımı sordular. Nedenini anlayamadım ama halam, ‘Henüz değil,’ diye yanıt vermişti. Yaşlı adamın kaşları çatılmıştı hatta elindeki o siyah poşete şöyle bir bakmıştı.”

Koza acıyla başını iki yana salladı.

“Beni o gün, o siyah torba içindeki para karşılığında babam yaşlı adama verdi. Ederim ne kadardı bilmiyordum ama çocukluğum o gün satıldı; belki de çocuk, çocuk doğuramaz diye o torbadaki paralar azalmıştır bile ama o gün, babamdan daha büyük bir adamın karısı olmamı istediler ve ben bunu düğün günü öğrendim halamdan.”

Yutkunduğumda tırnaklarımı avcuma batırdım. “Sana henüz dokunmaz,” demişti halam ama ben anlamıyordum. “Ama kanaman başladıktan sonra ne yapman gerektiğini sana yengen anlatacak. Kadın olacaksın, çocuk doğuracaksın. Elime bir valiz tutuşturdular, Mutlu’yla vedalaşmama bile izin vermediler ve beni o evden çıkardılar. O yaşlı adamla yaşamaya başladım. Babamdan daha çok dövdü beni ve çocuk yapana kadar o bebeğe bakmamı istedi. Çocuk, çocuğa bakar mı? Bak-tım. Bir kız çocuğuydu, biliyor musun? Hiç sevilmeyen, yeşil gözlü bir kız çocuğu.”

“Hiç sevilmeyen,” dedi Koza söylediklerimi tekrar ederek. “Yeşil gözlü kız çocuğu. Bu bana birini hatırlatıyor.” Hatırlattığı bendim ama onu duymazlıktan geldim çünkü cümlelerinin kurşun gibi etkisi vardı, beni delip geçerken ona inanmamı sağlıyordu.

"Adı bile yoktu, tıpkı Bartu gibi. O evin içinde en çok onu seviyordum ama bir gün uyandığımda onu yatağında hareket edemezken buldum." Gözlerim dolduğunda tırnaklarım avcumun içini kanatıyordu. "Bir hastalığı vardı, biliyordum, doktor çağırıyorlardı. O hastalık her neyse onu öldürdü, yeşil gözleri açık öldü."

Koza'nın gözlerine acının ilk defa bu kadar bulaştığını görüyordum ama bir adım bile geri gitmedim.

"O gün, o bebeğe bakarken bir gün kendi çocuğumun olmasını istedim, onun gibi. Benim büyüttüğüm, adını verdiğim, yeşil gözleri olan bir kız çocuğu. Beni o zamanlar hayata bağlayan tek bebek. Büyüyecektim, ona yeniden kavuşacaktım ve inanıyordum, kader onu yeniden bana verecekti. Hayata bağlanmamı yeniden sağlayan bu oldu."

Gözümünden akan yaşı elimin tersiyle sildiğimde, Koza oturduğu yerden kalktı ve benim olduğum tarafa doğru yürüdü. Hemen yanıma çöktüğünde elini kaldırıp gözümünden akan yaşı silmek istedi fakat buna izin vermeyip elini itekledim, ardından gözlerinin içine baktım.

"O bebeğin acısı beni o gün büyüttü ve Mutlu'yu hatırlattı, Poyraz. O gün elime bir bıçak aldım, çıplak ayaklarla koşarak evimize gittim. Kapıyı Mutlu'ya açtırdım. O gün Mutlu'yu vücudundaki sopa izleriyle gördüm, yarılmış kaşıyla ve kazınmış saçlarıyla. Ölecek gibiydi, ölmek üzereydi. Mahvolmuştu. Nasıl bir acı ve nefret hissettiysem, o merdivenleri nasıl çıktığımı ve babam uyurken üzerine çıkıp kalbine o bıçağı nasıl sapladığımı hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, acı çeken gözleriydi. Yanında uyumayı hak etmeyen annem, diğer odadan babamın çılgınlığını duyup koşmuştu ve ses çıkarmak yerine donuk gözlerle bizi izlemişti. Küçüktüm, çocuktum ve babamın kalbine o bıçağı saplayıp geri çıkardım. Üzerinden indiğimde onu öldürdüğümü anladım, ikinci büyüdüğüm an o andı. Elimden bıçak düştüğünde o bıçağı alan Mutlu'ydu. Kan izleri onun eline bulaştı. İşte o günden sonra Mutlu'nun travması oluştu. Her zaman babamı kendisinin öldürdüğünü düşündü; bunu ne ben ne doktorlar değiştirebildik. Bıçaklarla haşır neşir olurken ikimiz de babamızı öldürdüğümüzü düşündük ama doğrusu benim öldürdüğümdü."

Koza'nın gözlerinin dolduğunu gördüm ya da yağmur tanelerinin verdiği histi, bilmiyordum ama yeniden elini kaldırıp yüzüme koyduğunda bu kez engel olmadım. Ona baktığımda gördüklerimizden,

görevlerimden ve bana verdiği histen nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum.

Ve onu seviyordum.

"Benden alınandan sonra babamı öldürdüm ben, Poyraz," dedim acıyla. "Ve hayallerimi aldığın halde seninle savaşıyorum. Keşke çocukken hayallerimi elimden alsaydın, o zaman daha cesurmuşum."

Başını iki yana salladı fakat yine sessizliğini korudu. Uzun bir süre konuşmadı ama bana dokunmaktan vazgeçmedi. "Ya da," dedim kendimi tutamayıp. "Çocukken o hayalleri kurmama destek olmasaydın ve o rehabilitasyon merkezinde beni hayata döndürmeseydin. Bana yaptığın bir iyilik bile ya bir tehditten ibaret ya da cezadan. Kendi kurduğun intikam oyununda bir tek benim canımı yakmayacağını söylemiştin ama en çok benim canımı yaktın belki de, görmüyor musun?"

"Görüyorum," dediğinde sesinin titrediğini duydum. "Kendimden daha ne kadar nefret edebilirim, Nil?" diye sordu. "Kendi öz kardeşinin canını bile isteye yakan birisiyim ben. Eğer için rahatlayacaksa kendimden nefret ediyorum, çok ediyorum hem de. Binlerce savaş kazansam da sana karşı yenildim, bunu görmüyor musun?"

Elini itekledim ve gözümünden akan yaşları silip kutunun kapağını açtım. "Bu neşterler artık ölen Nil'le beraber burada çürüyecek," diye mırıldandım. "Ve seni de gömmüş olacağım. Bu son savaşımızda da Helin'in yanında olduktan sonra Mutlu'yu alıp gideceğim buradan, yanıma da seni hatırlatacak hiçbir şey almayacağım ama buraya geldiğinde bu neşterlerin varlığını bileceksin." Doğruldu ve onu çöktüğü yerde bıraktım. Yaşlar akmaya devam ederken ellerimin tersiyle bir kez daha sildim. "Bu sana acı verir mi bilmiyorum ama yine de bana çok güvenme, Poyraz. Bir tarafım hâlâ çocuk ve o cesaret içimde yaşıyor."

Bu cümlelerime tanık, arka cebimde tuttuğum ve kutudan aldığım tek neşterdi.

Koza başını kaldırıp bana baktığında, "Ölümden korkmuyorum," dedi. "Korktuğum başka bir şey var ama."

"Nedir o?" diye sordum. Yüzüme bakarak onu anlamamı bekledi ve neredeyse bir dakika geçti. "Herkese karşı her şeyi tek seferde söyleyen Poyraz, bana gelince neden bu kadar suskun?" diye sordum. "Söylesene, korktuğun ne?"

"Kaybetmek," dedi.

"Neyi?" dedim.

Yine sustu.

"Önemsediğin, sadece savaşlarını kaybetmek." Ayağımla kutunun üzerine toprağı atarken ona gelmesini bile umursamıyordum.

"Savaş kaybetmekten korkmuyorum," dedi.

Bu kez sorgulamadım, üzerine gitmedim hatta yüzüne bile bakmadım. Boş mezarın içine koyduğum o anılarımızı ayağımla ezdikten sonra hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp yürümeye başladım. Ondan hiçbir beklentim yoktu, Koza insanların beklentisine karşılık verecek bir adam değildi ama o kalbimdeki sevgi, son kez dönüp onun yüzüne bakmama neden oldu.

Bana bakmıyordu, çöktüğü yerde gözleri topraktaydı. Ona merak edip de sormadığım o kadar çok şey vardı ki. Mesela bana saklamam için verdiği mektuplarda neler yazıyordu? Bana neden Nil diyordu? Benden neden hiç vazgeçmiyordu?

Dayanamayıp, "Poyraz," diye ona seslendim. Bakışları bana döndü. "Bana verdiğin mektupları gitmeden önce ne yapmalıyım?"

Göm demesini bekledim ya da yak fakat bunları söylemek yerine, "Seninle beraber götür," dedi. "Ve bir gün öldüğümü öğrenirsen o mektupları oku."

"Senden hiçbir parça istemiyorum," diye karşı çıktım.

"Zaten bana ait değil," dedi. "Çocukluğuma ait."

Hiçbir şey söyleyemedim çünkü ona bir minnetim olmasa bile çocukluğuna vardı. *Bir gün ölürsem* demişti ve onun ölümünü, seneler sonra yeniden bu mezara geldiğimde bir başkasının ağzından tıpkı aneminki gibi duyacağım diye korktum, korku gözlerimi yaşlarla doldurdu ama bunu ona göstermedim ve arkamı döndüğümde artık gitmekten başka bir planım daha vardı.

O plan, kendimden bir parçayı ona bırakmaktı.

HELİN AKTAN

Çocuklar için ayrılan bir yuvaya kan bulaşmaması gerekirdi ama Sokak Nöbetçileri'yle beraber çıktığımız bu yolda, kendi ellerimizle yaptığımız yetiştirme yurduna, yuvamıza kan bulaşmıştı. Yedimize de hiçbir şey olmamıştı ama o çocuklara bu korkuyu yaşatmak, bir ay bile olsa başka evlerde yaşamalarına neden olmak büyük bir iz bırakmış olmalıydı.

Bu yüzden olmalı ki bugün hepimiz ilk buraya gelmek istemiştik.

Koza ve Işık dışında. Koza'nın çocukların arasına karışmamak için gösterdiği ekstra bir çaba vardı, bunu görebiliyordum ama Işık'ın nereye gittiğini merak ediyordum.

Yetiştirme yurdu binasına girerken yanımda yürüyen Bartu'ya, "Işık'ın nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordum.

Bartu az önce masada geçen konuşmaların sebep olduğu izleri yüzünden silebilmiş değildi. Önümüzde Mutlu'yla beraber yürüyen Yankı'ya bakışları takılmasa da ona kızgın olduğunu biliyordum. Lâl ise Mutlu'nun yanındaydı. "Benim ne zaman bir şeylerden haberim oldu, sultanım?" dedi yarı alaylı yarı ciddi. "Kim bana hesap verir ki?"

Gülerek, "Yaşlı gibi konuşmayı bırak," dedim. "Ayrıca sultanım ne yahu?"

"Bu aralar tarihi dizilere sardım," dedi heyecanla. "Sence benden harika bir padişah olmaz mıydı lan? Sürekli savaşırdım, sürekli at üzerinde, oh! Çıplak padişah Bartu Sarca. En kaslı padişah... Hayalimde muhteşimim."

"Haremin olurdu bir de," diyerek zıplayıp kolumu omzuna sardım. "O haremin içinde eşlerin olurdu." Kusar gibi ses çıkardım. "Çok kötü, maalesef sana hiç yakıştıramadım."

"Ben öyle birkaç eş istemem," dedi göğsünü kabartıp kolunu belime sararak. "Bir tane olur, ölümüne gider, aşkımızdan ölürüz. Susarsa dere oluruz, üşürse ateş, yanarsa buz. Sevmek isterse kalbimizi açarız, gitmek isterse yollar otoyol."

Başımı ağır ağır iki yana sallayıp yavaşça ondan uzaklaştım. "Sanırım," diye mırıldandığımda parmak uçlarımda yürüyormuş gibi davrandım. "Bu kadar kekoluşu ben bile kaldıramayacağım."

"Gel buraya," dedi ve beni kolumdan çekip kafamı ısırdı. Acıyla bağırduğımda karnına yumruk attım ve o da benden kaçtı.

"Lafı değiştirip duruyorsun," dedim başımı ovalayıp kaşlarımı çatarak. "Dün ne yaptınız? Biz gittikten sonra ne oldu? Lâl'le hiç konuştunuz mu?"

Yüzündeki ifade değişti ve yine o mutluluğu arasam da bulamadım. "Biz," deyip sustu ve gözlerini kaçırıp aniden durdu. Ben de adımlarımı durdurduğumda ona düşündüğümünden daha uzun süre vermiştim ama susmaya devam etti.

"Siz?" dedim merakla. "Ne yaptınız ya?"

"Lâl bana bir şey söyledi," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Ne söyledi?"

"Sence benim ona hislerim bir tür alışkanlık ya da hırs olabilir mi?" Anlamadığımda kolumu tutup beni diğer köşeye götürdü ve gözden kulaktan uzak durmamızı sağladı. "Sadece onu sevdim ve ona âşık oldum. Yeni doğan bir bebek ilk kimi görür, Helin? Annesi, değil mi? Ben de sanki gözlerimi açtım ve onu gördüm. Bağlılığım çok büyük, tahmin bile edilemez." Hiçbir şey söylemeden onu dinlemeye devam ettim. "Kısacası, ona olan aşkı bir alışkanlığa dönüşmüş olabilir mi?"

Bu soruyu Bartu'dan duymak beni şaşırtmıştı. "Sorguluyorsun," dedim şaşkınlıkla. "Benim tanıdığım Bartu bunu asla sorgulamazdı."

"Ben değiştim, Helin," dedi kabullenerek. "Artık eskisi kadar öfkemi görüyor musun? Öfkeli değilim, Lâl'in en nefret ettiği tarafım gitti ama o tarafım giderken sanki büyüdüm." Sustuğunda, aklından geçenleri tamamen dile getirmediğini anladım.

"Bilmiyorum," dedim omzumu kaldırarak. "Ona hâlâ kırgın olabilir misin?"

Okları bana çevirdi. "Yankı'yla ayrılığınızın nedeninin, artık ona güvenmediğinden geçtiğini söylemiştin; hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Onunlasın ve şu an ona güveniyor musun?"

Hazırlıksız yakalandığım soru, aslında durmadan kaçtığım bir soruydu. Gözlerim Yankı'nın olduğu tarafa döndüğünde, geçmişimi ellerimden alırken, beni de kukla gibi yönlendirdiğini hatırladım. *Yine olsa okur mu mektupları*, diye düşündüğümde verdiğim kesin bir yanıt yoktu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Ama bir daha aynı olay tekrar ederse aşkımdan ölsem bile onu tek kalemde silerim çünkü sevmeden önce ona güvendim, Bartu. Bunu elimden alması çok büyük yara bırakır."

Şaşırdı ama belli etmemeye çalışarak, "Peki, onu seviyor musun yine de?" diye sordu.

Düşünmeden, "Âşığım ona," dedim. "Bütün kalbimle."

"Peki onsuz yaşayabilir misin?"

"Neden bu soruyu sordun?"

"Cevabını verirken nedenini söylerim."

Uzun bir süre düşündükten sonra, "Bilmiyorum," dedim. "Yaşarım dersem nasıl yaşayacağını bilmiyorum, ölürüm dersem cesaretim kırılıyor. Bilmiyorum, Bartu, neden bunları soruyorsun?"

"Yankı bu soruya, 'Onsuz yaşayamam,' dedi direkt. Düşünmedi bile. Sen o adamın elindeyken, bir elinde seni kurtarmak için tuttuğu silah, senin ölümünü duyarsa şakağına dayayacağı silaha dönüşecekti ve bunu görüyordum. Düşünmez, tetiği çekerti." Bu söylediği beni şaşırtmadı ama ölümü bu kadar kolay seçmesi canımı yaktı.

"Bu canımı yakıyor," dedim kırılgan bir sesle.

"Lâl o hastane odasındaysan onsuz yaşayamayacağımı hissettim, Helin," dedi asıl konuya dönerek. "Tıpkı Yankı gibi. Benim de bir elimde silah vardı ve öldüğü an o silahı şakağıma dayardım; düşünmez, tetiği çekerti. Bunun adı aşk mı diye düşündüm dün gece, o tam beni öptüğünde."

Gözlerim kocaman açıldı. "Öpüştünüz mü?" diye bağırdım. Eliyle ağzımı kapattığında gözlerini kocaman açtı. Ağzımı kapatırken konuşmaya devam ettim. "Anlat," dedim boğuk sesle. "Nasıldı?"

"Ne anlatacağım ulan, sapık kadın," dedi elini ağzımdan çekerek. "Öprü işte."

"O mu öpmek istedi?"

"Evet."

Ellerimi yüzüme koyup romantik bir filmi izler gibi, "Ne kadar sürdü?" diye sordum. "İlk kim geri çekildi? Ne hissettin? Bir daha öptün mü? Neredeydiniz? Onu..."

"Helin, insan ne kadar öptüğünün saniyesini tutar mı kardeşim?" diye sordu. "Şu tuhaf fantezilerini git sevgiline göster."

"Of," dedim ayaklarımı yere vurarak. "Heyecanlandın mı peki? Ne hissettin?"

"Hayatım boyunca," dedi kısa bir sessizliğin ardından, "benim onu, onun beni sevdiğinden daha çok seveceğimi. Bir gün o ölürse ben yaşayamam çünkü ona alıştım, gözlerimi açtım ve onu gördüm ama o yaşar, Helin. Beni hep sevdiğini söyledi," dediğinde yine gözlerimi açtım, "ama biliyorum, bu sevgi, benim sevgimin yanında çok ufak kalıyor. Beni seviyor çünkü sevmeye ihtiyacı var ve bu hayatta onu en çok seven insan benim." Bartu'nun ağzından bunları duymak beni şaşırtmıştı. "Aptal değilim artık. Görüyorum her şeyi. Neden bu zamana kadar

söylediğini söylendi de ben vazgeçtiğimde söyledi, Helin?" Nefesini verdi. "Neden Yankı'nın bütün ilgisi onun üzerinden çekildikten sonra buna vapti?" Kaptanın çabuk. "Onu suçlamıyorum. kimseyi suçlamıyorum ama dedim ya. artık eskisi gibi aptal değilim ve aptal olmamak, daha iyi sevdiğim bir yolda yürüyüp yürümemem gerektiğini düşündürüyor."

Bütün bunları dinlerken aklımdan geçen iki düşünce vardı: Birincisi, Lâl'in kendi canına kıydığıydı ve belki de buna neden olanlardan biri de Bartu'yu kaybettiğini düşünmesiydi. İkincisi, otuz iki yaşındaki Bartu Sarca sonunda büyümüşü. İlk tanıştığım Bartu, şu an o maddeden kulluktan sonra Yankı'yla kavgaya tutuşmuş olurdu. Lâl onu öpün diye bulurların üzerinde yürürdü, benimle bunları paylaşmazdı. Şimdi büyümüşü ve en çok da kendine değer vermeye başlamıştı.

"Sergiyi, o olmadan yaşamamaya bağlama." dedim elimi koluna koyup sıkarak. "Ben bilmiyorum dedim diye Yankı daha mı çok sevmez?"

"Her ilişkide birisi daha çok sever," dedi kendinden emin bir sesle. "Ama illa ki bir noktada denge olur. Bizim Lâl'le aramızda o denge olmaz. Ona sormaktan korktuğum bir soru var ama bu soruya sen de yanıtlı verirdin, merak ediyorum."

"Nedir o?" Gözleri arkama doğru saniyelik kaydı, sonra derin bir nefes verdi.

Yurkunduğunda rahatsızlığını hissettim. "Yankı ona her zaman bir kardeşi gibi yaklaşı. bu hep böyleydi. Eğer öyle yaklaşmasaydı Lâl aptal olur muydu?"

Sorusuna hazırlıksız yakalandığımda, başka bir ses yerimden sızmamama neden oldu. "Olurdu." dedi Koza diğer taraftan, elleri ceplerinde. "Ve senin gölgen bile aralarına giremezdi."

"Lanet olsun," diye inledim. "Bizi ne hakla dinlersin?"

Bartu şapırmamıştı ve o an anladım ki en başından beri onun dinlediğini biliyordu. asıl cevabı ondan almak istemişti.

"Sen ne düşünüyorsun?" dedi Bartu direkt bana.

Aklıma, daha doğrusu kalbime doğan ilk duyguyu dile getirdim. "Olmazdı." dedim. "Ona karşı bağlılığı hiçbir zaman aska dönüşmemişti. Lâl bu hayatta bir bütün olacaksa bu kişinin sende başka kimse alabilirliğini düşünmüyorum."

"Olur muydu?" dedi Koza'ya bakarak. "Olmaz mıydı?" Gözleri bana döndü.

“Neden inatla aklını karıştırıyorsun?” diye çıkıştım. “Ne hissediyorsan onu yaşasana.”

“Söyledi ya,” dedi Koza arkamdan. “Artık aptal değil.” Koza’nın gözlerinin içinin kızarmış olduğunu gördüm.

“Sen neredeydin?” diye sordum. Paçaları çamur içindeydi ve saçları ıslaktı. “Düştün mü? Islanmışsın, hasta olacaksın.”

Burnunu çekti ve yapay bir şekilde öksürdü. “Çok hastayım, Minik, beni iyileştirecek misin?”

“Hayır,” dedim.

“İnanmam,” dedi. “Bana kıyamazsın.”

“Hayır,” diye direttim.

Burnumu sıktı, geriye çekildim, bu kez saçlarımı karıştırdı. “Of!” diye inlediğimde onu itekledim. Sırıttığında, “Hangi acını saklamak için yine böyle davranıyorsun, Koza?” dedim sinirle.

“Acı mı?” dedi ellerini ceplerine sokarak. “Sikmişim acısını. Ben acı çekmem.” Bartu umursamaz bir ifadeyle başını salladığında, benim içime düşen kötü düşünce, Koza’nın gözlerinde gördüğüm o değişimdi. İlk tanıdığım o adama dönüşmüştü sanki. Acıdan gözü kararan, nereye gideceğini bilmeyen ve sevgiyi bile tatmayan.

Kendimi tutamayıp, “Koza,” dedim. “İyi misin sen?”

Soruma cevap vermeden, “Ben de bir şey sorabilir miyim sana, Minik?” dedi merakla.

Pişman olacağımı bilsem bile, “Evet,” dedim.

“Hazır bu hayatta en nefret ettiklerimden birinin konusu geçmişken,” dedi ve uzakta, Yankı’nın hemen yanında duran Lâl’i gösterdi. Yüzü gülüyordu, Yankı’ya bakıp bir şeyler anlatıyordu ve Yankı da aynı işaret diliyle ona karşılık veriyordu.

Bu işaret dilini bilmiyordum çünkü öğretmemişlerdi.

“Bir gün Sonuncu, ikinizin arasında karar vermek zorunda kalırsa sence kimi seçer?” Bu sorusu beni sabah aralarında geçen konuşmaya ittiğinde, kaşlarım çatıldı ve yutkundum.

“Ne saçma bir soru,” dedi Bartu diğer taraftan. “Adam Helinsiz yaşayamayacağını söylüyor, neyi deniyorsun şu an, yavşak?”

“Sen hâlâ biraz da olsa aptalsın, koca adam,” dedi Koza gözlerini devirerek. Yeniden bana döndü. “Söylesene, kimi seçer?”

"Neden yeniden canımı yakmaya çalışan o adama dönüştün?" diye sordum kısık sesle. "Neden böyle bir soru soruyorsun? Aklından geçen ne?"

"Cevap ver, Minik," dedi direterek. "Tek bir cevap. Kimi seçer?"

"Ben kimi seçerim Koza?" dedim aynı şekilde canını yakmaya çalışarak. "Seni mi, Yankı'yı mı?"

"Daha önce bunun yanıtını aldım, Sadık Orhan sana tercih hakkı sunduğunda," dedi Koza. "İkimizden de vazgeçmedin, kendini feda ettin."

"Diyelim ki kendimi feda edemeyecek durumdayım," dedim. "Kimi seçerim Koza?"

Bartu diğer taraftan, "*Aşktan vazgeçebilirim ama kardeşimden asla,*" diye fısıldadı.

"Ne?" dedim anlamayıp.

"Işık tekmede oyun oynadığımızda sana bu soruyu sormuştu ve bu cevabı vermiştin." Bartu kafası karışmış şekilde bana baktı, sonra Koza'ya döndü ve ensesinden tutup kendisine çekti. "Kanağını kırdığının götü, nasıl sorular lan bunlar? Beynim sikildi."

Koza, Bartu'nun elinden kurtulup, "Demek öyle bir yanıt verdin," dedi böbürlenerek. "Demek beni seçersin."

"Kapa çeneni, Koza. Kardeşlik, kan bağıyla olmaz."

Koza güldü. "Soruma hâlâ cevap vermedin, Minik."

Öfkeyle nefesimi verip, "Aklından ne geçiyorsa onlardan vazgeç," dedim dişlerimi sıkarak. "Ve Lâl'den uzak dur. Onu kendi haline bırak, sevmiyorsan sevme ama artık o boktan intikam oyunlarıyla insanları mahvetmeye çalışma. Hiç mi ders çıkarmıyorsun, aptal herif? Kaybettiklerin yetmedi mi?"

Bir an bile düşünmeden, "Her şeyi kaybettim," dedi, ardından bir kez daha damarına bastı. "Hâlâ cevap vermedin."

"Helin!" Ferda'nın sesiyle beraber başım merdivenlere döndüğünde, örgülü saçlarıyla bana doğru koştuğunu gördüm. Koza'yı omzundan iteklemeden önce Bartu'nun, "Lâl'e karşı nefretinden vazgeç," dediğini duydum. "Her şey bir yana, karşında beni bulursun."

"Her şeyin ama her şeyin sorumlusu o," dedi Koza ama devamını dinlemeden omzuna çarpıp Ferda'ya koştum ve önünde eğilip ona sarıldım. Arkasından yurttaki diğer çocuklar geldiğinde onlara da sarıldım.

Hepsi bana bir şeyler anlatırken en sessiz duran ve bana sarılmaya devam eden kişi Ferda'ydı. Başını omzuma yaslariken, eliyle saçlarıma dokunuyordu.

"Benim prenseslerim ve prenslerim," dedi Bartu, arkamdan diğer çocuklara ilerleyip Ferda'yla ikimizi baş başa bırakarak.

Koza omzunu duvara yaslamış bize bakarken bütün çocukların en soğuk buldukları kişinin o olduğunu biliyordum. "Nasılsın?" dedim Ferda'yı omuzlarından tutup geriye çekerek.

Canımı yakarak, "Nadir nerede?" diye sordu. "Çok özlüyorum, Helin. Hiç mi gelmeyecek?"

Yutkunduğumda arkamda adım seslerini işittim ve başımı çevirdiğimde Yankı'yı gördüm. Koza'nın karşısındaki duvara omzunu yasladı ve aynı şekilde bakmaya başladı. Ferda'nın gözleri ikisine kaydığında başını iki yana salladı ve bir kez daha bana sarıldı.

"O çok uzakta artık Ferda," dedim acımı belli etmeyerek. "Ama böyle olmanı istemezdi."

"Diğer çocuklar beni anlamıyor, o anlıyordu," dediğinde sesi titriyordu, ağlayacaktı. "Onu abim gibi görüyordum, bunu ona söylediğimde üzülüyordu. Gidecek diye mi üzülüyordu?"

"Belki de," dedim diğer ihtimal kalbimi yumuşatıp acıtırken. "Ama bir yerlerden izliyor ve seni böyle gördüğünde üzülüyor."

Yankı da dayanamayıp dizlerinin üzerine çöktü. "Bir günlüğün var, Ferda," dedi. "Nadir'i yaz o günlüğe, o okuyacakmış gibi düşün."

"Aynı şey değil," dedi Ferda omzunu silkerek; kollarımın arasından çekildi ve öfkeyle Yankı'ya baktı. "Onun bir kahraman olduğunu söyledin ama o öldü ve hiçbir masalda kahramanlar ölmez."

Koşarak yeniden merdivenlere dönüp basamakları çıkmaya başladı; arkasından gitmek için ilerledim ama Yankı kolumdan tutup beni çekti. "Şu an ne dersek diyelim, dinlemeyecek."

"Çünkü kızı kandırıyorsunuz," dedi Koza doğrularak. "Hiçbir çocuk masallarla ve yalanlarla büyümemeli. Ona gerçeği söylerseniz daha çabuk kabullenir, kendimden biliyorum."

"O yüzden böylesin işte," dedim çıkışarak.

"Ah, kalbim kırıldı," dedi gözlerini devirip. "Ne ağır laftı."

Dişlerimi sıkığımda onun yüzüne sert bir yumruk geçirmek istedim. Yankı'ya dönüp, "Işık nerede, biliyor musun?" diye sordum.

Koza'nın başını çevirdiğini gördüğümde onun bildiğini anladım ama Yankı'dan yanıt bekledim. "Bilmiyorum," dedi. "Işık bu aralar çok fazla..." uygun kelimeyi bulmaya çalıştı, "değişti. Bir şeyler var ama ne olduğunu anlamıyorum."

Gidecek, diyemedim. Hiçbir şey söylemeden yüzüne baktığımda içimden geçenleri hemen anlamış olmalı ki o sarılma ihtiyacıyla kollarını vücuduma sardı ve alnımdan öptü.

Koza kuser gibi ses çıkardığında Bartu'nun adımı haykırdığını işittim ve başımı eğip baktığımda, "Kardeşim," diye sesleniyordu ve çocuklara dövüşmeyi öğretiyordu. "Helin, canım kardeşim!" dedi sanki Koza'nın damarına basmak ister gibi. "Gel de nasıl kendini koruyabilirsin, sana da göstereyim!"

Koza'nın kaşları çatıldığında, Yankı buna güldü ve gözleriyle işaret etti.

Keyifle, "Abim!" diye seslendim. "Canım abim! Geliyorum, bekle!"

Kızgın gözleri bana döndüğünde Yankı'nın kollarından çıktım ve Bartu'ya doğru ilerledim.

Arkamızdan Koza ve Yankı gelirken, Yankı'nın içinde masallar ve Helin geçen bir cümle kurduğunu duydum.

Her ne dediyse başımı çevirip onlara baktığımda Koza'nın kaşları havada, "Bunu yapmaz," dediğini anladım. Göz göze geldiğimizde ise direkt ifadesini değiştirdi.

"Selamlar!" dedim Bartu'nun yanına giderek. Karşısındaki hemen hemen on iki-on üç yaşındaki erkek çocuğuna kendini korumayı öğretiyordu ve dizlerinin üzerine çökmüş, yumruk attırıyordu. "Çocuklar, kendinize seçtiğiniz öğretmen çok kötü. Ben daha iyiyim, gelin size ben öğreteyim bunu."

"Işık!" diye seslendi Mutlu ve dizlerine sarılmış vaziyette oturduğu yerden kalktı ve ona doğru koştu. Işık'ın da pantolonunun paçalarındaki çamurlar, Koza'yla az önce beraber olduklarını gösteriyordu, saçları da nemliydi.

Işık da Mutlu'ya sarıldı ve Koza'ya bakmadan bizim olduğumuz tarafa yürümeye başladı.

Bartu çöktüğü yerden kalkıp, "Sen misin benden iyi?" diye sordu.

"Evet," dedim göğsümü kabartarak. "Seni daha önce yendiğimi hatırlatırım."

"Hayır, dostum," dedi Işık, az önce Mutlu'nun oturduğu yere oturup ellerini birbirine çarparak. "İki-iki olmuştu ve yarım bırakmıştık. Üç olan kazanacaktı. Elimde videosu bile var."

"Hadi benim koca öküzüm!" dedi Mutlu ellerini çarparak. Işık gelince kendini daha iyi hissetmişti. "İki yüz kâğıt sana basıyorum!"

"İki hak vermiştim, doğru ya," dedi Bartu beni küçümseyerek. Ardından Mutlu'ya baktı. "Beş yüz kâğıt yap onu kıvırcık, serçe parmağımla yenerim bu bücürü."

"Üç yüz kâğıt Helin'e basıyorum," dedi Işık. "Teknikleri çok iyi ve Bartu gibi fevri değil."

Lâl ellerini kaldırıp Bartu'yu tuttuğunu gösterdi; beş yüz kâğıt Bartu'ya bastı.

Koza ve Yankı birbirine baktığında, Yankı, "Beş bin basıyorum Helin'e," dedi rahat bir sesle.

"Helin dövüşemese bile yine döner Helin'i tutardın yalakalığından, Sonuncu," dedi Koza gözlerini devirip.

"Sana ne lan!" dedi Yankı. "O her şeyin en iyisini yapıyorsa benim suçum mu?"

"Ne büyüğü bu?" dedi Mutlu arka taraftan bana doğru. "Hangi *Dabbe* filminden aldın kızım bu büyüğü? Kör oldu bu."

"Ne alakası var lan?" dedi Yankı. "Sadece gerçekçiyim."

"Gerçekçiye bak," dedi Mutlu gözlerini devirip. "Geçen gün Helin hamilesin dedi şakayla ve eliyle karnını yokladı."

Gülmeye başladığımda diğerleri de bana katıldı. "Şakaydı o," dedi Yankı, tek gülmeyen kişi olarak.

"Döktürme arama motorundaki romantik komedi filmi geçmişini," diye devam etti Mutlu.

"İğrenç, amına koyayım, izlerken o kadar sıkılıyorum ki," dedi Yankı yüzünü buruşturarak fakat göz göze geldiğimizde gülümsedi. "Çok güzel filmler de var tabii, bir ara yine sinemaya gidelim mi?"

"Hamburger patates de yiyecek misin liseliler gibi ya?" dedi Koza alayla.

Ciddiyetle, "Evet," dedik. Koza sorguladı, ardından gözlerini kocaman açtı ve eliyle alnına vurdu.

Evlilik teklifinden hiçbirinin haberi yoktu ve bunu Yankı ile benim sessiz bir anlaşmayla ertelediğimiz farkındaydım...

"Al işte," dedi Mutlu ve Yankı'ya yaklaşıp tıpkı *Dabbe* filmlerindeki gibi bir şeyler söylemeye başladı. "Çık içinden," dedi Yankı'ya doğru. "Terk et bu adamı, Macukacacuka."

"Macukacacuka ne?" dedi Işık gülererek.

"Hep öyle oluyor içine girenlerin adları," dedi. "Hatırlayamadım şimdi. İlla ki vardır bir tanışıklığı."

"Kardeşim, yeri mi şu an bu korku filmi muhabbetinin?" diyen Bartu kaşlarını çatmıştı, sonra çocukları gösterdi. "Yani çocukları dert ettim yoksa biliyorsunuz, ben korkmam."

Hepimiz inanmasak da ona başımızı salladık ve Mutlu olduğu yerde zıplayıp, "Sinemada şu an harika bir korku filmi var," dedi. "Ve hep beraber hiç sinemaya gitmedik. Bu akşam gidelim mi?"

Herkesten önce Bartu ve Koza, "Hayır," dediğinde gözlerim kocaman açıldı.

"Sen de mi korkuyorsun?" dedim Koza'ya gülererek. "Sen? Korku filmlerinden?" Elimin tersini alnıma koydum. "Bayılacağım şimdi."

"Evet, korkuyor," dedi Işık kendini tutamayıp. "Hatta tuvalete gitmeye bile korkacak kadar."

"Helinski, yer aç," dedi Mutlu. "Ben de yanına gelip bayılacağım."

"Gözünü kırpmadan üç adamı," Yankı çocuklara baktı ve fısıldadı, "öldürürsün ama korku filmlerinden korkuyorsun. Uçağa binersin, yükseklik korkusundan elimi tutarsın. Süt içersin, keyiflenirsin. Ne türsün kardeşim sen?"

Yankı Koza'ya her kardeşim dediğinde kalbimin sıcacık olması çok tuhaftı.

"Gözümle gördüğümü öldürürüm ulan," diye fısıldadı Koza da. "Ama gözümle göremediğimi öldüremem, değil mi beynini becerdiğim herif. Ayrıca yükseklerden sert düşersin ve süt..." Kaşlarını çatı. "Sana ne lan benim sütümden? Sağlıklı besleniyorum belki ben."

"Hayatımda gördüğüm en kötü adam görünümlü pamuk berif," dedi Mutlu gözlerini kırıştırarak. "Bi ısındım sana şu an."

"Yılışma," dedi Koza gözlerini devirip.

Aklıma gelen fikirle, "Madem gözünle gördüğünden korkuyorsun korku evleri de ürpertmez o zaman seni," dedim Koza'ya sınırarak.

"Ne alakası var şu an?" dedi Koza, sonra Bartu'ya döndü. "Niye bizi oynuyorsunuz şu an? Şu herif korkağın önde gideni."

"Ben mi?" dedi Bartu kaşlarını kaldırıp. "Ben?" Başını iki yana salladı. "Kazanırsam korku filmine gidiyoruz."

"Kazanırsam korku evine gidiyoruz," dedim ben de.

Koza hangisinin daha kötü olacağını düşünürken bir anda Yankı'ya döndü. "Romantik komedi filmleri aslında güzel ya," dedi ve hepimiz kahkaha attık. Tek gülmeyen kişi Koza'ydı.

Birkaç dakika sonra Bartu beni karşısına aldı ve meydan okuyarak parmaklarını birleştirdi. "Merak etme," dedi boynunu çıltatırken. "Biryandan da sana kendini korumayı öğreteceğim."

Dümdüz dururken, "Çok komiksin Bartu," dedim. "Ve beni çok hafife alıyorsun."

Mutlu hakem imajıyla ortamıza geçip elini havaya kaldırdı ve üçten geriye sayarken Yankı, Koza'ya dönüp, "Sen kimi tutuyorsun?" diye sordu.

"Eğittiğimi," dedi gururla. "Helin'e on bin basıyorum."

"Parayı nereden buldun bu devirde?" dedi Mutlu saymasını yarıda keserek. "Yakında kardeşimi çulsuza vermem de diyecek misin?"

Kardeş şakasını Mutlu'nun da yapması tuhafıma giderken Koza normal karşılardı. "Bunu bir gün benden Helin'i isterse düşünüyoruz," dedi, ardından yüzünü buruşturdu. "Şakası bile çok kötüydü." Yankı'yla ikimiz ciddiyetle birbirimize baktık ve sabah aramızda olan konuşma zihnimizde döndü.

"Helin'i benden isteyecek, Yankı," dedi Bartu. "Geri bas Kelebek."

Işık diğer taraftan, "İstemek ne demek ya?" dedi. "Hangi devirdeyiz? Helin bir birey, kiminle olmak isterse onunla olur, geri kafalılar."

"Bu konularda aile babasıyım, dostum," dedi bana bakıp Bartu. "Ve benden isteneceksin."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Koza.

"Tamam, senden de ister," dedi Mutlu dudaklarını bükerek. "Üzül-dün mü?"

"İsteme falan filan olmayacak," dedi kaşlarını çatıp. "Kapatın şu konuyu çünkü komik değil."

Bartu Koza'nın ağzını taklit ettikten sonra bana göz kırptı. Işık'la hayal kurarken, bir gün çocuğum olursa erkeklerin hem amca hem dayı, kızların da hem teyze hem hala olacakları aklıma gelmişti. Güzel bir hayaldi ve imkânsız değildi; imkânsız olmamalıydı. Öyle bir yürekten

istedim ki o an bunu, belki de şu an mutluyuz diyeydi ama inanmak istedim.

“İki!” dedi Mutlu. “Ve bir! Başla!”

“Koza,” dedim Bartu’ya hamle yapmadan önce. “Bu arada, seni de yenerim.”

“Ooo,” dedi Yankı ve Mutlu, alkışladılar. Gülerek Bartu’nun üzerine atıldığında geriye çekilip arkama geçti, tam beni kavrayacağı sırada eğilip kollarından kurtuldum ve bacağına vurdum. Sarsılırken, göğsünden itekledim fakat tam yere düşecekken dengesini sağladı ve boynunu bir kez daha cıtlattı.

“Ne oldu brocuğum?” dedim keyifle. “Yollar otoyol diyorduk en son.”

“Biz o otoyolu kendimiz yaptık, bro,” dedi ve hiç ummadığım anda ensemden tutup beni çevirdiğinde sırtım göğüs kafesine çarptı. Diğer elinde bıçak varmış gibi boynuma yaklaştırdığında dirseğimle karın boşluğuna vurdum ve öksürürken ondan kaçtım.

“O otoyolu ışıklandıran da bizdik, kardo,” dedim. “Biz olmasaydık sen o otoyolu kullanamazdın.”

“Ay, bu ne böyle?” dedi Işık gözlerini açarak. “Ay, ne oluyor ya, ne oluyor? Helin, sen kimsin?”

Koza diğer taraftan gözleriyle işaret verirken, Yankı da elleriyle beni yönlendiriyordu. Lâl heyecanla Bartu’ya bakıyor, Mutlu keyifle gülüyordu. Çocuklar ise köşede alkışlıyordu.

Eğer hayatım bir film olsaydı bu sahneyi defalarca geriye alıp izlerdim, diye düşündüm çünkü umut vardı, sevgi vardı, inanç vardı, aile vardı.

Karanlık şimdi çok uzakta görünüyordu.

Lâl içimi okumuş gibi boynundaki makinesini kaldırdı ve büyük ihtimalle video çekmeye başladı.

Bu bir anıydı; geriye sarıp izleyeceğim, bazen yavaşlatacağım ve bazen de yüzlerini durdurup o içten gülümsemelerini göreceğim.

Seneler sonra onlarla izlemek istedim, onlarsız değil. Tek bir kişi eksik değil, hepsiyle. Hep beraber.

Gülümserken Bartu bana hamle yaptı fakat kahkaha atıp hızlıca arkasına geçtim, kendisini kurtarmasına izin vermeden dizinin arkasına vurdum, yere çöktüğünde elim boynuna gitti ve bastırarak geriye itekledim. Acıyla inleyip sırtüstü yere düştüğünde zaman kaybetmeden

üzerine çıktım ve elimde bir silah varmış gibi alnına dayayıp parmağımı hareket ettirdim. "Çok basittin, dostum," dedim. "Ve öldün."

"Aklım dağıldı!" dedi Bartu yere vururken. "Lanet olsun! Aklıma başka bir şey gelmişti!"

"Savaşırken aklın..." dedim ve Koza devam ettirdi.

"Daima düşmanın gibi düşünsün yoksa kendi benliğini kaybedersin," diye tamamladı. Ekip'ten öğrenmişim yani Koza'dan.

Yankı ıslık çalıp alkışladı ve yerde öfkeyle tepinen Bartu'nun üzerinden kucaklayarak kaldırıp sarıldı, ardından Işık da zıplayarak yanıma geldi ve o da sarıldı.

Mutlu yere çöktüğünde, Bartu'ya doğru, "Kalıbına tüküreyim senin," dedi. "Gitti iki yüz kâğıt." Lâl ise elini uzatıp Bartu'yu yerden kaldırmak istedi.

Işık ve Yankı bana sarılırken, çocuklar da alkışlıyordu.

Koza, bana doğru geldi ve elini kaldırıp çarpmamı bekledi. Karşılık verdiğimde eliyle saçlarımı karıştırdı. "Kimin öğrencisi," dedi keyifle.

Askeri demedi, öğrencisi dedi. Bunun bile içimi ısıtması bu kadar kolayken neden bana bunu yapmıyordu? Ona kalbim yumuşamak için hazır bekliyordu.

"Seni de yenerim," dedim üstün bir sesle. "Hem de hiç zorlanmadan."

"Yener benim kızım," dedi Yankı destek çıkarak.

"Seni de yenerim," dedim aynı şekilde.

"Yenemez..." Kaşlarımı kaldırdım ve cümlesi yarıda kesildi. "Yenersin tabii," diye düzeltri.

"Yinir benim kızım," dedi Koza taklit ederek. "Yalaka, göt herif."

Gülmeye başladığımda Yankı kendisine söylenen laftan sonra güldüğümü anladı ve beni kucaklayıp havaya kaldırdı, ardından Işık da ona destek verdi. "Düşeceğim!" diye bağırdım fakat bizi izleyen çocuklar da kahkaha atıyordu, ben de onlara katılıyordum.

Diğer Sokak Nöbetçileri de Yankı'ya katıldığında kahkaham yetiştirme yurdunun içini dolduruyordu, ben kahkaha attıkça onlar da gü-lüyordu.

Tekrar ettim içimden. *Hayatım bir film olsaydı bu sahnede kalırdım; ne ileri giderdim ne geri.*

Çünkü biliyordum, filmin ilerisinde kötülükler bekliyordu ve ben, mutluluklara aç bir kadın hatta bir çocuktum.

MASALLAR

Helin Aktan'ın güncesinden...

08.04.2020

Bugün bir anne, bir çocuğa sarılmadı ama bugün bir anne, bir çocuğu dizlerine yatırdı ve ona sonu mutsuz biten bir masal anlattı, mutlu kılacağına inanarak.

Bugün bir çocuk, annesi için değil ama kardeşi için duvarlarını kırdı fakat en kalın duvar kırmızı ışıkların ardına gizlendi.

Bugün Koza'yla tanıştım.

Hem en çocuk ve masum tarafıyla.

Hem de bütün kırmızı ışıkların ardına sakladığı en gerçek yüzleriyle.

"Altıncı Sokak Nöbetçisi, Helin S. Aktan"

Koza'nın güncesinden...

08.04.2020

Günlüğümün ilk sayfasını sana ayırdım ve bu da günlüğümün son sayfası, sevgili kardeşim, yine sen varsın.

Bugün bütün yüzlerimle beni gördün, hiç görmemen gerekenlere rağmen.

Ben Koza. Bir gün belki günlüğümün ilk sayfasını okuyamayacaksın, bunu hiç istemeyeceğim ama sana bu son sayfayı bir şekilde okutacağım çünkü ben de çocuktum, hiç büyümedim.

Büyümek istemedim. İstemiyorum. Şu an bile.

Tıpkı bana okuduğun o masaldaki karakter gibi. Belki beni hiçbir zaman Peter Pan'in olarak kabul etmeyeceksin ama ben senin için her zaman Peter Pan olacağım.

Beni hatırlayacaksan bu son sayfayla hatırla, ilk sayfayla değil. Çünkü ilk sayfayı yazan, bir çocuk bile olamamıştı.

"Poyraz Aktan"

"Birinci Sokak Nöbetçisi, Koza"

Karanlıktayken bir anda aydınlığa çıktığımı ve yeniden karanlığa döndüğümü söylemişti, Işık. Bu şekilde hiçbir şeyin düzelmeyeceğini hatta beni kötü erkileyeceğini. O an bu söylediklerini mantıklı bir şekilde düşünememiştım ama şu an bu söylediklerine verebileceğim bir yanıtlım vardı.

Ben artık karanlıktan korkmuyorum ki o karanlığa dönmekten korkayım. Işık, diyememiştım ama şu an bu düşünce bile yüzümün gülümsemesine neden oluyordu.

Benim korkularım da hiçbir zaman karanlık olmamıştı. Kırmızı ışıklar kâbusumdu, asla aşmam sanıyordum ama aşmıştım. Şimdi dünyanın en zifiri karanlığında bile gülümseyecek bir neden bulacağımı ve ışığa ulaşabilmek için aylarca yürüyeceğimi biliyordum.

Çünkü bir kez umudu tatmış, o duyguyu kalbimde hissetmiş, kırmızı ışıklardan korunmayı öğrenmiştim.

Helin Aktan bile kırmızı ışık korkusunu yendi, cümlesi literatürde onaylanmalıydı. Her umutsuzluk ve korku hisseden kişinin kalbinde bir çiçek açtırmalıydı çünkü bu o böyle bir acıydı ki ölen çocukluğumu bile canlandırmıştı. Bundan daha büyük bir umut olamazdı.

Hatta öyle bir umuttu ki bu, en karanlık yolun ortasında elime bir kırmızı ışık verseler ve yolumu sadece bu şekilde aydınlatacağımı söyleseler karşı gelmez, kabul ederdim, içimde de hiçbir korku tohumu yeşermezdi.

İnsan umutsuzlukla yaşarken umuda ihtiyacı olduğunu bilmiyordu ama bir kez umut kalbine uğradığında bir daha geriye dönüp bakamıyordu.

Benim kalbimde bir *umut* vardı, hem duygusuyla hem kişi olarak. Hiç kimsenin içimdeki bu umudu almasına izin vermeyecektim çünkü bir kez tatmıştım o hissi.

Elbet karanlıklar olacaktı, çamurlar ve dikenler; güneş açmayacaktı, gün doğmadığı zamanlara uyanacaktık ama ben biliyordum, her zaman başka bir yol da vardı. Hep olmuştu, en ummadığım anlarda bile.

Umutları, sadece öldürülen umutlar öldürürdü. Benim ölü bir umudum yoktu, öldürdüğüm de.

Yankı beni kucağından indirdiğinde hepsinin yüzündeki o sevgi dolu ifadeye baktım, gözlerindeki neşeye ve anlık uğrayan o umursamazlık hissine. Aslında nasıl da kendi benliklerinde yaşama tutkulu ve birbirlerine bağlı bir aileydi.

Belki birkaç saat önce birbirlerine bıçak çekmiş bile olabilirlerdi ama şu an, bir bıçak bize çekilse herkesin birbirinin önüne atılacağına inanıyordum.

Yeniden gözlerim Yankı'ya döndüğünde turkuaz gözlerindeki o hayata bağlılığını saatler sonra yeniden gördüm. Bana karşı bağlılığı da olabilirdi ama mutluydu, her şeyiyle ve ihtiyacı olan bu andı. Diğerleri gibi.

Kendimi bir an bile tutmadan boynuna atladım ve bacaklarım havalandığında bir kez daha ona sarıldım. Belimden tutup beni kaldırdığında birkaç kez kendi etrafında döndü, yüzüme vuran rüzgârla saçlarım önüme geldi ama ona rağmen Koza'nın çatık kaşları ardındaki o sevgiyi gördüm.

Mutluysam o da mutludur, diye düşündüm. Beni bunu düşünmeye iten, aldığı derin bir nefes miydi yoksa dudaklarındaki silik tebessüm müydü, bilmiyordum ama o an kendime de bir şeyi itiraf ettim: Ne olursa olsun, onu anlıyordum. Her şeye rağmen.

Yeri yumruklayan Bartu'nun yanına ilerleyen Lâl'in onu kaldırışına şahit oldum; Bartu elini uzatıp tuttu ama yüzündeki kaybedişin verdiği hırs silinmemişti. Lâl gülerek kolunu sıvazladı ve alnındaki saçları düzeltti.

Bartu büyümüştü.

Oruz iki yaşındaki bir adam için kurulmaması gereken bir cümleydi; bizi tanımayan insanların önünde bu cümleyi kursaydık bize gülerdi ama Bartu büyümüştü ve kendine değer vermeye başlamıştı.

Öfkesini yenmişti, yumruklarını artık olur olmaz hiçbir yere indirmiyordu; kardeşlerinin kalbini kırmıyor ve sessiz kalmayı başarıyordu.

Aşkınin içinde mantığını bulmaya başlamıştı, kendine değer vermekten geliyordu bu da elbette. Sorguluyordu, görüyordu ve artık duyuyordu. Ona kızamıyordum ama her zaman içimden de tekrar ettiğim gibi, *Bartu mutlu olsun, yeterdi*. Lâl'le ya da Lâl olmadan.

O benim, sırtımı hiçbir zaman dönmeye kıyamayacağım yegâne kardeşimdi.

Bartu'nun gözleri Lâl'in yüzüne kayduğunda o masum, çocuksu aşkı bir kez daha gördüm. Derinlerde yatan çocukluğu ise ölmemişti, hâlâ orada duruyordu. Belki bir gün yeniden öfkelenirdi, yine yumrukları duvarlara inerdi ve yine tekmelerini sallardı ama kimse ona kızmazdı çünkü Sokak Nöbetçileri de artık büyümüştü.

Işık'ın ıslık çalarak beni alkışlamaya devam ettiğini gördüm, Mutlu hırçın bir ifadeyle Bartu'ya bakıyordu. İddiayı kaybettiği için mutsuzdu ama kazandığım için benimle gurur duyduğunu biliyordum. Her zaman tanıdığım Mutlu gibiydi. Belki de birkaç saat sonra yeniden gözleri bir noktaya dalacak, nefes almakta zorlanacak ve sadece Işık'ı yanında isteyecekti ama buradaydı, bizimleydi. İlk tanıdığım da bana seksi diyen ve yüzümdeki gülümsemeyi hiç eksiltmeyen o haliyle buradaydı.

Işık da öyle. Koza'ya olan o nefreti ve kabullendiğim sevgisiyle yanı-mızdaydı. Şu an unutmuştu, belki de unutmak istemişti ama gözlerindeki o perde kalkmıştı. Öyle ki Koza'nın ona olan kaçamak bakışlarından bile habersizce, "Kadın gücü!" diye bağırarak zıplıyordu.

Geçmişinde neler yaşadığını tam olarak bilmiyordum ama onun da kalbini birkaç saat önce kırdığımı farkındaydım. Güçlü gibi davrandığını söylemek, onu güçsüz kılmazdı. Asıl sormam gereken, neden böyle davrandığıydı ama bunu yapmak yerine içimdeki mutluluğu aldığı için öfkelenmişim.

Fark ettiğim bir diğer detay daha vardı: Ben de büyümüştüm. Her şeyimle.

Eskiden kendi içimde kırıldığım ve aşamadığım duvarlar şimdi benim kendim yıkacağım ve kırılanları kendim onaracağım bir ruha dönüşmüştü.

Çocuktum ve buradaydım. Büyümüştüm ve hâlâ buradaydım.

Çocuklardı ve buradalardı. Büyümüşlerdi ve hâlâ buradalardı.

Asıl acı veren ve her şeyin kökünde olan tohum da bizim geçmişimiz değil miydi? "*Normal büyümedik ki normal tepkiler verelim,*" demişti Yankı. Bizim özetimiz buydu.

Belki de bu hislerimin hepsi son bulacaktı, belki de bu düşündüklerimde haksızdım, belki de hiç büyümemişlerdi ve büyümemiştim ama önemli olan şu andı.

Umut vardı.

Yankı beni indirdiğinde ayaklarım yeri buldu ve zıplayarak yeniden boynuna sarıldım. İçimdeki sevinç, Bartu'ya karşı kazancımın bir sonucu değildi, sevgi ve umuttu.

"Altı üstü Bartu," dedi Işık dilini uzatarak. "Bu kadar sevinmene gerek yok kardeşim. Bu koca herif zaten gıdıklanıyor, karnına dokundun mu bayılıp kayılıyor."

Bartu, kaşlarını çatarak Işık'a döndü, ardından bana baktı. "Dans da edecek misin lan?" dedi öfkeyle. "Altı üstü bilerek kaybettik."

"Aynen, turşu," dedi Mutlu gözlerini devirerek. "En son götün yerde izini bırakmış ağlıyordun, hâlâ şov peşindesin."

"Mutlu, seni salata yaparım," dedi Bartu hırsla. "Ne kaybettiysen vereyim de sus."

"Kimden çalarak?" dedi Mutlu.

"Senden," dediğinde gülmeye başladım. "Şu yastık kılıfına sakladığın paralardan vazgeç, babaanne misin lan sen?"

Mutlu'nun gözleri kocaman açıldı ve üzerine yürüyüp yumruğunu karnına geçirdi. "Ben de diyorum, dolarlarım nereye kayboluyor?"

"Abin kumar işine girdi," dedi Bartu sırtarak. "Enayi parasıyla."

"Osman amcayla pişti oynadıktan sonra girdiğim ruh hali," dedi Işık gözlerini devirerek. "Bartu, senin matematiğin kötü ki. Ayrıca Mutlu'nun parasını çalman hiç etik değil, lütfen biraz daha saygılı olabilir misin?" Işık'ın bu kibar konuşması karşısında hepimiz kaşlarımızı kaldırdık. O da bakışlarımızdan anlamış olacak ki gözlerini kapatıp açtı. "Artık böyleyim, arkadaşlarım. Kibar olmaya karar verdim, bana her şey yakışıyor ama bu daha ayrı yakışır."

"Şu diksiyona, şu konuşmaya, şu ses tonuna bakar mısınız?" dedi Koza dayanamayıp. "Malvarlığımı önüne seresim geliyor."

Mutlu yüzünü buruşturdu. "Senin malvarlığın mı var?"

Koza duraksadı, ardından çenesini kaldırdı. "Var tabii. Siz benim zengin olduğumu bilmiyor musunuz?"

Hepimiz güldük, Yankı dışında. Konuşmaya devam ettik ama Yankı ciddiyle bakmayı sürdürdü, ardından sustuk. "Doğru bu arada," dedi en sonunda. "Koza'nın dört evi var, bir garaj dolusu arabası ve yatırımları. Geçenlerde bir bina satın aldı." Yankı sırttı. "Parayı nasıl kazandığını sormayın, her seferinde farklı bir yalan uyduruyor."

Mutlu'nun gözleri açılırken, "Tam bir gevşek olduğum için zenginliğe tav oldum şu an," dedi. "Grey'im yanımdaymış da haberim yokmuş; hırsız Grey'e yanlıyormuşum. Siktir et aşkı; paraların üzerinde uyuyayım yeter."

Bartu yine kışkırdı. "Nereden buldun lan o kadar parayı? Uçağın da var mı?"

Koza hızlıca bir yalan üretti. "Uçak üretim fabrikam var." Benim dışımda herkes güldü ama ben şaşkınlıkla yüzüne baktım, bakışlarımız kesiştiğinde göz kırptı. "Seni çulsuza vermem, derken ne demek istediğimi anladın mı şimdi?"

"Uçak üretim fabrikası," dedi Işık ağız ucuyla. "Ama hâlâ kusarsa uçağın düşeceğine inanıyor." Bunu söylediğine sonradan pişman olsa da Koza'nın sırtıması genişledi.

"Bir kez daha binelim uçağa, Nil," dedi ışığı görünce koşan bir böcek gibi. "Beni korkutan hiçbir şey olmayacağına eminim, sen elimi tutarsan."

Bartu parmaklarını burun kemerine bastırduğunda, "Bu herif nasıl her seferinde bu kadar hazır bir şekilde yavaşlık yapabiliyor?" dedi. "Ayrıca biz çulsuz değiliz; Yankı'nın babası öldüğü an Yankı senden daha zengin çünkü hâlâ kimlikte onun üzerine kayıtlı."

"Rotam yeniden oluşturuluyor," dedi Mutlu gülerek. "Bir zengini bırakmamın tek nedeni, ondan daha zengin birini bulmam."

Bartu'nun bu söylediği hepimizi sanki gerçeklerin içine yönlendirdi ve birkaç saniye sessiz kaldık. Yankı'nın bakışları uzaklara daldığında öyle bir durumda babasının malvarlığını kullanmak istemeyeceğine adım kadar emindim.

Konuyu hızlıca değiştirip Koza'ya, "Sahiden," dedim. "Nasıl bu kadar zenginsin?"

"Petrol ofisim var," dedi bu kez de. "Her şehirde."

"Az önce uçak fabrikam vardı," dedi Mutlu.

"Bir kez daha sorarsanız pavyonum olabilir," diye karşı çıktı.

Güldüğümde kolumu Yankı'nın beline sardım ve başımı göğüs kafesine yasladım. Dudakları saçlarıma kapanıp derin bir nefes aldığı anda, kolları beni sıkıca sardı. Birkaç kez öptü, ardından başımı kaldırdığımda alnımdan öptü. "Seni," dedi kısık sesle. "Önüme bindirmeyi özledim."

Vücudum yılan gibi kıvrıldığında, "Hımm," dedim sıcak bir sesle. "Bu bir davet mi?"

Yankı'nın ilk önce kaşları havalandı, dudaklarını birbirine bastırdı ve gülmek için kendini durdurdu. Birkaç saniyenin sonunda kulağıma eğilip, "Bebeğim," dedi. "Bisikletten bahsediyordum. Sen ne anladın?"

Anlık utanç vücuduma uğradığında gözlerim açıldı ve yutkundum ama Yankı gülmeye başladığında beni kendine daha çok çekti, gülerek

yanaklarımı öptü, ardından burnumun ucunu ve alnımı. "Ya," dedim gıcıkide kızardığımı anladığımda. "Çok fena rezil oldum."

"Sana," dedi Yankı gülmeye devam ederek. "Ölüyorum."

Koza boğazını öksürerek temizlediğinde bakışlarımız ona döndü ve kaşlarını çatarak bize baktığını gördüm. "Neyse," dedi dikkatimizi dağıtarak. "Güldük, eğlendik, oynadık, zıpladık, para kazandık; ben reklam şirketimin başına dönüyorum. Kendinize iyi bakın. Helin hadi."

"Helin hadi, ne alaka lan?" dedi Yankı. "Araya nasıl sıkıştırdın onu?"

"Helin," dedi Koza duymazlıktan gelerek. "Gelmeni emrediyorum."

"Ne olarak, pardon?" dedim.

"Abin olarak," dedi hiç çekinmeden. Herkesin ortasında bir kez daha söylenmesine şaşırsam da artık bunu aşmam gerekiyordu ama bir yandan da kulaklarımda liderin olarak cümlesi yankılanıyordu.

"Hayır," dedi Bartu, sonra bana baktı. "Ben abin olarak burada kalmanı istiyorum."

Yankı ağzını açtığında, o kelimenin çıkacağını tahmin edip, "Sakin," dedim gözlerimi açarak. "Eğer o kelimeyi söylersen..." İkisine de dedim. "Lütfen bana, 'bilmem ne olarak' cümlesi kurmayın, travmam var bu konuda. Aşamıyorum."

"Bir tür fantezi mi?" diye sordu Mutlu gülerek.

Yankı ciddiyetle, "Aslında mantıklı," dedi ve gözlerim açıldı. Diğerleri de şaşırdığında, Koza'nın sessizce aramızdan ayrıldığını ve küçük adımlarla çıkışa gitmek için hamleler yaptığını gördüm.

Işık göz ucuyla ona bakarken, kaçtığını anladı ve gözleriyle bana işaret etti, ardından diğerlerine. Herkes anladığında, Yankı benden ayrılıp Koza'nın ceketinden tuttu ve kendine doğru çektiğinde Koza'nın gözleri açıldı. "Nereye?" dedi bir intikam almak istiyormuş gibi. "Korku evine gideceğiz daha."

Koza, Yankı'nın elinden ensesini kurtardı ve kaşlarını çatıp, "Biliyor musun, Sonuncu," dedi. "Kendi köşkümünden başka eve girme yasağı koydu dün terapistim. Zenginlik hastalığı."

"Sen terapiye mi gidiyorsun?" diye sordum şaşıracak çünkü bunu yapmazdı, keşke yapsaydı.

"Psikiyatristim demesine birkaç saniye kaldı," diyen Mutlu'ya gülmeye başladık.

"Başıyor beni başka evler," dedi Koza yine adım atarak ve o sırada Bartu'nun da sessizce Koza'ya katıldığını gördüm. "Terapistim dedi ki başka evlere girersem bir daha belim doğrulmazmış."

"Belimiz ne zaman doğruldu ki şimdi doğrulsun, amına koyayım?" dedi Mutlu haklılıkla. "Korkudan kalbin sıkıştı, çene yapıyorsun. Açıkça korkuyorum de, gelme."

Koza'nın yutkunduğunu gördüm; itiraf etmesine belki ramak kalmışken, "Korkuyorsa ölene kadar dalga geçerim," dedi Yankı damarına basarak. "Yetmez, öldükten sonra da dalga geçerim her nereye gittiysek. Biz zaten öldükten sonra nereye gideceksek kesin bununla aynı yere düşeriz. Günahlarımız bile aynı."

"Hadsiz," dedi Koza ve bu lafına kahkaha attım. "Bu dünya bitti, bir de başka bir dünyada da mı beraber olacağız?"

"Bu ailede sürekli birilerini birileriyle yakıştırmaktan ben çok yoruldum," dedi Mutlu, mutsuz bir sesle. "Birileri birilerinin kardeşiyken bir anda sevgili gibi oluyorlar ve sevgili gibi olanlar bir anda ayrılıp kardeşim ayağına yatıyor. Arkadaş olanlar abileşiyor, abi olanlar liderleşiyor. Aile değil, akıl hastanesi."

"Mutlu," dedi Bartu gözlerini devirerek. "Yine çok konuştun."

"İnanamıyorum," dedim elim kalbime giderken. "Bu cümleyi bu kadar özlemiş olamam."

"Bence," dedi Bartu, söylediğimi duymazlıktan gelerek. "Eve gidelim ve uyuyalım. Benim de terapistim, uyuman gerek, dedi; uyuyamazsam belim doğrulmazmış."

"Sizin beller ortak herhalde," dedi Mutlu. "Hiç hayırlı bir yola gitmiyor bu işin sonu."

"Of!" dedi Işık ikisine ters ters bakarak. "Korku evine gidiyoruz ve oyçokluğuyla karar verilecek." Otoriter sesiyle ikisi de sustu. "Gidelim, diyenler?" Koza ve Bartu dışında herkes elini, Mutlu ayağını bile kaldırdı. "Gitmeyelim, diyenler?" İkisi yine elini kaldırmadı. "İki etkisiz elemanları saymazsak, gidiyoruz. Hadi!"

"Anlamıyorsunuz," dedi Koza kısıp sesle, ardından sanki en vicdanlısı benmişim gibi bana doğru eğildi. "Terapistim dedi ki karanlık evlere girersen belin..."

"Hay senin beline," dedi Bartu dişlerini sıkarak. "Bir fayda sağlamıyor işte amına koyayım, yürü. Korkak gibi davranma."

Herkes Sokak Nöbetçileri Yetiştirme Yurdunun dışına doğru yürürken, Yankı elimi tuttu ve biz de onların arkasından ilerledik. Lâl, Bartu'nun hemen yanındaydı; Mutlu, Koza'nın yanında, Işık ise Lâl'in. Her şey tam tersine dönmüştü; artık Lâl, Bartu'ya yakın yürüyordu.

Bakışlarım Yankı'ya döndüğünde Lâl'i işaret ettim. "İkisinin arasında bir şeyler olmuş gibi, değil mi sence de?" dedim sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş da hissediyormuşum gibi. "Ne düşünüyorsun?"

Bakışları Lâl'e kaydı, ardından dudağını büktü. "Bilmiyorum." Tek dediği buydu, Lâl hakkında konuşmamak için yemin etmiş gibiydi.

"Bence onunla aradaki problemleri halletmen gerekiyor," dedim dayanamayıp. "Eskiden bakışarak bile anlaşırdınız Yankı. Şimdi buz gibisiniz." Düzelttim. "Buz gibisin. Öfkeli misin, kırgın mısın yoksa başka bir şeyler mi var, çözemiyorum."

Kapıdan tam çıkarken, Yankı gözlerini bana çevirdi. "Lâl için sana söylediklerimin aynısını bana söylüyorsun," dedi. "Nereden nereye, değil mi?"

"Bu bir cevap değil."

Yankı derin bir nefes verdi. "Saydıklarının hepsi var, evet ama onların dışında aşamadığım başka bir duygu daha var."

Kaşlarımı kaldırdım ve birkaç saniye düşündükten sonra, "Suçluluk mu?" dedim. Hiçbir cevap vermedi. "Bunu aştığımızı düşünüyordum, sırtına bütün yükleri alamazsın, her şeyin suçlusu da sen değilsin, biliyorsun, değil mi?"

"Eğer ben Lâl'le konuşsaydım kendini öldürmeye çalışmazdı," diyerek açıkça söyledi. "Hiçbirinizi değil ama kendimi düşünmeyi tercih ettim ve sonucu bu oldu. Ben zaten ne zaman kendim için bir şey yapsam sonucunda birisi ya ölüyor ya bedel ödüyor ya da kaybediyorum. Lâl ölmedi ama ya ölseydi? İhtimaller can yakar, Helin ve bunu aşamıyorum."

Haklıydı, Lâl için Yankı'nın yerinin ayrı olduğunu biliyordum. "Evet," dedim çekinmeyip. "Belki onunla konuşsaydın bunu yapmazdı ama ölmeyi istemesinin nedeni de hepimiziz. En çok Bartu. Bir gün o öğrenirse neler olabileceğini düşünebiliyor musun?" Yankı'nın ürperdiğini hissettim. "Bazı sırların üzerine toprak atılmalı, bazı suçluluklar sineye çekilmeli ve bazı fedakârlıklardan vazgeçilmeli. O seni suçlamıyor, o kimseyi suçlamıyor. O hâlâ kendini suçluyor, bundan eminim."

Yeniden Lâl'e döndüğümde gözlerini kaçırdı, bisikletine ilerleyen Bar-nı'yı takip etti. "Ve sana ihtiyacı var çünkü bir baba gibi gördü seni."

Son kurduğum cümilenin de ona yeni bir yük olacağının farkındaydım ama zaten bunu bildiğine emindim. Sessiz kaldı ve birkaç saniye sonunda bana yaklaşıp montumun fermuarını sakince yukarı çekti, saçlarımı montumun içinden kurtardı. Her ne düşündüyse bana söylemedi ama Lâl konusunun canını yaktığını biliyordum.

Kendi siyah şişme montunun cebinden siyah beresini çıkardı ve başıma geçirirken, "Bahar gelmiş olabilir Helin'im," dedi. "Ama hava hâlâ soğuk ve ben sana sarılmıyorken çok üşürsün."

Ayaklarımın altında buz olsaydı şu an hissettiğim sıcaklıktan dolayı eriyebileceğini düşündüm. Parmaklarımın ucuna yükselip kızarmaya başlayan burnunun ucundan öptüğümde gülümsedi. Bütün dünyayı durduran onun turkuaz gözleriydi, bunu biliyordum. Hiç değişmeyen bir histi, aşk göğüs kafesimdeydi.

"Umarım birlikte geçireceğimiz seneler boyunca her bahar mevsiminde bu cümleleri gülümseyerek hatırlar, sana sarılırım," dedim kısık sesle.

"Umarım," dedi çenemde parmaklarını gezdirerek, "sadece bahar mevsiminde değil, bütün mevsimlerde bana sarılacağın kadar uzun zamanlarımız olur."

"Bütün kalbimle diliyorum," dedim içten bir sesle.

Eli çenemden ayrıldı; önüme gelen saçımı geriye attığında, "Bütün kalbimle ve *nefesimle*," diye katıldı bana. Parmaklarının arasında saçlarım gezindi, sonra gözlerindeki o ifadeye acı oturdu, ya eli titredi ya da bana öyle geldi. "Saçların uzuyor."

Haklıydı, Yankı saçlarımı kestikten sonra hiçbir şekilde makas vurmamıştım ve omuzlarımdan aşağıya doğru dökülmeye başlamıştı. Gözlerine bulaşan acıyı silmek ister gibi, "Eskisinden daha sağlıklı uzuyor," dedim. "Ellerin büyülü olmalı." Sessiz kaldı, acısı silinmedi ve saçlarımı okşayan parmakları uzaklaşmadan önce yanağımı avcuna yasladım. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" dedi; saçlarımı kestiğin için deseydim acının en koyu tonunu gözlerinde göreceğimi biliyordum. Ama zaten bu yüzden teşekkür etmemiştim.

"Bana her zaman başka bir yol olduğunu öğrettiğin ve kalbimde umut duygusunu canlandırdığın için." Başparmağı yanağımı okşadı.

"*Umutlar ölmez. Yankı.*" Bir cevap vermedi, vermesini bekledim ama vermedi. "Ölmez, değil mi? Umutlar ölmez." Eski ben konuştu sanki ama bunu umursamadım. "Ölmez dersin inanırım sana."

Güven. Helin Aktan'ın Yankı Sarca'ya güveni. Ne dese inanırdı, ne söylese uygulardı, bütün kötülüklerin içinde bile bir neden bulurdu ve onun için yaşardı. Hâlâ içimde bir yerlerdeydi; kırgındı, boğulmuştu, köşesine sinmişti ama hâlâ nefes alıyordu.

Yankı da bunu fark etti. Yeniden güveni konuşmasak bile bu cümlelerimden eskiden olan ve Yankı'ya güveni için nefes alan Helin'i gördü. Birileri adımızı seslendi ama ikimiz de dönüp bakmadık ve o ana hap-solduk. Ölmez, demesini bekledim, ben ölmem demesini ya da yalan da olsa beni inandırmasını.

Bir anda beni kendine çekip sarıldığında ellerim aramızda sıkıştı, bir avcum kalbine denk geldi ve çenesi alnıma sürtündü. Gözlerini mi benden kaçırmak istedi yoksa hissetmek miydi amacı, bilmiyordum ama kalbimde bir şeylerin parçalandığını ve sonra onarıldığını hissettim.

"Umut ölse bile," dedi kısık sesle. Sesi mi titriyordu? Hayır, bu aklımın oyunu olmalıydı. "Sana yeniden kalbindeki umutları yaşatmayı da öğretirim, Helin," dedi. "Ben de birçok şeyi, sana öğretirken öğrendim zaten."

Düşünmedim bile. "Yaşamasını istediğim tek bir *Umut* var," dedim. "Çünkü o umudu kaybedersem bir daha hiçbir umut yaşamaz."

Sonsuz gibi gelecek bir sıklıkta beni sararken nefesini saçlarıma verdi ve bir süre benden ayrılmadı. Hiçbir şey söylemedi, yalan ya da doğru. Belki de geri dönen Helin'in bir kez daha güvenini kırmak istemedi ama güvenim kırılacaksa bu şekilde kırmasını isterdim.

Gözlerimi kapattığımda boynuna doğru nefesimi verdim ve avcumun altındaki kalp atışlarının hızlandığını hissettim. O atışlar, hayat demekti. Saçlarıma vuran nefesi ise yaşadığının kanıtıydı. Bu ana da kilitlenebilirdim. Bu an içinde de donabilirdim. Bir kitabın karakterleri olsaydık bu andan sonrasının sayfalarını da yırtıp final kabul edebilirdim. Çünkü öğrenmişim, içimdeki bütün güzel duyguları yok edecek tek duygu, kaybetmekti.

Birisi kolumdan çektiğinde bunun Mutlu olduğunu gördüm. "Helinski, amacınız poz vermekse Lâl sizi çoktan çekti," dedi, elinde fotoğraf makinesiyle ilerideki Lâl'i göstererek. "Artık

ayrılacak mısınız yoksa eski günlere dönüp sizi şimdi de yatakta çıplak mı yakalayayım?”

Tebessüm ettiğimde zorluklaydı ve Yankı'ya baktığımda gözlerinin ilerideki bisikletlerde olduğunu gördüm. “Evet,” dedi ensesindeki saçların karıştırarak. “Gidelim de şu koca bebekleri bir korkutalım.”

Bir adım ilerledi, duraksadı, ne yapacağını bilemedi, sonra yeniden yürümeye devam etti. Arkasından bakarken omuzlarım düşmüştü. Mutsuzluk değildi, başka bir duyguydu. Hayatımızın omuzlarımıza yüklediği ağırlığın duygusuydu.

“Bu kadar üzüleceğini bilseydim sizi ayırmazdım,” dedi Mutlu koluna girip beni sürükleyerek. “Ama korku evi için hevesliyim.”

“Mutlu,” dedim çekinmeden. “Seni çok sevdiğimi biliyor muydun?”

Duraksadı, gözleri açıldı ve bir Yankı'ya bir bana baktı, ardından, “Helinski...” dedi trajik bir şekilde konuşarak. “Eğer tercihinin ben olduğuma karar verdiysen ve Yankı'yı bir *Aşk-ı Memnu*'nun içine sürüklemek istiyorsan, Behlül gibi olmadığımı söylemek isterim, ayrıca ben Bihter'den değil Bihter'in abisi varsa ondan hoşlanırdım...” Duraksadı ve gözleri açıldı. “Ve bundan da benim Koza'dan hoşlandığımı çıkarırsan...”

Dayanamayıp güldüm ve omzunu itekledim. “Sadece sana hiç sevdiğimi söylemediğimi fark ettim ve içimden geldi. Ruhundaki Türk senaristleri susturmalısın.” Sonra dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ama eğer Koza'dan hoşlanıyorsan... Hımm... Bir düşünebilirim...”

“Koza'dan hoşlanamam, bu benim felaketim olur, anlıyor musun?” dedi *Bihter* tonlamasıyla. “Bu arada, ben de bütün o iğrenç fantezilerine, gri eşofmanına, saçma sapan tavırlarına, seksiliğini gizlemeye çalışmana rağmen seni çok seviyorum.” Kolunu omzuma attı. “Ve kadınlardan daha fazla hoşlansaydım seni şu profesör pornosundan fırlamış adama bırakmazdım.”

“Ah,” dedim bisikletimin yanına vardığımda. “İşte bu kalbimi çaldı.”

Koza'nın diğer taraftan sesi geldi. “Anlamıyorsun,” dedi Yankı'ya doğru. “Terapistim dedi ki...”

“Koza,” dedi eliyle alnına vurarak. “Şu terapistim dediğin, umarım evindeki küfreden papağan değildir.”

“Koza!” dedim gülerek. “Evinde papağan mı var?”

“Tavşanı da var,” dedi Yankı.

"Ne?" dedim heyecanla. "İsimleri ne?"

"Dünyanın en yaratıcı ismini koymuş tavşana," dedi Yankı.

"Ne var lan?" dedi Koza kırılgan bir sesle. "Pamuk gayet güzel bir isim, ayrıca kendisini çok seviyorum."

"Vay canına," dedi Bartu alkışlayarak. "Daha önce hiç duymamıştım, tavşan hiç beyaz değildir kesin."

Koza yüzünü buruşturdu. "Papağanın adı ne?" diye sordum. Koza çocuk gibi omuz silkip beyaz bisikletine bindi. "Söylesene," dedim alayla. "Maviş mi yoksa?" Bu söylediğime güldüğümde ciddiyetle bana baktı ve Yankı da hayal kırıklığıyla başını olumlu anlamda salladı. "Yok artık!" dedim kahkaha atarak. "Hiç mavi değildir kesin."

"Oturup hayvanlara ne isim vereceğimi düşüneceğimi mi sandınız?" diye sordu bize.

"Doğmamış çocuklara isim bulmak konusunda iyisin ama," dedim ve bunun ardından gözleri açıldı. "Gerçi onlar da pek özgün sayılmaz."

"Senin dilin çok uzamış, küçük," dedi. "Bu yüzü kimden buluyorsun?"

"Benden buluyor," dedi Bartu böbürlenerek. "Konuş kızım, helal sana. Mahvet onu."

"Papağan gerçekten konuşuyor," dedi Yankı gözlerini devirerek.

"Sus," dedi Koza. "Biraz daha konuşursan o papağana gözlerini oydururum."

Yankı parmağıyla ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı ve Lâl'in kırmızı bisikletinin yanındaki kendi siyah bisikletine bindi. O an fark ettim ki hepsinin bisikletinin rengi karakterlerini yansıtıyordu.

Bartu koyu yeşil, Lâl bordo, Işık sarı, Koza beyaz, Yankı siyah, Mur-lu gökkuşağı tonlarındaki bisiklete sahipti.

Benimki ise beraber boyadığımız o mavi bisikletti. Yankı'ya, "Bir çocuğa ver," dediğim o bisiklete şimdi biniyordum ve sürmeyi öğrenmişim.

"Ee," dedim Bartu'ya. "Benimle burada da yarışmaya var mısınız?"

"Abartma," dedi Koza ve Yankı aynı anda. Yankı devam ettirdi. "Yeni öğrendin."

"Ve en son beni ezdin." Koza elini sırtına götürdü.

"Ay, ne var?" diye çıktığımda ayaklarımı pedallara koydum ve Işık'ın yanındaki yerimi aldım. "Çabuk öğrenir, hızlı geçerim. Asfaltta beni tanır, yollar bana göre şekil alır."

Cıvıp vermelerini beklemeden pedallara abandım ve Yankı'nın arkamdan Bartu'ya, "Sen bu kızı bu hale getirdin," dediğini duydum. Bartu ise gülüyordu.



Korku evine vardığımızda elbette ki yenilmiştim, hem de hepsine... Tamam, birçok konuda kendimi iyi sanabilirdim hatta iyi de olabilirdim ama bu konuda sanırım iyi değildim...

İlk başta Bartu geçmişti beni, sonra Mutlu çılgık atarak ve öyle bir hava atmıştı ki en son ayakları havada saçlarını savuruyordu.

Onun arkasından Lâl özür diler bakışlarla ilerlemişti ve ardından Işık, "Gri eşofman olmadan başaramadın galiba?" diye laf sokmuştu.

Arkamda Koza ve Yankı kalmıştı ve sorun şuydu ki ikisi de beni unutmuş, birbirleriyle yarışıyorlardı. Hatta yanımdan geçerlerken rüzgârlarından sarsılıp bağırışmışım ama ikisi de duymamıştı.

İkisinin yarışında Yankı yenmişti ve Koza'ya, "Her şey parayla olmaz," diye takılmıştı. "Fakir işi bisikletlere çalış biraz."

Koza ise beni öne sürüp, "Helin üzülmessin diye," demişti. Sorun şuydu ki, neredeyse ona yetişecektim ama mutsuz diye geride kalan bendim ve o beni yendi diye böbürlenmişti.

Koza'nın abilik ne demek bilmeden bu kadar abi gibi davranması tuhaftı. Hoş, abi ne demek ben de çok bilmezdim ama içimde uyandırdığı duyguların adı buydu.

Kollarımı önümde bağlarken hepsine sırtarak baktım ve Bartu ile Koza'nın birbirlerine kollarını sürttüklerini, ardından birbirlerinden kaçtıklarını gördüm. Ters ters bakıyorlardı, sonra yine birbirlerine yaklaşıyorlardı.

"Hangisini seçelim?" dedi Işık broşürlere bakarken. "Canlı Mezarlık var, Duvardaki Hayaletler var, Konuşan Tablolar var." Kaşları çatıldı. "Mezarlıkları istemiyorum, bu konuda anlaşalım."

"Amina koyayım," diye inledi Bartu. "Canlı Mezarlık ne lan? İsmine bak. Görüme girdi şu an bu."

"Duvardaki Hayaletler normal yani?" diyerek Koza ters bir bakış attı. "Beni anlamıyorsunuz, terapistim dedi ki..."

"Koza!" diye bağırdık hep beraber.

"Konuşan Tablolar," dedi Yankı sırtarak. "İşte bu hoşuma gider."

"Şerefsiz bu," dedi Bartu, Yankı'yı arkasından itekleyerek. "Tedavi ol lan."

Lâl broşürü havaya kaldırıp diğer oyunu gösterdi ve hevesle başını salladı. Karmaydı ve hepsini içeriyordu. Yerinden zıplarken lütfen der gibi Yankı'ya baktı ve Yankı kaşlarını kaldırıp derin bir nefes verdi.

"Boyunu bosunu, saçını bacağına, kolunu sevdiğimin Lâl'i," dedi Bartu, romantik gibi değil de bir yakarış gibi. "Nasıl da ölüme göndermeyi istiyor beni, görüyor musunuz?"

"Bence de karma iyi gibi," dedim Yankı'ya dönerek. "Ne dersiniz?"

"Mezarlık..." dedi Işık, ardından sustu ve nefesini verip Koza'ya baktı. "Neyse, tamam. Her şeyi aştık, bunu mu aşamayacağız?"

"Ya, kardeşim," dedi Mutlu kapının önüne geçip. "Bu iki göt kafalı zekâ savaşı verip durmuyor muydu?" dedi Koza ile Yankı'yı işaret ederek. "Zaten on dakika içinde şifreleri çözer, çıkar gideriz. Altınıza yapmayı bırakın."

"Unuttuğun bir şey var, Mutlu," dedim gözlerimi devirerek. "İkisi yan yanayken kocaman bir geri zekâlıya dönüşüyorlar."

Yankı alınmış gibi bana baktı ama haklı olduğumu biliyordu. Elbette ki haklıydım.

"Girelim o halde," dedi Işık önden önden yürüyerek, sonra omzunun üzerinden bize baktı. "Altına yapacak olan benden uzak dursun. Terapist kelimesine de kapalıyız."

Güldüğümde Işık'ın arkasından ilerledim ve benim arkamdan da Lâl geldi ama arkama baktığımda Mutlu dışında kimsenin gelmediğini gördüm. Yankı bile durmuş; karanlık, terk edilmiş, etrafı sarmaşıklarla dolu üç katlı binaya bakıyordu.

"Yankı," dedim kaşımı kaldırarak. "Yoksa sen de mi..."

"Sen de mi derken?" dedi Mutlu gülerek ve yanıma geldi. "Küçükken korku filmi izlediğimizde ilk kim kaçardı, tahmin et."

"Saçmalama," dedi Yankı bana doğru yürüyerek, ardından geri döndü ve Koza ile Bartu'yu sürükledi. "Ben sıkıldığım için bırakıyordum."

"Aynen kardeşim," dedi Mutlu. "Bunu bir ara e-posta olarak al, canım sıkılınca okur, inanırım."

Yanıma geldiğinde, "Korkarsan," dedim gülmemek için kendimi tutmak. "Arkama saklan."

"Sonuncu, korkuyor musun lan?" dedi Koza kendine bakmadan. "Yarık amına koyayım, şu haline bak. Kaç yaşında adamsın sen? Utanmaz!"

"Yirmi dokuz yaşındasın, salak herif," dedi Yankı, Koza'ya. "Aynı anda kaç adam öldürüyorsun ama şuraya girerken altına kaçırmadığın kaldı, bana laf söylüyorsun."

"Ben korkmuyorum," dedi Koza. "Terapistimin..."

"Koza!" dedim yine susturarak, ardından üçünü de bırakıp korku evinden içeriye girdim.

Bizi bir masanın önündeki sarışın kadın karşıladı. Gözlerinin içi parlarken ayağa kalktı. "Hoş geldiniz," dedi hepimize bakarak. "Bizi arayan..."

"Bendim," dedi Işık elini kaldırarak. "Işık Sarca. Onlar da arkadaşlarım." Koza'ya göz devirdi. "Biri hariç. Her neyse. Yedi kişiyiz ve karma olana girmek istiyoruz. Yüksek doz korku, temas var; bir de görev dağılımı yaparsanız çok iyi olur." Kadına doğru eğildi. "Özellikle şu arkadaki altın saçlı adamı mahvederseniz çok sevinirim."

Sarışın kadın şaşkınlıkla gözlerini açtı ve o an, yine normal bir insanın Sokak Nöbetçileri'yle tanışmasına tanık oldum.

"Ah!" dedi kadın. "Beş dakika sonra sizi karmaya alabilirim. Ama öncelikle bir şeyler imzalatmam gerek."

"Ne gibi?" dedi Bartu.

"Ölüm fermanı gibi mi?" dedi Koza.

Sarışın kadın gülümsedi. "Sayılır..." dedi. Hepimiz güldük ama Yankı, Bartu ve Koza üçlüsü ciddiyetle bakmaya başladı. "Olası bir sağlık sorununda mesuliyetin bizde olmadığını kabul etmiş olacaksınız. Kalp hastası olan var mı? Ya da ışıklara ve seslere karşı duyarlılığı..."

"Bende gizli kalp var," dedi Koza elini kalbine götürerek. "Sonuncu biliyor. Ani durumlarda bayılıyorum, kusuyorum."

"Öyle bir şey yok," diyerek karşı geldi Yankı.

Işık, "Yalan söylüyor," dedi sadece. "Devam edin lütfen."

Kâğıtları masaya yaydı. "Herkes adıyla imza atarsa sevinirim ve..." Bize baktı. "Lideriniz kim?"

Yankı ve Koza aynı anda, "Benim!" diye atıldı.

Şakaklarımı sıktım. "Ben birinciyim," dedi Koza, çocuk gibi öne atılıp. "İlk kişiyim. Lider benim."

"Uzun zamandır bendim," dedi Yankı kaşlarını çatarak.

Mutlu'ya dönüp baktım. "Beraberken geri zekâlı olduklarının altını çiziyorum," dedim.

"23 Nisan kutlamasında koltuğa kim oturacak kavgası gibi devam edecek mi bu yoksa içeride sizi hayaletlere yem mi edeyim?" Işık ikisine de ters bakış attı.

"Benim," dedi Koza yine inatla.

Yankı inatlaşacaktı ama o an ona doğru yaklaşıp, "Ama Yankı," dedim elimi omzuna koyarak. "Hani sen sadece benim liderimdin."

Bükülen dudağıma, omzundaki elime baktı, ardından yüzüne doğru tırmanan elime. "Koza, istersen ölene kadar lider sen ol," dedi Yankı. "Umarım cezasını ödersin bunun."

"İşte kabullendiğin o an," dedi Koza, sonra önündeki kâğıdı okumadan tek hamlede imzaladı ve omuzlarını dikleştirerek geriye çekildi.

"Harika," dedi sarışın kadın. "Bütün görevler ilk lidere verilecek. Mezar kazmak, hayaletlerle iletişim, tabloların arkasına bakmak..." Koza'nın yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindiğinde hepimiz gür sesle kahkaha attık ve Bartu kahkaha atarken Koza'nın koluna art arda yumrukları indirdi.

Koza'nın dudakları aralandı, kendini koca bir aptal gibi hissetti, ardından yutkunarak masanın önünden eğildi ve en havalı bakışı ile gülüşünü takınıp sarışın kadına doğru, "Hanımefendi," dedi etkileyici bir ses tonuyla. "Siz o kâğıdı yırtın, benimle bu akşam bir yemek yiyin ve asıl korku hikâyelerini benden dinleyin, ne dersiniz? Emin olun, buradan çok daha keyifli bir akşam olacaktır."

Işık yüzünü buruşturduğunda bakışlarını kaçırdı.

Sarışın kadın duraksadı, sonra gülümseyerek, "Sevgilim de gelebilir herhalde," dedi. "Çünkü kendisi tanımadığım biriyle yemeğe çıkmamı istemez."

Yeniden gülmeye başladığımızda, Koza yenilgiyle omuzlarını düşürdü ve başını iki yana sallayarak tekrar Bartu'nun yanına geçti.

"Son bir şey kaldı," dedi sarışın kadın bize bakarak. "Üçe dört gruplara ayrılmanızı istesek yapabilir misiniz içeride?"

"Bundan daha kolay bir şey olmaz," dedi Işık kadına bakarak. "Yankı, Bartu ve Koza'dan daha iyi bir grup olmaz. Biz zaten barıkayız

hıte.” Elini kaldırdı ve çak yaptığında Lâl de aynısını tekrar etti, ardından Mutlu da.

Sarışın kadın masanın arkasından çekilip soldaki kapıya doğru ilerledi, ardından oradaki kutudan sadece dördümüze el feneri verdi. Ben, Bartu, Işık ve Lâl.

Kilitli kapıyı açtığında, “Ben sizinle konuşacağım,” dedi gülümseyerek. “Bu arada, videoları sonradan atmak için grubunuza bir isim lazım. Dilerseniz ben kendim bir grup ismi bulabilir...”

“Sokak Nöbetçileri, bebeğim,” dedi Mutlu, Işık’ın arkasından yürürken. “Ünlü değiliz ama illa ki duymuşsundur.”

Sarışın kadın kaşlarını kaldırdı, ardından gülümseyip kapının önünden çekildi.

Hepimiz art arda girerken, sona kalan kişi Yankı’ydı, en başta da Işık vardı. Tam girerken, Koza’nın geri döndüğünü ama Yankı’nın onu içeriye iteklediğini gördüm ve kapı kapandı.

Kapkaranlıklar bir koridor önümüzdeydi ve duvarlarda kısık sarı ışıklardan başka hiçbir şey yoktu, bir de anlamsız kelimeler... Duvarlardaki kanlı el izleri... Uğultulu ses...

Yavaş adımlarla yürürken, “Büyü mü bunlar lan?” dedi Bartu kısık sesle. “Mutlu, ne büyüünden bahsediyordun sen?”

“Macukacacuka,” dedi Mutlu itekleyerek. “Nerede görsem tanırım, onlar buradalar.”

“Sonuncu,” dedi Koza ve ses tonu uçaktaki halini anımsattı. “Bunlar boyadır, değil mi? Gerçek kan değildir.”

“Evet, Koza,” dedi Yankı sakince. “Boya onlar. Şimdi bana dayanmayı bırak da yürü.”

“Götümü kolla diye dayandım,” dedi Koza. “Güven budur.”

Gülmemek için kendimi tuttuğumda Işık sola döndü ve ışıklar ma-viye evrildi. Bir anda uğultulu ses arttığına Bartu bağırdı ve Koza sığırdı. Işık ters bakarak, “Daha içeriye girmedik!” dedi. “Sabır!”

“Lâl!” dedi Bartu, kör olmuş gibi önünü yoklarken. “Yanıma gel, seni korumak istiyorum.”

“Aynen,” dedi Mutlu. “Hiç korkundan önüne almaya çalışmıyorsun kızı.”

“Yürüyün ve soldaki kapıya girin,” dedi dış ses. Bu sarışın kadının sesiydi.

"Emir kipi kullanmasak," dedi Koza tavana bakarak. "Bakın, ben biraz aksi bir adamımdır, leşim çoktur, silahlarla aram iyidir, aynı anda kaç kişiyi..."

"Girin!" dedi sarışın kadın ciddiye almayarak gür sesle ve Koza sus-
tu.

Işık, Koza'ya dönüp elini göğüs kafesine sürttü ve iyi oldu demek istedi ama Koza'nın algıları sadece kapının üzerindeydi.

Işık kapının kolunu çevirirken uğultulu müzik artmaya devam etti ve birinin arkamdan bana sokulduğunu fark ettim, başımı çevirdiğimde ise sırttan Mutlu'yla karşılaştım. Korkmuyormuş gibi davranmasına rağmen ona da yavaştan korkunun uğradığını görebiliyordum.

Işık içeriye girdiğinde bizi kocaman ve buz gibi bir alan karşıladı. Duvarlarda silüetler vardı ve anlık ürperdiğimde geriye adım attım fakat Mutlu'ya çarptığımda ikimiz de irkildik.

Duvarın bir tarafında çerçeveler vardı, içindeki yüzler oldukça ürperticiydi; bir sallanan sandalye, köşede sökülmiş bir koltuk ve tavanda organlar mevcuttu.

Bir anda müzik kesildi, fısıltılar gitgide yükselerek odanın içine dolduğunda şaşkınlıkla gözlerimi açıp etrafıma baktım fakat ışıklar yanıp sönmeye başladı, sanki o duvardaki silüetler aramızda gezindi.

"Ay!" dedi Işık ellerini çarparak. "Çok güzel, değil mi?"

"Işık," dedim kısık sesle ve sanki birisi yanımdan geçti, saçlarım uçtu. Ürperdiğimde arkama bakmaya bile cesaret edemedim ve Işık'ı izlemeyi sürdürdüm. Lâl de yanıma geldiğinde koltuğun tarafına doğru ilerledik ve arkamızda kalan sallanan sandalyeye sırtımızı döndük.

"Benim adım Emily," diye bir ses yükseldi; çocuk sesi gibiydi ama ruhaftı da. "Bundan bin sene önce bu odanın içinde öldürüldüm ama ruhum burada kilitli kaldı. Kurtarmak için çok kişi geldi ama kimse beni bulamadı. Beni bulamayan herkesi pişman ettim." Kıkırdama sesi, fısıltılar ve rüzgâr. "Benimle oyun oynamak ister misin? Saklanıyorum, hadi bulun beni!"

"Sence bin sene boyunca burada kilitlenip ruh muh dedikten sonra saklambaç oynamak istemen ne kadar doğru ya?" dedi Mutlu ama sesi geriden geliyordu. Başımı çevirdiğimde dördünün de birbirine sırtını vermiş şekilde, dip dibe durduklarını gördüm. Dördünün de gözlerinde korku vardı.

Kıkırdama sesi. "Beni bulun!" Sesi kalınlaştı. "Sevimli Emily'yi bulun!" Daha da kalınlaştı ve haykırıya dönüştü. "Beni bulun yoksa gece gelip sizi..."

"Emily, yalvarırım sus artık," dedi Koza inleyerek. "Sevimli falan değilsin, ne olur sus ya."

Kıkırdama sesi, ardından bir anda Bartu'nun hemen yanındaki sallanan sandalye hızla hareket etmeye başladı ve tepesindeki oyuncak bebek kafası kahkaha atarak döndü.

"Anasını avradını, sülalesini, soyunu sopunu, gelmişini geçmişini, bin yılını, ölümünü, Emily'sini, saklambacını, oyuncağını..." dedi Bartu bağırarak, ardından sandalyeye tekme attı. "İmdat!" Bir kez daha tekme attı. "Çık dışarı!" Koza gözlerini kapatıp Bartu'nun arkasına saklandığında ağzında bir şeyler yuvarlıyor ve Yankı kocaman gözlerle bana bakıyordu.

"O daha çocuk!" dedi Işık. "Ne yapıyorsun Bartu?"

"Bin yaşında çocuk mu olur ulan!" dedi Bartu ağlamaklı bir sesle. "Kafayı mı yedin sen?"

Emily'nin sesi ninni söylemeye başladı ve kıkırdamaların arasından damlama sesi duyduk. "Annem bana hep ninni söylerdi," dedi ağlamaklı bir sesle. "*Bebekler uyurken kanlı nehirler aramızdan geçer, akar sular, boyunlarda kanlar...*"

Pıt, pıt, pıt.

"Ninniye bak," dedi Koza dişlerini sıkarak. "Sokarım böyle ninniye. Annen Deccal mi?"

Pıt, pıt, pıt.

"Umarım," dedi Yankı boğuk bir sesle. "Koza şu an ayağıma işiyor-
dur da damlayan kan değildir."

Gözlerimiz yavaşça tavana doğru kaydığında bir gölge ilerledi ve tavana kanla Emily yazıldı.

"Amına koyayım!" dedi Koza titreyen bir sesle. "Keşke işeseydim de..." Titremeye başladı. "Amına koyayım!" dedi aynı sesle. "Kusacağım. Bakın, kusarım! Kusarım buraya!"

"Beni bulmak için sadece iki dakikanız var!" dedi Emily. "Eğer beni bulamazsanız birinizi kendime oyun arkadaşı diye alacağım!"

"Bütün yeminleri ederim ki ben oyun falan bilmiyorum," dedi Mutlu tavana bakarak. "Zaten sıkıcı biriyimdir, Emily." Başı sağa döndü.

"Umarım şu an götümü elleyen üçünüzden biridir. Osman amcaya bile razıyım şu an."

Sarışın kadının sesi aramıza girdi. "Lideriniz bir adım öne çıksın."

Koza'nın gözleri hâlâ tavandaydı ama Bartu onu sertçe öne itekledi. Koza ellerini önünde birleştirirken gözlerini kapatmamak için direniyordu. "Emily size bir bilmece verecek; bu odada bir yerlerde Emily'nin iskeleti var. Eğer o iskeleti bulursanız bilmecenin numarasıyla iskeletteki kilidi açıp diğer odaya geçeceksiniz."

"Anladım," dedi Koza ciddiyetle. "Emily'yle oturup iki insan gibi ninnisiz, kansız konuşmayı talep ediyorum."

"Şuna bak," dedi Işık bana dönüp. "Medeniyete geldi."

Emily'nin sesi aramıza girdi. "Saklanıyorum bu odada," dedi. "Yaşımdan daha fazla. Çürümedi bedenim, duvardaki yüzlerden daha fazla. Say beni, işte burada."

Sustuk, ardından kahkaha sesi yükseldi ve adım sesleri gelmeye başladı. Koza bir anda Bartu'nun elini tuttuğunda ışıklar açılıp kapanmaya başladı ve duvarda bulunan silüetlerdeki gözler parladı.

İkisi birbirine sımsıkı sarılırken, Mutlu yere çöküp etrafına baktı. Yankı ise...

Yankı, o neredeydi?

"Yankı?" dedim onlara doğru. "Nerede?"

"Son bir buçuk dakika!" dedi Emily. "Adımlarımı duyuyor musunuz? Sizin için geliyorum! Hanginizi almalıyım?" Gülme, ardından yerde sürünen demirin sesi.

"Yankı!" dedim. "Buraya gel, şifre çözeceğiz!" Başımı eğdiğimde duvarın köşesinde oturduğunu ve kendine en güvenli alanı seçtiğini gördüm. Dehşetle gözlerimi açtığımda, "Sonuncu!" diye bağırdı Koza. "Emily'ye ilk seni vermezsem... Götüm, yavşak herif."

"Ne yapıyorsun orada?" dedim gülererek. "Şifre çözeceğiz."

"Benim biraz," dedi Yankı boğuk bir sesle, ardından eli boğazına gitti. "Korkmuyorum, yanlış anlamayın, sadece..." Koza'ya baktı, sonra Bartu'ya. Sonra silkelenip saklandığı yerden çıktı ve boğazını temizledi. Korkmuyormuş gibi görünmeye çalışırken Emily bir kez daha kükürdü, ardından Yankı'nın hemen arkasındaki duvardan sesler gelmeye başladı. "Sikeyim!" diye haykırıp o da Bartu'nun arkasına geçti.

Mutlu ise hareket etmeden, çökrüğü yerde öylece durmaya devam etti.

"Sen ne yapıyorsun?" dedi Işık, Mutlu'ya doğru.

"Gelirse öldüm sansın," diye fısıldadı Mutlu.

"Salak," dedi Işık. "Ayı mı bu?"

"Son bir dakika!" dedi Emily. "Beni bulun!"

Onlara arkamı döndüm ve Işık'la aynı anda birbirimize baktık. "Bilmeceyi tekrar eder misin bebeğim?" diye seslendi Işık, Emily'ye. "Unutrum da."

Emily tekrar etti.

"Bin yıllık ruhla iletişimine bak," dedi Koza tek gözü açık. "Bebeğim dedi lan, daha bana demedi."

Işık onu duymazlıktan geldi. "Şifre öldüğü yaş bence," dedim başımı sallayarak.

"Evet ama bin yıldır bu odadaysa..." diye iç geçirdi Işık.

"Duvarlara odaklanmamız gerek," diyen Lâl dikkatliydi.

"Bu amına koyduğumun yerinde işimiz gücümüz yok gibi bin yıllık ruh hastası Emily'yi mi kurtaracağız, bir de beyin patlatıyorlar," dedi Bartu.

"Yardımcı olsanız," dedim onlara. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Emily gelirse bir saniye geçmeden bayılacağımı," dedi Mutlu.

"Geliyorum!" dedi Emily.

"Son otuz saniye," dedi sarışın kadın. "Eğer bulamazsanız birinizi Emily alacak ve oyuna altı kişi devam edeceksiniz. Kimin feda edileceğine lider karar verecek."

Koza gözlerini açtı, ardından bütün o korkusu geçerken, "Ah bebeğim, Emily," dedi. "Tabii ki arkamdaki göt Sonuncu'yu alacaksın ki kendisi benim kâbuslarımı gerçekleştirmesin, iki bebek kucağıma verilmesin."

"Hemen sattın, göt herif," dedi Yankı.

"Durun," dedi Işık gözlerini açarak. "Buldum sanırım!" Bizim tarafımızda duran koltuğa doğru ilerledi ve gözlerini açtı. "Bu bir koltuk değil, tabut."

Koza'nın eli kalbine gitti. "Sanırım gerçekten kusacağım."

"İskelet bunun içinde." Eğildi ve hiç korkmadan üzerindeki yastıkları fırlattığında açık tabutu ve gözleri ışıklı iskeleti gördük. "Ya!" dedi Işık gülererek. "Şunun tatlılığına bakın."

"Geliyorum!" dedi Emily bir kez daha.

"Ne olur!" dedi Bartu. "Halledin artık şunu!"

İskeletin ağzında bir kilit takılıydı. İki haneli yaş.

Düşünürken Lâl başını salladı. "*Bilmecede duvarlardan bahsediyordu, silüetleri sayın!*"

Ağzım aralandığında Işık hızlıca saydı, aynı anda, "On iki!" dedik ve saniyeler kala kilide on iki sayısını girdi. Bir klik sesinin ardından iskeletin çenesi açıldı ve bir anahtar ortaya çıktı.

Heyecanla ellerimi çarptığımda Emily'nin ağlamaklı sesi geldi, biz kazanmıştık ve o kaybetmişti. Adım sesleri uzaklaştığında Işık'la birbirimize sarıldık, ardından Lâl'le de öyle.

Koltuğun arkasındaki kapı ışıklandırıldığında Işık yerinde zıplayarak kapıya ilerledi ve biz de peşinden gittik.

Emily'nin ağlayan sesi artarken, "Sadece oyun oynamak istiyordum," dedi art arda. Ama yine sesi kalınlaştı. "Oyun... Sizi bulacağım! Yataklarınıza geleceğim... Sizi..."

"Sus artık be!" dedi Mutlu bir anda ayağa kalkarak. "Car car, sabah-tan beri. Doğru düzgün yerinde dursaydın da ruhunu buraya saklamasalar, senden mi korkacağız..." Cümlesi yarıda kesilirken, girdiğimiz kapı bir anda açıldı ve beyaz elbiseli bir kız çocuğu saçları önünde, elinde baltayla belirdi; ışıklar kapanıp açılırken hepimiz aynı anda çığlık attık, Koza kaçarken duvara çarptı ve duvardaki silüet renklendiğinde başka bir çığlıkla beraber bir anda Bartu'nun kucığına atladı.

Kapı yeniden sertçe kapandı ve Mutlu'nun yerde gözleri açık yattığını gördüm. Yankı elleriyle gözlerini kapatmış, nefesler veriyordu.

"Lütfen," dedi sarışın kadının sesi. "Emily'yi sinirlendirmeyin." Gülme sesi geldi ve çığlığımızın ardından üçümüz kahkaha attık. "Diğer odaya geçebilirsiniz."

"Eğer içinizde azıcık merhamet, sevgi, ilgi, alaka, aile bağı, aşk, dostluk, kardeşlik varsa," dedi Koza, Bartu'ya daha sıkı sarılırken. "Şimdi burayı terk ederiz."

Işık ikisine baktı. "Siz niye bu haldesiniz?" Yeniden gülmeye başladığımızda kendileri de ne halde olduklarının farkında bile değillerdi. Bartu dehşetle gözlerini açıp Koza'ya baktığında yüzleri arasında bir karışıklık mesafe var gibiydi.

İkisi de bozuntuya vermeden bakışlarını kaçırıp birbirlerinden ayrıldılar. Üstlerini düzeltirlerken en uç noktalara gittiler.

“Yankı,” dedim bembeyaz olmuş yüzüne bakarak. “Yanıma gel.”

“Gelmesem?” dedi çocuk gibi.

“Gel,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Yok, yok,” dedi gülümseyerek. “Bence burası iyi.”

“Yankı,” dedim gözlerimi açarak. Üçüncüyü söylememe gerek kalmadan yanıma geldiğinde elimi tuttu ve gülümsedim, o ise gülümsemeye çalıştı fakat daha çok acı çekiyormuş gibiydi.

“Şurada bile hanımcılığını koruduğuna inanamıyorum,” dedi Bartu şaşkınlıkla.

Yankı duymazlıktan geldi ve diğer odaya geçtik.

Oda masmaviydi ve ortada kocaman bir çukur vardı, o çukurun çevresine ise sarmaşıklar dolanmıştı. Duvarlarda tablolar vardı, tabloların içi ise karanlıktı fakat bazı çizimler olduğu ortadaydı. Her yer masmaviyken o tablolar simsiyahtı.

Adım attığım an, ayağımın altındaki yumuşak zemini hissettim ve gözlerim açılırken ayak izimin çıktığını gördüm, çamura hatta bataklığa basıyorduk.

“Bu odada adım sınırınız var,” dedi kadının sesi. “Otuz adımı aşan kişinin...”

Bir anda bir erkek sesi belirdi ve genizden gelen sesi balta gibi aramıza indi. “Ben Brandon,” dedi dehşet verici bir tınıyla. “Doksan sekiz yıl önce çizdiğim resmin içine hapsedildiğim...”

“Amına koyduğumun evinde bir tane misafirperver biriyle karşılaşacak mıyız acaba ya?” dedi Koza. “Birisi bin yıl önce ölür, birisi ressamken çizimin içine hapsolür. Nasıl hikâyeler ulan bunlar?” Koza sert adımlarla içeriye girdi ama adımları bataklığın içindeyken korkuyla inledi. “Sikeyim ben böyle evi de böyle ressamı da böyle yeri de...”

Işıklar kapandı.

Göz gözü görmüyordu hatta öyle karanlıktı ki Yankı’nın hızlı nefeslerini ensemden duymasam kendimi orada yapayalnız hissedecektim.

“Sikeyim,” dedi Koza. “Ortada kaldım, yanımda kim var şu an?”

Çamurun içine batan adım seslerini duyduk. “Kim yürüyor şu an?” diye Bartu sordu. Sessizlik. “Kızlar, siz mi yürüyorsunuz?” Yine sessizlik. “Kim yürüyorsa onun gelmişini geçmişini sikeyim o halde; hadi bakalım, gel kucağıma.”

Adımlar durdu, yutkundüğümde Yankı'nın parmaklarının kolumda gezindiğini hissettim, ardından nefes alış durdu. "Helin," diye fısıldadı. "Bana dokunan şu an..."

Işıklar bir anda açıldı ve hemen yanımda duran, gözleri ayrı noktadaki oldukça uzun boylu, elinde palet olan bir adamla göz göze geldik. Yankı'nın bağıışı, Koza'nın koşuşu ve Bartu ile Mutlu'nun küfredişi aynı anda oldu. Herkes farklı noktaya kaçışırken Mutlu ile Bartu ortada çarpıştı.

Yine ışıklar kapandığında, "Lider," dedi sarışın kadının sesi. "Adımlarını boşa kullanıyorsun. Otuz adımı geçersen seni kuyuda bırakacaklar ve ressamın yeni çizimi olacaksın."

"Götüme ressamın fırçası girseydi de buralara gelmeseydim," dedi Koza. "Açın ışıkları, kör mü olduk ulan?"

Adım sesleri yine geldi ve ressamın sesi. "Benim saklı kaldığım tabloyu bulursanız buradan çıkabilirsiniz ama eğer bulamazsınız... Brandon laneti üzerinizde olur ve tablolara hepiniz hapsolursunuz."

"Lâl!" dedi Bartu. "Bu Brandon götü sana dokundu mu?"

Işıklar yeniden açıldı, Brandon'ı Bartu'nun arkasında gördüm ve yeniden kapandığında dehşetle oraya bakmaya devam ettim.

"Lâl!" dedi, sanki cevap verebilecekmiş gibi. "Elimi tutan sen misin?" Gülümsediğini hissettim. "Bunu evet olarak sayıyorum."

"Brandon!" dedi Işık gülererek. "Peki tablolara hapsolmemak için ne yapmalıyız?"

Adım sesleri kesildi ve ışıklar açıldı. Bartu'nun yüzündeki gülümsemeye bakarken başımı iki yana salladım ve bakışları yanına döndüğünde Koza'yı gördüm. Gülümseme soldu, ardından, "Sen miydin lan elimi tutan?" dedi.

"Hayır, asıl sen tuttun elimi, amına koyayım," dedi Koza.

"Ne diyorsun oğlum?"

Brandon gür bir sesle bağırdı. "Bir kişiyi kuyudan aşağıya indireceksiniz ve kuyuya bıraktığım şifreleri çözmesine izin vereceksiniz," deyip boğuluyor gibi ses çıkardı. "Zamanımız az," dedi sesi yankı yaparken. "Beni bulun."

"Yirmi metre kare yerde herkes kayıp," dedi Mutlu hiddetle. "Korku evi dedik, polis olduk, bu nedir?" Korkuyla Işık'a ilerledi. "Gidelim mi? Gitmezsek ölecekmişim."

"Abartma," dedi Işık, sonra birkaç adımla kuyuya yürüdü, ardından hepimiz birbirimize baktık. Gözlerini kaçırın yine o dörtlüydü.

"Ee," dedi Bartu, Yankı'ya. "Tablo mühendisi, göster numaranı."

"Ben tablo düşürme kısmıyla ilgileniyorum," dedi Yankı; dirseğiyle karnına vurduğunda inledi.

"Lider," dedi kadının sesi. "Yanına birini alıp aşağı inebilirsin."

"İnsem Brandon beni tablolarla beraber..." Gözlerimi kocaman açtım. "İneceğime inancınız var mı? Bunu yapacağıma? Gerçekten?" Herkes ona baktı, kimseden çıt çıkmadı. "Daha neler," dedi kaşlarını çatarak. "Bende yükseklik korkusu var."

"Ne alaka şu an?" dedi Yankı. "Yüksek mi orası?"

"Önemi var mı?" dedi Koza, sonra yutkundu, ardından minnetle bana baktı. "Bunu yapmayacağımı biliyorsunuz."

"Buraya geldiğimiz günün sabahını sikeyim," dedi Bartu, ardından karşısında duran Lâl'e baktı. "Elimi sen mi tuttun?"

"Korkak," dedi Işık Koza'ya, ardından üzerindeki ceketini çıkarıp bana verdi ve gözlerini devirip ellerini çukurun kenarlarına koydu. Sarmaşıklarla kaplı merdivene tırmandı, sonra aşağıya inerken, "Yaşından başından, silahlarından utan," dedi küfrederek. "Nasıl böyle birisi olabilirsin, anlamıyorum."

Bartu Koza'ya doğru eğildi. "Tam şu an gaza gelip onu yalnız bırakmaman için aşağıya inmen gerekiyor."

Koza hiç oralı olmadı ama yine Yankı onu gaza getiren kişiydi. "Ben Helin'i asla yalnız bırakmazdım öyle bir çukurda," dedi kendinden emin bir sesle. "Hatta, sen dur, ben inerim, derdim."

"İn o zaman," dedim tek nefeste.

"Ha?"

"İn," dedim bir kez daha. "Benim yerime."

Bartu ile Mutlu gülmeye başladığında, Koza sertçe hareket çekti, ardından çukuru gösterdi. "İn lan aşağıya, sıfatsız," dedi ağzını doldura doldura. "İn de çocukken olduğu gibi üzerine işeyeyim senin."

Yankı gözlerini kaçırdı ve bana eğilip, "Ciddi misin?" dedi kısık sesle. "Bence buna hiç gerek yok."

Duymazlıktan gelip merdivenlere ben de tırmandım ve Işık'ın yanına indim. Lâl de bir an bile düşünmeden çukurdan indiğinde, dördü beraber aşağıya baktı.

Brandon kahkaha atmaya başladı. "Cesurlar her zaman kazanır, korkaklar ise cesetler gibi yok olmaya mahkûmdur!" dedi.

"Berimleme yapma, göt!" dedi Bartu havaya doğru. Aşağıya bağırdı. "Burası benim sinirli halime geri dönmeme neden oluyor!"

Onları duymazlıktan gelip duvarlara baktık. Tuhaf çizimler vardı ama aslında şifre çok açıktı, bütün hepsini birleştirdiğinde bir tablo ortaya çıkıyordu. O tablo, diğer kapıyı açıyor olmalıydı. Kızlara bunu söylediğimde ikisi de bana hak verdi.

"Bir dakika!" dedi kadının sesi, ardından ışıklar gitti.

"Siktir," dedi Mutlu'nun sesi, ardından yine adım sesleri duyuldu. Sabırla biz ışıkların gelmesini beklerken yukarıda birkaç adım sesi daha geldi, ardından bir anda ışıklar açıldı ve ilk çığlık sesi Mutlu'dan geldi, sonra Koza'dan. Bartu uzunca bir küfür yuvarladı; Yankı ise, "Helin!" diye bağırdı, yardım dileniyordu...

Bir şeylerin düşme sesi geldi, inleme ve koşuşturma. Sonra yine ışıklar kapandı ama adımlar kesilmedi.

"Beni öptün!" diye bağırdı Koza.

"Kimse seni öpmedi!" dedi Yankı.

"Çek elini sırtımdan!" diye inledi Bartu.

"Kim çeksin lan?" dedi Mutlu.

Adımlar arttı. "Kulağıma nefesini veren sikeyim." Koza dehşetle bağıırıyordu. Işıklar hızlıca kapanıp açılırken adım seslerinin haddi hesabı yoktu. "Kalbim!" dedi Koza. "Kalp krizi geçiriyorum şu an!" Gülmeye başladığımızda Yankı'nın küfrünü duydum. "Kalp krizi diyorum! Çok kötüyüm! Bayıldım şu an! Bak, bayıldım!"

Işık şekillere döndü ve kendi kendine bir çıkarım yaparken ben sesleri dinleyip, özellikle Koza'nın çığlıklarını, keyiflendim.

"İçinde ev ve ağaç olan bir çizim bence," dedi Işık. "Yankı!" diye seslendi. "Tablolara dikkatli bak. Ev ve ağaç olan çizim var mı?"

"Var!" dedi Yankı. "Ama iki tane!"

Başımızı sallayıp art arda yukarı çıktık ve yine Bartu ile Koza'yı el ele yakaladık. Bu duruma öyle bir alışmışlardı ki artık bize de tuhaf gelmemeye başlamıştı.

Brandon konuşmaya başladı. "Birisi benim evimdi; eşim ve çocuklarımla yaşadığım evimdi. Diğeri ise ruhumun gizli kaldığı ev. Eğer

nihumu bulursanız eşim ve çocuklarımla yanına dönebileceğim ama bulamazsanız... İşte o zaman sizi hapsedeceğim."

"Hepsinin de trajik Yeşilçam formatında hikâyesi var," dedi Mutlu tablolara bakarken. "Utanmasam ağlayacağım."

Gerçekten iki tabloda da ağaç ile ev vardı ve birbirlerine çok benziyorlardı. "Yakından baksam göreceğim," dedi Işık. "Ama adım sayılma..." Kaşlarını çatı. "Eş ve çocuk..."

Bir tabloda salıncak da vardı. "Anladınız, değil mi?" dedim gülererek. İkisi de başını salladı.

"Amına koyduğumun yerinde sadece ben beynimi ekmek arası yapıp yedim herhalde," dedi Koza, sonra Bartu'nun tuttuğu elini kaldırdı ve gülümsedi. Bu yaptığına anlam veremediğimde onun gerçekten delirmeye başladığını düşünmüştüm.

Üçümüz aynı anda salıncaklı olana ilerledik ve altındaki düğmeye Lâl bastı.

Klik sesinin ardından kapı açıldığında, "İşte bu!" dedi Işık. "Harikayız."

"Hayatımız sanki yeterince korkunç değilmiş gibi şu geldiğimiz yere bak," diyen Bartu yürümeye başladı ve Koza da karşı gelmeden elini tutarken ona eşlik etti.

Diğer odaya girdiğimizde her yerde mezarlar ve mezar taşları vardı. Işık'ın ilk defa ürperdiğini hissettim ama arka planda korkularından başka bir şeylerin gizli olduğuna emindim.

Altı mezar yan yana dizilmişti, duvarda yine kanlı el izleri vardı ve sağ tarafta bebek mezarları. En korkunç oda burasıydı ve ben bile eğlenemiyordum. Başımı çevirip baktığımda ise gerçekten Bartu ile Koza'nın bayılacak gibi olduğunu gördüm.

Karşıdaki duvarda, *Siz artık ölüsünüz*, yazıyordu.

"Beni bu korku evine getiren herkes bedelini ödeyecek," dedi Koza korku dolu bir sesle. "Öyle bir bedel ödeteceğim ki aklınız hayaliniz şaşacak."

Bir adam konuşmaya başladı ve arkadan bebek ağlama sesleri geldi. "Tiffany ailesi 1798 yılında evlerinde can verdiler ve orada çürüdüler. Kimse onların öldüğünü bilmedi çünkü 1830 senesinde çekilmiş fotoğrafları vardı. Bu fotoğraflar..."

"Hikâyesini de resmini de fotoğrafını da mezarını da ailesini de geçmişini de geçmişini de ölüsünü de dirisini de," dedi Bartu. "Silkerim böyle işi, amına koyayım!" Kameralara baktı. "Çıkarın lan beni buradan! Delirdim lan!"

"Bu fotoğraflar ortaya çıktığında Tiffany ailesi evlerinde çürümüş haldeydi fakat ruhları şehirde geziyordu. Terapist Dennis Tiffany bu evi aldığı anda..."

"Kozalak," dedi Mutlu. "Senin terapistin mi lan bu?"

"Sonuncu," diye fısıldadı Koza, Mutlu'yu duymazlıktan gelerek. "Şimdi bunların hiçbiri Türk değil ya," dedi. "Buraya gelmeleri uzun sürer, değil mi?"

Gülmeye başladığında Işık da dayanamayıp güldü. Yankı başını olumlu anlamda salladı, sonra Koza'ya dönüp bir kez daha baktı. "Ruh uçağa binip mi gelecek oğlum?" dedi ters bir sesle. "Canı istediği yere gider."

"Brandon, Emily ve Tiffany ailesi delirmiş olabilir mi, sadece soruyorum," dedi Mutlu.

"Emily deme bana," dedi Koza. "Bak yine ürperdim."

"Ne yapacağız?" diye seslendi Işık kameraya bakarak.

"Tek yapmanız gereken," dedi dış ses. "Liderinizi bir mezara kapatmanız."

"Oldu," dedi Koza kameraya bakarak. "Şöyle bir dans edeyim istersen, ne dersin? Soyunayım bir de?"

Dış ses beni şaşırttı. "İstersem dans da ettiririm."

Işık alkışladığında Koza'nın çenesi kilitlendi.

"Sonra?" dedim gülerek.

"Sonrası..." dedi sarışın kadın, ardından odayı kahkaha sesleri doldurdu ve beş mezarın içinden de bir anda insanlar dikildi. Robot muydu, manken miydi yoksa gerçek insan mıydı bilmiyordum ama son gördüğüm Koza ile Bartu'nun mezarlardan çıkanlara saldırdığı, Mutlu ile Yankı'nın da çıkış kapısına doğru koştuğuydu.



"Size inanamıyorum!" diye yolun ortasında bağırarak Işık'tı ve dört kişi kaldırıma oturmuş, önüne bakıyordu. "Resmen mekanizmayı bozdunuz, kovulmamıza neden oldunuz ve bir de bizi borca soktunuz!"

İşin ruhaf tarafı, Bartu ve Koza hâlâ el ele tutuşuyordu.

"Siz neden hâlâ el elesiniz öğrenebilir miyim?" dedim kızgın bir sesle.

İkisi de birbirlerine baktıktan sonra ellerini bıraktılar.

Dördünün arasında ilk sessizliği bozan Mutlu oldu. "Sarca ailesinden daha korkunç bir aile varsa o da Tiffany ailesidir."

Lâl kendini tutamayıp güldüğünde Işık ona ters ters baktı ve Lâl sustu.

"Çocuk gibisiniz," dedi Işık anne gibi azarlayarak. "Eğlenmeye gittik, şu halinize bak." Yankı'ya döndü. "Özellikle sen. En akli başında olan sen değil misin?"

"Ben korkmadım..." Koza Yankı'ya bakıp küfretti.

"İşinize geldi mi adam öldürüyor, çatışmalara giriyorsunuz ama minicik bir Emily'den korkuyorsunuz." Işık kollarını önünde bağladı, evin önündeydik. "Utanmanız gerekiyor."

"Minicik Emily," dedi Koza ağız ucuyla. "Hoş geldin yeni travma."

"Minik dediğin götümüze kazık sokacaktı," diyen Bartu kaşlarını kaldırdı.

"Keşke," dedi Işık, sonra söylenerek eve girdi. "Ben niye bu kadar kızdığımı anlamadım," dedi Yankı, Işık'ın arkasından bakarken. "Altı üstü on beş bin lira ödeyeceğiz."

Başımı iki yana salladığımda hem deliler gibi gülmek istiyordum hem de onlara kızmak. Bir yandan fazlasıyla masum görünüyorlardı, bir yandan da suçlu.

"Bugün seninle uyuyoruz," dedi Mutlu Bartu'ya. "Kucak kucağa."

Bartu'nun karşı çıkmasını bekledim ama onayladı.

Koza, "Sonuncu," diye fısıldadı. Bakışları kesiştiğinde, "Bugün benimle kalır mısın?" diye sordu. "Şahsi."

Yankı onaylayan bir ifadeyle başını salladı, ardından aklına bir şey gelmiş gibi dudakları aralandı ve gözleri bana döndü. "Kalamam," dedi başını iki yana sallayarak. "Çok önemli bir işim var."

"Ne işin var?" diye sordum.

"İş işte," dedi Yankı omzunu kaldırarak.

"Oğlum," dedi Koza dişlerini sıkarak. "Ben yalnız yatamam bugün o evin içinde."

"Bizde kal," dedi Bartu diğer taraftan.

"Işık karşı çıkar," diyen Mutlu dudaklarını büktü. "Ya da karşı çıkmasa bile gece hayalet gibi tepende biter. Emily..."

“Lan, ben ne yapacağım?” dedi Koza hiddetle ayağa kalkıp. “Tüm gün sokakta kalırım, yine de o eve tek başıma gitmem.” Bakışları Lâl'e döndü, sonra gözlerini kaçırıp sırtını çevirdi.

O an Yankı'yla bakışlarımız kesişti ve neden Koza'yı reddettiğini anladım.

İstedığı benim Koza'yla gitmem ve beraber vakit geçirmemizdi. Bunu neden yapmak istediğini hem anlıyor hem de hak veriyordum, aynı durumda olsaydık ben de bu yola girebilirdim ama Koza beni davet etmemişken böyle bir adım atmak konusunda da gururumla savaşıyordum.

Yankı, onaylayan gözlerle bana başını salladığında oturduğu yerden kalktı ve karşıma geçip Koza'nın duyamayacağı şekilde, “Yap bunu,” dedi ve Lâl konuşmamıza şahit oldu. “O cesaret edemez, biliyorum. Sen adım at.”

İçimde Koza'ya karşı geçmeyen kırgınlığım ve duvarlarım, diğer tarafımda onu daima anlayan yanımla savaş verirken, Yankı'nın da gözlerimden bunu anlamasını bekledim ve anladığı halde bana yine onaylayan bakışlarını gönderdi.

“O beni reddetti zamanında,” diye fısıldadım Yankı'ya. “Bir kez daha yaparsa bunu...”

“Yapmayacak,” dedi Yankı kendinden emin bir sesle. “Biliyorum, Helin. Sana ihtiyacı var.”

“Sanmıyorum,” dedim hızla.

Yankı tek kaşını kaldırdı ve belki de kızacağımı bildiği halde Koza'ya, “Helin seninle gelecek,” dedi, özür dileyen bakışlarını bana göndererek. Kaşlarım çatıldığında uzanıp elimin tersini öptü ve af diledi.

Koza, gözlerini açarak bize döndü ve karşı çıkmasını beklerken, çocuk gibi, “Sahiden mi?” dedi. “Bunu yapacak mısın?”

Yankı bir kez daha destek oluyormuş gibi baktığında derin bir nefes verdim. “Ever,” dedim gözlerimi onun üzerine dikerek. “Ama canımı sıkıtuğun an kapıyı çeker çıkarım ve seni Emily'nin ruhuyla baş başa bırakırım.”

“Asla!” dedi Koza, asker selamı vererek. “Misafırperverliğime bayılacaksın.”

Gözlerimi devirdiğimde Lâl'le bakışlarımız kesişti ve onun büyük bir ihtiyaçla Yankı'ya baktığını gördüm, Yankı ise sadece beni izliyordu.

Yeniden ona döndüğümde vedalaşıyor gibi yanağına dudaklarımı kondurdum, ardından kulağına, "Lütfen," dedim ihtiyaçla. "Sen de Lâl'le konuş."

Duraksadığını hissettim ve bir cevap vermesini bile beklemeden diğer yanağına uzandım, öptükten sonra, "Bu arada," dedim keyifle. "Siyah bence sana da çok yakışıyor."

Nefesini verdi ve geri alırken eli bel kıvrımına dokundu, parmak uçlarını kazağıma rağmen hissettim. O an, onu öpmeyi, o beni öptükten birkaç saniye sonra bile ihtiyaç gibi gördüğümü fark ettim.

Diğerlerini umursamadan burnu burnuma değerken, fısıltıyla, "Vazgeçtim," dedi. "Bence bu gece burada kal, siyahlar konusunda anlaşalım." Dudaklarımda hissettiğim nefesi ve belimden yukarıya doğru tırmanan parmaklarının verdiği his, bir sıcaklığın kasıklarına toplanmasına neden oldu.

"Gitmem lazım ama," dedim Koza'yı işaret ederek. "Yoksa beni şimdiden özledin mi?"

Yankı yutkundu, elinin tersi yanağıma okşarken, "O halde yarın öğlen ikide," dedi fısıldayarak. "Benimle ilk gittiğimiz hamburgecinin önünde buluş. Sevgilim olarak. Seni bir yere götüreceğim."

"Hımm," diye mırıldandım derinden gelen bir sesle. "Siyahlar da olacak mı?"

"Helin," dedi dişlerini sıkarak. "Beni çıldırtmaya çalışıyorsun ama ne zaman istersen siyahlar senin için vardır."

Gülümsedim, kalp atışlarım hızlandı ama yine de intikamı elden bırakmadım.

"Bebeğim," dedim dudaklarına yaklaşırken onu taklit ederek. "Siyah derken bisikletinden bahsediyorum."

GERÇEKLER

“Evler, acı ve mutluluk veren anılarla doludur,” demişti bir keresinde ilkokul öğretmenim. Yüzünü bile unutmuştum ama bu cümlesi aklımdan silinmiyordu çünkü benim o zamanlar yaşadığım ev, kötü anılardan ibaretti. Bir evin huzur verdiğine ya da verebileceğine asla inanmazdım.

Sokak Nöbetçileri’nin evine girdiğimde ise o cümlenin haklı olduğunu anlamıştım. İki katlı ahşap evde kötü anılarım kadar güzel anılarım da vardı ve bir gün, seneler sonra o eve yeniden girersem kahkahalarımızın sesini işiteceğimi biliyordum. Ağladığımı da. Hep beraber oturduğumuz o masayı, Yankı’nın yatağını hatta acı çektiğim kırmızı ışıklı odayı.

Nesneler ölmezdi; o ev, bir anı yuvasıydı.

Koza’nın evi ise tamamen ruhsuzdu, bunu o eve girer girmez anlamıştım. Ne kötü anılar vardı ne güzel anılar.

Üç katlı, kocaman bir villaydı. Geniş bir bahçesi vardı, büyük bir garajı ve gerçekten de garajında dört tane lüks arabası. Kapıdan içeriye girdiğimiz an kocaman bir hol bizi karşılamıştı; mutfak, salon kadardı ve salon, bir ev kadar. Üst katlarda kaç oda vardı hatta evin içinde kaç oda vardı, bilmiyordum ama direkt ruhsuzluğu hissetmiştim.

Sadece bu kadar da değildi, evin önünde iki adam bekliyordu, ruhsuz adamlar. Korumaları mı? Sanmıyordum.

Koza’nın bilmediğim başka yüzlerinden bir tanesi daha.

Kendime itiraf edemesem de bu ruhsuz evi, Harun Aktan’ın ruhsuz evine benzetmiştim; bu düşünce ise beni fazlasıyla rahatsız hissettirmişti.

Buraya gelmek için taksiye binmiştik çünkü uzaktı ama Sokak Nöbetçileri’nin evlerinin içinde bulunduğu sokağın huzuru bile yoktu. Daha soğuktu sanki, daha ıssız ve daha korkunç.

Salona girdiğimizde koltuklar arasındaki mesafe bile buz gibi hissettirmişti. Duvarlarda rasgele serpiştirilmiş tablolar vardı, ışıklar solgundu. O kadar derli topluydu ki her yer, bu bile beni rahatsız etmişti.

Koza önündeki dolabı açıp, "Ne içersin?" diye sordu.

Viskiler, şaraplar, rakılar; bütün içkiler sırayla dizilmişti. Kristal bardaklar aşağıdaydı.

Kaşlarımı çatarak, "Bira?" dedim. "Vardır umarım."

Koza gülümsedi ve birkaç saniye içinde yanımdan ayrıldı, geri geldiğinde elinde bira şişesi vardı. Kendisine de bir tane almıştı.

"Beğendin mi?" dedi hevesten uzak bir ses tonuyla. "Evimi yani."

"Burası senin evin değil," dedim rahat bir sesle. "Çünkü bu ev senlik değil." Bakışlarımı köşedeki çıplak heykelden ayırıp ona baktım. "Neden böyle bir yerde yaşıyorsun? Ruhun buraya uygun değil."

Boş bulundu ya da itiraf etmek isteyerek, "Nasıl evlerde yaşamam gerektiğini bilmiyorum çünkü," dedi omzunu kaldırıp. "Ama zaten bu evin sadece iki odasını kullanıyorum. Bir kendi odam, bir de..." Sustu, devam etmedi ama ben de sorgulamak istemedim şu anlık.

"O halde," dedim elimdeki bira şişesini kaldırarak. "Beni kendi ruhunun olduğu odaya götür yoksa burada samimiyetsizlikten bayılacağım. Emily bile böyle bir evde yaşamıyordur."

Koza tam yürüyecekken dönüp bana baktı. "Emily dediğin her an ürperdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Adına tükürdüğümün kızı."

"Küçük daha," dedim arkasından giderken. "Çok ayıp. Emily kutsalımız."

Koza başını iki yana salladı ve söylenerek merdivenlere ilerledi. Kırmızı halılara bakarken gülmemek için kendimi durdurdum. "Nesin sen? Zengin bir iş insanı mı?" diye sordum. "Sahiden bu kadar parayı nereden buldun?"

"Teknoloji firmam var," dedi başka bir yalanla. "Yazılımcıyım."

"Bu saydığın işler," diyerek takıldım ona. "Hırsızlık yaptığın insanlar olabilir mi?" Bir cevap vermedi; haklı mıydım, haksız mıydım, bilmiyordum.

Üst kata çıktık; uzun, ince koridorda yürürken şimdiden Sokak Nöbetçileri'nin evini özlediğimi fark ediyordum. Her köşeden

çıkmasını, Mutlu'nun bizi yakalamalarını... Ama bir şey dikkatimi çekmişti. "Koza," dedim önümde yürürken. "Işık hiç..." Omzu havalandı. "Buraya geldi mi?"

Kısa bir sessizliğin ardından, "Geldi," dedi sadece.

Işık'ın hayallerindeki o eve çok benziyordu, bana anlattığı. Hepimizin mutlu olduğu, masada oturduğumuz ve bahçesi geniş olan o ev.

Benim güzel kardeşim Işık, hayallerinde aslında Koza'nın evinde yaşıyordu ve çocuğu ondandı.

"Hatta," dedi bir odanın önünde durduğunda. "Onun hayallerindeki eve benziyor diye almıştım bu evi de."

Kaşlarım havalandı, kapıyı açtı ve eliyle beni içeriye davet etti.

Çekinerek adım attığımda başka büyük bir odayla tanıştım ama evet, bu odanın içinde ruh vardı.

En solda bir çalışma masası vardı, çalışma masasının üzerinde geniş bir kitaplık. Koza ilerleyerek o masanın üzerindeki gece lambasını açtı, içeriye loş bir sarı ışık doldu.

Bilgisayar ve dağılmış kitaplar masadaydı, kâğıtlar da öyle. Hemen yanındaki rafta sadece eskimiş üç defter vardı, adımlarım oraya ilerlediğinde Koza da defterlerini koruma içgüdüleriyle benimle beraber ilerledi. "Günlüklerin mi?" dedim parmağım üzerlerinde gezinirken. Eli korumak ister gibi rafın üzerine gitti. "Merak etme, okuyacak değilim."

"Sadece," dedi yutkunarak. "Alışık değilim."

"Işık bu odaya girmedi mi?" diye sordum.

"Girmek istemedi," dedi tek nefeste.

"Neden?"

"Bilmiyorum," dediğinde adımlarımı diğer tarafa yönlendirdim. "Bunu ona sor."

Geneli gerilim türü olan kitapların arasında tek bir rafa koyduğu, 1984'tü. Yankı'yla aralarında sır olan bu kitabı okuduğum halde ikisinin arasındaki bu sırrı da merak ediyordum.

Pencerenin kenarında beyaz bir üçlü koltuk vardı, koltuğun yanında küçük bir sehpa. Sehpanın üzerinde bir kitap duruyordu, ince bir kitap ama henüz dokunulmadığı o kadar belliydi ki. Oraya doğru ilerlerken dikkatimi çeken başka bir detay kalbimin sıkışmasına neden oldu: koltuğun solunda bulunan panodaki fotoğraf.

Benim çocukluk fotoğrafım. Bende bile olmayan çocukluk fotoğrafım. Dudaklarım aralandı ve sakince o fotoğrafa ilerlediğimde altında adımın yazdığını gördüm. *Kardeşim Saye.*

Elim dudaklarıma gittiğinde kalbimin kırılan bir parçasının onarıldığını hissettim ve sessizliğimi korurken parmaklarım çocukluğumun üzerinde gezindi. İki yaşındaydım, belki de üç. Gülümsemiyordum ve ciddiyetle kadrja bakıyordum ama elimde o çok sevdiğim, tek oyuncakım vardı. Üzerimdeki elbisenin bir kenarı açılmıştı; utanarak elimle o tarafı kapatırken çekilmiş bir fotoğraftı.

Dayım çekmişti, bunu bakışlarımdan bile anlamıştım.

“Bu fotoğrafımı,” dedim titreyen bir sesle, “hiç bilmiyordum.” Koza bir cevap vermedi, hem verse ne diyecekti ki?

Hemen altındaki başka bir fotoğrafla karşılaştım. Annemin fotoğrafıydı. Tek başınaydı; bir koltukta oturmuş, kadrja bakıp gülümsüyordu. Geniş bir gülümseme idi; gençlik fotoğrafı olmalıydı. Fotoğrafın bir kısmı yanmıştı. Altına not düşmüştü. *Annem Helin.*

İşaret parmağım yanağında gezindi, sonra nefesimi verdiğimde vicdan azabı oradaydı. “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim Koza’ya.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Evet,” dedi. Ona bakmadım çünkü buna cesaret edemedim.

“Annem hâlâ ölü gibi hissediyorum,” diye fısıldadığımda boynumdaki anahtar kolyesi sanki benimle savaş içerisindeydi. “Onu gördüm Koza, ona dokundum ve onunla konuştum ama annem gibi değildi. Evet, annemdi ama o ölüydü.” Başımı iki yana salladım. “Senin çektiğin acıyı gördüm, ben de acı çektim ama annem için değil, o kadının hali için. Şimdi durup düşündüğümde hâlâ ölü gibi geliyor, canım yanıyor ama bir tarafım kabullenemedi.” Gülümseyen yüzündeki annemin acısını o an gördüm. “Bu beni kötü biri yapar, değil mi? Yoksa hissiz mi? Belki de vicdansız?”

Cevap vermek için uzun bir süre düşünse de, “Hiçbiri,” dedi en sonunda. “Ben seni ilk gördüğümde nasıl hissediyorsam sen de anneme karşı öyle hissediyorsun.” Titreyen sesini duymazlıktan gelmek istiyordum çünkü bunu kaldıramazdım. “Çocukken bir anneye sarılıp sıcaklığını almadığımda, büyüdüğünde bunun bir faydası olmuyor. Ben çocukken ona sarıldım, sevmese de beni göğsünde büyüttüğü zamanları oldu. En çok bunu özlediğimden belki de üzülüyorum ama sen bunları tatmadın.”

"Nasıl bir his?" diye sordum kendimi tutamayıp. "Çocukken bir anneye sarılmak?" Bunu sormanın onu üzeceğini fark ettiğimden konuyu değiştirmek istedim. "Kendimi çok suçlu hissediyorum, Koza."

Yüzüme bakıyordu ama bakışlarım ona dönmüyordu. "Bir yalanla büyütüldün, o yalana inandın. Aslında muhtaçsın anneme." Konunun değiştiğini ve saptığını fark ettim. "Hatta yanında olsun istiyorsun, ihtiyacın var. *Sarılmak* da istiyorsun. Oturup onsuz çektiğin acıları tek tek anlatmak, bazen günlüğünü okutmak, bazen anla beni demek. Bazen kendine kıızıyorsun, onu yalnız bıraktığın için. Bazen ona kıızıyorsun ama sonuç olarak aynı noktaya dönüyorsun. Ailene. En korkulu günlerinde onun yaşadığını bilerek güne devam ediyorsun." Gözlerim ona döndüğünde sözleri sanki benim içindi. "Çünkü bir yerlerde ailen nefes alıyor. Bazen ona gerçekten saatlerce ağlamak bile istiyorsun," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama öğrenmemişsin, bilmiyorsun bu duyguyu. Saklanıyorsun. Yaralarını göstersen anlayacak ama göstermeyi de bilmiyorsun. Hiç öğrenmemişsin." Nefesini verdi. "Bazen sadece cesaret edemiyorsun, bazen de korkuyorsun."

Sustu. Gözlerinin içine bakarken ağlamak istemiyordum fakat kahverengi gözünün seğirdiğini fark ettim.

"Bazen onunla yapacaklarının hayalini kuruyorsun," dedim karşılık olarak. "Ama bazen de artık çocuk olmadığını fark ediyorsun. Bu yaştan sonra bir salıncağa binip kahkaha atabilir miyiz, Koza?" diye sordum. "Koşturabilir miyiz? Saklambaç oynayabilir miyiz? Aynı hisseder miyiz?" Başımı iki yana salladım. "Şu an anneme sarılısam çocukken sarıldığımdaki hissi alabilir miyim?" Olumsuz bir nefesin ardından dolan gözlerimi ondan kaçırdım. "Hiç sanmıyorum. Yaralar ize dönüşmeden iyileşmesi gerekir, bizimkiler ize dönüştü Koza. Ben büyüdüm."

Söylediklerimin canını yaktığını biliyordum ama artık gerçekleri kabullenmeye başlamıştım, onlarla yaşamayı da.

"Çocukluğundaki hissi alır mısın, bilmiyorum," dedi derin bir nefesle. "Ama ben bazen..." Durduğunda söylemekten vazgeçti ya da benden çekindi. Onu yargılamamdan belki de.

"Sen bazen?" dedim devam etmesi için ama susuyordu. Kendim sadece içimden gelerek aklıma geleni söyledim. "Sen bazen hiç büyümemiş gibi hissediyorsun, değil mi Koza?" diye sordum. Anlamış olmak mıydı canını yakan yoksa yanlış anlamam mı, bilmiyorum; sessiz

kalırken yutkunduğunu gördüm. “Bu beni üzmez, mutlu eder. Öyleyse hâlâ annemin sarıldığında verdiği o sıcaklığı hissediyorsun demektir.”

“Çocuk kalmak sadece annemin verdiği sıcaklığı hissettirmiyor ama Helin,” dedi Koza bakışlarını kaçırarak. “Belki de büyüseydim bu kadar hata yapmazdım çünkü öfke, benim çocukluğumun iki duygusundan biriydi. İkincisi ise muhtaçlıktı. Bir aileye muhtaç olmak.”

Koza hâlâ kırmızı ışıklardan korkan ve kaçan o çocuktı, bunu görebiliyordum.

“Belki,” dedim tek nefeste, “bir gün anneme yeniden sarılırsın ve biter hepsi.”

Hiç ummadığım bir anda, “Senin de kollarında anne şefkati olduğuna eminim,” dedi ve sesindeki o çocuksu ihtiyacı duydum. “Birine sarıldığında aile gibi hissettiriyorsundur, belki de anne gibi.”

“Sanmıyorum,” dedim elimin tersiyle gözlerimi silerek. “O kadar yüce bir insan değilim.”

Ağzının içinde bir şeyler yuvarladı ama anlayamadım, ardından annemin fotoğrafına baktığında, “Bazen sana bakmak beni rahatsız hissettiriyor,” dedi. “Çünkü ona gerçekten benziyorsun. Bakışların bile.”

Buna mutlu olmam gerekirken korktum. “Ya kaderimiz de benzerse?”

Koza’nın çekinmeden itiraf ettiklerine inanan bir tarafım vardı ve ödüm koptu, benzeyeceksiniz der diye. “Bence yeteri kadar ortak noktanız var,” diye mırıldandı. “Daha fazlasına *izin vermem*.” Koruma içgüdüleriyle kurduğu cümle kaşlarımı kaldırmama neden oldu. O da fark etmiş olacak ki, “Vermeyiz,” dedi. “Sen annem kadar yalnız değilsin.”

Başımı iki yana salladığımda bu düşünceleri kafamdan kovup, “Sence onu kurtarabilecek miyiz?” diye sordum. Asıl olan buydu, gitgide o korkunç anlara yaklaşıyorduk.

Beni şaşırtarak, “Sence beni bir gün sever mi?” dedi. “Beni bir günah gibi gördüğünü söylemişti çocukken. Küçüklüğümden beri Önder de dahil beni hep bir şeytan gibi gördüler. Elimde olsa dünyaya gelmezdim herhalde.”

“Seni sevmediğini düşünmüyorum,” dedim. “Ama onu da anlıyorum.”

“Bazen anneler ve babalar, çocuklarını sevmez,” dedi sanki gerçeklere beni itiyormuş gibi. “Onları istemez ve kabullenemezler. Bazen bazı

insanlar anne ve baba olmaktan bile kaçınırlar. Hayallerinin içinde bile yer vermezler. En yakın örneğin elini tutuyorsun.”

“Ne?” dedim afallayarak.

Koza şaşırdı. “Sonuncu’dan söz ediyorum,” dedi kaşını kaldırarak. “O hiçbir zaman baba olmak istemiyor.”

“Bunu bilemezsin,” dedim ama çoktan canımın yandığını hissediyordum.

“Bilirim,” dedi Koza. “Onun baba olması, yıkımının başlangıcıdır,” dediğinde kelimeleri doğru seçmeye çalışıyordu. “Bütün öfkelerimi, size karşı sinir olmalarımı bir kenara bırakırsak çok iyi bir baba olacağını biliyorum ama o hiçbir zaman çocuğunu kabullenemez, Helin. Özellikle şu an. Anlamıyorsun, bazı travmalar sadece iz bırakmaz, hayatımızı belirler.”

Dişlerimi sıktım. “Bunun nedeni ne?”

Koza bakışlarını başka yöne çevirdi. “Bunu ona sor, en mantıklı yanıtı alırsın.”

Bir an hamile kalsam ne yapacağını düşündüm, ne hissedeceğini. Normal olan boynuma atlaması olmalıydı, sevinmesi ama Yankı ruh haliyle bunu zaten yansıtmıştı. Aksini göstermişti. Altında ne yatıyordu, bilmiyordum ama artık onu dinleme zamanının geldiğinin farkındaydım.

“Ona âşığım,” dedim tek nefeste. “Ama âşık olduğum kişiyi bazen tanıyamıyorum, değil mi?”

Sessiz kaldı.

Gözlerim mutsuz bir şekilde panonun aşağısına kaydıığında kıkırdamaya başladım. Bir çocuk merdivenin altında durmuştu ve üstündeki bir çocuk da üzerine işiyordu. “Yankı ve sen!” dedim gülerek. “Kim çekti bunu, inanamıyorum!”

“Sizin Lâl’iniz,” dedi Koza gülerek, “bunun hâlâ elimde olduğunu bilse beni on yerimden bıçaklar, senin gördüğünü bilse bayılır.” Sırıttı. “Bunu keyifle benim yanımda yapmalısın.”

“Çok tatlısınız!” dedim altındaki isimlere bakarak.

Sonuncu ve Koza yazıyordu.

“Ona Umut da demiyorsun,” dedim düşünceli bir sesle. “Neden?”

“Çünkü o benim için sadece Sonuncu,” dedi. “Gerçekten hayallerindeki o adama dönüştüğünde Umut diyeceğim.”

"Neymiş o hayaller?" Sustu ve onun sırlarını benimle paylaşmadı.

Bir altındaki fotoğrafı görünce şaşkınlık bütün vücudumu sarstı.

Lâl, Yankı ve Koza. Çocuklardı. Koza'nın elinde bir süt vardı, Yankı yanında sırtıyordu ve Lâl önde kamerayı kendine döndürmüş, gülümsüyordu. Öyle içten bir fotoğraftı ki bakarken içimin ısındığını fark ettim.

Kardeşim Lâl ve Sonuncu, yazıyordu altında. Kardeşim, Lâl.

Koza fotoğrafı panodan sertçe çekip çıkardı ve elinde buruşturarak diğer tarafa fırlattı. "Sadece intikamı hatırlatmak için," dedi ama sesi sanki aksini iddia ediyordu.

"Hep çocukluk fotoğrafları," dedim hüzünle.

"Hayır," dedi çocuk gibi koştu. Ortadaki yatağının yanında bulunan masanın üzerindeki çerçeveyi alıp havaya kaldırdı. "Bu da var!" Yılbaşında çekilmiş fotoğrafımızdı, Gargamel olmuştu ve aynı fotoğrafı, Mutlu'da da görmüştüm. "Fotoğrafları hep Lâl çektiği için ondan almadım ama Mutlu bunu dalga geçmek için bana verdi, elimdeki tek hep beraber fotoğrafımız bu. Ben de bunu buraya koydum." Gözlerindeki neşe ve heves, duygulanmama neden oldu; normalde mutlu olmam gerekirken gözlerim yeniden doldu.

Koza'nın dudakları aralandığında neye duygulandığımı anlamamıştı ama duygulandığım oydu. Bazen o ruhuna uğrayan masumluluğu ve sevgisi. Yatağının başında bizim fotoğraflarımız vardı, bundan daha büyük bir sevgi olabilir miydi? Diğerleri duysaydı buna şaşırırlardı. Hatta dalga geçmek için bu fotoğrafı veren Mutlu fazlasıyla şaşırır ve pişman olurdu.

"Ben sana getireyim mi daha güzel bir fotoğraf? Hep beraber olduğumuz?" dedim titreyen bir sesle. "Merak etme, benim çektiğim bir fotoğraf olur, Lâl'in değil."

"Olur," dedi yeniden çerçeveyi masaya koyarken. "En azından şu Gargamel tipimi görmem."

Gözlerim dolu dolu güldüğümde başımı salladım ve ona bakmaktan vazgeçip anlık deliliğimi daha fazla göstermek istemedim. Sırtımı döndüğümde giysi dolabının açık ve dağınık olduğunu gördüm. İşte asıl olan Koza buydu. Duvarının yarısı siyaha boyanmış, diğer yarısı beyaza boyanmış oda.

Giysi dolabının yanındaki kapalı kapıyı gördüm; o yöne yürüdüğümde hemen yanındaki kuş kafesi ve uyuyan papağan gözüme çarptı.

Ciyakladığımda kuş bir anda başını kaldırdı ve ötmeye başladı. Masmaviydi, çok güzeldi ve kocamandı. "Maviş!" dedim. "Nasıl güzel!"

Koza papağanla aramdaki ilişkiyi önemsemeden hızlıca önüme geçti, beni diğer kapıdan içeriye girmemem için durdurdu. "Oraya şu an girmemelisin," dedi sakince.

"Banyo, değil mi?" diye sordum.

Duraksadı, ardından, "Banyo," dedi. "Ama dün bir misafirim vardı ve uygun olmayan eşyalar içeride olabilir... Kız kardeşimin bunları görmesi hiç hoşuma gitmez."

Yüzümü buruşturduğumda, "Kadınlar sende ne buluyor, anlamıyorum," dedim kapıya sırtımı döndüğümde. Rahatlamış bir nefes verdi, gereğinden fazla tepki göstermişti. "Ben olsam sana tırnağımı bile vermem."

"Zaten tırnaklarını vermiyorlar," dedi sırtarak. "Genelde tırnaklıyorlar."

"Koza!" dedim koltuğa ilerlerken. "Kapa çeneni."

Koltuğa oturmadan önce sehpanın üzerindeki o ince kitabı gördüm ve yanındaki büyük defteri. Elim o büyük deftere gitmeden önce Koza hızla onu da aldı ve kapağını kapatıp çalışma masasının çekmecesine koydu. Tek kaşımı kaldırdığımda rahatsızlığını fark ediyordum; benden gizlemekten öte, hazır olmadığım bir şeyler var gibiydi.

İçime büyük bir sıkıntı çöktü, kötü bir şeylerin olması şüphesi de ama Koza'nın yüzündeki tedirginlik bambaşka bir duyguyu bana aşıliyordu.

Yeniden sehpaye döndüğümde kitabı elime aldım, bu kez karşı çıkmadı.

Yankı'nın yılbaşında Koza'ya hediye ettiği masal kitaplarından biriydi: *Peter Pan*.

"Okudun demek," dedim kitabın sayfalarını karıştırırken koltuğa oturarak. "Sevdin mi? Ben çok severim."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra koltuğa, hemen yanıma oturdu ve elini saçlarına geçirip, "Okumadım," dedi. "Sana kim okudu?"

Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında, "Kimse," dedim. "Ben kendim okumuştum, merak edip."

Koza kaşlarını çattı ve hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Masalları anneler okur, Minik ya da babalar. Çocuklar okumayı öğrendikten sonra masallar aynı etkiyi vermez ki." Kitabı işaret etti. "Bana kimse

masalları okumadı ve ben de aynı hissetmeyeceğimi bildiğimden hiç açıp da okumadım ama biliyor musun, küçükken Sonuncu bana söz vermişti. Bu söz gerçekleşmedi, o günden beri hiç merak da etmedim.”

Parmaklarımı sayfalarda gezdirirken okuduğum zamanları hatırladım. “Ben masallarla dayımdan en korktuğum zamanlar tanıştım, biliyor musun?” diye mırıldandım. “Okumayı söker sökmez masal kitapları çalmıştım.” Utançla başımı eğdim. “Dayım almazdı, para da vermezdi. Ben de okuldaki birkaç çocuktan çalmıştım, istesem de vermiyorlardı çünkü benden nefret ediyorlardı. İlk hırsızlığımı böyle gerçekleştirdim. Gerçi sonradan öğretmen fark edip beni dövmüştü ama önemi yok.” Keyifle güldüm. “Okudum çoğunu bu şekilde ve hepsi çok güzeller.” *Peter Pan* masalını havaya kaldırdım. “Ve bunu Yankı’nın sana hediye etmesinin altında manidar bir şeyler olmalı çünkü hikâyesi biraz bizim hayatımıza benziyor.”

Söylediklerimin arasından en kötü olanı çekip, “Dövüldüğünde,” dedi. “Çok canın yandı mı?”

Şaşırdım ama bunu ona göstermeyip, “En hafif olanıydı, birkaç tokat sadece,” dedim rahatlatmak istermiş gibi. “İz kalmayan bütün dayaklarım benim için bir ödüldü, Koza.” Gözleri dalgınlaştı, çenesinin kilitlendiğini fark ettim. “Her neyse, bence bir gün okumalısın bunu.”

“Okumayacağım,” dedi inatla. “Annem okuyacak bana.”

O çocuksu bakışları yine ve masumluluğu. İçimdeki karanlıkta kalan ve inancı körelmiş kız çocuğu, annemin hiçbir zaman ona bir masal okumayacağını söyledi. “Bunu ondan hiç istedin mi?” diye sordum.

“İstemiş olmalıyım ki Harun Aktan gönderdiği mektuplarda bu konuyla dalga geçiyor,” dedi. “Ve bana hiçbir zaman masal kahramanı olamayacağımı söylüyor.” Başını önüne eğdi. “Annem de okumak istememiş büyük ihtimalle. Ama okuyacak bir gün.” Gözleri yeniden bana döndü. “Okur, değil mi? Okur.”

Benim Yankı’ya duyduğum o güven ile Koza’nın bana duyduğu güven nasıl da benzerdi.

Okur dersem inanırdı ama diyemedim.

“Dünya üzerinde binlerce masal var, Koza,” dedim söylediğine cevap vermeyip. “Ama *Peter Pan* masalı bir tane.” Ben onun annesi değildim elbette, belki de hiç olamazdım ama o an, bir anne şefkati verilecekse ben ona vereyim istedim. “Belki annem sana bir gün başka bir masalı

okur," dedim sakince. "Ama dersen," korkuyla nefesimi verdim, reddetmemesini istedim, "sana okurum bu masalı."

Gözlerindeki ifade değişti ve nefesini dudaklarından verdiğinde bakışlarına büyük bir anlam oturdu. Açık pencereden hafif bir rüzgâr estiğinde ürperdim ve aklıma annemin cümleleri geldi. Küllerimizi savurduğunu söylemişti, belki de şu an ilk defa bir abi ve kardeşi olarak küllerimizden doğduğumuzu hissediyordum.

"Eğer istemezsen," dedim korkuyla. "Yani eğer anneme özelse ve ben hiçbir şeysem bunu söyle ki..."

"Çok isterim," dedi kısık sesle, tek nefeste. "Öyle bir isterim ki hayatım boyunca unutmam, Minik." Çocuksu heyecanı. "Çok denedim açıp okumayı ama yapamadım ama şimdi sen yaparsan hayatım boyunca unutmam bunu."

Mutlulukla gülümsediğimde, "O halde," dedim. "Sana *Peter Pan*'i anlatacağım ve sen de beni dinlerken o hayalleri kuracaksın."

"Az önce söylediklerin," dedi umutlu bir sesle. "Çocukken hayal edilenler büyüyünce aynı olmaz, dedin ya Helin. Olur. Ben çocukken ne hayal ettim, biliyor musun?" Beni hafifçe geriye itekledi ve sırtım koltuğa yaslandığında başını bacağıma koydu, yan yatıp gülümsedi. "Böyle annemin kucağına yattığımı ve onun bana masal okuduğunu. Şimdi büyüdüm ama aynı hissediyorum. Çocukluk hayallerin kaç yaşında olursan ol, gerçekleştiğinde seni o yaşına geri döndürür, Minik."

Şaşkınlıkla ona bakarken bütün duvarlarını yıkmayı beni bozguna uğratmıştı. Öylece birkaç saniye kalakaldım ve kucağımda uzanan altın saçlı adama değil, çocuğa baktım. Küçüktü sanki ve annesinin kucağına yatıyordu.

Ona annesi olmadığını söylemeyi düşündüm, annem gibi olamayacağımı ve o şefkatin bende var olmadığını ama yüzündeki gülümsemeyi sileceğime kendi dilimi koparırdım şu an, bunu biliyordum.

"O halde," dedim, bir elimi çekinerek omzuna koyarken. "Başlasın masalımız."

"Öncesinde bir şey sorabilir miyim?" dedi merakla.

"Elbette," dedim.

"Uyuyakalırsam ve masalın sonunu duyamazsam yine gelip aynı masalı okur musun, Minik?" dedi çocuksu bir planla.

Gülümsedim. "Uyuyakalmasan bile istediğin her an gelir, sana bünün masalları okurum Koza. Çekinme benden, seni anlıyorum. Her şeye rağmen."

Rahat ve huzurlu bir nefes verdi, ardından başını salladı. Elim omzundan saçlarına doğru çıktı ama dokunamadım çünkü yine çekindim ve yeniden omzuna koydum.

Kitabı açtım ve ona hiç büyümeyen, daima çocuk kalan *Peter Pan* masalını okumaya başladım. Üç kardeşin hayallerinde Peter Pan'i gördüklerini, bir gün pencerelerinde karşılaştıklarını, ardından Peter Pan'in onları Düşler Ülkesi'ne götürmek istediğini.

"Düşler Ülkesi," dedi Koza bölerek. "Bu bizim hayatımızı anımsattı."

Haklıydı; Peter Pan'in hikâyesi, bizim hikâyemize benziyordu.

"Evet," deyip devam ettim. Peter Pan'in üç kardeşi Düşler Ülkesi'ne götürdüğünü ama orada kötü adamlarla karşılaştıklarını ve Peter Pan'in o kardeşleri kurtarmak için savaştığını, kötü korsanı yenmek için neler yaptığını anlattım.

"Ben," dedi kendini göstererek, ardından bana baktı, "Peter Pan'im." Beni işaret etti. "Senin Peter Pan'in olabilirim. Çünkü küçükken seni kurtardım."

Gülümsediğimde başımı salladım fakat bir süre sessiz kaldım çünkü konuşursam ağlayacağımı biliyordum. Birkaç dakika o sessizliği paylaştık ve o an, benim için mutsuz sonlu o masalı elimde tuttuğumu biliyordum. Bütün o masallar arasında bile en mutsuz olanını seçmesi kalbimi kırıyordu.

"Hadi," dedi hevesle. "Okusana. Nasıl kurtarıyor onları?"

"Koza," dedim yutkunarak. "Masalların daima mutlu sonla mı biteceğine inanırsın?"

"Tabii ki," dedi. "Masallar daima gülümsetir Helin. Neden sordun?"

"Hiç," dedim derin bir nefes vererek. "Hiç."

Düşler Ülkesi'ni anlattım ona; bu kez, çekinmeden elim omzundan saçlarına tırmandı ve bir anne nasıl okşar bilmediğim halde onun saçlarını annem gibi okşamaya çalıştım. Nefesi duraksadı, yutkundu ve durdum. Sanki bunu istiyormuş gibi başını salladı. "Hayallerimde," dedi Koza. "Annem saçlarımı da okşuyordu."

Yeniden parmaklarım saçlarına daldığında bu kez bütün kalbimle onun saçlarını seviyordum.

"Çocuklar annelerini özlemişti," diye devam ederken mutsuz bir nefes verdi. "Devam et lütfen. Çocuklar annelerini özlemeye başlamıştı. Peter Pan'i terk edecekler mi?" diye sordu. "Ama o çok yalnız ve hep çocuk kalıyor. Başka arkadaşı yok ki."

"Ama Koza," dedim. "Kardeşler annelerini özylüyor ve anneleri de onları. Peter Pan'in yeri ile onların yerleri birbirinden ayrı."

"O zaman Peter Pan onların yanına gitsin," dedi çocuk gibi. "Yalnız kalmasın."

"Ama oraya giderse Peter Pan büyür," dedim. "Ve Düşler Ülkesi'ni bir daha göremez."

"Çok üzücü," diye mırıldandı, masalın sonunu bile bilmeden. "Bence Peter Pan onlarla gidecek, kardeşler terk etmeyecek."

Başımı iki yana salladım fakat bunu görmedi. "Gözlerini kapatıp dinle," dedim uyumasını umarak. "Hayal kurarak. Öyle daha güzel oluyor."

"Ya gözlerimi kapatınca," dedi düşünmeden. "Gidersen."

"Gitmeyeceğim," dedim derin bir nefes vererek. "Söz veriyorum." Koltuğun arkasındaki pikeyi aldım ve onun üzerine örterken gülümseydiğine şahit oldum.

Birkaç saniye sonra gözlerini kapattı ve devam etmemi bekledi. Daha yavaş okudum hatta bazı yerleri iki defa tekrar ettim. Koza, Tinker Bell'i çok sevdi ve her seferinde ona güldü. Peter Pan'e çok üzüldü, düşman olan Korsan'a küfretti ve kardeşlere kızdı.

Fakat bir süre sonra sessizleştğinde nefesinin derinleştğini işittim ve durduğumda, "Devam et," demedi çünkü uyumuştı. Öne eğilip ona baktığımda ise avcunun içinde bir şeyi sımsıkı tuttuğunu gördüm: boynundaki kolyeyi.

O akşam Koza, bir plan uğruna, ona defalarca masalı okumam için mi uyudu yoksa gerçekten hayaller âlemine mi daldı, hiçbir zaman bilemeyecektim ama Peter Pan'in finalini okuyamamıştım; böylelikle onu üzmememe gerek kalmamıştı.

Ve hiçbir zaman da finalini okuyamayacak, anlatamayacaktım çünkü mutlu masallara inanırken onu üzmemek istemiyordum ve biliyordum: Benden ve annemden başka kimse de artık ona masal okumazdı, buna izin vermezdi, kendisi de açıp devam etmezdi.

Uzun bir süre onun yüzünü izledim; çekinmeden ve karşı çıkmasını beklemeden. Alnındaki ize dokundum, bıçak iziydi. Boynunda da vardı. Ensesinde sigara yanıkları. Buna rağmen uyurken nasıl da çocuk

gibiymi ve masumdu. Yüzündeki gülümseme, huzurlu bir uykuda olduğunu gösteriyordu.

Beraber geçiremediğimiz bütün zamanlarımız için o gece gözyaşı döktüm çünkü onun izlerini ben iyileştirebilirdim, benim izlerimi de o. Sonra hâlâ ona kırgın olan kalbim için ağladım, ardından kendini affetmeyen tarafı sebebiyle onun için. Yıkamadığı ve yıktığı duvarlara. Yenildiği ve yendiği zamanlara. Korkularına. İhtiyaçlarına, sevgisine, merhametine ve merhametsizliğine.

Bana olan benzerliğine.

Koza için en çok ağladığım gece, bir çocuk gibi kucağıma yattığı geceydi çünkü farkına varmıştım; onu çok seviyordum. Onu affedemiyorken bile çok seviyordum.

Elim saçlarında gezinirken titreyen bir sesle, "Peter Pan," dedim duymayacağından emin olarak. "Yalnız kaldı, Koza. Kardeşler onu bıraktı ve kendi dünyalarına döndüler, Peter Pan daima çocuk kaldı ama bunu hiçbir zaman sana bilincin açıkken söyleyemeyeceğim." Devamını da söyleyemedim, finalini dillendiremedim. "*Masallar ve gerçekler*," diye mınıldandım. "İç içedir, *abiciğim*."

Bu masalın yazarının neden böyle bir hikâye yazdığını da dillendiremeyecektim; tek bildiğim, her şeyiyle acılı ama umutlu olan bu masal, Sokak Nöbetçileri'ne benziyordu.

MUTLU SARCA

Gülen bir yüzün ardında herkese anlatacağım trajik bir hikâyem elbette ki vardı.

Genelde benim gibilerin hikâyeleri ciddiye alınmazdı çünkü mutluluk, üstü örtülü bir acı beşiğiymi. Ben o beşikte büyürken de büyüdükten sonra da ve hâlâ hayatım boyunca da insanların ötekileştirdiği birisiydim. Hem de her şeyimle.

Beni tanıdığını düşünenler aslında tanımıyorlardı çünkü zihnimin içinde büyüttüğüm gerçekliğim ile insanların gördüğü kişi birbirinden ayrıydı.

Biliyordum, ben de diğerlerinden farklıydım, her şeyimle. Öncelikle hislerimle, sonra ruh sağlığımla ve en son bağlılığım.

Kaldırımında oturmaya devam ederken gitgide bir karanlık fırtınanın sanki içimde bir yerleri devirdiğini hissediyordum ya da bir anda

düştüğüm çukur, korku evindeki o çukurdan daha derindi. Her şey bir anda oluyordu, bir anda son buluyordu ve bir anda varlığını gösteriyordu.

"Ben uyumaya gideceğim," dedim Bartu'ya. "Gidelim mi?"

Yankı ve Lâl, beraber bir yere gitmişlerdi; Bartu'nun onların arkasından bakarken ne düşündüğünden emin değildim ama eskisi gibi o kıskançlığını değil, aksine inancını görüyordum.

Yankı ve Lâl. Hiçbir zaman onlar gibi olamayacağım kişilerdi çünkü Lâl, güçlü kişiliğinin ardında güçsüzlük maskesi takan bir çocuktu ve büyüdüğünde de aynı şekilde devam etmişti. Yankı ise kendini bir an bile düşünmeyen ve her kurşunun önüne atlayabilecek kadar aptaldı.

İkisi de değildim. Hiçbir zaman kimsenin arkasına sığınmamıştım ve kimse için de öne atılmazdım: Işık dışında.

Fakat bütün bunların dışında Lâl'in bendeki yeri de apayrıydı çünkü bir insanın konuşmadığında neler hissedebileceğini daha önce tatmıştım. Benimki sadece dört saat sürmüştü ama o senelerdir böyleydi. O anları yaşadıktan sonra Lâl'i görmeye başlamıştım.

İnsan çığlık atmak istediğinde atamıyorsa ya da gözler ve eller onun sesiyse kendini güçsüz hissetmek zorunda kalıyordu. Güçlü olsa bile.

Yine bütün bunların dışında, Yankı'nın fedakârlığının altında yatan o suçluluğu anlayabiliyordum. Bana anlattığı ve diğerlerinin bildiğinden emin olmadığım ablasının hikâyesinden sonra herkesi kurtarmaya çalıştığını hatta kurtaramadığında ablasının acısının deşildiğini anlamayacak kadar aptal olmaya gerek yoktu.

O birilerini kurtardığında aslında seneler önce kurtaramadığı için ölen ablasını yaşatmış oluyordu.

Yine de zaman içinde hatta çocukken babasının onu maşa gibi kullanmasına göz yummasını, Önder'in yönetmesini hatta sessizce ağlarken, "Çocuklar da ağlar," dediğimde, "Ben çocuk değilim, olamam," dediğini anlayamıyordum.

Hepimiz büyümüş, değişmiştik; o çocukken de büyükrü, büyüdüğünde de hiç değişmedi.

Helin dışında.

Ailemize sonradan gelen ama aslında o ailede bir kalbin atmadığını bize kanıtlayan o kızdı.

Evimizde ilk kaldığında adım seslerini dinlediğimi, yaklaştığında diğer elimle bıçağımı tuttuğumu bilmiyordu ve Lâl'in günlüğünü gizli

gizli alırken gördüğümü ama buna karşı çıkmadığımı hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Bir keresine Helin bana, "Sence ben sizden farklı mıyım?" diye sormuştu. Ailenin en farklı çocuğuna bunu sorduğu için gülmüştüm ama onun gözleri ağlamaklıydı. "Beni neden sizden biri gibi görmüyorsunuz?" diye devam etmişti. Aramıza yeni girdiği günlerden biriydi; pek güvenmiyorduk ama bir yandan da öyle bir sevmiştik ki tek diyebildiğim, "Bizim gibi olursan çok yaralanırsın," olmuştu. O da, "Yaralanayım ama sizinle yaralanayım," demişti.

O zaman bu sevgi bana çok fazla gelmişti ama şu an anlıyordum; Helin Aktan, Sokak Nöbetçileri'nin durmuş olan kalbini sevgisiyle attırmıştı ve birbirimize daha farklı bağlanmamıza neden olmuştu.

"Hayır," dedi Bartu karşı çıkarak ve ayağa kalktı. "Önce seninle bir yere gideceğiz çünkü hediyem var."

"Ne bu romantiklik?" dediğimde ben de ayağa kalktım ve aramızdaki boy farkı bir kez daha beni öfkелendirdi. Çocukken de dev gibiydi, büyüdüğünde de aynı kaldı. "Yoksa evlenme teklifi mi edeceksin bana?"

Bartu'yu çocukken ilk tanıdığımda ondan korkup kaçıyordum çünkü beni anlamayacağını düşünüyordum. Hatta bir keresinde Önder'e gidip, "*O kötü birisi,*" demiştim. "*Bizim gibi değil. Ailesi yok. Yemek yemeyi bile bilmiyor, eliyle yiyor.*"

Bu anı kalbimi her seferinde yaralıyordu çünkü Önder bu cümlelerimden sonra kabullenilsin diye Bartu'ya çatal tutmayı öğretmişti. Bu kez de, "*Okuma yazma bile bilmiyor,*" diye gitmiştim Önder'e. Onu okula yazdırmıştı. "*Giyinmeyi de bilmiyor,*" demiştim. Bartu'ya yeni kıyafetler almıştı.

Bütün bunlara Bartu hiç karşı çıkmamıştı; asıl tuhaf olan ise, her seferinde gelip hevesle bana ve Lâl'e anlatmıştı. Lâl sadece dinliyordu, bense destek olsam bile onu içten içe kabullenmemeye devam ediyordum, utanmaya da.

Ta ki on dört yaşındayken, okuldaki çocukların pantolonumu çıkartıp beni okulda koşturmaya başladıkları ana kadar. O gün Bartu okula gelmişti, bana kendi kıyafetlerini vermişti ve bütün o çocukların gözü önünde beni sahiplenmişti.

Kıyafetlerinin, nasıl yemek yediğinin, konuşmasının hatta okuma yazma bilmemesinin bile bir önemi kalmamıştı. O günden sonra, her

canımı yaktıklarında ilk Bartu'ya koştum. Babam gibi değildi ama bir baba gibi korumacıydı.

"Hemen geliyorum," dedi ve eve girdi. Arkasından bakarken ondan utandığım bütün o anlar gözlerimin önündeydi.

"Ona böyle davranma," demişti bir keresinde Yankı, Bartu için. "O sana hiç böyle davranmıyor. Bize hediyeler almış, görmüyor musun?"

"Hediye dediğin, ekmek arası!" diye karşı çıkmıştım. "Ekmeği hediye olarak görüyor. Aç değiliz ki!"

"Belki o çok aç kalmıştır ve bu hediyedir," demişti Yankı.

O gün ne demek istediğini hiç anlamamıştım ama şu an fark ediyordum; ötekileştirmiştin onu, beni ötekileştirmelerinden şikâyet ederken hem de.

"Ama o çok pis," demiştim Yankı'ya. "Hiçbir şey bilmiyor, onunla aynı odada uyumak istemiyorum." Aslında Bartu ve ben aynı odada uyuyorduk küçükken, Lâl ve Işık beraberdi. Yankı tekti.

O günden sonra Yankı Bartu'yla aynı odada yatmıştı, ben Işık'la yatmaya başlamıştım.

Öyle bir vicdan azabıydı ki; bu benim ve Yankı'nın bildiği bir sırda ama bazen aklıma geldiğinde değil Bartu, Yankı'nın yüzüne bile bakamıyordum. Birine anlatır mıydı? Helin'e anlatmış mıydı? Eğer Helin bunu bilseydi bugün beni sevdiğini söylemezdi.

Çocuktum ama canımı yakıyordu onun için düşündüklerim. Ben kimdim ki onu ötekileştiriyordum?

Bartu evden siyah bir sırt çantasıyla çıkıp bana doğru koştu. "Yürü," dedi kolumdan çekerken. "Sürprizime gidiyoruz."

Sessizliğe gömüldüm ve onunla yürürken içimdeki vicdan azabının arttığına şahit oldum. İtiraf etseydim çok üzülür müydü? Geçmişteydi sonuçta. Ben de çocuktum, o da. Ama bir keresinde bana, "Beni nasıl sevdiniz?" diye sormuştu. "Kabullenilmesi zor bir çocuktum."

En başta onu hiç sevmediğimi söyleyememiştin, gülümsemiştin öylesine, sonra kaslarına övgüler dizmiştin.

Dışarıdan Sokak Nöbetçileri çocukluktan beri beraber gibi görünebilirdi ama kendi içimizde bile birbirimizi zor kabullenmiştik.

Lâl de mi bu yüzden çocukken ondan kaçıyordu? Işık'ı bilmiyordum, onunla hiçbir zaman paylaşmamıştım bunları ama onun bir süre

rek umurunda olan bendim. Bartu'dan beni korumaya çalışıyordu, diğerlerinden de öyle.

"Çocukluğumuza dönsek neyi değiştirirdin?" diye sordum beni sokakta yürütürken. "Hangi anı?"

Biraz düşündükten sonra, "Sanırım sizi daha fazla korurdum," dedi Bartu. "Bir de Helin ile Koza'nın da bizimle olmasını. Beraber büyüseydik her şey daha güzel olurdu gibi gelmiyor mu sana da?"

Koza.

Onu Bartu'dan önce tanıyordum, Işık'tan dolayı ama bizi kurtardığı an zihnimde yoktu. Unutmuştum; nasıl olmuştu, bilmiyordum ama o masada bizi kurtardığını söylerken şaşırmasam bile hatırlayamamıştım.

Zaten çocukluğumla alakalı birçok anı silikti.

Koza'yı Yankı'nın evden kaçtığı günlerden de biliyordum. Bir kere sinde onu takip ettiğimde üstü başı kir içinde bir çocukla buluştuğunu görmüştüm; bir ekmeği bölüşmüşlerdi. Kıskançlık hissetmiştim ama şu an o çocuğun Koza olduğunu bilseydim ilk ben koşardım yanlarına çünkü kendime itiraf etmek zor olsa da onu çok sevmiştim.

Sevmekten öte, eksik tarafımız olduğuna emin olmuşum.

"Senelerce beş kişiyken eksik yaşamışsınız gibi gelmiyor mu sana da?" diye sordum Bartu'ya. "Onlar sanki hayatlarımızdaymış gibi hissediyorum. Hatta geçen Koza'ya içinde olmadığını unuttuğum bir çocukluk anısını anlattım. Dinledi, ben yoktum demedi ama üzüldüğünde bunu fark ettim." Elimi saçlarıma geçirdim. "Çok tuhaf, hep varlardı bence."

"Bu aptal potları ben de kırıyorum," dedi Bartu, ardından dar bir sokağa döndüğümüzde, omuzlarımdan birilerinin sıkıldığını ve kalbimin sıkıştığını hissettim. Bartu bunu anlamadı ama adımlarım yavaşladığında bana ayak uydurdu.

Birkaç dakika sonra, "Nereye," dedim derin bir nefes vererek, "gidiyoruz? Bence eve dönelim."

O an Bartu beni anladı çünkü bıçak gibi kesildi ve koyu gözleri umutla bana baktı. "Neden korktuğunu biliyorum, kardeşim," dedi içten bir sesle. "Ama ben senin yanıdayım."

Başımı iki yana salladığımda o günün izleri hem vücudumdaydı hem zihnimde hem de bileklerimde.

"O gün hissettiklerimi sana hiçbir zaman anlatmadım," dedim Bartu'ya. "Sen nasıl..."

"Ben anlarım," dedi, ardından bir koruma gibi beni kolunun altına aldı. "Şimdi o sokağı güzelleştireceğiz, Mutlu."

Başımı iki yana salladım ama ona ayak uydurarak yürümeye devam ettim. "Konu sadece o sokak değil," dedim kendimi tutamayıp. "O sokak, benim geçmişimi hatırlatıyor. Yaşadıklarımı."

Hiçbir zaman anlatmamıştım, vücudumdaki izleri gördüğünde bile ama anladıklarını biliyordum; Işık'ın da benim de geçmişimizdeki o izleri hiç dinlememişti. Sorgulamadan, "Geçmişini de düzeltiriz o zaman," dedi.

Diğer sokağa döndü ve iki sokak ilerisi, canım çıkana kadar tekmelerle dövüldüğüm o yerdi.

"Büyüdükten sonra yediğin tekmeler acıtmıyor, çocukken yediğin tekmeleri hatırlatıyor," dediğimde Bartu'nun duraksadığını hissettim ama yürümeye devam etti. "Dört yaşındayken kalemlerin en renklisiyle yüzümü boyadığımda babam benim saçlarımı kazıdı ve ellerime kızgın demirler bastı. O yaşında neyi yanlış yaptığımı hiç bilmedim çünkü bana göre her şey normaldi, Işık için de öyle. Bir ay elim kalem tutmadı ama Işık gizli gizli gelip benim yüzümü boyamaya devam etti. Yine yakalandık, bu kez onun da saçlarını kazıdı babam." Bartu'nun omzuma sarılan kolu sıkılaştı. "Annemi hiç tanımadım," dedim sakince. "Yani biliyorum, hatırlıyorum ama konuşmamız yasaktı çünkü annemin bana bunları yaptırdığını söylüyordu babam ve onu da dövüyordu bu yüzden. Bir adam vardı, yeşil gözlü. Babamın kardeşi de olabilir, yeğeni de, hatırlamıyorum ama odama girip beni çıtırçıplak soymuştu ve erkek olduğumu aynaya bakarak haykırmıştı ama yemin ederim Bartu, bakışları ziddini söylüyordu sanki. Bana öyle bir bakıyordu ki çok korkmuştum. Fiziksel çıplaklık, ruhsal çıplaklığa dönüşmüştü sanki. O günden sonra kimsenin önünde soyunamadım, zorla soydurulup dövülmediğim sürece."

"Sen hiçbir zaman suçlu olmadın," dedi Bartu bininci kez. "Sana bunu yapanlar suçluydu."

"Benim yaşadığım yerde öyle değildi. Tek erkek olduğum söyleniyordu. Durmadan ve art arda. Bir tane kız kardeşim vardı. Işık başka kardeşlerimiz olduğunu geçen gün ağzından kaçırdı ve sonra şu an çok iyi bir hayat sürdürdüklerini söyledi. Bir de halam vardı, Bartu," dedim gülümseyerek. "Işık dedi ki, oradan kurtulmuş, İstanbul'da görmüş onu."

Yalnız başına çalışıp geçiniyormuş ve hep hayalini kurduğu terziliğine devam ediyormuş.” Bartu bana neden inanmıyormuş gibi bakıyordu? Işık anlatmıştı, böyleydi.

“Annen?” dedi yutkunarak. Bildiği bir şeyler mi vardı?

“Annem de kaçıp kurtulmuş sanırım,” dedim rahatsız bir nefes verdikten sonra. Işık’a göre hepsi kurtulmuştu ama haklı olabilirdi çünkü peşimize takılmamışlardı ve bizi serbest bırakmışlardı. “Tek kurtulamayan Işık oldu.”

“Öyle söyleme,” dedi Bartu sokağa bir adım kala. “O burada ve kurtulmuş.”

Başımı iki yana salladım. “Babam eve misafir geldiği zaman utandır, beni odaya kilitleyip ağzımı bağlardı ağlamayayım diye. Ellerimi de kullanırsam yeniden yakacağını söylerdi.” Avuçlarımda yine o yanıkları hissettim. “Yine bir gün bunu bana yaptı ama ertesi sabah gelip ağzımı açtığında ve odadan dışarıya çıkardığında Işık yoktu.” Acı kalbimde yeniden canlandı. “O evin içinde nefes aldığına minnet duyduğum tek kişiydi. Nerede olduğunu sorduğumda cevap vermemişti ama halam birkaç gün sonra geleceğini söylemişti.”

“Mutlu,” dedi Bartu, hikâyeyi biliyormuş gibi.

“Birkaç gün sonra geldiğinde sadece ağlıyordu. Benimle konuşmuyordu, yüzüme bakmıyordu hatta odasından çıkmıyordu. Onun da benden utandığını düşünüyordum ama acı çekmekten başka yaptığı hiçbir şey yoktu. Beraber gizli gizli çizgi film izleyeceğimiz zamanlar yanıma gelmedi; boyalarımıla gittim, umursamadı; kıyafetlerini giydirmesini söyledim, göz ucuyla bile bakmadı. Sadece ağlıyordu. En son söylediği de, ‘*Bir siyah torbaya satıldım ben,*’ oldu.”

Bartu, dövüldüğüm sokağın başında durduğunda nefesini verdi ve kolunu omzumdan çekti.

“Ve o günden sonra ne olduğunu anladım. Bir gün evin içinde şenlik vardı, herkes mutluydu, Işık dışında. Ne olduğunu anlamadım ama beni giydirdiler ve Işık’ı da öyle. Işık’ın üzerinde bembeyaz, kabarık bir elbise vardı; başını örttüler beyaz bir tülle ve yüzünde öylesine, yaşına uymayan, ağır bir makyaj. Işık o evden çıkmadan önce sadece bana sarıldı ve o yaşlı adamın yanına gitti. Yüzlerce insan, Bartu. Yüzlerce insan onları alkışladı ve danslar edildi, halaylar çekildi. Işık’ın ölümünü kimse umursamadı. Ardından benim elime bir kırmızı kuşak verip,

'Bağla,' dediler. Ne olduğunu bilmediğim halde ağlayan yüzüne baka baka bunu yaptım, şimdi olsa yapar mıydım bunu? Asla yapmazdım."

Karanlık sokağa baktım. "Işık gittikten sonra babam her gün, aralıksız her gün dövdü beni. Sırtındaki izler kemerinden geliyor; alnımdaki iz, saçını kazıdığı jiletten. Benden nefret ediyordu ama beni öldüremiyordu da çünkü tek erkektim." Başımı iki yana salladım. "Sonrasını biliyorsun, aldım elime bir bıçağı ve öldürdüm onu. Işık beni kurtardı oradan. Can veriş ve elimdeki bıçak dün gibi aklımda. O günden sonrasını pek hatırlamıyorum, bir şeyler çok yarım."

Bartu'nun gözlerinden bambaşka bir ifade geçti fakat gözlerini kaçırdığında ne düşündüğünü anlayamadım. Neden babamdan her bahsettiğimde hepsinin yüzünde bu oluşuyordu? Kötülüktü, evet ama bunu yapmıştım.

"Sizinle tanıştığım zaman aklımda ama sizinle tanıştıktan sonraki bazı seneler zihnimde yok. Hastaneye yatırıldığım..." Ürperdim. "Bir daha asla hastaneye yatırılmayacağım."

Bartu yutkundu, o unuttuğum zamanlarda neler olduysa hepsinin yüzünde aynı ifade canlanıyordu.

"Ama o günü hatırlıyorum," dedim sokağı göstererek. "Akşamdı, kıştı ve büyümüştüm. Renkli giyinmekten de kendimi göstermekten de çekinmediğim zamanlardı, hâlâ öyleyim ama o zamanlar birilerinin göz hapsinde olduğumu bilmiyordum." Sırtımda eller hissettim. "Orta yaşlı bir adam beni omzumdan döndürdü ve hiçbir şey söylemeden bir tokat indirdi. Başka bir adam geldi ve karnımı tekmeledi, diğer adam üzerimdekileri çıkardı ve yerlerde karlar vardı. Sonra babamın yaptığı gibi saçlarımı kestiler ve ağzımı kapattılar. Çıgıllıklarım sokakta duyulmadı ama gün doğana kadar o karların üzerinde çıplak yatıp nasıl ölmedim bilmiyorum."

Bartu'nun gözlerinin dolduğunu fark ettim çünkü beni bulan oydu, Yankı'yla beraber. Yarısı kazınmış saçlarıma ve yüzüme bakarak çocuk gibi ağlamıştı; beni kucaklayıp oradan götürmüşlerdi. O adamlara ne yaptılar, bilmiyordum, hiç bahsetmemişlerdi ama önemi de yoktu. O günden sonra hastaneye yatırılmıştım, buna neden olan neydi, yine bilmiyordum ama çıktığımda vücudumdaki izler, o karanlık sokağı bana gösteriyordu.

İyileştim mi, sayılır ama sokaklardan korkmaya devam ettim. Tek başıma hiçbir zaman akşamları sokaklara giremedim ve diğerlerine itiraf

edemesem de bir gün, bir sokak ortasında, karanlıkta ve kışın ölü bulunacağıma inandım.

"Her şey canımı çok yaktı," dedim Bartu'ya. "Lisede bana zorla etek giydirmeye çalıştıkları da canımı yaktı, saçımı kesmeleri de, erkek değilsin diye bağırımları da, hatta bana benden hoşlanıyormuş gibi davranıp taciz ettikten sonra beni öylece bırakan, bazen dalga geçmek için kullanılan bütün o insanlar da ama en çok ne canımı yaktı, biliyor musun Bartu?" Sokağı işaret ettim. "İnsan evinden korkmamalı, ben korkuyorum." Adımlarım sanki geri geri gitti ama böyle bir şey yoktu. "Bir sokak ortasında, hissettiklerim yüzünden dövüldüm; evim sandığım yere aynı gözle bakamadım," dedim. "Sokaklar yalnızken korkutuyor."

On dokuz yaşındayken birinden çok hoşlanmıştım, bütün kalbimle. Karşılık verdiğini sanmıştım, öyle de davranmıştı ama sonrasında ortaya çıkan, benimle dalga geçtikleriydi. Arkadaşlarıyla oturup bir dalga malzemesi haline geldiğimi ise üniversitenin duvarlarına kâğıtlarla mesajların asıldığında görmüştüm.

Zorbalıkta tacize de uğramıştım, erkekler tarafından.

Sırtındaki çantayı ayağının ucuna indirip içinden birkaç sprey boyayı çıkardı, renkli boyalara bakarken gülümsüyordu. "Senin için dövüldüğün sokağın duvarlarını rengârenk yapacağız, kardeşim; korkma," dedi kendinden emin bir sesle. "İzini bırakacağız, adını ve seni. Her geçtiğinde artık renkleri göreceksin, karanlık yerine."

Utandığım, çekindiğim, çocukken kaçtığım Bartu şimdi beni iyileştirmek için yollar düşünüyordu. İmkânsızdı, geçmezdi ama yine de, "Geçer mi ki öyle?" diye sordum.

"En azından bu sokak için," dedi Bartu gülümseyerek. "Her geçtiğinde artık gülümsersin; Mutlu Sokağı koyarız adını." Elime üç tane boya sıkıştırdı, ardından dört tane boyayı eline aldı. "İlk başta gökkuşağını ortaya çıkarırız. Yürü!" Koşar adımlarla döküntülü siyah duvara ilerledi ve kırmızı boyayla yatay bir çizgi çizdi, ardından turuncuyla. Elimdeki sarı renge bakıp, "Hadi!" diye bağırdı.

O evlerde oturan insanlar pencerelere çıktı ama kim olduğumuzu bildikleri için hiçbir şey demediler, sadece izlediler.

Gözümde akan yaş elimin tersiyle silip yanına koştum ve sarı bir şerit çizdim. Benim ardımdan yeşili devam ettirdi ve turkuazı ben boyadım. Koyu maviyle tamamladı ve son moru boyadığımda gülmeye

başladım, hiçbir şey söylemesini beklemeden diğer duvarlara koştum ve elimdeki boyalarla rengârenk boyadım.

Ardından hepsinin isimlerini yazdım. Yankı'nın, Koza'nın, Lâk'ın, Helin'in, Lâl'in, Bartu'nun...

O sokağın bütün duvarları rengârenk oldu; şekillerle, isimlerle, cümlelerle ve gökkuşaklarıyla.

Sıra benim adıma geldiğinde Bartu elini kaldırıp yazmak istedi ama onu durdurdum.

Seneler geçecekti, yaşamaya devam edersek yaşlanacaktık ve bir gün bu sokağa gelecektik belki. Bu duvara baktığımda sadece Mutlu'nun ismini görmek istemedim, Mutlu'nun çocukluğunun ismine de gerek vardı.

Gülümsedim ve gerçek adımı yazdım; ben gerçek adımı yazarken Bartu da gülmeye başladı.

Fırat yazdım. Fırat Göktepe. Adını ikiziyle beraber nehirlerden alan o çocuk, ailesi tarafından erkek değilsin diye dövülen ve hissetmekten her zaman korkan o çocuk: Fırat Göktepe.

Soğuk havaya rağmen ter içinde kaldığımızda her yerimiz boyalı halde birbirimize baktık; hiç düşünmeden Bartu'ya sarıldım. Bütün vicdan azaplarıyla, özürlerimle ve onu babam yerine koyduğum sevgiyle.

Karşılık olarak sarıldığında belki hiçbir zaman âşık olamayacaktım, insanlar buna izin vermeyecekti ve doya doya yaşayamayacaktım ama ölmeden, baba sevgisini de kardeş sevgisini de tatmış olacaktım; hem de kabullenilmiş ve ötekileştirilmemiş bir şekilde.

HELİN AKTAN

Dünyanın hem en huzurlu hem de en huzursuz uykusunu çekmiş olmalıydım çünkü gözlerimi yavaşça araladığımda yüzümde bir tebessüm vardı ama boynum ve başım inanılmaz derecede çok ağrıyordu.

Acıyla hafifçe inlediğimde uyuşan bacaklarımı hareket ettirmekte zorlandım ve gözlerimi aşağıya indirdiğimde bir kâbus gördüğümü biliyordum; detayları uçup gitmişti ama bu evin içindeydim, herkes vardı, büyük bir ateşi de anımsıyordum.

Ürperdiğimde hâlâ kucağımda uyuyan Koza'ya bakakaldım. Yüzü karnıma doğru dönmüştü; bir eli, gitmemi istemiyormuş gibi bileğimi kavramıştı ve yüzünde yine gülümseme vardı. Uyurken mi bu hali al-

mıştı yoksa uyanıp beni gördüğünde mi, bilmiyordum ama masal kitabı yere düşmüştü.

Gözlerim duvardaki saate kaydığında sabahın erken saatleri olduğunu fark ettim. Henüz Nöbetçiler uyuyor olmalıydı ve Koza'nın da pek uyanası yoktu.

Yutkunarak yavaşça bileğimi Koza'dan kurtardım ve hareketlendiğime şahit oldum. Uyanmasını bekledim ama ağzının içinde, "Olmayacak," diye mırıldandığını duydum. "Hayır, gitmeyecekler." Başı kucığımdan aşağıya düştüğünde, bir bacağı da yerdeydi.

Kendimi ondan zorlukla kurtarıldığımda, uyuşan bacaklarımla kuvversiz bir şekilde ayağa kalktım ve ilk önce Koza'nın başını yastığa aldım, ardından zorla bacağına koltuğa taşıdım.

"Hımm," diye mırıldandı Koza. Hiç ummadığım anda, "Nil," dedi ve kaşları çatıldı. "Hayır." Yeniden gülümsedi, yine üzüldü. Bir şeyler daha mırıldandı ama ne dediğini anlamadım.

Önüme gelen saçlarımı geriye attığımda elim karnıma gitti ve ağrıyla beraber regl takvimimi gözümün önüne getirmeye çalıştım. Birkaç gün gecikmişti, regl olmam gerekiyordu ama zaten reglim hiç düzenli olmamıştı; bu yüzden en olmadık yerlerde beni yakalardı, bu da o anlardan biriydi.

Bacaklarımı zorlukla banyoya gitmek için ilerlettiğimde papağanla göz göze geldik, beni izlediğini gördüm.

Sırıttığımda, "Maviş," diye fısıldadım. "Hey!"

"Yankıcan!" dedi bir anda papağan. "Helinhan! Olmayacak!" Kafesin içinde uçmaya başladığında dehşetle gözlerimi açıp kuşa baktım. "Olmayacak!" dedi bir kez daha. "Olmayacak!"

Omzumun üzerinden Koza'ya döndüğümde hâlâ uyuyordu ve bu saplantılı hali beni kendi kendime güldürdü. "Maviş," dedim yeniden dönerek. "Biliyor musun, Yankı bana evlenme teklifi etti."

Maviş kafesin içinde uçarak, "Olmayacak!" demeye devam etti. "Olmayacak! Olmayacak! Olmayacak!"

Sahiden, biz Yankı'yla Nöbetçilere ve özellikle Koza'ya evlilik teklifinden hiç bahsetmemiştik. Yankı neyi bekliyordu? Normalde bunu söylerdi.

Kuşkuyla nefesimi verdiğimde banyo kapısının kulpunu çevirdim ve içeriye girdiğimde karanlıkla karşılaştım. Parmaklarım duvarda ışığın

düğmesini ararken burnuma dokunan koku, kuşkumu başka noktalara çekti ve en sonunda düğmeye bastığımda dehşetle geriye bir adım attım.

Kıpkırmızı ışık odanın içini aydınlattı; burası bir banyo değildi ve içerideki görüntü şaşkınlıkla çığlık atmama neden oldu.

17.

DÜĞÜM

Yankı Sarca'nın güncesinden...

09.04.2020

Sevgili güzel kardeşim Nadir,

Bugün seninle paylaştığım bütün sırlarım, bütün mutluluklarım ve bütün gerçeklerim, sen yaşarken sana söyleyemediklerimden ibaret.

Merhameti Bartu'dan, direnmeyi Işıktan, gülümsemeyi Mutlu'dan, feda etmeyi Lâl'den, bağlılığı Koza'dan, aşkı ise Helin'den öğrendim.

Sense bana hayatın yaşanması gerektiğini öğreten bir çocuk, bir adam, bir kahramandın.

Bugün senelerce elimde tutup okuduğum kitabı bıraktıysam nedeni sensin, nedeni aşk. Nedeni merhamet, direnmek, gülümsemek, feda, bağlılık.

İyi ki vardın, iyi ki varsın ve daima var olacaksın.

Hayata yeniden tutunmamı sağladığın için teşekkür ederim; sana verdiğim sözü tutmaya çalışacağım ve o düğümü hiçbir zaman çözmeyeceğim.

Son kez

"Sonuncu Sokak Nöbetçisi, Yankı"

Bazen geçmişte olan bir an, bir anı, bir nefes, bir resim, bir fotoğraf gelecekte karşınıza çıkabilirdi ve siz aynı şekilde hissetmeye devam edebilirdiniz.

On yaşında olmalıydım veya on bir. Belki de on iki, tam hatırlamıyordum ama yetiştirme yurdunda aylarım geçmişti, bundan emindim.

Mevsim kıştı, kar yağıyordu ve ben üzerimde ince bir pikeyle yatagımda yatıyordum. Herkesin yatma saati aynıydı, çoğu çocuk uyurdu fakat benim için uyumak çoğu zaman imkânsız olurdu çünkü Harun Aktan'ın yanından ayrıldıktan sonra her adım sesinde bile ürperiyor, yanımdan geçen her nefeste irkilerek uyanıyordum.

Yan yatağımdaki kız, geceleri uyurken durmadan kendi kendine konuşuyordu ve çoğunlukla ağlıyordu. Anne veya baba diye seslenmiyordu, bir erkek ismini sayıklıyordu. Kardeşi olabileceğini düşünmüştüm fakat birkaç ay sonra kendisini yetiştirme yurdunun ikinci katından aşağıya atıp intihar ederek sakat kaldığında o kişinin annesini öldüren kişi olduğunu öğrenmiştim.

Benden belki de birkaç yaş büyüktü fakat intikam yeminleriyle uyanan bir çocuğu dinlemek fazlasıyla acı verici oluyordu.

Yine o gecelerden biriydi. Durmadan aynı ismi tekrar ediyor, dişlerini sıkıyor, yumruklarını yatağına geçiriyordu. Herkes o kıza o kadar alışmıştı ki duymuyorlardı bile ama ben tam uykuya dalacakken onu duyup uyanıyordum.

Acaba ben de böyle miyim, diye merak etmiştim. Kimin ismini sayıklayabilirdim? Dayımın ismini sayıklayamazdım çünkü ondan korkuyordum.

Uyuyamayacağımı anladığımda yatağımdan kalkıp parmak ucumda yürüyerek yataktan çıkıyor ve görevliye görünmeden bahçeye iniyordum. O bahçede meşe ağacı vardı, onun altına oturuyor ve gün aydınlanana kadar gökyüzünü izliyordum.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum veya ne düşündüğümü de ama çoğu zaman orası sığınağım olmuştu.

O ağacın altına yine gittiğimde kar yağmaya devam ediyordu ve hava daha da soğumuştü. Hislerimden önce o soğuğu hâlâ anımsayabiliyordum. Öyle soğuktu ki bu bana dayımın evindeki kırmızı ışıklı odanın zeminini hatırlatıyordu.

Derin bir nefes alıp yeniden gökyüzüne baktığımda meşe ağacının dalında takılı olan küçük bir kutu görmüştüm. Etrafa bakınmışım, kimse yoktu, buraya da benden başka hiçbir çocuk gelmezdi; hem beni sevmediklerinden hem de burayı ürkütücü bulduklarından ötürü.

Kaşlarım çatılırken o kutunun bana ait olduğu hissi içimi kavurmuştu ve uzanıp kutuyu o daldan almışım. Kardan ıslanmıştı ama içine su girmediğine emindim.

Yeniden etrafıma baktığımda içimden bir ses birinin beni izlediğini söylemişti. Belki bir çocuk, belki beni yakalamak için bekleyen bir görevli, belki de bir yabancı.

Kutuyu tek seferde açabildiğimde içinden katlanmış bir kâğıt çıkmıştı. O yaşlarımda aşk hikâyelerine merakımdan olsa gerek heyecanla kâğıdı açmıştım. *Belki de, diye düşünmüştüm, seneler önce burada büyük bir aşk yaşandı, birisi benim gibi bekliyordu ve o geri gelir diye bu kutu bırakıldı.*

Fakat kâğıtta düşündüğüm gibi bir aşk mektubu çıkmadı, kâğıdın arkasında karmaşık el yazısıyla bir şeyler yazsa bile ön yüzü daha farklıydı. Bir çizim vardı.

Sırtı dönük bir kadın denizin kıyısında oturuyordu. Saçları uzun ve siyahtı, yüzünü göremiyordum ama dik duruşu o yaşımda bile hoşuma gitmişti. Deniz masmaviydi, kadının saçlarının siyahlığını ortaya çıkaracak kadar. Çizim ne çok profesyoneldi ne de çok amatör.

Güneş doğmak üzereydi, ileride güneşin ışığı vardı. Köşede bir ev duruyordu; küçük ama huzurlu. Hiçbir penceresinde kırmızı ışık olmayan bir ev.

Kadının iki yanında ise çocuklar oturuyordu. Bir kız ve bir erkek. Kızın saçları annesi kadar koyu olmasa da siyah tonlarındaydı; kâğıtta silikleşmiş, sanki sular düşmüş üzerine de aşınmış ya da silinmek istemiş. Belki de çizen kişi ağlamış, belki de yok etmek istemiş kızı, bilmiyordum ama zorlanmış o kızı çizerken. Dönük sırtı dik değil, kamburdu.

Diğer tarafında oturan erkeğin saçları altın rengiydi, güneşten bile daha sıcak. O da dik durmuyordu, o da diğer küçük kız gibi hafif öne eğikti ama ne olursa olsun fotoğrafa bakınca o huzuru hissedebilmiş ve gülümsemiştim.

Normalde zihnim bu tür anıları silmeye meyilli olsa da bu anıyı unutamıyordum çünkü görevli beni o ağacın altında, o çizimle yakalamıştı ve direkt nöbetçi müdirenin odasına götürmüştü. O çizimi de o anıyı da elbette ki unutamazdım çünkü müdirenden yediğim tokatla yere düşmüştüm ve gözlerimin önünde o çizim parçalanmıştı. Ağzımda kan tadı, yanağımda sızı ve soğuk kış gecesi.

Yere, hemen yanıma o kâğıt parçaları düşerken, arkasında yazan cümleleri de okuyamadığımı fark etmiştim.

Zamanım yetmemişti, o çizimi incelemekten o yazıyı okuyamamıştım.

Ve şimdi o çizim karşımdaydı; diğer çizimlerin hemen yanında, panoya asılı. Paletlerin, kalemelerin, beyaz kâğıtların önünde, duvarda. Diğer çizimlerin hemen ortasında ama en büyüğü.

Koza kırmızı ışıklı odasını çizimlerle doldurmuştu ve boya kokulu kocaman odanın içi anılarla doluydu.

“Merhaba,” diye bir ses yükseldi ardımdan, irkildim ama korkumdan değil, bütün bunlarla karşılaşmanın verdiği ağırlıktan. “Bir kez daha tanışıyoruz şu anda, küçük kardeşim.”

Gözlerim diğer çizimlere kaydığında, kalbimin ortasında büyük bir acı yeşermişti. *Kırmızı ışıklardan mı korkuyorum yine*, diye düşünmüştüm ama hayır, korktuğum bu anıların verdiği acıydı.

Solda dayımın kırmızı ışıklı odası çizilmişti, altında bir tarihle. Benim kurtulduğum tarihle.

Kendisini çizmişti, bunu görebiliyordum. Yatağın hemen yanında yatıyordu, elleriyle yüzünü örtmüştü ve cenin pozisyonundaydı. Sırt dönük bir gölge önündeydi. Elinde bir sopa tutuyordu, belki de kemer, bilmiyordum ama bu kişi Harun Aktan’dı. Yerlerdeki lekeler kan damlaları mıydı?

Kırmızı ışıklar sönmemişti ama açık pencereden güneş çarpıyordu. Güneş kurtulduğumu gösteriyordu, o kurtulamamışken.

Hemen altındaki çizimin içinde bir erkek ve bir kız çocuğu yine o odanın içindeydi fakat kırmızı ışıklar yanmıyordu, her yer aydınlıktı. Yatak derli topluydu, yerlerde kan lekeleri yoktu. Bir gölge yoktu. Yatakta yan yana oturan kardeşler, aydınlığa bakıyordu. Güneş parlak değildi ama dışarıda gece olmasına rağmen odanın aydınlığı iç ısıtıyordu.

Bu Koza’yla ikimizin başka bir evrendeki mutlu anımızdı; o odada kırmızı ışıklar olmadan, beraber büyüdüğümüz bir günden hem de.

Üst taraftaki çizimde o ve bir erkek çocuğu vardı. İkisinin de sırt dönüktü, bir sokağın ortasında duruyorlardı ve birbirlerinin omuzlarına ellerini atmışlardı. Odanın her köşesi çizimlerle doluydu ama bu çizimi Koza’nın evinde değil, başka bir yerde bile görsem anlardım.

Direkt tanımıştım, Koza ve Yankı’ydı bu çünkü sokak lambaları yanmıyordu, Yankı’nın acısından olsa gerek, sokak lambasını yakmamıştı. İleride bir ev vardı, evin penceresinin kırmızı ışığı göz alıyordu.

O evin içinde belki de ben vardım, belki de beni kurtarmadan öncesiydi ama ikisi çizilmişti.

Canımı acıtan diğer çizim, gözlerimin dolmasına neden oldu çünkü yedi çocuk çizmişti. O kadar amatör bir çizimdi ki kaç yaşındayken çizdiğini bile düşünmek zorunda kaldım ama biliyordum, o çizimdekiler de

nirdik. Beraber büyüseydik olacağımız kişilerdi. Biletlerler vardı, yedi çocuk bisikletlerin yanında ve yüzleri görünmese bile mutlu bir çizimdi.

Sırtımı kapiya yasladım veya duvara, farkında değildim ama acıyla titreyen dizlerim beni ayakta tutamıyordu.

Koza yalnızken ve belki de kimsesi yokken kendisini kardeşleriyle çizmişti.

Bir çizim daha vardı, Yankı'yla olan çiziminin yanında fakat bu çizimin yarısı yırtılmıştı. Bir kız çocuğuydu ve o Lâl olmalıydı.

Sol tarafta bütün Sokak Nöbetçileri'nin portreleri vardı. Çocuklukları üstte, büyüdüğü halleri altta. Bu yağlıboyayla yapılmıştı. Üzerine notlar yazılmış, sonra karalanmış; tarihler atılmış ama onlar da karalanmış. Bütün yaşadığı içsel hesaplaşmalar içinde yer almış, pişman olmuş ve yeniden intikam almak istemiş ama bir kez daha silmiş.

Sevmiş, vazgeçmiş sevmekten ve bir kez daha sevmiş; hepsini kendisiyle eş tutmuş.

"Kendimi Sonuncu'dan daha yakışıklı çizeceğimden emin olabilirsin," dediğinde keyiften uzaktı ama güldüğünü işitebiliyordum. "Elimden geldiğince onu çirkin çizmeye çalıştım fakat göt gibi de yakışıklı oldu."

Hepsini olduğundan daha güzel çizdiğinin farkında mıydı acaba?

Lâl'in fotoğraflarını banyo ettirdiği kırmızı ışıklı odasında bir fotoğraf görmüştüm, beşinin çocukluğundan kalan. Hepsinin mutlu olduğu, okul çıkışı çekilen bir fotoğraf.

İşte, o fotoğraf çizilmişti ama iki kişi daha eklenerek: ben ve Koza.

Fotoğraflar canlı olurdu, çizimler yani resimler ise hayallerle süslenirdi.

Koza hayallerini çizmişti.

"Bunlar," diye mırıldandığımda sol üstteki Işık'ın çizimini gördüm. Uzaktan, bir evin önünde. Hayalindeki ev, şu an bulunduğumuz ev. O evin önündeydi. Sırtı dönüktü ama Işık olduğunu duruşundan bile anlayabiliyordum.

Işık biliyor muydu? Sanmıyordum. Kim biliyordu bunu? Yankı biliyor muydu? Bu odaya girmiş miydi? Ne hissetmişti?

Aklıma Koza'nın hapisanede olduğu gün gelmişti, duvara yaptığı dört mevsim çizimi. Aslında o gün belli değil miydi? Bunu hiç düşünmemiştim, aklıma bile gelmemişti.

Aşağılarda kendini çizmişti; hiçbirinde yüzü yoktu ama altın rengi saçlarından onu direkt tanıyordum. Birinde yalnız başına bir yerde oturuyordu, birinde kalabalığın içinde yalnızdı, birinde bisiklet sürüyordu ama hepsinin ortak noktası yalnız olmasıydı.

Attığı tarihlerden de anlaşıyordu. Sokak Nöbetçileri'nden uzaklaştığı zamana aitti.

Diğer tarafa döndüğümde iki erkek çocuğu gördüm, bir pasta ve mutluluk.

"Çamurdan pasta," dedi Koza derin bir nefes vererek. "O anın bir fotoğrafı olmalıydı," duraksadı, "ya da çizimi."

Gözlerimi ona çevirirsem hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağımı biliyordum bu yüzden sessizce bakmaya devam ettim ve asıl olanı gördüm, gördüğüm ise başka bir şaşkınlığın daha bana uğramasına neden oldu.

Sergiye gitmiştik, o sergide duvarlarda çizimler vardı ve her biri Sokak Nöbetçileri'nden birisini simgeliyordu, Yankı'dan o çizimlerin anlamlarını istemişti. Hepimizin tutsak olduğu, ardından içinde belki de biz varken patlayacak o sergi.

Şimdi o çizimler de bu odanın içindeydi. Aslında biz Koza'nın sergisinin içindeydik, onun çizimlerini izlemiştik ve Yankı onları yorumlamıştı.

Kardeşlerinin duygularını tek tek çizen oydu.

"O patlamada hepsi yok olmuştu," dedi Koza, baktığım yeri gördüğünde. "Ben de yeniden çizdim."

"Bunları..." dediğimde yutkunmakta zorlandım ve başımın döndüğünü hissettim. "Kim biliyor?" Başka cümleler kurmak istedim, bunu anladı ve beni bekledi. "Kim Koza?" diye fısıldadım. "Kim hayallerini çizdiğini biliyor?"

"Hayaller mi?" dedi şaşkınlıkla. "Bu çizimler aslında benden alınanların hatırlatması."

Kendini kandırıyordu, öyle değildi. O çizimlerin içinde sevgi vardı, hislerle doluydu fakat ona bunu söylemek istemedim çünkü kendisini kandırmak hoşuna gidiyorsa bu şekilde devam edebilirdi.

"Kim biliyor?" diye sordum bir kez daha.

"Sen," dedi ve sesindeki şaşkınlığı hissettim. Buna hazırlıksız mı yakalanmıştı, gizlemek mi istiyordu yoksa kızgın mıydı? "Bir de Nil."

Gözlerim irileşti ve odanın ortasına yürüdüm. "Yankı bilmiyor mu?"

Dilini damağına vurdu. “Küçükken bir şeyler çizdiğimi biliyordum da bu kadarını tahmin etmemiştir. Belki de etmiştir, bilmiyorum. Sonuncu’ya akıl sır ermez ama Nil biliyor. Bazılarını gördü, bazılarını görmedi ama asıl olan ne anladığıydı bu çizimlerden. Bunu bana hiçbir zaman söylemedi.”

İkisinin arasındaki o derinliğin içinde boğulacakmışım gibi hissettiğimde başımı iki yana sallayarak o düşüncelerden kaçmak istedim.

“Onu bu kadar güzel çizdiğini biliyor mu?” diye sordum Işık’ın çizimine dönerek. “Bu hoşuna giderdi.”

Gülümsediğini hissettim veya bunu diledim. “Onu ilk çizdiğimde çocuktum,” dedi, ardından odadaki büyük dolaba yürüdü. O dolabın içinde de mi çizimler vardı? Kalbim daha fazla sıkıştı. Dönük sırtına bakarken kamburu çıkmış gibi hissetmişim.

Bir dosya çıkardı, orta boylardaki defteri karıştırıp bir çizimi aldı ve arkasına dönüp bana gösterdi. Gözlerindeki umudu gördüğüm anda bir parçamın dağıldığını fark ettim. “Bak,” dedi bana yaklaşıp. “Bu ilk Nil çizimim.”

Defteri bana uzatırken gözlerimi gözlerinden bir an olsun ayıramıyordum. Dün gece dizime yatıp *Peter Pan* okuduğum Koza yani abim Poyraz, şu an bana kendini mi açıyordu?

Defteri aldığımda gözlerimi ondan zorlukla ayırdım ve Işık’ın yüzüyle karşılaştım. Küçüktü, belki on üç yaşında belki de daha küçük. Yemyeşil gözleri, sarı saçlarıyla bir odada oturuyordu. Bembeyaz duvarların etrafında yazılar vardı; Işık ortadaydı ve gülümseliyordu.

Rehabilitasyon merkezi, diye geçirdim içimden ama ona dönüp söyleyemedim.

Defteri şöyle bir çevirdiğimde mezarlık çizimiyle karşılaştım fakat Koza, bir an bile düşünmeden defteri elimden çekip aldı, ardından, “Bazı çizimler, sırlarla doludur,” diye mırıldandı. “Ve bu sırlar benim olmak zorunda değil.”

Saygıyla onu onayladığımda sessizliği karşılıklı paylaştık. Ne kadar süre sessiz kaldık, bilmiyordum ama gözlerini kaçırın ilk kişi o oldu. “Eğer bu oda intikam odan ise,” diye karşı çıktım. “Neden gizlemek istedin benden?”

Mantıklı bir yanıt vermesini bekledim ama bir süre düşündükten sonra, “Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Belki de kendimi çıplak

hissediyordumdur, belki de..." Söylemek ile söylememek arasında kaldı ve en sonunda nefesini verdi. "Belki de utanıyorumdur. Aslında küçükken yaptığım çizimlerim de vardı, Helin." Sustu, devam edemedi ya da etmek istemedi.

Yine de sordum. "Ne oldu onlara?"

Arkamdaki boş tuvale bakıp, "Annemi çizmiştim," dedi, "fotoğraftakilerden daha belirgindi yüzü. En azından benim için." Ellerini ceplerine yerleştirdiğinde bana bakmamak için direniyordu. "Hepsini yırttı attı o." O. Babam değil, dayın değil, Harun Aktan değil; o. Hâlâ adını söylemeye bile korkuyordu. "Sonra da beni kemeriyle saatlerce dövdü, ardından kendisini çizmemi istedi." Bakışları bana döndüğünde kırmızı ışıkların mavi gözünü gizleyemediğini görmüştüm. "Benim de ona direndiğim zamanlarım oldu, Helin. Defalarca dayak yesem de çizmedim onu." Eliyle o yatağın oradaki çizimi işaret etti. "Sadece bu şekilde onu çizebilirdim ve öyle kaldı, bütün çizimlerde bir gölge gibi."

"Onu," diye mırıldandığımda tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. "Başka şekillerde de mi çizdin?"

Kaldıramazdım bundan daha fazlasını. O yatağın dibinde cenin pozisyonunda yatan Koz'a'dan daha fazlasını kaldıramazdım. Sorduğuma bile pişman olmuşum çünkü gösterirse bakamazdım. Bakarsam kendimi görürdüm.

Gözleri, yumruk yaptığım ellerime kaydı, ardından gözlerime tırmandı. Göstermek istedi mi, istemedi mi, bilmiyordum ama ne hissettiğimi anladı. Anladı ki omzunu kaldırarak, "Bir yerlerde duruyordur," dedi. Hayır, yerini ezberlemişti. "Çok önceden çizmişimdir." Hayır, belki de birkaç gün önce çizmişti. "Acıtmıyordur belki artık." Acıtıyordu, titreyen sesinden anlıyordum. "Çocukken olmuştur," dedi. Çocukken acıyan yaralar büyüdüğünde izlere dönüşürdü. "Geçip gitmiştir." Geçip gitmemişti.

Nefesimi verip gözlerimi ondan çevirdim ve yeniden bana yetiştirme yurdundaiken kutuyla hediye ettiği o çizime bakarak, "Bir kendine, bir bana mı çizdin?" diye sordum.

Şaşkınlıkla, "Hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Hatırlıyorum."

"Unuttun sanıyordum," diye mırıldandı.

"Unutmak mümkün değildi, Koza," diyerek iç çektim. "Bu realim vuründen yediğim tokadın acısını hâlâ taşıyorum. Saklayamadım, yırtıp attılar." Omzumun üzerinden ona baktığımda acıyla yutkunduğunu gördüm. "Arkasındaki nota ne yazdığını da bilmiyorum." Kaşları havalandı. "Okuyamadım, yırtılan parçalardan gördüm. Ne yazmıştın? Hatırlıyor musun?"

Bir karar aşamasında gibiydi. "Çok acıdı mı?" diye sordu, daha önce sorduğu gibi. "Tokat yani."

Gülümsediğimde, "Tek bir tokat benim için çocukken ödüldü, Koza," diye mırıldandım daha önce söylediğim gibi. "Acısa da bu kadarla bittiği için minnettar kalıyordum."

O gün beni izleyen sadece görevli değildi demek ki, diye düşündüm. *Abim de o gün beni izliyordu ama yanıma bile gelmemişti. Görevli beni götürürken görmemiş miydi? Neden engellememişti?*

Bütün bu sorularımı sanki duymuş gibi, "O not, çocuk olan Koza tarafından yazıldı," dedi. "Seni yalnız bırakan Koza tarafından. Gerçekten merak ediyor musun?"

"Ediyorum," dedim diğer söylediklerini duymazlıktan gelerek. "Eğer aklıdaysa bana söyler misin?"

"Söylemem," dedi, ardından panoda asılı olan o çizime ilerledi. "Ama senin okumanı sağlayabilirim." Panodan çizimi çıkarırken duraksadı ve bana döndü. "Lütfen içinden oku, olur mu?"

Başımı aşağı yukarı salladığımda büyük çizimi çıkarıp birkaç saniye düşündükten sonra verdi ve geriye bir adım attı.

İçimde bir şeyler dağıldı, ardından geri toparlandı. O Helin'dim. Ağacın altında oturup o kâğıt parçasını okuyan Helin'dim. Ruhumla, sırtımdaki izlerle, yüzümde az sonra oluşacak tokat iziyle ve ağızımdaki kan tadıyla. O Helin'dim ama yalnız değildim.

Derin bir nefes verip çizimin tersini çevirdim.

"Sevgili kardeşim, Helin, belki de Saye. Sen büyük ihtimalle Helin ismini kullanıyorsun ama annem sana Saye ismini vermek istemiş, bunu onun günlüklerinden okudum."

Günlükler. Bakışlarımı ona çevirdim, hangi satırı okuduğumu bile anladı ama gözlerini kaçırdı.

"O günlükte diyordu ki annem; Saye'm, seni isteyerek kucağıma almak istiyorum, saçlarını sevmek ve göğsüme yatırmak. İlk defa bir çocuğumu"

sevgiyle kucagiıma alacağım. Masallarla uyutacağım, korkulardan arındıracağım ve seni çok seveceğim. Zorla değil, isteyerek seni büyüteceğim. Sevginin çocuğu olacaksın, nefretin değil.” Nefesimi verip gözlerimi kapattım, yutkunmakta zorlandım. Annemin bana olan sevgisi ve Koza’ya karşı olan hisleri bu satırların içindeydi.

Bir çocuk annesinin günlüğünü okuduğunda kendisine olan sevgisini görmek isterdi; Koza, kendi nefretini okumuştı.

“Sevgili kardeşim, Saye,” diye devam ediyordu o not. *“Ben bir nefret çocuğuyum, annem beni hiçbir zaman sevmezken seni çok sevmek istemiş. Masallarla büyütmekten bahsetmiş, bana hiç okumak istemedi. Belki de ben masallardaki kadar güzel değilim diyedir ya da bu dünyaya gelişim bile masallara yakışmıyordur, kim bilir?”*

İçimden okuyordum ama kendi sessiz hıçkırıklarımı duyduğumda ağladığımı o an fark ettim.

“Annem günlüğünün her sayfasında seni yazdı, Saye. O şu an nerede, bilmiyorum ama bir yerlerde seni beklediğine ve sevdiğine eminim.”

“Annemin ölmediğini,” diye inledim. *“O zaman bana söylemiştin aslında.”*

“Kendimi tanıtmadım, değil mi? Ben Koza. Sadece Koza. Bu kadar. Daha fazlası yok. Ailesi olmayan, yalnız Koza fakat beni hatırlarsın diye söylüyorum, seni o kırmızı ışıklardan kurtaran çocuklardan bir tanesi. Ben abin Koza.” Başımı acıyla iki yana salladığımda kâğıdı göremiyordum çünkü her şey bulanıktı. Acı, göğüs kafesimdeydi. Nefes almakta bile zorlanırken hıçkırıklarım daha da yükseldi.

“Ve hiçbir zaman abin olmak istemeyen Koza çünkü çok utanıyorum.” Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. *“Çünkü ben sevginin çocuğu değilim ve annem bile beni kabullenmemişken sen hiç kabullenemezdin beni. Sana o kadar acıyı yaşatan adamın kanından olmamı kaldırabilir misin? Kendimi bazı günler ona benzettiğim için ölmek istediğimi duysan yine de beni kabullenmek ister misin?”*

Nefesim kesildiğinde gözlerimi ona çevirdim ve aynı acıyla bana baktığını gördüm.

“Kaderimizin aynı olması çok acı ama bilmeni istiyorum ki kaderini değiştirip senin yerine kendini feda eden bendim. O gün, seni kurtardıktan sonra o adama kendimi feda ettim ve kırmızı ışıklar senin için sönse de benim için yanmaya devam etti. Dayak yedim, itildim ama büyüdüm.

Rüyüdüm, seni görmeye geldim ve kendimden bir kez daha utandım, ardından utancımın bir nedeninin de seni kıskanmak olduğunu anladım."

Saç köklerimde Harun Aktan'ın ellerini hissettim; artık içinde bulunduğumuz kırmızı ışıklar korkutmasa da beni mahvetmeye başlamıştı.

"Bu beni kötü biri yapar, biliyorum ama kendini kurtaramamış bir çocuk olarak senin için hiçbir çabam yok. Büyüyeceksin, acıyla, hırsla ve nefretle. Tıpkı benim gibi. Tamamen büyüdüğünü hissettiğimde benimle olacaksın. Annem tarafından sevildiğini bileceğim, hiç seilmeyen abin olarak." Başımı iki yana salladım.

"Bir gün beni hiçbir zaman affetmeyeceğin hatalara sürükleyeceğim seni ama sen annem tarafından sevildiğin için her zaman önde olacaksın."

Bir çocuğun kıskançlık cümleleriydi; halbuki Koza bunları yazarken benden yaşça büyüktü. O aslında nasıl da büyümemişti.

"Ve bir gün sana başka bir hayatımızdan bahsedeceğim. Kardeşlerimizin olduğu bir hayattan. Seni kurtardığım gün eğer o hayatı tercih etseydim nasıl da mutlu olacağımızdan söz edeceğim. Hem de sen o hayatın içinde bir kuklayken."

Büyümüştüm, o hayatın içindeydin ama büyüdüğümde o hayata dahil olmuştum. Kim bilir bu notu yazan çocuğun nasıl intikam yemini vardı ve beni kim bilir nasıl kullanacaktı da bunları yazmıştı.

"Burada aklından geçen planların yarısını bile hayata geçiremedin, değil mi Koza?" diye sordum acıyla yüzüne bakamazken. "Çünkü o hayatı daha çok seviyorsun ve ailen bildin. Başaramadın Koza; beni kırdın, yaraladın ama hepsi bu kadar bile değildi, değil mi? Daha fazlasıydı." Cevap vermesini bile beklemedim çünkü biliyordum, öyleydi.

"Bu çizimdekiler sen, ben ve annem. Bu da başka bir hayat. Annemin ikimizi de sevdiği bir hayat. İki kardeş ve anne. Hiç yaşanmayacak ve büyüsek de bir daha gerçekleşmeyecek bir hayat. Bu çizimdeki Saye'yi seviyorum, bu çizimdeki Helin'i de seviyorum." Annemden söz ediyordu Helin dediğinde. Bu kadarı fazlaydı. Ayakta duramayacak gibiydim.

"Bu çizimi neden sana verdiğimi ve bunları da neden yazdığımı bilmiyorum. Belki de Önder'in söylediği gibi bir pislik olmaktan vazgeçmişimdir ya da babamın deyimiyle: onun tohumu. Belki de seni seviyorumdur. Belki de senden bir ışık bekliyorumdur. Belki de kurtulmak istiyorumdur. Belki de iyileşmek istiyorumdur. Belki de yaşamak istiyorumdur."

Sırtımı duvara yaslayarak yere çöktüğümde kâğıdı aşağı indirdim ve hıçkırâ hıçkırâ ağladım. Öyle derin nefeslerle ağladım ki bir an nefesim kesildi ve elim göğüs kafesime gitti. Koza karşımda benimle aynı hizaya geldi ama ona bakamadım bile. Sadece geçip giden zamana, bu notu bana hiç okutmayan o yetiştirme yurduna, yaşadıklarına, yaşadıklarımıza, nefretime, nefretine, acılara, izlerimize, hiç yaşanmamış o hayatlara ağladım.

Öyle bir ağladım ki ağlarsam geçer sandım ama geçmedi.

“Nefretime mi ağlıyorsun?” diye sordu çekinerek. “Sana yaşattıklarına mı?”

Bunları nasıl düşünürdü? Hiçbiri değildi. Bana yaşattıklarının, yaşadıklarımızın hiçbir anlamı şu an yoktu. Tek düşündüğüm, geri gelmeyecek geçmişte çektiğimiz acılardı. Birkaç saniyeyle mahvolan bizdik.

Duvarlardaki çizimlere bakarken bizi Sokak Nöbetçileri'yle hayal edip çizmesine ağladım, sorumlulara ağlamadım, bu sorumluluğu kaldıran çocukluğumuza ağladım. Yalanlarla büyümeme, ondan habersiz devam etmeme, belki de bir caddede yürürken yanımdan öylece geçip giden Sokak Nöbetçileri'nin varlığından habersiz olmama. Yalnız büyüdüğümüz zamanlara, eksikliğimize.

Onun bana yaptıklarından ağlayacağım daha fazla şey vardı ve o hâlâ kendini sorumlu tutuyordu.

Aslında Koza da çocuktı bunları yaparken ve büyüdüğünde devam etmesi bir anlam ifade etmiyordu çünkü o hiçbir zaman büyümemişti.

Beni merdiven basamaklarında yalnız başıma bırakıp gitmesi, bir asker gibi görmesi, kukla demesi, bir abi gibi korumak yerine bir patronum gibi davranması... Bütün bunlar aslında bir çocuğun intikam oyunuydu, karşımda durmadan büyümemek için direnen bir çocuk vardı.

Göğsümdeki acı daha fazla katlandı ve yeniden kâğıdı havaya kaldırdığımda son satırlarını zorlukla okudum.

“Bu mektubu birkaç gün içinde yazdım, Saye. Karmaşık gelebilir, anlamsız da ama artık karar verdim.” Bir cümlemin üzerini karalamıştı fakat bulanık bakan gözlerime rağmen anlamıştım, sevgiden söz ediyordu.

“Neden beraber bir hayatımız olmasın? Belki de sen annem gibi değilsindir ve beni kabullenebilirsin, olmaz mı?”

Kırmızı ışıklar şu an korkutmuyordu ama artık öfke vardı, büyük bir öfke. Kim bilirdi ki Helin Aktan'ın kırmızı ışık korkusunun yerini, çalınan geçmişin öfkesi alacaktı.

"Eğer beni bütün yaşattıklarına rağmen kabulleniyorsan seni kurtardıktan sonra Umur'un götürdüğü inşaata gel. Orada yentiden buluşalım. Bir hayatımız olsun; seni kıskanmadığım, içimde iyiliğin büyüdüğü ve beraber bir hayatımız. Aile olabilir miyiz, bilmiyorum ama aile olmak için abalarız. Ben de iyi biri olmak için elimden geleni yapacağım."

Bu satırlar, belirli aralıklarla yazılmıştı, biliyordum. İlk başta nefret vardı, sonra kıskançlık, ardından sevgi ve en sonunda muhtaçlık. Beni istemişti, eğer okuyabilseydim ve gitseydim bu adam olmayacaktı.

Işık'ın çocuğu olabilecekti, bu kadar kırılmayacaktık, bu kadar yaralanmayacaktık. Hiçbir şeyden haberim yokken bile her şeyi iyileştirebilecektim. Geçmiş, geleceği onarabilecekti.

"Eğer gelmezsen sevgili kardeşim, ben kötü bir adam olacağım. Babama dönüşeceğim ve korkuyorum, çok korkuyorum. Ben o kötü adama dönüşmek istemiyorum. Annem sevmiyorsa bile sen beni sev istiyorum."

"Abin Koza"

Kâğıt elimden düşerken ellerimle yüzümü kapattım ve dizlerimi kamıma çektim. Odanın içini ağlama seslerim doldururken onun karşısında güçsüz görünmeyi aylar sonra umursamadım.

Kaybedilen anlar vardı, acılarla beraber. Kendimi suçluyordum, hiç suçlu değilken bile.

"Seni o kutuyu alırken gördüm," dedi Koza; onun da sesinin titrediğini işittim ama yüzüne bakamadım. "Sonrasını bilmiyorum ama gelmedin. Seni o inşaatta saatlerce bekledim ve gelmedin. Annemden sonra senin de beni sevmediğini fark ettim, bu şekilde kabullenilme-yeceğimi." Başımı iki yana sallarken ellerimi yüzümden çektim ve ona acıyla baktım.

"Benim bir ailem yoktu," dedim kelimeler ağızımdan zorlukla dökülürken. "Ne yaparsan yap, ilk sana koşardım. Eğer o notu okusaydım bir an bile düşünmez, gelirdim Koza. Yemin ederim gelirdim ve severdim de seni." Artık onunla konuşurken iki kez düşünmediğim anların içindeydim. "Ben de muhtaçtım Koza. Sana muhtaçtım, varlığını hiç bilmiyorken bile."

O notu okuduğumu sanıyordu, okuduğum halde gitmediğimi. Onun ardından bütün intikam oyunlarının içine düşmüştüm. Onu hapishanede gördüğümde tanımadığımı da mı fark etmemişti?

“Notu okumadığını çok sonra fark ettim,” dedi; gözlerinin dolduğunu gördüm onun da. “Hatta uzun bir süre Sonuncu’yla bir oyununuz olduğunu düşündüm, ta ki sana abin olduğumu söylediğimde gözlerindeki o duyguya kadar.”

“Hangi duygu Koza?” dedim acıyla. “Nefret mi diyeceksin?”

“Hayır,” dedi kısık sesle. “Muhtaçlık. O gün bana ihtiyacın olduğunu anladım.”

“Ama yine de devam ettin,” dedim ağlamayı sürdürürken. “Sora bilirdin, söyleyebilirdin, kendini gösterebilirdin ama kuklan oldum. Askerin oldum. Affetmedin beni. O notu okuduğuma inanmak seni daha çok rahatlattı, değil mi Koza? Çünkü geçip giden zaman ve benim yaşadıklarım diğer türlü vicdanını daha çok sızlatırdı.”

“Hesaplaşma zamanı mı?” diye sorduğunda artık onun da sessiz kalmayacağını fark etmiştim. “Gerçek bir hesaplaşma mı?”

“Lanet olsun,” diye inlediğimde yumruklarımı dizlerime geçirdim. “Sen benim varlığımı bilerek büyüdün, bu bile büyük bir ödül ama ben kendimi yapayalnız hissediyordum Koza. Böyle bir yazı yazacağım kimsem yoktu; bu bile rahatlatıcı, biliyor musun? Ama yoktu! Öyle yalnızdım ki kendimden hatta kendi çocukluğumdan bile başka konuşacak kimsem yoktu! Bu ne demek, biliyor musun? Beni anlayabiliyor musun?”

Öfke miydi kustuğum? Hayır, öfke değil, acıydı.

Çenesi kasıldı ve dolan gözlerine büyük bir acı oturdu. “Harun Aktan’ın ellerinden kurtulduktan sonra normal bir hayat mı yaşadım sanıyorsun? Dövüldüm, itildim, dışlandım, ölmek istedim, ölmek için yollara çıktım ve hiç sevilmedim. Hiç sevilmemeyi hissettim ben Koza. Bu ne demek, biliyor musun peki? Bir çocuğun hiç sevilmediğini hissetmesi ne demek, biliyor musun?” Titreyen elimi ona salladım. “Beni seviyordun, değil mi?” Acıyla haykırışım vücudumu titretti. “Bu yazıda beni sevdiğini okuyorum, Koza! Bu beni mutlu etmiyor!” Gözlerimi tavana çevirdim.

“Yemin ederim mutlu etmiyor çünkü beni hiç sevmediğini düşündüm, küçücük bir çocukken bile ve bu da beni rahatlatıyordu. Ama ben hiç sevilmeyen bir çocuk değilmişim ve benim bir abim varmış, uzaktan da olsa beni seviyormuş!”

Benim bir abim var. İlk defa bu cümlelerin varlığını kalbimde hissediyordum, en derinlerde. Benim bir abim vardı, Poyraz veya Koza, fark etmez ama beni seviyordu.

Kısık sesle, belki de duymayacağını düşünerek, "Vicdanın hiç mi sızlamıyor?" diye sordum. "Yoksa artık sevmiyor musun?"

Birden ayağa kalkıp, "Vicdanım sızlıyor zaten!" diye bağırdı boğuk bir sesle. "Mahvoluyorum! Her yaptığım için vicdanım sızlıyor ve kendimi affedemiyorum! Anlamıyor musun? Bu vicdanlı adama döndüğümde pişmanlıktan ölüyorum ben ve bu yüzden aynı nefretle devam etmeye çalışıyorum! Açıklamalarımın hepsi yersiz oluyor çünkü birçok şey yaşandı, canlar yandı! İsteyerek yaptım ama istemeyerek acı çekiyorum!"

Susmadım; öfkeme yenik düşüp, "Benimle paylaşabilirdin!" diye haykırdım. "Yanında olabilirdim! Bir yol çizilecekse iyi ya da kötü seninle olabilirdim! Çektiğin vicdan azabını geçirmek için..."

"Geçmiyor!" Bir anda arkasında duran boya kutularını fırlattığında, "Bu şekilde yaşanmıyor!" diye bağırdı. "Sana yaptıklarımla, Nil'e yaptıklarımla!" Dişlerini sıktı ve tuvaleri fırlattı. "Eğer o kız bana bunları yapmasaydı, bütün bunlar da olmayacaktı. Bu notu bile yazmayacaktım sana çünkü hep beraber yaşıyor olacaktık!" Lâl'den bahsediyordu ama nefretten çok canının acıdığını duyabiliyordum. "Her şeyin suçlusu o." Etrafı öfkeyle dağıtırken kendime daha çok sokuldum ve sadece içindkileri dökmesini bekledim, çıldırmış gibiydi.

"Sen sadece kendine bir suçlu arıyorsun!" diye karşı çıktım. "İçini rahatlatıyorsun!" Dayanamadım ve yüksek sesle, "Benim seni affetmem ile senin Lâl'i affetmen arasındaki farkı söyle!" diye haykırdım. Titreyen elleriyle bana baktı ve gözleri irileşti. Bütün o nefret kalktı, yerine acı oturdu, ardından dişlerini sıktığında sırtını bana döndü ve çizimlere baktı.

"Beni sen de affetmiyorsun," dedi kısık sesle, sonra yeniden sesi yükseldi. "Beni hiçbir zaman sevmek için çabalamıyorsun." Başımı iki yana hayal kırıklığıyla salladım ama görmedi. "Beni içten içe kabullenmiyorsun." Omzunun üzerinden bana baktığında yutkunduğunu gördüm. "Belki de geçmişimi mahvedenleri affetmediğim için kimseden de af dilemiyorumdur, Helin." Yeniden tamamen bana döndü. "Ulan, belki de bir kez bile benden af dilenmediği için nasıl affedilir bilmiyordum ya da nasıl af dilenir."

"Bunlar benim kendi içimde defalarca tekrar ettiğim cümleler," diye fısıldadığımda titreyen sesimi gizleyemiyordum. "Kendini dünyanın en kötü adamı ilan et, herkesi mahvet; kabuğuna çekildiğinde sevgin seni öldürecek, Koza."

"Sevgim mi?" diye sordu acılı bir gülümsemeyle. "Ben o yüzden bir kere öldüm, babamı sevmeye çalıştığımda." Bir bıçak, bu cümleden daha az canımı yakardı. "İnsan kendi babasını bile severmediğini fark ettiğinde, o aptal *sevgi iyileştirir de öldürür de* cümlesine inanmıyor."

Elimle duvardan destek alarak ayağa kalktım; bizi hep beraber çizdiği o hayale zorlukla yürüdüm ve parmağımla işaret ettim. "Bunu yaptıran nefret mi?" diye sordum.

"İntikam," dedi.

"Kandır kendini," diye karşı çıktım. "Ben artık her şeyi görüyorum ve anlıyorum."

Koza'nın yeniden gözleri doldu fakat bu kez benden gizlemedi. "Bu ne demek?" diye sordu.

"Seni artık tanıyorum," diye mırıldandığımda bunun onu rahatsız edip etmeyeceğinden habersizdim.

Koza'nın bir gözünden yaş aktığında, "Ve bu ne demek?" diye sordu. "Geçmiş, geçmişte kaldı, mı demek?" Çaresizliğini işittim. "O yazıyı şu an okumanın bir anlamı yok, mu demek?" Başını iki yana salladı ve bana doğru yarım bir adım attı. "O zaman severdim ama şu an bu yaşananlardan sonra sevgi yok, mu demek?" Hırsla gözünü sildi. "Affedemem mi demek Saye?"

Şaşkınlık mıydı yoksa çaresizlik miydi nefesimi kesen, bilmiyordum ama Koza ilk defa benden onun dilinde af diliyordu. Belki de ben öyle istiyordum ama gözlerindeki o muhtaç ifade, ilk defa bu kadar yalındı.

"Severdim, dedin az önce," dedi dudakları bükülürken. "Seviyorum demedin. Zaman geçse de aramızdaki iyileşmez mi yani?"

Çaresizdi, muhtaçtı. O merdivende beni bırakan, karşıma geçip askeri olduğumu söylediği zamanlardaki adamla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Pişmanım," dedi bomboş bir sesle. "Eğer duymak istediğin buysa sana yaşattığım her şey için pişmanım." Af nasıl dilenir, özür nasıl dile getirilir bilmiyordu ama gözleri bunu haykırıyordu.

Ben de gözümünden akan yaşları sildiğimde titreyen ellerini görmezlikten gelemiyordum.

"Bir gün bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim hatta kendimden bile beklemezdim ama bana o adamın yanındayken abi dedin ilk defa, o gün benim yaralarım sarıldı sanki." Kuttar, demiştin, duymuştu. "Yine kendimden beklemezdim ama bana bir kez daha abi demen için her şeyi yaparım."

Kırmızı ışıklar yanıyordu, duvarlarda acılı geçmiş ve güzel hayaller vardı. Bir de ben ve Koza. Helin ve Koza. Saye ve Poyraz. Abi ve kardeş.

Onu hiçbir zaman affedemeyeceğimi düşündüğümde hatta bunun için yeminler ettiğimde bile onu affettiğimi yeni fark ediyordum. Yaralarım derindi, geçecek gibi değildi, düşündüğümde hâlâ canımı yakıyordu ama onu affetmiştim. Bende açtığı yaralardan ona söz edemedim, bunu yapamazdım.

"Senin varlığını öğrendiğim gün," diye fısıldadığımda boğazım kurumuştur. "Benim de yaralarım o an sarıldı sanki." Sonradan daha derin yaralar açmıştı ama bunu söylemeyecektim. "Eğer bilmek ve duymak istiyorsan, ben seni affettim." Gözlerinde acı, umutla yer değiştirdi sanki. "Ve annemin seni istememesi de Harun Aktan'ın oğlu olman da umurunda değil, ben seni seviyorum."

Gözleri açıldı, burnunu çekti ve ağladığını gizlemeye çalışmadan, "Seviyor musun?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

"Seviyorum," dedim hiç düşünmeden. "Ve hep sevdim."

Eli havaya kalktı, ardından bir adım attı, sonra duraksadı ve cesaretsiz bir şekilde eli aşağıya indi. Omuzları düştüğünde korkusunu hissedebiliyordum. Benden mi korkuyor diye düşündüm çünkü yüzüme bakamıyordu. Yine adım attı ama geriye çekildi. Düştüğü ikilem yüzümde acılı bir tebessüm oluşturdu.

"Bir kez sarılır mısın bana?" dedi Koza nefesini vererek. "Bir kez yüzüme bakarak abi der misin? Bir kez Helin, çok ihtiyacım var buna." Başını eğdiği yerden kaldırmadı. "Ben bu duyguyu çizmeyi değil, gerçekten yaşanmayı istiyorum."

Boğazıma yeni bir yumru oturdu; yeniden yüksek sesle ağlamaya başladığımda karşımda gördüğüm, çocukluğu ve kendimden başka hiç kimse değildi.

Bu hissi biliyordum; sarılınca geçeceğini düşünüyordu, belki de beni annem gibi görüyordu, belki de onu affettiğimi kollarımda görecekti ama çok çaresiz bir histi çünkü daha önce yaşamıştım. Yaşamak canımı

yakmıştı, bu kadar büyük bir acı çekiyor oluşu canımı yakmıştı. Ona sarılmak istediğimde, *sadece annelerimiz ortak*, konuşması yapmıştı. *Bunu bu kadar önemseme*. Ve şimdi belki de benden daha çok buna ihtiyacı vardı.

Düşünerek değil, bütün kalbimle ve büyük bir ihtiyaçla kollarımı iki yana açtım. Birkaç hızlı adımın ardından onu kollarımın arasına aldım. Sarıldığım an, daha fazla ağlayabilirmişim gibi kalbim sızladı ve onu daha sıkı sardım. Kolları aşağıda sallanırken çenesi alnıma değdi, yüzünü göremedim ama şaşkınlığını hissettim, ardından acıyla verdiği nefesi ve ilk defa Koza'nın ayakta durmakta zorlandığını gördüm.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde ben de onunla eğildim ve yere oturduğunda, başı göğüs kafesime denk geldi. Titreyen elleriyle yavaşça bana sarıldı; ardından kulaklarımdan silemeyeceğim, o hıçkırarak ağlayışına şahit oldum.

Bana öylesine muhtaç, öylesine ihtiyacı varmış gibi sarıldı ki kollarında bir abinin sıcaklığından daha çok bir çocuğun muhtaçlığını aldım. Bana ihtiyacı vardı, bunu hissedebiliyordum ama gücü azalsa da kollarıyla beni sımsıkı sarmaya çalışması hiç değişmedi.

Bir elim saçlarını okşamaya başladığında diğer kolumla onu daha sıkı sardım; zayıf değildi, ufak değildi ama nasıl kollarımda bu kadar ufak kalmasına anlam veremiyordum.

Helin Aktan ve Koza. Poyraz ve Saye.

Birbirimize ilk defa sarıldık.

Bütün geçmişte yaşananlar, çekilen acılar, intikamlar ve nefretler kül olup uçtu; geriye sadece hisler kaldı. Hislerin en büyüğü muhtaçlıktı ve diğer his ise acıydı. İkimiz de birbirimizden başka şeyler düşündük ama duygularımız aynıydı, biliyordum.

Gözlerimi yutkunarak kırmızı ışıklara çevirdiğimde bizden alınan bütün zamanların aslında bizi büyürmek yerine daha da çocuklaştırdığını fark ettim. Acılar büyütür, lafı yalandı. Acılar büyütmezdi, bizim için bu geçerli değildi.

O tanıdığım, intikamıyla hareket ettiğini sanan, dimdik duran, başını eğmekten bile çekinen Koza'nın kollarımda küçük bir çocuğa dönüşmesinin başka bir anlamı yoktu.

"Gececek," dedi kendi kendine. Bana mı söyledi, Koza'ya mı yoksa Poyraz'a mı anlayamadım ama iyileşmek istediğini fark ettim.

"Geçecek," dedim onun gibi ve çenemi başına yasladım. "Biz bir gün yeniden sarılacağız; işte o gün, geçmiş olacak, Koza." Başını yasladığı yerden kaldırıp bana baktığında inancı gördüm. "İkinci sarıldığımızda iyileşmiş ve kazanmış olacağız."

Başını aşağı yukarı salladığında içimdeki o çekingenliğe rağmen ellerimle yanaklarını sildim ve o an, başka bir duygunun daha içimde can bulduğunu anladım: güven. Küçük bir çocuğa sarılıyormuş gibi hissetsem de Koza'nın kollarında bir abinin güveni de vardı. Şu an ne yaşarsak yaşayalım, biz bu haldeyken hiçbir şey olmaz gibi gelmişti.

Burnunu çektiğinde, "Terapistim dedi ki," diye mırıldandı. "Bu halimden birine bahsedersen aklımı kaçırmışım."

Ağlarken bir anda gülmeye başladım. "Terapistinin tedaviye ihtiyacı var bence," dediğimde o da güldü.

Abi dememiştim, diyememiştim. Beni engelleyen neydi, bilmiyordum ama bunu yapamamıştım. Bir gün, onun yüzüne bakarak abi demediğimin pişmanlığını yaşarsam o vicdan azabıyla devam edemezdim ama abi diyemiyordum.

Öfkeden değil, kırgınlıktan da değil. Bambaşka bir duyguydu.

Bir gün eğer geçerse gerçekten ona abi diyebilecektim çünkü daha temiz olacaktık, ikimiz de. Harun Aktan öldüğünde, o gerçekten benim abim olacaktı; bütün varlığıyla.

İçerideki telefonum çalmaya başladığında Koza, "Geç kaldın, göt herif," dedi, ardından geriye çekilip boğazını temizledi. Başını iki yana salladığında, "İnanamıyorum gerçekten," dedi gözlerini kaçırarak. "Şu an çok utandım."

Ayağa kalktığımızda, "Bu anı da ben çizeyim bari," dedim. "Sonra herkese gösteririm."

Koza gözlerini kocaman açtı. Telefonum bir kez daha ısrarla çaldığında burnumu çekerek odadan çıktım ve hızlıca telefona yetiştim.

LİDERİN arıyor...

"Alo," dedim nefes nefese. Boğazımı temizlediğimde sesimin kısıldığını fark ettim.

"Helin," dedi Yankı, sesi keyifli geliyordu ama bir anda düştü. "Ne oldu? İyi misin?"

Sesimden direkt anlaması gülümsememe neden olurken yürümeye başladım. "Yok bir şey," dedim saçlarımla oynayarak. Koza'nın çalışma

masasına yaslandığımda, Koza odadan çıktı ve benimle göz göze geldiğinde yüzünü buruşturdu. "Koza'yla biraz konuştuk." Koza kaşlarını çatığında lafı değiştirip sııttım. "Beni mi özledin yoksa?"

"Ne diyebilirim ki," dedi Koza diğer tarafından. "Midemi bulandı-
rıyorsunuz."

"Hımm," diye mırıldandı Yankı; sesinin bu kadar etkileyici gelmesi yutkunmama neden oldu. "Eğer Koza yanıdaysa kızarmama neden olacak bir şeyler söyleyebilirim."

"Hımm," dedim onun gibi, ardından Koza'ya sırtımı döndüm. "Buna yanına geldiğimde devam edebiliriz."

"Alo!" dedi Koza arkadan. "Buradayım ulan!"

"Duydun," dedim gözlerimi devirerek. "Birazdan geleceğim. Önemli bir şey olmadı, değil mi?"

Yankı'nın güldüğünü işittim, arkadan Bartu bir şeyler söyledi ama Yankı küfrederek onu susturdu. "Hayır, sadece saat ikideki randevumuzu hatırlatmak için aramak istedim."

"Ya," dedim heyecanla. "Unutmadım tabii ki. Direkt buradan da geçebilirim."

"Hayır," dedi hızlıca. "Eve gel, Işık seni bekleyecek, buradan çıkacaksınız. Bu arada, Koza'yı aradım ama ulaşamadım."

"Işık mı?" Koza'ya baktım omzumun üzerinden; kollarını birbirine dolamış, beni dinliyordu. "Sanırım telefonu yanında değil, ona vermemi ister misin?"

"Lütfen," dedi sakince.

Koza'ya telefonu uzatıp, "Seni istiyor," dedim.

"Bir posta da bana mı yürüyecek, gevşek," deyip telefonu eline aldı. Boğazını temizledi, burnunu çekti, duruşunu dikleştirdi. "Söyle her anıma turşu suyu sıkın Sonuncu götü."

"Göt," dedi papağan. "Göt, göt, göt..."

Dehşetle gözlerimi açtığımda, "İnanamıyorum gerçekten," diye mırıldandım, ardından çantama ilerledim. Koza, telefondaki Yankı'yı dinlerken bana arkasını döndü ve bir şeyler mırıldandı. "Nereye?" diye sordu önce, ardından, "Ne zaman?" diye. Her ne cevap verdimse çok kısa sürdü, telefonu kapatıp bana uzattı. "Ne oldu?" diye sordum. "Benimle geleceksin, değil mi?"

Hiçbir cevap vermeden, arkamda duran çalışma masasına baktı ve kolları çatıldı. "Sonuncu bir şeylerin peşinde," dedi daha çok kendi kendine.

"Ne gibi?" diye sordum.

"Hiç." diye karşılık verdiğinde gözleri bana döndü. "Nil neredeymiş?"

"Onunla buluşmaya geçeceğim." Duraksadım, ardından kızaran gözlerinin içine bakarken içimin acıdığını hissettim. "Onunla konuşmak ister misin?" Sorudan vazgeçtim. "Konuşmalısın, benimle konuşurğun gibi. Bunu yapmalısın, Koza. Eğer konuşursan..."

"Aynı şey değil," diyerek sözümü kesti. Bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzünü buruşturdu. "Aynı şey değil. Seninle konuştuğum gibi onunla konuşamam."

"Deneyebilirsin ama," dediğimde hiçbir çaba sarf etmemesi canımı sıkıyordu.

"Deneyecek hiçbir şey yok," dedi. "Suçluyum."

Hazırlıksız yakalandığım için, "Değilsin," dedim tereddütle.

"Suçluyum, Helin," dedi bir kez daha. "Ve Nil'i azıcık tanıyorsam beni affetmeyeceğini biliyorum."

"Ama affetmeyi deneyebilir," diye fısıldadığımda ona katılıyordum, Işık'ın gözünü hırsları bürümüşü ama sevgi iyileştirmese bile bir insanı değiştirebilirdi. "Bu çizimleri biliyorsa seni az çok anlamıştır, Koza. Daha da ötesi..."

"Daha da ötesi, bilmedikleri de var," dediğinde hızlı birkaç adım attı ve dün masanın üzerinde hızlıca gizlediği dosyaya ilerledi. Sayfaları çevirdiğinde çizim defteri olduğunu anladım ama elime bir çizimi tutuşturduğunda, başka bir acı içimde can buldu.

İlk baktığımda Işık'ın bebekliği sandım, iki-üç yaşları diye düşündüm ama daha dikkatli baktığımda, *keşke öyle olsaydı*, dedim.

Koza, Işık'ın hayalindeki yeşil gözlü kız çocuğunu çizmişti. O kadar güzel bir çizimdi ki Işık'a benziyordu. Tıpkı onun kadar güzeldi.

Tarih ise bugün değil, çok öncesiydi.

"Bazı hatalar iyileştirilmez ama affedilir," dedi Koza. "Fakat bazı hatalar, hayatımız boyunca karşımıza çıkar, sevgili kardeşim. Ben bu hatayı ne geçirebilirim ne de kendimi affettirebilirim."

Elimle yavaşça ağzımı kapattığımda çizimi elimden aldı, yırtmak istedi ama ondan hızlı davrandım ve çekip aldım. Arkama sakladığımda,

"Sen çabalamıyorsan ben bulurum bir yolunu," dedim karşı gelerek.
"Ben çabalarım. İyileşmez, geçmez ama anlaşılır, Koza. Ben çaba gösteririm senin için."

Başını iki yana salladığında o an ne yapacağımı bilmiyordum ama bir yol varsa onu bulacaktım.

Her zaman başka bir yol vardı, onlar için de olmalıydı. Birlikte olmasalar bile aralarındaki bu sızıyı dindirecek bir yol olmalıydı.

"Helin," dedi tek nefeste ve başka bir pişmanlıkla. "O gün, o teknenin taranacağından haberim vardı, emri ben verdim." Derin bir keder hissettim. "Ve bu kez Nil sorarsa hiç düşünmeden itiraf edeceğim, bununla yüzleşeceğim."

SONSUZ BAĞ

BARTU SARCA

Günlerden perşembe, aylardan nisan, mevsim bahar ve havada yağmur var. Nadir'in ölümünün üzerinden aylar geçti fakat bir perşembe günü öldü. Her perşembe mezarını ziyaret ettim, bu da o günlerden sadece biri.

Nadir öldüğünde hava soğuktu, kıştı. Şimdi bahar var ama hâlâ hava soğuk. Nadir öldüğü için mi bu sene hava bir türlü ısınmıyordu, bilmiyordum.

Girdiğim mezarlıkta ilerlediğim ilk yer, çocukların yattığı o küçük tepcikler. Her adımda ayaklarım çamura daha fazla batıyor ama mezarlar da bir o kadar küçülüyordu. Bebek mezarları, çoğunun adı yoktu.

Sokak Nöbetçileri'yle tanışmadan önce ölseydim benim de böyle bir mezarım olacaktı, biliyordum. Öncelikle ailem olmadığından değil, adım bile olmadığından.

Belki de mezarım bile olmayacaktı. Çocukken benim gibi sokaklarda büyüyen bir kadın bana, "Bizim gibilerin mezarı bile olmaz çünkü başkalarının ölüsü bile bizden kıymetlidir," demişti. Zamanla soğukta, sokakta ölüp çürüyenlerin haberlerini görmüştüm. Haklıydı.

Neyse ki ben şanslıydım ki bir ailem vardı. Artık vardı.

Nadir'in mezarına yaklaştıkça orada birisinin durduğunu gördüm. Siyah ceketinin kapüşonunu başına geçirmiş, elleri cebinde, ayakucunda duran bir adam.

Sırtından bile tanıyabildiğim kardeşim, Yankı.

O da mı her perşembe geliyordu?

Adımlarım hızlanırken, sesi duydu ve duruşu dikleşti, elinin tersiyle yüzünü sildiğinde yağmuru mu sildi yoksa ağlıyor muydu, ayırt edemedim ama Yankı'yı o kadar az ağlarken görmüştüm ki zihnimde bile canlanmadı.

Dönüp bana bakmadı ama hemen yanında durduğumda, "Bartu," dedi sakince. Ya her perşembe geldiğimi biliyordu ya da adım seslerinden bile bir insanı tanıyacak kadar delirmişti.

"Sen de mi her hafta geliyordun?" diye sordum. Bazı zamanlar beraber geldiğimiz de olmuştu ama çoğu zaman aramızda sözsüz bir anlaşma gibi tek geliyorduk. Belki birbirimize acımızı göstermek istemediğimizden, belki Nadir'le konuşmalarımızın duyulmasını istemediğimizden, belki de Nadir'i daha fazla üzeceğimizi düşündüğümüzden.

Nadir hepimizi başında görürse korkardı, bunu biliyorduk.

"Evet," dedi sakince. Üzerindeki ceketı sırlıklam olmuştu, botları tamamen çamura batmıştı. Ne kadar süredir burada durduğunu merak etmiştim. İyi miydi, kötü müydü, onu bile ayırt edemiyordum ama içine kapandığını görebiliyordum.

"Helin nerede?"

"Abisiyle." Koza'yla değil, abisiyle.

"Araları iyiye gidiyor, ha?" diye sorduğumda omzum omzuna dokundu.

Gülümsediğini hissettim. "Olması gereken gerçekleşiyor," diye mırıldandı. "Doğrusu buydu. Helin'den daha çok üzülen Koza'ydı, bunu gördüm." Detaylarını sormadım ama bunu ben de hissetmiştim.

Sessizliğe gömüldük. Düşündüğümünden daha uzun bir süre hem de. Diğer mezarların üzerleri çiçek doluyken biz Nadir'e hiç çiçek getirmiyorduk. Bu detayın hepimiz farkındaydık ama hiçbirimiz de yeltenmemiştik.

"Acaba Nadir çiçek ister miydi?" diye sordum, daha çok kendime yönelik.

"Nadir için çiçeklerden daha önemli bir şey varsa o da masallardı," dedi Yankı ve en sonunda dönüp bana baktı. "Her geldiğimde ona bir masal anlatıyorum, o masalın kahramanı da Nadir oluyor. Çiçekten daha çok mutlu ediyordur."

Gözlerinin mavisi daha fazla açığa çıkmıştı. "Ben de onunla dertleşiyorum," dedim çenemi kaldırarak. "İnsan bazen küçücük çocuğa da dertlerini anlatabiliyor."

"Nadir çocuk değildi."

"Doğru, olamamıştı." Nefesimi verdim ve yeniden mezara döndüm. "Bugün de masal anlatmaya mı geldin?"

"Hayır." Düşünceli gözlerle bana bakmaya devam ettiğini hissettim ama ona dönmedim. "Sadece herkesten önce bilmesi gereken bir mutluluğumu onunla paylaştım."

Gözlerim irileşti ve ona döndüm. "Mutluluk mu? Biz neyiz burada? Sürüç mü?"

Yankı güldü ve omzumdan hafifçe itekledi. "Sana da söyleyeceğim oğlum ama şimdi değil." Yeniden mezara döndüğünde yüzündeki gülümseme devam etti ama daha acılıydı. "Helin'in bana çıkma teklifi etmesini sağlayan Nadir'di." Gülüp gülmemek arasında kararsız kaldım. "Aslında, çıkma teklifi et, demedi ama benim Helin'im bunu yanlış anladı. Yine de ne olursa olsun, o günün mimarı Nadir'di."

Dayanamayıp güldüm. "Çıkma teklifi ne lan?"

Yankı kaşlarını çatı. "Ben de Helin'e dün çıkma teklif ettim, bugün buluşuyoruz." Dudaklarım aralandı. "Ve onun teklifinin üzerine tırmanmak için gösterdiğim çabayı duyduğunda şaşıracaksın." Nadir'i işaret etti. "İlk onunla paylaştım." Yutkundu, omuzları düştü. "Bu onu sevindirirdi."

"Heyecan katıp söylemeyeceksin ha?" diye çıktığımda ağzının ucuyla gülümsedi. "Bekliyorum lan!"

"Birazdan," dedi başıyla arka tarafı işaret ederek. "Helin ve Işık hariç diğerleri de geldiğinde. Size söylemem gereken bir şey var bundan önce." Işık'ın adını duyunca şaşırmıştım. "Işık biliyor," dedi. "Az önce yanımdaydı."

"Helin şaşkınlıktan bayılacak mı, bunu söyle bana."

Yankı yüzünü buruşturdu. "Kimse ilk çıkma teklifinden sonra böyle bir şeyle karşılaşmamıştır," dedi Işık bana. Sonra da o meşhur, imalı, delirmişsiniz siz, bakışını atıp gitti. Bu yeterli mi?"

Güldüğümde, "Hayal edince ürperdim," dedim. "Helin'i, erkek ırkına güven olmaz, vazgeç bu sevdadan, diye yıldırmaya başlamıştır, diyorum."

"Çoktan başının etini yemeye başlamıştır bile." Gülerek karşılık verdiğinde bakışlarım yeniden mezara döndü ve yere çöküp mezar taşının etrafındaki çamurları temizledim.

Soyadı yoktu. Nadir'di sadece. "Neden Sarca soyadını vermedik?" diye sordum, daha önce sorduğumu bile bile. "Önder bunu dert etmezdi."

"Nadir, Önder'in oğlu olamaz."

Derin bir nefes verip, "Önder istediği kadar kötü bir adam olsun, Yankı," dedim. "Onun benim üzerimde hakkı var. Büyük bir hakkı hem de."

Bir şey söylemeden bekledi, ardından, "Nadir'in üzerinde yok o zaman," dedi.

"Var." Büyük bir nefes verdi ama cevaplamak yerine yine sessizleşti. "Nadir'i çok iyi anlıyorum. Hiçbirinizin bilmediği konuşmalar geçti aramızda. Onu anlıyorum, Yankı. Bir soyadı olsun isterdi."

"Önder gibi birinin soyadını taşımak istemezdi."

"Koza'yla yeniden konuşmaya başladıktan sonra Önder'e nefretin arttı," diye çıktım ona. "Kabullenmiştin ve artık onunla savaşmıyordun."

"Bilmediğin şeyler var."

"Neymiş bilmediğim şeyler?"

Sustu.

"Ne zaman konuşacaksın?" Başımı ona çevirdiğimde dudaklarını birbirine bastırdığını gösterdim. "Ne zaman anlatacaksın bir şeyler? Herkesin sırrını heybene alıp kendi sırlarını başkasına vermemek marifet değil. Ne zaman anlatacaksın ulan?"

Susmaya devam etti.

"Kimsesi olmayan birisinin korkacak hiçbir şeyi yoktur,' demişti bir keresinde bana Önder. Söylediği anı, yeri ve saati bile hatırlayabiliyorum çünkü bütün gerçeklerin yüzüme vurulduğu andı," dedim kendimi tutamayıp. "Sokakta yatmaya alıştığım için Önder hepimizi alıp şu an yaşadığımız eve yerleştirdikten sonra sessizlikte uyuyamıyordum. Çoğu insan gürültüde uyuyamazdı fakat beni sessizlik ürkütüyordu. Bu yüzden ilk birkaç ay, herkes uyuduktan sonra sokağa çıkar, evin önündeki kaldırımda oturur ve uykumun gelmesini öyle beklerdim."

"Biliyorum," dedi düşünmeden. "Bundan haberim vardı."

"Ve yanıma gelmedin."

"Kaldırımlarda ve sokaklarda bekleyen tek sen değildin, Bartu. Benim de gidip beklediğim kaldırımlar vardı. Biliyordum, haberim vardı çünkü seni anlıyordum."

"Sen bu yüzden mi hiç konuşmuyordun bu konu hakkında benimle?" Hiçbir cevap vermedi ama onayladığını anladım. "Mutlu neden hiç konuşmuyordu benimle? Lâl peki? Kendimde suç buluyordum çünkü ben de sizinle konuşamıyordum, nasıl konuşulur bilmiyordum ama

şimdi düşününce...” Sessizliğin ardından devam ettim. “Seninle arada konuşurduk, birkaç kez de Işık’la ama konuştuklarımız sınırlı olurdu. Sen zaten bir süre boyunca evin içinde bile durmak istemiyordun ve sürekli Önder’le savaş içerisindeydin. Hatta bir keresinde hepimizin önünde Önder sana tokat attığında ve yerde tekmeleyerek dövdüğünde günlerce eve gelmemiştin.”

Çenesi kasıldı, bakışları direkt bana döndü, ardından yeniden mezarra yöneldiğinde ceplerindeki ellerinin yumruk olup olmadığını merak etmiştim.

“Bir daha hiç gelmeyeceğini düşünürken geri gelmiştin, neden geldiğini sorduğumda da hiçbir cevap vermemiştin. Benim gibi sessiz olduğundan ötürü çok konuşma fırsatımız olmamıştı; ilk kırılma noktamız ise aynı odaya geçtiğimizde gerçekleşti. Neden benimle aynı odada kalmak istediğini sorduğumda yine cevap vermemiştin, sonra da geceler boyunca beni konuşturmuştun ama sen hiç konuşmamıştın. Sırlarımı anlattığım ilk kişi sendin, o sırlar içinde birikti ama hiçbirini de kimseye anlatmadın bu yüzden sır tutmayı ilk senden öğrenmiştim.”

Yankı da benim gibi yere çöktü, o Nadir’in ayakucundaydı. “Ben de senden çok şey öğrendim,” dedi kısık sesle.

“Ben kimim ki sana bir şey öğreteceğim?” diye sordum.

“Sen hepimize merhameti öğreten kişiydin, Bartu,” dedi hiç düşünmeden. “Sen olmasaydın ben size bağlanamazdım. Bizi bir arada tutan senin merhametin ve bağlılığındı.”

Şaşırsam da bunu ona göstermemek için bakışlarımı kaçırdım.

“Sen öylesin, peki ya diğerleri? Işık sadece bana özel değil, kendi kardeşi dışında kimseyle konuşmazdı. İlk konuşmamız ise, ‘Bana senin gibi dövüşmeyi öğret,’ olmuştu. Günlerce karşılıklı yumruklarımızı sallamıştık. Ona kendini korumayı öğreten ilk kişi bendim. Her dersten sonra ağlayarak yanımdan ayrılırdı, geceleri o da bazen yanıma gelip kaldırıma otururdu ve sessizliği paylaşırdık. Ertesi gün ise ben yıkılmış olsam bile o yine güçlü dururdu.”

Hiçbir zaman Işık’ın geçmişindeki o kadını detaylarıyla öğrenmeye çalışmamıştım ama şu an olduğu kişinin altında çocukluk acısının yat-tığını bilecek kadar onu tanımıştım.

“Önder’in bizi aldığı günün ardından o evin içinde en mutlu olan sendin, Bartu; biz mutsuzduk.” Can yakıcıydı ama doğrular bunlardı.

“Çünkü hepinizin bir ailesi vardı, benim yoktu. Mutlu ve Lal’in neden benden uzak durduğunu ise anlayamamıştım. Aslında anlamak istememiştim çünkü onların benden farkı olmadığını düşünüyordum.” Yankı yüzüme bakmadı, başını hafifçe eğdi ve çamura bakarken ne düşünüyorsa bunu bana yansıtmak istemedi. “Ama vardı, değil mi kardeşim? Varmış.” Sustu, gözlerini kapattı. “Bunu bana ilk söyleyen kişi Önder oldu, kaçma benden. Biliyorum her şeyi.”

Şaşırmadı ama içinde Önder’e karşı olan o öfkesinin daha da harlandığını fark ettim. Bu yüzden Önder’e kızamazdı, o doğrusunu yapmıştı. “Bir gün Önder sadece beni yanına çağırdığında karşısına oturttu ve bir süre beni izledi. Ardından, ‘Sana hiçbir şey öğretmediler mi?’ diye sordu, Yankı. ‘Kimler?’ diye sordum. ‘Sokaktakiler,’ dedi. O yaşımda ne demek istemediğini anlamadığım için, ‘Dövüşmeyi öğrendim ya,’ demiştim. ‘Kendimi korumayı da öğrendim. Çalmayı da biliyorum.’” Korkmuştum, hiçbir şey bilmediğim için beni evden atacak diye ödüm kopmuştu. “‘Senin için her şeyi çalabilirim. Seni de koruyabilirim. Ne istersen yaparım,’ demiştim Önder’e. Endişemi görse de dinlemeye devam etmişti.” Önder’in o bakışları zihnime kazınmıştı. “‘Birini öldürmemi istersen de öldürebilirim. Bunların hepsini yapabilirim. Benden vazgeçecek misin?’ diye sormuştum Önder’e.” Derin bir nefes verdim. “Çok korkuyordum, Yankı. Duydun mu? Çok korkuyordum.”

“Keşke bana sorsaydın,” dedi Yankı kısık sesle.

“Onun kadar dürüst olmazdın,” dedim. “Sen kendini en dürüst sandığın zamanlar bile en çok bana dürüst olmadın zaten.” Yüzüme bakmıyordu. “Yüzüme bak, Yankı. Duyduklarının canını yaktığını biliyorum ama yüzüme bak. Geçmiş burada, dinle beni.” Gözlerini mezardan kaldırıp bana baktığında ilk defa utandığını gördüm; benden utanmıyordu, benden gizlediklerinden utanıyordu. O gizlediklerini de biliyordum.

“Önder’in yüzüne bir tebessüm oturmuştu, o yaşımda bana güldüğü için mutlu olmuştum ama şu an ciddiye almadığı bir tebessüm olduğunu fark edebiliyorum. ‘Bunlardan bahsetmiyorum, Bartu,’ demişti kendinden emin bir sesle. Sonra da canımı yakan ilk soruyu sormuştu: ‘Yemek yemeyi kimden öğrendin?’”

“‘Kendim öğrendim.’” Detaylarıyla düşünmek istemiyordum ama o an, diğerlerinden daha farklı yemek yediğimi bile fark etmemiştim.

“Yanlış bir şey mi yapıyorum?” Kendimle konuşuyor gibiydim, belki de Nadir’le. Belki de yeniden Önder’le.

“Önder bir süre sessiz kaldıktan sonra, canımı yakan ikinci soruyu sormuştu: *‘Kıyafetlerini yıkamayı kimse öğretmedi mi?’* Üzerimdeki kıyafetleri o vermişti, ilk verdiği an çok mutlu olmuştum ama bunu fark etmemişti. Ona sokaklarda bulduğum kıyafetleri giydiğimi anlatmaya utandığım için, *‘Öğretecek kimsem yoktu,’* demiştim. Herkes nasılsa ben de öyleydim.”

Diğer canımı yakan soruyu yeniden söylerken sesim titredi ama bunu Yankı’dan gizlemedim. “*Hiç mi bir ailenin yanında yaşamadın?*” Soruları can yakıyordu, kardeşim. ‘Bizim gibileri aileler istemez,’ demiştim. Tek diyebildiğim buydu. Önder kaşlarını kaldırarak, ‘Ben istiyorum ya,’ dedi kendinden emin. *‘Senin gibiler diye bir şey yok, sen de benim gibisin.’* O gün, o cümleden sonra Önder’e oluşan bağımın haddi hesabı yoktu. Yalnız hissettirmemiş, bu hayatta benden başka birisinin de büyümüş halini görmüştüm. Büyümüştü, güçlenmişti, dik duruyordu ve ben de böyle olabilirdim.”

Yankı başını gökyüzüne çevirdiğinde yine kaçıyordu ama yeniden bana baktığında canının yandığını gördüm. “Sadece seni kullanmaya çalışıyordu, Bartu. İşine yarayacağını biliyordu, merhametli yönünün farkındaydı.”

“Ama bana farklı hissettirmeyen tek kişiydi,” dedim düşündüğümünden daha yüksek sesle. “Sizin gibi biriyle hiç tanışmadım,’ dediğimde bütün bu saydıkları beni istememesi için bir neden olabilir mi, diye düşünmüştüm. *‘Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum, amca.’* Ona ilk kez amca demiştim. “Amca mı?” demişti Önder gülerek. ‘Bana böyle hitap etme.’ Korkmuştum kızacak diye ama devamında söylediği daha can yakıcıydı. *‘Baba demek istersen diyebilirsin.’* Gözlerim açılmıştı, şaşırmıştım ve dehşete düşmüştüm. Benim gibi birisinin onun oğlu olmasını mı istiyordu? Bunu sana anlattığımda onun bu sığata layık olmadığını ve asla yapmamam gerektiğini söylemiştin. Nedenini sormasam da Önder’e haksızlık ettiğini düşünmüştüm.”

“Çünkü o bir baba değildi bize, Bartu. Hiç olmadı.”

“Öyle mi?” diye çıktım Yankı’ya. “Peki neden bir baba gibi bana, ‘Senin değişmen gerek,’ dedi? *‘Yoksa bu ailen de seni istemeyecek.’* Korkuyla Önder’e bakmıştım, beni istemeyecek kişi o sanmıştım. ‘Ben değil, Bartu,’ demişti. *‘Kardeşlerin seni istemeyecek.’*”

Yankı başını iki yana salladı ve yine gözlerini kaçırdı.

“Ama ben onlara kötü bir şey yapmıyorum ki,’ diye savunmuştum kendimi. Önder’in acımasızlığını işte o an görmüştüm. *‘Hepsi bir annenin ve babanın çocuğu, hepsinin bir ailesi vardı, Bartu. Sen ise bir plâşın,’* dedi bana. Bu hakaret değildi, hep duyduğum kelimeydi ama Önder’in söylemesi şaşırtmıştı. *‘Annen de baban da belli değil. Sokaklarda büyü-müşsün, bir adın bile olmamış. Yemek nasıl yenir bilmiyorsun, giyinmeyi de öyle. Yırtık kıyafetleri veriyorum, teşekkür ediyorsun. Kendini temizle-meyi bile zar zor beceriyorsun. Kim seni böyle kabul eder? Senin gibi de-ğiller onlar. Eğer böyle devam edersen dışlanacaksın onlar tarafından da.’*”

İnsan bilmedikleriyle yargılanamazdı; çocuk yaşımda söyleyememiş-tim ama şu an bunu düşünüyordum.

“Yankı benimle konuşuyor,’ demiştim Önder’e savunma olarak. ‘Işık da öyle. Lâl zaten konuşamıyor, o çok öfkeli bana, gitmesini engel-lediğim için. Mutlu’nun bana karşı...”

Yankı gözlerini direkt bana çevirdi, bildiğini anladım. O an gördüm, ne kadarını bildiğinden emin olamadım ama gözlerinden anladım, acıy-la gülümsediğinden. “Mutlu senden utanıyor, Bartu,” dedi bana Ön-der. *“Dün benim yanıma gelerek senden utandığını söyledi. Sence neden seninle uyumak istemiyor?”* Tek bir cümle, bütün hayatımı sarsan o acı ve kulaklarımda durmadan çınlayacak o gerçek. “Ben o an bile sandım ki sen benimle aynı odayı paylaşmayı daha çok istiyorsun. Sen de mi istemiyordun, Yankı?”

“Hayır,” dedi Yankı tek seferde. “Aklımdan bile geçmedi böyle bir şey. Senden hiç utanmadım.”

“Ama Önder bana, ‘Hepsi senden utanıyor,’ dedi. ‘Acıyorlar sana ama bir gün utançları önüne geçecek, ilk gözden çıkardıkları sen olacak-sın.’” Gözlerimin dolduğunu fark ettiğimde bu şekilde olmaktan nefret ettim. “Değişmen gerekiyor, Bartu,’ dedi bana. Kulağımın dibinde, ‘Anladın mı aptal?’ diye bağırdı. *‘Değişmen ve ders çıkarman gerekiyor. Sana onlar gibi olmayı öğreteceğim.’*”

Yankı ne kadarını biliyordu? Mutlu ona da mı bahsetmişti? Önder mi anlatmıştı? Lâl de benden utanıyor muydu? Yankı bunu bildiği için mi Lâl konusunda bana, “Değişmen gerekiyor,” demişti. Konu öfkem değil de bütün bunlar mıydı?

“O an Önder’in bu söylediklerine inanmak istememe nedenim sizi gerçekten sevdiğimden ve her şeyden önce ailem gibi gördüğümünden

öürüydü fakat bu konuşmadan birkaç gün sonra dışarı çıkmaya karar verdiğimizde Mutlu'nun dönüp Önder'e, 'O da gelecek mi?' diye sorması, yalan söylemediğini gösteriyordu."

Her şeyi duymuştum, biliyordum, sağır değildim. Bunu hiçbir zaman fark etmediler.

"O akşam yeniden Önder'in yanına gidip bana normal bir çocuk olmayı öğretmesini söylemiştim. İlk önce yemek yemeyi öğretmişti, sonra kendimi temizlemeyi, ardından giyinmeyi. Konuşmamı düzeltmeye çalışmıştı, insanların önünde nasıl davranmam gerektiğini göstermişti. Okula yazdırmıştı, sınıf arkadaşlarımdan yaşça büyük olsam da benden korktukları için yanıma bile yaklaşmamalarına şahit olmuştum. O gün fark etmiştim, ailem diye gördüğüm kardeşlerimin aslında beni kabullenmesi nasıl da zordu. Bir şekilde zor da olsa öğrenmiştim normal bir çocuk olmayı. Hem de çocuk değilken. Bir şekilde kabullenilmiştim sizin tarafınızdan; ne zaman kabullenildim, bilmiyordum ama zamanla Mutlu bana yaklaştı. Ona kızamıyorum fakat kalbimin bir köşesinde öyle bir kırgınlık var ki aşamadığım, dönüp ona sorarsam dürüstçe, evet, utanıyordum, diyecek diye ödüm kopuyor. Sadece bu yüzden ona bunu sormıyorum." Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Bu yüzden Lâl'e de hiç sormadım, Yankı. Bir gün sorar mıyım, bilmiyorum ama nasıl sorulur, onu da bilmiyorum. Sadece ne var, biliyor musun, çaresizlik kötü. Önder'den ilk istediğim yemek yemeyi öğrenmek de değildi, temizlik de giyinmek de. İlk ne istedim, biliyor musun?" Sustum, söylemeyecektim çünkü yüzündeki acı beşe katlansın istemedim.

Başımı yeniden mezara çevirdiğimde yutkundum. "Nadir de bana bir gün aynı şekilde geldi. Dedi ki: 'Ben diğerlerinden farklı mıyım, efendim. Dışlıyorlar beni.' O da benim gibiydi, Yankı. Öğrenmemişti, öğretmemişlerdi. Yemek yemeyi bilmiyor, giyinmeyi de temizlenmeyi de." Gülümsediğimde canım çok yanıyordu. "Ama sonra dedi ki: 'Ferda benden utanmıyor, efendim. O benim yanımda duruyor.'" Elimi mezar taşında gezdirdim. "Ferda hiçbir zaman onu, onun gibi sevmese de utanmamıştı. Benim için bir Ferda da yoktu. Bu yüzden belki de ilk defa Nadir benden daha şanslı."

Yankı'nın omuzları düşmüştü ve çaresizlik etrafımızdaydı. "Lâl'in hiçbir zaman senden utandığını düşünmedim," dedi. "Böyle bir şey yok." Mutlu için bir savunması yoktu çünkü doğruyd.

“Özür dilerim, kardeşim,” dedim kısık sesle. “Ama geçmiş konusundada sana güvenmiyorum, bu ailede en çok ben kandırıldım.” Başımı iki yana salladım. “Benimle böyle bir konuşma yapan Nadir’i anlıyorum, bir soyadı olsun isterdi. Dışlanmamak için. Hepinizin ikinci bir adı varken ve o kişi olabilecekken benim tek bir adımın olması gibi.”

Ona Önder’in bütün bu iyiliklerinin ardından bir karşılık beklediğini ve şart koyduğunu söyleyemedim, bunu bildiğinden de emindim çünkü Önder’i tuhaf bir şekilde hepimizden daha iyi tanıyordu ama dile getirmedim.

Çöktüğüm yerden kalktım ve gözlerimi yeniden sildiğimde o ayağa kalkmadı, bana bakmaya devam etti. O sırada arka tarafından diğerlerinin bize yaklaştığını gördüm, birkaç dakika sonra yanımızda olacaklardı. “Bu konuştuklarımızın aramızda kalacağını biliyorum,” dedim ve o an fark ettim ki aslında bütün bu sırlarımız onun sırtında bir kamburdaydı. Suçlanacak birisi varsa o suçlanıyordu, ağırlıksa ona veriliyordu ve sonra da sessizliği paylaşabiliyordu. “Ve kendini suçlu hissetme. Büyüdük, en azından yaş olarak. Çocuk değiliz.”

Ben ayaktayken o aşağıdan bana baktı. “Bartu,” dedi kısık sesle ve hiç ummadığım anda, “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Eğer ufacık da olsa dışlandığını hissettirdiysem.” Gözlerimi ona çevirdiğimde vicdan azabını gördüm. Aslında bunu hiç yapmamıştı fakat kendini sorumlu görüyordu. “Ve bir şeyleri düzeltmem gerekirken düzeltmediysem, toplayacakken toplamadıysam, mahvettiysen her şeyi, anlamadıysam ya da anlamaya çalışmadıysam.” Yutkunduğunda, geçmiş gözlerindeydi. “Özür dilerim her şey için.”

“Yankı,” dediğimde başımı iki yana salladım ve vicdan azabını hissettim. Anlattıklarımın ağırlığı omuzlarında ve sırtındaydı, ayağa kalkacak gücü bile yok gibiydi. Elimi ona uzattığımda elime baktı, ardından gözlerini kapatıp açarak onayladı ve uzattığım elimi tuttu. Onu yukarı çektiğimde, “Hep böyle kaldırdın,” dedim ve diğerlerinin bizi izlemesini umursamadan ona sarıldım. “Ve sen de bir çocuğun. Bunun bilincindeyim artık.”

O gün, Nadir’in mezarının önünde elimi uzatıp onu kaldırışım, aramızdaki bağın bir sembolü olacaktı.

Yankı ellerini ceplerinden çıkardığında yumruk olduğunu hissettim. “Bir gün bir şey olursa,” dedi, o bir şeyi detaylandırmadı. “Size karşı her ne yanlış yaptıysam kendimi hiç affetmediğimi bilin, olur mu?”

"Ne diyorsun ulan?" dedim acıyla ama gülmeye çalıştım. "Bir şey olursa ne demek?"

"Sadece bilin," dedi. "Beni affetmediğinizde bile, benim de kendimi affetmediğimi bilin."

"Kes sesini, sikmeyeyim seni," dedim itekleyerek. "Git bu konuşmaları Helin'e yap da beş posta dövsün seni, aklın başına gelsin." Gülmedi. "Döver bu arada," dedim. Kaşları çatıldı. "Ciddiyim döver. Beni bile dövdü."

"Harika birisi," dedi yarı alaylı yarı ciddi. "Keşke beni dövse."

Gözlerimi devirdim. "İğrenç bir hanımcı oldun."

"Selamlar," dedi Mutlu, Yankı'nın arkasından ve gülümsediğini gördüm. "Bensiz sarılmanızı doğru bulmuyorum."

Yankı geriye çekildiğinde Mutlu'yu kendime çektim ve göğsüme bastırdım. Saçlarını karıştırırken kaçmaya çalıştı ama buna izin vermedim. Her ne olursa olsun, bütün yaşadıklarımıza ve gördüklerime rağmen, onu bir kardeşten öte, oğlum gibi sevdiğimi bilmeyecekti. Çocuklar da hatalar yaptı, çocuğum da yapardı.

Lâl geride dururken, hemen yanında Koza vardı. Nadir'in mezarına bakarken ürperdiğini hissettim, burada bulunmaktan rahatsızdı. İlk sorusu, "Nil nerede?" oldu Yankı'ya.

"Helin'le beraber," dedi Yankı Koza'ya ve yüzüne dikkatlice baktı. "Ağladın mı sen?"

Nasıl anlamıştı? Koza her zamanki yavşak Koza'ydı. "Niye ağlayayım ulan?" dedi ters bir sesle.

"Helin nasıl?" diye sordu Yankı.

"Sana ne?" dedi Koza.

"Ne demek, sana ne?" Yankı kaşlarını çatı. "Onunla buluşacağız."

"Biliyorum," dedi Koza. "Bu yüzden onu yurtdışına postaladım zengin aileler gibi. Senin gibi bir ucubeyle olmasını istemiyorum."

"Keşke kendini de postalasaydın, Koza," dedim kaşlarımı çatarak. Lâl, Koza'nın yanından benim yanıma doğru yürürken yüzünde yorgunluk vardı, gözleri anlamsız bir şekilde durmadan benim üzerimdeydi.

"Ne konuşacaksın bizimle?" dedi Koza, kaşlarını çatıp Yankı'ya bakarken. "Helin'den gizli olduğu aşikâr. Buluşma noktası da," mezarı işaret etti, "can yakıcı. Her ne iş çeviriyorsan Helin'e hemen yetiştireceğimden şüphelen olmasın."

"Sahiden," dedi Mutlu diğer taraftan. "Ne oldu? Bu kadar önemli olan ne?"

Yankı derin bir nefes verdi ve yeniden ellerini ceplerine yerleştirdi. "Direkt konuya gireceğim," dedi sakince ve Koza'ya döndü. "Planları konuştuğumuz gibi yarından itibaren devreye koyuyoruz, Koza. Çok bile bekledik. Bitirme işlemine başlıyoruz." Avuç içlerimin kaşındığını fark ettim, Lâl ise tedirgin bir nefes verdi. "İlk bitirmemiz gereken kişi ne Önder ne de Harun Aktan. Zaten en önemli kişi Harun Aktan bu yüzden onu sona bırakacağız. İlk kişi, Mahir Güneş olacak."

"Baban yani," dedi Koza vurgulu bir sesle ve onun da tedirginlikle hareket ettiğini gördüm.

Yankı başını salladı. "Seninle yaptığımız planı iptal ediyoruz, hep beraber bitirmeyeceğiz onu. Ben bitireceğim, tek başıma." Koza'nın kaşları çatıldı ve öne adım atıp ağzını açtı. "Biliyorsun, Koza. Onu bitirecek tek kişi benim. Bütün açıklarını biliyorum, silahsız yaklaşacak tek kişi de benim. Sizi riske atmama gerek yok, tek başıma halletmek istiyorum."

"O adama güvenemezsin," dedi Koza sert bir sesle. "Hem nasıl bir bitirmekten bahsediyorsun?" Dişlerini sıktı. "Ne sanıyorsun? Eskiden olduğu gibi ben kendim karar veririm ve kimse de benim yanımda yürümez, yalnız başıma hareket edebilirim mi?" Bizlere baktı. "Eskide kaldı, buna izin vereceğimi sanıyorsan senin de amına koyayım."

Yankı ağzından nefesini verip, "Öyle ya da böyle, kabul edeceksin," dedi, ardından bizleri gösterdi. "Onlar biliyor, çoğu işi tek başıma halledip geri dönüyordum..."

"Onların bilmesi ne kadar umurumda ulan?" dedi Koza bizi görmezlikten gelerek. "Helin'in burada olmama nedeni, ondan gizlemen mi? Sen o adamın kollarına gideceksin ve biz de Helin'e hiçbir şey söylemeyeceğiz, öyle mi?"

"Helin'e söylememe nedenim," dediğinde şaşırmıştım çünkü gerçekten de Helin bilmiyordu. "Benimle gelmek için bütün yolları deneyeceğinden. Koza, biliyorsun," dedi üzerine basarak. "Hep beraber gidersek büyük bir risk alacağımızı biliyorsun. Sadık Orhan'la konuştum, her şeyi ayarladım; yarın Mahir Güneş'le bir görüşmem var, onu bitirmek için..."

"Bitirmek dediğin, kendi babanı öldürmek mi?" dedi Koza kısık sesle, sanki Nadir'in duymamasını istermiş gibi. "Bunu başarabileceğini mi sanıyorsun? Sen Önder'e bile bunu yapamıyorken..."

Yankı da dişlerini sıkarak, "Tek başıma yapmak istiyorum," dedi üzerine basarak. "O yüzümü kimsenin görmesini istemiyorum. Helin'in görmesini hiç istemiyorum. Neyi anlamıyorsun, Koza? Mahir Güneş'le tek başıma hesaplaşmak istiyorum."

"Hayır," dedi Koza.

"Kabul edeceksin," dedi Yankı ters bir sesle. "O sergiye, Mahir Güneş'i çağırıp aşağılanmama müsaade eden de sen değil miydin, Koza? Şimdi neden engellemeye çalışıyorsun?"

Koza, bir anda Yankı'yı omzundan itekleyip, "Aptal herif," diye inledi. "Ölebilirsin. Elimiz kolumuz bağlı seni mi bekleyeceğiz?"

"Bekleyeceksiniz," dedi üzerine bastıra bastıra. Koza bir kez daha Yankı'yı iteklediğinde aralarına girdim. "Bu kez yapacağım, başaracağım ama Helin'in gözünün önünde değil. Anlamıyor musun? Helin varken bütün öfkelerim geçiyor benim. O yapma dese, yapmam. Aklım duruyor, bambaşka birine dönüşüyorum."

"Helin'den hiçbir şey gizlemeyeceğim," dedi Koza üzerine bastıra bastıra.

"Kardeşinin canı yansın mı istiyorsun?" diye sordu Yankı.

"Sen kardeşim değil misin, şerefsiz herif?" diye sordu Koza. "Biz Helin'i oyalayacağız, öyle mi? Anlamayacak mı? Annenin cenazesinden bile dövülerek nasıl gönderildiğini..."

"Koza!" diye bağırdı Yankı gür bir sesle ve şaşkınlıkla ona baktık. Bir süre birbirlerine baktılar, o bakışmadan birçok anlam geçti ve en büyüğü sırlardı. Bizim bile bilmediğimiz sırlardı. "Tek başıma halletmek istiyorum," dedi Yankı. "Sonra Önder ve en son Harun Aktan." Sonra Önder. Onu öldüremezdik, hayır. Böyle bir şey yoktu. "Anla beni," dedi bu kez yalvarır gibi. "Çaresizliğimi Helin görsün istemiyorum, hesaplaşmalarımı da öyle. Hepsini. Yaşanacaksa tek başına yaşansın ve bu benim geçmişim. Helin'in geçmişe saygısı var, bunu biliyorum. Ben onun geçmişine saygısızlık yapmamın cezasını misliyle ödedim, ona da ödetmeyeceğim bunu. Söyleyeceğim zaten her şey bittikten sonra. O da anlayacak beni."

Koza dişlerini sıkı ve ellerini yumruk yaptı. Öfkeden mi, hırstan mı yoksa hüzünden mi gözleri doldu, bilmiyordum ama, "Eğer sana bir şey

olursa," dedi acıyla, ardından devam etmedi. Kabul ettim de demedi, etmedim de demedi, ardından Lâl'e dönüp öyle bir öfkeyle bakı b konuyla ilgisi olmamasına rağmen Lâl kendi köşesine çekildi. Hafif, önüne geçtim.

Ve o an başka bir şey daha fark ettim: Yankı, buraya sadece Nadir'e güzel haber vermeye de gelmemişti, belki bir iç hesaplaşma için de buradaydı. Az önceki bana karşı olan özrünün altında da bu yatıyordu.

İlk koştuğu kişi ise Nadir olmuştu.

Koza arkasını dönüp gittiğinde Yankı da ağzının içinde bir şeyler geveledi ve peşinden ilerledi. Üçümüz birbirimize baktığımızda hepimizin aklından aynı şey geçiyordu.

Biz alıştık, Yankı'nın tek başına bir şeyleri halletmesine. Anlayış da gösteriyorduk bu yüzden Koza'nın tepkilerini tuhaf karşılamıştık ama aslında tuhaf olan biz değil miydik?

Mutlu'nun omuzları düştü ve hiçbir şey söylemeden o da yanımızdan ayrıldı, giderken çaresizliğini hissettim. Aslında bütün bunlara fazlasıyla hazırlıksızdı hatta hâlâ kaldırabilecek durumda değildi.

Bakışlarım yan tarafımda duran Lâl'e kaydı. Siyah saçlarını küçükken olduğu gibi tek bir örgü yapmıştı. Uzun zamandır onu incelemediğimi fark ettiğimde bakışlarım gözlerinden küçük burnuna, ardından kalın dudaklarına ve minik çenesine indi. Gün geçtikçe güzelleşmişti, benimse hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Soğuktan kızarmış burnu. Üzerindeki bana ait olan kalın kazağa rağmen üşümesini engelleyemiyordu.

"Her perşembe sen de mi buraya geliyorsun?" diye sordu işaret diliyle.

Kendini eksik hissetmesin diye geçmişte olduğu gibi ben de işaret diliyle cevap verdim. "Evet, buraya gelip Nadir'le deritleşiyorum." Cebimden günlüğümü çıkardım. "Ve bunu okuyorum."

Başını aşağı yukarı salladı ve kısa bir süre düşündükten sonra ilk günlüğüme baktı. "Çok zaman geçti, çok şey değişti."

"Değişti." Gözlerini eskiden olduğu gibi kaçırmamasını bekledim. bunu yapmadı. Aksine daha dikkatlice bana baktı. "Okuma yazmayı öğrendikten sonra günlüğümün ilk sayfasına seni yazdım," diye itiraf ettim hiç düşünmeden. "Nadir bu sırrı ilk bilen kişi, ikincisi de sensin."

Şaşırmamasını bekledim ama o, düşündüğümünden daha büyük bir acıyla bana baktı ve gözlerini kaçırdı. Neden gözlerini kaçırdığını anlamadım.

"*Sen kimi yazdın?*" diye sordum. Faklden duymaya korktuklarımı gördü o söyleyecekti.

Sessizlik. Zaten Lâl hep sessizdi fakat bu sessizlik, gerçek bir sessizlik. Sen değilsin, sessizliğiydin.

"Anladım," diye mırıldandım ve onun sessizliğine ortak oldum. Sonra dayanamayıp, "*Önder bana ders vermeye başladığında ondan istediğim ilk şey neydi, biliyor musun?*" diye sordum. Hızlıca devam ettim. "*Seninle iletişim kurabilmek için işaret dilini öğretmesini. O bana herkesin bildiği işaret dilini öğretti, biz de kendi aramızda bir dil oluşturduk. Ama kendimden önce ilk öğrenmeyi istediğim şey de senin içindi. Sen benim için ne istedin?*"

Sessizlik. Yine gerçek bir sessizlik. Kendimden önce seni hiç düşünmedim, sessizliği.

"*O sokakta seni tutan kişi olduğum ve kaçmanı engellediğim için senelerce vicdan azabı çektim. Bıraksaydım daha güzel bir hayatın mı olurdu, diye düşünmeden edemedim. Sen benim için hangi konuda vicdan azabı çektin, Lâl?*"

Sessizlik. Köküne kadar gerçek bir sessizlik. Vicdan azabı çektiysem bile bunu sana dile getiremem, sessizliği.

"*Sen ölme diye kaç kez senin için kendimi feda ettiğimi sayamadım, Lâl. Sen benim için kaç kez kendini feda ettin?*" Cevap vermesini bile beklemedim. "*Bunu istemezdim zaten. Cevap vermene gerek yok.*"

Gözlerini kapattı, çenesinin titrediğini gördüm. Derin bir nefes aldı ve ardından verdiğinde gücünü toplamaya çalıştığını anlamıştım. Günlerdir, aramızda geçenler hakkında hiç konuşmamıştık ve o gün, bu gün mü olacaktı? Plansızdı ama günlüğümde okuduğum o satırlar, Lâl tarafından hiç kabullenilmemek artık canımı yakıyordu.

"*Seni sevdiğim hatta âşık olduğum için boyun eğdiğim her şey bu günde yazıyor, Lâl. Senin günlüğünde hiç bana olan aşkın yazıyor mu?*"

Sessizlik. Canımı acıtan gerçek bir sessizlik. Âşık değilim, sessizliği belki de.

"*Sen böyle susuyorsun diye ben sessizliğinde kaç kez seni anlamaya çalıştım, Lâl. Sen beni duyabildiğin halde kaç kez anlamak istedin?*"

Çaresizlik.

Gözlerini açıp bana baktı. "*Ben kabullenilmesi zor bir çocuktum.*" Derin, titreyen bir nefes. "*Küçükken her şeyin farkındaydım. Gördüm ve*

duydum. İlk dışlanmam değildi elbette, alıştım ama dışlandığım için ilk kez canım acımişti çünkü siz ailemdiniz. Olsun demiştim, canımı yakacak olan ailem olsun.” Günlüğümün ikinci sayfasını açıp okumaya başladım, sesli bir şekilde. “Lâl, benden utanıyor musun? Sen de mi utanıyorsun? Neden benimle konuşmuyorsun? Neden benden kaçıyorsun? Dün akşam sana sarılmak istediğimde bana neden sarılmadın, Lâl? Utandığın için mi?” Yutkundum ve nefesinin hızlandığını duydum. “Beni sevsene, Lâl. Beni bir kez sev.” Defteri kapatıp ona döndüm. “İlk günlüğüm, ilk cümlelerim ama hepsi senin içindi. Gözlerine baka baka itiraf ediyorum, ben sana deli gibi âşıktım da sen bana ne oldun, Lâl? Söylesene.”

Eli havaya kalktı, bana dokunmak istedi; bunu yaptığı an, ritmi değişen kalbim bile onu sevmekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceğini bana haykırıyordu. “Biliyor musun, Rüya beni bu şekilde kabul etmemiş, çok sonradan fark ettim,” diye itiraf ettim. “Ama kabullenilmemeye alıştığım için normal geldi, olması gereken gibi.” Değiştirmeye çalışmıştı, çaba göstermişti.

Sessizliğinin içindeki sessizliğe devam edecek sandım ama ellerini kaldırıp, “Eğer küçükken o sokakta tutmasaydın ben şu an ölü olurdum çünkü yaşamak istemiyordum,” dedi. “Hayatımı sana borçluyum. Hep böyleydi.” Onun hayatının zarar görme düşüncesi bile mahvediyordu. “Senden hiçbir zaman utanmadım,” diye devam etti ve öyle yürekten baktı ki ona inandım. Ben zaten Lâl’e hep inanırdım. “Ama kendimden çok utandım. Sana hissettirdiklerim için.” Elleri aşağıya indi, başını eğdi, yeniden bana baktığında gözleri dolmuştu. “Senin için kendimi feda etmedim ama senin için ölmeyi de diledim.” Kaşlarını çatıldı, kalbimin acıdığını hissettim. “Tercih hakkı sunulduğunda sen ve Yankı için, seni seçtim. Yankı bu yüzden işkence çekti.” Şaşkınlık mıydı yoksa acı mıydı canımı yakan, bilmiyordum. “Seni günlüğümün ilk sayfasına yazmadım, doğru ama bir gün ölürsem diye günlüğümün her sayfasını, her gün seninle dolduruyorum. İlk sayfa değil ama son sayfa senin için olsun diye.”

Başımı iki yana salladığımda kendimi tutamayıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve yanağından akan yaş parmaklarımla sildim. Yumuşak teni parmaklarımin ucundaydı. Burnunu çekti, sessizce ağladı ama onun en sessiz hali, benim mahvoluşumdu.

“Senin için kimseden bir şey öğrenmek istemedim,” diye devam etti ellerini kaldırıp. “Ama şu an senden sevgiyi öğrenmeye çalışıyorum. Bana,

nasıl güzel sevilir, öğret. Hayal kurmayı. Yaşamayı. Ağlamaya devam ettiğinde parmaklarına yaşlar daha fazla doldu. "Öğret," dedi elleri titrerken. "Bir şansımız olsun. İkimizin bir şansı olsun."

Ben, Bartu Sarca, başka bir adı olmayan kişiydim ve hayata onlu yaşlarımdan sonra başlamış, ilk gözlerimi açtığım gibi Lâl'e âşık olmuştum. Belli bir yaşa kadar uzaktan ve içten içe, kendimle savaşıarak. Belli bir yaştan sonra öfkeyle, onu yanımda tutmak isteyerek ama kıyamamaya. Büyüdüğümü hissettikten sonra ondan uzaklaşarak ve başka birini sevmeyi isteyerek. Onunla uyudum, onunla uyandım; onunla yaşadım, onunla öldüm. Onunla nefes aldım, onunla nefesim kesildi. Yüzüne her baktığımda başka bir parçam kırıldı ama kendim onardım, yine onun için siper oldum.

Ben, Bartu Sarca, Lâl Sarca'dan başka bir kadını sevedim, hayal kuramadım ve kendimi bir tek ona adadım.

"Seni hak etmediğimi biliyorum," diye devam etti. *"Günlerdir konuşmak için çabalıyorum."* Daha şiddetli ağlamaya devam etti. *"Sesim çıksın diye. Olmuyor. Bir kez kendi sesimden seni sevdiğimi duysan bana inanabilirdin."* Başını iki yana salladı. *"Senin için bir şey öğrenmeye çalışmadım ama bir tek senin için konuşmayı bu kadar istedim."* Elim önüne gelen saçlarına kaydı ve geriye ittiğimde dudakları titredi. Sesli bir şey söylemek istedi ama başaramadı, çaresizce nefesini verdiğiğinde dişlerini sıktı. Elim çenesine ilerledi ve onu susturdum.

"Bir kez sesini duymak için her şeyi feda ederim," dedim tek nefeste. "Ama eğer konuşamamak seni üzüyorsa ölene kadar ben de senin için susarım ve aynı dili konuşuruz, Lâl." Onu kendime çektim ve göğüs kafesime yasladığımda kolları belime dolandı, benden kısa olan boyuyla parmaklarının ucuna tırmandı. Saçlarından öptüm, ardından kokusunu içime çektim. "Sen iste, dünyamı sustururum. Ağlama, içim gidiyor." Onu seviyordum. Sus dese susardım, konuş dese konuşurdum. Onu öyle büyük seviyordum ki bütün bunların da bir feda olacağını sonradan fark edecek kadar çok seviyordum.

Bir şansımız olsun, demişti. İkimizin bir şansı olsun. Kalbimin içi kırıklarla doluydu ama kalbim de aslında büsbütün oydu. Bu ruhaftı.

"Bana hayatından vazgeçmekten bahsetme artık," dedim ve çenesini kaldırıp gözlerine baktım. "Bana benimle kurmak istediğin hayatımızdan bahset, Lâl çünkü anladım, sana karşı benim duygularım

alışkanlık." Nefesi kesildi. "Benim sana karşı duygularım sevgi." Duraksadı. "Benim sana karşı duygularım aşk. Benim sana karşı duygularım ihtiyaç. Benim sana karşı duygularım, bütün güzel olan her şey."

Gülümsemişimde gözlerinin içi güldü.

Kalbim bir kez daha ritmini kaybetti, bunu duymuş olması ise canımı sıktı. "Bence," dedim, eğilip burnunundan ucundan öptükten sonra. "Bu kez gerçekten düştün, değil mi bana? Düştün düştün."

Gülümsemesi genişlediğinde başını salladı ve boynuma sarıldı. Boyu yetişmediğinden dolayı onu belinden tutup kaldırdım ve benimle aynı hizaya getirdim. Nefesi boynuma çarparken güldüğünü hissettim hatta ilk defa Lâl'in sessiz ve içten gülüşünü işittim. Kısık ve tiz. Kıkırdama. Ufacık bir kıkırdama.

Bu yeterliydi, bu bile hayatımda duyduğum en güzel ses olabilirdi.

Gözlerim Nadir'in mezarlığına kaydı ve gülümsemişimde onun bizi izlediği düşüncesi, kalbimin kırılan bir kısmını onardı. "Vazgeçmeyin, efendim," demişti bana Nadir. "Ben olsam vazgeçmezdim. Yaşıyorsanız, nefes alıyorsanız vazgeçmeyin. Benim için yaşayın. Siz benden daha şanslısınız."

Mezarına bakarken başımı salladığımda anladığını düşündüm, benim de onu anladığım gibi. Gülümsemişim, zihnimde Nadir de bana gülümsemişti.

HELİN AKTAN

"Erkek ırkına güven olmaz, vazgeç bu sevdadan!" Işık belki bininci kez bunu söylüyordu. "Ne bekliyorsun ki şunlardan?" Alışveriş merkezindeydik, Yankı'yla buluşmaya gitmeden önce benimle kıyafet arıyordu ama konuşmalarının çoğu erkek ırkına duyduğu nefretle doluydu. Bugün daha fazlaydı.

"Bence Yankı'yı erkek ırkından saymamalıyız," dedim, elinde tuttuğu abiyeye bakarken. "Ayrıca hamburgerciye gideceğim Işık. Kafama sim de dökmemi ister misin?"

"Yankı erkek ırkının gizli yüzü," diye çıkıştı. "Eğer bütün bunlar bittikten sonra mutlu bir hayatınız olursa onu atletikle düşünebiliyorum." Tiksinerek bana baktı. "Seni de bıçağın ucundaki elmayı Yankı'ya uzatırken..."

"Atletle seksi olur bence." Sesli düşündüğüm için dudaklarımı birbirine bastırdım ve Işık'ın yüzüne abiyeyi atmasıyla gülmeye başladım.

"Hem neden böyle davranıyorsun? Bence Koza da erkek ırkından sayılmaz."

Buluştuğumuzdan beri durmadan Koza'yı övdüğüm gözünden kaçmamıştı ve hepsinde de cevapsız kalmıştı fakat bu kez sondu. Kaşları çatıldı, ardından kısık bir küfür savurup morlu taşlı başka bir elbiseye yürüdü. "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım," dedi yüzüme bakmayıp. "Ama Koza'yla aramızdakine bulaşmanı çok istemiyorum."

Sonunda ağzını açtırabildiğime mutluydum. "Bana," dedim umursamaz görünmeye çalışarak. "Çizimlerini gösterdi."

Işık duraksadı ve mor taşlı elbiseden, sapsarı tüylü başka bir elbiseye geçti. Kafası karışık bir şekilde ona bakarken, "Hımm," diye mırıldandı. "Yetenekli birisi kendisi. Hayat kaydırmak konusunda da öyle." Elbiseyi bana tuttu. "Harika bence bu."

Yüzümü ekşitip elbiseyi elinden aldım ve diğer tarafa koyarken, "Ona haksızlık ettiğini düşünüyorum," dedim kendimi tutamayıp. "Bir kez konuşmayı denesen..."

"Helin," dedi uyarıcı bir ses tonuyla. "Gerçekten en son isteyeceğim şey Koza konusunda seninle tartışmak. Anlıyorum, o senin abin." Kelimeyi derin bir anlamla söylemişti. "Ve sen onu affetmiş olabilirsin ki görüyorum, bu böyle." Şaşırmış mıydı? Hayır, şaşkınlık yoktu. "Ama bizim savaşıma dahil olmak gibi bir hata yapma." Yürümeye başladı hızlı adımlarla ve peşinden koştururken diğer mağazaya girdi. Girdiği mağazanın bebek giyim mağazası olduğunu anladığı an, yüzünde acılı ama şaşkın bir gülümseme belirlediğinde kaçarak oradan çıktı. "İşte, görüyorsun ya," dedi. "Hayat karşıma hep çıkarıyor bir şeyleri." Diğer mağazaya girdi ve burada da spor ayakkabıları vardı. "Sikeyim," diye inledi. "Yok mu güzel bir elbise?"

Kolunu tutup kendime çevirdim ve başka bir mağazanın önünde durduk. Ciddiyetle yüzüne bakarken gözlerini kaçırdı. "Savaşıma dahil olmak gibi bir düşüncem yok," dedim net bir sesle. "Fakat merak ediyorum, sen olsan ne yapardın?"

Birkaç saniye düşündükten sonra, "Çöpçatanlık yapmayacağım kesin," dedi.

"Bunu yapmaya çalışmıyorum." Kaşlarım çatıldı. "Ortada bir yanlış anlaşılma varsa..."

"Helin," dedi ters bir sesle. "Ne istiyorsun?"

"Onunla bir kez konuşmanı fakat öfkeni bir kenara bırakarak. Hır-sını da. Bir kez dinlemeye çalış."

Acıyla yutkundu ve gözlerini gökyüzüne çevirdi. Ellerini saçlarına geçirdikten sonra, "Denedim," dedi keskin bir sesle. "Ve her denediğim-de başka bir bıçak yedim. Ne sanıyorsun? Bu son olanlar mı bizi bu hale getirdi? Ben senelerdir onu tanıyorum, Helin. Senelerdir. Yaptıklarına boyun eğmedim ama Koza olduğu için anlamaya çalıştım çünkü lanet bir şekilde ona..." Sustu, omzuma çarpıp diğer tarafa yürüdü. "Bu konu hakkında seninle tartışmayacağım. Gel de şu mağazaya bakalım."

Seslice nefesimi verdikten sonra peşinden ilerledim. "Ya neden kı-yafet bakıyoruz?" Altımdaki gri eşofmanı gösterdim. "Ben bununla gi-derim ve..."

Öyle bir dönüp beni susturdu ki geriye adım attım. "Sen delirmiş-sin, bugünün ne kadar önemli olduğunun farkında değil misin?"

"Işık, zaten beni süsledin," dedim dalgalı yaptığı saçlarımı işaret ede-rek. Makyaj yaparken savaştık da o kısmı bana bırakmıştı. "Ayrıca regl olacak gibiyim, karnım ağrıyor. Her şeye sinirlenebilecek durumdayım. Hamburger yedikten sonra eve döneceğiz. Ne bu savaş?"

Kollarını önünde bağladı ve ayağıyla ritim tutarken şöyle bir beni inceledikten sonra alayla gülüp, "Sen hayatındaki adamı tanımamışsın," dedi başını iki yana sallayarak. "Senin çıkma teklifinin üzerine çıkmak için her şeyi yapar." Arkasını döndü, bir şeyler daha mırıldandı fakat duyamadım.

Mağazaya girdiğinde cebimdeki telefon titredi. Bıkkın bir nefes ver-dikten sonra telefonu elime aldım ve onun adını gördüm.

LİDERİN:

Erkek ırkına laf söylendiğinden ötürü
kulaklarım çınladı. Çok sövüyor mu?

Yankı! Bana taşlı elbiseler gösteriyor!
Hamburgerciye o şekilde geldiğimi hayal etsene!

Kendi kendime güldüğümde mağazaya girdim ve Işık'ın elbise bak-maya devam ettiğini gördüm.

Yeniden mesaj geldi.

LİDERİN:

Bizim hakkımızda ne normal oldu ki bu olsun bebeğim?

"Pişmiş pişmiş gülmeye devam edecek mısın?" dedi Işık diğer taraftan. Başımı kaldırdığımda aynı ifadeyle ona baktım. "Gerçekten, bütün vüretimle söylüyorum, erkek ırkı büyü yapıyor."

Gri eşofmanımla gelmek istiyorum.

Çevrimiçiydi, yazdı, sildi, ardından bir kez daha yazıp sildi. Seni her halinle beğenirim, demesini bekledim.

LİDERİN:

Abartmasan mı?

Dehşetle gözlerimi açtığımda, "Erkek ırkı gerçekten de hiçbir şeyi hak etmiyor," diye mırıldandım Işık'a doğru ve burnuma bir elbise uzattı. Geriye çekildiğimde siyah, sırt dekolteli, dar bir elbise olduğunu gördüm. Diz hizamda biterdi büyük ihtimalle, ipleri inceydi.

"Işık," dedim yüzümü buruşturarak.

"Bana güven," dedi kendinden emin bir sesle. "Sadece, hamburgerciye gitmeyeceksiniz."

"Ay!" dedim gözlerimi açarak. "Sinemaya da mı?"

Işık gözlerini devirdi. "Giyin güzelim," dedi beni sırtımdan kabine iteklerken. "Ayakkabıları..."

"Kendi botlarımı giyeceğim!" dedim kabine girerken. "Gerçekten, bu konuda ısrar etme."

Elbette ki dinlemedi ve birkaç saniye sonra siyah stiletto'ları kabinin altından bıraktı.

Direkt Yanki'ya mesaj attım.

Hamburgerciden kovulacağız.

Işık beni mahvediyor.

Şu an yarı çıplığım ve sana bu mesajı atıyorum.

Çevrimiçi oldu.

Burada olmanı isterdim.

Yazmaya başladı.

Ne saçmalıyorum?

Yankı, yemin ederim rezil olacağız.

Neredesin yahu?

“Helin,” diye seslendi Işık. “O kabinden çık artık.”

Eşofmanı indirdim ve telefonum titredi.

LİDERİN:

Nerede miyim?

Şu an yarı çıplağım mesajında.

Anlatsana mesela ne kadar çıplak?

Gülmeye başladığımda elbiseyi üzerime giydim ve arkasındaki fermuarı zorlukla çektim. Aynaya baktığımda gerçekten kendimi güzel bulmuştum, özellikle ayakkabıları giydiğimde ama kesinlikle rezil olacağımdan emindim.

Kabinden çıktığımda Işık oturduğu yerden kalkıp bana yaklaştı ve ıslık çalarak, “İşte bu!” dedi. “Âşık oldum!”

“Bak rezil olacağız ve...”

“Of!” dedi Işık, koluma girip beni o şekilde çıkarırken. “Başkalarını ne zamandan beri önemsiyorsun Helin? Kim ne düşünürse düşünsün, sen sensin ve onlar başkaları. Kimse kimsenin giyimine karışamaz.”

“Eşofmanım!” dedim elimi kabine uzatırken fakat Işık çoktan kasa-ya ulaşmıştı. “Gri eşofmanım!”

“Batsın gri eşofmanın!” diye inledi ve kasada hızla elbise ile ayakkabının parasını ödedi.

Telefonum yeniden titredi.

LİDERİN:

Öğlen ikide benimle hamburgercinin önünde

buluşmayı unutma.

Orada seni bekleyeceğim.

Saat bir buçuktu; daha önce gittiğimiz hamburgerciden bahaediyordu ve buraya yakındı.

Mesaja bakarken gülümsedim ve hızlıca geri döndüm.

Bu bir çıkma teklifi mi?

Şaşırdım, hâlâ nasıl şaşırdığımı bile bilmeden ama ona teklif ettiğinden sonra yüzünün aldığı hal, benim cesaretim ve afallaması gözümün önünden gitmiyordu. Bir gün, asla onun da bunu yapacağına inanmazdım fakat büyük bir çaba içindeydi.

İki normal insan gibiydik yine. O gün konuştuğumuz gibi. Mesaj geldi ve o mesajı okuduğumda kalbim tekledi.

LİDERİN:

Yankı Sarca da çıkma teklifi eder, Helin.

Umut Güneş ise şaşırtır.

Belki de daha fazlası.

Elim kalbime gittiğinde Işık'la beraber mağazadan çıktık ve her güzelliğin ardından kötü bir şey olacak mı korkusu beni çepeçevre sardı. O an, üzerimdeki kıyafet de ne yaptığımız da anlamını yitirdi.

"Seni taksiye bindirelim," dedi, ardından üzerindeki deri ceketini çıkarıp benim omuzlarıma attı. "Merak etme, meşhur gri eşofmanını ve kazağını sen taksiye bindikten sonra girip alacağım." Başımı salladım ama kafam dağılmıştı. "Ne oldu?"

"Kötü bir şey olmaz, değil mi?"

Işık anlamasam da derin bir ifadeyle bana baktı. "Güven bana," dedi sakince. "Bugün hayatının en güzel günlerinden biri olacak ve hiçbir zaman unutamayacaksın." Tedirginlikle ona bakmaya devam ettim. "Bana güvenmiyorsun, Yankı'ya güven," dedi. "Bugün yaptığını başka kimse yapmamıştır bu hayatta. Hem tuhaf hem güzel hem de komik."

Ellerim terlemeye başladığında zihnim de durmuş gibiydi. Sanki ilk defa buluşmaya gidiyormuş gibi kalbim atmaya başladığında elini tutup kalbime götürdüm. O zamanlar yalnızdım, bütün planı Nadir'imle beraber yapmıştım ama şimdi Işık yanımdaydı. Bir kız kardeş, yakın arkadaş, belki anne gibi destek çıkıyordu. "Kalbim çıkacak, Işık," dedim.

Gülümsedi, gülümsemesinde çaresizlik vardı ama bu benim için değildi, her ne düşündüyse bu onu üzdü. "Canım Helin'im," dedi, ardından bana sarıldı. "Her ne hissediyorsan dibine kadar yaşa. Ben her daim senin yanıdayım."

Sarılmasına karşılık verdiğimde heyecandan ellerim titriyordu ve bu gözünden kaçmadı. Geriye çekilip ellerimi tuttu. "Giderken taksi kaza yapıyormuş, takla atıyormuş, ölüyormuşum, Yankı kaza yapılan yere koşuyormuş, koşarken ona da bir araba çarpıyormuş ama ben sakat kalıyormuşum, o ölüyormuş, vicdan azabıyla yaşamaya devam ederken..."

Işık ağzımı kapattıktan sonra, "Ne olur, o aptal filmleri izlemekten vazgeç," dedi inleyerek. "Ayrıca emin ol, biz harika insanlarız, ölümümüz bile normalin üzerinde olur bizim."

"Sağ ol ya," dedim gülmeye çalışarak. "İçimi rahatlattın. Şimdi taksiyi süren ben oldum ve Yankı'yı ezip geçtim, öldü o da."

Işık gülmeye başladığında, "İşte bu harikaydı," dedi. "Yaz bunu, tutar kesin."

Uzaktan gelen taksiyi gördüğümde bir kez daha saate baktım ve yerimde duramayıp taksiye elimi uzattım. O sırada tökezlediğimde Işık koluma girip beni dengeledi ve uyarıcı bakışlarını attı. "Tamam," dedim ona. "Havalı duracağım, ilk buluşma gibi davranacağım ve Yankı'nın kucığına atlamak istemeyeceğim."

"Onu biraz gerçekleştirdiniz ya," dedi gözlerini devirerek.

"Biraz değil."

"Helin." Başını iki yana salladı. "Libidonu gri eşofmanında bırakıp çık buradan."

Taksi önümde durdu. "Bana para verir misin? Taksiye verecek param yok."

Işık gülmeye başladı ve elime para sıkıştırdı. "Ne olur git artık."

Taksiye bindim ve kapıyı kapattıktan sonra şoföre hamburgerciyi tarif ettim. Onayladığında beni izleyen Işık'ı görmek için pencereyi sonuna kadar açtım ve taksi ilerlerken kafamı çıkarıp ona, "Gri eşofmanıma iyi bak!" diye bağırdım.

"Sus!" dedi Işık gülmeye devam ederken. "Kural biri unutma!"

Havalı görünmek. Başımı içeriye aldım ve pencereyi kapatırken bacak bacak üstüne attım. Kesinlikle o zamandan sonra çok şey

değişmişti. Yalnız değildim, ışık vardı, benimle yoldaşı ama şimdi çok daha heyecanlıyım.

Takside açık olan radyodan kaza haberleri gelmeye başladı.

"Pardon," dedim şoföre. Aynadan bana baktı. "Ölmeyiz, değil mi?"

"Anlamadım, hanımefendi," dedi kaşlarını kaldırarak.

Kural bir.

"Yani yavaş gidelim," dedim senaryoyu görmezlikten gelerek. "Önemli bir yere gidiyorum da." Taksi şoförü bir şeyler mırıldanmasının ardından hızını düşürdü. Bu kez de o kadar yavaş gidiyordu ki geç varacağımdan ötürü korktum.

Telefonu çıkarıp Yankı'ya mesaj attım.

Biraz gecikebilirim, taksi yürüyerek geliyor.

Yazdığım mesaja güldüğümde çevrimiçi olmasını bekledim ama bu gerçekleşmedi.

İyi misin?

Cevap yok.

Çok heyecanlıyım, kusabilirim.

Yine cevap yok.

Hey!

Yanıtsız.

Yarı çıplak fotoğraf atıyorum.

Yankı çevrimiçi oldu.

Seni lanet sapık herif.



Zaman geçerci, zaman birçok şeyi öldürebilirdi ama benim Yan-ki'yi her gördüğümde oluşan bu heyecanım, kalbimin ritmi ve gözlerine baktığımda hayata tutunmak istemeye çalışmam hiçbir zaman geçmezdi.

Zaman birçok şeyi öldürebilirdi ama benim ona karşı olan aşkıma öldürmezdi.

Hamburgercinin önündeydi, birkaç adım uzağındaydım onun ama o, elindeki kitaba bakıyordu.

Genç Werther'in Acıları. Onu ilk gördüğümde elinde olan kitap ve sonrasında da öyle. Durmadan okuduğu o kitabı, beni beklerken belki de yeniden bitiriyordu.

Bisikletiyleydi, her şey aynıydı. Siyah bisikletine yaslanmıştı, vücudu hafif eğik duruyordu ama bir o kadar da güçlü. Saçları taranmıştı, dağınık değildi. Yüzünde canlı bir renk vardı, hayatın neşesi mi ya da umudu mu, bilmiyordum; belki de heyecandan onu böyle görüyordum.

Altında siyah bir pantolon vardı, ayaklarında siyah botları. Üzerinde ise koyu mavi bir gömlek. Kol kasları belirgindi, pantolon uzun bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Birbirimize en çok yakıştırdığımız renkler üzerimizdeydi. Dövmesinde olduğu gibi.

Bir adım daha attığımda, hissetmiş gibi kaşlarını kaldırdı ama bana dönüp bakmadı. Kitabın son sayfasındaydı, belki de son satırında. Dudaklarını oynatarak o son cümleyi okudu, derin bir nefes alıp duruşunu dikleştirdikten sonra bakışları bana döndü.

Mavi gömleği, turkuaz gözlerini daha fazla ortaya çıkarmıştı, saçları sanki daha kumraldı ve dudakları daha pembe. Beni izlerken gülümseğinde heyecandan gerçekten de bayılacakmış gibi hissediyordum.

Bisikletinin sepetinden beyaz çiçekleri aldığımda, ona bakmaktan bunu bile fark etmediğimi anladım, gerçekten bayılacaktım.

Karşımda durduğunda eli belime sarıldı ve beni kendine çekti. Zihnimde durmadan Işık'ın sesi çınladı ama onun kucağına atlamak istiyordum, yapacak başka hiçbir şey yoktu.

Yanağıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra çiçekleri uzattı. "Sana," dedi. "Fakat bu kez papatya değil, zambak aldım."

Çiçeği titreyen elimle aldığımda, "Yankı," diye mırıldandım. Kaşını kaldırdı, teşekkür etmemi bekledi. "Bayılırsam tut beni." Işık'ın bütün kuralları tuzla buz oldu ama öyle bir güldü ki bu bile hana yetti.

"Dur," dedi sakince. "Daha değil."

Zambaklara baktım, ardından kolumla sarıp göğüs kafesime yasladığımda detayların içinde boğulacak gibiydim. "Bu şekilde," dedim onu ve kendimi göstererek. "Hamburgerciye geldik. Normal değiliz."

"Normal değiliz," diye tekrar etti. "Yankı ve Helin'iz." Eli belimdeyken beni hamburgercinin içine yönlendirdi ve girdiğimiz anda bakışların bize döndüğünü fark ettim. Evet, o filmlerdeki aptal sahneyle karşılaştım ama geri döndüklerinde fısıltıyla ne konuştukları umurumda bile değildi. Tam o anda, Yankı'nın elbisemdeki etiketi hızla söktüğünü hissettim. Bakışlarım ona döndüğünde göz kırptı ve eliyle etiketi buruşturdu.

Normal değildik, Yankı ve Helin'dik.

Başıyla soldaki masayı gösterdi ve siparişleri vermeye gitti, gitmeden de elindeki kitabı masaya bıraktı. Sakince sandalyeye oturduğumda kucağımdaki çiçeklere bakmaya devam ettim. Zambaklar aramızda sözsüz bir şifre gibiydi. Dile getirmesek bile içinde anlamlar taşıyordu. Tıpkı masanın üzerindeki kitap gibi.

Ne çok anı vardı.

Çiçekleri masaya bıraktım ve kitaba uzandığımda fazlasıyla eskidiğini gördüm. O kadar çok okumuştum ki sayfaları çevirirken saman kokusunun bile kalmadığını fark ettim. Sadece bu kadar da değil; bazı sayfaların kenarı kıvrılmıştı, bazı cümlelerin altı defalarca çizilmişti.

"*İnsanlar bu dünyada birbirlerini ne kadar nadir anlıyorlar!*" * cümlesinin altını çizmişti önce. Ardından bu cümlemin üzerini de çizmişti. Çizdiği yerin altında bir tarih vardı, 2015 senesini gösteriyordu.

Üzerini çizdiği tarih: 2 Kasım 2019. Onu sokak lambasının altında bulduğum gün.

"*Katlanmam gereken pek çok şey var! Benden önce hiç kimse bu kadar acı çekmiş midir acaba?*" ** cümlesinin altı çizilmişti, sene 2007. O sene ne yaşamıştı?

* Johann Wolfgang von Goethe, *Genç Werther'in Acıları*, çev. Gökçe Müderrisoğlu Aktaş (İstanbul: Indigo Kitap, 2020), 66.

** Johann Wolfgang von Goethe, *Genç Werther'in Acıları*, çev. Gökçe Müderrisoğlu Aktaş (İstanbul: Indigo Kitap, 2020), 108.

"Nasıl olur da mutluluk kaynağımız aynı zamanda keder çeşmemle olabilir?" * Altını çizdiği tarih: 12 Ocak 2020. Onu terk edip gittikten bir gün sonrası.

"Dünyada yüreğime en yakın olan varlıklar, çocuklardır." ** Altı çizili, tarih Nadir öldükten bir gün sonra.

"Nedir bu kalbimden çektiğim?" *** Benimle tanıştıktan üç hafta sonra. Belki de saçımı kestiği gün.

"Gerçi anlaşılmamak bizlerin kaderinde var." **** Sene 2010.

Üzeri karalanmış, sene yazılmış 2020 diye ama ardından o da silinmiş ve yeniden altı çizilmiş.

"Tüm insanların ümitleri boşa çıkıyor ve umutları yok oluyor." ***** Umutların altı fazlasıyla çizilmiş, sene 2009.

"Onunla ilgili olmayan hiçbir şeyin bir önemi yok." ***** Bana evlenme teklifi ettiği gün, yanına Helin ismi eklenmiş.

Bir anda önüme tepsi koyulduğunda irkildim ve başımı kaldırdığımda onu gördüm; o ana kadar da gözlerimin dolduğunu fark etmemiştim. Hızlıca gözlerimi kitaba çevirdim ve masaya koyarken, "Üzgünüm," dedim. "Sadece bakmak istemişim ama..."

"Ama Yankı Sarca el kitapçığıyla karşılaştın," dedi ve karşıma oturdu. "Sorun değil, Helin, kendini kötü hissetme." Hüznü ve mutluluğu aynı anda yaşıyordum. O kitapta daha ne sırları vardı, ne tarihleri ve ne acıları. Ölmeyi istediğini görmüştüm, mutluluğunu, terk edilmesini ve sessizliğini. Anlaşılmadığını vurgulayan bütün cümlelerin altı çiziliydi.

"Seni ilk tanıdığımda da elinde bu kitap vardı," dedim önüme koyduğu patates ve hamburgere bakarken. Kokusu bile acıkmama neden oldu.

* Johann Wolfgang von Goethe, *Genç Werther'in Acıları*, çev. Gökçe Müderrisoğlu Aktaş (İstanbul: Indigo Kitap, 2020), 39.

** Johann Wolfgang von Goethe, *Genç Werther'in Acıları*, çev. Mahmure Kahrman, (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2022), 45.

*** Johann Wolfgang von Goethe, *Genç Werther'in Acıları*, çev. Gökçe Müderrisoğlu Aktaş (İstanbul: Indigo Kitap, 2020), 72.

**** Johann Wolfgang von Goethe, *Genç Werther'in Acıları*, çev. Gökçe Müderrisoğlu Aktaş (İstanbul: Indigo Kitap, 2020), 15.

***** Johann Wolfgang von Goethe, *Genç Werther'in Acıları*, çev. Gökçe Müderrisoğlu Aktaş (İstanbul: Indigo Kitap, 2020), 99.

***** Johann Wolfgang von Goethe, *Genç Werther'in Acıları*, çev. Gökçe Müderrisoğlu Aktaş (İstanbul: Indigo Kitap, 2020), 72.

"Küçüklüğümden beri durmadan okuduğum tek kitap," diye mırıldandı kolama pipet takarken.

"Kitaptı, dedin."

"Çünkü eskiden." Başıyla yemeğini işaret etti. "Bugün son kez okudum." Şaşırdım. "Neden?"

"Çünkü artık hak vermiyorum o karaktere. Çoğu konuda. Benim için özellikle bugün sondu."

"Nasıl yani?"

"Boş ver," dedi eliyle kitabı işaret ederek. "Bunları konuşmak anlamsız. Son kez bugün okudum, bugünün bir anlamı var çünkü." Bir patates ağzına attı ve yavaşça çiğnerken beni inceledi. "Ve geçen sefer olduğu gibi mahvolmasına izin vermeye pek de niyetim yok."

"Hımm," diye mırıldandım ve gülümsediğimde ben de patateslerden yemeye başladım. "Yani bu demek oluyor ki hamburger patates yiyeceğiz, ardından güzel bir romantik komedi filmine mi gideceğiz?"

"Hımm," dedi beni taklit ederek. "Doğru ama buradan kalktıktan sonra ufak bir işimiz var, ondan sonra o lanet romantik komedi filmine," bakışlarım değişti, "harika romantik komedi filmine de gidebiliriz."

"Ne işimiz var?"

"Ufak bir iş," dedi ağzıma patates tıkarırken. "Hemen halleder, oradan da sinemaya geçeriz."

"Bu bir sürpriz mi?"

"Sayılır," diye karşılık verdi ve sırtıttı. Mutluydu, hiç olmadığı kadar. Onu böyle gülümserken görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. "Ve sen benim çıkma teklif ettiğim tek kadınsın. İlk ve son, bebeğim. Bu yüzden en güzeli olsun diye çok uğraştım."

"Zirve bende, bebeğim," dedim alayla. "Seni bozguna uğratmıştım." Cevap vermedi ama öyle büyük bir imayla güldü ki karnımın içinde sanki lav gezindi.

Hamburgerimden birkaç kocaman ısırık aldıktan sonra soluksuz yemek yemeye başladığımı o an fark ettim ama bunu umursamadım çünkü Yankı da tıpkı benim gibiydi.

"Bu kez saçma soruları ben sorabilir miyim?" dedi ağzı doluyken. Aklımı kaçıracaktım, o kadar tatlı görünüyordu ki.

Gülerek, "Evet," dedim. "Başla hemen. Hızlı."

"Tarkan şerefsizini çok aradın mı?" Gülmeye başladığımda kaşları çatıldı. "Geçen gün sosyal medyada önerilenlerde karşıma çıktı; önerene ayrı, sosyaline ayrı, medyasına ayrı sokayım."

"Çıkma teklifi ettiğin kıza, eski sevgilisinin konusunu açman hiç etik değil." İşaret parmağımı ona uzattım. "Başka soru."

"Hımm," dedi, sonra peçeteyle yaklaşıp ağzımın kenarını sildi. "Seni en mutlu eden şarkı ne?"

"*Cennet Mahallesi*"nin jenerik müziği çok eğlenceli," diyerek güldüm.

Yankı öksürmeye başladığında kolasından birkaç yudum aldı, ardından eliyle ağzını kapatarak, "Bu biraz olmadı gibi," dedi. "Seni en huzurlu hissettiren şarkı ne o halde?"

"Tarkan, 'Şımarık'," dedim.

"Helin," dedi gözlerini açıp sandalyeye yaslanarak. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Gülmeye başladığımda, "Tarkan olsa, yani ünlü olandan bahsediyorum, bu sözlerine kırılırdı," diye mırıldandım.

"İkisinden de nefret ediyorum," diye çıkıştı. "Başka şarkı?"

"Ah, ne büyük kayıp ama. Tarkan da kollarını açmış seni bekliyordu." Önündeki patatesi bana doğru attı. Gülmeye devam ettiğimde kaşlarını çatı.

"Söylemeyecek misin?"

"Hımm," dedim birkaç saniye düşündükten sonra. "Ed Sheeran, 'Thinking Out Loud'. Ne zaman dinlesem huzurlu hissederim. Güzel bir rüzgâr esiyor, deniz kenarındayım, hava çok güzel. Terletmiyor ama üşütmüyor da. Bulutlar açık." Gözlerimi kapatıp gülümsedim. "Mutluyum, herkes mutlu. Hepimiz mutluyuz. Uzakta bir yerlerde diğerleri var, yanımda sen. Dudaklarını omzumda hissediyorum. Kokun yanımda." Gözlerimi açtım ve beni eli çenesinde izlediğini gördüm. "Bahsetmek bile huzur verdi, imkânsız gibi görünse de."

Elini çenesinden çekmeden beni bir süre daha öylece izledi. Hatta öyle büyük bir sevgiyle izledi ki başkaları bile bunu fark edebilirdi. "Neden imkânsız olsun ki?" diye sordu en sonunda. "Seninle bir karavanımız var, Bartu'nun çaldığı. Bunun dışında dünyayı gezme hayallerimiz. Deniz her yerde var. Gökyüzü de öyle. Güneş daima açar, rüzgâr eser. Sokak lambaları yanar, gündüzleri de yakarız istersen. Yeter ki biz, biz ve diğerleri nefes alsın, Helin. İmkânsız değil."

Umut cümleleri dudaklarından çıkarken ben de elimi çeneme yerleştirdim. "Sen dersin inanırım," diye karşılık verdim.

"İnan," dedi içten bir sesle. "Bir gün o karavana bindiğimizde bu şarkıyı açarız belki ve bugünü anarız."

Söylemek istemesem de, "Ama bir gün bu şarkıyı acıyla da hatırlayabilirim, Yankı," diye mırıldandım. "Bunu istemiyorum, hep huzur versin."

Uzanıp çenemde duran elimi tuttu ve tersini öptüğünde eriyip yok olacağımı hissettim. "Huzurun gitmesin diye her şeyi yapmaya hazırım senin için." Elimi bıraktığında gülümsemeye devam etti. "Ve bu seni şaşırtır mı bilmiyorum ama o şarkı bana da hep huzur verir."

Gözlerimi kocaman açtığımda kendi önümdeki patatesler bittiği için onun patateslerine dadandım ve ağzını açıp hiçbir şey söylemedi. "İlk dinlediğimde lisedeydim," dedim ağzım dolu bir şekilde. "Birine âşık olduğumun ve o kişiyle dans ettiğimin hayalini kurmuştum."

"Ne kadar şanslı bir kadınsın ki ben varım burada," dedi kendini işaret ederek. Kolamdan içerken güldüm.

"Sen dans etmeyi bilmiyorsun, Yankı Sarca."

"Koy elleri omza, iki yana sallan. Nesi zor?" Gülmeye başladığımda ters ters bana baktı. "Biz seninle dans da ederiz, Helin," dedi imayla. "Ayakta, yatarak, yerde, havada. Hiç fark etmez. İşte, yeter."

Gözlerimi açıp etrafıma baktım. Utandığımı anladığında gülme sırası ondaydı. Birkaç dakika sonra onun önündeki patatesleri de bitirdiğimde, "Ben de sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Elbette," dedi rahat bir sesle. İlk çıktığımızda ona soru sorarken bile nasıl çekiniyor ve korkuyordum. Öyle bir andı ki sorduğum her soru, gerçek yüzümü gösterecek diye korkuyordum ve o da her cevabımda bende bir şeyler arıyordu.

"Bir gün çocuğun olursa," başını eğdiği yerden sertçe kaldırdı, "yani çocuğumuz olursa," gözlerine anlamsız bir duygu oturdu, "ona koymak istediğin ismi hiç düşündün mü?"

Yutkundu ve beni inceledi; gözlerinden geçen korkuyu yine gördüm. "Çocuk istemediğim için bunun üzerinde hiç detaylı düşünmedim," diye kesin bir yanıt verdi.

"Hiç mi?" diye sordum.

İlk önce duraksadı. "Erkek için düşünmüştüm," deyip gözlerini kaçırdı. "Poyraz. Belki bir gün Koz'a ismini sevdirep barışmasını

sağlarım diye." Gözlerime büyük bir umut oturduğunda yeniden bana baktı. "Fakat öylesine bir düşünceydi, gelip geçti. Bir daha da düşünmedim."

"Neden bu kadar katırsın?" Kaşları çatıldı. "Çocuk konusunda? Senden harika bir baba olur."

"Babalar," dedikten sonra sessizliğe gömüldü birkaç saniye. Yüzüne oturan tedirginlik ve korku bambaşkaydı. "Babalar, kötüdür her zaman, Helin," dedi kesin bir kuralmış gibi. "Ya terk ederler ya cezalandırırlar ya da satarlar. Hiçbir zaman iyi bir babayla tanışmadım."

Yineleyerek, "Senden harika bir baba olur," dedim. "Terk etmezsin, cezalandırmazsın ve satmazsın."

"Evet," dedi düz bir sesle. "Cezalandırmam ve satmam." Terk etmem, demedi. Aklından ne geçiyorsa bunu da dile getirmedi. Konuyu kapatmak istermiş gibi elini sallayıp saatine baktı. "Kalkalım mı? Geç kalacağız."

"Ah," dedim heyecanla. "Nereye gidiyoruz?"

Ayağa kalktığında, yüzüne yine o sevdiğim gülümseme yerleşti. İçtenlikle bana bakarken elini öne doğru uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti. "Halletmemiz gereken bir şey var," dedi sakince. "İzin verirsen gözlerini de bağlamak isterim."

Gülümsemesine bakarken dudaklarım aralandı ve çevreme baktım. "Burada mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

Yankı'nın gözleri ilk önce ruhaf bir hal aldı, ardından dudağının ucuyla haylaz bir gülümseme takınıp, "Helin, Helin, Helin," dedi başını iki yana sallayarak. "Aklından ne geçiyor senin?"

Aslında aklımdan onun düşündüğü gibi bir şey geçmemişti ama artık zihnimde canlanmaya başlamıştı. Yutkundum ve yanına ilerlediğim de beraber hamburgerciden çıktık. Tedirgin bir nefes verip, "Ya düşersem?" diye sordum bisiklete bakarken. Elimdeki zambakları ise çoktan bisikletinin seperine koymuştum. O da aynı şekilde kitabını.

Zambaklar ile o kitabının yan yana durmasının bile evren açısından bir anlamı olabilir miydi? Canlı çiçekler ve intiharı anlatan bir kitap, hayatımızın özeti olabilirdi.

"Hayır," dedi rahat bir ses tonuyla. "*Bana güven çünkü ben sana güveniyorum.*"

Daha önce buraya geldiğimizde bana nasıl da güvenmiyorduk ve şu an bu cümle dudaklarından çıkarken nasıl da samimiydi. Babama

salladığımda bisikleti kilitlediği yerden çıkardı ve koltuğuna oturduktan sonra o güzel gülüşünden bir kez daha bana gönderdi. "Bin bakalım," dedi ezbere bildiğim o cümleyi kurarak. "Önüme."

"Ay, çok özlemişim," dediğimde bisikletin demirine yan oturdum ve bacaklarımı havaya kaldırdım. Elbisem ve ayakkabılarım bunun için uygun değildi ama bizi düşürmeyeceği konusunda ona güveniyordum. Sırtımı göğüs kafesine yasladığımda cebinden bir mendil çıkardı ve gözlerimi kapatmadan önce bir kez daha benden izin aldı. "Bence," dedim onu onayladığımda, gözlerimi bağlarken. "Benim teklifimin üzerine çıkmayacaksın, Yankı Sarca."

"Ben bu dünya üzerindeki bütün tekliflerin üzerine çıkacağım, Helin," dedi rahat bir sesle ve mendili canımı yakmadan sıkıca bağladı. "Emin olabilirsin."

Heyecan gitgide katlandı, özellikle gözlerim kapalıyken ve her yer karanlıkken. Bacaklarını kalçamda hissettim, kolları vücudumu iki yanından sardı. Gidonu tutarken nefesini yanağımda hissettim, ardından saçlarımda ve boynuma bir öpücük kondurdu.

Kanım daha fazla alevlendi, heyecan daha fazla arttı.

Bisikleti hareket ettirdiğinde nereye gittiğimizi bilmiyordum ama gözlerim kapalıyken o nereye giderse gitsin, onunla ilerleyeceğimin bilincindeydim. Boşluğa düşeceğimi bilsem bile gözlerim kapalıyken, o yanımda, diye düşerdim.

Bunun adı aşktan daha öte bir duygu olmalıydı.

Bisikleti sürerken arada sırada sakalları yanağıma okşuyor, nefesi saçlarımda geziniyordu. Kolları daha sıkı sarıyor ve bacakları daha fazla sürtüyordu. Kokusu hemen arkamdaydı, bu kokuyu seviyordum. Onun kokusunu her yerde tanırdım, adım seslerini bile.

"Az kaldı," diye fısıldadı kulağıma. "Aslında oraya arabayla gitmeyi de düşünmüştüm ama biz Yankı ve Helin'iz, belki bir daha bu iki kişi bile olamayacağız. Sadece bu yüzden bile alışkanlıklarımızdan vazgeçmek istemedim."

"Kim olursak olalım," dedim çenemi kaldırıp rüzgârı kucaklarken, "alışkanlıklarımızdan vazgeçmeyelim istiyorum." Gözümün önüne ikimizin de yaşlanmış hali geldi; eminim o yaşlıyken de yakışıklı olurdu ve ben yine onunla bisiklete binmek isterdim. Bunu ona söylemedim,

dalga geçer diye korktum ama zihnimdaki o yaşlı görüntüsü bile gül-meme neden oldu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç," dedim iç çekerek. "Sadece güzel bir hayal kurdum, belki de yine imkânsız."

Burnu saçlarımda gezindi. Sessiz kaldı, aynı şeyi tekrar etmedi ama beni saran kolları bunun haklılığını sanki bana haykırdı.

Çok uzun zaman geçmeden bisiklet durduğunda, ilk önce, "İleride bu anıyı anlatırken, popomun yol boyu ağrıdığını da atlamayacağım," dedim yüzümü buruşturarak.

Yankı güldü ve bisikleti tutarken ilk o indi, elini elimde hissettim. Beni de bisikletten indirdiğinde karanlığın içinde bir koku aradım, belki bir siluet ya da ses. Yolun sesi devam ediyordu, konuşanlar vardı ve uzakta bir yerde alkış.

Elimi tutup beni yürüttü, hemen arkamdaydı ve bana yaslanmıştı. Bir eli belimi sarmıştı, diğer eli elimi tutuyordu. Yolun karşısına geçtik ya da bir kavşağı döndük, bilmiyordum ama burnuma zambakların koku-su geldi ve diğer boşta kalan elime çiçekleri verdi.

Bıçak gibi kesildiğinde sırtı sırtıma yaslı bir şekilde elimi bıraktı. Dizlerim ve ellerim heyecandan titriyordu ve bunun gözünden kaçma-dığına emindim. Kuralları hatırladım, Işık'ın koyduğu fakat hiçbirini gerçekleştirecek gibi değildim. Bayılabiliyordum, belki de bayılmıştım.

Hayır, bayılmamalıydım, güzel bir anıyı bu şekilde mahvetmemeliydim.

"Hazır mısın?" diye sordu arkamdan kulağıma.

"Hazırım, kahretsin," dedim elim kalbimin üzerine giderken.

Parmakları saçlarımda gezindi, mendilin düğümünün çözüldüğünü hissettim. Kumaş yavaşça gözümünden kaydığında gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve bulanık gördüğüm için başımı iki yana sallamak zorunda kaldım.

Görüşüm netleşirken hiçbir şey söylemeden bekledi ve karşımda upu-zun bir ağaçtan başka hiçbir şey görmedim. Anlam veremediğimde, "Sanırım aklım uçtu yine," dedi ve vücudumu yavaşça diğer tarafa çevirdi.

İlk başta kelimeleri okumak konusunda zorlandım, rüyanın içinde olduğumu sandım; dudaklarım aralandığında dengem sarsıldı ve sırtı-mı ona daha fazla yasladım. Gözlerim irileşirken okuma yazmayı

unuttum diye düşünüp gülmeye başladım, ardından suatım ve bir kez daha güldüm.

Şaşkınlık bütün vücudumu kavururken elimle ağzımı kapattım.

Kadıköy Evlendirme Dairesi

Başımın döndüğünü hissettim, elim alnıma giderken yer sanki ayaklarımın altından kayar gibi oldu ve Yankı belimden tuttu. "Ne olur Helin," dedi tedirginlikle. "Bayılma ve Işık'ı haklı çıkarma."

Nefesimi tuttuğumu fark ettiğimde kolları beni sıkıca sarmasaydı çoktan dizlerimin üzerine düşeceğimden emindim. Hayatım boyunca bir kez bile bu kadar büyük bir heyecan yaşamamıştım ve şu an, Yankı Sarca bana ilk defa çıkma teklifi ettiği gün beni evlendirme dairesine getirmişti.

Anlamak konusunda zorlanırken, dudaklarımdan ilk çıkan, "Vazgeçtin sanmıştım," oldu, sesim de titriyordu. Evlenme teklifi ettikten sonra bir kez bile konusunu geçirmemişti, kimseye söylememişti. Pişman olduğunu bile düşünmüştüm ama bunu söylemek istememiştim; kendi iç sesimde bile dile getirirken kaçınmıştım. "Ben sandım ki bunun için..."

"Teklifimi kabul ettikten sonra ilk iş randevu almak oldu," dedi. "Işık bu konuda yardımcıydı. Sağlık raporlarını çıkarmak zor olmadı. Bizim de elimizin kolumuzun uzun olduğu konular elbette ki var." Gülümsediğini hissettim ama hâlâ bayılacak gibiydim. "Hiçbir zaman vazgeçmedim, vazgeçmek mümkün mü? Sadece umarım Işık sana 'ilk buluşmaya gelinlikle git utanmadan' şakası yapmamıştır. Bunu yapacağını söylüyordu."

"Yapmadı," dedim soluk soluğa. "Yapmadı ama demek ki bu yüzden..." Bütün o duygulanmaları, beni uyarmaları, güzel görünmemi sağlamaları... "Yankı," dedim gözlerim mutluluktan dolarken. "Bu çok..." Kelimeyi bulamadım. Bu çok büyüktü, bunun bir üstü yoktu.

Yanıma geçti, parmakları parmaklarımı kavradı, benimle evlendirme dairesine bakıyordu. "Yarın ne olacağımızı bilmiyoruz," dedi yüzüme dönmeden. "Büyük bir mayın tarlasındayız ama ben, benden kalacak her şeyin senin olmasını istiyorum, bir gün bana bir şey olursa yani." Acıyla yutkundum. "Güneş soyadını sana verdiğimde, babamdan kalan her şey benden sana geçmiş olacak. Bir gün bana bir şey olursa bu soyadı sen taşı istiyorum, o parayla da istediğin her şeyi

yapabilirsin. Sadece para da değil, bir gün ölürsem, benim eşim olduğunu bilerek hayata veda etmeyi isterim. Her şey başlamadan, o mayın tarlasına girmeden önce bunu yapmak istedim.” Bakışları bana döndüğünde dolan gözlerimin içine baktı, baktı da hiçbir şey söylemedi.

Savaşa başlayacaktık ve o savaşa girmeden önce bunu düşünmüştü; her şeyden önce ikimizi.

“Yankı,” dedim kısık sesle. “Bu çok büyük bir şey.”

“*Onunla ilgili olmayan hiçbir şeyin önemi yok,*” dedi *Genç Werther’in Acıları*’ndaki o cümleyi bana tekrar ederek. “Benim olan senin, her şeyiyle. Güzel bir hayat yaşa diye her şeyi yaparım.”

“Bana burada diğer ihtimallerden bahsetme,” dedim gerçeklerin içindeyken ama hayatımız da böyleydi. Biz buyduk, hiç normal olmamıştık, hem de her konuda. “Bana burada yarından bahsetme, kötülüklerden ve mayın tarlalarından. Savaştan da öyle. Ne olur, yapma bunu.”

Başını salladığında, “Işık senin hiçbir şekilde düğün istemeyeceğini söyledi...” dedi tek solukta.

“Düğünlerden hoşlanmam,” dedim yüzümü buruşturarak.

“Ama ben diyorum ki,” dedi farklı bir heyecanla. “Güzel bir ihtimalle. Eğer her şey son bulursa ve nefesimiz beraber devam ederse bir düğün yaparız, içimiz rahat bir şekilde.” Yüzünü buruşturdu. “Çok anladığım şeyler değil ama herkes kurtulmuşken, bizim de eğlencemiz bu olur. Bütün çocukları da çağırırız, acılarımız biraz daha dinmiş olur. Yanında kimlerin olmasını istersen davet ederiz.” Onlarla ilk tanıştığım zaman gördüğüm rüya zihnimde dönmüştü. Evleniyordum, Yankı’yla. Her şey çok güzel başlamıştı ama sonunda herkes karşımdaydı. Yapa-yalnızdım. Ürperdiğimde bunu hissetti. “Korkma,” dedi elimi daha sıkı tutarken. “Çok güzel olur.”

İleride, yaşlandığımda, belki de on sene sonra çocuğum olursa anlatacağım bir hikâyem vardı. Nasıl evlendiniz, sorusuna verebileceğim uzun bir cevabım, her detayıyla insanı büyüleyen.

Cevap vermemi beklemeden evlendirme dairesine doğru yürüdü ve beni de yürüttü. Titreyen dizlerime destek olan, onun elimi sımsıkı tutan eliydi.

Kötü bir şey olacak tedirginliği, tam kalbimin üzerindeydi yine. Bu kez daha büyük ve daha can yakıcı. Öyle ki içeriye girmeye bile çekindim ama bunu ona yansıtmadım. Her güzel anımızda bir cehennem

karşımızda dikiliyordu, o an dikilmese de sonrasında kötü bir şey oluyordu. Bu kez olmaması için her şeyi yaptım.

İlk başta görevliyle konuştu, ardından sıramızın geldiğini söylediğini işittim. Heyecandan sesleri bile uğultu gibi duymaya başlamıştım. Kalbim daha fazla yerinden çıkacakmış gibi olduğunda, büyük bir salona girdik ve orada şahit koltuğunda oturan iki yaşlı insan gördüm.

“Songül ve Yaşar,” dedi onları işaret ederek Yankı. İçimdeki karvetten uzaklaştım. “Yetiştirme yurdunda tanışmışlar ve yaklaşık kırk beş senedir evliler, mutlular da. Şahitlerin, evli ve mutlu insanlar olması gerektiğini okumuştum bir yerde. Çevremizde böyle birileri olmadığı için onları buldum. Seve seve kabul ettiler.”

Pamuk gibi yüzü olan kadın, gülümseyerek bana döndü. Kır saçları dalga dalgaydı, yanındaki yaşlı adam ondan daha uzundu ama hâlâ yakışıklıydı. İkisi de bizi ayakta beklerken, Yaşar amca, “Demek senin anlata anlata bitiremediğin büyük aşkın bu hanım kızımız,” dedi beni işaret ederek.

“Evet,” dedi Yankı masaya ilerlerken. Heyecanlandığını sınıksı tuttuğu elimden anlıyordum.

“Merhaba,” dedim zorlukla konuşarak ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Az önce hamburger patates yerken, şimdi evlendirme dairesindeydim. Bu nasıl bir cümleydi? Gülmeye başladığımda tuhaf tuhaf bana baktılar fakat hemen sustum.

Eşlerin oturacağı sandalyelerin önüne geldiğimizde, Yankı sandalyemi çekti ve otururken üzerimdeki deri ceketi de aldı. Şahitler de oturduğunda elimdeki çiçeği masaya koydum ve büyük bir ihtiyaçla Yankı’ya baktım.

Boğazını temizleyerek sandalyesine oturduğunda eli ensesine gitti, ardından derli toplu olan saçlarını dağıttı ve bana gülümsemeye çalıştı ama o da heyecanlı ve bir o kadar tedirgindi.

Yankı da kötü bir şey olacağından korkuyordu, bunu görebiliyordum.

İçeriye nikâh memuru girmeden önce Songül teyze bana doğru eğilip, “Biz de çok kötü yollardan geçtik, Yaşar ölüm tehlikesi bile atlattı,” dedi kısık sesle. “Ama sonucunda ikimiz de yaşıyoruz. Çocuklarımız da iyi. Mutlu bir hayat geçirdik, geçiriyoruz. Umut et, kızım. Umut et ki olsun.”

Başımı salladım, uzanıp yumuşak elini tuttum ve yutkundum.

Yankı, ellerini koyacak yer bulamazken, saatine baktıktan sonra cebinden telefonunu çıkardı ve birine mesaj attı. Sokak Nöbetçileri’nin tam kadro bu işin içinde olduğu düşüncesi zihnimde canlandı.

Nikâh memuru içeriye girdiğinde şahitler ayağa kalktı ve biz de ne yapacağımızı bilemediğimizde ayağa kalktık. Kırmızı cübbesiyle kendi sandalyesinin önüne geldiğinde eliyle oturmamızı işaret ve kendisi de oturdu. Elindeki büyük defteri açarken, titreyen dizlerimi ellerimle durdurmaya çalıştım ama göz ucuyla Yankı'ya baktığımda onun da titrediğini gördüm.

Kahretsin.

Gözlüklü nikâh memuru ciddiyetle bize baktıktan sonra elindeki kağıtları inceledi ve şahitlere baktı, ardından yeniden deftere döndüğünde sandalyelere kaydı bakışları. Bizden başka kimse yoktu, buna mı dikkat etti yoksa başka bir şey mi dikkatini çekti, bilmiyordum ama duruşundan bile Mutlu'yla az önce karşılaşmış olma ihtimalini düşündüm.

Çok tuhaf bir histi ama bu kızgınlığı nerede görsem tanırdım.

"Sayın Helin Aktan ve sayın Umut Güneş," dedi nikâh memuru ve evet, kalbimin son atışlarını duymaya başladım. "Evlenmek için belediyemize yazılı müracaatta bulundunuz. Yapılan incelemeler neticesinde evlenmenizde hukuki bir engelin bulunmadığı tespit edildi." Bayılacaktım, gözlerim bulanık görünüyordu. "Şimdi burada, şahitlerimizin huzurunda bu evlenme arzunuzu sözlü olarak tekrar etmek isterim." Ne olur, hemen şimdi gerçekleşebilir miydi? Konuşacak gibi değildim.

"Sayın Helin Aktan," dedi bana dönerek. "Kimsenin baskısı altında kalmadan, kendi özgür iradenizle sayın Umut Güneş'le evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Dudaklarım aralandı, geri kapattım çünkü konuşmayı unuttuğumu fark ettim. Bakışlarım Yankı'ya döndüğünde turkuaz gözlerinin büyük bir ihtiyaçla bana baktığını gördüm. Bir kez daha nefes aldım ve geri verirken, "Evet," diye fısıldadım çünkü ağlıyordum.

"Lütfen yüksek sesle tekrar eder misiniz?" dedi nikâh memuru.

"Evet!" dedim gür sesle.

Nikâh şahitleri alkışladığında sanki salonun dışında birinin durmadan söylendiğini duyuyordum ya da aklımı kaçırmaya başlamıştım.

Nikâh memuru Yankı'ya döndü. "Sayın Umut Güneş," dediğinde gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyordu. Gülüyordum ve ağlıyordum. Mahvolmuştum ama hayatımın da en güzel günüydü. "Kimsenin baskısı altında kalmadan, kendi özgür iradenizle sayın Helin Aktan'la evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Yüzüne bakamadım, gözlerim salonda gezinirken onun da birkaç kez nefes aldığını duydum. Zorlukla da olsa ona döndüğümde gözlerinin büyük bir minnetle beni takip ettiğini gördüm. “Sonsuza kadar,” dedi, benim aksime yüksek sesle. “Evet!”

Şahitler alkışladığında salonun arkasından bir çığlık koptu. Nikâh memuru o tarafa dönüp bakarak kendi kendine söylendi, ardından şahitlere döndü. “Sayın Songül Hanım ve Yaşar Bey, siz de şahitlik ediyor musunuz?”

“Ediyoruz efendim,” dedi ikisi de aynı anda ve el ele tutuştular.

“Ben de sizi, hastalıkta sağlıkta, yoksullukta zenginlikte...”

Yankı, eliyle nikâh memurunu susturup, “Her şeye rağmen, sonsuza kadar, bütün nefesimle,” dedi kısaca. “Sokak lambaları şahit.”

“Her şeye rağmen, sonsuza kadar, bütün nefesinizle,” dedi nikâh memuru tekrar ederek. “Sokak lambaları şahit. Sizi karıkoca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz.”

Bir anda salonu müzik sesi doldurduğunda ve içeriye Nöbetçiler girdiğinde gözlerim şaşkınlıkla o tarafa döndü ve Yankı elimden tutup beni ayağa kaldırdı.

Mutlu’nun elindeki müzikçalardan Ed Sheeran, “Thinking Out Loud” yükseliyordu gümbür gümbür. “Helin!” diye bağırdı gülerek içeriye girerken. Nikâh memuru öfkeyle ona baktı. “*Cennet Mahallesi*’nin jenerik müziğini çalmama müsaade etmediler, bebeğim!”

O an, boşta kalan eliyle Koza’nın koluna girdiğini gördüm; Koza büyük bir dehşetle bize bakarken, diğer koluna ise Bartu girmişti.

“Kardeşim,” dedi Bartu bize yaklaşırken. “Bu herifi serumla getiriyorduk neredeyse.”

Hiçbir şeyden haberi yoktu ve yüzündeki şaşkınlık, benim şaşkınlığımı bine katlardı.

Ön tarafta yürüyen Işık ve Lâl alkışlamaya başladı. Işık hangi ara üzerini değiştirmişti, bilmiyordum ama ikisi de çok güzel görünüyordu. Lâl elindeki fotoğraf makinesiyle defalarca fotoğrafımızı çekti, diğer elindeki telefonuyla ise video çekiyordu sanırım.

Koza çırpınmaya çalıştı ama Bartu ile Mutlu onu daha sıkı tuttu, Yankı ise ona öyle bir baktı ki kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

“Gelini öpebilirsin!” diye gür sesle tekrarladı Işık.

Yankı vücudunu bana çevirdi ve ben de ona doğru döndüm. Nikâh memuru imzalamamız için defteri önümüze iteklerken Yankı'nın elleri ilk önce omuzlarımı tuttu, ardından yüzümü kavradı.

"Yankı," dedim sessizce. "Şu an bir masal kitabının içinde gibiyim. Lütfen hiç bitmesin bu."

Parmakları yanağımı okşarken dudaklarıma yaklaştı ve o an diğerleri, ortam, hiçbir şey umurumda değildi. Helin Güneş olmuştum, Umut Güneş'in ve Yankı Sarca'nın eşi.

"Seninle birer masal kahramanı olacağız; söz, sevgilim," dedi dudaklarıma yaklaşıırken. "Sen zambaklar gibi kokmaya devam edeceksin, ben sadece senin kokun için nefes alacağım." Dudaklarımın biraz uzağında durdu, nefesi yüzüme çarptı, benim de nefesim onun yüzüne. "Sen nefes aldığın müddetçe."

Dudakları dudaklarımın arasına yerleşti, sakince ve büyük bir aşkla. Şehvetsiz, tutkuyla, ihtiyaçla. Eli belime kayd ve beni kendine çekti. Nefesimi içine çekerek öptüğünde, ıslak dudaklarının verdiği his kalbimi hızlandırdı ve mutluluk gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye devam etti.

Kulaklarıma alkışlar doldu; Koza'nın inlemeleri, nikâh memurunun öksürmeleri ama umursamadım. Onu sanki bir daha öpemeyecekmiş gibi öptüm yine. Her seferinde bunu yapıyordum çünkü haklıydı, yarın ne olacağını bilmiyorduk ama ben onu yarın yanımda olmayacakmış gibi öpmeye devam edecektim.

Nefesim kesildiğinde geriye çekildim. Alnı alnıma dokunduğunda, "Ve seneler geçecek sevgilim," diye mırıldandım. "Ben seninle her akşam hatta her öğlen bir sokak lambasının altında buluşmanın hayalini kuracağım." Şarkının verdiği huzur kalbimdeydi, kurduğum hayaller gerçekleşiyordu; imkânsızlıklarla başa çıkmaya çalışan Helin Aktan artık Helin Güneş olmuştu ve *umut* onunlaydı. "Masal karakterleri de," dedim geriye çekilip turkuaz gözlerinin içine bakarak, "hayallerden ibaret değil midir zaten?"

19.

FEDA

Lâl Sarca'nın güncesinden...

09.04.2020

Sevgili Bartu'm,

Günlüğümün her sayfasına seni yazmak için söz verdiğimden beri burada sana güzel bir şeylerden bahsedemiyorum.

Kardeşim Koza, yani bunu ona söylemek zor olsa da, seneler sonra gözlerimin içine baktı, bizim o kaçtığımız evde.

Bir gün olması gereken o yüzleşme en sonunda gerçekleşti.

Pişmanlık merhametle birleşince daha fazla can yakıyor ve katlanılmaz bir hal alıyor.

~~Önün bana hâlâ merhamet bestemesini değil, ilk gördüğün gün olduğun gibi öldürmek istemesini diliyorum.~~

Sevgili Bartu,

Günlüğümün son sayfası sana ait olsun diye bütün çabam. Senin için yaşıyor, senin için ümit ediyorum. Anlatmaktan utandıklarımı karaladım, lütfen okumaya çalışma. Senin gözünde daha fazla küçülmek istemiyorum, senin beni gördüğün gibi iyi birisi olmak istiyorum.

Önceki sayfalardaki son cümlelerimi tekrar ediyorum yine.

Eğer okuduğun son satırlar bunlar olursa bilmeni isterim ki şu an hayatımdaki en güzel duygu, seni sevmek. Çünkü beni bir tek bu iyileştiriyor.

"Beşinci Sokak Nöbetçisi, Lâl Sarca"

"Şu an bir rüyanın içindeyiz, güzel sevgilim," dedi Yankı kulağıma eğilip. Sesi derinden geliyordu. "Bunu hiçbir zaman unutma. Beyazlar lekesiz, rüyalarda beyazlar kirlenmez. Kirlenmeyeceksin. İzin verme buna, bozma bu rüyayı."

Elimi sımsıkı tutmuştu; uzun bir koridorda el ele yürüyorduk. Koridorun ışıkları durmadan renk değiştiriyordu; ilk önce sarı, ardından

beyaz ve sonra kırmızı. Her adımımızda değişen renklere bakarken söylediği sözler zihnimde dönüyordu ama bilincim de durmadan açılıp kapanıyordu sanki.

“Şu an bir rüyanın içindeyiz, güzelim,” dedi fakat sesi uzaklaşır gibi oldu. “Bunu hiçbir zaman unutma. Bir hayalin içindeyiz. Beyazlar kansız, rüyalarda kan olmaz, canım sevgilim. Kan bulaşmayacak sana. Bozma bu rüyayı.”

Bir rüyanın içinde olduğumu o söylemeseydi fark etmezdim çünkü adımlarımın yere basışından yüzüme vuran ışıkların o dalgasına kadar fazlasıyla gerçektir her şey. “Madem bu bir rüya,” diye fısıldadım. “Neden kırmızı ışıklar da var? Koza korkar, bu koridorda yürüyemez.”

“Yürüdü ya,” dediğinde ileride açık olan kapıyı işaret etti ve o kapının önünde beş kardeşimin de beklediğini gördüm. Bartu ve Koza’nın üzerinde takım elbiseleri vardı, Mutlu’nun üzerinde ise rengârenk bir takım. Işık ve Lâl ise kendi yerlerindeydi.

Bartu Lâl’in elini sımsıkı tutmuştu, bunu uzaktan bile fark ediyordum.

Koza, bir elini Işık’ın omzuna atmış, gülümseyerek bana bakıyordu.

Mutlu ise Koza’nın omzuna elini atmıştı; onları ayırmayı istemekten öte, yapay bir kıskançlıkla.

“Nasıl yani?” diye sorduğumda, Koza’nın bu koridordan nasıl geçtiğini ve Işık’ın yanında hâlâ nasıl durduğunu anlamaya çalışıyordum; Bartu’nun Lâl’in elini sımsıkı tutarken yüzündeki huzuru. “Neler oldu?”

O kapıya yaklaşırken alkış sesleri yükseldi. Öyle ki Bartu ıslık çaldı; Koza ise ona gülerek baktı.

Saf mutluluk ama bir o kadar da cenaze. Herkes çok mutluydu, ben mutsuzdum. Bir şeyler ters gidiyor olmalıydı. Rüya da olsa, gerçek de olsa mutsuzdum çünkü kandırılıyordum, artık kandırılmak canımı yakıyordu.

“Masalları da gerçek kılabildiğimizizin kanıtı bu rüya,” diyen Yankı, beni kapıdan içeriye yönlendirdi. “Başaracağız biz.”

Onları gördüm: annemi ve Sadık Orhan’ı.

Yan yana ikisi de. Annem dimdik, saçları Koza’nın çizdiği gibi siyah ve hasarsız. Sadık Orhan’ın gözlerindeki o keder uzaklaşmış, annemin elini sımsıkı tutmuş, gülümseyerek bize bakıyordu.

Onların arkasındaki küçük çocukları gördüm. Ferda’yı gördüm, üzerinde pembe bir elbise vardı. Yanında ise Nadir.

Acıyla inlediğimde zihnim kendini uyanmaya zorladı. "Hayır," dedim içeriye girmek istemeyerek çünkü biliyordum. "Bu bir rüya, bu bir rüya, evet. Bu bir rüya ve kâbusa dönüşecek, biliyorum. Girmeyelim."

Bakışlarım onun profiline döndüğünde, diğerleri gibi yüzündeki huzuru gördüm. Beni dinledi mi, bilmiyordum ama yürütmeye devam etti. Dirensem de onun gücüne karşı gelemedim ve salondan içeriye girdiğimizde bunun bizim düğünümüz olduğunu anladım; üzerimdeki gelinlik de bunun kanıtıydı.

Daha önce gördüğüm rüya, bu kez farklı bir şekilde karşıma çıkıyordu ama artık farkındaydım: Bu bir rüyaydı, kâbusa dönüşecekti.

"Nadir," dedim onun olduğu yere dönerken. O omuzları düşük görüntüsü yok olmuştu, artık dik durabiliyordu ve içtelikle gülümsüyordu. "O öldü Yankı. Ama burada."

Yankı bakışlarını bana çevirdiğinde şaşkınlığını hissettim. "O bizim bir yangında kurtardığımız kişi," dedi gözlerini açarak. "Yangından Bartu kurtardı onu. Hatırlasana, bir yangın çıkmıştı. Büyük bir yangın."

"Hayır," dediğimde, bir tarafım o yaşananların kâbus olduğunu kabullenmek istedi. Sesim kısılırken, "Hayır," dedim bir kez daha ama direnemedim.

Annem, gülümseyerek bana baktı, ardından Sadık Orhan'ın elini nazikçe bırakarak bizim olduğumuz yöne yürüdü.

Hayır, bizim değil, Koza'nın yanına.

Işık köşeye çekildiğinde, annem Koza'nın yanına geçti ve elini beline sararak onu kendine çekti. Koza, hiç düşünmeden karşılık verdiğinde, "Hayır," diye fısıldadım bir kez daha. "İmkânsız. Annem onu hiçbir zaman..." Devamını getiremedim. Rüyanın içinde de devamını getiremedim.

"Saye," dedi Yankı, net bir sesle. Sanki yanımdaydı ve bana sesleniyordu. Saye diyordu. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Bunların hepsi imkânsız," diye fısıldadım. "Annem Koza'yı hiçbir zaman kabullenemedi, Işık onu affetmedi, Nadir öldü, Harun Aktan'ın ellerinde annem var, annem Sadık Orhan'ı hatırlamamak üzere unuttu." Yankı söylediklerimi dinlerken gözleri irice açıldı.

"Helin Saye," dedi boğuk bir sesle bu kez. "Sen ve abin, annen ile Sadık Orhan'ın ellerinde büyüdünüz, Harun Aktan siz küçükken öldü." Canımın acıdığını hissettim. "Biz seninle bir metro istasyonunda

tanıştık," diye devam etti. "Sen karşımda oturuyordun ve ben kitap okuyordum."

"*Genç Werther'in Acıları*," diye fısıldadım.

"Hayır," dedi Yankı yüzünü buruşturarak. "O kitap intiharı anlatıyor. Hiçbir zaman o kitabı okumak istemedim, çaresiz çünkü. Ben hayata bağlı bir adamım."

Annem o sırada bana, "Kızım," diye seslendi. "Neyi bekliyorsun? Biraz daha öyle dikilirsen abin seni Umut'un ellerinden alacak..."

Umut'un...

Diğerlerinin şaşırmasını bekledim ama kimse tek kelime etmedi.

"Öyle," dedi Koza, rüya da olsa kâbus da olsa Yankı'ya öfkeli bakışlarını gönderirken. "Kız kardeşimi sana vermek istemiyorum, Umut. Bunu biliyorsun."

Sonuncu, demedi. Umut, dedi.

Her şey değişebilirdi ama o hâlâ Koza'ydı. Adı Koza'ydı. Poyraz'ı rüyamda bile kabullenmemiştik.

"Sokak Nöbetçileri," diye mırıldandım.

"Efendim?" dedi Yankı diğer taraftan. "Anlamadım."

Avazım çıktığı kadar bağıracaktım çünkü her şey çok güzeldi, biz bu kez normaldik, herkes normaldi. Normal hayatlar yaşamıştık, acı yoktu. Nadir'in yaşadığı bir dünyaydı.

Bu rüyanın içinde hapsolabiliirdim.

"Anne!" diye seslendi birisi. Bakışlarım o yöne döndüğünde yeşil gözlü, üç-dört yaşlarındaki bir kız çocuğunun Işık'a doğru koştuğunu gördüm. Işık eğilip kızını kucasına almak istedi ama ondan önce Koza, "Önce babanın kucasına!" diye bağırdı ve eğilip kızını kucasına aldı.

Başka bir ses, "En çok beni seviyor," dedi. Bir kadın sesi. İnce, tiz ama kendinden emin. Lâl'in sesi. "Teyzeler, sevilir."

Dudaklarım aralanırken, bütün travmalar yok olup gitmişti. Lâl konuşuyordu ve kimse şaşırmıyordu.

Koza dönüp Lâl'e gülümsedi; hiçbir zaman görmeyeceğim, o içten gülümsemeydi. "Zeynep," dedi ona. "Saye'yle bu konuda savaşmanız gerekecek gibi görünüyor."

"Savaşırım," dedi Lâl, Koza'ya dilini uzatarak. "Çünkü en çok ben!"

"Bir konuya açıklık getirmem gerekiyor," dedi Bartu, Lâl'e dönüp bakarak. "Bu dünyada seni en çok seven kişi de benim."

Işık kıkırdayarak çocuğuna doğru eğildi ve ikisi beraber kızlarına bakarken, Koza Işık'ın şakağına bir öpücük kondurdu.

"Titremesin dudakların," dedi Yankı, bana dönlüp bakarken, ardından sol eli karnıma gitti. Başparmağı karnımı okşarken ne düşündüğünü anladım. "Oğlumuz gözbebeği olsun diye her şeyi yaparım."

Nefesimin daraldığını hissettim ve acıyla, "Sen..." dedim eli karnımdayken. "Çocuk." Kabullenemedim. "Baba olmak istemezsin ki."

Yankı kaşlarını çatı. Bunu bir hakaret gibi algılamak, "Kısık sesle konuş bu şakaları yaparken," dedi. "Poyraz duyabilir. Bebekler, bu yaşlarda çevresinde olup biten her şeyi anlıyor..."

"Başladı yine bilgiç konuşmalarına," dedi Koza gözlerini devirerek. "Lanet olsun sana."

Kahkaha atmaya başladıklarında Mutlu'nun yanında bir adam belirdi; onun boylarında ama Mutlu'dan daha az çılgın. Omzu omzuna dokunduktan sonra gülümseyerek birbirlerine baktıklarında artık Mutlu'nun da gülümsediği ortadaydı, artık Mutlu'nun da tamamen kabullenildiği ortadaydı.

"Yeter," dedim dişlerimi sıkarak ve karnımın üzerindeki Yankı'nın elini itekleyerek. "Buna bir son verin. Aklımı kaçıracağım. Son verin. Uyanmak istiyorum. Son verin!" Yüzleri bulanıklaşmaya başladı, hepsi şaşkınlıkla bana baktı ve alkışlar sustu. Işık kızının kulaklarını kapattı. "O çocuk gerçek değil!" diye haykırdım, Işık'ın yüzüne. "Senin hiçbir zaman çocuğun olamaz!" Haykırışım kulaklarımda çınladı. Şaşkınlık hepsinin yüzüne daha fazla yayıldı. Lâl'e döndüm. "Sen konuşamıyormsun!" Anneme baktım, güzel yüzünü birkaç saniye izledim, ardından acıyla, "Koza'yı hiçbir zaman kabullenemedin!" dedim ağlayarak.

Yankı'ya döndüğümde kırgınlıkla bana bakıyordu. "Sen hiçbir zaman baba olmak istemedin!" diye inledim. "Rüya da olsa kandırmayın beni! Gerçeklerle gelin çünkü inanıyorum!"

Bir anda salonun ışıkları söndü ve yerini karanlık aldı. Birkaç saniye sonra yeniden ışıklar aydınlığında her şey şimdi daha gerçekti.

Az önceki gibi değillerdi, gerçeklere dönmüşlerdi. Annem yoktu, Sadık Orhan yoktu. Nadir yoktu. Koza gülümsemedi, Işık Koza'dan uzaktı, Lâl konuşmıyordu, Bartu hâlâ acılıydı ve Mutlu da yalnız.

Bakışlarım Yankı'ya döndüğünde, gözleri dolu dolu bana baktığını gördüm; ilk başta sözlerime kırıldığını düşündüm, ardından bir anda

dizlerinin üzerine çöktü, af dilediğine inandım ama eğilip kollarımı ona sardığımda elime bir ıslaklık bulaştı, ardından sırtındaki o bıçağı hissettirdim.

Elimi havaya kaldırdığımda kanı gördüm, acıyla haykırarak üzerimdeki gelinliğe sildiğimde, beyaz kırmızıyla renk değiştirdi. Başka bir acılı haykırış dudaklarımdan çıkarken, Yankı'nın dolan gözlerinde ölümün adım adım yaklaştığını gördüm.

"Beyaz kirlendi, kan oldu," dedi dudağının kenarından da kan akarken. "Söylemişim sana, bozma bu rüyayı." Turkuaz gözleri ölümün rengini almadan önce çaresizlik bakışlarındaydı. O ölüyordu, kollarımdaydı ve artık kimse yoktu. Biz ikimiz o koca salonda yalnız başımızaydık.

Kollarımdayken ve son nefesini vermeden önce bütün acılı haykırışlarım salonun içinde yankılandı, düştüğümüz yer kanının rengini aldı; o kadar çok kan vardı ki öldüğünü yüzünde renk kalmadığında anladım halbuki hâlâ turkuaz gözleriyle bana bakıyordu.

"Yankı," diye fısıldadım acıyla, bana bakıyordu ama bakmıyordu. Artık bir ruh yoktu, o benimle değildi. Sol gözünden bir yaş aktı, yanğından süzüldü, ardından avcumun içine düştü. "Yankı!" diye haykırdım ama yine ruh yoktu. "Umut," dedim bu kez belki yeniden rüyanın içine dönerim diye. Fakat hareket etmedi. Elim kalbinin üzerine koydum, atmıyordu. Buz gibiydi.

Teni buz gibiydi çünkü o ölmüştü.

YANKI SARCA

"Aile sence nedir?" diye sordu Koza bana.

Gece saat yirmi üç otuz, Koza'yla beraber o dairenin içindeydik. Sadece biz değil, onun yanında çocukluğu ve benim yanımda da çocukluğum. Vazgeçilen ve savaşılan dünler, kan kokusu ve fedalar. Bir o kadar da dostluk, neşe ve birlik.

"Sıcak bir ev değil bence," dedim, onunla günler geçirdiğimiz o çatı katını hatırladığımda. "Belki tek bir daire, çatı katı; elektriği yok ama neşeli. Bir tane koltuk, ortada eski bir masa ve üç kişi."

Seneler öncesiydi. Önder onu bizden gizlemeye devam ediyordu ve ben onun yanına kaçak bir şekilde gitmeyi sürdürüyordum ama artık Önder'in işkencelerine katlanacak gücü kalmamıştı. Bir şeyler yapmalıydı, bir çözüm bulunmalıydı.

Bizim evin hemen aşağı sokağında iki katlı bir ev vardı, terk edilmiş. İki katı anahtarlarıyla kilitlenmiş, çatı katında ise daha önce bir büyücünün yaşadığına inanıldığı için kilitlemeye bile gerek görülmemişti.

Duvarlarda yazılar, ortalıkta muskalar, hayvan boynuzları.

Bir çözüm bulunmalıydı.

Koza'yı Harun Aktan'ın ve Önder'in görmeyeceği bir yere götürmek gerekiyordu. Yoksa ölecekti; ya Önder'in elinde ya da Harun Aktan'ın korkusundan.

Lâl'le beraber, Koza'yı Önder'den habersiz o çatı katına gizlemiştik.

Günlerden cumartesi, öğleden sonra saat üç elli beş.

"Koza!" diye bağıırıyordum yolun ortasında o eve koşarken, yüzümde bir gülümseme. Normalde adını bile söylemem yasakken sokakta koşarken adını haykırıyordum. "Koza! Çok güzel bir oyun buldum!"

İlk önce o sarmaşıktan merdivenleri tırmanmaya başladım, bacaklarım ağrıyordu, ardından o kapının eşiğine geldiğimde paslı demir kapıya vurmuştum iki kez. Ses yok, Koza içeride demekti bu.

Şifremizi girdim, aramızdaki. İki hızlı, bir yavaş alkış. Birkaç saniye sonra, "Parola!" dedi.

"1984," dedim, beraber okuduğumuz kitabı söyleyerek.

Demir kapı açıldı. Elimdeki oyunu havaya kaldırdım ve topallayarak içeriye girdim; gözleri kocaman açıldı, ardından yüzüme baktı.

Nereye baktığını biliyordum, burnumdan akan kana ama o an, o kadar umurumda değildi ki. "Dün gelemedim," dedim üzüntüyle. "Önder bir türlü rahat vermedi ama bugün kaçtım, Koza. Kaçtım ve bak, bu oyunu getirdim!" Elimdeki satranç kutusunu havaya kaldırdım. Burnumdan akan kana yeniden baktı, ardından bacaklarıma ve kolları çatıldı.

Gülümseydiğini hissettim ama ona bakmadım, gözlerim karşıdan ayrılmıyordu.

"Kardeşlik sence nedir?" diye sordu bu kez de.

"Savaş," dedim hiç düşünmeden. "Ya onun uğruna ya da onunla savaş, Koza."

"Çok mu dövdü seni?" Her gün dövüyordu, Koza'nın yerini öğrenmek için. Söylemiyordum, direniyordum ve savaşıyordum. Gözleri acıyla yüzüme bakarken kulağını aşağı çekti ve burnumdan akan kanı koluna sildi.

"Bence artık onun yanına dönmeliyim."

"Hayır!" Karşı geldim, o zamanlar yalan söyledim ve güvenirdim. "Hayır, çok önemli değil Koza. Seninle ilgili değil. Ben yine başkaldırdım ve o yüzden dövdü." Hayır, Koza'nın yerini öğrenmek için dövdü ama ben, o beni döverken bile odasındaki satrancı çalmayı düşünüyordum. "Satranç getirdim bize. Araştırdım biraz, çok zevkli bir oyun ve zekâ istiyor."

İçeride bir koltuk, eski bir masa, asma tavan, yorganlar ve dün Lâl'in getirdiği yemekler.

Masanın bir köşesine oturdum ve yorganı Koza'ya uzattım. Dairede elektrik yok, mevsim kış, hava soğuk. Koza o yorganla uyumaya çalışıyordu genelde.

Koza karşıma oturmuş, kollarını önünde birleştirmişti. "Ben daha zeki olduğum için seni yenerim." Yüzüme bakmaya devam etti, ardından gözleri yine kanayan burnuma kaydığında bu kez ben kazağıma sildim.

"Ben senden daha çok düşünerek hareket ettiğim için asıl ben yenerim," demiştim.

"Hayır, ben yenerim," diye karşı çıkmıştı ama hâlâ mutsuz bir ifadeyle bana bakıyordu.

O an, çocuk olmama rağmen içime bir acı oturmuştu. "Koza," demiştim satrancı elimden bırakarak. "Kimin yendiğinin bir önemi var mı ki?" Duraksamıştı. Onunla bir oyun üzerine savaşmak bile canımı yakmıştı. "Oynarız ama hiç bitirmeyiz, olmaz mı?"

Koza onaylayacak sanmıştım ama, "Olmaz," demişti. "Yenmeden bırakmam seni."

Kaşları çatıldığında, "Savaş mı bu?" diye sormuştum.

Bu soru, o an fazlasıyla masumdu ama sonrasında hayatımızın tümü olmuştu. "Benimle savaşmaktan korkuyor musun yoksa Sonuncu?" diye sormuştu. Yine çok masum bir soruydu ama bütün hayatımızı kapladığından habersizdik.

"Seninle savaşmak istemiyorum," demiştim. "Onder hep bunu söylüyor bana. Senin benimle savaşmak istediğini. Bunu söyleme." Sattancı elimle itekledim. "Oynamıyorum."

"Tamam," diye kabul etmişti Koza. "Oynayalım ama hiç sonunu getirmeyelim o zaman."

"Güven sence nedir?" diye sordu, o dairenin içindeyken.

"Birine sırtını ne olursa olsun, tam anlamıyla dönmek," dedim ve o an, sırtım ona tamamen dönüktü. "Ya da bıçağı saplasa bile onu değil sırtını döndüğün için kendini suçlamak."

O anda kapıda Lâl'in alkışları duyuldu. İki hızlı, bir yavaş.

"İşte geldi!" diyen Koza, koşarak kapının önüne gitti ve ona parola diyemedi çünkü Lâl seslenemezdi.

Kapıyı açtığı anda Lâl'e gülümseyerek baktı ve o da hevesle içeriye girdi. Yüzümü gördüğünde, gözleri Koza'yla aynı noktaya kaydı. Kaşları çatıldığında gülümsemesi dondu. Elinde duran poşeti Koza'ya uzatırken benden gözlerini ayırmadı.

İşaret diliyle, "Yine mi?" diye sordu.

Cevap vermedim.

"Lâl!" dedi Koza hevesle. "Kek mi yaptın?"

Lâl başını sallarken, gözlerini benden ayırmıyordu, ardından Koza'ya döndü. "Sevdiğinden," dedi diğer poşeti de verirken. "Tarçınlı." Diğer poşeti gösterdi. "Boyaları ve kâğıtları da getirdim."

Koza heyecanla gözlerini açtı, ardından Lâl'i kendine çekip sıkıca sarıldı.

Üçümüz yere oturduğumuzda, Koza keki çıkarıp bölüştürdü. Ben reddettim, onların ikisi yedi, ardından satrancın kurallarını anlattım. İlk başta Lâl ve Koza oynadı, yenen Lâl oldu. Sonra Koza'yla ikimiz oynadık fakat ben onu şah yaptığımda oyunu yarım bıraktık. Kaçabilirdi ama matı getirmedi.

Bir kez daha oynadık, bu sefer o şah yaptı ve yine yarım bıraktık.

Bu şekilde devam ederken az zamanımız kalmıştı çünkü o çatı katında elektrik yoktu, akşam olduğunda göz gözü pek görmüyordu ve mum yakmak da dikkat çekerek. Hayır, yakalanacağımızdan öte, büyücünün içeride olduğundan yakılacağımızdan ötürü.

Son satranççı oynarken hava kararmak üzereydi.

"Keşke bugün gitmeseniz," dedi Koza, tavandaki pencereye bakarken. "Dün gece kâbuslar gördüm. Karanlığa alıştım ama bazen korkutucu olabiliyor."

Onun yanında kaldığım her gecenin ertesi günü, Önder tarafından daha büyük işkenceler gördüğümü söyleyemedim. "Bugün Önder hepimizi toplayacakmış," diye yalan söyledim yine, kendini kötü hissetmesin diye. "Eğer girmezsek dikkatini çekeriz ama söz, yarın kalırım."

O yarının cehennem olduğunu bilmeden bunu söylemişim.

Koza mutsuz bir şekilde dudaklarını bükerken, Lâl parmaklarıyla Koza'nın dudağının köşesini yukarı kıvrırdı ve zorla gülümsetti. Üçümüz de güldüğümüzde, Koza yüzünü ondan kurtardı ve saçlarını karıştırdı.

Ve cehennemın ilk davetıyesi Lâl'den geldi; sırta saplanan ilk bıçak, ilk güven kırıklığı ve ilk acı.

"Yarın parka gidiyoruz," dedi Koza'ya. "Sana büyük bir sürprizim var." Bilmiyordum ne olduğunu ama gülümsedim.

Koza oradayken sadece akşamları nefes alması için dışarı çıkartıyor, kimseye görünmeden geri dönüyorduk.

"Saat kaçta?" diye sordu Koza hevesle.

Yarın günlerden pazardı. "Sabah," dedi Lâl işaret diliyle. "Sekiz buçuk civarı."

"Sabah mı?" dedi gözlerini kocaman açarak Koza ve bana baktı. "Ama Önder bizi görür ki."

Dudaklarımı büktüğümde hiçbir şeyden haberim yoktu, sonraki gün de olmayacaktı ve uzun bir süre daha; ama Lâl'e güvenimle, "Gelirsin işte," dedim hiç düşünmeden. "Ben de olacağım. Önder öğlene kadar uyuyor."

"En nefret ettiğin gün ne?" diye sordu Koza, hangi günü söyleyeceğimi bilerek.

"Pazar," dedim.

"Pazar," diye tekrar etti.

"Yine kek yaparım," dedi Lâl. "Sabah yeriz. Tarçınlı olur."

"En nefret ettiğin..."

"Kek," dedim kısık sesle.

"Tarçınlı," diye devam ettirdi.

O gün, Koza'yı hava kararınca orada bıraktık. Yolda Lâl'e sordum, ona sürprizin ne diye. "Yarın öğrenirsin," dedi yüzüme bakmadan.

"Anne ne demek senin için?" diye sordu bu kez Koza.

Bu soruyu uzun bir süre düşünmek zorunda kaldım hatta düşünürken anıları getirmeye çalıştım gözümün önüne, güzel bir anıyı. Bir insanın annesiyle güzel bir anısı olmaz mıydı, olmuyordu.

Zehir gibi bir hafızam vardı ama o hafızanın içindeki tek anı, şiddet gören bir kadının yüzüydü.

"Acı," dedim başımı eğerek. "Başka hiçbir şey aklıma gelmiyor. Sen-ce?"

Bakışlarım ona kaydığında yutkunduğunu gördüm. "Sevgisizlik."

Sessizliğe gömüldük ve gözlerim o tek kişilik koltukta, o zamanda duvarlardaki yazılarda gezindi. Karanlıkta ama tavanındaki pencereden ayın ışığı vuruyordu. O çatı katındaydık yine ama ikimiz yalnızlık.

Önder, o sandalyenin üzerinde, elleri kolları bağlı duruyordu. Önünde bir su şişesi, pislik içinde ama gözleri hâlâ açık.

"Koza," dedim yutkunarak. "Baba ne demek senin için?" Mahir Güneş'in yüzü gözümün önüne geldi.

Koza duraksadı, ardından, "O da sevgisizlik," dedi. "Sence?"

Bir adım attığımda, arkamda hareketsiz durduğunu fark ettim. "İyi bir baba hiç tanımadım," dedim bütün kalbimle. "Benim babam, Mahir Güneş," Önder'in gözlerinin içine baktım, sakince bizi izliyordu, ağzı açık olsa gülerdi, biliyordum, "annemi hep dövüyordu. Bir kere sinde annemi öyle dövdü ki bir gözü o morlukla şişti. Sonra yan evdeki kadın bize geldi, annem ona dedi ki: 'Merdivenden düştüm.' Çok basit bir yalan ama o zaman bu yalan içimi çok acıtmıştı. Başka bir gün, kaburga kemiklerini kırmıştı. Yardım etmek istemiştım, beni iteklemişti. Hastaneye yatmıştı; doktora, 'Merdivenden düştüm,' demişti yine." Önder'in karşısında durdum. "Benim dünyamda babalar çocuklarını hiç sevmeydi, işkencelerle büyüttü, hor gördü, yetiştirme yurdundan aldığı bir çocuk gibi davrandı ve eşlerini de öldürdü."

Koza ne demek istediğimi anladığında, sessizlikte nefesini duydum. "Şu kadardık," dedim Önder'e bakarak, direkt ona yönelik. "Şu kadarım," diye devam ettim.

Eve geldiğimizde, Önder odamda bekliyordu. Diğerleri salondaydı. "Önder yukarıda," demişti Bartu, "seni sordu Yankı ve sinirli."

Yukarı çıktığımda elinde sopayı gördüm. Avcuna vurdu; bir, iki, üç. Nefes aldım, sonra saymaya başladım. İlk önce yakamdan tuttu, ardından yere fırlattı. Karşı gelmem mümkündü ama gelemedim çünkü onu sevmek istiyordum.

Onu sevmek istediğimi Koza da biliyordu.

Onu sevmek istemem, en büyük savaşımdı.

"Eğer onun yerini soracaksan bilmiyorum," demiştim yerde, o bana tekme atmadan önce.

"Hayır," demişti, bu beni şaşırtmıştı. "Onun yerini sormayacağım ama aptallığının cezasını çekeceksin."

İlk önce karnımı tekmeledi, ardından yüzüme tokatlar attı. Karşılık verebilirdim ama yapmadım, onu sevmek istiyordum.

Ona bakarken hâlâ canım acıyordu. Bunu dile getirmedi, getiremezdim ama ona bakarken nasıl canımın yandığını ben biliyordum.

Ağzımı kapattım ve aşağıya ses gitmesin diye direndim. Eğer duyarlarla gelirlerdi, eğer gelirlerse beni bu halde görürlerdi ve Önder'i de öyle. Acı çektiğinde bağırılmayı, ağlamamayı, direnmeyi çocukken öğrenmiştim, tekmeler acıtmıyordu.

"Beni neden sevmiyorsun?" demiştim, son tekmesini atarken.

"Beni neden hiç sevmedin?" dedim Önder'e bakarken. Belki de bunu son kez yüzüne bakarak soruyor ve bir cevap istiyordum, bir cevabı olmalıydı ama cevabını duymak için ağzını bile açmadım çünkü gözleri alayla baktı. Artık rol bile yapmıyordu. "Bartu seni babası gibi görebileceğini söyledi," dedim Önder'e bakarak. "Bunu biliyor musun?" Kendimi tutamayıp dizlerimin üzerine eğildim ve Koza arkamdan, "Yapma," diye inledi. Ellerimi dizlerine koyduğumda, "Seni sevmek için nasıl savaştığımı biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Bir kez sarılsan severdim, bir kez yanımda olsan ve bir kez beni anlarsan." Gözleri beni izlerken başımı iki yana salladım. "Bugün Mahir Güneş'le görüşeceğim," dediğimde kaşları havalandı. "Belki bu sana bir veda, belki de yeniden görüşeceğiz, bilmiyorum ama bir kez, beni azıcık da olsa sevdiysen bunu bana söyler misin?"

"Yapma," dedi Koza yine arkamdan. Engellemedi ama bunu istemedi, biliyordum. Hiç istemezdi çünkü Önder'e güvenmezdi. Herkesin dönüp dönüp güvendiği birisi olurdu, benim Önder'di.

Çöktüğüm yerde uzanıp ağzındaki mendili aşağıya kaydırardım ve ağzının kan içinde olduğunu gördüm.

Yüzüme baktı, ardından Koza'ya döndü ve yeniden bana baktı.

"Sevilmek için önce kendini sevdirmen gerekiyor," demişti Önder bana, son tekmesinin ardından. "Sözümünden çıkmayacaksın. Nankörlük yapmayacaksın. Emirlerime uyacaksın."

"Sakin kaldım," dedim yüzüne bakarak. "Emirlerine uydum, duygularımla hareket etmedim, herkesi korudum, hep öne atıldım, kimseye dert yanmadım, kimseye hiçbir şey anlatmadım, seni utandırmadım, her şeyi gizledim ama sen yine de beni sevmedin, değil mi?" Sevdim dese ne değişecekti? "Sevseydin Harun Aktan'la işbirliği yapmazdın, değil mi Önder?" Koza'nın hırıltılı nefesi.

Önder, gözlerini Koza'ya çevirdi, ardından yeniden bana baktığında, "Umarım bugün," dedi dişlerinin arasından. "Mahir Güneş seni

öldürür yoksa elime geçen ilk fırsatta bunu ben yapacağım." Yere sıktırdığında başımı önüme eğdim ve gözlerimi kapattım.

"Önder, sana baba diyebilir miyim?"

"Neden?"

"Çünkü babam gibi görüyorum seni." Kaşıma dikti atıyordu, kendi yapmıştı ama kendi onarıyordu. "Babalar böyle seviyor sanırım. Öğrendim artık. Ne istersen yaparım, tamam."

Önder gülümsemişti, ardından kaşıma giren iğneyi sanki daha sert sokmuştu. "Kendini diğerlerinden ayrı görme, Yankı. Biz birbirimize benziyoruz diye diğerlerinden farkın yok. Aynı sokağın çocuğusun."

"Ama..."

Bakışı ve sustum.

Koza, geriden gelip Önder'in ağzını kapattığında, "Şerefini siktiğim," dedi. "Kansız herif, sence böyle bir fırsat eline geçebilir mi? Buna izin verir miyim?"

Önder güldü. Kötü bir gülüş, ezberlediğim bir gülüş ama yine canımı yakıyordu.

Çöktüğüm yerden ayağa kalktığımda omuzlarımı dikleştirdim ve kapıya ilerledim.

Kapının önünde durduğumda gözümlerim kolumdaki saate kaydı. Koza, öfkeyle Önder'e bakarken, bakışlarını en sonunda bana çevirdi. Kısa ve sessiz bir bakışmanın ardından elini öne uzattı ve avcumu avcuna çarpıp ona sarıldım.

"Bu kez," dedim sarılırken. "Ne olursa olsun, biz kazanacağız bu savaşı. Kıyamet biz olacağız."

"Biz kazanacağız," diye tekrar etti Koza, ardından geriye çekildi ve elleri yüzümü kavradı. "Plandan asla vazgeçme, zaafına oynamalarına izin verme, yeter."

Başımı aşağı yukarı salladığımda, Önder'in tıslayan sesi ikimizin arasındaydı. Benim ondan nefret etmemi sağlamaya çalışarak büyümüştü, işlemişti fakat başarısız olmuştu.

"Bana biraz daha böyle bakarsan," dedim Koza'ya kısık sesle. "Beni öpmek istediğini düşüneceğim."

Koza güldü, ardından ciddiyetle bir anda alnımdan öptüğünde ben de gülmeye başladım. Geriye çekildiğinde elim ensesini kavradı, ardından omzuna koydum. "Bir savaşa giriyoruz Koza," dedim sakın bir dile.

"Ve bu savaşta galip gelmek için elimden gelen her şeyi yapacağım ama sadece bu kadar da değil." Kaşları havalandı. "Yüzleşmen gerekiyor."

"Neyle?" diye sordu, korkuyla. Aklından Harun Aktan geçti, bunu biliyordum ama ilk yüzleşecek kişi bendim, Koza için bunu göze alırdım.

O sırada demir kapı çaldı, ardından iki hızlı bir yavaş alkış sesi duyuldu.

Koza'nın gözlerindeki ifade değişti; kızgınlık mı, acı mı yoksa tedirginlik miydi, bilmiyordum ama ona sırtımı dönüp engellemesine izin vermeden demir kapının kilidini kaydırıp açtım.

Lâl.

Koza'nın öfkeyle hırladığını duyduğumda, Lâl acıyla içeriye baktı. Başımla davet ettiğimde tereddüt etti, ardından yutkundü. Bir kez daha aynı hareketi yaptığımda içeriye girdi; ilk Koza'yı gördü, sonra Önder'i.

Eliyle ağzını kapattığında, Önder gülmeye devam etti.

Seneler sonra, biz üçümüz yine o çatı katındaydık. Tek bir farkla: Bu kez Lâl'e kimse sarılmıyordu, Önder içerideydi ve kalp, kırıldığı yerden onarılmak için bekliyordu.

Bugün hayatımın son günü olsaydı bu şekilde geçirmek isterdim, diye düşündüm.

"Pazar sabahı, 08.46," dedim ikisinin yüzüne bakarken. "Ve hesaplaşma zamanı." Bakışlarım Koza'ya döndüğünde, acıyarak Lâl'e baktığını gördüm, Lâl ise kurtulmak ister gibi bana bakıyordu.

Artık değildi, bu kez değildi.

"O günün sorumlusu Önder ve sendin, Lâl," dedim ciddiyetle. "Şimdi, Koza'yla hesaplaşma zamanı."

HELİN AKTAN

Titreyerek ve acıyla gözlerimi araladığımda ilk önce nerede olduğumu anlamaya çalıştım, ardından elim direkt yanımdaki yastığı buldu.

Odadaydım, tavanda pencere vardı ve gün aydınlanmıştı. Saat kaçtı, tam olarak bilmiyordum ama güneş yine yoktu, hava yine yağmurluydu ve ben yine çok kötü bir kâbus görmüştüm, içinde düğün olan.

Artık düğün ve gelinlik benim fobim haline gelmeye başlamıştı çünkü daha önce de aynı şekilde bir rüya gördüğüm için bu filikten tamamen kaçıyordum fakat bir yandan da rüyanın başlangıcının verdiği his, boğazımda bir yumrunun ve kalbimde bir umudun filizlenmesine neden oluyordu.

Elim soğuk olan yastığı okşarken, hiç gelmediğini, belki gelse de duyamadığımı hissettim. Rüyamdaki ölü gözleri zihnimde dolaştı, onu vuk etmek için çabalarken dolan gözlerimle de savaştım.

Kalbimde büyük bir huzursuzluk vardı. Tahmin edemeyeceğim kadar büyük ve acılı bir huzursuzluk. Bugün hayatımın son günüymüş ya da kötü günlerin başlangıcının ilk günüymüş gibi hissettiren kâbusum olmalıydı.

Halbuki dün, resmi olarak Yankı'nın yani Umut Güneş'in eşi olmuştum; mutluluğumun içimde bir yerlerde canlanması gerekirdi.

Dün, nikâh kıyıldıktan sonra, Koza Yankı'yı alıp oradan ayrılmışlardı, hem de hiçbir şekilde bana saygı duymayarak ve işin tuhafı, Yankı da bunu kabullenmişti. Koza'nın derdinin ne olduğunu bilmiyordum ama bütün bunların yaşananların dışında geliştiğine emindim. Öfkeliydi ama öfkesi bize miydi, onu bile anlamamıştım.

Eğer Yankı Koza'yla gitmeseydi neler olurdu, tahmin bile etmek istememişim çünkü Yankı da tam olarak bunu söylemişti.

Akşam uyumadan önce, "*İyiyim, Koza'yla*," mesajından başka bir şey de yazmamıştı.

Komodinin üzerindeki telefonu elime aldığım da ne bir mesaj ne bir aramayla karşılaştım; telefona uzanırken bitki çayının yanında duran ağrı kesici yere düştü.

Regl olmuşum.

Genelde hafif geçirirdim ama bu ay, üşüttüğümünden ötürü olsa gerek, eve gelir gelmez şiddetli bir ağrıya baş etmeye çalışmış, Lâl'in yaptığı çaylar fayda etmeyince ağrı kesici içmişim.

Elim karnıma gittiğinde yeniden rüyanın içine yöneldim ve aklımdan ne geçtiğini bilsem de ne içimden ne de yüksek sesle dile getirdim.

"İsterdim," diye fısıldadım sadece. Bu kadar, bununla sınırlıydı. Her şeyden öte, isterdim.

Regl olmama en çok sevinen kişi ise Işık olmuştu, bunu onun bakışlarından anlamıştım ama dile getirmek yerine bakışlarıyla karşılık vermişti.

Üzerimdeki yorganı attığımda çıplak ayaklarım yerle buluştu ve yeniden tepemdeki pencereye baktım. Nisan ayı olmasına rağmen, yağmur bir türlü dinmiyordu ve güneşi göremiyorduk.

Aklımı kaçırmıyorsam, hava durumunun bile bizimle alakalı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Sadece yağmur yağıyordu, bir gün güneş açarsa her şey son bulacakmış gibi hissetmiştim; gerçekten gülümseyeceğimizi. Böyle düşünmemi sağlayan neden Yankı gibi hissediyordum?

Yataktan çıkıp yürümeye başladığımda, dünün anıları zihnimde dö-nüyordu.

Helin Güneş olmuştum. Aslında o evlenme teklifini kabul ettiğimde bunun gerçekleşeceğini biliyordum ama her şey o kadar ani olmuştu ki şu an bunu yeni kavriyordum ve altında yatanları detaylarıyla düşün-meye başlıyordum.

Helin Güneş'tim çünkü Yankı o savaşa girmeden önce ikimizin de son dileğini gerçekleştirmek istemişti. Biz normal insanlar değildik, gün ve tarihlerle ilerleyip düğün dernek yapacak bir hayatımız yoktu.

Helin Güneş'tim çünkü ona bir şey olursa bütün malvarlığı bana kalacaktı ki bu umurumda değildi. Biz normal insanlar değildik, adımlarımızı atmadan önce bile birbirimizi düşünüyorduk.

Helin Güneş'tim çünkü bu savaşta eğer başıma bir şey gelirse mezarımda Helin Aktan değil, Helin Güneş yazacaktı. Biz normal insanlar değildik, yola çıkmadan önce birinci sırada ölümü düşünürdük.

Helin Güneş'tim ve Aktan soyadından kurtulmuştum; her şeyden ama her şeyden önce bu çok büyük bir şeydi. Harun Aktan'ın üzerimde hak iddia edeceği birçok şey yok olup gitmişti.

Bu evlilik, ilk önce aşkın, ardından önlemlerin bir ışığıydı. Biz aslında hâlâ aynı kişilerdik ama Yankı önlemini önceden almıştı. Her şey son bulduğunda belki bir düğün yaparız, demişti, çocukların olduğu.

Gördüğüm kâbuslardan sonra bunu kaldırabilir miydim, sanmıyordum. Aslında hiçbir zaman özendiğim bir konu da değildi, birisi bana nasıl evlenmek istersin, diye sorsaydı, sade bir nikâh kıymayı ve sonrasında yurtdışında görmek isteyeceğim bütün her yeri gezmeyi dilerdim.

Belki de böyle düşünmeye iten, yaşadığım zorunlu hayattı ama bunlardan önce düşünmem gereken başka şeyler de vardı.

Fakat şu an, her şey bittiğinde ve kalbimdeki bütün huzursuzluk kalktığında, rüyamın başlangıcındaki gibi bir an yaşamak için bütün her şeyi feda edebilirdim ve bunun için savaşabilirdim.

Odadan çıktığımda ilk önce banyoya ilerledim ve işlerimi hallettik-ten sonra dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Banyodan çıkışında

ise koridorda Mutlu'yla karşılaştık; yeni uyandığı helliydi, gözleri şişmiş gibiydi.

İçimdeki huzursuzluk daha fazla yayıldı; gök ikiye ayrılıyor, yağmur sanki evin içinde yağıyordu.

"Günaydın," dedi gözlerini ovuştururken. "Nasılsınız gelin hanım?" Dünden beri Bartu'yla durmadan aynı kelimeyi tekrar edip duruyorlardı. Gözlerimi devirdiğimde gülümsedi. "Yenge mi demeliyim yoksa?"

Kusar gibi ses çıkardığımda, "Lütfen bana Helin de," diye mırıldandım. "Ayrıca günaydın. Bugün çok daha yakışıklısın."

İçtenlikle güldü, aslında Mutlu'yu güldürebilmek nasıl da kolaydı, onun bizi güldürebildiği gibi.

"Ah," dedi. "Yoksa beni kaçırdığın için pişman mısın?"

Sırttım. "İkimizi çift olarak düşünsene."

Bu sefer kusar gibi davranan oydu. "Çok kötü, o kadar kötü ki bayılabacağım. Bu ailede bütün kombinasyonları düşündüm ama sen ve ben, en kötüsü olurduk." Güldüğümde yanağımdan makas aldı.

"Uykusuz görünüyorsun," dedim şişen gözlerine bakarken.

"Kötü bir kâbus gördüm."

"Ya," dedim kendi kâbusumu hatırlayarak. "Ben de öyle. Ne gördün?"

Yutkundu, ardından omzunu kaldırdı. "Önemi yok, gelin hanım." Yeniden yanağımdan makas aldı. "Çok güzel bir romantik komedi filmi buldum, var mısın, kahvaltıdan sonra izleyelim."

Gözlerim neşeyle parladı ki bu ona da yansıdı. Dün aslında bunu yapacaktık, Koza Yankı'yı ellerimden almasaydı. "Çok sevinirim," dedim ellerimi çırparak. "Patlamış mısır ve cips de isterim."

"Birazdan çıkıp alırım." Göz kırpıp banyoya girdi ve kapatırken gülümseyerek bir süre kapalı kapıya baktım.

"Huzursuzluğum kâbuslarımdan," diye mırıldandım kendi kendime. Öyle kısık sesle mırıldandım ki kendimi bile ikna etmekte zorlandım ama öyle olmasını diledim.

Merdivenleri inmeye başladığımda evin içini dolduran o kokuyu aldım; ilk geldiğimde de bu koku vardı. Güzel yemeklerin kokusu, bir aile evi gibi. Bir anne sanki içeride güzel bir yemek pişiriyordu, sevgiyle.

Elim tırabzanda gezinirken bu evi çok sevdiğimi fark ettim, her parçasıyla ama artık bir yerlerde geçmişimizin de bizi izlediği

düşüncesinden kurtulamıyordum. Sanki oradaydım ve dışlanıyordum, arkamdaydım ve kırmızı ışıklı odaya yürüyordum, kapıdan çıkıyordum çünkü kovulmuştum. Burada yürürken...

“Günaydın!” diye bir ses yükseldiğinde, merdivenin son basamağında dayken Bartu kollarını iki yana açıp sımsıkı sarılarak beni havaya kaldırdı. “Nasılsınız gelin hanım?”

Öyle sıkı sardı ki nefes almakta zorlandığımda, “Bartu,” dedim. “Biraz daha sıkarsan artık ölü gelin olacağım ve yılbaşında giydiğimiz kombinler gerçekleşecek.” Gülererek geri bıraktığında neredeyse düşüyordum, öksürmeye başladım. “Ve bana artık şöyle demekten vazgeçin.”

Bartu sırtıttı; dünden beri inanılmaz keyifliydi, en huzursuz anda bile keyfi gözlerinden okunuyordu ama benim içimdeki huzursuzluk bir türlü dinmiyordu. “Ruhun çekilmiş senin,” dedi gözlerini devirerek. “Karnın ağrıyormuş, iyi misin?”

“Daha iyiyim,” dedim başımı sallayarak. “Yankı geldi mi?”

Duraksadı, birkaç saniye gözlerini kaçırmasının ardından, “Bilmiyorum,” dedi, sonra oturma odasındaki masanın üzerinde duran koca tostunu bana gösterdi. “Yemek ister misin? İçinde salam, sosis, sucuk, peynir, yumurta, salça, pastırma, zeytin ve reçel...”

“Büriün buzdolabı içinde yani?” diye sordum yüzünü buruşturarak. “İstemem, midemi seviyorum dostum.”

“İstemem, midemi seviyorum,” diyerek beni taklit etti. Aslında hiç de benimle paylaşmak istemiyordu. “Lâl yaptı.”

Lâl derken ağzından binlerce Lâl çıkıyor, gözlerinin içi yine parlıyordu. Aramızdan birilerinin mutluluğu en azından anlık devam etmiyor diye mutlu oldum, ardından sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdığımda daha yüksek bir şimşek çaktı. Bartu küfür savurdu, sorgulayan bakışlarıma sırtını döndü ve odaya ilerledi. Arkasından, “Mutlu beni romantik komedi izlemeye davet etti,” dedim.

Sandalyeye otururken, “Mutlu, Behlül olmak istediğinden söz ediyordu,” dedi alayla. “Evlenmenizi bekledi demek.”

Gülmeye başladığımda, “Sen de izler misin bizimle?” diye sordum.

“Lâl isterse neden olmasın,” dedi ekmeğin yarısını âdeta ağzına u-karken. “Sordun mu ona?”

Kollarımı önümde bağladığımda, “Yankı olsaydı sana hanımcı derdi,” diye karşılık verdim. Yankı dediğim an, yüzündeki gülümseme

vavaşca silindi ve tostuna döndü. Anlamıştım, bir şeyler gizliyordu ama Bartu gizlemek zorunda kaldıysa elbette bir bildiği olmalıydı. "Neyse," dedim mutfağa ilerlerken. "Bunu evet, olarak kabul ediyorum. Belki biz ilerlerken Yankı da gelmiş olur ve sizi nasıl kafaladığımı görür."

Mutfağa girdiğimde Lâl'i küçük mutfak masasında otururken buldum. Zihnimin içinde onu da mutlu görmeyi diledim ya da benimle bir bütün olarak ama düşüncelerimin tam zıddıydı.

Sandalyesi demir parmaklıklı pencereye dönük, parmaklarının arasında bir sigara ve saçları hafif nemli. Ya dışarıya çıkmıştı ya da açık pencereden yüzüne yağmur vuruyordu. Bartu'nun bu şekilde yakalamadığına memnun olarak ona doğru ilerledim, ruhu bile duymadı.

Buzdolabını açtım, süt çıkarıp geri kapattım. Yine hissetmedi. Dolabı açtım ve kâse çıkardım, içine mısır gevreği koyarken yine hissetmedi.

Mutlu mutfağın önünde göründü; bana elini sallayıp, "Başka bir şey ister misiniz gelin hanım?" diye sordu.

"Yalvarırım, çikolata al bana," dedim gözlerimi açarak.

"Ah," dedi karnıma bakarak. "Anladım. Kocaman bir Nutella alırım sana. Filmi izlerken de bir güzel ağlarsın."

"Gelin hanımı bugün ağlatanı Nutella banyosuna sokarım," diye bağırdı Bartu içeriden.

"Sonra da yalar mısın beni?" Mutlu gülmeye başladığında, "İşte güzel bir fantezi türü," dedi ve dış kapıyı açmadan önce kapüşonunu başına geçirdi.

Bakışlarım Lâl'e döndüğünde yine hiçbir şekilde göz kontağı kurmadığını gördüm. Ya bizi duyamayacak kadar dalgındı ya da duysa bile gülemeyecek kadar kötü bir gece geçirmişti.

Bana ayırdığı tostı gördüm; gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim ama yine duymadı.

Bir şeyler olmuştu, Lâl'in aklı bizimle değildi.

Yanına oturmadan önce sertçe sandalyeyi çektiğimde hissetti ve irkilerek bakışlarını bana çevirdi. Önündeki sigara paketinin neredeyse yarısı bitmişti, çok sık sigara içen biri değildi ama bu hali Koza'yı hatırlatmıştı.

"Günaydın," dedim, ardından duvar saatine baktığımda öğleni geçtiğini gördüm. "Yorgun görünüyorsun."

Hiç uyumamış gibi gözleri kızarmıştı, belki de ağlamıştı ama Bartu bu kadar mutluymış onun bu halde olması tuhaftı. Bitkin görünüyordu, dudaklarındaki renk gitmişti.

Gülümsemeye çalıştı, ardından sigarasından birkaç nefes daha çekerken beni inceledi. O beni hep incelerdi, bunu biliyordum ama bu kez, o rahatsız edici incelemelerinden değildi, daha huzursuz; ama ben den değil, kendinden alıyordu bu huzursuzluğu.

Mısır gevreğinden birkaç kaşık yedikten sonra, "Lâl," dedim. "Ne oldu?"

Bakışları kapının olduğu tarafa yöneldi, Bartu'dan çekindiğini düşündüm. Kaşlarını kaldırdığımda sigarasını önündeki küllüğe söndürüp derin bir nefes verdi. Elleri hareket ettiğinde parmaklarının ucunun kıpkırmızı olduğunu gördüm. "*Sence ben kötü biri miyim?*" diye sordu.

Başka birisi olsa buna direkt hayır diye cevap verebilirdi ama ben, birkaç dakika düşündükten sonra, "Hepimiz kadar bence," dedim. "Hatalar yapıyoruz, o hatalar kötülüğe çıkıyor. Hangimiz temiziz ki?"

Başını iki yana salladı. "*Bence bu ailenin en kötü kişisi benim.*"

"Bunu düşünmen yanlış," dediğimde, yağmur camları deecek kadar hızlı atıştırıyordu ve birkaç dakika orada oturmam bile pencereden vuran suların yüzüme çarpmasına neden olmuştu. "Neden kıyaslama yapıyorsun ki? Diğerleriyle yani?" Başını yine salladı ve onu anlamadığımı düşünerek bakışlarını pencereye çevirdi. Sessizce mısır gevreğini bitirdim, ardından tostun bir köşeye iterek sandalyemi ona yaklaştırdım. "Lâl," dedim, bakışları yeniden bana döndü. "Dürüst olmak gerekirse bu ailede en fazla hata yapan kişinin sen olduğunu düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Yani benim dışımda."

Lâl, ağız ucuyla güldü, bu onun içini rahatlatmamıştı.

"Ama seviliyorsun," diye mırıldandım. "Seni canından çok seven bir adam var, adı Bartu." Gözlerini kıstı; çok mu ağlamıştı yoksa saarlardır kendini ağlamamak için durduruyor muydu, anlamadım ama acıyla yutkundu. "Dürüst olmamı istiyorsan dürüst olayım. O bile affettiyse seni, geriye hiçbir şeyin önemi kalmaz."

Yutkundu, dolan gözlerini artık dolmalarından nefret ediyormuş gibi sildiğinde, "*Konu affedilmek değil artık,*" dedi ellerini kaldırarak "*Pişmanlık.*" Dudaklarını araladı ve itirafı çok geç geldi. "*Neden ölmek istedim sanıyorsun? Pişmanlıklarla yaşıyorsun.*"

Gözlerimin önünden onun yerde, kanlar içindeki görüntüsünü silmek isterken, "Ama telafi edilir," dedim.

"Geçmişini değiştiremezsin." Kendisine karşı büyük bir öfke içindeydi. "Hiç her şeyin sorumlusu senmişsin gibi hissettin mi?"

"Her şeyin sorumlusu oldum," dedim. "Farkında olarak ve olmayarak. Geçmişte bazı anları değiştirebilseydim değiştirirdim. Hangi ana dönmek isterdin diye sorsan şu an, yetiştirme yurdundaki o ağacın altında oturduğum güne giderdim. Hayranlıkla izlediğim bir çizim olmazdı, hemen arkasındaki yazıyı okurdum ve şu an, bambaşka bir hayatım olurdu." Gözlerinin içine baktım. "Sizinle mi olurum yoksa sizi hiç tanımaz mıydım, bilmiyorum ama geçmiş, geleceği şekillendiriyor, Lâl. Bizi olduğumuz kişi haline getiriyor. Sen olsan hangi ana dönerdin mesela? Eğer dönseydin ne yapardın? Bir düşün, eğer değiştirseydin neler artık hayatında olmazdı? İyi bir anne baba isteseydin bizi hiç tanımazdın mesela. O gün, Sokak Nöbetçileri'nin arasına girdiğin o ilk gün..."

Gözlerini kapatıp birkaç saniye düşündü, ardından, "*Hatalar fazla olunca dönmek istediğin anlar da çoğalıyor,*" dedi. "*Bu aileye girdiğim güne dönmek isterdim,*" dedi ve gözleri arkamdaki pencereye kaydı. "*Ve bir şekilde Bartu'nun ellerinden kurtulurdum. Aslında biliyor musun, o gün kaçmasam da ertesi günü kaçabilirdim, yapmadım. Eğer geçmişe dönseydim kaçardım çünkü eğer ben olmasaydım herkes çok daha mutlu olurdu.*"

"Belki öyle," dedim kabullenerek. "Belki de değil. Mesela sen olmasaydın Bartu nasıl biri olurdu?"

"*Bartu'dan başka verebileceğin örneğin yok,*" dedi acılı bir tebessümle ve haklılığı tokat gibi çarptı. "*Çünkü sen de biliyorsun, gözbebeği gibi görünen Lâl, aslında bir o kadar da silikti. Mutlu ve ışık aynı şekilde devam ederdi, bu insanlar olurlardı. Yankı da öyle.*" Yutkundu. "Koza," dedi, işaret diliyle, abin hareketi yaptı ve bu canımı yaktı. "*O mutlu olurdu ve sen, belki de bu ailenin içinde olurdun. Şu an bulunduğu gibi olmayacak tek kişi Bartu ve belki de o da daha mutlu olurdu. Bu kadar yara almazdı. Onu hak eden biriyle olabilirdi, elbet severdi birini. Birinizi çıkardığımda bu aile yarım kalıyor ama kendimi çıkardığımda öyle değil.*" Derin bir nefes verdi. "*Hiç sadece yara olduğunu düşündün mü? Ben bu ailenin sadece yarısını ve yara açan kişiyim.*"

Yaşadıkları korkunçtu, hayatı değil; şu an zihninde yaşadıkları korkunçtu ve onu anlıyordum. Her şeyin sorumlusu gibi hissediyordu, her şeyin ama her şeyin. Pişmanlıklar, katlanılmaz acıları getirirdi. Bir insan en büyük pişmanlığıyla yaşamaya devam ettiğinde ve bunun başka hayatları da etkilediğini gördüğünde, ya pişmanlıkla yaşamaya devam ediyordu ya da büyük bir vicdan azabı çekiyordu; vicdan ise insanı bitirirdi. Bunu yaşayan biri olarak Lâl'i anlıyordum, bunu yaşayan herkes Lâl'in ruh halini anlardı.

"Dün çok mutluydum," diye devam etti. "Bartu'yla bir şansımız olacağına karar verdik." Gülümsedim ama canım acıyordu. "Biliyor musun, dün tedavi olmayı düşündüm. Konuşmama nedenim travmaya bağlı. Tedavi olursam ve buna yanıt verirsem geçebilir. Birkaç kez Yankı zorla götürmüştü ama istemediğim için faydasız kaldı. Artık yürekten istiyordum." Gözlerini bir kez daha sertçe sildi. *"Şimdi istemiyorum. Susuyorken bu kadar can yaktım, konuşsaydım ne hayatlar bitirirdim."* Diliyle dudaklarını ıslattı. *"Seni artık üzmemek istemiyorum, özür dilerim ama yaşamak için nedenlerim varsa bile pişmanlıklar beni öldürüyor. Bir gün affedilsem bile geçmeyecek. Nasıl yaşanır böyle?"*

Yutkundum ve kendimi tutamayıp, "Koza mı bir şey söyledi?" diye sordum. Sessiz kaldı, kaşları çatıldı. "O da hatalarla dolu bir adam..."

Başını iki yana sallayarak beni susturdu. Öyle bir susturmaktı ki nedenini anlayamadım. Sessizliğine geri döndü, büyük bir sessizliğe. Hiçbir şey paylaşmadı, paylaşmak istemedi. Belki de en mutlu olması gereken gündü ama şimdi mahvolmuş haldeydi.

"Günaydın," diyerek içeri giren Işık'a baktığımda gözleri ikimize kaydı ve kaşlarını kaldırdı. Saçları dağınıktı, altında bol siyah eşofman vardı ve üzerinde bol kazağı. "Bensiz derin bir sohbetin içindeyseniz çok kırılıyorum çünkü dün gece berbat bir kâbus gördüm. Bunu size anlatsam delirirsiniz." Bakışlarını yeniden Lâl'e döndüğünde yüzünü ondan gizledi, ardından gülümseyerek Işık'a döndü. "Ağlamış bu," dedi kaşlarını çatarak, gizlemeye çalışmasına bile aldırış etmeden.

"Önemli değil," dedi Lâl ellerini hareket ettirerek.

Işık buzdolabını açarken kaşları hâlâ çatıktı. "Günlerdir hava bok gibi," dedi benimle aynı şeyi düşünerek. "Güya nisan ayındayız, bahar geldi ama güneş açtığı yok. Hepimizin ruh halini etkiliyor. Murdu nerede?"

Gülümsemişimde Bartu elindeki boş tabakla içeriye girdi ve rezga-ha bırakırken, "Helin'e romantik komedi filmi izleme sözü vermiş," dedi. "Markete gitti." Gerindi, ardından Lâl'e döndü ve yüzüne baktığında ağladığını fark etse de bunu göz ardı edip, "İzler miyiz bir film?" diye sordu.

"İzleriz," dedi Lâl gülümsemeye çalışarak.

Işık boş sandalyelerden birine oturdu, ardından Bartu da diğerine, hemen Lâl'in yanına. Sigara paketini gördü, bakışları bana kaydı, sonra paketi alıp cebine attı ve elini Lâl'in sandalyesinin arkasına attı. Benden de Işık'tan da çekinmeden Lâl'in saçlarından öptüğünde Işık'la birbirimize baktık.

Bu bize kanıtlama değildi, bu Lâl'e, ne yaşarsan yaşa, ne olursa olsun, ben buradayım demekti.

Lâl körüydü, bunu biliyor ve hissediyordu ama onu iyileştirmeyi deniyordu; kendisi onun yanında durmaya çalışarak. Bunu anlamıştım çünkü Lâl ne zaman Bartu'nun yanında dursa Bartu iyi olurdu. Lâl'in de aynı olabileceğini düşünüyordu.

Hayat tuhaftı. İki insan birbirini hiçbir zaman eşit sevmezdi ya da iki insan birbirini aynı duygularla sevmezdi. Onların arasında hangisi vardı, bilmiyordum ama Bartu'nun gözlerine doğan o Lâl için yaşama hevesi, Lâl'in gözlerinde yoktu. Onu suçlayamazdım, her insan da aynı değildi ama kurtulmak için çaba göstermek isterken ne olmuştu da böylesine yıkılmıştı, anlayamıyordum.

Bu ailenin en kötü insanı Lâl miydi, bunu bilmiyordum ama artık emindim, şu andan itibaren kendinden en fazla nefret eden kişisi Lâl olmuştu. Kendisini ona sevdirmeye çalışan Bartu varken bile.

"Yine dünyaları mı yedin?" diye sordu Işık, Bartu'ya, düşüncelerimden beni uzaklaştırırken.

"Çok bir şey yemedim be," dedi Bartu, uzun bacaklarını Işık'ın kucağına uzatırken. Kocaman ayakları, eğilen Işık'ın neredeyse çenesine değiyordu. Işık bacaklarını itekledi ve Bartu bir kez daha kucağına koydu. "Işık lan!" dedi ona bakarak. "İssiz adaya düşsek hepimiz ve birimizi kesip yiyecek olsak ben seni yerdim. Gıcık oluyorum arada sana."

"Mal herif," dedi Işık gülmek için kendini zor tutarak. "Sen beni yemeden ben seni çoktan yemiş olurum." Yüzünü buruşturdu. "Gerçi bu şekilde beslenen birinin mideme zararı dokunur."

“Bütün yüreğimle soruyorum, Bartu,” dedim gülerek. “Neden böyle saçma sapan bir şeyi düşündün? Neden birimizi yemek zorunda kalasın?”

“Dün bir film izledim,” dedi, ardından sanki koca ekmek tostı yiyen kendisi değilmiş gibi, Lâl’in bana ayırdığı tostı eline aldı ve ayağını Işık’ın omzuna uzattı. Işık bu kez iteklemedi ve aynı şekilde o da mısır gevreğini yedi. Bu manzaraya gülmeye başladım. “İssiz adaya düşüyorlar ve en sonunda açlıktan birbirlerini yiyorlar. Düşündüm, taşındım, kimi yiyemem diye,” Lâl’e baktı, “şu kıızı yiyemem. Kıyamam. Şuna bakın bi.” Bana döndü. “Bu kız da fazla mazlum bakıyor, insan bunu yemeye kalksa...”

Işık gülmeye başladığında, “Helin kesin, ‘*Tamam yiyebilirsiniz ama çok yemeyin, olur mu?*’ derdi,” dedi. Kahkaha attığımda Bartu da katıldı. “Mutlu saçma sapan şekerlemeler yediği için eti lezzetsizdir,” diye açıklamasına devam etti ciddiyetle. “Yankı desen, kitap yemiştir o. Hiç çekemem.” Daha yüksek sesle kahkaha attık. “Koza, korkusuz korkak olarak kesmeye başladığım an bayılır. Drama kraliçesi, Koza.” Işık bir anda durdu ve gülmemek için kendini tuttu. “Ee geriye sen kalıyorsun dünyanın en gıcık kadını olarak. İzin verirsen bir parça etinden...”

Bir anda Işık, sertçe dişlerini Bartu’nun baldırlarına geçirdiğinde Bartu acıyla inledi ve Lâl de kendini tutamayıp güldü.

Bartu acıyla inlerken kahkahalarımız mutfakı doldurdu ve bu evin, kötü anıları kadar, iyi anılarıyla da yüzleştirdi. Her acıya şahit olan bu ev, gülüşlerimize de şahitti. Bir odam yoktu başlarda ama artık vardı. Kabullememiştik ve artık ailenin bir üyesiydim. Sevilmiyordum ama artık Bartu’nun nezdinde, kesip yemeye kıyamayacağı kardeşi olmuştum. Bu kulağa manyakça gelse de aslında güzeldi.

Kalbimdeki huzursuzluk arttı artmasına ama gülmeye devam ettik. Çünkü biz böyleydik, en kötü anlarda bile gülebiliyorduk, en güldüğümüz anlarda ise karanlığa gömülebiliyorduk.

Fark ediyordum; eğer rüyamdaki gibi sıradan hayatlarımız olsaydı, öyle büyüseydik, birbirimizi asla bulamazdık ve olduğumuz kişilerden uzaklaşırdık. Acılara, çektiklerimize minnet besleyeceğimi düşünemezdim ama bu kişiler olduğumuz ve gücümüzü geçmişten aldığımız için Sokak Nöbetçileri olmuştuk.

Mutlu gelecekti, film izleyecektik, ardından Koza ile Yankı da bize katılacaktı. Kötü bir şey olmayacaktı, olmamalıydı, bugün güzel bir gün olarak kalmalıydı. Fakat ben ne düşünsem gerçekleşmiyordu.

Bir anda gülüşlerimizin arasını tek el bir silah sesi doldurduğunda ve az önce, Bartu'nun oturduğu odanın camları art arda silahlarla kırılmaya başladığında çığlık sesi kulaklarımı doldurdu. Işık'ın çığlığı. Bartu'nun ayağa kalkıp önümüze geçtiğini gördüm ve Lâl de ayağa kalktı.

Bense gözlerimi kapatıp yutkundum. Biliyordum, bunun olacağını biliyordum ve korkudan daha çok acıyı hissettim.

Biliyordum, adım gibi biliyordum çünkü artık kalbimle hissediyordum; gözlerimi kapattığımda bunun da kâbus olmasını diledim fakat geri açtığımda Bartu'nun beni kolumdan tutup kaldırdığını hissettim, ardından dış kapı sertçe yumruklanmaya başlandı ve başka silah sesleri daha peşinden geldi.

“Yankı,” diye fısıldadım gözlerim acıyla dolarken.

“Benim!” dedi kapının önündeki ses. Yankı değil, Koza.

Bartu bir an bile düşünmeden hızlıca yürüyüp kapıyı açtı ve Koza'nın elinde bir silahla içeriye girdiğini gördüm. Gözleri direkt beni buldu ve başımı iki yana acıyla salladığımda ne demek istediğimi anladı sanki ama sustu.

Elim kalbime gitti, acı katlandı. “Yankı,” dedim son nefesimi veriyormuş gibi hissederken. “O nerede?”

“Vakti geldi,” dedi Koza. “Tuzağa düştük, Mahir ve Harun'un tuzağına. Evi boşaltmamız gerek, hem de hemen. Sadık Orhan dışarıda bizi bekliyor.”

Vakit geldi. Savaşın zamanı geldi; olması gerekenlerin ve olacakların. Bu kez tek bir günde değil, günlerce sürecektir bir savaş ve kapana kısılmış olan biz.

Kalbimin üzerinde bir yara belirdi; o yara aşındı, kaşındı, delindi. Tırnaklarımı göğüs kafesime batırdığımda, Koza'nın gözlerinden başka hiçbir noktaya bakamadım. “Yankı,” dedim sadece Koza'ya dönerek. Sonra her şeyi idrak ettim.

Dün aslında bir vedaydı ve bir hoş geldindi; son gündü, kendisi için. Olabilecek en güzel senaryoyu yaratmıştı, ardından aslında ilk adımıyla savaşı o başlatmıştı, kendisi için.

Koza'nın gözleri yüzümden aşağıya indi. İkileme düştü ya itiraf edecektiydi ya da kaçacaktı. “Koza,” dedim acıyla ve sandalyeyi itekleyerek ona doğru yürüdüm. “Bana doğruyu söyle, lütfen.”

Titreyen sesimi duydu, titreyen ellerimi gördü ve çaresizlik, tam kalbimin üzerinde atmaya başladı. "Parmağındaki yüzüğü de mi fark etmedin, Helin?" diye sordu. "Dün gece sen uyurken yanına geldi ve hediyesini verdi. Şu an Mahir Güneş'in yanında."

"Evlence teklifi edilirken yüzük verilir," demiştim bir keresinde uyumadan önce ona. Amacım ona takılmaktı ama o ciddiye almıştı, bunu anlamıştım.

"Nasıl bir yüzük istersin bebeğim?" diye sormuştu uyumadan birkaç dakika önce.

"Yonca şeklinde olsun, lütfen."

Bakışlarım parmağıma kaydı ve yonca desenli, minik taşlı yüzüğü gördüm; o vakit gece hayal meyal onu gördüğümü anımsadım. Kapıdan çıkmadan önce alнімdan, ardından göğüs kafesimdeki yara izimden öptüğünde.

YANKI SARCA

Herkesten, her şeyden, en çok kendimden yani benim gibi bir adamdan önce anlatılacak bir hikâyeye varsa bu Yankı Sarca'yı kurtaran Helin Aktan'ın hikâyesi olmalıydı, sonradan dünyadaki herkes sıraya girebilirdi, ben de son sırada olabilirdim.

Onun yüzü, onun sesi, onun uykusu, onun neşesi, onun nefesi, onun öfkesi, onun acısı, onun nefreti, onun sevgisi, onun kolları, onun gözleri, onun gözyaşları, onun savaşı, onun yenilgisi, onun hayatı.

Sabaha karşı beş otuz altı, yağmur hiç durmadan yağıyordu. Odamızın tavanındaki pencereye de vuruyordu, yağmur taneleri ise onu uyandırmıyordu. Odaya girdiğimi duymamıştı; derin uykusunda cenin pozisyonunda yatıyordu ve uzamaya başlayan saçları yastığın her tarafına yayılmıştı.

Yüzünü göreceğim tarafa geçtiğimde köşedeki sandalyeyi aldım ve oturunca kaşlarının çatık olduğunu fark ettim; öfkeden daha çok acı çekiyormuş gibiydi. Komodinin üzerindeki ağrı kesiciler, birki çayı ve hemen yan tarafında duran sıcak su torbası birkaç saniye düşündükten sonra derin bir nefes almama neden oldu.

Gerçek, korkusuz, derin bir nefes.

Elini yattığım boşluğa attığında yüzünün her zerresini izledim, her zerresinde kendimden daha çok bizi gördüm, ardından onu ilk gördüğüm

güne gittim. "Merhaba Helin Güneş," dedim kalbimdeki bütün o kasvet kalkıp, yerine onun yüzünü görmenin verdiği huzur oturduğunda. "Sen benim eşim mi oldun şimdi?" Vicdan bir köşede nefes almaya devam etti ama onun güzel yüzü vicdanımın önünde bir koruma kalkanı oluşturdu. "Bu hayatta yaptığım en bencilce ikinci hareketim, ölecek olsam bile senin, eşim olduğunu bilerek ölmeyi istememdi. Birincisi zaten seni sevmekti ama ilk gördüğüm gün bile hissettim bütün bunları."

Aylardan eylül, günlerden pazartesi, hava güneşli, sabah saat sekiz otuz altı. Metronun önünde bir kadın duruyordu, saçları siyah ve kürekkemiklerinin altında. Üzerinde beyaz, kırışmış bir tişört. Kim olduğundan habersizim, çocukken onu tek sırdaşımla kurtarmaya çalıştığımından da öyle. Ama ilk gördüğüm an bile dengem şaştı; dengemi şaşırtan güzelliği değil, hissettiğim bağıdı.

"Güneşte saçları daha açık renk görünüyor olabilir, diye düşünmüştüm seni ilk gördüğümde," diye mırıldandım, yastığa dağılan saçlarına dokunmak isteyip çekinerek. Benim bu dünyada ellerimi titreten, Helin'in saçlarıydı.

"Beni izliyordun ve bunu yaparken de çekinmiyordun. Her baktığında aklından ne geçiyorsa yüzünde tedirgin bir ifade belirliyordu." Üzülmesin diye içimden devam ettim; uyuyor olsa bile belki zihninde söylediklerim dönerdi.

Seni izlediğimi bilmiyordun çünkü önündeki camın yansımasından bunu yapıyordum; sense bakışlarını kaçırmadan beni izlemeye devam ediyordun.

"Özellikle o gün ve senden öncesinde kendimi o kadar değersiz görüyordum ki, olsun, demiştim içimden, belki de fazlasıyla yalnız gördüğüm için bu dikkatini çekmiştir. Yalnızdım, Helin, senden önce çok yalnızdım ben. Bunu hissettin mi hiç?" Ve o gün değersizdim çünkü yine o sokak lambasının altında sabahlamıştım ama önemi yok, şu an benim hiç önemim yok, seni de üzmenin faydası olmaz.

Aylardan yine eylül, aynı haftanın perşembesi, hava güneşli ama emindim, birazdan yağmur yağacaktı. Sürekli hava durumunu takip eden ve aynı metroya bindiğim kırk beş yaşındaki adam, bugün yağmur botlarını giymişti.

Metronun içinde dördüncü gün, aynı kadın yine karşımda oturuyordu. Saçlarını yarım toplamıştı, gözleri uykusuz görünüyordu ama bu kez onu

izleyemiyordum çünkü camda bir yansıması yoktu. Dün de izleyemedim ve önceki gün de. En son pazartesi izlediğimde bu kadar huzursuz değildi.

“Üzerindeki kıyafetler sana büyük geliyordu dördüncü gün,” diye mırıldandım. Yine içimden devam ettim üzülmesin diye. *Birinden emanet almıştın o kıyafetleri. Kendi kıyafetlerin değildi ama bunu sana şimdi söylersem üzülürdün.* “İlk gördüğümde fazlasıyla rahat giyinmiştin ama o gün eteğinle ve üzerine giydiğin bol ceketinle öğretmen gibiydin. Elinde benim gibi bir kitap tutuyordun: *Vadideki Zambak*. Sayfa kaçtayıdın, bilmiyordum ama beni izlemek istesen de arada kitaba dalıyordun. Biliyor musun, senden sonra o kitabı okudum, hem de hiç tarzım değilken.”

“Olsun, demiştim içimden yine, belki de fazlasıyla çaresiz görüldüğüm için bu dikkatini çekmiştir. Çaresizdim, Helin, senden önce çok çaresizdim. Bunu hissettin mi hiç?”

Ayrıca o kitabı okurken hangi satır, hangi düşünce seni duraksatmıştı, bilmiyordum; uykuda olmasaydın sana sorardım ama uyuyorsun ve uyandığında ben yanında olamayacağım.

Ya bunun hiçbir zaman cevabını alamazsam? Ya hatırlamıyorsan? Ya unutursan?

Unutma, Helin. Sana yalvarıyorum. Bir başkası bunun için yalvarmazdı ama biz normal hayatlar yaşamadığımız için sana yalvarıyorum ve yalvarmamın nedeni, bir gece vakti uyurken rüyanda, “Hiçbir şeyi unutmak istemiyorum,” diye ağladığından ötürü. Biliyorum, annen işledi aklına. Uykularında durmadan onu sayıklıyorsun ama nasıl da gizliyorsun bunu çünkü öldü diye kabul ediyorsun, yeniden ölürse kaldıramayacağını düşünüyorsun. En çok uykularında ortaya çıkıyor ama bana da bu büyük korkuyu yerleştirdin.

Bana dönüp, “Yankı, tokamı gördün mü? Yerini unuttum,” dediğinde bile sayıklamalarını duyuyorum. Bir toka kaybedilir, değil mi? Unutulur da ama ben o an, sen fark etmeden çok korkuyorum.

Aylardan yine eylül, ikinci haftanın çarşambası, hava hafif yağmurlu ama sıcaktı. Kantindeki herkesin kolunda yağmurlukları var, o kadının yoktu. Üzerinde ince, ip askılı bir atlet ve altında bir mini etek. Herkes onun bu yağmurlu havada neden böyle giyindiğini sorguluyordu.

“Ben o gün, senin üşüyüp üşümediğini düşünmüştüm.” Saçlarını atkuyruğu yapmıştın, diğer günler hep açık; cumartesi, pazar

yaşadığım mahalledeki kahveciye gelip saatlerce oturduğunda da saçlarını toplamıştın.

“Seni izleyebiliyordum çünkü sırtın bana dönüktü.” Yine içimden devam ettim, üzülmesin diye. Ensenden omuz hizana kadar bir iz vardı. Bıçak izi değildi, bıçak izlerini tanırdım. Belki kemer izi. Belki de kemerin tokası kesmişti ama bunu gizlemek istememiştin. Şimdi uyanık olsaydın o izin nasıl oluştuğunu sana soramazdım ama öperdim üzerinden.

Hatırlamıyorum o izin nasıl oluştuğunu, demeni isterdim elbette, başka bir hayatta yaşasaydık ama şu an bu bile canımı yakardı.

Bir adam yanına yaklaştı, üst sınıflardan. Onunla tanışmak istedi ama asıl amacı, onunla bir gece geçirmek. “Oturabilir miyim?” diye sordu.

“İlk defa sesini duyacağım için merak ediyordum ama konuşmadın, Helin. Başını iki yana salladın ve bana dönüp baktın.” Tam o anda başımı önümdeki bilgisayara doğru eğdim.

Adam ısrar etti. Bakışlarım yeniden o adama döndüğünde benimle göz göze geldi ve gözlerimi ayırmadan onu izlemeye devam ettim. Kadın da bana döndü fakat bu kez kaçmadım; kadına değil, adama bakmayı sürdürdüm.

Adam bakışlarımdan her ne anladıysa ısrarı bırakıp gitti. Kadın yeniden bana odaklandı ama bilgisayara döndüm.

“O adam seni rahatsız etmeyi sürdürseydi ne yapardım, bilmiyorum ama sen eğer onu kabul etseydin...” Devam etmek istemedim, akıl kârı değildi, hiç konuşmadığın birisine böyle çekilmek.

“Olsun, demiştim içimden yine. Belki de fazlasıyla acınacak halde görüldüğüm için bu dikkatini çekmiştir. Bana acıdın mı Helin? Bunu yaptın mı?”

Aylardan ekim, günlerden pazartesi. Hava yine yağmurlu ve kadın bahçede, motosikletinin önünde duruyordu. Deri bir pantolon ve deri ceket. Dudaklarında kırmızı ruj, saçları bu kez neyse ki açık çünkü öyle çok daha güzel görünüyordu ya da ben sürekli sırtı dönük izlediğimden saçlarına hayranlık beslemeye başlamıştım.

“Saçların,” diye mırıldandım, yastıkta yayılan saçlarına bakarken. “Saçların, Helin. Saçların.” İçimden devam ettim, üzülmesin diye. Saçlarını neden bu kadar sevdiğimi merak ediyor musun? Çünkü sen bana bakmıyorken, sırtın dönük olduğunda izledim hep seni. İlk saçlarını

ezberledim. İlk saçlarından tanıdım. İlk saçlarını sevdim. Saçlarını kestiğimde kendi anılarım da yok oldu.

Kendimi hiç affetmedim, Helin. Ve affetmeyeceğim.

Beni görmüyordu ama gözleri birini arıyordu. Eli telefona gidiyor, mesajlar atıyor, ardından okulu yeniden izlemeye devam ediyordu. Aradığı birileri vardı, ben olmayı istemiştin ama sonradan benim gibi birini neden arayacağını düşündüğümde mantıklı bir sebep oturtmamıştım; en azından oturtmak istememiştin.

İlk defa tam anlamıyla onu izliyordum.

Alt dudağı üst dudağından daha kalındı. Dudağının hemen altında bir boşluk vardı ve çenesi çıkık, küçüktü. "Dudağının kenarında minik bir gamze var, gülümsediğinde değil redirgin olduğunda ortaya çıkıyor, bunun farkında bile değilsin." Burnu kavisliydi. "Gözlerini daha yakından göremediğim için kızmıştım çünkü bu tuhaftı." Kızmak benim için yasaktı. "Bu yüzden kahverengi diye kabul ettim gözlerini. Saçlarınla aynı renk. Işıқта daha açık renk saçların, bukle bukleliydi."

Uyuyamıyordu, onu gördüğüm ilk gün hariç gözlerinin altında hep morluklar vardı fakat bu kez, yüzüne çok daha fazla makyaj yapmıştı. Bu makyajın nedeni neydi?

Üzülmesin diye sesli dile getirmedim yine ama kaşının altındaki çizgi mi kapatıyordu? Parmağımı o uyurken çizgin olduğu yeri okşadı; çatık kaşları düzeldi ama gözlerini açmadı.

Ellerine baktım; ellerinin tersinde çizikler vardı.

Ellerine uzandım; tersini okşadığımda, "Hiçbir zaman ellerini öpmeyi neden sevdiğimi öğrenmedin," dedim. "Sormadın da."

Birisi ona şiddet mi uygulamıştı?

Bir adam yanına geldi; ruru ruru saçlı, benden kısa boylu, güler yüzlü. Kadını izin bile almadan elinden tutup kaldırdı ve sarıladı. Yüzündeki gülümseme genişledi ama kadının gözleri açıldı.

Sarılmasına karşılık verdiğinde içimde tanımadığım bir duygu oluştu, hayır olamazdı, bu yasaktı.

Yankı Sarca'ya bütün duygular yasaktı.

Adam ona bir şeyler söyledi, ardından parmaklarıyla kadının kaşının altındaki çizige dokundu, kadın onun dokunmasına izin vermeden geri çekildi; canının acıdığını hissettim.

Lal yanıma gelip bana baktı, ardından o kadına. Aramızda geçen sözsüz bakışma, kadına arkamı dönmemi sağladı.

“Olsun, demiştim içimden yine. Belki de iç dünyamı merak ediyordur ve beni tanıdığında benden tamamen vazgeçecektir. Benden hiç vazgeçmeyi düşündün mü Helin?” Beni sokak lambasının altında bırakıp gittiği gün geldi aklıma. “Düşündün elbette. Vazgeçtin de ama ben senden hiç vazgeçemedim.”

Aylardan ekim, günlerden cuma. İlk defa sesini duydum; bilerek üzerime sıcak kahveyi döktüğünde.

Tam kantinden çıkarken bir anda karşımda belirdi ve kahveyi tişörtümün üzerine döktü. Gözleri kocaman açıldı, güzel rol yapıyordu ama titreyen elleri bunu gizleyemiyordu.

“Yemin ederim, Helin,” dedim. “O an bilseydim ellerinin titreme nedenini, hiç sorgulamazdım bile bunu.”

“Özür dilerim,” dedi ince bir sesle. “Göremedim seni.” Gördü, biliyorum ama kulaklarımda sesi çınlıyordu. Düşündüğümünden daha çocuksu ve daha hevesli.

Yüzüne baktım; kaşının altındaki çizik iyileşmişti, ağır bir makyajı yoktu fakat boynundaki parmak izleri silik de olsa belli oluyordu. Biri onu boğmaya mı çalışmıştı?

Parmaklarım boynunda gezindi, artık izler yoktu ama o gün canını yakmışlardı. Çok mu canı yanmıştı? Uyurken ürperdi ve iç çekerek sırtüstü uzandı. Dudaklarını kıpırdattı, bir şeyler söyledi; sürekli bir şeyler mırıldanırdı ama bu kez anlayamadım. Çok defa onu uyurken dinlediğimi bilmiyordu.

Boynundaki parmak izlerine bakarken kaşlarım çatıldı ama o, kahveyi döktüğü için öfkelendiğimi düşündü. “Kızdın mı?” dedi dudaklarını bükecek. “İstersen sana kahve ısmarlayabilirim?”

Dudakları kurumuştur. Burnunu çekti, hasta mı olmuştu? Kaşlarım havalandı, bir şey söylememi bekledi.

Neredeyse üzerime sıcak kahveyi döktüğü için mutlu olacaktım çünkü gözlerinin rengini yakından görmüştüm: açık kahverengi, uykusuzluktan kızarmış.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım uyuyan yüzüne bakarken. “O sıcak kahveyi döktüğün için. Seni yakından gördüm.”

Arkamı dönüp gittiğimde küfrettiğini işittim, bu komikti. Gülümsemediğimde bunu görmedi.

"Olsun, diyemedim bu kez Helin çünkü bakışlarından anladım. Benim peşimdeydin."

O günden sonra Önder'in yanına gidip onu araştırmasını istedim. Uzun sürmedi bulması çünkü kendisi bir insan avcısıydı.

Adı Helin, soyadı Aktan. Annesi ve babası hakkında bilgi yok ama belli bir yaşına kadar dayısıyla beraber büyümüş, dayısının adı Harun Aktan. Önder bu ismi söylerken tanıyor gibiydi ama bana belli etmemeye çalıştı.

"Dayısı yaşıyor mu?" diye sorduğumda bilgisinin olmadığını söylemişti.

Belli bir yaşından sonra yetiştirme yurdunda büyümüş; dayısı öldüğü için mi yetiştirme yurduna girmişti yoksa başka bir neden mi vardı?

Yetiştirme yurdundan on üç yaşında ayrılmış, bir daha da hiçbir şekilde ulaşılmamıştı. Bu kadardı, sonrası herkesin bildikleriydi.

"Benim peşimde," dediğimde Önder şaşırmış gibi davranmıştı ama şaşırmadığını anlamıştım. "Derdi ne, öğrenmek lazım."

"Daha iyi araştırırım." Önder yüzüme bakarken gözlerini gözlerime dikti. "Neden bu kadar odaklandın bu kıza?"

"Sadece," deyip susmuştum çünkü cevabını bilmesine gerek yoktu.

"Sadece seni tanıdığımı düşünüyordum. Helin; belki kendi hayatımdan, belki kendime benzettiğimden, belki de geçmişte bir yerlerde seninle kesiştiğimizden ötürü. Belki de o yuvanın sen olduğunu hissettiğimden ötürü."

Koza olsaydı onunla paylaşırdım ama artık en büyük ırdaşım, düşmanım oldu; beni öldürmek istiyordu.

Diğer kardeşlerimi bir cumartesi günü kapımızın ziline çalıp kaçtığımda fark etti. Lâl zaten biliyordu ama Mutlu, "Delinin teki zimize basıp kaçtı," demişti. "Bir kız."

"Bana aşiktir," demişti Barın alayla.

"Sana bir tek ben aşık olabilirim," diye alaya almıştı Mutlu.

Lâl duymazlıktan gelmişti.

Işık en sessiziydi, gözleri dalgın ve ruhsuz. Bildiği bir şeyler mi var, diye düşünmüştüm ama sessizliğini bile benimle paylaşmamıştı.

Bunu pazar günü de tekrar ettiğinde, yani zile basıp kaçtığında, Barın öfkelenmişti. Lâl bana bakıyordu, kimin yaptığını biliyordu. Diğerlerini söylemezdi, biliyordum. Lâl'e güveniyordum, benden hiçbir şey saklamamıştı.

Önceden.

Aylardan ekim, günlerden çarşamba, hava bulutlu. Metro istasyonundaydım. Ortalarda yok, birkaç gündür de yoktu. Son gördüğümde yorgundu, izleri yenilenmişti ama artık onu bu hale getirenleri biliyordum. Ekip, onun arkasındaydı ve böyle eğitiyorlardı.

Arkamda bir koşuşturma oldu; yansımadan onu gördüm, hemen yanımda durdu. Derin derin nefesler alırken kokusu burnuma doldu ama yine görmezlikten geldim. Aslında çok iyi rol yaptığım söylenemezdi ama dikkatimi çekmediğini düşündüğüne emindim.

Kulaklıktaki şarkıyı kıstım ve ona kulak verdim. "Akli dengesi yerinde değil galiba," dedi bir kadın ona yönelik. "Fazla bulaşmayalım."

Başımı metronun geldiği yöne çevirdiğimde, beni diğer günlerden daha farklı bir şekilde izlediğini fark ettim ve bundan rahatsız oldum; sebebi, içimi görme ihtimalinden dolayıldı.

"O an ne düşündün, Helin?" diye sordum, cevap alamayacağımı bilerek. "Yani hakkımda ne düşündün de hüzünlendin? Neyi sana yansıttım?"

Lâl'le metroya binip oturduğumuzda, hemen karşımıza oturdu. Gözleri bir Lâl'e bir bana kayarken aklından ne geçtiğini tahmin edebiliyordum. Lâl'le konuşmuyorduk, o topluluk içinde çok fazla işaret diliyle konuşmayı sevmiyordu, insanların ona acıdığını düşündüğü için.

Kaçıncı okuyuşum olduğunu saymadığım kitabı elimde tutarken, Lâl gözlerini ondan ayırmıyordu.

Sürekli okuduğum kitapta altı çizili cümleler vardı fakat bu kez bir cümleyi okurken duraksamak zorunda kalmıştım; bana bu cümleyi bir gün karşımdaki kadının söyleteceğini düşündüren neydi?

"Onunla ilgili olmayan hiçbir şeyin önemi yok," dedim uyuyan yüzüne bakarak, cümleyi tekrar ederek.

Kaşlarımı çatıldı ve başımı kaldırdım. İstemsizce onun yüzüne bakmayı arzu ettiğimde kendimi engellemem zor olmuştu. Bir insandan başka hiçbir şeyi önemsemeyecek duruma geleceğimi düşündüren neydi? Bu imkânsızdı.

"Nasıl da hissetmişim aslında, değil mi? O an bu aptallıktı, tuhaftı, imkânsızdı ama şu an, seninle ilgili olmayan her şey şöyle bir esip geçiyor ama seninle ilgili olan her şey bir kasırğa. Beni devirebiliyor." Gülümsedim. "Ayrıca artık o kitabı okumak istemiyorum çünkü adam

intihar ediyor Helin, benim için yaşam var ve sen varsın. Başka yollar da var, intihar bana artık yanlış geliyor. Bunu, seni severken öğrendim."

Başımı yeniden eğdim.

Yanındaki adamla tartışmaya başladı. Tartışma değil, adam onun hareketlerini yadırgadı. Lâl koluyla hafifçe beni dürttü ve başımı kaldırıp yanındaki adama baktım. "Ne diyorsun yahu?" dedi adam. "Beni neyle suçluyorsun?"

Kadın dudaklarını içeriye kıvrıp bana baktı; utandığını hissettim, ardından, "Beyefendi," dedi. Sonra, "Sana demedim," dedi. "Üzerine alınma, hayatım." Adam çıldırmış gibi ona bakarken gazeteyi yırtıp kolruğunun altına sıkıştırdı ve öfkeyle söylenerek oradan kalktı.

Başımı eğdiğimde kendimi tutamayıp güldüm. Akılsız birisi değildi, akıllıydı ama heyecanlandığında ne yaptığını bilmiyordu. Güldüğümü gördü mü, bilmiyordum ama bunu önemsemedim.

O gün metrodan indikten sonra, derse girmeden önce Lâl ilk defa beni durdurup, "O kadının ajan olduğunu hepimiz biliyoruz, sadece amacını anlamıyoruz," demişti. "Neden ona böyle davranıyorsun?"

Dün, Önder bütün gerçeklerle geldiğinde hepimizi uyarmıştı: bir ajanın peşimde ya da peşimizde olduğu konusunda Muslu alarm almıştı. "Geleceği varsa göreceği de var," diyerek Barış nefret etmişti ve kan kusturacağını söylemişti.

Lâl bundan hiçbir şekilde hoşlanmamıştı ve bunun tek nedeni, onun ajan olması değildi, benim bu kadına yaklaşıp onu rahatsız etmişti.

Işık sessiz kalmıştı, ardından uyarı meri kın elinden ne geliyorsa yapacağını söylemişti.

Önder ise kabul etmek istememişti. aramıza. Eğer kabul ederse de onun ben ve Işık gibi eğitileceğini söylemişti. Silahıyla, en hazırlıksız anında ve belki de biz yokken.

Yine de onu yanımızda istemiştik. İnsan kendi üstüne hançeri saplayacağına emin olduğu biriyle yan yana bile oturamazdı ama ben o uyarı saçlı kadını elimize almak, aynı maskeyi oturtmak, eğitmek, onun karanlığından eğitilmek ve gerçekleri ondan öğrenmek istemiştik.

"Seni kabul etmek için mantıklı bir nedenim yoktu, Helin ama nedenler de senden sonra önemsizleşti, her seferinde ben senin kim olduğunu unutmak istediğimde yani."

O gün, tanışmamızın ilk günü olacaktı ama artık tahammülü öyle bir birmişti ki benimle aynı derse girdi. Bu kadarla yetinmedi, kendini rezil etmeyi göze aldı.

Benim onu istememin geçerli bir nedeni yoktu ama onun var mıydı ve hayatından daha mı önemliydi?

Kendimi tutamayıp Önder'e, "Onu bence bizim yanımıza göndermek için zorluyorlar," demiştim ve bu en güçlü teorimdi. "O kadına şiddet uyguluyorlar ve biraz daha görmezlikten gelirsem şiddete devam edecekler. Onu istiyorum, ne olacaksa olsun, Önder." Derin bir nefes aldım. "Ne olacaksa olsun."

"Ne olacaksa olsun, dediğimin," diye fısıldadım, elim yanağına ulaşıp okşarken. "Aşk olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Bize ne?" demişti Önder. "Bizi ne ilgilendirir?"

"Ben sana karşı aklımı ilk gün, o rubik küpü verdiğimde kaybettim ama bunu bir ben bildim, bir de sokak lambasının altı," dedim huzursuz nefesini dinlerken. Kim bilir rüyasında ne görüyordu? İçimden devam ettim, üzülmesin diye.

İnsan intihar ettiğinde ve ölmek üzereyken geçen o birkaç dakikada ne yapacağını bilemiyor, Helin. Ne düşüneceğini. Hayata yeniden tutunan kişiler de olmuş, acıdan mahvolan da. Ben bir odadaydım, ailemin evinde. Komodinin üzerindeki rubik küpü almış, onu tamamlamak istemişim. Hayır, tamamlayamadan gözlerimi kapatmışım ama o küp bileğimdeki izden daha çok intiharın sembolü oldu.

Sahiden Helin, neden hiç bileklerime bakmadın? Ben ilk önce senin bileklerine bakmıştım.

Küpü eline verdiğimde bir kumar oynamıştım, kendi içimde.

Aslında nasıl da emindim onu bitireceğinden ama bitirmeseydin belki de şu an sen uyurken yüzünü izlemiyor olacaktım.

Bize katıldı, evimize girdi. Hiç sevilmedi, hor görüldü, herkes o evdeyken yastıklarının altında bir bıçakla uyudu, günlüklerini ortadan kaldırdılar ve yeni yazılmış günlükleri koydular. Her gün yemeklerini kontrol ettiler.

"Senin için defalarca Bartu'yla kavga ettim," dedim gülümseyerek. "Öyle büyük kavgalar ettik ki aklın almaz. Şimdi karşıma geçip benimle senin için kavga ediyor. Bu çok hoşuma gidiyor." Gülümsemem genişledi ama içimden devam ettim yine üzülmesin diye. Sustuğumda ne

düşünüyordu, bilmiyordum ama onu üzmemek için içimden *getiriyordum* cümlelerin devamını.

Bir gün bana bir şey olursa seni emanet edeceğim değil, *senin emanet* edilmeye ihtiyacın yok ama seni yalnız bırakmayacak birinin olduğuna emindim. Bartu hiç bırakmaz seni. Herkes gider, o gitmez.

"İlk bizim evde Lâl'in fotoğraf odasında uyuduğun gün, inleme seslerini gece boyunca dinledim," dedim başımı iki yana sallayarak. "Çok ağladın Helin. Çok bağırdın, çok çırpındın. Sadece ben değil, hepimiz duyduk ama hiçbirimiz o odaya girip seni kaldırmadık. Bartu rol yaptığını söyledi; Mutlu, 'Kâbus görüyor,' dedi; Lâl, 'Fotoğraflar rahatsız ediyordur,' diye karşılık verdi ve Işık kaçtı. Belki de hepimiz uzun süre kâbuslarımızdan çığlık çığlığa uyandığımızdan ötürü olsa gerek, o odaya girmedik. Beni sorarsan cesaret edemedim. İşte, kendimi affetmeyeceğim ilk gün o gündü."

"İkinci gün," diye mırıldandım ve gözlerim boynundan göğüs kafesine indi. Üzerinde v yaka bir tişört vardı; tişört kalbinin olduğu yeri açığa çıkarmıştı. İşte iz oradaydı. Parmaklarım yanağından göğüs kafesine indi, ardından işaret parmağım o çıkıntının üzerine dokundu.

Sanki acısı hâlâ tazeymiş gibi hafifçe inleyip başını diğer tarafa çevirdi, yüzünü benden gizledi.

İkinci gün, kendini gözünü bile kırpmadan kalbinden vurduğun gündü.

Nedenlerin bir önemi yok, sıraladığımda kendimi affetmiyorsam sana da iç sesimle bile sıralamamın bir nedeni yok ama bir gün bana bir şey olursa, belki de bugün ve Önder o sandalyesinden kalkıp sana işken-
ce etmeye çalışırsa artık daha dirayetli olacaksın. Daha az acı çekeceksin, bilincin daha çabuk yerine gelecek ve gün geçtikçe alışacaksın.

Nedenlerin bir önemi yok ama bir insan, o metroda gördüğüm kadın, benim saçlarını doyasıya izlediğim kişi, ölmeyi bu kadar da dile-
yemezdi, Helin. Gözlerinin içine baktığımda ölmek için yalvarıyordun ama aramızdaki tek fark şuydu: Kurtulmak için de bana bakıyordun. Gördüm muhtaçlığı, *bir insan hem ölmek isteyip hem de yaşamayı nasıl diler*, diye düşünmüştüm çünkü benim için sadece ölüm vardı.

Sonradan fark ettim; o günkü bakışların, çocukken seni kurtardığımızda olan bakışlarınla aynıydı. Solgun, ölmeyi diliyor ama bir

yandan da yaşamaya hevesli. Korkuyor ama savaşıyor. Acısı var ama göstermemeye çalışıyor.

Nedenlerin gerçekten bir önemi yok ama ne zaman avazın çıktığı kadar bana bağırp o günün hesabını soracaksın? Ne zaman intikam alacaksın? Ne zaman beni aynı şekilde dönüp vuracaksın? Şimdi uyan-san, o silahı eline alıp beni vursan sesimi çıkarmam, sana izin veririm Helin. Verdiğin en güzel acı bu olur çünkü pişmanlık ve vicdan azabı az da olsa sönerdi. Ama yapmıyorsun, hiç yapmadın. Yapmak istediğinde bile bunu gerçekleştiremedin.

Helin, nedenlerin gerçekten bir önemi yok ama kucağımda o buz gibi vücudunu taşıırken, sense acıdan titrerken ve gözünden farkında olmadan yaşlar akarken çektiğim acıyı sana tarif edemem.

Beşinci dakikada titremeye başladın, onuncu dakikada ağzından köpükler çıktı ve on beşinci dakikada gözlerinden yaşlar aktı. On sekizinci dakikada vücudun buz kesti, yirmi üçüncü dakikada titremelerin durdu. Yirmi sekizinci dakikada acılı inlemelerini duydum ve otuz üçüncü dakikada tamamen durdun.

Ölürken otuz üç dakika boyunca hiç durmadan canımın yanmasını isteyecek kadar vicdan azabı çektim; çektim ama sen beni affettin, bu daha yaralayıcıydı. Gözlerini açtığında yine ihtiyaçla bana baktın; o duyduğun ihtiyaç için bile bugün ölürsem ya da bir gün öldüğümde beni hiç affetme.

Kendimi affetmeyeceğim üçüncü gün, saçlarını kendi ellerimle kestiğim gündü.

Kendini kalbinden vurduğunda ölmek istediğini anlamıştım ama yaşamak için de bir çaban vardı Helin ama o gün, o fotoğraf odasında, kırmızı ışıklar tam yüzüne çarparken gözlerinde tek bir duygu bile yoktu. Yaşamak dahi istemiyordun; muhtaçlık da yoktu, ihtiyaç da.

Elim yastıkta dağılan saçlarına gittiğinde, yine elimin titrediğini fark ettim. Nasıl oluyordu da o an zihnimde döndüğünde bile ellerim titreyebiliyordu?

“Helin,” dedim saçlarına bakarak. Yine içimden devam etmek istedim çünkü anlatırsam kendini suçlardı.

Kendi bileklerimi yeniden kesseydim canım bu kadar acımazdı ama senin saçlarını kesmek canımı çok yaktı. Suçlu sen değilsin, suçlu ben de değilim ama o gün, başka bir yol varsa bile göremedim çünkü ya

ölecektin ya saçlarını kesecektim. Yaşamayı seçtim ama o günden sonra ben, henüz kalbimde bu kadar büyük bir yerin olduğunu bile bilmeden kendi irademden vazgeçmiştim.

Harun Aktan'ın sana yazdığı mektubu okuduğum gün, o gündü.

Merak ediyorsan, bu konuda hiç pişman olmadım. O güne yeniden dönsem ve sonrasında senin beni sokak lambasının altında terk edip gideceğini bilsem yine okurdum o mektubu. Pişmanlığım, girdiğim yollara ama seni korumak istememe değil.

Uyuyan yüzünde bir gülümseme belirdi. Solgun bir gülümsemenin ardından ifadesi ciddileşti.

Gülümsedim, o gülünce kalbimdeki karanlık kalktı.

"Sonra güneş açtı," dedim bütün bu karanlığı yok ederek. "Ardından yağmurlar yağdı. Bir sokak lambasının altında buldun beni." Yeniden gülümsedi ve yeniden cenin pozisyonu aldı. Eli yastığıma gitti. "Senin hakkında defalarca kendi içimi rahatlattım. *O olmasaydı, başkasına da bunları yapardım,* diyerek. *Başkasına da bir bisiklet hediye ederdim,* demiştim kendi kendime. Kendime ilk söylediğim yalan buydu, seninle ilgili. Belki daha öncesinde de söylemiştim ama bundan emindim. Sonrasında, *başkası da kendini vursa gözlerimin önünde, aynı acıyı çekerdim,* demiştim ama yalandı. Hayır, bu acı bambaşkaydı. *Bir başkasının saçlarını kessem yine vicdan azabı çekerdim,* diye bile düşündüm. Aklım ile kalbim savaş verirken, senin kokun bana yaşadığımı hissettirirken bile kendi içimi rahatlattım. Dedim ki, *bir başkası da gülünce mutlu olurum, bir başkası da ağladığında parçalanırım, bir başkası da ölmek istediğinde ölmeyi dileyebilirim, bir başkası için de bu kadar çabalayabilirim.* Tutunduğum bunlardı ama bir an var, o andan sonra bir başkası diyemedim."

Gülümsemesine gölge düştü.

"O sokak lambasının altında beni bulduğun gün bir başkasını görsedydim; böyle yaşamayı dilemez, böyle umutla dolmaz ve gerçekten güzel bir hayatın da var olabileceğine inanmazdım. O gün geldin, kimse gelmezdi ama sen geldin. O gün, yaşamayı istediğim ilk gündü. Umur sendeydi; seni ilk öptüğüm gün, benim için hayatımın bir başlangıcıydı. Sana yenildiğimi çok sonradan kabullendim ama beni hayata döndürdün; çünkü o gün gelmeseydin ben belki de şu an burada seninle konuşuyor olmazdım." İçimden devam ettim. Çünkü cebimde bileğim

için sakladığım o bıçağı bile bilmiyordun, Helin. O gün yarım kalan her şeyi halledecek, ölecektim.

Sonrasında bir sokak lambasının altında beni tekrar terk ettin; acılar katlandı ama önemi yok, gerçekten hiç önemi yok. Buradasın, uyuyorsun ve beni seviyorsun. Sen söz konusu olunca kendimi affetmemem için birçok nedenim varken, senin hiç olmasın. Çünkü biliyorum; sen benim çektiğim bu vicdan azabının çeyreğine katlanamazsın.

O günü, beni terk ettiğin günü anlatmayacağım; sonrasını ve yaşadıklarımı da.

Önemi yok ne çektiğimin.

Gözlerim kolumdaki saate kaydı; pencereden vuran ışıkla günün ağardığını fark ettiğimde derin bir nefes verdim.

Bir veda, bir his, hayata tutunmak ve belki de son kez yüzünü görmek için buraya geldim; bunların hiçbir önemi yok. Gözlerini açarsan gidemem, benimle gelersen Yankı Sarca'yı öldüremem ve yanımda dursan aklımı dinleyemem.

"Bana hayatı sevdirdiğin için teşekkür ederim," dedim, ardından sandalyeden kalktım ve eğilip alnından öptüm. Kokusu, yüzü ve ruhu. İçimden son kez devam ettim, üzülmesin diye. Şimdi bir savaşım var, o da senin hayatın için. Biliyorum, ben sensiz yaşayamam ama sen bensiz yaşarsın çünkü benden çok daha güçlüsün.

Eğilip göğüs kafesinden öptüm, tam izin olduğu yerden, ardından cebimden çıkardığım o yüzüğü parmağına taktım. Mırıldandı, gülümsemi.

"Hayalini kurduğumuz hayat için çabalayacağım bugün," dedim bütün kalbimle. "Vazgeçmemek için direneceğim; önce senin için sonra da kardeşlerim. En kötü yollardan geçip en büyük fırtınalarla karşılaştık ama zafer, bunun sonunda daha fazla gülümsetecek yüzümüzü." Yağmurun sesi kulaklarımdaydı. "Güneş açacak elbet yeniden, yağmurlar dinedek; bu kez biz başaracağız, kazanacağız çünkü yaşamayı seviyorum, yemin ederim ki seviyorum. Her şey son bulacak ve o güneşli havada, ben bisikletimin önüne yine seni bindireceğim." Derin bir nefes verdim. "Sonra o karavana binip gezeceğiz, Helin."

Gözlerim bu defa son kez bakıyormuş gibi onun yüzünde gezindi.

"Ama eğer başarısız olursam bugün, yani eğer yaşayamazsam..." Üzülmesin diye sessiz devam etmek istedim ama bu, ona belki de son

cümlelerimdi. “Bütün hayatını güvence altına almış olacağım. İlk önce soyadıyla.” Bir şeyler mırıldandı. “Dizlerine kapandığımda bana, sende daha iyi biriyle olacağım hatta onunla yaşlanacağım ile ilgili bir konuşma yapmıştın, Helin. Gideceksin diye kulaklarım hepsini duymak istememişti bile ama dünyanın en saçma konuşmasıydı.” Kaşlarım çatıldı, onu hak etmediğimi nasıl düşünürdü? Ondan başka birini sevebileceğimi?

“Şimdi, aynı konuşmayı sana yapmayacağım, seni başka biriyle düşünme fikrine giremem; bu beni mahveder ama sana başka bir şey söyleyebilirim. Senin beni, benim de seni hak etmediğimle ilgili bir konuşma değil bu; hak ettiğin hayatı yaşamanla ilgili.” Burnunun ucundan öptüm, ardından saçlarından. “Bahsettiğin o yaşlılığa ulaştığında ve başını yastığa koyup ecelinle öleceğin zaman aklına ben geleyim istiyorum. Bir adam vardı, adı Yankı ve Umut. Beni çok sevdi, bana âşık oldu, demeni istiyorum. Senden tek isteğim bu. Hatırla bizi, yalvarırım unutma. Çünkü ben ölürsem ve öldükten sonra beni unutursan, yaşadığım hayatımın bile bir değeri kalmayacak.”

TERCİH

HELİN AKTAN

Gözlerim diğerlerine kaydı. İlk önce Bartu'ya. Bana baktı ve anladım, o biliyordu. Sonra diğerlerine baktım; o biliyorsa ve söylemediyse diğerleri de bildiği halde söylememiştii.

Başımı iki yana sallarken, insan soyadının değiştiğinin ertesi günü, böyle bir cehenneme dönmemeli diye düşünmüştüm. Böyle bir cehenneme merhaba dememeliydi.

"O belki de ölüme gitti," dedim Koza'ya açıkça. "Ve gitmeden de her şeyini bana bıraktı."

Bu kadardı. Aslında her şey bu kadardı. Kalbimdeki acı katlanırken, silah seslerinin kulaklarımda çoğaldığını duydum. Koza'dan başka kimseye acıyla bakmadım ve gözlerimde ne gördüyse dişlerini sıktı, ardından Işık'ın sesini işittim.

"Mutlu," dedi kısık sesle, ardından acıyla inledi. "Mutlu! O dışarıda! Kardeşim!" Bir anda fırlayıp koşmak istediğinde, Koza onu kolundan sertçe tuttu ve sırtını göğüs kafesine yasladı. Arkadan sarılırken Işık çırpınmaya başladı; acı çığlıklarındaydı. "Mutlu!" diye haykırdı. "Bırak beni!"

"Böyle çıkamazsın!" dedi Koza, onu durdurmakta zorlanırken; ama Işık tekmelerini bacağına geçiriyordu. "Hayır, Nil! Dur! Yalvarırım dur!"

"Bırak beni!" diye haykırdığında bu kez elleriyle çırpınmaya başladı ama Koza onu öyle sıkı tuttu ki bir türlü kurtulamadı.

"Bartu!" dedi Koza dönüp bakmadan. "Sadık Orhan ve adamları dışarıda!" Sadık Orhan. Babam. "Ama yeterli kişi yok. Silahlarınız nerede, biliyor musun?"

Işık'ın çığlıkları gözyaşlarına dönerken, dışarıdan gelen her kurşun sesi aslında Mutlu'ya isabet edebilirdi ve kendimi suçlu hissediyordum; onu dışarıya gönderen bendim.

"Şu an bilmi..." dedi Bartu kekeleyerek. "Bilmiyorum. Yankı ben-den gizliyordu, burada var mı bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum..."

Koza gözlerini sertçe Lâl'e çevirdi. "Sen biliyor musun?"

Lâl başını iki yana sallarken, Bartu onu gizlemeye çalışıyordu.

"Yerde!" diye bağırdı Işık, gür sesle. "Masanın altında, parkenin içi-n-de! Bırak beni! Yerini göstereceğim!"

"Gitmeyeceksin," dedi Koza, onu bırakmıyordu. "Bizsiz çıkmaya-caksın!"

"Tamam," dedi Işık bağırarak, ardından derin bir nefes verdi ve çı-rpınmayı bıraktı. "Tamam," dedi daha kısık sesle. "Bırak beni, gitmeye-ceğim, söz."

Koza birkaç saniye düşündükten sonra ona dolanan kollarını gev-setti ve Işık onun ellerinden kurtulduğunda direkt benim olduğum yere doğru koştu. Geriye çekildiğimde bütün gücüyle masayı itekledi. Sandalyeler dört bir yana dağılırken çekmeceyi açtı ve içinden bıçaklar düşerken bir tane meyve bıçağını aldı.

Sivri ucunu parkeye geçirip çıkarmaya çalışırken eli titriyordu ve kendi elini kesiyordu. Acıyla inlediğinde, Koza yanına eğilip elinden bıçağını aldı ve daha sakın bir şekilde parkeyi yerinden çıkardı. Parça parça sökerken içinden çıkan silahları gördüm.

Sadece üç tane vardı.

Koza, "Sikeyim," diye bağırdığında derin bir nefes verdi, ardından beli-ne yerleştirdiği silahı hiç düşünmeden arkasını dönüp bana uzattı. Kendi-sini korunmasız bırakıp silahı bana verirken, "İlk önce kendi canın," dedi ve yeniden o silahların olduğu deliğe döndü. "Benden önce senin canın."

Elimde onun silahını tutarken, avcunun sıkkınlığını kabzasında hâlâ hissediyordum.

Silahlardan bir tanesini hızlıca Bartu'ya verdi, ardından diğerini Işık hiç düşünmeden aldığı anda geriye tek bir silah kalmıştı ve iki kişi: Ya Koza alacaktı ya Lâl.

Koza silaha baktı, ardından dişlerini sıktağını gördüm ve birkaç ne-fes verdi. Saniyeler geçiyordu fakat fazla zamanımız yoktu; silahların ve parçalanmış camların sesi kulaklarımızdan gitmiyordu.

Eline silahı aldığı anda çöktüğü yerden ayağa kalktı ve bakuplarını Lâl'e çevirdi. Silahı Lâl'e uzattığında, "Hedefin düşmanlar olsun," dedi imalı bir sesle. "Koruman gereken kişi de kendin."

Korunmasız olmayı seçti, Lâl'e ise kendini koruma hakkı verdi.

Lâl şaşkınlıkla ona bakarken, artık ne düşünlmem gerektiğini bilmiyordum.

Lâl silahı almadığında, Koza aşağıda duran elinden bir tanesini tutup çekti ve silahı sertçe avcunun içine bıraktı. "Duydun mu?" dedi, hemen yanından geçmeden önce kulağına. "Hedef düşmanların olsun, bir aptallık yapma."

Cevap vermesini bile beklemeden kapıya doğru yürümeye başladığında, Bartu arkasından, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Koza kapının önünde durup, "Çatışacağız," dedi. "Ya kazanacağız ya kaybedeceğiz."

"Koza," dedim arkasından yürüyüp. Bakışları bana döndüğünde, "Arkama geç," diye emir verdim. "Seni ben koruyacağım." Bartu da hemen yanımda durdu ve başını beni onaylarmış gibi salladığında onun da Koza'yı koruyacağını anladım.

Koza ağız ucuyla gülümsedi; acılı ama samimi bir gülümsemeydi. "Bu sahneye daha sonra duygulanacak ve sizinle dalga geçeceğim," dedi. "Kölem olduğunuz için."

"Kapa çeneni, yavşak," dedi Bartu ama tedirgindi. "Beynini patlatırım."

Koza silaha baktı, ardından başını salladı. "Umarım mecazi anlamdadır." Kapının kolunu çevirmeden önce gözlerini Işık'a çevirdi ve dikkatlice ona bakarken, "Sakın bizden ayrılma," dedi. "Sakın, Nil."

"Aç şu kapıyı," dedi Işık, söz vermeyerek.

Koza, söz vermeyeceğinden emin olsa da gözlerinde ne gördüyse kapıyı açtı ve önüne ilk önce ben geçtim, ardından benim önüme de Bartu geçti. Arkamızda Lâl ve Işık kaldığında, adımlarımız sakın ve kendinden emin bir şekilde ilerledi fakat çıktığımız anda, apaçık ortada silahların hedefi olduk.

Her taraftan kurşunlar yağarken, ilk gördüğüm kişi Sadık Orhan oldu. Büyük bir aracın arkasında silahını doğrultmuştu ve direkt göz göze geldik. Beni gördüğünde ve Koza'ya başını salladığında hepimiz başka taraflara dağıldık. Bartu sola koşup duvarın arkasına geçti, Lâl soldaki aracın arkasına saklandı ve Işık köşedeki elektrik direğinin orada durdu.

Koza'ya baktım, o da bana baktı, ardından kolumu onun omzuna dolayarak eğilip koşmaya başladık. Sadık Orhan'ın olduğu tarafa

ilerlerken, bir kurşun nefes kadar uzağımızdan geçti, ardından Koza'nın acıyla inleyen sesini duydum. Durmaya fırsat yoktu, sadece koştum ama sarsıldığını anlayabiliyordum. Vurulmuştu.

"Koza," dedim kolumla onun üzerine daha fazla kapanarak. Sadık Orhan da bizi korumaya başladığında, isabet edecek her silah geri tepiyordu.

En sonunda o aracın önüne gelip sırtımızı yasladığımızda, yan tarafımızda Sadık Orhan vardı. "Silah ver bana," dedi Koza dişlerini sıkarak. Gözlerim omzunun olduğu tarafa kaydığında, deri ceketinin ıslandığını ve omzundan vurulduğunu gördüm.

"Koza," dedim omzuna bakarak.

"Silah ver bana!" diye haykırdı Sadık Orhan'a, Koza. "Yoksa bu kez yumruğu benden yiyeceksin!" Üzerindeki deri ceketini çıkardığında siyah tişörtünü gördüm; tişörtün aşağı kısmını sertçe yırtıp omzuna bağlamak istediğinde acıdan elleri titriyordu.

"Bekle," diye mırıldanıp tişörtün parçasını almaya çalıştım ama izin vermedi. "Bekle," dedim bir kez daha ama çırpınmaya devam etti. "Bekle!" diye haykırdım. "Ben yaparım, buradayım!"

Eli duraksadı ve bakışları bana döndüğünde ne hissettiğini anlamıştım; insan yaralarını bile yalnız başına sarmaya alışınca bir başkasının bunu yapmak isteyeceğine inanamıyordu. Koza da aynı durumdaydı.

Silahu dişlerimin arasına alırken devam eden yağmur, kanayan yeri gizliyordu. Elimle yoklarken bir yerde acıyla inledi ve başını omzuma yasladı. Başımı salladığımda, omzuma yaslanmaya devam etti.

Kumaş parçasını koltuk altından geçirdim, omzundan dolayıp sıkıca bir düğüm attığımda, "Her şey planladığımız gibi ilerliyor," dedi kendi kendine. "Fevri davrandı."

Kaşlarını çatıldı, tişörtün parçasını daha sert sıkıdığımda acıyla inledi; bakışları omzundan kalkıp bana döndüğünde ağzımdan silahı çektim. Bakışlarımdan ne demek istediğimi anladığında, "Bir şey olmayacak," diye beni rahatlatmaya çalıştı fakat direkt gözlerimi ondan ayırdım.

Acı çekiyordum, korkuyordum ve bütün bunların ortasında onun varlığı olmadan savaşmaya çalışıyordum. Geçerli nedenler bir yana olsun, eğer buradan canlı ayrılabilirsek onu gördüğümde diğerleriyle beraber bir kez vuracaktım.

Onu gördüğümde... Onu göreyim, dedim tüm kalbimle dua ederken. *Lütfen onu göreyim.*

Sadık Orhan sırtını arabaya yaslariken bakışları bize döndü ve dikkatlice baktıktan sonra, "Arabanın içinde silahlar," dedi.

Arabanın önüne geçmek, cehenneme yürümek gibiydi.

"Koza," dedim önüne geçerek. "Seni koruyacağım, arabadan silahları alacaksın, tamam mı?" Elini omzuna bastırdı, ardından dişlerini sıkarken düşünmeye başladı. "Düşünecek bir şey yok," diye çıktım. "Arkama geç."

Elini omzundan ayırıp avcuna baktığında kanın rengini gördüm. Koyu kan, avcunun içindeydi. Bakışları bana yeniden döndüğünde derin bir nefes verdi, ardından tek koluyla beni kendine çekip sarıldı. Zihnim geceye yöneldi, aynı sarılıştı sanki; aynı hislerdi fakat bu kez tamamen uyanıktım. Diğer kolu havaya kalkmazken, tek kolu bile güven veriyordu.

Ona yine de dayanamayıp karşılık verdiğimde gözlerim parmağımdaki yüzüğe kaydı. Bir yüzük ve onun yüzünü görmedim. Sarılıyordu ve bu da mı bir vedaydı.

"Bana bunu yapmayın," diye inlediğimde ağlamanın sırası olmadığını biliyordum ama acı kalbimden taşıyordu. "Yalvarıyorum."

Koza geri çekildi ve yüzüme bakarken Sadık Orhan'ın adamlarından bir tanesinin ayaklarımızın dibine düştüğünü gördüm, ensesindeki dövme bunu bize gösteriyordu.

Sesler sanki çınlamaya dönüştü, yağmur şiddetlendi ve gök gürüldemeye devam etti. Herkes yine parçalanmıştı ve başka yerlerdeydi. Biz yine bütün olamamıştık, canım acıyordu.

Koza alnımdan öptü. Bütün düşüncelerimin içinde, onun o sevgisi beni dünyaya çevirdi ama daha fazla canım yandı, ardından arkama geçerek benim onu korumamı bekledi. "Eğer," dedi diğer tarafa çıkmadan önce, "sana zarar gelmesine izin verirsen aylarca beceriksiz diye dalga geçerim."

Yaşarsak eğer, ölmezsek diyemedim.

Öne atıldığımda Koza da arkamda eğilip arabanın kapısına ilerledi ve ben silahı doğrulturken bir kurşunun direkt arkamdaki cama çarptığını duydum; kurşun geçirmez camdan seken kurşunla gözlerim açıldı ve silahı kurşunun geldiği yöne çevirdim.

Bir adam duvarın arkasına geçti, Koza kapıyı açıp içeriye girdi.

Adam yeniden duvarın arkasından çıktığında hiç düşünmeden nişan aldım ve o karnından vurulup yere düştü. Sol tarafındaki başka bir adamı ise aynı anda Sadık Orhan indirdi. Arkamı dönüp baktığımda göz göze geldik, gülümsedi; gülümsemesine karşılık vermedim ama bakışlarındaki gurur tuhaftı.

Koza arabadan iki tane silahla çıktığında bir tanesini beline sıkıştırdı, ardından diğerini eline alıp gülümseyerek bana baktı. Aynı gülümsemeyle ona baktığımda birbirimize sırtımızı dayadık.

"Yan sokakta aracım var," dedi Koza. "Ben oraya gitmeye çalışacağım ve sen de beni arkamdan takip edeceksin." Bakışları Sadık Orhan'a döndü, o bizi duyuyordu. "Burada çatışmanın ortasında kalamayız, Harun Aktan yemlerini gönderdi çünkü dikkat dağıtmaya çalışıyor. Amacının farklı olduğuna eminim."

Başımı salladığımda sırtımı daha fazla yasladım. Bartu o duvarın arkasında durmaya devam ediyordu ve Lâl arabanın arkasında bir an bile düşünmeden o silahı kullanıyordu. Koza verdiğinden örürü mü, son kurduğu cümleden mi yoksa artık başka pişmanlıklara yer vermek için mi bilmiyordum ama kendini korumaktan öte, amacı bizleri korumak gibiydi.

"Göster hünerlerini minigim," dedi Koza kısıp vele. "Güveniyorum sana."

Gülümsediğimde, kalbimin derinliklerinde bir volkanın parlamasını hissettim ve birbirimizden ayrıldık. İkımız da başka köpelere giderken, saklandığım duvarın arkasından gördüğüm herkesi vurmaya başladım.

Sadık Orhan'ın adamlarını bile vuruyor olabilirdim, Sokak Nöbetçileri'nden başka herkes tehlike gibiydi.

Bartu'nun arkasından birisi yaklaşıırken, Koza sol tarafından adamın şakağından vurdu ve yere düştüğünde Bartu gözlerini açarak Koza'ya baktı. "Romantik bir an," dedi Koza, Bartu güldü.

O sırada bir başkası da sol taraflarından onlara yaklaşıırken, ben silahı kaldırıp vurmama bile fırsat kalmadan Lâl benden önce davrandı ve adam Koza'yı sırtından bıçaklamadan önce onu vurdu.

Bu kez ikisi de Lâl'e baktığında, Koza ile Lâl'in arasındaki sözsüz bakışma, hem geçmişti hem gelecekti.

Gözlerim Işık'ı ararken o elektrik direğinin olduğu yere baktım ama göremedim. "Işık!" diye bağırdığımda, kendimi koruyarak duvardan destek alıp o tarafa koşmaya başladım fakat yine ortalıklarda yoktu. "Işık!" dedim ve bağırışım diğerlerine de ulaştı.

Koza bir eli omzunda benim olduğum tarafa koşarken, Bartu da onu koruyarak geliyordu. Lâl ise öyle büyük bir hızla başka bir yöne koştu ki sanki rüzgârıyla sarsıldım.

Işık'ı göremedim, elektrik direğinin olduğu köşeye geldiğimde ise çığlıkları kulaklarımı doldurdu; beni takip eden Bartu ile Koza da geldiğinde, ikisinin de gözlerinden aynı korku geçti.

Üçümüz de köşeden silah doğrultarak çıktığımızda, karşımızda gördüğümüz manzara acıyla inlememe neden oldu. Diğer adamların neredeyse çoğu bitmişti, Sadık Orhan ve adamları hallediyordu ama bunu halledebilmek, imkânsızdı.

Bir adam, Mutlu'ya arkadan sarılmış ve boğazına bıçak dayamıştı. Mutlu'nun bıçağı olmalıydı, adamın ise elinde kan vardı. Adam vurulmuş olmalıydı ya da o kan Mutlu'ya aitti, bilmiyordum.

Hemen önünde, dizlerinin üzerinde Işık'ı gördüm; ağlıyordu ve adama yalvarıyordu.

Adamın bakışları direkt bize döndüğünde, "Kalın orada!" diye bağırdı ve bu adamı o an tanıdım.

Sadık Orhan'ın yanında olan ve ona durmadan baba diyen kişiydi. Dehşet, korku ve endişe kalbimi lime lime ederken, Sadık Orhan'ın da düşman olma ihtimali, beni mahvetti.

"Onu bırak," dedi Işık, dizlerinin üzerindeyken. "Beni al." Mutlu'nun kalkıp inen göğüs kafesi, gözlerindeki korku ve endişe tüm gerçekliğiyle karşımdaydı. Arkama baktım ve Bartu ile Koza'nın yavaşça silahlarını aşağıya indirdiklerini gördüm; bense bunu en son yapan kişiydim çünkü beynim durmuştu, acı artık beynimi kemirmeye başlamıştı.

Işık gözlerini bana çevirdi ve acısını gördüm; akan yaşların ardından başını iki yana salladı. Çaresizlik Işık'ın hiç hoşlanmadığı bir duyguydu ve onun dizlerinin üzerine çöküşü, aslında bitişi demekti. Bunu sadece kardeşi için yapıyordu.

Bakışlarını Mutlu'nun elinde sımsıkı tuttuğu o poşete kaydı. Almasını istediklerim elindeydi ve bırakmıyordu; aslında bırakmama nedeni

şaşkınlıktandı çünkü sımsıkı tuttuğu poşet aslında hırsını gösteriyordu. Şaşkınlığını ve düştüğü çukuru.

Savunmasızlığı gözlerinden okunuyordu, üzerinde o renkli pijamaları ve yüzündeki sabah yeniden doğan neşe sönmüştü. "Helin," dedi nereye baktığımı gördüğünde. Mutlu bana seslendi, o an öleceğimi sandım. "Ben, gerekenleri..." Devamını bile getiremedi çünkü adam bağırdı.

Yarım bir adım attığımda, adam yeniden, "Kal orada!" diye haykırdı. Gözlerindeki bana karşı öfkesi ve nefreti, barizdi. Bartu o tarafa doğru koşmak istediğinde ise Koza onu tutup kendine çekti fakat Bartu'nun küfürleri kulaklarımdaydı.

Sadık Orhan'ı hiçbir zaman babam gibi görmemişken ve onu kalbimde kabul ettiğimi bile düşünmezken, neden böyle bir hayal kırıklığı hissediyordum? Bu çok yanılttı, ona hiç güvenmemiştim ama Mutlu'nun boynuna dayalı bir bıçak, neden sanki benim de boynuma saplanmış gibi hissediyordum?

Bakışlarım yeniden Koza'ya döndüğünde aynı şeyi düşündüğümüze inandım; hayal kırıklığı onda da vardı.

Işık bu kez Koza'ya döndüğünde dudaklarını birbirine bastırdı ve yaşlar yanaklarından süzülürken, "Bir şeyler yap," dedi ona. Bartu bir kez daha öne atılmak istedi ama Koza onu durdurdu çünkü tek bir yanlış hareketimiz, Mutlu'nun canı demektir. "Yalvarıyorum," dedi Koza'ya. "Bir şeyler yap." Bir tek ona dilendim, bakışlarından ise o muhtaçlığı gördüm. Koza'nın bir çözümü olacağına inanıyor, inanmaktan öte güveniyordu.

"Işık," dedi Mutlu zorlukla konuşarak, bütün o yalvarmaların arasından. "Ölmek istemiyorum." Bakışları bize döndü, hepimize bakarken vücudunun korkuyla titrediğini gördüm. "İstemiyorum," dedi ve gözleri doldu. "Böyle ölmeyi istemiyorum."

"Koza," dedi Işık, sadece onun adını bağırarak. "Bir şeyler yapmayacak mısın? Sana ihtiyacımız var." Geçmiş miydi Işık'ı böyle bağıratan yoksa yaşadıkları mıydı?

Koza elini altın rengi saçlarına geçirip dişlerini sıkarak, "Ne istiyorsun?" diye sordu adama.

Adam derin bir nefes verdi ve gülümseyerek, "Bir şey istememe gerek var mı?" dedi. "Ama söyleyeceklerim var elbette." Mutlu'yu kendine

daha fazla yasladığında Mutlu acıyla inledi ve elindeki poşet en sonunda yere düştü. Patlamış mısır, cips, çikolata.

Işık ayaklanarak adama doğru saldırdı. Bunu gören adam, Mutlu'nun boynuna dayadığı bıçağı yavaşça kaydırıldı. Mutlu acıyla inlediğinde bacaklarının onu taşımayacak durumda olduğunu gördüm.

Boynundan kan akınaya başladı.

"Hayır," diye bağırarak Işık geriye düştüğünde, Mutlu'nun boynundan akan kana bakıyordu. "Koza!" dedi yine. "Bir şeyler yap."

Koza, bir şeyler yap.

Yankı, bir şeyler yap.

Aynı güvendi, bunu biliyordum. Gözlerim acıyla dolduğunda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, Koza'nın yüzüne baktığımda ise aynı çaresizliği gördüm.

Mutlu acıyla inlerken, çırpınmak yerine kendisini adamın kollarına bıraktı. Boynundaki kesikten kan akarken acıyan canı, sanki kalbimin üzerindeydi. Biraz daha kaydırırsa şahdamarına denk gelebilirdi ve Mutlu orada birkaç saniye içinde can verirdi.

Bu kadar erken değildi, bu kadar çabuk da değil. Bir savaşın başlangıcında hatta kişiler yerini bile almamışken birimiz kaybedemezdik, birimizi kaybedemezdik.

"Koza!" dedi bir kez daha Işık. Sokakta onun haykırışı yankılanıyordu. "Yalvarıyorum," dedi elleri kucağında birleşirken. "Bir şeyler yap."

"O bir şey yapamaz," dedi adam, Koza'ya bakarak, ardından tam onun gözlerinin içine baktı. "Bu arada," dedi; sanki cümleler, elindeki bıçaktan daha keskinmiş gibi. "Harun Aktan'ın selamı var."

Sadık Orhan'ın yanından ayrılmayan o adam, Harun Aktan'ın selamını söylüyordu.

Sadık Orhan bize ihanet etmişti.

Babamdı, babam olmalıydı; kalbimin bir köşesinde onu da kabullenmiş olmalıydım ki bu ihanet beni teperaklak etti. Aslında kabullenmediğimi sandığım birçok şeyi kabullenmiştim.

Koza da aynı şeyi düşünmüş olacak ki kaşları havalandı ve Işık'ın acılı haykırışı bıçak gibi kesildi. Gözlerine büyük bir nefret otururken, artık Harun Aktan'a hislerimizin hepimizde eşit olduğunu anladım.

"Işık," dedi Mutlu, başını iki yana sallayarak. Ne söyleyeceğini bilmiyordum ama gözleri Bartu'ya döndüğünde, bütün bunların

ortasındaki o vicdan azabını gördüm. Aynı şekilde başını iki yana salladığında, Bartu'nun acıyla inlediğini duydum.

Her ne anlatmaya çalıştıysa anladı Bartu ve Mutlu da anladığına inanarak gözlerini bir kez açıp kapattı, ardından tamamen kendini adamın ellerine bıraktı.

"Onun yerine beni al," dedi Koza, bir anda. Sesinde vazgeçmekten öte, acının rengi vardı. Işık'ın bakışları Koza'ya döndüğünde yeniden ağlamaya başladı ve ellerini saçlarına geçirdi.

"Hayır," dedi adam. "Harun Aktan'ın senin için başka planları var, başka sürprizleri."

Önümde duran Koza irkildi. Öyle bir irkilmeydi ki ona karşı olan korkusu hiçbir zaman geçmeyecekti, biliyordum.

Bu bir savaştı, savaşta elbette kaybedenler olurdu ama bizim bu kadar da kolay kaybedebileceğimizi düşünmemiştim. Düşman, bu kadar kolay alt edemezdi bizi ama unuttuğumuz da bir şey vardı; ihanet, savaşın en büyük silahıydı.

Sadık Orhan bize ihanet etmişti; güven de en büyük güçsüzlüktü. Şimdi öğreniyordum.

Koza'yla birbirimize baktık. Aynı şeyi düşündüğümüze emindim; kendini suçluyor olmalıydı çünkü onlar da Sadık Orhan'a güvenmişti. Başını iki yana salladı, nedeni belirsizdi ama bir anda bir silah patladığında ve acılı bir haykırış Koza'yla bakışmamızın arasına balta gibi indiğinde gözlerim direkt Mutlu'nun olduğu yöne döndü.

Ve karşılaştığım manzara başka bir şaşkınlığın daha bana uğramasına neden oldu.

Mutlu ayaktaydı, boynundaki kesikten kan aksa bile dimdik ayaktaydı ama arkasındaki adam, şakağından vurulmuş bir şekilde yerdeydi.

Arkasında ise Sadık Orhan vardı, yanında da Lâl.

Sadık Orhan, doğrulttuğu silahını aşağıya indirirken, bakışlarını bana ve Koza'ya çevirdi. O an ne olduğunu anlamakta güçlük çeksem de Sadık Orhan'ın ağzından çıkan kelimeler, beni düşürdüğüm o baraklıktan kurtardı: "İhanet asla affedilemez," dedi yerde yatan adamına bakarken. "Benim için ihanetin sonucu, canla ödenir ve ben de asla ihanet edemem."

Dudaklarım aralandı. Işık direkt kalkıp Mutlu'nun boynuna atıldığı anda eliyle bastırdı ve diğer eliyle yanağını avuçladı. Mutlu iri gözlerle

tam karşısına bakarken, yaşadığı şaşkınlığın, acının ve hüznün o soğukluğunun ürpertici hissini alabiliyordum.

Yanındaki adam Sadık Orhan'a ihanet etmişti; o ise bize ihanet içinde değildi. Sadık Orhan, Harun Aktan'ın yanına nasıl adam gizlediyse, o da aynısını yapmıştı ama bu sağ kolu olmalıydı.

Sadık Orhan'ın yanındaki Lâl bize doğru yürümeye başladığında, ona haber verenin Lâl olduğunu anladım. Bartu öne atılıp Lâl'i kollarının arasına aldı; birkaç kez başının tepesinden, ardından alnından öptü.

Mutlu'nun olduğu yere ilerlediğimde, Sadık Orhan'ın bakışları benden ve Koza'dan ayrılmıyordu. Koza da arkamdan geldi ama o daha sakın adımlar atıyordu.

"Ne zamandır biliyordun?" diye sordu Sadık Orhan'a. "İhanetini yani?"

"Emin değildim," dedi ciddiyetle. "Sadece şüpheleniyordum. Şüpheler, gerçeklerin yarısıdır, değil mi?" Koza'ya döndüğümde ilk defa Sadık Orhan'a ilgiyle baktığını gördüm. İmrenme, özenme ya da sevgi? Hangi duygular içinde olduğunu bilmiyordum ama Koza onun yanına gittiğinde, Sadık Orhan bir elini omzuna koydu ve kolunu hafifçe kaldırdığında Koza inledi. "Koluna baktırmak gerekir," dedi Sadık Orhan. "Kurşun içeride mi?"

"Sıyırdı," dedi Koza ve bu kez de gözlerinin içine şaşkınlık oturdu. Afallayarak, "Bir şey olmaz," dedi. "Halledilir."

Sadık Orhan bu sefer bir kez omzuna dokunup elini çektiğinde, bu takdir anlamına geliyordu; Koza daha büyük bir şaşkınlıkla gözlerini kaçırıp yutkundu. Alışık değildi, onu anlayabiliyordum.

"Mutlu," dedi Işık bir kez daha. "Bana bakar mısın? Halledeceğiz, iyisin, bir şey olmadı. Kesik sadece." Güldü, ardından ağlamaya devam etti. "Havalı bir izin daha oldu, istiyordun ya." Mutlu sessizce durmaya devam etti. "Mutlu," dedi Işık acıyla. "Beni duyuyorsun, değil mi?"

Arkamdan Bartu ile Lâl de geldi. Mutlu hiçbirimizle göz teması kurmuyordu, ardından bir anda dizlerinin üzerine çöktü, titreyen eli boynuna gitti.

"Getirme aklına," dedi Işık kısık sesle. "Onun nasıl öldüğünü getirme aklına. Aynı şey değil, yemin ederim değil." Babaları mıydı? Nefes almakta zorlandım, sanki boğazımda bir kılçık vardı ve ben ölene kadar orada kalacak gibiydi. Işık hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, "Mutlu," dedi. "Bana bakar mısın?"

Mutlu'nun bakışları ağır ağır Işık'a döndüğünde derin bir nefes verdi. "Sen..." dedi ama konuşmakta zorlanıyordu. "Sen öldürmüştün, ben öldürmedim."

"Sikeyim," dedi Bartu fısıltıyla, ardından inledi. "Sikeyim!" Bir anda Sadık Orhan'ın üzerine yürüdüğünde, Lâl onu kolundan tutup çekmeye çalıştı ama Bartu izin vermedi. Sadık Orhan'ın yakasını topladığında, Koza onu çekmeye çalıştı. "Kimin tarafındasın?" diye sordu gür bir sesle. Az önce olanlar Bartu için bir anlam ifade etmiyor gibiydi.

Sadık Orhan, Bartu'nun yüzüne bakarken çenesini kaldırdı. "Kızımın yanındayım," dedi üzerine basarak. "Saye'nin yanı."

"Bartu," dedi Koza, onu çekmekte zorlanırken. "Kendine gel, onun bir suçu yok."

Bartu geriye çekildiğinde başımın döndüğünü hissetmeye başlamıştım; sanki bulunduğumuz sokak açık alanda değildi ve burnum kandan başka hiçbir kokuyu almıyordu.

Mutlu, "Sen yapmıştın," diyerek tekrar ediyordu, art arda. Bu bir suçlama değildi, bu bir yüzleşmeydi. Senelerdir inandığın bir gerçeğin yalan olduğunu fark etmektir. Kendi yalanını ortaya çıkarmaktır, hem de farkında olmadan.

Polisin siren sesleri kulaklarımıza dolduğunda, Sadık Orhan'ın hayatta kalan adamları ortaya çıktı ve gitmemiz gerektiğini söyledi. Sadık Orhan, Bartu'nun topladığı yakasını düzeltti, çenesini kaldırdı ve Koza'ya döndü. "Hepinizi benim eve götürelim," dedi sakince. "Daha güvenilir olur."

Yankı, o neredeydi? Bilecek miydi? Ya eve geldiğinde bizi bulamazsa? Ya ona bir şey olduysa?

Koza bakışlarını bana çevirdiğinde ona büyük bir ihtiyaçla baktım, ardından bir kez başımı iki yana salladım. Hayır, Sadık Orhan'ın yanına gitmek istemiyordum, şu an değildi.

Koza bakışlarımdan bunu anladığında Sadık Orhan'a dönüp, "Bana götürsem daha iyi olacak," dedi. "Birkaç adamını bizimle gönder, olur mu?"

Sadık Orhan bana baktı, asla ne düşündüğünü anlayamıyordum ama o da onayladı ve adamlarının birkaçına başıyla işaret verdi. Adamlar sokaktaki MOBESE kameralarına kurşun sıkarken, siren sesleri de gitgide yaklaşıyordu. Sadık Orhan cebinden telefonunu çıkardı ve biraz uzaklaştıktan sonra görüntülerle ilgili görüşmeler yaptı.

Eli kolu öylesine uzun ve güçlü görünen bu adam, Harun Aktarı bitiremiyordu; onun gücünü hepimiz hafife almıştık.

Koza Işık'a baktı, ardından ikisi göz göze geldiğinde bakışları Bartı'ya döndü. "Benim eve gidiyoruz," dedi Bartı'ya. Lâl'e döndüğünde, Lâl'in onun koluna baktığını fark ettim. "Işık adresi biliyor, o tarif edecek. Sadık Orhan'ın aracıyla geçin."

Işık bütün bu konuşmaları duysa da gözlerini Mutlu'dan ayırmıyordu.

Koza'ya yeniden baktığımda yine anladı. "Helin," dedi, Saye demedi. "Sen benimle gel."

Başımı salladığımda, arkamızdan Sadık Orhan'a ait olan, o kurşun geçirmez araba geldi; içindeki adam aşağıya indi ve kapıları kaydırarak açtı.

İlk o tarafa yürüyen Sadık Orhan olduğunda, duraksayıp bana baktı. Ona bakmadım ama gözleri profilimi incelerken, gözlerimi Koza'dan ayırmadım.

Birkaç saniye sonunda arabaya bindiğinde, diğerleri de o arabaya doğru yürüdü. Bartı yanımdan geçerken durdu ve bu kez ona baktım. Gözlerimdeki kırgınlığı anladı ya da acımı gördü. Şakağımdan öperken, "Özür dilerim," dedi. "Onun nereye gittiğini gizlemek değil, senin canını korumaktı amacım. Sen de aynı şeyi yapardın."

Kızgın değil kırgındım. Kırgınlığım benim canımı korurken, Yankı'nın canını hiçe saymalarınaydı ama hiçbir şey söylemeden kolunu tutup sıktım.

Bütün bu savaşın ortasında kalbimin savaşıyla ilgilenmeyecektim.

Onlar araca bindikten sonra Koza'nın olduğu yere doğru yürüdüm ve hiçbir şey söylemeden beni arka taraftaki sokağa yönlendirdi. Bir eli kolunu tutarken, bakışlarım o koluna döndü. "Işık koluna bakacaktır," dedim. "Ertelemeyelim."

Koza bir kez başını salladı ve o dar sokakta yürürken siyah aracını cebinden çıkardığı anahtarla açtı. "Merak etme," dedi içimi rahatlatmak istermiş gibi. "Kurşun geçirmez."

Cümleler boğazıma takıldı, acı içimde katlandı ve sanki bir bardak kırıldı, cam kırıkları bileklerimde gezindi. Sor, dedim içimden ama o biliyordu, neyi merak ettiğimi biliyordu, yine de söylemiyordu.

"Kendi canımdan daha fazla önemsedğim birinin canı var," dedim dişlerimi sıkarak. Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum ama yürümekten başka yapacağım hiçbir şey yoktu.

Arabanın önüne geldiğinde bakışları bana döndü ve kapısını açtıktan sonra, "Ona bir şey olmayacak, diyemem," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bunun sözünü veremem sana Helin ama ona bir şey olmasın diye çabalayacağımızdan emin olabilirsiniz. Arabaya bin, sana anlatacaklarım var."

"Bu şekilde mi çabalayacağız?" dedim kolunu göstererek, ardından kendimi. "Benden bir şeyleri saklayarak mı?" Kalbimdeki acı, gözlerime doldu. "O nerede?" diye sordum. "Neden yalnız, Koza? Neden yine yalnız? Diğerleri alışık, sen de mi alıştın?"

Kaşları çatıldı ve kapı açık dururken bana doğru ilerledi. Dudakları aralandı bir şey söylemek için, ardından sustu ve başını aşağı yukarı sallayarak, "Tek başına yüzleşmek istedi," dedi. "Ona ne kadar kızsam da anlıyorum; Harun Aktan'la yüzleşirken yalnız olmayı isterdim." Başımı iki yana salladım. "Ayrıca..."

"Ya yüzleşmenin sonucunda..." diyerek lafını böldüm ama o da beni susturdu.

"Helin," derken kaşları çatıldı. Geri dönüp arabaya bindiğinde, "İçeri gel," dedi sert bir sesle. "Duygusallığın sırası değil." Peki ya sesi neden titriyordu? Bunu gizlemek istiyormuş gibi hatta bir camın arkasında sanki gözlerini göremeyecekmişim gibi kapısını da sertçe kapattığında arabanın önünde ona öylece baktım.

Gözlerini benden kaçırdı ve arabayı çalıştırdı.

O sırada cebimdeki telefon çalmaya başladığında hızlıca çıkardım ve onun adını gördüm: *Liderin arıyor...*

Hızlıca ekranı kaydırıp telefonu kulağıma götürdüğümde, "Alo?" dedim nefes nefese. Ses yoktu, rüzgârın ve yağmurun sesi. Geriden gelen bir inleme. "Alo?" dedim bir kez daha ve elim kalbime doğru gitti. "Yankı? İyi misin?" Daha acılı bir inleme sesinin ardından Koza'nın arabası kilitlendi.

Bakışlarım ona döndüğünde bunu neden yaptığını anlamadım ama o da bana gözlerini açarak baktığında kilidi açmaya çalıştı, başarısız oldu.

Kulağımdaki telefon görüntülü aramayla titredığında aynı isimdi ama bu kez kalbimde heyecan değil korku vardı.

Ekranı kaydırduğumda görmek istediğim yüz Yankı'ya aitti ama gördüğüm yüz Harun Aktan'ındı. Yüzüne bir sokak lambasının ışığı

vuruyordu, gözleri zehir gibiydi. Tetiklenmeyi, korkmayı bekledim ama ondan değil, olacıklardan korktum.

Aynı gözler, aynı bakışlar ve aynı ses tonu. "Merhaba, kızım," dedi gülümseyerek. "Nasılsın?"

Nefesimin kesildiğini hissettim ve hiçbir cevap vermeden Koza'ya baktım, kapıyı açmak için zorlarken başını iki yana sallıyordu.

"Ah," dedi Harun Aktan. "Belli ki küstük seninle. Olsun. Bak sana kimi göstereceğim?"

Ekran döndüğünde Yankı'yı gördüm ve dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu. Ağzı bağlanmıştı, elleri arkadan birleşmişti ve dizlerinin üzerinde yere çökmüştü. Gözünün bir tanesi şişti, burnu kanıyordu ve acı içinde görünüyordu. Üzerinde rüyamdaki gibi beyaz bir kıyafet vardı: beyaz kazak. Önü kan içindeydi.

Art arda başını iki yana sallarken bana ne anlatmaya çalışıyordu, bilmiyordum ama arkasındaki bir adam başına silah dayadığında duraksadı. Çırpınmıyordu, kurtulmaya çabalamıyordu, sadece bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Hayır," dedim acıyla bağırarak. "Eğer ona bir şey yaparsan!" Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında Koza artık kapıyı zorlamıyor, neler olduğunu anlamak istemiş gibi bana bakıyordu.

Harun Aktan kamerayı yeniden kendine döndürdü. "Dostlukları severim," dedi; öyle sakın konuşuyordu ki sanki bir filmin içindeydik. "Özellikle sevgili maktul Mahir Güneş'in dostluğunu." Maktul. Mahir Güneş ölmüştü.

Bu savaşta yok olacak üç kişi vardı: Önder, Mahir Güneş ve Harun Aktan.

Birisi ölmüştü ve bunu Yankı yapmıştı, kendi elleriyle babasını öldürmüştü. "Mahir Güneş," dedim Koza'ya bakarak, "ölmüş."

Koza'nın dudakları aralandı, şaşkınlıktan öte bir zaferle fakat yerine başka bir acı oturdu.

Telefonda bir inleme sesi duyuldu.

"Ne acı, değil mi, evlatların böyle vefasız olması. Sen ve Poyraz beni öldürmeye çalışıyorsunuz; bu çocuk, babasını öldürdü." Yankı, babasını öldürmüştü, bunu başarmıştı. Bunun ağırlığıyla nasıl baş edecekti? "Hiç mi vicdanınız yok, anlayamıyorum."

Yalan söylüyor olabilir miydi; belki de Mahir Güneş yaşıyordu ve bu büyük bir oyundu.

“Onu bırak!” diye haykırdım gür bir sesle. “Bırak ve beni al!” Bir an bile düşünmez, önüne kendimi sunardım.

Harun Aktan güldü. “Bunu yapacağından eminim,” dedi. “Ama sen benim için yemekten sonraki en sevdiğim tatlı gibisin, ilk gözden çıkardığım sen olamazsın. İlk gözden çıkarılması gereken, iki kişiden biri olmalı.”

İki kişi.

Gözlerim yeniden Koza’ya döndüğünde bir şimşek çaktı ve duran yağmur tekrar başladı.

“Ne demek...” dedim yutkunarak. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Hayat, tercihlerimiz üzerine kuruludur, kızım,” dedi Harun Aktan. “Ve sen de yaptığın tercihle birini yaşatacaksın desem heyecanlanır mıydın?”

Kalbim son kez attı ve bir şimşek daha çaktı. “Bu ne demek?”

“Poyraz’ın bindiği araçta bomba var,” dedi, ardından diğer elindeki telefonu havaya kaldırdı. “Tek bir telefonumla haber uçar ve tek bir düğmeyle o araba patlar.” Kamera yeniden Yankı’ya döndü; başını önüne eğmişti ve silah ensesine dayalıydı. Silahı tutan adam, tetiğin üzerine parmağını götürdü. “Onun da başına bir silah dayalı, tek bir kurşunla kafası paramparça olacak. Şimdi tercihini yap, hangisinin yaşamasını istiyorsun? Abinin mi yoksa eşinin mi? Geçen sefer olduğu gibi sadece beş dakikan var, eğer bu beş dakikada karar veremezsen ikisini de kaybedeceksin.”

Hayat tercihler üzerine kuruluydu, hayatım da öyle. Ve şimdi önümde kendimi bile sunamayacağım bir tercih vardı; daha önce sunduğumda galip geldiğim tercih, şimdi geçersizdi. Bir gün bunun gerçekleşeceğini biliyordum, kendimi bir köprünün ortasında hissederken de öyle ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

Bir tarafımda, bomba dolu bir arabanın içinde beni izleyen, sendeler sonra bulduğum ve birbirimize yeni kalbimizi açtığımız abim Koza vardı; diğer tarafımda, başına silah dayalı, bütün bu karanlıklardan beni ilk kurtaran, kalbime aşk hissini tatıran ve umut etmeyi öğreten eşim Yankı vardı.

Ve ikisinin yaşamı da benim dudaklarımın arasındaydı.

YANKI SARCA

İnsan en çok dönüşmekten korktuğu kişiden kaçardı; hayattan öğrendiğim bir kuraldı bu.

Bir diğer kural ise hayatımızın büyük kısmı tercihlerimiz üzerine kuruluydu; zorunluluklarımız da başkalarının tercihi olurdu.

Benim Sokak Nöbetçileri'ne girişim zorunluluk ama beni Sokak Nöbetçileri'ne yani Önder'e satan babamınki bir tercihti.

Biz küçükken babamın annemi kendisine ihanet ettiğini söyleyerek saatlerce dövmesi bir tercihti; bunun sonucunda annemin bir organ hazırlayıp kendini asmaya çalışması bir zorunluluktu.

Evet, intiharın bir tercih değil, zorunluluk olduğunu düşünüyordum. Altı yaşında annesinin odasına giren bir çocuk, onu tavana asılı bir şekilde son nefesini vermeden önce titrerken görürse ve kurtarmak için bacaklarına sarılıp kaldırmaya çalışırsa bu bir zorunluluğun sonucu olurdu.

Annemi tavanda asılı, boynunda bir organla gördüğümde altı yaşındaydım. Ablam evde değildi, önceki gece Mahir Güneş onu ihanet suçlamalarıyla saatlerce dövmüştü ve kanlar içinde olduğu yerde bırakarak ablamı da alıp evden gitmişti. Annemi döverken engellemeye çalıştığım da beni defalarca duvara çarpmış, benden kurtulmuştu. Annemi her dövdüğünde önüne geçerdim; bu çaresizlik, bambaşka bir çaresizlikti.

Çocuksundur. Gücün yetmez, bilirsin; ilk önce ağlarsın, belki vicdan azabı çeker de bırakır diye. Sonra isimleriyle seslenirsin ama annen acı içinde yardım çağlıkları atar ve çocuk olduğuna bakmadan gidip onu kurtarmaya çalışırsın. Çünkü bilirsin, biraz daha döverse annen ölecek ya da sakat kalacak; seni seven belki de tek kişi o.

Mahir Güneş, beni hiçbir zaman yanında götürmezdi, ablama ise bağlılık duyuyordu. O gece boyu annem odasından çıkmamıştı; ben de kapısında beklemiştim.

Açlığa ve susuzluğa alıştım ama sabah olup içeriden bir düşme sesi geldiğinde, annemin uyurken yataktan düştüğünü düşünmüştüm; intihar ihtimali hiç aklıma gelmemişti.

İçeri girdiğimde kendisini astığını ve bunun bir intihar olduğunu, ben onu kurtardığımda değil tavandaki demir onu taşıyamadığında anladım. Yere düştüğünde öksürüyordu; beni suçlamaya başladı hatta birkaç kez tokat attı ama öyle şaşkındım ki ne yapacağımı bilemedim.

Bana, "İkimiz de ölmeliyiz," demişti ağlarken. O gün ikimizi de öldürmek istediğini ilk doğduğum zaman beni boğmaya çalıştığını öğrendiğimde anlamıştım. Bunun Mahir Güneş'in anlattığı kötü bir öykü olduğunu düşünmüştüm ama o gün annem bunu kanıtlamıştı ve Önder de doğruluğundan emin olacağım cümlelerle tasdiklemişti.

"Neden ölmeliyiz anne?"

Cevap vermemişti. Annemin yüzü bazen güzelliği unutulacak kadar büyük şiddete maruz kalırdı; o gün de bu günlerden biriydi.

Bir hafta boyunca o odasından çıkmadı, bir daha da intihar etmeye çalışmadı ama. Yemek yemedim, o da yemedi. Su götürdüm, su içti. Benimle konuşmadı, ben de onunla konuşmadım. Bir hafta sonra Mahir Güneş eve geldiğinde yerdeki urganı ve annemin boynunu gördü, bir de bu yüzden dövdü onu.

Ardından o urganla beni dövdü, canım acımıştı ama ben annemi kurtarmak isterken, o beni kurtarmaya gelmemişti.

Bir süre sonra ablam kulaklarımı sıkıca kapatır, onlar kavga ederken kapının köşesine siner, her şeyin bitmesini beklerdik.

"Neden annemi dövüyor?" diye sormuştum.

"Bilmiyorum," demişti ablam. "Ama sen hiç böyle olma, tamam mı?"

"Tamam." Ablam bana sarıldı. "Annem kendini öldürmeye çalıştı. Engelledim onu."

Ablam, başını bana çevirip, "Ölümü engelleyemezsin," demişti. "Her zaman başka bir yol vardır, Umut ama ölümün başka bir yolu yoktur."

Bundan birkaç ay sonra eve giren adamlar tarafından öldürülen ablamı izlerken ve o çatı katından çıkıp da onu kurtaramazken ölümün gerçekten başka bir yolu olmadığını öğrenmiştim.

Bütün hayatım da ablam öldükten sonra baştan yazılmıştı, gerçeklerle birlikte.

Hayatta beni seven tek kişi ablamdı, annemin de beni sevdiğine inanıyordum ama sonrasında ben bir sokak lambasının altına terk edilirken hiç karşı gelmediğinde bunun da sevgi olmadığını öğrenmiştim.

Ve şimdi o sokak lambasının altındaydım, karşımda da geçmişimin mimarı ve kaderimin pusulası Mahir Güneş vardı. Beni yine evden içeriye almamıştı, o eve bir daha girmeyeceğimi söylediğinden beri sözünün arkasındaydı.

Böylesi zaten daha iyiydi; geçmiş, durmadan dönüp durduğum o sokak lambasının altında hesaplaşmayla sonuçlanacaktı.

Yanında üç adam vardı, ben tektim. Bunu yapacağını zaten biliyordum. Silahlarımı alacağını da hatta böyle üstün bakışlarla beni izleyeceğini de ama yüzündeki o alaycı gülümsemeye kendimi hazırlamamıştım.

“Benimle neden görüşmek istediğini biliyorum,” dedi Mahir Güneş çenesini kaldırarak.

Hiçbir cevap vermeden yüzüne bakarken, beni sürükleyerek o evden çıkışı gözümün önünden gitmiyordu. Hava soğuktu, o kaldırımın önünde beklemiştim geri alması için ama almamıştı. Sonrasında da ve sonrasında da.

Söylediğini duymazlıktan gelerek, “Bir baba çocuğunu neden sevmeyiz?” diye sordum. Hiçbir cevap vermeden güldü. “Bir baba neden bu kadar acımasız olur?” Soruyu dinlerken ne anlatmaya çalıştığımı biliyordu. “Bir baba neden kötü olur?”

“Geçmiş hesaplaşması için geç kalmadın mı sence de?” dedi kaşlarını kaldırarak. “Söylediğim gibi, burada neden olduğunu biliyorum.”

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü gerçekleri öğrendin, Önder sana söyledi.”

Aile tarafından açılan yaralar iyileşmezdi ama babaların açtığı yaralar, geleceğimizi de etkilerdi.

En kötüsü, bütün o acıları yaşatan babanı sevmeye devam edecek bir çocuk kalbine sahip olmak ve her seferinde ona bir şans daha vermektir. Annemi dövmüştü, beni de öyle ama ertesi gün, kendisine makarna yaparken benim de önüme koymuştu. Buna minnet duyulur muydu? Duyulmamalıydı ama işte, bu yüzden bile şans vermiştim ona.

Bir babayı sevmek ile bir babayı sevmeye çalışmak arasında dağlar kadar fark vardı.

“Biliyor musun,” dedim sakince ve bütün gardımı indirdiğimi fark ettim. “Senelerce beni neden sevmediğini düşündüm ve mantıklı bir yanıt oturtamadım. Küçük çocukken hep şiddet uyguladın, buna bir neden bulamadım ve sonucunda babalık belki de budur dedim. Ap-ral bir çocuk olduğumu söyledin, babalar böyle büyütür diye sığındım. Kapının önüne bıraktın, babalar böyle eğitir diye düşündüm. Beni Önder’e sattın,” dediğimde kaşlarını kaldırdı, “babalar sevmese de çocuklarının yaşamasına izin verir dedim. Önder’in yanındayken beni kukla

gibi kullandın, yetiştirme yurdundan aldığın bir çocuk olduğumu söyledin herkese, olsun dedim, babalar demek ki böyle kabulleniyor çocuklarını. Hatırlasana, bir konuşma yapıyordun, çok alkış almıştın ve ben yanında, yetiştirme yurdundan aldığın yardıma muhtaç bir çocuktum. O gün, o alkışların arasında bana sarılmıştın, ilk defa. O zaman demiştim ki, babalar da sarılabiliyormuş. Ben senin yaptıklarını mantığa oturtamadım ama hep bir neden ürettim. Bütün bu nedenler, babalığın kurallarıyla ilgiliydi.”

Mahir Güneş başını omzuna yatırdı.

“Sonra annem öldü,” dedim ve bunu söylerken canımın acıdığını hissettirdim, o ise durup şöyle bir baktı sadece. “İntihar etmiş, cenazenin dışında konuşulurken duydum. Bu kez başarmış, asmış kendini. İntiharların bazılarının katili vardır, onun katili sensin.” Sakince bakmaya devam etti, ardından hiç çekinmeden ve o yüzündeki sakinliği silmeden yüzüme sert bir tokat indirdi. Çocukken acıtan tokatlar, büyüdüğünde gururunu kırıyordu sadece. Acı hissetmedim ama bakışlarını ona yeniden çevirdiğimde, aşağılayan bakışları tam da oradaydı.

“O cenazeye geldim, insan kendi annesinin cenazesine girmek ister ama beni içeriye aldırmadın, tekmelenerek kovuldum oradan. Beş kişi bir insanı dövemez, ahlaksızlık bu ama senin ahlakın hep böyle. Dayak yedim, canım acımadı ama Koza duymuş, demişsin ki: ‘Bir daha gelirse öldürün.’” Yutkundüğümde çenesini havaya kaldırdı. “O gün, bir mantığa oturtamadım işte babalığı. Yani düşündüm ki: Babalar satar, terk eder, sevmez falan ama öldürmek de istemez.”

Ona doğru bir adım attım, arkasındaki adamlar ileri atıldı. Kendisi ise durmaya devam etti.

“Ve seneler sonra Önder’e gittim,” dedim acıyla. “İlk defa kabullenerek ve her şeyin farkında olarak. İnsan düşündüğünde anlıyor da düşünmek bile istemiyor bazen, değil mi?” Yarım adım daha attım, soldaki adam Mahir Güneş’in önüne geçti. “Önder, tek seferde, hiç acımadan o gerçeği bana söyledi.”

“O kadar sene susması da tuhaf tabii,” dedi hissiz bir sesle.

“Aslında ben konuşturmadım,” dedim gözlerimi kısarak. “Çünkü benim en büyük zaafım ne biliyor musun, baba? Sevmekten vazgeçemiyorum. Seni seviyordum, çocukken seni izlemeyi de öyle. Tıraş olurken, silahını masadan alıp beline takarken, televizyon izlerken, adamlarına

emir verirken. Seni sevmediğim zamanlar annemi dövdüğün zamanlardı ama insanların önünde rol yaparak saçlarımı okşadığında bile seni sevdiğimi fark ediyordum. Ve ben Önder'i de seviyordum. Senden daha şefkatliydi. Emin ol çabuk kabullenmedim, aylarca ona başkaldırdım hatta senelerce. İşkenceler etti bana baba, biliyor muydun bunu?"

Mahir Güneş'in bakışları değişti.

"Sana bir sebep buluyorum artık; bütün o işkencelerine ve yaşattıklarına." Sesim titriyordu ama umurumda değildi, bu son gündü; indirdiğim gardım önümde dikilmeyecekti. "Aslında geçerli bir sebep de değil ama öz babam olmaman bütün yaşattıklarını geçerli kılar mı sence?" Kaşları çatıldı. "Sadece öz baba değil, annemin Önder'le seni aldatması ve benim Önder'in çocuğu olmam da senin yaptıklarını geçerli kılar mı, baba?" Dişlerini sıktı. "Hadi bunlar senin yaptıklarını geçerli kılar diyelim, baba. Önder'in yaptıklarını geçerli kılar mı? O öz babam-ış sonuçta. Bütün cezayı neden ben ödedim baba?" Baba diyordum, vazgeçmiyordum.

Sessizlik. Sokak lambası yanıyordu, yağmur yağıyordu ve seneler sonra o yüzleşme gerçekleşiyordu.

"O gün, annemin cenazesine kabul edilmediğimde Önder söyledi bunu bana. Ağlıyordu, şaşırtıcı ama annem öldüğü için ağlıyordu. Seviyor muydu, vicdan azabı mıydı, bilmiyorum ama ağlıyordu. Senelerce tahmin ettiğim ama durmadan kaçtığım gerçeği o bana söyledi. Yanımda Koza da vardı, hiç şaşırmadı. O da biliyormuş." Omzumu kaldırdım. "Aslında ben de biliyordum. Beni ilk gördüğünde, 'Birbirimize benziyoruz,' demişti. İsmimi verirken bile hayalleri gerçekleşiyordu ama o da beni sevmedi bence." Başımı iki yana salladım. "Onun nedenleri neydi, bilmiyordum ama bende büyük bir yara açtınız." Biraz daha yaklaştım ona, adamlar hareket bile etmedi. "Baba olurum diye ödüm kopuyor. Size benzerim diye ödüm kopuyor."

Zihnimde, Önder'in bana söylediği o son cümleler çınladı: "Mahir öldürsün seni," demişti, "o öldürmezse bunu ben yapacağım."

Gardımı bu kadar indirmemem gerekirdi ama geçmiş benim de canımı yakar, hesaplaşmalar beni de mahvederdi. Yankı Sarca insandı; artık o da hesabını sorardı.

"Beni öldürmek istiyor musun hâlâ?" diye sordum, çaresiz bir soruydu ama gerçekten merak ediyordum. Belki de verdiği cevap, beni bütün

o savaşıardan vazgeçirecekti. "Bizi öldürmek istiyor musun hâlâ? Harun Aktan'la işbirliği yapıyor musun?" Sorular yanıtsız kaldı, beni izlemeye devam etti. "Beni neden sevmiyorsunuz, anlamıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Biriniz de bana bir yanıt verir misiniz? Neden beni sevmiyorsunuz?"

Hayatımız tercihler üzerine kuruluydu; bu hesaplaşmayı gerçekleştirmem bir tercihti ama sonuçlar hangimizin tercihi olacaktı, bilmiyordum.

Gözlerine samimi bir ifade yerleşti, bu bana en samimi bakışıydı. "Seni artık," dedi en samimi ses tonuyla. "Öldürmek istemiyorum." İnanç yürekten gelirdi ama bazen zaafıların inancın önüne geçerdi. "Aslında hiçbir şeyin sorumlusu sen değildin," dedi yine o samimi ses tonuyla. "Bir çocuktun. Annen ve Önder'in ihaneti beni yok etmişti ve bütün acısını senden çıkardım." Elini omzuma yerleştirdi ve sıkı. "Kabullenmek zordu ama bu yaşa kadar geldiysen benim payım büyük." Bir baba böyle mi gururla bakardı, bilmiyordum, hiç gururla bakmamışlardı ama ilk defa gözlerinde iğrenme yoktu.

İnsan yalanlara inanmak istediğinde onu gerçekleri yapabiliyordu. Biliyordum, Mahir Güneş'in ağzından çıkanların hepsi bir yalandı, birazdan buraya Harun Aktan gelecekti ve beni ona teslim edecekti.

Biliyordum, bu savaşta artık biz bir adım önde geliyorduk ama yalan söylerken hiç mi vicdan azabı çekmiyordu?

Biliyordum, beni hiç sevmemişti ama yalan da olsa bir kez duymak istedim bunu. "Baba," dedim Önder'e söyleyemediğim o kelimeyi tekrar ederek. "Beni seviyor musun?"

İnsan yalanlara inanmak istediğinde onu gerçekleri yapabiliyordu.

Mahir Güneş elini omzumdan indirip yutkundu. Güzel rol yapıyordu, zaafıların yanımdaydı. "Seviyorum," dedi Mahir Güneş, dışarıdan dinleyen biri olsam onun beni sevdiğine inanırdım. "Seviyorum, oğlum."

Vakit kazanmaya çalışıyordu; aslında nasıl da zaafıların biliyordu. Zaafıların canımı yaktığını, babalıktan korktuğumu, şiddetinin izlerini silemediğimi, ikisine de nasıl muhtaç olduğumu.

Zaafıların galip gelsin istiyordu, kendimi ona feda etmemi.

"Annem seviyor muydu sence beni?" diye sordum, bütün o yalanlara bir kez de olsa inanmak isteyerek.

"Sevmiyordu," dedi başını iki yana sallayarak. "O kendinden başka hiç kimseyi sevmezdi. Seni henüz bebekken boğmaya çalıştı ama ben kurtardım." Yalandı, o kurtarmamıştı, annem vazgeçmişti, Önder öyle söylemişti ama Mahir Güneş, kendi bir hikâye anlatıyordu.

Kini gün yüzüne çıktı, nefret ağzından aktı sanki. Gülümsedim ama gözlerimin dolduğunu gördü.

"Baba," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bana bir kez sarılır mısın?"

İnsan yalanlara inanmak istediğinde onu gerçekleri yapabiliyordu. Bir sarılma bile olsa, gözümlü kapalı inanırdım o sarılışa.

Anneme muhtaçlığım hiç olmamıştı çünkü ablam, annem olmuştu; aramızdaki birkaç yaş farka rağmen o benim annemdi ve ben annemi aslında küçükken kaybetmişim.

Ama babalar öyle değildi. Mahir Güneş burnundan nefesini verip yaklaştı, ardından bana sarıldı. Babalar nasıl sarılır, bilmiyordum ama bu olmamalıydı. Bu kadar hissiz, bu kadar yüreksiz olmamalıydı.

Yine de kollarımı ona doladığımda, Önder'den daha zeki olduğunu düşünen Mahir Güneş'in aslında Önder'den daha aptal olduğuyla yüzleştim. Benim zaafımlarım olduğunu görüyordu, o zaafarımla karşısında dikileceğimi ama beni gerçekten de tanııyordu.

Yenildiğimi sanıyorken yenmişim, ona sarılmışım ve aslında geçmiş hesaplaşması son bulmuştu.

"Beni ne kadara sattın baba, Önder'e?" dedim, son yüzleşmek istediğim gerçekle. Önder bu sorunun cevabını vermemişti ve acıyan gözlerle bana bakmıştı.

"Bir ederin yoktu," dedi Mahir Güneş. Dakikalar sonra ilk kez dürüst oldu. "Sen sadece bir kuklaydın."

Arkasındaki adamlar bana baktı, ardından bir adım geri çekilip sırtlarını döndüler.

"Kızmazsan bir şey daha sorabilir miyim baba?" dedim sakince.

"Sor," dedi aynı sakinlikle.

"Annemin mezarının yerini söyler misin bana?" Kasıldığını hissettim ama onu bırakmadım. "Bir kez mezarına gitmek istiyorum, çok görme bunu bana."

Sessizlik oldu ve o sessizliğin içinde aslında yanıtı biliyordum. "Hayır," deyip geri çekilmek istedi ama izin vermedim. Ben sıkıca sararken o benden kaçmak istedi.

"Anladım, baba. Hak etmiyorum bunu da." Kazağımın kolunun içine sakladığım bıçağı açığa çıkardığımda, "İnsan kendi elleriyle oğlunu nasıl öldürmek ister diye düşündüğümde bir yanıt bulamadım, baba," dedim, ardından bıçağı havaya kaldırdım. Bu bıçak, kendi bileğimi kesmek istediğim o bıçaktı. "Ama bir çocuk, babasını neden öldürmek ister diye düşündüğümde bir sonuca vardım." Bıçağı sırtına sapladığımda acıyla inledi ve geriye çekilmek istedi fakat boynuna sıkıca sarıldığında elimden kurtulmadı. Bıçağı daha derine saplarken, dizleri titremeye başladı ve ağzından nefes verdi.

Yavaşça yere çöktüğünde onunla yere çöktüm. Birkaç kez daha cırpındı ama kurtulması imkânsızdı; onun elleri boşken benim elimde bir bıçak, onun sırtındaydı ve diğer kolumla onu sıkıca sarıyordum.

Babama sarıldım, öz babam değildi ve o bana sarıldığında sırtından bıçakladım.

Dönüştüğüm bu adam, Yankı Sarca, bu cümlelerin ağırlığıyla yaşarken; kendi elinde bulunan kan, senelerin intikamı değil, bir zaafın ölü müydü.

Titremeye devam ederken, bıçağı çevirdim ve yere oturduğumda boynunu biraz daha sıktım. Gözlerim sokak lambasına kaydığında çentiklere baktım, çentiklerdeki çizgiler bir süre sonra durmuştu ama her geldiğimde çektiğim acı oradaydı. Ağlamamam gerekiyordu, bunun gerçekleşmemesi gerekiyordu, canımın böyle yanmaması gerekiyordu.

Yaşadıklarım, yaşattıkları, bütün gerçekleriyle sadece tek bir sevgiyle iyileşirdi ama hiçbiri beni sevmeyi tercih etmedi. Sevgi aslında bir tercih değildi, işte bununla yüzleşmek bambaşkaydı.

Son kez kollarımda titredi ve son nefesini verirken, eli her yeye rağmen belindeki silahına gitti, beni öldürmek için. "Baba," dedim öldüğüne emin olduktan sonra, ağladığımı duyamadı. "Beni hiç mi sevmedin baba?"

Vücudu tamamen hareketsiz kaldığında başımı başına yasladım ve adamlar yeniden önlerine döndüler. Bu halde görmeleri umurumda değildi, kendimi toparlamam gerekiyordu ama robot değildim ve olmayacaktım.

Birkaç dakika geçti. Belki de beş dakika, bilmiyordum. "Umut Bey," dedi adamlardan bir tanesi. "Kalkmanız gerek." Başlarını salladıklarında kibrin her şeyi bitiren başka bir hamle olduğunu fark etmişim. O adamları kendi tarafımıza çekmek nasıl da kolay olmuştu.

Uzaktan gelen arabanın farları gözlerimi aldı ve adamlar yanıma geçip beni Mahir Güneş'ten ayırdıklarında kollarımdan tuttular. Gözlerimi sildim, duruşumu dikleştirdim, çenemi havaya kaldırdım.

Araba yaklaştı, onlar benim kollarımı tutarken çırpınmadım bile ve ayaklarımın ucundaki Mahir Güneş'e dönüp baktım. Babama.

"Biz kazanacağız," dedim içimde bir tek korku bile yeşermeyen.

Zaaflarım orada, ayaklarımın ucunda ölmüştü ama gelen kişinin zaafı, sonunu getirecekti.

İki araç önümüzde durdu ve adamlar inerken arkadaki araçtan Harun Aktan indi.

Bir an bile düşünmeden, ilk arabadan inenler iki yanımdaki adamları alnından vurdular. Üçüncü kişi kaçarken ise sırtından isabet aldılar. Birkaç saniye içinde o sokak lambasının altında yalnız kalırken, Harun Aktan geriden sakın adımlarla bana doğru yürüdü.

Karşımda durduğunda aramıza mesafeyi yerleştirdi ve üç adamını. Yere, Mahir Güneş'e baktı, ardından sırtındaki bıçağa ve gülmeye başladı. Tiz ve ince sesi, nefretin sembolüydü.

Gözleri elime kaydı, kana baktı, ardından adamlarından bir tanesini bana yönlendirdi. Bacağımın arkasına tekme yediğimde yere çökmek zorunda kaldım ama karşı gelmedim, ellerimi arkadan bağladılar.

"Ne kadar da trajik bir sahne," dedi tamamen savunmasız kaldığımda, öne çıkıp. "Mahir Güneş en aptalımızdı zaten."

Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakmaya devam ettim. Onun panzehri insanları kıskırtmaktı. Bunu anlamıştım ve o benim karşımda öylece dururken, boynunu ellerimle sıkınamak için direnmek zordu.

"Yalnız başına gelmeyi tercih etmenin nedeni nedir, çocuk?" dedi aşağılayıcı bir ses tonuyla.

Yine sustum. Adamlardan bir tanesine baş hareketi yaptığında yüzüme ağır bir yumruk yedim, başım diğer tarafa döndüğünde ağızımdaki kanı tükürdüm ve yeniden ona baktım. Gülerek. Ağızımın kenarından kan aktığını fark etsem de gülmeye devam ettim.

Korkuyla eğiteceğini sanıyordu, şiddetle ve öfkeyle. Bunları asalı çok olmuştu, geçmişimde değildi ve çocukluğumda izi yoktu.

"Kızım ile evlenmişsin," dedi sakın bir sesle fakat gülüşüme odaklanmıştı.

Arkada bağladıkları elim yumruğa dönüştüğünde Helin'in konusunun geçmesi bile gülüşümün solmasına neden oldu, dişlerimi sıktım fakat yine sustum.

"Çok basit bir hamle, bunu düşünmeyeceğimi mi sandınız? Onun üzerinde hak iddia ettiğimi nereden öğrendiniz?"

Yine sustum.

Bana doğru eğildi, bir eli çenemi kavradı ve sertçe havaya kaldırdı. "Bir plan içinde olduğunuzun farkında değilim mi sanıyorsunuz?"

Yine sustum.

Bu kez yüzüme yumruğu geçiren o oldu, ardından başka bir yumruk daha. "Orospu annen gibi susacak mısın?" Yine sustum. Bu kez çenemi daha sert kavradı ve yüzüme yaklaştı. "Eşin de orospu olduğu için mi evlendin yoksa? Sana kiminle ihanet edecek o?"

Öfkeyle bağırdığımda başımla sertçe burnuna vurdum. Geriye sarılıp yere düştüğünde adamlarından bir tanesi onu tuttu ve burnundan kan akmaya başladı. "Senin gelmişini geçmişini sikerim," dedim, sesim sokağı doldururken. "Ve sikeceğim de. Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?" Yere tükürdüğümde bir eliyle burnunu tuttu. "Öleceksin, şerefini siktiğim. Yemin ederim, öyle bir öleceksin ki Mahir Güneş gibi olmayacak, ölmek için dualar ettireceğim sana."

Harun Aktan gülmeye başladığında, "Demek konuşmana neden olacak kişi, biricik kızımımış," dedi. Ceketinin cebinden mendil çıkarıp burnuna tuttuğunda adamına başına salladı.

Soğuk namluyu ensemden hissettiğimde, "Senden ya da ölümden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye sordum ve yeniden gülmeye başladım. "Öleceksin, Harun Aktan. Yolun sonundasın ve seni de zaafaların öldürecek. Ayrıca ezberle bu söylediklerimi, çocuklar annelerine kavuşacak. Onu da kurtaracağız."

"Belki ben öleceğim," dedi kabullenerek ve diğer söylediğimi hiçbir şekilde umursamayarak. "Ama birinizi ve belki de birçoğunuzu da yanımda götüreceğim, piç kurusu." Elindeki mendili yere attı ve bana hamle yaptı. Ellerini ceplerime atarken ayağının tersiyle de Mahir Güneş'i itekledi. Telefonumu çıkardığında ekranı yüzüme okuttu ve geriye çekildi. "İlk ölen kişi de sen olacaksın."

Yine güldüm. Gülüşüme bakarken daha yüksek sesle güldüm. Kaşları çatılırken yüzüme yumruk attı fakat gülmeye devam ettim. Alışkın,

korkuyla alt etmelere fakat bu böyle gerçekleşmeyecekti. "Hayatımda gördüğüm en salak adamsın," dedim aşağılayarak. "Çünkü beni küçük görüyorsun. Söylesene, çocuk muyum sence beni?" Başımı omzuma yandım, bir gözüm şişmeye başlamıştı. "Güçsüz?"

"Senin kim olduğunla hiç ilgilenmedim," dedi Harun dişlerini sıkarak. "Ama sen beni tanırsın," diye ima etti. "Gördün, değil mi? O küçük Poyraz'ın karşımda nasıl korkuyla titrediğini?"

O görüntüyü yok etmek için her şeyi feda ederdim ama gülmeye devam ederken, "İnandın mı buna?" diye sordum, yalana kucak açarak. "Salak adamın tekisin," dedim bir kez daha. Her aşağıladığında kibri sarsılıyordu. "Yap hamleni, çekinme hatta öldür beni."

"Bu aptal olduğun gerçeğini değiştirmeyecek çünkü farkında değilsin, şu an hiç olmadığımız kadar bütün halindeyiz, bizi artık kendini de parçalasan yıkamazsın şerefsiz herif."

Bir anda saçlarımdan tutup başımı geriye yatırdığında gözlerindeki o nefreti gördüm ve öfkesini. Bir şeyler düşündü ve düşünürken kaşları havalandı. Ne yapmaya çalıştığımı, neye güvendiğimi anlamaya çalışıyordu, bir yandan da kendi planlarını düşünüyordu. "Kendini feda edecek kadar aptal olan sensin," dedi boğuk bir sesle ve başımı itekledi.

Ağızımdaki kanı tükürdüğümde sessizliğe geri gömüldüm.

"Sana, küçükken ona neler yaptığımı anlatmamı ister misin?" diye sordu bir anda. Yüzümdeki gülümseme bıçak gibi kesildiğinde gülme sırası ondaydı. "Küçük bir kızdı ve benim kızımdı, piç kurusu." Dişlerimi sıkıttığımda öfkeyle titremeye başladım. "Elimden kurtulmak için nasıl çırpındığını duysaydın, asla böyle rahat konuşamazdın ve beni seviyordu da. İnaniyordu bana. Bana muhtaçtı ve ben ona her yaklaştığımda..."

Olduğum yerden kalktığımda ve üzerine yürüyüp, "Seni mahvedeceğim!" diye bağırdığımda adamlar bu kez daha sert bir şekilde dizlerinin üzerine çökmeme neden oldular.

Harun Aktan sırtıttı. "İşte, görüyorsun ya, bu kadar basit. Herkesin zaafı vardır, senin zaafın ölmemiş, orada yaşıyor ama onun zaafı ne, çocuk?"

Başımı iki yana salladım.

"Feda olmak kendi tercihin," dedi. "Peki ya fedan bir tercih sonucunda olsaydı ne yapardın? Yakar mıydı bu canını?"

Ne demek istediğini anladım ve bu kadar acele etmesinin nedeninin ne olduğunu gördüm; korktuğumuz o gerçek karşımızdaydı.

“Uğruna kendini feda etmek istediğin kadın, seni değil Koza’yı tercih ettiğinde canın yanmayacak mı çocuk?” Yutkunduğumda gözlerinin içine baktım. “Merak etme, bu tercihin sonucunda Koza’yı seçtiğinde de yine sen öleceksin çünkü ikisini sona bırakmak istiyorum fakat ölmeden önce, son kez tat isterim bunu.” Gözleri Mahir Güneş’e kaydı, dudaklarını büktü. “Eminim o da öyle isterdi, değil mi kardeşim?” Ayağıyla bir kez daha dürttü onu. “Aptal.”

Telefonun son aramalarına girdi. “Kardeşim,” dedi bir ismi okurken. Son aradığım kişi Koza’ydı. “Bu hangisi acaba?”

Hiçbir cevap vermedim.

“Yuva,” dedi kelimenin üzerine basarak. “Ne romantik, değil mi?”

Daha önce de Sadık Orhan bir tercih sunmuştu Helin’e ve o kendisi öne atılmıştı.

“Korkuyor musun?” dedi telefonu kulağına götürürken. “Korkma, çocuk. Öldükten sonra gittiğin yerden eşinin de benim tercihlerimle nasıl yaşadığını görürsün, üzülme.”

“Senin belanı sikeceğim!” diye bağırdığımda adamlardan bir tanesi arkadan ağzıma bir mendil bağladı ve diğer adam, silahı başıma daha fazla dayadı.

Telefonu hoparlöre aldı. Birkaç çalışın ardından, “Alo?” diyen sesini duydum. Sesi titriyordu, kalbim acıdı, parçalandığımı hissettim. Canı mı yanıyordu? Bir şey mi olmuştu? Koza koruyacağına söz vermişti, Bartu da öyle. “Alo?” dedi bir kez daha. Onun sesini günlerdir duymadığımda bile canım böyle yanmamıştı, acıyla inledim. Silahı ensemden itekledi. “Yankı?” dedi acıyla. “İyi misin?”

Harun Aktan telefonu kendine çevirdi ve yağmur sesi, artık telefondan da gelmeye başladı. Şimşek çaktı.

“Merhaba kızım,” dedi Harun Aktan gülümseyerek. “Nasılsın?”

Sessizlik oldu. Ne yapıyordu? Nasıldı? Ne hissettiğini biliyordum, acıyla nefesimi verdim.

“Ah,” dedi Harun Aktan hafifçe yürüyerek. “Belli ki küstük seninle. Olsun. Bak sana kimi göstereceğim?”

Telefon bana döndüğünde onun yüzünü gördüm. Siyah saçları ıslanmıştı, üzerindeki beyaz kazak kanla kaplanmıştı. Yüzünde korku

vardı ve beni görünce acı. Tek düşündüğüm, üzerindeki kanın nede-
niydi, bir şey mi olmuştu? Acıyla inleyerek başımı iki yana salladığımda
gözleri beni izledi ve korkuyla çığlık attı. İyiyim, demesini bekledim,
sadece iyiyim, demesini.

“Hayır,” dedi acıyla bağırarak. “Eğer ona bir şey yaparsan!” Gözleri
başka bir noktaya kaydı ve ağlamaya başladı. Diğerleri neredeydi? Koza
onu yalnız bırakmayacaktı, söz vermişti. Yeniden döndüğünde eliyle ağ-
zını kapattı, çaresizce yürümeye başladı.

Harun Aktan kamerayı döndürdü, belki de onu son görüşüm ağla-
yarak olmuştu ve tek ihtiyacım olan, iyi olduğunu bilmektir.

“Dostlukları severim,” dedi, ayağıyla Mahir Güneş’in cesedini itek-
lerken. “Özellikle sevgili maktul Mahir Güneş’in dostluğunu.”

Arkamdaki adam sırtıma sertçe tekme attı, kendimi tutamayıp acı-
la inledim.

“Ne acı, değil mi, evlatların böyle vefasız olması. Sen ve Poyraz beni
öldürmeye çalışıyorsunuz, bu çocuk, babasını öldürdü. Hiç mi vicdanı-
nız yok, anlayamıyorum.”

“Onu bırak!” diye bağırdı Helin, sesi titriyordu. “Bırak ve beni al!” Yine
kendisini öne atıyordu ama artık bir faydası yoktu, bunu biliyordum.

“Bunu yapacağından eminim,” dedi Harun Aktan gülerek. “Ama
sen benim için yemekten sonraki en sevdiğim tatlı gibisin, ilk gözden
çıkardığım sen olamazsın. İlk gözden çıkarılması gereken, iki kişiden
biri olmalı.”

Hayat, tercihlerimizden ibaretti ve şu an, en büyük tercih, buradaydı.

“Ne demek?..” dedi Helin o güzel sesiyle. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Hayat, tercihlerimiz üzerine kuruludur, kızım,” dedi Harun Ak-
tan. “Ve sen de yaptığın tercihle birini yaşatacaksın desem heyecanlanır
mıydın?”

“Bu ne demek?” Yağmur daha şiddetli yağmaya başladı.

“Poyraz’ın bindiği araçta bomba var,” dedi, ardından cebinden tele-
fonu çıkarıp havaya kaldırdı. “Tek bir telefonumla haber uçar ve tek bir
düğmeyle o araba patlar.” Başımı önüme eğdiğimde, geçmiş ve gelecek
tam karşımdaydı. Bunun adı fedaydı. Kumar masasına oturduğunuzda
feda ettiğiniz canınız da olabilirdi, ben kendi canımı onun için feda
ederdim. Koza ve ben, bir gün bu tercihle yüzleşeceğimizi biliyorduk
çünkü bizim yol ayrımımız bile bir tercih sonucunda olmuştu.

Bu kez, o tercih edilsin istedim; Koza da bunu istemezdi ama geçmeyen yaraları iyileşebilirdi.

“Onun da başında bir silah dayalı, tek bir kurşunla kafası paramparça olacak. Şimdi tercihini yap, hangisinin yaşamasını istiyorsun? Abinin mi yoksa eşinin mi? Geçen sefer olduğu gibi sadece beş dakikan var, eğer bu beş dakikada karar veremezsen ikisini de kaybedeceksin.”

Söylemiştim ve duymuştu, biz artık bütündük ve hiçbir şey parçalayamazdı.

Fakat yine de zihnimde Helin’in önceden söylediği cümleler döndü. Teknedeydik, soru cevap yapıyorduk.

“Aşk ve kardeşin arasında kalsaydın, hangisini seçerdin?” diye sormuştu Işık.

Çok düşünmemişti. “Bir ailenin sevgisine muhtaç kalarak büyüdüm,” demişti. “Kardeşim benim için herkesten daha üstte olurdu. Aşktan vazgeçebilirim ama kardeşimden asla.”

DEVAM EDECEK...